DEAN KOONTZ

nimic nu e întîmplător

Cel mai bun roman al autorului
(*New York Times, Publishers Weekly*)

72

Dean Koontz

NIMIC NU E ÎNTÎMPLĂTOR

Traducere: IRINA NEGREA

F1
128
BIBLIOTECA
64'4416
AMAN - CRAIOVA

EDITURA LIDER
EDITURA STAR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KOONTZ, DEAN R.
Nimic nu e întîmplător / Dean Koontz; trad.: Irina Negrea, - Bucureşti: Lider, 2004
ISBN 973-629-030-1

I. Negrea, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

FROM THE CORNER OF HIS EYE
Copyright © 2000 by Dean Koontz
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@fx.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tiparul executat la **S.C. TIPARG S.A.**
Piteşti, B-dul N. Bălcescu, nr. 93
Tel.: 0248 22 12 75; Fax: 0248 22 13 48
E-mail: tiparg@geostar.ro

1

Bartholomew Lampion a rămas orb la trei ani cînd, cu mare regret, medicii au fost nevoiţi să îi extirpe ochii, ca unică soluţie pentru a opri evoluţia unui cancer galopant. Dar, deşi lipsit de ochi, Barty şi-a recăpătat vederea cînd avea treisprezece ani.

Brusca înălţare după un deceniu de întuneric în slava luminii nu a fost prilejuită de vreun tămăduitor cu harul sfinţeniei. Trîmbiţele cereşti n-au vestit pentru el regăsirea văzului, după cum nu vestiseră nici naşterea lui.

O violentă lovitură a sorţii, dar şi un pescăruş au avut legătură cu vindecarea lui. Şi nu trebuie să minimalizăm nici importanţa dorinţei fierbinţi a lui Barty de a-i da mamei lui motive de a fi mîndră de el, înaine de a doua ei moarte.

Prima oară cînd mama lui a murit a fost în ziua cînd s-a născut Barty.

Pe 6 ianuarie 1965.

În Bright Beach, California, majoritatea locuitorilor vorbeau cu afecţiune despre mama lui Barty, Agnes Lampion, pe care o porecliseră „Doamna de Zahăr". Femeia aceasta trăia pentru ceilalţi, sufletul ei vibrînd la toate suferinţele şi nevoile lor. În această lume materialistă, altruismul ei a stîrnit suspiciuni celor cu inimă de fier şi plină de cinism. Dar pînă şi aceşti oameni haini la suflet recunoşteau că Doamna de Zahăr avea nenumăraţi admiratori, dar nici un duşman.

Omul care a sfîşiat universul familiei Lampion, în seara cînd s-a născut Barty, nu fusese vrăjmaşul ei. Era un străin, însă împărţea cu ei o verigă din lanţul destinului.

2

Pe 6 ianuarie 1965, la scurt timp după ora opt dimineaţa, Agnes simţi primele contracţii de naştere, în timp ce cocea şase plăcinte cu afine. De data asta, nu mai era vorba despre o senzaţie de fals travaliu, din moment ce durerile se răsfrîngeau pe toată spinarea şi în tot abdomenul, nemailimitîndu-se doar la partea de jos a pîntecelui şi la zona inghinală. Spasmele se înteţeau cînd trebuia să păşească şi se mai domoleau dacă stătea nemişcată sau se aşeza pe ceva – un alt indiciu că urma să nască în curînd.

Durerile nu o deranjau prea rău. Contracţiile surveneau la intervale regulate, dar destul de mari. Nici nu se gîndea să se interneze în spital, pînă ce nu termina treburile pe care şi le planificase pentru acea zi.

În cazul femeilor aflate la prima naştere, această fază de travaliu durează cam douăsprezece ore. Agnes se considera o persoană obişnuită din toate punctele de vedere, mulţumindu-se cu lucrurile comune, cum erau şi pantalonii gri de trening, cu şiret în talie, pe care îi purta acum, cînd fizicul i se deformase aşa de mult din cauza sarcinii; prin urmare, era convinsă că nu avea să intre în a doua fază de travaliu, decît după ora zece seara.

Joe, soţul ei, vrusese să o ducă de urgenţă la spital, cu mult înainte de amiază. După ce împachetă lucrurile soţiei lui, le puse în geamantan şi îl duse în maşină, Joe îşi anulă toate întîlnirile pentru a rămîne prin preajma ei, deşi avea grijă să stea mai tot timpul în altă cameră, de teamă să n-o sufoce cu grija lui excesivă, ceea ce ar fi declanşat posibilitatea de a se vedea gonit de-acasă.

De fiecare dată cînd Agnes gemea încetişor sau respira

zgomotos, din cauza durerii, Joe încerca să îi cronometreze contracţiile. Stătuse atît de mult timp cu ochii pe cadranul ceasului de la mînă, încît, ori de cîte ori se privea în oglinda de pe hol, avea senzaţia că vede cum un minutar i se învîrte necontenit în jurul orbitelor.

Joe era genul de om care îşi face griji din orice, deşi nu s-ar fi zis, după felul cum arăta. Înalt şi voinic, ca un Samson, ar fi putut să dărîme stîlpii şi să prăvălească acoperişurile peste filisteni. Blajin din fire, însă, era lipsit de aroganţa şi înfumurarea permanentă de care dau dovadă, îndeobşte, mulţi bărbaţi de talia lui. Deşi fericit, ba chiar jovial, avea credinţa că fusese mult prea binecuvîntat cu asemenea noroc, prieteni şi familie. Nu se putea ca într-o bună zi soarta să nu aducă mari schimbări acestor satisfacţii îndestulătoare.

Nu era un om avut, ci doar cu un venit mulţumitor, dar nu-i era deloc teamă că ar putea rămîne fără bani, fiindcă ştia că putea cîştiga şi mai mulţi, dacă muncea din greu şi conştiincios. În schimb, în nopţi de nelinişte, i se întîmpla să nu poată dormi de spaima surdă că i-ar putea pierde pe cei dragi. Viaţa era ca şi gheaţa formată la începutul iernii pe un heleşteu: mai fragilă decît pare, purtînd neajunsul unor crăpături ascunse, cu o întunecime rece dedesubt.

În rest, lui Joe Lampion, Agnes nu i se părea nicidecum o persoană obişnuită, indiferent de ceea ce gîndea ea. Era o fiinţă minunată, unică. Nu o putea pune pe vreun piedestal, din simplul motiv că un piedestal nu o putea ridica atît de sus pe cît merita ea să fie înălţată.

Dacă s-ar întîmpla vreodată să o piardă, pierdut ar fi şi el.

Toată dimineaţa, Joe Lampion cugetă la posibilele complicaţii de ordin medical asociate cu naşterea unui copil. Aflase mult mai mult decît ar fi avut nevoie să ştie despre acest subiect, cu luni în urmă, dintr-un tratat de medicină voluminos, care îl umpluse de groază mult mai rău decît orice thriller citit în viaţa lui.

La 12:50, neizbutind să-şi golească mintea de descrierile din tratat, despre hemoragiile ante- şi post-partum, sau de contracţiile eclamptice violente, dădu buzna în bucătărie, prin uşile batante, şi declară:

– Gata, Aggie, ajunge. Am aşteptat destul.

Aşezată la masa din bucătărie, Agnes scria nişte felicitări

pe care urma să le trimită cadou împreună cu cele şase plăcinte cu afine, pe care le copsese în acea dimineaţă.

– Mă simt bine, Joey.

Nimeni, în afară de Aggie, nu-i spunea „Joey". Avea o înălţime de 1,90 metri şi o greutate de 104 kilograme, cu faţa cioplită ca o carieră de piatră, de ţi se făcea teamă cînd îl vedeai, liniştindu-te doar cînd îi auzeai glasul profund şi melodios sau remarcai bunătatea din ochii lui.

– Mergem acum la spital, insistă el, stînd în picioare lîngă ea.

– Nu, dragule, nu mergem deocamdată.

Deşi Aggie avea numai 1,60 metri şi, minus kilogramele fătului, nici măcar jumătate din greutatea lui Joey, dacă ea nu voia, ar fi fost practic imposibil s-o ridici de pe scaun, chiar şi cu o macara. În orice confruntare cu Aggie, Joey era întotdeauna un Samson deja tuns şi niciodată acel Samson dinainte de a i se tăia părul.

Cu un mîrîit la care pînă şi un şarpe cu clopoţei ar fi catadicsit să se descolăcească şi să rămînă întins şi cuminte ca o rîmă prăpădită, Joey spuse:

– Poftim?!

– Trebuie să scriu felicitările astea, ca să i le dau lui Edom, care se duce să livreze plăcintele.

– Parcă asta mă interesează pe mine acum!

– Ei bine, pe mine mă interesează şi asta, nu numai venirea copilaşului pe lume.

– M-ai înnebunit cu plăcintele astea, zise el, supărat.

– Şi tu pe mine cu grijile tale, replică ea, adresîndu-i un zîmbet care îi înmuie inima lui Joey, la fel ca soarele o bucată de unt.

– Bine, scrie felicitările şi pe urmă plecăm, oftă el.

– Da, întîi felicitările. După aceea, vine Maria, la ora de engleză. Aşa că, abia după aceia o să mergem.

– În starea ta de acum, numai de meditaţii nu eşti bună.

– Scumpul meu, predarea limbii engleze nu are nimic de-a face cu ridicatul halterelor.

În tot timpul acestei conversaţii, Agnes continuase să scrie; Joe era fascinat de scrisul ei elegant, care se forma sub vîrful stiloului, ca şi cum Aggie ar fi fost doar un canal prin care cuvintele curgeau dintr-un izvor superior.

Într-un final, Joey se aplecă peste masă, iar Aggie ridică privirea spre el, străpungînd cu strălucirea ochilor ei verzi umbra aceea imensă şi tăcută formată de silueta lui. Joe îşi coborî faţa dură ca de granit spre chipul ei de porţelan şi, ca şi cum ar fi tînjit după clipa sfărîmării, Agnes se ridică uşor ca să-l sărute.

– Te iubesc, asta e tot, zise el, exasperat parcă de neputinţa din vocea lui.

– Asta e tot? întrebă ea, sărutîndu-l din nou. Asta e TOTUL.

– Spune-mi, ce să fac ca să nu-mi pierd minţile?

Se auzi soneria de la intrare.

– Să te duci să deschizi uşa, bunăoară, îi sugeră ea.

3

Pădurile virgine de pe coasta Oregonului se înălţau pe coline aidoma unei imense catedrale verzi, iar peste tot domnea o linişte desăvîrşită, ca în orice lăcaş de cult. Sus de tot, printre turlele de smarald, se întrezărea un vultur care plutea prin văzduh în cercuri tot mai largi, precum un înger cu pene negre însetat de sînge.

Aici, la nivelul solului, nu mişca nici o sălbăticiune şi nimic nu sufla parcă în splendoarea zilei. Văluri luminoase de negură zăceau încă neclintite în văgăunile mai adînci, unde le alungase noaptea, acum, apusă. Singurele zgomote erau scrîşnetul sub tălpi al acelor proaspete de brad şi respiraţia ritmică a drumeţilor experimentaţi.

La ora nouă, în acea dimineaţă, Junior Cain şi proaspăta lui soţie, Naomi, îşi parcaseră automobilul Chevy Suburban pe un drum forestier nepavat şi porniseră pe jos spre nord, pe cărări şi poteci de tot felul, afundîndu-se în această imensitate plină de umbre. Chiar şi la amiază, soarele nu pătrundea acolo decît prin nişte conuri înguste, care luminau indirect aproape toată pădurea.

Cînd se întîmpla ca Junior să meargă în faţă, se îndepărta uneori atît de mult faţă de Naomi, încît trebuia să se oprească

şi să o aştepte; se întoarcea şi se uita la ea, cum venea spre el. Părul ei auriu sclipea de fiecare dată, indiferent dacă era soare sau umbră, iar chipul ei reprezenta acea perfecţiune la care visează adolescenţii şi pentru care bărbaţii maturi sînt în stare să renunţe la onoare şi la avere. Alteori, Naomi mergea în faţă; păşind în urma ei, Junior era atît de fascinat de silueta ei mlădioasă, încît nu mai percepea nimic în jur – nici bolţile verzi de vegetaţie, nici trunchiurile copacilor ca nişte coloane maiestuoase, şi nici rododendronii înfloriţi.

Deşi frumuseţea lui Naomi ar fi fost de ajuns pentru a-i cuceri inima, Junior era fermecat deopotrivă de graţia, agilitatea şi forţa ei, precum şi de hotărîrea cu care înainta pe cele mai abrupte pante sau pe cele mai periculoase terenuri stîncoase. Aborda totul în viaţă – nu numai drumeţia – cu entuziasm, pasiune, inteligenţă, curaj.

Erau căsătoriţi de un an şi două luni, dar, totuşi, zi după zi dragostea lui devenea tot mai puternică. Junior avea numai douăzeci şi trei de ani, iar uneori i se părea că, într-o bună zi, inima lui avea să devină neîncăpătoare pentru imensa iubire ce i-o purta lui Naomi.

Lui Naomi îi făcuseră curte şi alţi bărbaţi, unii mai chipeşi decît Junior, mulţi mai deştepţi şi, practic, toţi mai bogaţi decît el. Cu toate acestea, Naomi îl vrusese numai pe el, nu pentru ceea ce avea sau s-ar fi putut să dobîndească într-o bună zi, ci fiindcă, aşa cum susţinea ea, vedea în el un „suflet strălucitor".

Junior era specialist în medicina recuperatorie. Foarte apreciat în branşa lui, se ocupa în special de victimele unor accidente sau atacuri vasculare, oameni care se luptau să îşi recapete funcţiile fizice pierdute. Ştia că de lucru nu va duce lipsă niciodată, dar şi că vilele în vîrf de colină nu vor fi niciodată apanajul lui.

Din fericire, Naomi avea gusturi simple. Prefera să bea bere, în loc de şampanie, fugea de diamante şi nici nu-i păsa dacă n-avea să vadă Parisul vreodată. Iubea natura, plimbările pe jos în ploaie, plaja şi cărţile bune.

În excursii, i se întîmpla adesea să fredoneze încetişor, cînd drumul nu era prea greu. Două dintre melodiile ei preferate erau „Somewhere over the Rainbow" şi „What a Wonderful World". Avea o voce cristalină ca apa de izvor şi

caldă ca razele soarelui. Junior o îmbia adesea să cînte, fiindcă în melodiile ei deslușea dragostea de viață și o bucurie molipsitoare, care îi ridica parcă moralul.

Cum această zi de ianuarie era neobișnuit de caldă, în anii șaizeci, și fiindcă se aflau prea aproape de coastă pentru a da de vreo zonă cu zăpadă, indiferent de altitudine, erau îmbrăcați amîndoi în șort și tricou de bumbac. Junior savura senzația plăcută de căldură fizică provocată de efortul urcușului, dulcea durere a mușchilor bine exersați, aerul de pădure parfumat cu miros de conifere, supleţea și fermitatea pulpelor goale ale lui Naomi, cîntecul ei duios: așa ar trebui să arate paradisul, dacă ar exista...

Fiind plecați într-o excursie de o zi, fără intenția de a înnopta în mijlocul naturii, își luaseră puține bagaje – o trusă de prim ajutor, apă potabilă, mîncare –, așa că înaintau cu destulă repeziciune. La scurt timp după-amiază, ajunseră într-un luminiș îngust din pădure și păşiră pe ultima buclă a drumului forestier cu serpentine, cu care ajunseseră să se intersecteze din nou aici. Urcară pînă în vîrf pe poteca de pămînt, care se termina la foișorul de foc indicat pe harta lor printr-un triunghi roșu.

Turnul acesta se înalța pe o platformă lată: o construcție colosală din scînduri impregnate cu creozot, avînd la bază o latură de 12 metri. Spre vîrf, turnul căpăta o formă conică, dar sus de tot se afla o terasă deschisă, în mijlocul căreia se vedea un post de observație, cu niște ferestre largi.

Întrucît aici era solul stîncos și alcalin, cei mai impresionanți copaci nu aveau mai mult de treizeci de metri, adică un pic mai mult de jumătate din înălțimea monștrilor de arbori din pădurea tropicală de pe pantele de mai jos. Avînd 45 metri înălțime, turnul se ridica mult deasupra vegetației din jur.

Scările în zigzag se aflau în centrul șarpantei deschise, ridicîndu-se cumva sub turn, și nu înconjurînd exteriorul acestuia. Cu excepția cîtorva trepte căzute mai înăuntru și a unor balustrade ușor desprinse, scara era în stare bună, dar cu toate astea Junior începu deja să nu se mai simtă în largul lui, cînd ajunse la numai două paliere distanță de pămînt. Nu își dădea seama care putea fi cauza acestui disconfort psihic, însă instinctul îi spunea să dea dovadă de prudență.

60/41E

Întrucît toamna şi iarna fuseseră ploioase, pericolul de incendiu era scăzut, aşa că foişorul nu era supravegheat, în acel moment, de nimeni. Pe lîngă această funcţie oarecum mai serioasă, turnul servea şi ca platformă de observaţie pentru cei suficient de hotărîţi să urce pînă în vîrf.

Treptele scîrţîiau. În spaţiul acela pe jumătate închis, paşii şi respiraţia lor greoaie răsunau cavernos. Nici unul dintre aceste zgomote nu constituia vreun motiv de alarmă, şi totuşi...

Junior urca în urma lui Naomi. Cu cît ajungeau mai sus, cu atît spaţiile deschise în formă de pană dintre grinzile încrucişate ale construcţiei se îngustau tot mai mult, lăsînd să pătrundă înăuntru tot mai puţin din lumina de afară. În spaţiul de sub platforma de sus a turnului era destul de întuneric, fără a fi însă nevoie de lanternă.

Mirosul pătrunzător de creozot se îmbina acum cu izul stătut de mucegai sau fungus, care n-ar fi trebuit să se dezvolte aici, unde lemnul fusese îmbibat cu un gudron atît de puternic.

Junior se opri ca să arunce o privire în jos, pe scări, prin zăbrelele de umbră, aşteptîndu-se parcă să descopere pe cineva urcînd scara pe furiş, în urma lor. Din cîte îşi dădea el seama, însă, nu-i urmărise nimeni pînă aici.

Numai păianjenii le ţineau tovărăşie. De săptămîni de zile, dacă nu de luni, nu mai călcase picior de om pe acolo, aşa că la tot pasul întîlneau nişte pînze de păianjen înfricoşătoare şi de-a dreptul grandioase. Aidoma ectoplasmei reci şi fragile a duhurilor rechemate, această arhitectură diafană li se lipea de faţă şi li se agăţa de haine cu atîta tenacitate încît, chiar şi numai în semiîntunericul de acolo, tot începeau să arate ca nişte strigoi sculaţi din morţi, înveşmîntaţi în giulgiul lor zdrenţuit de putregaiuri.

Pe măsură ce diametrul turnului se îngusta tot mai mult, treptele deveneau din ce în ce mai strîmte şi mai abrupte, oprindu-se în cele din urmă pe un palier aflat la numai vreo opt metri sub planşeul platformei de observaţie. De aici, o scăriţă simplă ducea în sus spre o trapă de acces, care era deschisă.

Urcînd după soţia lui pe scăriţă şi ieşind, prin trapă, pe platforma de observaţie, lui Junior era cît pe-aci să i se taie respiraţia de uimire în faţa priveliştii ce i se aşternea în faţa

ochilor, dacă nu ar fi gîfîit deja de la urcatul treptelor. De acolo, de la o înălțime de cincisprezece etaje deasupra celui mai înalt punct al platoului stîncos de dedesubt și de la o distanță de cinci etaje față de coroana celor mai falnici copaci, se vedea o mare verde de valuri din ace de brad, ridicîndu-se în șiruri veșnice spre negurile răsăritului și coborînd în gradenuri nepieritoare spre marea adevărată, aflată la cîțiva kilometri spre apus.

– Oh, Eenie, exclamă ea, e spectaculos!

Eenie era numele cu care îi plăcea să-l alinte. Nu voia să-l strige Junior, cum făcea toată lumea, și nici el nu dădea voie nimănui să-i spună pe numele lui adevărat – Enoch. Enoch Cain Jr.

Da, fiecare își duce crucea lui. Bine măcar că nu se născuse cocoșat sau cu trei ochi.

După ce se curățară unul pe celălalt de pînzele de păianjen care li se lipiseră de haine și se clătiră pe mîini cu apă din sticlă, se apucară să mănînce. Sandvișuri cu brînză și un pic de fructe uscate.

În timp ce mîncau, făcură turul platformei de observație, de mai multe ori, delectîndu-se cu priveliștile magnifice. La al doilea circuit, Naomi puse mîna pe balustradă și constată că unii dintre suporți erau putrezi.

Nesprijinindu-se cu toată greutatea corpului de parapet, nu exista nici un pericol să cadă. Piroanele erau ieșite în afară; cînd unul dintre ele începu să pîrîie, Naomi se trase imediat înapoi de la marginea platformei.

Oricum, Junior se speriase așa de rău, încît vru să coboare numaidecît din turn, ca să termine amîndoi de mîncat liniștiți, simțind măcar pămîntul sub tălpi. Tremura rău, iar uscăciunea din gură nu avea nimic de-a face cu brînza.

Cu vocea atît de sugrumată, încît i se păru că altcineva vorbea, și nu el, Junior spuse:

– Am fost la un pas de a te pierde.

– Oh, Eenie, nu exagera.

– Ba nu, puțin a lipsit să nu se întîmple o nenorocire.

Cînd urcase în turn, nu transpirase deloc, dar acum simțea cum îi picura sudoarea pe frunte.

Naomi zîmbea. Îl tamponă cu un șervețel, ștergîndu-i broboanele de transpirație.

– Ce dulce eşti. Te iubesc, să ştii.

O ţinea strîns la pieptul lui. Ce plăcută senzaţie! Parcă avea în braţe comoara cea mai de preţ.

– Hai să coborîm, insistă el.

Desprinzîndu-se din îmbrăţişarea lui, muşcă şi din sandviş. Naomi era la fel de frumoasă şi cînd vorbea cu gura plină:

– Păi, cred că nu se poate să mergem jos, pînă nu vom vedea cît de gravă e problema aici.

– Care problemă?

– Balustrada. Se poate să nu fie stricată decît în locul ăsta, dar la fel de bine e posibil ca suporţii să fie mîncaţi peste tot. Trebuie să ştim ce amploare are problema, pentru ca atunci cînd vom reveni în civilizaţie să putem informa adecvat serviciul forestier.

– Dar de ce n-am putea, pur şi simplu, să le telefonăm şi să le spunem să verifice ei în ce stare e restul parapetului?

Zîmbind şmechereşte, Naomi îl trase în glumă de lobul urechii.

– Ding-dong. E cineva acasă? Fac un sondaj pentru a vedea cîte persoane cunosc sensul expresiei responsabilitate civică.

– A da un telefon de avertizare, cum propuneam eu, este o dovadă de suficientă responsabilitate, spuse el, încruntat.

– Cu cît vom avea mai multe informaţii, cu atît vom părea mai credibili, or, cu cît vom părea mai credibili, cu atît este mai mică şi probabilitatea ca ei să creadă că sîntem nişte puştani care se ţin de şotii.

– Aiurea!

– Brambura sau anapoda?

– Ce?!

– Păi, dacă e aiurea, nu văd unde ar fi aiureala! zise ea, lingîndu-se pe degete, fiindcă terminase deja sandvişul. Ia gîndeşte-te mai bine, Eenie. Îţi dai seama ce s-ar putea întîmpla dacă vreo familie vine aici cu copiii?

Junior nu-i putea refuza niciodată nimic, mai ales pentru că arareori îşi dorea ceva pentru sufletul ei.

Platforma care înconjura postul de observaţie avea o lăţime cam de trei metri. Părea solidă şi sigură sub picioare. Problemele de structură se limitau doar la balustradă.

– Bine, fie, conveni el, cu părere de rău. Numai că eu am

să verific parapetul, iar tu ai să stai lîngă perete, unde eşti în siguranţă.

Coborînd glasul şi mîrîind, cum se presupune că făceau oamenii preistorici, Naomi zise:

– Bărbatul se luptă cu tigrul fioros. Femeia se uită.

– Asta e ordinea firească a lucrurilor.

Mîrîind în continuare:

– Bărbatul zice că asta e ordinea firească. Pentru femeie însă e doar distractiv.

– Fericit întotdeauna, dacă pot fi amuzant, coniţă.

În timp ce Junior se mişca de-a lungul balustradei, verificînd din loc în loc cît era de solidă, Naomi mergea imediat în spatele lui.

– Ai grijă, Eenie.

De la vînt şi ploi, suprafaţa mîinii curente a parapetului era aspră la pipăit, aşa că Junior se temea mai degrabă de aşchiile care i-ar fi putut intra sub piele, decît de pericolul de a cădea de la o asemenea înălţime. Menţinea faţă de balustradă o distanţă prudentă, cam cît lungimea braţului, înaintînd încet, scuturînd tot timpul parapetul, ca să-şi dea seama care piroane se desprinseseră din cauza ruginii.

În vreo două minute, terminară de înconjurat complet platforma, ajungînd în punctul unde Naomi descoperise lemnele putrezite din balustradă. Acesta era singurul loc nesigur al întregului parapet.

– Mulţumită? întrebă el. Hai să coborîm.

– Sigur, dar mai bine să terminăm întîi de mîncat.

Scosese din rucsac o pungă cu caise uscate.

– Ar fi mai bine să mergem jos, insistă el.

Scuturînd din pungă, în palma lui, două caise, Naomi zise:

– Nu m-am săturat încă de această privelişte. Nu-mi strica plăcerea, Eenie. Acum ştim că sîntem în siguranţă aici.

– Bine, cedă el. Numai te rog să nu te rezemi de balustradă, chiar dacă ştim că nu există nici un pericol.

– Ce mamă minunată ar putea ieşi din tine!

– Da, da, doar că aş avea probleme cu alăptatul.

Făcură din nou înconjurul platformei, oprindu-se din loc în loc, pentru a contempla panorama spectaculoasă. Destul de repede, Junior scăpă de încordarea dinainte. Viaţa alături de Naomi însemna o nesfîrşită lună de miere.

În cele din urmă, ajunseră iarăşi la porţiunea din balustradă care era gata să se prăbuşească.

Junior o împinse pe Naomi atît de tare, încît o ridică aproape pe sus. Femeia căscă ochii mari, iar din gura larg deschisă îi pică o bucată de caisă mestecată pe jumătate. Se prăvăli pe spate, peste bucata şubredă din balustradă.

Pentru o clipă, Junior crezu că parapetul va rezista, numai că piroanele se rupseră, mîna curentă crăpă, iar Naomi se prăbuşi de pe platformă, lăsînd în urmă doar nişte trosnituri de lemne uscate. Era atît de uluită, încît nu începu să urle decît cînd ajunsese aproape jos la capătul lungii ei căderi.

Junior nu auzi cînd Naomi atinse pămîntul, însă brusca încetare a urletelor îi confirmă producerea impactului.

Era uluit de el însuşi. Nu se ştiuse capabil de a ucide cu sînge rece, mai ales sub impulsul momentului, fără să fi avut răgazul de a cîntări riscurile şi avantajele potenţiale ale unui gest atît de drastic.

Cînd începu să respire mai liniştit, obişnuindu-se cu gîndul că fusese în stare de o asemenea îndrăzneală uimitoare, Junior se mişcă din loc, depăşind porţiunea de balustradă deteriorată. Aflîndu-se acum într-un loc sigur, se aplecă în afară şi privi în jos.

Era atît de micuţă, o pată pală pe iarba întunecată şi pe pietre. Zăcea pe spate, cu un picior îndoit ciudat sub ea. Cu braţul drept de-a lungul corpului, lateral, iar cel stîng întins larg în afară, ca şi cum ar fi fluturat din mînă.

O iubea atît de mult, încît nu suporta să o privească. Plecă de lîngă parapet, traversă platforma şi se aşeză cu spatele lipit de zidul postului de observaţie.

O bucată de vreme, plînse în neştire. Pierzînd-o pe Naomi, pierduse mai mult decît o soţie, mai mult decît o prietenă şi iubită, mai mult decît un suflet pereche. Pierduse o parte din propria-i fiinţă fizică: era sec şi găunos pe dinăuntru, ca şi cum carnea şi oasele din el i-ar fi fost smulse cu totul, în locul lor rămînînd doar un gol negru şi rece. Se simţea sfîşiat de groază şi disperare, iar gîndurile de autodistrugere îl chinuiau cumplit.

Pe urmă, însă, se simţi mai bine.

Nu bine, dar în mod cert mai bine.

Lui Naomi îi scăpase din mîna punga cu caise uscate,

înainte de a plonja din turn. Se tîrî spre ea, scoase o bucată de fruct şi o mestecă tacticos, savurîndu-i gustul. Dulce.

În cele din urmă, răsucindu-se şi zvîrcolindu-se pe burtă, ajunse la spărtura din parapet, de unde se uită drept în jos spre dragostea lui pierdută, departe, dedesubt. Era exact în poziţia în care o văzuse şi prima oară.

De la înălţimea aceea, nu se vedea nici o urmă de sînge. Dar nu se putea să nu-i fi curs nici un pic de sînge.

Văzduhul era neclintit, fără nici un fel de adiere. Brazii şi pinii, adevărate santinele, încremeniseră în nemişcare, ca pietrele acelea de mormînt misterioase aşezate cu faţa la mare de pe Insula Paştelui.

Naomi moartă. Atît de plină de viaţă doar cu cîteva momente înainte, iar acum neînsufleţită. Incredibil.

Cerul era albastru ca serviciul de porţelan pe care îl avusese mama lui. Munţi de nori la est, ca nişte cocoloaşe de smîntînă. Soarele, unturiu.

Flămînd, mai mîncă o caisă.

Dedesubt, Naomi tot moartă.

Ce stranie e viaţa. Cît de fragilă. Niciodată nu ştii ce întîmplare stupefiantă te pîndeşte după colţ.

În locul stării de şoc dinainte, pe Junior îl cuprinse un adînc sentiment de minunare. La anii lui tineri, pînă nu de mult trăise cu convingerea că, sub domnia sorţii, lumea este profund misterioasă. Acum, din cauza acestei tragedii, înţelese că mintea şi sufletul omului nu sînt mai puţin enigmatice decît restul creaţiei.

Cine şi-ar fi închipuit că Junior Cain ar fi capabil de o asemenea faptă bruscă şi violentă?!

Naomi, nu.

Nici Junior, de fapt. Cît de pătimaş o iubise pe această femeie. Cît de aprig o îndrăgise. Crezuse că n-ar putea trăi fără ea.

Se înşelase. Naomi era acolo jos, moartă de-a binelea, în continuare, iar el aici, sus, în viaţă. Îi trecuse scurtul impuls sinucigaş, iar acum ştia că va depăşi cumva această tragedie, că în cele din urmă durerea se va stinge, că timpul va amorţi sentimentul acesta acut al pierderii suferite şi că, într-un final, va putea chiar iubi din nou.

Într-adevăr, în ciuda amărăciunii şi a mîhnirii, privea viitorul cu mai mult optimism, interes şi încîntare, ceea ce nu i se mai întîmplase de multă vreme. Faptul că era în stare de aşa ceva denota că era altfel de cum se imaginase el pînă atunci, adică mai complex, mai dinamic. Ohoho!

Oftă. Deşi îl ispitea perspectiva de a sta lungit acolo, privind în jos spre Naomi moartă şi visînd cu ochii deschişi la un viitor mai îndrăzneţ şi mai colorat decît îşi imaginase vreodată, ştia că mai avea multe de făcut pînă se însera. O perioadă de timp, de-acum înainte, va fi foarte ocupat.

4

Cînd soneria sună din nou, prin modelul cu trandafiri al geamului uşii de la intrare, Joe o văzu pe Maria Gonzalez: colorată în nuanţe pale ba de roşu, ba de verde colo şi colo, oblică pe alocuri şi fisurată în alte părţi, faţa ei semăna cu un mozaic din contururi de petale şi frunze.

Cînd Joey deschise uşa, Maria coborî uşor capul, cu ochii pironiţi în jos, şi spuse:

– Păi, să fiu Maria Gonzalez.

– Da, Maria, ştiu.

Ca întotdeauna, era fermecat de timiditatea ei şi de eroismul cu care se lupta cu limba engleză.

Deşi Joey făcu un pas înapoi, ţinînd uşa deschisă, Maria rămase pe verandă.

– Vreau pe doamna Agnes să văd.

– Da, aşa e. Intră, te rog.

Ezita în continuare.

– Pentru engleză.

– Da, asta găseşti la ea din belşug. Mai mult decît pot eu absorbi de obicei.

Maria se încruntă, nefiind încă suficient de expertă în noua limbă străină, ca să înţeleagă gluma lui.

Temîndu-se să nu creadă cumva că o tachina sau chiar că o lua peste picior, Joe îşi luă un ton deosebit de amabil:

– Maria, te rog, intră. *Mi casa es su casa.*

Femeia îi aruncă o privire, după care se uită repede în altă parte.

Sfioşenia aceasta era doar în parte ceva înnăscut, fiind totodată şi o consecinţă a educaţiei primite. Maria făcea parte din acea clasă socială, în Mexic, care nu se uită niciodată în ochii unui om considerat *patrón*.

Îi venea să-i spună că aici se aflau în America, unde nimeni nu e obligat să se plece în faţa nimănui, unde condiţia socială pe care o ai din naştere nu este o temniţă, ci o uşă deschisă, un punct de pornire. Acesta era mereu tărîmul zilei de mîine.

Avînd în vedere masivitatea lui Joe, chipul lui aspru şi tendinţa de a se mînia ori de cîte ori întîlnea o nedreptate sau efectele ei, orice i-ar fi spus Mariei despre modestia ei excesivă ar fi putut părea maliţios. Or atît ar mai fi lipsit – să trebuiască să se ducă la bucătărie ca s-o informeze pe Aggie că îi speriase aşa de rău eleva, încît aceasta dăduse bir cu fugiţii.

Timp de cîteva clipe, trăi neplăcuta senzaţie că aveau să rămînă aşa, în acest impas – Maria holbîndu-se la picioarele ei, Joe privind în jos spre creştetul capului ei plecat umil – pînă ce vreun înger va suna din trîmbiţa Judecăţii de apoi, iar morţii se vor scula din morminte spre Slava cerească.

Apoi, un cîine nevăzut, sub forma unei bruşte adieri, traversă veranda în fugă, atingînd-o pe Maria cu coada. Amuşină curios pragul şi, gîfîind, intră în casă, aducînd-o după el şi pe femeia aceea mică şi negricioasă, de parcă l-ar fi ţinut în lesă.

Închizînd uşa, Joe spuse:

– Aggie e la bucătărie.

Maria inspectă covorul din vestibul, cu aceeaşi atenţie cu care cercetase şi pardoseala verandei.

– Te rog, vreţi să-i spuneţi că sînt Maria?

– Du-te acolo, în spate, la bucătărie. Te aşteaptă.

– Bucătărie? Mine, singură?

– Poftim?

– La bucătărie mine singură?

– Tu, singură, o corectă el, zîmbind acum cînd înţelesese ce vrusese ea să spună. Da, sigur. Ştii unde e.

Maria încuviinţă din cap, traversă vestibulului spre arcada de la living, se întoarse şi se încumetă să se uite scurt în ochii lui:

– Mulţumesc.

Privind în urma ei, cum traversa camera de zi, dispărînd apoi în sufragerie, Joe nu sesiză iniţial motivul pentru care Maria îi mulţumise. Pe urmă, îşi dădu seama că femeia îi era recunoscătoare pentru încrederea pe care i-o arătase că nu va fura nimic, dacă se va plimba singură prin casă.

În mod limpede, femeia se obişnuise să trezească mereu suspiciuni, nu fiindcă ar fi fost o persoană dubioasă, ci pur şi simplu pentru că o chema Maria Elena Gonzalez şi plecase spre nord, din Hermosillo, Mexic, în căutarea unei vieţi mai bune.

Deşi îl mîhnea nesfîrşita stupiditate şi răutate a lumii, Joe nu voia să se gîndească acum la lucruri urîte. În curînd, urma să vină pe lume primul lor copil, or ani şi ani de-acum înainte Joe voia să îşi poată aminti această zi ca pe o oază de lumină strălucitoare, marcată doar de dulcea – şi fie ea nervoasa – aşteptare şi bucurie a naşterii.

În living, se aşeză pe fotoliul lui preferat şi încercă să citească *You Only Live Twice*, ultimul roman cu James Bond. Nu se regăsea în acţiunea cărţii. Bond scăpase teafăr după zeci de mii de ameninţări şi biruise sute de răufăcători, dar, în schimb, habar n-avea de complicaţiile care puteau transforma un travaliu obişnuit într-o încercare ucigaşă pentru mamă şi copilaş.

5

Jos, tot mai jos, printre umbre şi pînze de păianjen sfîşiate, jos şi mai jos prin duhoarea astringentă de creozot şi miasma scîrboasă de mucezeală, Junior coborî scările din turn cu nespusă precauţie. Dacă din greşeală ar călca pe vreo treaptă stricată, căzînd şi rupîndu-şi poate piciorul, risca să zacă acolo zile de-a rîndul, murind de sete sau de infecţie sau din cauza frigului, fiindcă vremea se putea oricînd răci, ori chinuit de cine ştie ce păsări de pradă care n-ar pregeta să-l atace noaptea.

Drumeţiile prin sălbătăcie, de unul singur, nu sînt niciodată recomandabile. El se bizuia întotdeauna pe prietenia fiinţei de lîngă el, cu care împărtăşea aceleaşi riscuri, numai că de data asta fiinţa aceasta fusese Naomi, or Naomi nu-l mai putea ajuta.

Cînd ajunse jos şi ieşi de sub turn, se îndreptă grăbit spre făgaşul din pădure. Pînă la maşină, avea de mers multe ore dacă ar fi ales ruta accidendată pe unde veniseră aici, însă, dacă opta să se întoarcă pe drumul forestier nu putea face mai mult de o jumătate de ceas ori, cel mult 45 de minute.

După cîţiva paşi, însă, Junior se opri. Dacă, aducîndu-i aici, pe această margine de prăpastie, pe reprezentanţii legii, aceştia ar fi constatat că, deşi grav rănită, Naomi se agăţa încă de viaţă?

Greu de presupus că un om care cade de la o înălţime de circa 50 metri, altfel spus cam de la etajul 15, poate supravieţui unui asemenea şoc. Pe de altă parte, pe lume se mai întîmplă şi minuni.

Nu miracole cu zeci, îngeri sau sfinţi, care îşi bagă nasul în treburile oamenilor. Junior nu credea în astfel de tîmpenii.

„Şi, totuşi, se mai petrec şi ciudăţenii uluitoare", mormăi el, deoarece concepţia lui despre existenţă era fundamental matematică şi ştiinţifică, ceea ce lăsa loc multor anomalii nemaiauzite şi unor mistere cu nişte efecte mecanice uimitoare, dar care excludeau complet supranaturalul.

Tremurînd de groază mai mult decît ar fi fost logic, încercui baza turnului. Iarba înaltă şi buruienile îl gîdilau pe pulpele goale. În acest anotimp, nu bîzîia nici o insectă şi nu înviaseră gîngăniile şi ţînţarii care să i se aşeze pe fruntea năduşită. Încet, cu precauţie, se apropie de forma boţită care era corpul soţiei lui căzute acolo.

De un an şi jumătate de cînd se căsătoriseră, Naomi nu ridicase niciodată vocea la el, nu se supărase niciodată pe el. La un om, Naomi nu căuta cusururile, ci calităţile, or calităţi găsea la oricine, în afară de indivizii care maltratau copii şi...

Mda, şi ucigaşii.

Îi era groază să n-o găsească încă în viaţă, fiindcă, pentru prima oară de cînd se cunoşteau, ştia că Naomi ar fi fost plină de reproşuri la adresa lui. Fără îndoială, i-ar adresa

cuvinte aspre, poate chiar amare, şi, chiar dacă putea să o facă repede să tacă, frumoasele lui amintiri despre căsnicia lor ar fi fost întinate pe vecie. De acum înainte, ori de cîte ori s-ar gîndi la Naomi, fata lui de aur, ar auzi doar acuzaţiile ei piţigăiate şi i-ar vedea cu ochii minţii chipul odinioară frumos, dar schimonosit şi urîţit acum de furie.

Ce păcat ar fi ca atîtea amintiri dragi să fie stricate pentru totdeauna.

Ocoli colţul de nord-vest al turnului şi o văzu pe Naomi zăcînd pe jos, acolo unde se aşteptase s-o găsească, nu aşezată în capul oaselor şi scoţîndu-şi din păr acele de brad, ci prăvălită acolo, contorsionată şi nemişcată.

Cu toate acestea, încremeni locului, nevenindu-i să se apropie. O studie de la distanţă, simţindu-se mai în siguranţă aşa, încercînd, cu ochii mijiţi din cauza soarelui strălucitor, să sesizeze fie şi cea mai mică zvîcnire. În liniştea aceea fără vînt, fără gîze, fără de viaţă, ciuli urechile, aşteptîndu-se parcă s-o audă fredonînd unul dintre cîntecele ei preferate – „Somewhere over the Rainbow" sau „What a Wonderful World" – dar cu o voce subţire, sfărîmată, atonă, înecată de sînge şi zornăind de la cartilagiile zdrobite.

Se monta singur, degeaba, fără nici un sens. În mod sigur era moartă, dar el trebuia să se convingă, or pentru a se convinge de acest lucru trebuia să o vadă mai de aproape. Nu avea cum să evite asta. Arunca repede o privire şi pe urmă pleca departe, foarte departe, într-un viitor lin şi interesant.

În momentul în care păşi spre ea, înţelese de ce nu vrusese să se apropie mai mult de Naomi. Îi fusese teamă să descopere că faţa ei cîndva frumoasă era acum hidos de desfigurată, sfîşiată şi zdrobită.

Lui Junior îi era silă.

Nu-i plăceau filmele cu războaie sau cele cu omoruri şi suspans, în care oamenii sînt împuşcaţi sau înjunghiaţi, sau chiar otrăviţi pe neştiute, fiindcă întotdeauna ţi se arată cadavrele, de parcă le-ar fi teamă că n-ai să-i crezi pe cuvînt că aşa a fost. Prefera poveştile de dragoste şi comediile.

Luase o dată să citească un triller de Mickey Spillane şi fusese scîrbit de violenţa aceea continuă. Fusese la un pas de a renunţa să termine cartea, însă în opinia lui a nu duce

pînă la bun sfîrşit un proiect o dată început reprezenta un mare defect de caracter, chiar dacă sarcina de îndeplinit însema citirea unui roman de-a dreptul oribil.

La filmele de război şi la thrillere îi plăcea enorm acţiunea. *Acţiunea* propriu-zisă nu-l deranja. Îl tulbura ceea ce se petrecea *după aceea*.

Din păcate, majoritatea producătorilor de film şi cei mai mulţi romancieri deopotrivă ţin morţiş să îţi arate urmarea, ca şi cînd ar fi la fel de importanţă ca şi povestea propriu-zisă. Partea amuzantă, însă, era reprezentată de mişcare, acţiune, şi nu de consecinţe. Bunăoară, într-o scenă cu un tren care goneşte clandestin, iar trenul loveşte din plin, la o intersecţie, un autocar plin cu măicuţe, pe care îl face praf şi îl spulberă de pe şosea, văzîndu-şi de cursa lui nebunească, tu ai vrea să urmăreşti ce se întîmplă mai departe cu trenul, şi nu să te întorci înapoi şi să vezi ce au păţit nefericitele alea de călugăriţe; moarte sau vii, călugăriţele devin de domeniul trecutului, în momentul în care blestematul acela de autobuz este zburat cu roţi cu tot, iar ceea ce contează de atunci înainte este trenul: nu urmările, ci elanul.

Acum, sub această creastă de munte însorită din Oregon, la kilometri distanţă de orice tren şi mult mai departe de orice călugăriţe, Junior aplică situaţiei lui această viziune artistică, îşi învinse sila şi izbuti să îşi recapete cît de cît elanul. Se apropie de soţia lui prăbuşită acolo şi, uitîndu-se în jos spre ochii ei holbaţi, spuse: „Naomi?"

Nu-şi dădea seama de ce îi mai rostise numele, din moment ce conchisese de la prima privire că era moartă. Îşi desluşi în glas o nuanţă de melancolie, din care deduse că deja îi simţea, probabil, lipsa.

Presupunînd că, la auzul vocii lui, reacţia ei ar fi fost să mişte ochii sau să clipească, în semn că îl recunoscuse, pe Junior nu l-ar fi deranjat prea mult lucrul acesta. Depindea, însă, în ce stare o găsea. Paralizată de la gît în jos şi neconstituind nici o ameninţare fizică, cu creierul atît de afectat, încît să nu mai aibă capacitatea de a vorbi sau de a scrie, sau, în fine, nemaiputînd informa în nici un fel poliţia despre ceea ce i se întîmplase, şi cu toate astea păstrîndu-şi frumuseţea aproape intactă, Naomi i-ar mai fi putut îmbogăţi viaţa în multe privinţe. Dacă i-ar fi convenit situaţia – adică

să ştie că Naomi rămăsese la fel de dulce şi de atrăgătoare ca întotdeauna, dar maleabilă şi obtuză ca o păpuşă, nu ar fi fost exclus ca Junior să vrea să îi ofere căldura unui cămin şi o îngrijire adecvată.

Asta apropo de acţiune fără consecinţe.

Naomi, însă, era moartă ca o rîmă zdrobită sub şenilele tancului, nemaiprezentînd nici un interes pentru el, nici măcar cît un autobuz cu măicuţe făcut pilaf de un tren.

Impresionant, dar faţa îi rămăsese aproape la fel de extraordinară ca întotdeauna. Aterizase cu faţa în sus, aşa că rănile erau în special la şira spinării şi la baza cefei. Junior nici nu voia să-şi imagineze cum arăta craniul ei posterior; noroc că valurile acelea de păr auriu ascundeau bine adevărul. Trăsăturile feţei erau uşor schimonosite, sugerînd leziunile interioare adînci, dar rezultatul nu era nicidecum jalnic sau grotesc. Într-adevăr, strîmbătura aceea în colţul gurii îi dădea un aer şugubăţ şi o făcea să semene cu o ştrengăriţă poznaşă, care tocmai rostise o vorbă de duh printre buzele rămase întredeschise.

Nu înţelegea de ce nu vedea decît foarte puţine urme de sînge, acolo pe catafalcul ei de stîncă, dar pe urmă îşi dădu seama că murise instantaneu la impactul cu solul. Oprită atît de brusc, inima ei nu mai putuse pompa sînge prin răni.

Îngenunche lîngă ea şi o mîngîie uşor pe faţă. Avea pielea caldă încă.

Sentimental ca întotdeauna, Junior îşi luă la revedere sărutînd-o. Doar o dată. Prelung, dar doar o dată, fără să folosească limba.

Pe urmă, se întoarse la drumul forestier şi porni pe serpentine spre sud, cu paşi iuţi. Cînd ajunse la primul cot al drumului îngust, se opri şi se uită în spate spre vîrful platformei stîncoase de unde venea.

Turnul înalt îşi imprima geometria neagră şi ameninţătoare pe largul cerului. Pădurea din jur se ferea parcă, trăgîndu-se de lîngă el, ca şi cum natura n-ar mai fi vrut să accepte acea construcţie.

Deasupra turnului şi într-o parte a lui, se iviseră trei ciori, ca vlăstarii unei generaţii spontane. Se roteau deasupra locului unde Naomi zăcea ca Frumoasa din Pădurea Adormită, sărutată, dar netrezită.

Ciorile se hrănesc cu hoituri.

Reamintindu-şi singur că acţiunea contează, nu urmările ei, Junior Cain îşi reluă drumul pe făgaşul forestier. Paşii i se iuţiseră atît de mult, încît acum aproape alerga, ca la jogging, cîntînd în gura mare ca soldaţii la instrucţie, dar fiindcă nu ştia cîntece ostăşeşti, se apucă să mormăie cuvintele de la „Somewhere over the Rainbow", fără melodie, doar aşa cît de cît în ritmul mersului, în drum nu spre vreo biruinţă armată, ci spre un viitor ce promitea acum să-i aducă experienţe de excepţie şi nesfîrşite surprize.

6

Lăsînd la o parte efectele sarcinii, Agnes era micuţă, dar Maria Elena Gonzalez era şi mai mititică. Totuşi, aşa cum erau aşezate la masa din bucătărie, în linie diagonală una faţă de cealaltă, două tinere din lumi foarte diferite, dar avînd o personalitate remarcabil de similară, cu opinii divergente în privinţa plăţii orelor de engleză, o înfruntare monumentală, păreau ca două plăci tectonice frecîndu-se una de alta în adîncurile coastei californiene. Maria era decisă să achite cu bani peşin sau în servicii. Agnes susţinea că lecţiile reprezentau un gest de prietenie, care nu necesita nici o recompensă.

– Nu pot să fur de la bunurile unei prietene, declară Maria.

– Dar asta nu înseamnă că profiţi de mine, draga mea. Îmi face atîta plăcere să te învăţ engleza, să văd progresele pe care le faci, încît eu ar trebui să te plătesc pe tine.

Maria închise ochii mari şi negri ca abanosul, trăgînd adînc aer în piept şi mişcînd din buze pe muteşte, de parcă ar fi repetat ceva important, înainte de a rosti cuvintele cu voce tare. Pe urmă, deschise ochii:

– Mulţumesc Fecioarei şi lui Iisus în fiecare noapte că ai apărut în viaţa mea.

– Ce drăguţă eşti, Maria.

– Dar engleza mi-o plătesc, zise ea cu fermitate, împingînd pe masă trei bancnote de un dolar.

Cu trei dolari puteai cumpăra peste şaptezeci de ouă sau douăsprezece franzele, or Agnes nu voia să ia pîinea de la gura unei femei sărmane, care mai avea şi nişte copii de crescut. Împinse banii pe masă, înapoi, spre Maria.

Cu maxilarele încleştate, cu buzele strîns lipit şi cu ochii mijiţi, Maria mătură cu palma banii spre Agnes.

Ignorînd bancnotele, Agnes deschise un manual.

Maria se răsuci într-o parte pe scaun, întorcîndu-se cu spatele la cei trei dolari şi la carte.

Uitîndu-se dojenitor la ceafa prietenei ei, Agnes spuse:

– Eşti imposibilă.

– Greşit. Maria Elena Gonzalez este reală.

– Nu asta am vrut să spun, ştii şi tu prea bine.

– Nimic nu ştiu. Eu este o mexicană tîmpită.

– Tîmpită e ultimul lucru care s-ar putea spune despre tine.

– Mereu să fiu tîmpită acum, mereu dacă engleza vorbesc rău.

– Nu vorbeşti rău, ci prost, deocamdată.

– Atunci învaţă.

– Nu pe bani.

– Nu pe degeaba.

Cîteva minute, stătură nemişcate: Maria cu spatele la masă, Agnes holbîndu-se supărată la ceafa Mariei şi încercînd să o determine, printr-un act de voinţă, să se întoarcă la loc cu faţa la ea şi să fie rezonabilă.

În cele din urmă, Agnes se ridică în picioare. O contracţie uşoară îi încinse un brîu dureros peste abdomen şi şale, aşa că trebui să se sprijine de masă pînă îşi reveni.

Fără nici un cuvînt, turnă nişte cafea într-o cană, pe care o puse în faţa Mariei. Aşeză pe o farfurie o prăjitură cu struguri, pe care o puse lîngă cafea.

Maria sorbea din cafea, aşezată tot într-o parte pe scaun, să nu vadă cei trei dolari uzaţi de pe masă.

Agnes ieşi din bucătărie pe partea cu holul, trecînd printre uşile batante, şi nu prin sufragerie, iar cînd ajunse la arcada de la living Joey ţîşni din fotoliu, scăpînd din mînă cartea pe care o citise pînă atunci.

– Nu e încă momentul, spuse ea, îndreptîndu-se spre scări.

– Şi dacă te înşeli?

– Crede-mă, Joey, eu ştiu cel mai bine ce e cu mine.

Cînd Agnes începu să urce, Joey se repezi în vestibul după ea:

– Unde te duci?

– Sus, prostuţule.

– Şi ce vrei să faci?

– Să distrug nişte haine.

– Oh.

Agnes luă nişte foarfece de pielițe din baia principală, scoase o bluză roşie din dulap şi se aşeză pe marginea patului. Desfăcînd cu grijă nişte cusături cu foarfecele subțiri şi bine ascuțite, Agnes întoarse pe urmă bluza pe față şi deşiră doar cîteva mici cusături de la platca de pe umăr.

Din dulapul lui Joey, extrase un blazer bleumarin mai vechi, pe care aproape nici nu-l mai purta. Căptuşeala era cam putredă, uzată şi atîrna în afară. O smulse cu totul. Cu aceeaşi forfecuță, descusu cusătura de la umăr, pe dinăuntru.

Peste maldărul de lucruri distruse, mai puse acum şi un pulover cu fermoar de-al lui Joey, după ce avusese grijă să îi descoasă aproape de tot un buzunar interior. O pereche de pantaloni kaki, pe care îi descusu imediat la şezut, tăindu-le şi colțul unui buzunar de la spate.

Strică mai multe lucruri de-ale lui Joey, decît de-ale ei, din simplul motiv că în cazul lui, voinic şi mare cum era, dragul de el, părea foarte plauzibil ca, periodic, hainele să nu-l mai încapă.

Coborînd apoi la parter, Agnes începu să se frămînte la gîndul că poate stricase prea rău pantalonii kaki, lucru care putea da naştere la suspiciuni.

Cînd o văzu, Joey sări iarăşi din fotoliu. Izbuti de data asta să nu mai scape pe jos cartea, dar tot se împiedică de un taburet, fiind cît pe-aci să cadă.

– Cînd te-ai luat la trîntă cu cîinele? întrebă ea.

Contrariat, Joey zise:

– Care cîine?

– Ieri sau alaltăieri?

– Cîine? Nu ştiu nici un cîine.

Se holba amărît la pantalonii kaki. Deşi erau destul de vechi, îi alegea întotdeauna cu plăcere cînd făcea treabă prin casă, la sfirşit de săptămînă.

– Oh! exclamă el. CÎINELE!

– Mă mir că nu te-a muşcat.

– Slavă Domnului, zise el. Am avut o lopată.

– Sper că n-ai dat în cîine cu lopata? întrebă ea, prefăcîndu-se indignată.

– Ba bine că nu, dacă m-a atacat, ce-ai fi vrut să fac, mă rog?!

– Dar era doar un collie pitic.

– Mie mi s-a părut ditamai dulăul, zise el, încruntîndu-se.

– Nu, dragule, nu. Era javra aia mică de Muffin, a vecinilor. Păi, un dulău te mînca de-a binelea, cu pantaloni cu tot. Trebuie să fim credibili.

– Muffin pare o căţeluşă aşa de drăguţă.

– Da, dar rasa îşi spune cuvîntul. E rău şi nervos, asta e.

– Mda, probabil.

– Oricum, nu contează că te-a atacat. Muffin tot o dulceaţă rămîne. Ce-ar crede Maria despre tine dacă i-ai spune că ai bătut-o pe Muffin cu lopata?

– Da, dar mă apăram şi eu, nu?

– O să spună că eşti un om crud şi rău.

– Păi n-am zis că am bătut căţeluşa.

Zîmbind, cu capul aplecat pe umăr, Agnes îl privea tare amuzată.

Bosumflat, Joey se zgîia spre podea, nedumerit, mutîndu-şi greutatea trupului de pe un picior pe celălalt, oftînd, uitîndu-se apoi în tavan, pe urmă iar bîţîindu-se de pe o talpă pe cealaltă, leit ca un urs dresat, care a cam uitat ce trebuie să facă la următorul număr de circ.

În cele din urmă, spuse:

– Păi, uite ce-am făcut: am înşfăcat lopata, am săpat repede de tot o groapă şi am băgat-o pe Muffin acolo, pînă la grumaz – aşa, doar pînă s-a calmat.

– Vasăzică, asta e povestea?

– Da, şi am de gînd să mă ţin de litera ei.

– Păi, ce să zic, ai noroc că Maria ştie englezeşte aşa de rău.

– De ce nu accepţi bani de la ea, de fapt? Mie îmi plăceau pantalonii ăştia. Păcat că i-ai stricat.

Agnes se întoarse cu spatele şi îşi continuă drumul spre bucătărie:

– După ce îi repară, or să fie ca noi.

– Şi ăla nu-i puloverul meu gri? strigă Joey, în urma ei. Cu puloverul ce-ai mai făcut, mă rog?

– Dacă nu taci din gură, ţi-l pun pe foc.

În bucătărie, Maria ciugulea din prăjitura cu struguri.

Agnes puse hainele rupte pe unul dintre scaunele de la masă.

După ce se şterse bine pe degete cu un şerveţel de hîrtie, Maria analiză hainele cu mult interes. Îşi cîştiga existenţa lucrînd pe post de cusătoreasă la Brigth Beach Dry Cleaners. Văzînd cusăturile desfăcute, plesni nemulţumită din limbă.

– Joey n-are grijă deloc de hainele lui, zise Agnes.

– Bărbaţii, remarcă Maria, înţelegătoare.

Rico, soţul ei – un beţivan şi un cartofor – fugise cu alta, părăsind-o pe Maria cu două fetiţe. Nu încăpea îndoială, omul plecase într-un loc imaculat de curat, unde lucrurile îi erau îngrijite şi călcate perfect.

Cusătoareasa ridică în sus pantalonii kaki, arcuind mirată din sprîncene.

Aşezîndu-se din nou pe un scaun, Agnes zise:

– L-a atacat un cîine.

Maria căscă ochii mari:

– Pitbull? Ciobănesc german?

– Collie pitic.

– Cum arată aşa cîine?

– Ca Muffin, ştii, căţeluşa vecinilor.

– Muffin aia mică face asta?

– Trăsăturile rasei, asta e.

– *Qué?*

– Muffin avea hachiţe.

– *Qué?*

Agnes tresări. Deja, altă contracţie. Uşoară, dar survenind foarte repede după cea dinainte. Îşi împreună palmele peste burta imensă, respirînd încet şi adînc, pînă ce îi trecu durerea.

– Păi, oricum, zise ea, ca şi cum dăduse suficiente lămuriri despre ciudata violenţă manifestată de Muffin, reparaţiile astea cred că acoperă zece lecţii.

Faţa Mariei se încruntă, ca o bucată de pînză maro plină de fronseuri.

– Şase lecţii, zise ea.
– Zece.
– Şase.
– Nouă.
– Şapte.
– Nouă.
– Opt.
– Fie, spuse Agnes. Acum, pune bine ăştia trei dolari şi hai să facem lecţia de engleză, pînă nu mi se rupe apa.
– Apa robinet se rupe? întrebă Maria, întorcîndu-se spre chiuvetă, după care oftă adînc: Cît mai am de învăţat!

7

Norii împînzeau soarele care coborîse la asfinţit, iar cerul din Oregon arăta ca safirul, acolo unde se mai putea vedea. Poliţaii se adunaseră ca nişte corbi cu ochi strălucitori, în umbra tot mai prelungă a foişorului de foc.

Întrucît turnul se înălţa pe o creastă care marca linia de despărţire dintre domeniul proprietăţii regionale şi cel al proprietăţii statului, majoritatea forţelor de ordine prezente la faţa locului aparţinea poliţiei locale, deşi veniseră şi doi ofiţeri de la poliţia de stat.

Împreună cu poliţiştii îmbrăcaţi în uniformă, se mai afla acolo un bărbat voinic şi cu părul tuns perie; cam la vreo cincizeci de ani, omul purta nişte pantaloni negri şi un sacou sport dintr-o stofă gri cu ţesătură în zigzag. Avea faţa turtită ca o tigaie, un prim rînd de bărbie mai subţire, un al doilea mai gros decît primul, iar cît despre funcţia pe care o deţinea, Junior nu ştia nimic. N-ar fi avut nici o şansă de a fi remarcat printre cei zece mii de participanţi la un eventual congres al nulităţilor, dacă n-ar fi fost însemnat din naştere cu o pată roşie în jurul ochiului drept, care îi întuneca cea mai mare parte a nasului, luminîndu-i totodată jumătate din frunte, pentru a reveni pe lîngă ochi, terminîndu-se cu o pată pe pomeţi.

Între ei, reprezentanţii legii vorbeau mai mult în şoaptă.

Sau poate Junior era prea zăpăcit pentru a desluşi cu claritate cuvintele lor.

Îi venea greu să se concentreze la ceea ce se întîmpla în jurul lui. Gînduri răzleţe şi ciudate i se rostogoleau prin minte, aidoma valurilor molcome şi alunecoase dinaintea furtunii pe un ocean ameninţător.

Mai devreme, după ce parcursese aproape alergînd drumul forestier, ajunsese la Chevy gîfîind zgomotos, iar în scurtul răstimp cît gonise cu maşina pînă în Spruce Hills, cel mai apropiat oraş, se cufundase ameţitor de repede în această stare stranie. Spre sfîrşitul drumului, şofa deja atît de prost, încît un agent de circulaţie încercă să-l tragă pe dreapta, numai că în acel moment mai avea doar foarte puţin pînă la spital, aşa că nu opri decît cînd ajunse acolo, intrînd, însă, prea din scurt pe aleea din faţa clădirii, sări peste bordură, puţin mai lipsind să nu se ciocnească de o maşină parcată, opri pînă la urmă, patinînd, într-o zonă de la intrarea la Urgenţe, unde parcarea era interzisă, şi, clătinîndu-se ca un beţiv, ieşi din Chevy, urlînd la poliţist să cheme o ambulanţă, *o ambulanţă*.

Pe tot drumul înapoi, pînă la turn, aşezat pe scaunul din faţă într-o maşină de la poliţia locală, urmată în mare goană de o ambulanţă şi de alte automobile de poliţie, Junior tremurase incontrolabil. Dacă încerca să mai răspundă la întrebările poliţistului de la volan, vocea, neobişnuit de subţiratică acum, i se spărgea parcă, aşa că nu mai izbutea decît să croncăne la nesfîrşit un fel de „Doamne, Dumnezeule!"

Cînd şoseaua trecu printr-un defileu unde soarele nu pătrundea, pe Junior îl apucaseră nişte năduşeli reci, în momentul în care văzuse reflecţiile oribile şi pulsatile ale reflectoarelor rotative de pe peretele argilos consolidat cu plasă de sîrmă. Din cînd în cînd, sirena maşinii de poliţie suna strident pentru a-şi face loc în faţă, iar lui îi venea să urle o dată cu ea, într-o tînguială plină de groază, chin, confuzie şi durere.

Îşi înăbuşi, totuşi, urletul, fiindcă simţea că dacă îşi dădea drumul n-ar mai putea tăcea multă vreme de-atunci încolo.

Coborînd din maşină, unde era zăpuşeală, în aerul mult mai răcoros decît îl simţise cînd plecase de-acolo, Junior se trezi înconjurat de poliţişti şi de personalul medical de la

ambulanță. Avea senzația că nu prea se ține bine pe picioare. Pe urmă, porni în față, conducîndu-i prin bălării spre Naomi, cu mișcări poticnite și împiedicîndu-se de toate pietrele, pe care ceilalți le ocoleau fără dificultate.

Junior știa că arăta mai vinovat poate decît oricare bărbat pe lumea asta, stigmatizat de veacuri și veacuri, încă de la primul măr și Grădina ideală. Sudoarea, spasmele de tremurături violente, tonul defensiv de care nu putea să se dezbare cînd vorbea, incapacitatea de a privi pe cineva în ochi mai mult de cîteva secunde – iată tot atîtea indicii pe care nici unul dintre acești oameni de meserie nu avea cum să le treacă vreodată cu vederea.

Acum, aici, din nou lîngă trupul soției lui.

Livor mortis se instalase deja, sîngele retrăgîndu-se în punctele cele mai de jos ale corpului, astfel încît partea de deasupra a picioarelor ei dezgolite, cîte o parte a fiecărui braț, la fel ca și fața erau de o paloare cadaverică.

Privirea ei încremenită în moarte era încă surprinzător de limpede. Remarcabil faptul că, totuși, impactul cu solul nu declanșase vreo hemoragie explozivă în ochii aceia minunați și albaștri ca florile de levănțică. Nici urmă de sînge, ci doar mirare.

Junior era conștient că toți polițiștii îi urmăreau reacțiile, în timp ce el se holba în jos spre cadavru, așa că încercă să se gîndească la ce-ar face sau la ce-ar spune, în mod normal, orice soț nevinovat, numai că imaginația îi secătuise cu totul. Nu-și putea ordona gîndurile.

Starea de agitație și tulburare lăuntrică i se întețea cu violență, iar semnele exterioare ale acesteia deveneau din ce în ce mai vizibile. În aerul rece al amurgului tîrziu, Junior transpira din abundență, ca un om legat deja pe scaunul electric; sudoarea curgea șiroaie pe el, îi țîșnea prin piele. Tremura, tremura rău de tot, încît avea senzația într-un fel că își auzea zăngănitul oaselor din el, ca niște cochilii de ouă răscoapte, care se lovesc de oala care a dat în clocot.

Cum își putuse închipui că va scăpa neprins? Avusese halucinații, probabil, sau înnebunise trecător.

Unul dintre medicii de la salvare îngenunche lîngă cadavrul lui Naomi, verificînd pulsul, deși în situația dată gestul lui, o simplă formalitate, părea de-a dreptul absurd.

Cineva se apropie de Junior şi zise:

– De fapt, cum s-a întîmplat?

Se uita în ochii bărbatului voinic, cu semnul roşu din naştere pe obraz. Nişte ochi cenuşii, tari ca floarea cuiului, însă limpezi şi surprinzător de frumoşi pentru un chip atît de nereuşit.

Glasul omului răsuna cavernos în urechile lui Junior, de parcă ar fi venit de la capătul unui tunel. Sau din punctul terminus al unui coridor al morţii, pe lungul drum dintre ultima cină şi camera de execuţie.

Junior înclină capul pe spate şi privi în sus, spre porţiunea de balustradă ruptă de pe platforma de observaţie din vîrful turnului.

Era conştient că şi ceilalţi se uitau în sus.

Toată lumea tăcea. Era o linişte ca la morgă. Ciorile dispăruseră de pe cer, aşa că doar un singur vultur plutea silenţios, ca justiţia cu prada ei la vedere, sus deasupra turnului.

– Ea. Mînca. Nişte caise uscate.

Junior vorbea aproape şoptit, dar în vale domnea o asemenea linişte, încît ştia cu certitudine că fiecare dintre aceşti juraţi neoficiali, în uniformă, îl auzea cu claritate.

– Se plimba. Pe platformă. S-a oprit. Priveliştea. S-a... s-a... s-a aplecat. A dispărut.

Brusc, Junior Cain se întoarse cu spatele la turn, cu spatele la trupul iubitei lui moarte, căzu în genunchi şi vomită. Vomită mai exploziv decît i se întîmplase vreodată cînd îi fusese cel mai rău de la stomac. Amară, groasă, excesiv de multă cantitativ raportată la dejunul simplu pe care îl mîncase, pe Junior îl apucă o vomă groaznic de convulsivă. Nu-l deranja nici o senzaţie de greaţă, însă muşchii abdominali i se contractau dureros, atît de puternic, încît avea senzaţia că îl tăia cineva în două, şi tot îi venea înapoi pe gît, tot mai mult, spasm după spasm, pînă ce scuipă un lichid subţire şi verde de la fiere, cu care ar fi trebuit să se isprăvească criza, dar nu, fiindcă urmă şi mai multă bilă, atît de acidă încît îl ardeau gingiile de la ea – Oh, Doamne, te rog, nu – tot mai multă. Se zgîlţîia spasmodic din toate mădularele. Înecîndu-se, de parcă ar fi înghiţit o spurcăciune. Strînse tare ochii

înlăcrimaţi, ca să nu mai vadă şuvoiul, dar de putoare nu putu să scape.

Unul dintre medicii de la salvare venise lîngă el şi pusese mîna cu palma rece pe ceafa lui. Acelaşi om, rosti acum presant:

– Kenny! Repede, omul ăsta a făcut hematemeză!

Zgomot de paşi în alergare, înspre ambulanţă. Kenny, probabil. Al doilea medic de la salvare,

Ca să se specializeze în terapie recuperatorie, Junior urmase multe cursuri de masaj, aşa că ştia ce înseamnă hematemeză. Hematemeză: vomitare cu sînge.

Deschizînd ochii, clipind des printre lacrimi de durere, din cauza contracţiilor chinuitoare care îi sfîşiau abdomenul, Junior văzu nişte firicele roşii în mizeria verde şi apoasă care curgea din el. Un roşu strălucitor. Sîngele gastric e mai întunecat la culoare. Însemna că la el era sînge din faringe. Doar dacă nu i se rupsese vreo arteră în stomac, sfîrtecată de incredibila violenţă a acestor spasme nemiloase, ceea ce ar fi însemnat că minutele îi erau deja numărate.

Se întreba dacă vulturul coborîse cumva într-o rotaţie tot mai strînsă, justiţia pogorînd pe pămînt, numai că nu era în stare să ridice capul ca să vadă.

Acum, fără să-şi fi dat seama cînd se întîmplase, din genunchi cum stătuse pînă atunci, se trezi culcat pe o parte. Un medic îi ridicase capul, cumva spre lateral. În felul acesta, putea elimina bila, sîngele, fără să se înece cu ele.

Durerea sfîşietoare din burtă era extraordinară, ca extazul morţii. Valuri antiperistaltice nedomolite îl săgetau prin duoden, stomac şi esofag; acum, răsufla gîfîind cu disperare să ia aer, după fiecare convulsie, dar fără prea mult succes.

Ceva ud şi rece exact deasupra încheieturii cotului stîng. O înţepătură. Un tub de cauciuc flexibil îi fusese legat în jurul braţului stîng, ca să scoată în evidenţă o venă, iar înţepătura fusese de la un ac hipodermic.

Probabil că îi administraseră un medicament împotriva greţei. Puţine şanse să-şi facă efectul, ca să-l mai poată salva.

I se păru că aude fîlfîitul moale al aripilor tăioase spintecînd aerul de ianuarie. Nu îndrăznea să ridice privirea.

Iar i se umpluse gîtul.

Agonia.

Întunericul i se scurse în cap, ca şi cum ar fi fost sîngele care i se ridica necontenit din stomacul şi esofagul deja inundate.

8

După ce termină lecţia de engleză, Maria Elena Gonzalez plecă acasă cu o sacoşă de plastic plină cu nişte haine foarte precis stricate şi cu o pungă de hîrtie mai mică, în care avea nişte prăjituri cu cireşe, pentru cele două fetiţe ale ei.

După ce închise uşa de la intrare, întorcîndu-se cu faţa spre vestibul, Agnes se propti cu burta ei mare şi umflată drept în Joey, care apăruse acolo ca din pămînt. Soţul ei se încruntă şi puse mîinile pe abdomentul ei enorm, ca şi cum făptura ei ar fi fost pentru el mai fragilă decît un ou de măcăleandru şi mai preţioasă decît un ou Fabergé.

– Gata? întrebă el.

– Aş vrea întîi să fac ordine prin bucătărie.

– Aggie, nu, rosti el, pe un ton implorator.

Parcă ar fi fost „Ursuleţul grijuliu" din cartea de poveşti pe care Agnes o cumpărase deja pentru copilaşul ei.

Ursuleţul grijuliu îşi duce grijile-n batistă.
Sub pălăria lui de pai şi-n medalioane mici de preţ.
Îşi duce grijile-n spinare şi multe chiar la subsuori.
Ei şi, ce dacă. însă, pe Ursuleţul grijuliu noi îl iubim aşa cum e!

Cum contracţiile se înteţeau ca frecvenţă şi ca severitate, Agnes spuse:

– Bine, dar lasă-mă să mă duc să le spun lui Edom şi Jacob că plecăm.

Edom şi Jacob erau fraţii ei mai mari, care locuiau în două mici apartamente deasupra garajului, aflat în spatele casei.

– Le-am spus eu deja, zise Joey, îndepărtîndu-se şi deschizînd uşa de la dulapul de hol, cu atîta violenţă, încît puţin lipsi să n-o smulgă din balamale.

Scoase dinăuntru mantoul ei, ca şi cum ar fi făcut o scamatorie. Ca prin farmec, Agnes se trezi cu braţele vîrîte în mîneci şi cu gulerul bine ridicat la gît, deşi avînd în vedere proporţiile pe care le luase în ultima vreme a îmbrăca orice, în afară poate de o pălărie, necesita multă tactică şi perseverenţă.

Cînd se întoarse cu faţa spre el, văzu că Joey îşi pusese deja scurta şi înşfăcase de pe masă cheile de la maşină. Susţinînd-o de braţ cu mîna, ca şi cum Agnes ar fi fost plăpîndă şi ar fi avut nevoie de sprijin, ieşiră amîndoi pe uşă.

Joey nu se mai opri ca să încuie. Bright Beach, în 1965, era o localitate lipsită de infractori şi netulburată de brontozauri leneşi şi mototoli.

După-amiaza era pe sfîrşite, iar cerul care se lăsa tot mai jos părea tras vîrtos spre pămînt de nişte fire de lumină cenuşie, care se înfăşurau spre apus, tot mai iute, peste mosorul zărilor. În aer mirosea a ploaie.

Pontiacul verde ca un gîndăcel aştepta pe alee, cu o strălucire bună să stîrnească invidia naturii, făcînd-o să aducă vreme rea. Lui Joey îi plăcea ca maşina lui să fie impecabil de curată şi probabil că dacă ar fi locuit în vreo regiune cu ploi şi climat neprielnic, şi nu în California, nici n-ar mai fi avut vreme să meargă la serviciu.

– Cum te simţi? o întrebă el, deschizînd portiera din dreapta şi ajutînd-o să se urce în maşină.

– Bine de tot.

– Sigur?

– Ca pe roţi.

În Pontiac mirosea frumos a lămîie, deşi de oglinda retrovizoare nu atîrna nici un brăduţ sau alt ornament frumos mirositor. Scaunele spălate în mod regulat cu săpun fin erau mai moi şi mai pufoase decît atunci cînd maşina le fusese livrată de la Detroit, cu un bord nou-nouţ şi strălucitor.

După ce deschise portiera din dreptul şoferului şi se sui la volan, Joey întrebă:

– OK?

– Ca pasărea cerului.
– Eşti cam palidă.
– Mă simt bine ca peştele în apă.
– Îţi baţi joc de mine, am impresia.
– Păi, cînd mă îmbii aşa de frumos să te iau peste picior, cum te-aş putea refuza?!

Exact cînd Joey închise portiera, pe Agnes o apucă o contracţie puternică. Se strîmbă, trăgînd aer şuierînd printre dinţii încleştaţi.

– Oh, nu, zise Ursuleţul grijuliu. Oh, nu.
– Doamne Sfinte, iubitule, linişteşte-te. Nu e o durere oarecare. E o durere fericită. Fetiţa noastră va fi lîngă noi, înainte ca această zi să se încheie.
– Băieţelul nostru.
– Bazează-te pe intuiţia de mamă.
– Nici tatăl nu e lipsit de aşa ceva. Era atît de agitat, încît zornăia cu cheia pe lîngă contact, nefiind în stare să nimerească poziţia potrivită. Ba trebuie să fie băiat, o ţinu el morţiş, ca să ai mereu un bărbat pe lîngă tine în casă.
– Te gîndeşti cumva să fugi cu vreo blondă?

Nu izbutea să pornească motorul, întrucît invariabil tot răsucea cheia în sensul greşit.

– Ai înţeles la ce mă refer. Voi mai fi multă vreme pe lîngă tine, însă ştii şi tu că femeile trăiesc mai mult decît bărbaţii. Tabelele actuariale nu greşesc niciodată?
– Există şi agentul de asigurări.
– Mda, e-adevărat, zise el, reuşind să sucească în fine cheia în direcţia cea bună şi să pornească motorul.
– Vrei să-mi vinzi şi mie o poliţă?
– Astăzi n-am vîndut nici una. Trebuie să cîştig şi eu un ban. Te simţi bine?
– Sînt speriată, zise ea.

În loc să vireze volanul spre alee, Joey îşi puse mîna ca de urs peste mîinile ei.

– Simţi că ceva nu e în regulă?
– După cum conduci, mi-e frică să nu intrăm cu maşina într-un pom.

Joey îşi luase o mutră jignită.

– Nu există şofer mai bun decît mine în Bright Beach. O

dovedesc din plin performanţele mele automobilistice, dacă vrei să te convingi.

– Nu astăzi. Dacă îţi va trebui tot atîta timp ca să bagi în viteză, cît ţi-a trebuit şi ca să introduci cheia în contact, cînd vom ajunge la spital fetiţa noastră va fi deja măricică, va sta în fund şi va zice „tata".

– Băieţelul nostru.

– Haide, calmează-te.

– Dar sînt calm.

Lăsă jos frîna de mînă, băgă maneta schimbătorului de viteză în marşarier, în loc de viteza întîi, şi ieşi cu spatele de pe stradă, de-a lungul casei. Uluit, frînă brusc.

Agnes nu spuse nimic, pînă ce Joey nu inspiră adînc de vreo patru ori, după care arătă spre parbriz:

– Spitalul e în direcţia asta.

Se uita la ea, cu o mutră vinovată.

– Te simţi bine?

– Fetiţa noastră o să meargă toată viaţa de-a-ndăratelea, dacă tu o să conduci în marşarier tot drumul pînă la spital.

– Dacă e fetiţă, îţi va semăna leit, zise el. Nu cred că m-aş putea descurca, totuşi, cu două ca tine.

– Te păstrăm noi tînăr şi verde.

Cu mişcări foarte hotărîte, Joey schimbă viteza şi ieşi de pe alee pe stradă, unde se uită atent în stînga şi în dreapta, cu multă suspiciune, de parcă s-ar fi aflat în recunoaştere într-o misiune de comando pe un teren periculos. Apoi, vîră la dreapta.

– Ai grijă ca Edom să livreze plăcintele dimineaţă, îi reaminti Agnes.

– Jacob a zis că nu l-ar deranja să facă el asta, măcar o dată.

– Jacob sperie lumea, zise Agnes. Nimeni n-ar mînca o plăcintă livrată de Jacob, fără s-o ducă întîi la analiză la un laborator.

Acele de ploaie se împleteau parcă în aer, brodînd rapid modele argintii pe asfaltul ud.

Pornind ştergătoarele, Joey zise:

– E prima oară cînd recunoşti de faţă cu mine că măcar unul dintre fraţii tăi e ciudat.

– Nu-i ciudat, dragă, ci doar un pic cam excentric.

– Da, la fel cum şi apa e un pic cam udă.

Încrutîndu-se la el, spuse:

– Sper că nu te deranjează că stau aşa aproape de noi, Joey, nu-i aşa? Sînt excentrici, dar eu îi iubesc foarte mult.

– Şi eu la fel, recunoscu Joey, după care zîmbi, clătinînd din cap. În comparaţie cu ăştia doi, un agent de asigurări pe viaţă, care se frămîntă din orice, aşa cum sînt eu, pare un fel de şcolăriţă năstruşnică.

– Da, începi să şofezi excelent, remarcă ea, făcîndu-i cu ochiul.

Joey era, într-adevăr, un şofer de prima mînă, cu un record impecabil pînă la vîrsta de treizeci de ani: nici o amendă de circulaţie, nici un accident rutier.

Din păcate, măiestria de care dădea dovadă la volan şi prudenţa lui înnăscută nu-l mai ajutară în momentul în care o camionetă Ford trecu pe roşu la semafor, frînă prea tîrziu şi intră cu mare viteză în Pontiac, izbindu-se drept de portiera din dreptul şoferului.

9

Legănîndu-se de parcă ar fi plutit pe nişte ape tulburi, torturat de un sunet nefiresc şi chinuitor, Junior Cain îşi închipuia o gondolă pe un rîu negru, cu un dragon sculptat înfipt sus la proră, aşa cum văzuse pe coperta unui roman, unde apăreau nişte vikingi într-o corabie lungă. De data asta, gondolierul nu era un viking, ci un tip înalt într-o rasă neagră şi cu faţa ascunsă într-o glugă voluminoasă; nu mîna ambarcaţiunea cu o vîslă tradiţională, ci cu un fel de oase omeneşti lipite laolaltă în formă de toiag. Cursul rîului mergea în întregime pe sub pămînt, avînd o boltă de piatră în loc de cer şi nişte focuri care ardeau pe ţărmul îndepărtat, de unde venea tînguiala aceea obsedantă, un strigăt plin de furie, suferinţă şi de un dor înfricoşător.

Adevărul, ca de obicei, nu era supranatural: deschise ochii şi constată că se afla în partea din spate a unei ambulanţe. Desigur, era maşina de salvare venită pentru Naomi. Acum,

însă, trebuia să trimită o furgonetă de la morgă, ca s-o ia de acolo.

Un medic, nu un luntraş sau un demon, îi dădea îngrijirile necesare. Vaietul era o sirenă.

Stomacul îl durea de parcă nişte mardeiaşi profesionişti ar fi dat în el nemilos cu pumnii şi cu nişte drugi de fier. La fiecare bătaie a inimii, avea senzaţia că aceasta se presa dureros de nişte benzi care îl strîngeau rău, iar gîtlejul şi-l simţea ca o rană vie.

De septul nazal, avea lipită o mască de oxigen, cu două tuburi. Fluxul acela dulce şi răcoros era bine venit. Simţea şi acum gustul scîrbos al porcăriei care ieşise din el şi avea senzaţia că limba şi dinţii îi erau acoperite de putregai.

Bine măcar că nu mai vomita.

La gîndul regurgitării, muşchii abdominali i se contractară imediat, cum se chircesc broaştele de laborator cînd le curentezi intenţionat. Se înecă îngrozit de o asemenea perspectivă.

Ce se întîmplă cu mine.

Medicul smulse masca de oxigen de pe nasul pacientului şi îi ridică repede capul, pregătind un prosop pentru lichidul subţire ejectat.

Organismul îl trăda din nou pe Junior, într-un mod absolut nou, care îl îngrozea şi îl umilea, antrenînd toate fluidele corporale, în afară de cel cerebrospinal. Pentru o bucată de timp, aşa cum zăcea acolo în ambulanţa care se legăna, îşi dori să fie cu adevărat într-o gondolă pe apele Styxului, isprăvind cu mizeria şi suferinţele.

Cînd îi trecu accesul convulsiv şi se prăbuşi înapoi pe perna împroşcată de murdărie, cutremurîndu-se de duhoarea care emana din hainele lui oribil de împuţite, pe Junior îl frapă o idee care putea fi ori nebunie curată, ori o deducţie sclipitoare: Naomi, nemernica naibii, m-a otrăvit!

Cu degetele apăsate pe artera radială de la încheitura mîinii drepte a lui Junior, medicul simţise probabil o accelerare formidabilă a pulsului.

Junior şi Naomi luaseră caise uscate din aceeaşi pungă. Băgînd mîna în pungă, fără să se uite. Scuturînd punga să le cadă caisele în palmă. Imposibil ca Naomi să fi putut alege nişte caise pentru el şi altele pentru ea.

Dacă se otrăvise şi ea? Avusese cumva de gînd să-l omoare, după care să se sinucidă?

Cum să fi făcut aşa ceva tocmai Naomi – o fiinţă atît de veselă, iubitoare de viaţă, optimistă şi bisericoasă?! Vedea totul, zi de zi, printr-un abur auriu venit din soarele care era în inima ei.

Junior îi vorbise o dată tocmai despre această senzaţie: aburul auriu, soarele din inima ei. Cuvintele lui o înduioşaseră, ochii i se umpluseră de lacrimi, iar iubirea lor fizică fusese mai frumoasă decît oricînd.

Mai degrabă otrava fusese în sandvişul lui cu brînză sau în sticla lui cu apă.

Se revoltă în sinea lui la gîndul că frumoasa Naomi ar fi putut săvîrşi o asemenea mîrşăvie. Cum să conceapă că blînda, mărinimoasa, onesta, drăguţa de Naomi ar fi fost capabilă să omoare pe cineva – şi cu atît mai puţin pe bărbatul iubit.

Doar dacă nu-l iubise, de fapt.

Medicul umfla manşeta sfigmomanometrului: tensiunea arterială pe care o avea Junior, în acel moment, urcase pînă în prag de apoplexie, la gîndul că dragostea lui Naomi fusese poate o minciună.

Poate se măritase cu el doar pentru... Nu, pe pista asta nu ajungea nicăieri. Bani, oricum nu avea.

Da, chiar îl iubise. Îl adorase. Dacă ar fi spus că îl idolatrizase n-ar fi exagerat deloc.

Dar, acum, cînd îi trecuse prin minte posibilitatea ca Naomi să fi fost în stare de o mîrşăvie, Junior nu mai putea scăpa de această suspiciune. Naomi cea bună la suflet, care dăruia tuturor mai mult decît primea ea vreodată de la alţii, avea să rămînă pe veci, în amintirea lui, învăluită în umbra îndoielii.

În fond, nu poţi cunoaşte niciodată pe nimeni cu adevărat, nu poţi cunoaşte cu adevărat cel mai ascuns cotlon din mintea sau din sufletul cuiva. Nici o fiinţă omenească nu este perfectă. Pînă şi un ins cu deprinderi de sfînt şi un comportament altruist poate fi un monstru în sinea lui, fiind plin de nişte dorinţe oribile, care ar putea să-i motiveze faptele doar o dată în viaţă sau, poate, niciodată.

Era absolut sigur, bunăoară, că el unul nu şi-ar mai omorî altă nevastă. În primul rînd, ţinînd seama că, acum, căsnicia lui cu Naomi i se părea întinată de cele mai teribile suspiciuni, nu-şi imagina cum ar mai putea avea suficientă încredere în cineva, încît să se mai cunune vreodată.

Vlăguit, Junior închise ochii, lăsîndu-se cu recunoştinţă pe mîna medicului, care îl ştergea cu o cîrpă umedă şi rece pe faţa unsuroasă şi pe buzele arse şi crăpate.

Chipul frumos al lui Naomi îi răsări în minte, cu o expresie de beatitudine timp de cîteva momente, dar pe urmă lui Junior i se păru că desluşeşte un fel de viclenie în surîsul ei îngeresc, o licărire neliniştitoare de calcul rece în ochii ei atît de iubiţi odată.

Pierderea soţiei preaiubite era ceva sfîşietor, ca o rană ce nu avea să se mai vindece niciodată, dar constatarea de acum era şi mai rea: ideea că imaginea ei strălucitoare era mînjită de suspiciune. Naomi nu mai era lîngă el, pentru a-i oferi mîngîiere şi consolare, iar acum Junior nu mai avea nici măcar nişte amintiri neprihănite despre ea, care să-l poată susţine. Ca de obicei, nu fapta îl tulbura, ci ceea ce urma după aceea.

Pîngărirea amintirii lui Naomi îi provoca o tristeţe atît de acută şi cumplită, încît se întreba dacă va putea să suporte aşa ceva. Buzele îi tremurau, înmuiate parcă, dar nu fiindcă i-ar fi venit să vomite iarăşi, ci sub impulsul unui soi de suferinţă, dacă nu chiar din cauza suferinţei, pur şi simplu. Ochii i se umplură de lacrimi.

Poate că medicul îi injectase vreun sedativ. În timp ce ambulanţa se hurducăia mugind prin clipele acestei zile atît de importante, Junior Cain plînse profund, dar încetişor – şi îşi găsi pacea temporar într-un somn fără vise.

Cînd se trezi, se afla într-un pat de spital, cu partea de sus a corpului uşor ridicată. Singura iluminaţie venea de la unica fereastră a încăperii: o lumină pămîntie şi atît de mohorîtă, încît îşi pierduse orice strălucire, şi din cauza lamelelor înclinate ale jaluzelelor se prelingea parcă înăuntru, sub forma unor panglici plumburii.

Mai avea şi acum un fel de acreală în gură, deşi senzaţia nu mai era la fel de scîrboasă ca înainte. Mirosea frumos a

curat şi a proaspăt: dezinfectante, ceară de parchet, aşternuturi primenite – fără nici un iz de miasme corporale.

Junior era nespus de istovit şi moale. Se simţea zdrobit şi oprimat, de parcă o greutatea imensă l-ar fi strivit nemilos. Îl obosea pînă şi să ţină ochii deschişi.

Un stativ pentru perfuzie era pus lîngă pat, picurîndu-i un lichid în venă, pentru a înlocui electroliţii pe care Junior îi pierduse vomitînd şi pentru a-i administra, probabil, un medicament antiemetic. Avea braţul drept legat strîns de o placă de sprijin, pentru eventualitatea în care ar fi vrut să îndoaie cotul, riscînd să-şi smulgă acul, din greşeală.

Se afla într-un salon cu două paturi. Celălalt pat era neocupat.

Junior avea impresia că e singur în cameră, însă, exact cînd se crezu suficient de întremat, încît să încerce să se mute într-o poziţie mai comodă, auzi cum un bărbat îşi drege glasul. Zgomotul venise de dincolo de tăblia patului dinspre picioare, din colţul drept al camerei.

Instinctiv, Junior îşi dădu seama că o persoană ca aceasta, care îl păzea din umbră, nu putea avea chiar cele mai bune intenţii. Medicii şi asistentele medicale nu-şi monitorizează pacienţii cu lumina stinsă.

Bine că nu mişcase capul şi nici nu scosese vreun sunet. Înainte de a se da de gol că era treaz, voia să înţeleagă cît mai mult cu putinţă din ceea ce se întîmpla în jurul lui.

Întrucît partea dinspre căpătîi a patului de spital era cumva ridicată, Junior nu trebui să ia capul de pe pernă, pentru a studia colţul de unde îl pîndea fantoma. Privi atent dincolo de stativul de perfuzie şi de capătul dinspre picioare al celuilalt pat.

Junior zăcea întins în partea cea mai întunecoasă a încăperii, aflîndu-se cel mai departe faţă de fereastră, însă colţul care îl preocupa acum era aproape la fel de învăluit în beznă. Se holbă aşa multă vreme, pînă cînd, deşi îl dureau deja ochii, izbuti să desluşească conturul vag şi colţuros al unui fotoliu. Iar pe fotoliu: o siluetă amorfă, ca a unui gondolier de pe Styx, cu rasă şi glugă.

Nu se simţea în apele lui, îl durea peste tot, îi era sete, dar cu toate astea rămase la pîndă, perfect nemişcat.

După un timp, își dădu seama că senzația aceea de apăsare cu care se trezise nu era doar un simptom psihologic: avea ceva greu pe abdomen. Și rece – atît de rece, încît, întrucît mijlocul îi amorțise îngrozitor, nici nu mai percepea senzația aceea ca de gheață.

Fiori de frig îl scuturau din toate mădularele. Își încleștă bine maxilarele, ca să nu-i mai clănțăne dinții, ceea ce i-ar fi putut atrage atenția tipului de pe fotoliu.

Deși nu-și dezlipise ochii din colțul camerei, Junior începu să se căznească să își dea seama ce era chestia aceea de pe abdomenul lui. Scrutătorul acela misterios, din colțul camerei, îl irita destul de mult pe Junior, care nu mai reușea să-și ordoneze gîndurile la fel de bine ca de obicei, iar, în plus, efortul de a nu dîrdîi zgomotos de la frisoanele pe care le avea îl împiedica și mai mult să judece rațional. Pe măsură ce timpul trecea, iar el era incapabil să identifice obiectul acela glacial, Junior intra din ce în ce mai mult în panică.

Puțin lipsi să nu tragă un țipăt, cînd în minte i se plăsmui imaginea trupului mort al lui Naomi, ajuns acum nu palid de alb, ci cenușiu ca lumina anemică de la geam și înverzindu-se pe alocuri, în plus rece; toată căldura vieții îi pierise din carne, fără ca deocamdată căldura descompunerii să fi început să mustească, însuflețind-o parcă din nou.

Nu. Ce ridicol. Nu, Naomi nu zăcea azvîrlită peste el. În pat cu el nu era un cadavru. Asta se întîmplă doar în benzile desenate, de genul „Poveștilor din criptă".

Nu. Nu Naomi ședea pe fotoliu; nu Naomi venise de la morgă, acolo, ca să se răzbune pe el. Morții nu învie la loc, nici aici, nici în vreo lume de dincolo. Prostii.

Chiar dacă niște astfel de superstiții izvorîte din ignoranță ar putea fi adevărate, musafirul era mult prea tăcut și mult prea răbdător, pentru a fi întruparea vie-moartă a unei neveste ucise. O asemenea liniște nu întîlnești decît în jurul sălbăticiunilor de pradă, semănînd mai degrabă cu o viclenie animală, și nu cu o muțenie supranaturală. Era neclintirea elegantă a panterei în tufiș, încordarea încolăcită a unui șarpe prea hain, pentru a mai zornăi înainte de a ataca.

Brusc, Junior intui identitatea omului din fotoliu. Fără nici o îndoială, era vorba despre polițistul îmbrăcat în civil, care avea un semn din naștere, pe obraz.

Haina sare-şi-piper, părul tuns perie. Faţa ca o tigaie. Gîtul gros.

Instantaneu, Junior îşi aminti de ochiul care plutea în pata aceea roşie de pe orbită, irisul cenuşiu şi tare ca un cui în palma însîngerată a unui om răstignit pe cruce.

Îngheţase carnea pe el de la greutatea aceea cumplit de rece, care îl apăsa pe burtă; dar acum, fiori de gheaţă îi răscoleau măduva spinării, cînd se gîndea la detectivul cu semnul din naştere, care îl pîndea în tăcere, din întuneric.

Junior ar fi preferat să aibă de-a face cu Naomi, moartă şi înviată şi oribil de înfuriată, decît să îl înfrunte pe omul acesta periculos de răbdător.

10

Cu un trosnet sinistru, de parcă tot cerul s-ar fi desfăcut la Judecata de apoi, camioneta Ford se ciocni de Pontiac. Agnes nu-şi auzi prima fracţiune de urlet, şi nici prea mult din ţipătul prelung care urmă, în timp ce maşina patină lateral, se răsturnă şi se rostogoli.

Carosabilul ud de la ploaie strălucea parcă unsuros sub pneuri, iar intersecţia se afla mai sus, la jumătatea pantei unui deal lung, astfel încît forţa gravitaţiei se alie cu soarta împotriva lor. Partea laterală a Pontiacului, cea dinspre şofer, se ridică. Dincolo de parbriz, strada principală din Bright Beach se înclină ameţitor. Maşina se izbi de asfalt lateral, pe partea dreaptă.

Geamul de la portiera de lîngă Agnes se fisură, împrăştiindu-se. Asfaltul amestecat cu pietriş fin, ca un balaur cu solzi sclipitori, şuieră dincolo de geamul spart, la numai cîţiva centimetri de faţa ei.

Înainte de a pleca de-acasă, Joey îşi pusese centura de siguranţă, spre deosebire de Agnes, care nu putuse face la fel, din cauza stării în care se afla. Izbea în portieră, deşi o durea rău umărul drept, şi se gîndea: „Oh, Doamne, copilaşul!“

Proptindu-şi picioarele în podea, apucîndu-se strîns de scaun cu mîna stîngă, încleştîndu-şi cu disperare mîna dreaptă pe mînerul portierei, Agnes se ruga, se ruga fierbinte ca bebeluşul să nu păţească nimic, ca ea să trăiască măcar atît cît să poată naşte copilaşul în această lume minunată, în această creaţie măreaţă de o infinită şi minunată frumuseţe, indiferent dacă ea rămînea sau nu în viaţă, după naştere.

Răsturnat acum pe acoperiş, Pontiacul se învîrtea alunecînd şi frecîndu-se de carosabil cu un scrîşnet oribil; şi, oricît de îndîrjit se sforţa Agnes să se ancoreze, se simţea trasă în jos de pe scaun, spre tavanul răsturnat şi cumva în spate, totodată. Se lovi tare cu fruntea de capitonajul subţire al acoperişului maşinii şi se pocni cu spatele de tetieră.

Agnes se auzi urlînd din nou, dar doar scurt, de data asta, fiindcă ori maşina fusese din nou tamponată de camionetă sau de alt autovehicul, ori poate se ciocnise de vreun automobil parcat pe stradă, însă, indiferent care ar fi fost cauza, lui Agnes i se tăie practic răsuflarea, aşa că urletele ei se preschimbară în nişte gîfîieli sacadate.

Cel de-al doilea impact generase o rostogolire de 360 grade, faţă de 180, cît fusese iniţial. Pontiacul se zdrobi pe partea laterală stîngă, săltă pînă la urmă, pe cele patru roţi, sări peste bordura unui trotuar şi se strivi cu bara din faţă de zidul unui magazin cu articole de surfing, pictat în culori vii, făcînd praf toată vitrina acestuia.

Ursuleţul grijuliu, foarte masiv aşa cum arăta la volanul maşinii, se prăvăli lateral pe scaun, cu capul înclinat spre ea, cu ochii răsuciţi într-o parte şi cu privirea fixată spre ea. Sîngele îi curgea şiroaie din nas.

– Copilaşul? zise el.

– E bine, aşa cred, e bine, gîfîi Agnes, însă era îngrozită la gîndul că poate se înşela, temîndu-se ca bebeluşul să nu se nască mort sau cu leziuni grave.

Nu se mişca deloc, Ursuleţul cel grijuliu, ci zăcea în poziţia aceea ciudată şi în mod cert incomodă, cu braţele spînzurate blegi în jos şi cu capul atîrnînd pe o parte, ca şi cum ar fi cîntărit prea mult ca să şi-l mai poată ţine drept.

– Să... te văd şi eu.

Agnes tremura şi era tare înspăimîntată, nemaijudecînd limpede, aşa că pe moment nici nu înţelese ce vrusese el să spună, dar apoi văzu că şi geamul de lîngă el era spart, iar portiera din dreptul lui se strîmbase cu totul. Mai rău chiar, partea laterală a Pontiacului era complet înfundată înăuntru, din cauza impactului loviturii produse de camionetă. Cu un mîrîit de tablă contorsionată şi cu dinţi ca de fier, autovehiculul muşcase din Joey, muşcase adînc, ca un rechin mecanic ieşind din apele acelei zile ploioase, zdruncindu-i coastele, vînîndu-i inima caldă.

Să... te văd şi eu.

Joey nu putea să-şi mai ridice capul, nu se putea suci mai bine spre ea... din cauză că se lovise la şira spinării, care poate i se frînsese, provocîndu-i paralizia.

– Oh, Doamne Sfinte, şopti ea şi, cu toate că fusese întotdeauna o femeie puternică, pentru care credinţa religioasă era ca o stîncă, iar speranţa mai firească decît aerul pe care îl respira, acum se simţea la fel de nevolnică şi slabă ca şi pruncul nenăscut din pîntecele ei, pătrunsă de o frică bolnăvicioasă.

Se aplecă în faţă, pe scaun, şi un pic spre el, ca s-o poată vedea mai bine, iar cînd îl atinse pe obraz cu o mînă tremurîndă, capul lui Joey se înclină cu bărbia pe piept, fiindcă muşchii gîtului i se făcuseră moi ca nişte zdrenţe.

Ploaia rece, biciuită de vînt, bătea înăuntru prin geamul spart; pe stradă, se auzeau glasuri tot mai sonore, fiindcă lumea venea în fugă spre Pontiac – tuna în depărtare; în aer plutea mirosul de ozon, de la furtună, dar şi un iz de sînge, mai stins, dar mult mai cumplit... Şi, totuşi, detaliile acestea concrete nu o făceau pe Agnes să perceapă realitatea momentului, ea care, nici în cele mai profunde coşmaruri, nu simţise că visează mai intens decît cum i se părea acum.

Cu faţa îngropată între palme, nici nu mai era în stare să ridice capul, de teama a ceea ce risca să vadă.

Ochii lui Joey erau straniu de strălucitori, aşa cum nu-i văzuse niciodată, ca şi cum îngerul radios care avea să-l călăuzească altundeva intrase deja în corpul lui, ca să fie cu el acum, la începutul călătoriei.

Cu un glas lipsit de durere şi frică, Joey îi spuse:

– Am fost... iubit de tine.

Neînţelegînd şi închipuindu-şi că în mod inexplicabil o întreba dacă îl iubea, Agnes spuse:

– Da, bineînţeles, ursuleţ prostuţ de eşti, sigur că da, tontule, te iubesc.

– A fost... singurul vis care a contat, spuse Joey. Tu... iubindu-mă. Am avut o viaţă frumoasă datorită ţie.

Încercă să îi spună că va scăpa cu viaţă, ca va fi alături de ea multă vreme de-acum încolo, că universul nu putea fi atît de crud, încît să-l răpească la numai treizeci de ani, cînd mai aveau decenii de trăit împreună, însă adevărul era limpede sub ochii ei, aşa că nu se simţea în stare să-l mintă.

Cu toată stînca de credinţă de sub picioarele ei şi în ciuda speranţei care îi umplea şi acum pieptul, Agnes nu era capabilă să fie tare în faţa lui, aşa cum şi-ar fi dorit. Faţa i se înmuie, gura începu să-i tremure şi, cînd se căzni să îşi înăbuşe un hohot de durere, izbucni violent în plîns.

Ţinîndu-i chipul scump între mîini, îl sărută. Îi întîlni privirea şi, cu furie, clipi des să îşi alunge lacrimile, fiindcă voia să aibă vederea limpede, să se poată uita în ochii lui, să îl vadă, cea mai sinceră şi adevărată părticică din el fiind acolo, în spatele ochilor lui, pînă în ultima clipă, după care ştia că nu-l va mai putea avea alături de ea niciodată.

Oamenii se îngrămădiseră la geamurile maşinii, căznindu-se să deschidă portierele blocate, dar lui Agnes nici nu-i păsa de ei.

Răspunzînd concentrării ei încrîncenate printr-un moment de brusc reviriment, Joey spuse:

– Bartholomew.

Nu cunoşteau pe nimeni cu numele de Bartholomew, şi nici nu-l auzise vreodată pe Joey pomenind de cineva pe care să-l cheme aşa, dar cu toate astea Agnes ştia ce voia Joey. Vorbea despre fiul pe care n-avea să-l vadă niciodată.

– Dacă e băiat – Bartholomew, îi promise ea.

– E băiat, o asigură Joey, ca şi cum ar fi avut o viziune.

Un sînge gros îi picura pe buza inferioară, prelingîndu-i-se pe bărbie – sînge arterial strălucitor.

– Nu, scumpule, îl imploră ea.

Se pierdea în ochii lui. Îşi dorea să poată trece prin ochii lui, aşa cum trecuse Alice prin oglindă, să urmeze frumoasa luminozitate care pălea acum, să meargă cu el prin uşa care

i se deschisese şi să-l însoţească afară din ziua aceasta scăldată de ploaie în slava de dincolo.

Dar aceasta era uşa lui, nu a ei. Agnes nu avea bilet de drum, ca să se suie în trenul care venise pentru el. Joey se urcă acolo şi trenul plecă, iar o dată cu el dispăru şi lumina din ochii lui. Aplecîndu-se spre el, îl sărută pentru ultima oară pe buze: sîngele lui nu era amar, ci sfînt.

11

În timp ce fîşiile de lumină pămîntiu-cenuşie îşi pierdeau încet luciul anemic, iar umbrele sumbre proliferau sinistru, tăcerea de planton dintre Junior Cain şi bărbatul cu pata din naştere rămînea intactă.

Ceea ce ar fi putut deveni un joc al aşteptării, de proporţii epice, luă sfîrşit cînd uşa se deschise brusc spre interior, iar de pe culoar intră un doctor în halat alb. Din cauza luminii orbitoare a neonului care îi bătea din spate, omul avea faţa în umbră, ca personajele din vise.

Junior închise ochii imediat, lăsă să-i atîrne maxilarul şi începu să respire pe gură, prefăcîndu-se că doarme.

– Îmi pare rău să-ţi spun, dar n-ai voie să stai aici, zise medicul, încetişor.

– Nu l-am deranjat deloc, răspunse musafirul, urmînd exemplul doctorului şi vorbind tot în şoaptă.

– Sînt convins de asta. Numai că pacientul are nevoie de linişte şi odihnă totală.

– Şi eu la fel, zise vizitatorul, făcîndu-l pe Junior aproape să se încrunte nedumerit de această replică bizară, care probabil lăsa să se mai înţeleagă şi altceva.

Cei doi făcură cunoştinţă. Cadrul medical era doctorul Jim Parkhurst. Avea un fel de-a fi dezinvolt şi afabil, iar glasul plin de intonaţii mîngîietoare, fie din fire aşa, fie intenţionat astfel, suna binefăcător ca un balsam pe rană.

Bărbatul cu semnul din naştere se prezentă ca fiind detectivul Thomas Vanadium. Nu folosi forma diminutivă

şi familiară a prenumelui, cum făcuse doctorul, iar vocea lui plată era la fel de banală ca şi mutra lui turtită.

Junior presupuse că nimeni nu-l striga pe poliţist „Tom", decît poate maică-sa. Probabil că unii îi spuneau „domnule detectiv", iar cei care îl cunoşteau mai bine „Vanadium".

– Ce afecţiune are acest domn Cain? întrebă Vanadium.

– A avut un acces de hematemeză neobişnuit de lung.

– Adică a vărsat sînge. Unul dintre medicii de la salvare a folosit acelaşi termen de specialitate. Dar care a fost cauza?

– Păi, întrucît sîngele nu a fost negru şi acid, deducem că nu a provenit din stomac. Dimpotrivă, era strălucitor şi alcalin. E posibil să fi ajuns de mai jos în esofag, dar cel mai probabil provine din faringe.

– Adică din gît.

Junior îşi simţea gîtlejul sfîşiat pe dinăuntru, ca şi cum ar fi înghiţit un cactus.

– Exact, spuse Parkhurst. Probabil unul sau mai multe vase mici de sînge s-au spart de la violenţa cu care s-a produs această emesis.

– Emesis?!

– Da, vomitarea. Mi s-a spus că a fost un acces emetic extrem de violent.

– Scuipa din el ca dintr-un furtun de stins incendii, remarcă Vanadium pe un ton plat.

– Ce exprimare plastică!

Cu un aer prozaic, ce ar fi putut da un nou înţeles cuvîntului flegmatic, detectivul mai adăugă:

– Sînt singurul dintre cei prezenţi acolo, care nu trebuie să-şi dea hainele la curăţătorie.

Dialogul se derulase aproape în şoaptă, fără ca nici unul dintre cei doi interlocutori să se fi apropiat de pat.

Lui Junior îi părea bine că avea ocazia să tragă cu urechea la ce vorbeau ei, nu numai fiindcă spera să afle natura şi profunzimea suspiciunilor lui Vanadium, ci şi pentru că era curios – şi preocupat – de sorgintea incidentului dezgustător şi jenant din cauza căruia aterizase aici.

– Hemoragia e gravă? se interesă Vanadium.

– Nu. S-a oprit. Important acum e să preîntîmpinăm recurenţa acestei emesis, care ar putea declanşa o nouă sîngerare. I se administrează medicamente împotriva greţei şi, intravenos, un succedaneu de electroliţi; i s-au pus şi nişte

pungi cu gheaţă pe abdomen, pentru a reduce riscul unor noi spasme ale muşchilor abdominali şi pentru a ţine sub control orice posibilă inflamaţie.

Pungi cu gheaţă. Nu Naomi moartă. Doar nişte gheaţă.

Lui Junior îi venea să rîdă de tendinţa lui spre morbiditate şi egotism. Moarta-vie nu venise să îl înhaţe: erau doar nişte pungi de cauciuc pline cu gheaţă.

– Vasăzică, vomitarea a provocat hemoragia, zise Vanadium. Dar ce a provocat, totuşi, vomitarea?

– Îi vom face o serie de investigaţii, desigur, dar nu înainte de a avea o stare stabilă timp de cel puţin douăsprezece ore. Personal, nu cred că vom descoperi vreo cauză de natură fizică. Cel mai probabil, a fost ceva de natură psihologică – o emesis acută pe bază nervoasă, cauzată de o anxietate gravă – şocul de a-şi fi pierdut soţia, imaginea morţii ei.

Exact. Şocul. Pierderea devastatoare. Junior simţea acest lucru acum, din nou, şi se temea să nu se dea de gol plîngînd, deşi avea senzaţia că terminase cu vomitatul.

Învăţase multe lucruri despre el însuşi în această zi capitală – că era mult mai spontan decît îşi imaginase vreodată, că era dispus la mici sacrificii dureroase pe termen scurt în favoarea unor avantaje pe termen lung, că era îndrăzneţ şi dîrz – dar poate cea mai importantă lecţie se referea la faptul că era un om mult mai sensibil decît se crezuse pînă atunci şi că această sensibilitate, deşi admirabilă, risca să îl dea gata pe neaşteptate şi în cele mai nepotrivite momente.

Vanadium îi spunea doctorului Parkhurst:

– În meseria mea, văd o mulţime de oameni care tocmai au pierdut pe cineva drag. Dar nimeni n-a borît vreodată ca un vulcan în erupţie.

– Da, este o reacţie neobişnuită, recunoscu medicul, dar nu într-atît de neobişnuită încît să constituie o excepţie.

– E posibil să ti ingurgitat ceva care să-l facă să vomite aşa?

– De ce naiba să fi făcut asta?! exclamă Parkhurst sincer contrariat.

– Pentru a simula o stare de emesis acută pe bază nervoasă.

Prefăcîndu-se în continuare că doarme, Junior constată încîntat că detectivul îşi născocise singur o pistă falsă, pe care se încăpăţîna acum să o urmeze.

Vanadium continuă cu mormăitul lui monoton caracteristic, care nu se potrivea deloc cu conţinutul plastic al expresiilor lui:

– Un bărbat se uită la cadavrul soţiei, începe să năduşească mai dihai decît un vier în călduri, scuipă ca un mocofan după ce s-a îndopat la un concurs de băut bere şi varsă din el pînă scoate sînge – astea nu sînt reacţiile tipice ale ucigaşului de rînd.

– Ucigaş?! Păi eu am auzit că balustrada era ruptă.

– Aşa e. Dar poate asta nu e tot. Oricum, ştim noi ce poze prefăcute îşi iau indivizii de genul ăsta şi ce mutre cu care fac pe deştepţii, închipuindu-şi că te duc de nas. Majoritatea dintre ei sînt atît de patetici, încît ar fi mai bine ca la o asemenea suferinţă să-şi bage degetele într-o priză electrică şi să ne scutească pe noi de belele. Oricum, asta reprezintă o nouă abordare, făcută parcă pentru a te convinge să-l crezi pe amărîtul ăla, că într-adevăr a păţit ceva.

– Dar poliţia regională nu a ajuns deja la concluzia că a fost vorba despre o moarte accidentală? întrebă Parkhurst.

– Toţi de-acolo sînt nişte oameni cumsecade, nişte poliţai buni la suflet, remarcă Vanadium, iar, dacă sînt mai miloşi decît mine, asta e o virtute, nu un cusur. Ce-o fi înghiţit oare domnul Cain ca să ajungă să vomite în halul ăsta?

Bunăoară, dacă te mai ascult mult pe tine vorbind, voi păţi iarăşi la fel, se gîndea Junior.

– Bine, dar dacă departamentul poliţiei locale apreciază că a fost un accident – obiectă Parkhurst.

– Ştii şi dumneata cum se lucrează în acest stat, doctore. Nu ne irosim energia certîndu-ne pe teme de jurisdicţie. Cooperăm. Şeriful are tot dreptul să decidă să nu-şi implice resursele, şi-aşa limitate, în acest caz, or nimeni nu l-ar putea blama pentru asta. Poate declara că a fost un accident, închizînd astfel cazul, şi sub nici o formă n-o să se zburlească dacă noi, la nivel statal, vrem să mai zgîndărim un pic cenuşa.

Deşi detectivul se angajase pe o pistă greşită, Junior începea să se întristeze. Ca orice cetăţean destoinic, era dispus, ba chiar dornic, să coopereze cu nişte poliţişti responsabili şi capabili să desfăşoare o investigaţie după litera legii. Acest Thomas Vanadium, totuşi, în ciuda vocii monotone şi a înfăţişării lui şterse, îţi lăsa impresia că era un

fanatic. Orice persoană cu scaun la cap putea recunoaşte că linia de demarcare dintre ancheta poliţienească legală şi hărţuire este de ordinul grosimii unui fir de păr.

– Există o chestie care se numeşte ipeca? îl întrebă Vanadium pe Jim Parkhurst.

– Da, exact, este rădăcina uscată a unei plante din Brazilia – ipecacuana. Este foarte eficientă ca expectorant şi vomitiv. Substanţa activă este un alcaloid alb, sub formă de praf, numită emetină.

– Din cîte înţeleg, e vorba despre un medicament care se eliberează fără reţetă, nu-i aşa?

– Da. Sub formă de sirop. E foarte util să ai aşa ceva în dulăpiorul cu doctorii, fiindcă nu se ştie niciodată cînd vreunul dintre copii înghite ceva otrăvitor şi e nevoie să îi faci rapid o curăţire intestinală.

– Ce bine mi-ar fi prins şi mie un flacon dintr-ăsta, anul trecut, în noiembrie.

– Te-ai otrăvit cu ceva?

Cu acelaşi flux verbal molcom şi monoton, care începea să-l enerveze tot mai mult pe Junior, detectivul Vanadium spuse:

– Da, doctore, cum ni s-a întîmplă tuturor. A fost un an electoral, mai ţii minte? Aşa că e posibil ca, nu o dată, pe timpul campaniei, să fi halit nişte ipeca. Bun, ia să vedem ce altceva ar mai fi eficient, dacă aş vrea să trag o vărsătură pe cinste?

– Păi... nişte apomorfină hidrocloridică.

– E mai greu de făcut rost, decît ipeca.

– Da. Mai merge şi clorura de sodiu. Sarea obişnuită. Amesteci o cantitate destul de mare de sare cu nişte apă şi, în general, îşi face efectul.

– Mai dificil de detectat, decît ipeca şi apomorfina.

– De detectat? se miră Parkhurst.

– Da, în borîtură.

– Adică, vrei să spui, în materia vomitată.

– Scuze. Am uitat că sîntem în lumea civilizată. Da, am vrut să spun materia vomitată.

– Mda, la analizele de laborator se pot detecta nişte niveluri de sare anormal de mari, numai că aceste constatări nu

constituie probe în justiţie. Individul poate susţine oricînd că a mîncat ceva excesiv de sărat.

– Chestia cu apa sărată e, oricum, şi foarte incomodă. Ar fi trebuit să bea multă apă sărată cu foarte puţin timp înainte de a-i veni să dea la boboci, lucru imposibil de realizat din moment ce era înconjurat de o sumedenie de poliţai, care aveau toate motivele să nu-l scape din ochi. Ipeca se găseşte cumva şi sub formă de capsule?

– Păi, presupun că oricine ar putea umple nişte capsule cu sirop, zise Parkhurst. Însă...

– Adică să ţi le faci singur, cum s-ar zice. După care, tipului i-ar fi foarte simplu să ascundă cîteva capsule din astea în palmă, pe care să le înghită fără apă, ştiind că reacţia va fi suficient de întîrziată, pînă ce capsulele se dizolvă în stomac.

După voce, s-ar fi zis că, în ciuda afabilităţii lui caracteristice, medicul începuse să se cam plictisească de teoria neverosimilă a detectivului şi de stilul acestuia de a-l descoase cu insistenţă.

– Mă îndoiesc serios că o doză de ipeca ar putea produce o reacţie atît de violentă, ca în această situaţie – oricum, în nici un caz o hemoragie faringiană, Doamne fereşte! Ipeca este un produs fără reacţii adverse de acest fel.

– Dar dacă ar fi luat o doză de trei sau patru ori mai mare decît cea uzuală...

– Tot n-ar conta, insistă Parkhurst. O cantitate crescută are cam acelaşi efect ca şi o doză normală. Dacă iei o supradoză, singurul efect este că verşi, or vomitînd elimini şi ipeca, o dată cu celelalte substanţe din stomac.

– Păi, înseamnă că puţină sau multă, ipeca asta apare în borîtură. Scuze – în materia vomitată.

– Dacă te aştepţi cumva ca spitalul să furnizeze o mostră a ejecţiei, din păcate...

– Ejecţie?

– Materia vomitată.

– Doctore, ce vrei, sînt un biet profan neştiutor. Dacă nu ne putem stabili la un termen precis, prefer să revin la borîtură.

– Probabil că medicii de la ambulanţă au aruncat deja conţinutul vasului din timpul emezei, dacă au folosit aşa ceva.

Iar, dacă au existat cumva prosoape sau cearşafuri, e posibil ca acestea să fi ajuns deja la spălătorie.

– Nici o problemă, zise Vanadium. Am pus un pic într-o pungă, la faţa locului.

– În pungă?

– Da, ca probă.

Junior se simţea cumplit de violat. Era ceva revoltător: conţinutul foarte propriu şi incontestabil personal al stomacului lui, cules ca probă într-o pungă de plastic, fără permisiunea lui, fără nici măcar ştiinţa lui. Ce-ar mai fi putut urma acum – să i se scoată din el o mostră de fecale, în timp ce ar zăcea în nesimţire sub efectul morfinei? Recoltarea vomei constituia o încălcare a Constituţiei Statelor Unite, o nesocotire flagrantă a garantării împotriva autoincriminării, o palmă pe obrazul justiţiei, o violare a drepturilor omului.

Bineînţeles că nu luase ipeca sau vreun alt medicament emetic, aşa că nu aveau cum să găsească vreo dovadă împotriva lui. Cu toate astea, era furios, fiind vorba de o chestiune de principiu.

Poate că şi pe doctorul Parkhurst îl contrariase această metodă fascistă şi fanatică de recoltare a vomei, întrucît spuse cu bruscheţe:

– Am nişte întîlniri, de la care nu pot lipsi. Cînd voi veni la vizita de seară, sper să-l găsesc conştient pe domnul Cain, însă aş prefera oricum ca dumneata să nu-l mai deranjezi pînă mîine.

În loc de a răspunde la rugămintea medicului, Vanadium spuse:

– Încă o întrebare, doctore. Dacă am avut de-a face cu o emesis acută pe bază nervoasă, cum sugerezi dumneata, n-ar mai putea exista şi o altă cauză, în afară de suferinţa cumplită provocată de moartea traumatizantă a soţiei?

– Nu văd vreun alt motiv serios de anxietate extremă.

– Vinovăţia, spuse detectivul. Dacă el a ucis-o, nu ar fi posibil ca un sentiment copleşitor de vinovăţie să aibă acelaşi efect ca şi anxietatea în declanşarea unei emeze acute pe bază nervoasă?

– Asta n-am de unde şti cu certitudine. Nu sînt specialist în psihologie.

– Haide, doctore, fă-mi plăcerea şi formulează o opinie de om cultivat.

– Sînt tămăduitor de oameni, nu procuror. Nu am obiceiul de a emite acuzaţii, mai ales împotriva pacienţilor mei.

– Nici nu mi-ar trece prin minte să-ţi cer să îţi faci un obicei din asta. Doar de data asta, atît. Ca şi angoasa, sentimentul de culpabilitate n-ar putea induce o asemenea reacţie?

Doctorul Parkhurst reflectă la această întrebare, pe care ar fi trebuit să o respingă, pe motiv că era nerelevantă.

– Mda... da, aşa cred.

Felcer ticălos, neprincipial şi lipsit de coloană vertebrală, se gîndi Junior, cu amărăciune.

– Cred că o să stau să aştept aici, pînă se trezeşte domnul Cain, spuse Vanadium. N-am nici o altă urgenţă.

Glasul lui Parkhurst căpătă o inflexiune autoritară, tonul acela tipic stăpînului lumii, pe care doctorii îl învaţă, probabil, la vreun curs special de intimidare predat la Facultatea de Medicină, deşi adopta această atitudine un pic cam tîrziu pentru a mai fi pe deplin eficientă.

– Pacientul meu este într-o stare critică. Nu trebuie să se agite, domnule detectiv. Efectiv, nu vreau să îl interoghezi, decît cel devreme mîine dimineaţă.

– Sigur, bineînţeles. Nu o să-l interoghez. Doar o să-l... studiez.

Judecînd după zgomotele care se auzeau dinspre Vanadium, Junior deduse că poliţistul se instalase iarăşi în fotoliu.

Junior spera ca Parkhurst să se priceapă la medicină, mai bine decît la tehnica intimidării.

După o lungă ezitare, medicul spuse:

– Poţi să aprinzi lampa.

– Mersi, e bine şi-aşa.

– N-o să-l deranjeze pe pacient.

– Îmi place pe întuneric, replică Vanadium.

– E ceva foarte neobişnuit.

– Da, cam aşa ceva, conveni Vanadium.

Laş pînă la capăt, Parkhurst preferă să iasă din cameră. Uşa grea se închise cu un zgomot stins, amortizînd scîrţîitul tălpilor de cauciuc, foşnetul uniformelor scrobite şi alte sunete produse de activitatea asistentelor medicale pe coridor.

Băieţelul doamnei Cain se simţea mic, slab, năpăstuit şi cumplit de singur. Detectivul era în continuare acolo, însă prezenţa lui nu făcea decît să îi accentueze şi mai mult lui Junior senzaţia aceea de izolare.

Îi era dor de Naomi. Cînd se simţise deprimat, ea ştiuse întotdeauna ce să spună sau să facă, ameliorîndu-i starea cu o vorbă bună sau cu o mîngîiere duioasă.

12

Tunetul bubuia ca un tropot de copite, iar nişte nori alburii mînau spre răsărit ca nişte cai într-un galop la ralanti, ca în vis. Bright Beach se vedea înceţoşat şi deformat de la ploaie, pus parcă pe şotii ca oglinzile strîmbe dintr-un parc de distracţii. Alunecînd aşa spre asfinţit, s-ar fi zis că după-amiaza de ianuarie trecuse încetişor din lumea familiară într-o dimensiune stranie.

Cu Joey mort lîngă ea şi cu pruncul murindu-i poate în pîntece, imobilizată în Pontiac, fiindcă portierele se strîmbaseră şi erau blocate, sfîşiată de durere de la cît bătuse cu pumnii în uşă, Agnes refuza să se lase pradă fricii sau lacrimilor. Se dedase, în schimb, cu totul rugăciunii, cerînd să-i fie dăruită înţelepciunea de a pricepe de ce i se întîmplau toate astea şi tăria de a înfrunta suferinţa şi moartea celui drag.

Martorii ajunşi primii la locul accidentului, care nu reuşiseră, însă, să deschidă nici una dintre portierele automobilului, încercau să o îmbărbăteze, vorbindu-i prin geamurile sparte. Pe unii îi cunoştea, pe alţii, nu. Toţi erau bine intenţionaţi şi îngrijoraţi, unii, fără haine de ploaie, deja uzi leoarcă, însă curiozitatea lor firească le conferea o licărire specială în ochi, care o făcea pe Agnes să se simtă ca un animal expus la grădina zoologică, fără nici o demnitate, etalîndu-şi agonia lăuntrică spre amuzamentul unor necunoscuţi.

Cînd sosiră primii poliţişti, urmaţi îndeaproape de o ambulanţă, discutară despre posibilitatea de a o scoate pe

Agnes din maşină prin parbrizul care acum lipsea. Avînd în vedere, însă, că spaţiul acela era mult îngustat, din cauza acoperişului strivit, şi ţinînd seama că Agnes era însărcinată şi intrase deja în a doua fază de travaliu, se conchise că răsucirile grave la care ar trebui să fie supusă pentru a ieşi de-acolo ar fi mult prea periculoase.

Apărură nişte echipe de descarcerare înarmate cu pîrghii hidraulice şi ferăstraie pentru tăiat tabla. Oamenii adunaţi acolo erau mînaţi înapoi spre trotuare.

Tuna ceva mai aproape, acum. În jurul ei – pîrîitul radiourilor poliţiei, zăngănitul uneltelor pregătite pentru intervenţie, şuieratul unui vînt îngheţat. O ameţeau toate zgomotele astea. Nu putea să-şi astupe urechile ca să nu le mai audă, iar, cînd închidea ochii, simţea că se învîrte totul cu ea.

În aer, nu mirosea urît a benzină. După toate aparenţele, rezervorul de combustibil era intact. Puţin probabil să se producă subit o explozie fatală – dar, tot aşa, cu o oră în urmă, nici moartea prematură a lui Joey nu păruse ceva posibil.

Salvatorii o îndemnau să se tragă cît mai departe de lîngă portiera din dreapta, pentru a nu fi rănită din greşeală, în timp ce încercau să pătrundă pînă la ea. Nu avea unde să se ducă, decît mai aproape de soţul ei mort.

Ghemuindu-se lîngă trupul lui Joey, simţind atingerea capul lui care îi atîrna moale peste umăr, Agnes se gîndea nebuneşte la întîlnirile lor de îndrăgostiţi şi la primii ani de căsnicie. Se duseseră uneori la cinematograf şi, tot timpul cît se uitaseră din maşină la filmul *The Searchers,* cu John Wayne, sau la *Around the World in 80 Days,* cu David Niven, şezuseră lipiţi unul de celălalt, ţinîndu-se de mînă. Ce tineri erau atunci, convinşi că vor trăi o veşnicie; tineri erau şi acum, numai că pentru unul dintre ei veşnicia venise deja.

Un membru al echipei de descarcerare îi spuse să închidă ochii şi să se întoarcă, repede, cu spatele spre portiera din dreapta. Omul vîrî pe geam o pătură matlasată, pe care i-o aranjă pe partea dreaptă a corpului, ca să o protejeze de eventualele lovituri.

Cu mîinile încleştate strîns pe pătură, se gîndea la giulgiul cu care sînt înveliţi morţii în coşciuge, fiindcă avea senzaţia

că murise deja. Cu amîndouă picioarele încă în această lume – dar păşind, totuşi, alături de Joey pe un drum straniu de Dincolo.

Zumzet, bîzîit, zornăit, scrîşnet de maşinării şi unelte electrice. Tablă metalică şi structură de fier mai dură, scrîşnind sub dinţii ferăstrăului.

Alături, portiera lătra şi ţipa ascuţit de parcă ar fi fost vie, ca şi cum ar fi suferit, iar aceste zgomote semănau ireal cu strigătele chinuitoare, pe care doar Agnes le auzea în cotloanele bîntuite ale inimii ei.

Maşina se cutremură, tabla contorsionată urlă şi un ţipăt victorios se ridică din piepturile salvatorilor.

Un bărbat cu nişte ochi frumoşi ca de porţelan, plin de nestematele ploii pe faţă, întinse braţele prin spaţiul gol rămas după îndepărtarea portierei şi luă pătura de pe Agnes.

– Eşti în afară de orice pericol, acum. O să te scoatem de aici.

Glasul lui blînd, dar totuşi răsunător era atît de nepămîntean, încît cuvintele rostite păreau să transmită o linişte mai profundă şi mai mîngîietoare, decît înţelesul lor primar.

Spiritul acesta salvator se retrase, iar în locul lui veni un medic tînăr, cu o pelerină de ploaie, negru cu galben, peste uniforma albă de spital.

– Vreau doar să mă asigur că nu ai nici o leziune spinală, înainte de a te deplasa de aici. Poţi să mă strîngi de mîini?

Strîngîndu-l, aşa cum i se ceruse, Agnes zise:

– E posibil ca bebeluşul meu... să fi avut de suferit.

Ca şi cum dînd glas acestei spaime teribile făcuse să se şi adeverească, Agnes avu o contracţie atît de sfîşietoare, încît scoase un ţipăt prelung şi îl strînse de mîini pe medic aşa de puternic, încît acesta tresări de durere. Simţi o umflătură ciudată înăuntru, iar pe urmă o goliciune îngrozitoare, presiunea fiind urmată imediat de o eliberare.

Pantalonii gri de trening, deja stropiţi de la ploaia care bătuse prin parbrizul spart, se udară brusc. I se rupsese apa.

Mai închisă la culoare decît apa, o altă pată i se lăţi în poală şi în jos pe cracii pantalonilor. Avea culoarea vinului de porto, filtrat prin ţesătura cenuşie a treningului dar, şi în această stare de semidelir, Agnes îşi dădu seama că nu era

izvorul unei naşteri miraculoase, că nu aducea pe lume un prunc într-un şuvoi de vin, ci într-un puhoi de sînge.

Din cîte citise, ştia că lichidul amniotic trebuia să fie limpede. Cîteva dîre de sînge nu constituiau neapărat un motiv de alarmă, însă la ea nu era vorba doar despre nişte dîre. La ea, erau rîuri groase de un roşu negricios.

– Copilaşul meu, implora ea.

Deja o zgîlţîi o nouă contracţie, atît de intensă, încît durerea nu se limita doar la şale şi abdomen, ci o sfîrteca de-a lungul şirei spinării, ca un curent electric sărind din vertebră în vertebră. Răsuflarea i se înţepenise în piept, ca şi cum plămînii ar fi încetat să mai funcţioneze.

Se considera că a doua fază a travaliului durează cam cincizeci de minute, la o femeie aflată la prima naştere, şi numai douăzeci de minute dacă nu este vorba de primul născut, însă ea simţea că Bartholomew nu va veni pe lume după buchea cărţii.

Medicii înţeleseră urgenţa cazului. Salvatorii dădură la o parte echipamentul de descarcerare şi bucăţile din portiera maşinii, ca să facă loc pentru targa care era adusă cu repeziciune, zdrăngănind cu rotilele pe carosabilul înţesat de resturile de la accident.

Agnes nu era perfect conştientă cum fusese ridicată din maşină, dar îşi amintea că privise înapoi şi văzuse trupul lui Joey ghemuit printre umbrele încîlcite ale automobilului distrus, îşi mai amintea că întinsese mîna spre el, tînjind cu disperare după sprijinul pe care el i-l dăduse întotdeauna, iar apoi se trezise pe targa care se mişca.

Se lăsase înserarea, sugrumînd ziua, iar cerul gîtuit atîrna jos de tot, albastru-negricios ca o vînătaie. Se aprinseseră felinarele pe stradă. Alchimia fărîmelor de lumină roşie de la girofarurile pulsative ale ambulanţei prefăcea esenţa ploii din lacrimi în torenţi de sînge.

Ploaie devenise mai rece decît înainte, fiind aproape îngheţată ca lapoviţa. Sau poate ei îi era mult mai cald decît pînă atunci, simţind mai acut frigul pe pielea înfierbîntată. Fiecare strop fîsîia parcă atunci cînd îi atingea faţa, sfîrîia cînd i se lipea de mîinile cu care se ţinea strîns de pîntecele umflat, ca şi cum ar fi putut feri din calea Morţii copilul pe care aceasta venise să-l ia.

În momentul în care unul dintre cei doi medici veni în fugă spre maşina salvării şi se sui grăbit la volan, Agnes avu o nouă contracţie, atît de puternică încît, timp de cîteva momente cumplite, în culmea agoniei, îşi pierdu aproape cunoştinţa.

Cel de-al doilea medic împinse targa spre partea din spate a ambulanţei, strigînd spre un poliţist să îl însoţească la spital. Se gîndise, probabil, că va avea nevoie de ajutor, dacă Agnes va naşte în maşină, în drum spre spital.

Agnes înţelegea doar pe jumătate conversaţia lor agitată, pe de o parte deoarece capacitatea de a se concentra i se scurgea din trup o dată cu sîngele dătător de viaţă, iar pe de altă parte fiindcă îi distrăgea atenţia Joey, care nu mai era în maşina distrusă, ci apăruse în picioare, lîngă uşile din spate ale ambulanţei.

Nu mai era lovit şi frînt de spinare. Hainele lui nu mai erau pătate de sînge.

Ciudat, lapoviţa nu-i udase nici părul, nici hainele. S-ar fi zis că ploaia aluneca pe lîngă el, fără să-l atingă, ca şi cum apa şi omul reprezentau materia şi antimateria, care ori se respingeau reciproc, ori, dacă intrau în contact, declanşau o explozie catastrofală, care ar fi zdruncinat din temelii tot universul.

Joey era în toanele lui de Ursuleţ grijuliu, cu sprîncenele încruntate, cu ochii îngustaţi la colţuri.

Agnes ar fi vrut să îl mîngîie, însă constată că nu avea putere nici să ridice braţul. Nici de burtă nu se mai ţinea, acum. Avea amîndouă mîinile întinse pe lîngă corp, cu palmele în sus, dar pînă şi simplul gest de a-şi îndoi degetele necesita un efort şi o concentrare surprinzătoare.

Cînd încercă să îi spună ceva, vocea nu o ajută deloc, exact cum se întîmplase şi cu mîna, cînd vrusese să o întindă spre el.

Un poliţist se cocoţă în partea din spate a ambulanţei.

În momentul în care medicul împinse targa peste treapta maşinii, partea rabatabilă dinspre capătul inferior al patului se îndoi, lăsîndu-se în jos. Agnes fusese împinsă cu targa în ambulanţă, cu capul înainte.

Clic-clic. Targa pe rotile fusese ancorată în maşina salvării.

Bizuindu-se pe noţiunile de prim ajutor cu care era

familiarizat sau dînd curs instrucţiunilor medicului, poliţistul îi puse lui Agnes o pernă sub cap.

Fără pernă, n-ar fi putut să ridice capul ca să privească spre partea din spate a ambulanţei.

Joey era în picioare, afară, uitîndu-se la ea. Ochii lui albaştri erau ca nişte oceane pe care naviga tristeţea.

Sau poate tristeţea aceea nu era atît amărăciune, cît alean. Joey trebuia să plece mai departe, dar nu voia să înceapă această stranie călătorie fără ea.

La fel cum furtuna nu-l uda pe Joey, nici girofarurile cu lumină roşie şi albă de la maşinile de poliţie din jur nu-l puteau atinge. Stropii de ploaie care cădeau erau diamante şi apoi rubine, diamante şi apoi rubine, însă Joey nu era luminat de strălucirea acestei lumi. Agnes realiză că Joey era translucid, avînd pielea ca o sticlă lăptoasă şi fină, prin care strălucea o lumină de Dincolo.

Medicul trase portiera, lăsîndu-l pe Joey afară în noapte, în ploaie, în vîntul dintre lumi.

Cu o smucitură, ambulanţa intră în viteză şi se puse în mişcare.

Uriaşe roţi de durere, pline de ţinte, parcă, se învîrteau prin Agnes, aruncînd-o cîteva momente într-un negru întuneric.

Cînd lumina pală îi reveni în ochi, îi auzi pe medic şi pe poliţist discutînd îngrijoraţi, în timp ce îi făceau ceva, însă nu le putea înţelege cuvintele. Vorbeau, s-ar fi zis, nu doar într-o limbă străină, ci într-un grai străvechi, nemaiauzit pe pămînt de mii de ani.

O cuprinse ruşinea, cînd îşi dădu seama că medicul tăiase pantalonii de trening şi i-i scosese. Era goală de la brîu în jos.

În mintea ei febrilă, se plăsmui imaginea unui prunc din sticlă lăptoasă şi translucid, cum i se arătase şi Joey, la portiera din spate a ambulanţei. Temîndu-se ca această vedenie să nu însemne că bebeluşul ei se va naşte mort, spuse, *Copilaşul meu,* dar nici un sunet nu-i ieşi de pe buze.

Durere din nou, dar nu doar o contracţie. Ca o schingiuire. Insuportabilă. Pneurile cu ţinte huruiră iarăşi prin ea, ca şi cum ar fi fost trasă pe roată, în timpuri medievale.

Îi vedea vorbind pe cei doi bărbaţi, uzi de ploaie pe faţă,

gravi şi marcaţi de îngrijorare, însă nu mai era capabilă să le audă glasurile.

De fapt, nu mai auzea absolut nimic: nici sirena tînguitoare, nici huruitul cauciucurilor, nici clinchetul instrumentelor medicale împachetate pe rafturi şi în dulăpioarele din dreapta ei. Era surdă, de parcă ar fi murit.

În loc să se prăbuşească, tot mai jos într-o nouă scurtă întunecime, aşa cum se aştepta, Agnes simţi că se ridică, parcă. O cuprinse o senzaţie înspăimîntătoare de imponderabilitate.

Nu se gîndise niciodată că era poate legată de corpul ei, înnodată cumva de muşchi şi oase, însă acum avea senzaţia că se rupeau nişte lanţuri. Brusc, deveni vioaie, descătuşată, plutind deasupra tărgii capitonate, pînă ce ajunse să privească în jos, spre trupul ei, din tavanul ambulanţei.

O copleşea o groază acută, ideea umilitoare că era doar o construcţie fragilă, ceva mai puţin substanţial decît negura, mică, slabă, neajutorată. O înnebunea teama paralizantă că se va difuza ca moleculele unui parfum, dispersîndu-se într-un asemenea volum de aer, încît va înceta să mai existe.

Frica îi era alimentată şi de imaginea sîngelui care îmbibase capitonajul tărgii pe care zăcea corpul ei. Cît sînge! Oceane.

În liniştea nefirească apăru o voce. Nici un alt sunet. Nici o sirenă. Nici un huruit sau scrîşnet de pneuri pe carosabilul ud de ploaie. Doar vocea medicului:

– Nu-i mai bate inima.

Departe, sub Agnes, acolo dedesubt, pe tărîmul celor vii, lumina licări pe seringa hipodermică din mîna medicului, sclipind apoi din vîrful acului.

Poliţistul îi desfăcuse fermoarul de la bluza de trening şi îi trăsese spre gît tricoul larg de dedesubt, dezgolindu-i sînii.

Medicul puse acul deoparte, după ce îl folosise, şi apucă palmele defibrilatorului.

Agnes ar fi vrut să le spună că toate eforturile lor erau zadarnice, că era preferabil să se oprească şi să renunţe, să aibă bunătatea de a o lăsa în pace. Nu mai avea de ce să rămînă acolo. Pleca încet, ca să fie împreună cu soţul şi copilaşul ei, morţi amîndoi, pleca spre un loc unde nu mai

există durere, unde nimeni nu e aşa sărac ca Maria Elena Gonzalez, unde nimeni nu trăieşte cu frica în suflet ca fraţii ei, Edom şi Jacob, unde toată lumea vorbeşte o singură limbă şi primeşte plăcinte pe săturate.

Agnes îmbrăţişă întunericul.

13

După plecarea doctorului Parkhurst, în camera de spital se aşternu o tăcere mai grea şi mai rece decît pungile cu gheaţă aşezate pe abdomenul lui Junior.

După un timp, se încumetă să întredeschidă pleoapele. Pe ochi, îl apăsa o întunecime catifelată şi persistentă, cum numai orbii ştiu ce înseamnă. Nici o nălucă de lumină nu bîntuia în noaptea de dincolo de fereastră, iar lamelele jaluzelelor se făcuseră nevăzute, aidoma coastelor descărnate de sub voluminoasa rasă neagră a Morţii.

De pe fotoliul din colţ, de parcă ar fi văzut aşa de bine pe întuneric, încît observase că Junior deschisese ochii, detectivul Thomas Vanadium spuse:

– Ai auzit toată conversaţia mea cu doctorul Parkhurst?

Lui Junior îi bubuia inima atît de puternic şi de repede, încît nu s-ar fi mirat deloc dacă Vanadium, din celălalt capăt la camerei, ar fi început să îi ţină isonul, bătînd ritmul cu piciorul.

Deşi Junior nu răspunsese, Vanadium zise:

– Da, eu aşa cred.

Ce pişicher, acest detectiv. Plin de zeflemele, tertipuri şi viclenii. Un maestru în arsenalul psihologiei.

Poate că o mulţime de suspecţi se lasă zdruncinaţi şi intimidaţi de un asemenea comportament. Pe Junior nu-l putea prinde aşa uşor în capcană. Era prea deştept.

Aşa că, folosindu-şi inteligenţa, recurse la nişte tehnici simple de meditaţie, pentru a se calma şi a-şi încetini bătăile inimii. Poliţistul încerca să îl descumpănească, pentru a-l face să greşească, numai că oamenii calmi nu se incriminează singuri.

– Cum a fost, Enoch? Te-ai uitat în ochii ei cînd ai împins-o?

Monologul lipsit de inflexiune al lui Vanadium era ca vocea conştiinţei, care preferă să tortureze tărăgănînd, şi nu zgîndărind.

– Ori, poate, un laş ucigaş de femei, ca tine, nu are tupeul să facă asta?

Nemernic ce eşti tu, cu faţa aia de bidon turtit, bărbie dublă, chel pe jumătate şi colecţionar de borîturi, se gîndea Junior.

Nu. Atitudine greşită. Fii calm. Fii indiferent la insulte.

– Ai aşteptat să se întoarcă, în fine, cu spatele, fiind prea poltron ca să dai ochii cu ea?

Ce patetic. Numai nişte nătărăi grei de cap, analfabeţi şi necioplţi s-ar lăsa convinşi să recunoască, în faţa unor tactici aşa de neîndemînatice.

Junior era un om cultivat. Nu doar un simplu masor, cu o titulatură fantezistă; absolvise o şcoală de specialitate, luîndu-şi licenţa în terapia de recuperare. Cînd se uita la televizor, niciodată prea mult însă, arareori alegea emisiunile frivole de jocuri sau nişte sitcomuri ca *Gomer Pyle* ori *The Beverly Hillbillies,* sau chiar *I Dream of Jeannie,* preferînd în schimb filmele serioase, care te solicitau intelectual – *Gunsmoke, Bonanza* şi *The Fugitive.* Dintre toate jocurile de societate, îi plăcea Scrabble, fiindcă îţi puteai îmbogăţi vocabularul. Ca membru serios al Clubului „O carte pe lună", achiziţionase deja aproape treizeci de volume din cea mai bună literatură contemporană, iar pînă acum citise sau frunzărise mai mult de şase dintre ele. Le-ar fi citit pe toate, desigur, dacă n-ar fi fost o persoană aşa de ocupată şi cu nişte treburi atît de variate; aspiraţiile lui culturale erau cu mult mai ample, decît timpul pe care li-l putea dedica.

Vanadium spuse:

– Ştii cine sînt, Enoch?

Thomas Butoi Vanadium.

– Ştii *ce* sînt?

Un furuncul pe fundul omenirii.

– Nu, zise Vanadium, doar crezi că ştii cine sînt şi ce sînt, cînd în realitate nu ştii nimic. Nu face nimic. Vei afla.

Tipul ăsta era ţicnit. Junior începea să creadă că purtarea neconvenţională a detectivului nu era o strategie bine

meşteşugită, aşa cum i se păruse iniţial, ci că Vanadium era un pic cam ţăcănit.

Indiferent dacă poliţaiul era sărit de pe fix sau nu, Junior nu ar fi avut nimic de cîştigat discutînd cu el, mai ales pe această beznă derutantă. Era epuizat, lingav, îl durea în gît şi simţea că nu s-ar fi putut controla aşa cum ar fi trebuit în timpul unui interogatoriu derulat de broscoiul ăsta gros în ceafă şi tuns ca o perie.

Renunţă să se mai căznească să vadă prin întuneric fotoliul din colţ. Închise ochii şi încercă să adoarmă, plăsmuindu-şi în minte o imagine frumoasă, dar voit monotonă, cu nişte valuri molcome care se sparg pe un ţărm sub clar de lună.

Era o tehnică de relaxare, care îşi făcuse efectul adeseori, înainte. O învăţase dintr-o carte excepţională, *How to Have a Healthier Life through Autohypnosis*.

Junior Cain era preocupat în permanenţă de autoperfecţionare. Credea în necesitatea constantă de a-şi lărgi cunoştinţele şi orizontul, pentru a-şi putea înţelege mai bine propria persoană şi lumea.

Autorul lucrării *How to Have a Healthier Life through Autohypnosis* era doctorul Caesar Zedd, un psiholog renumit şi autor de succes a peste zece cărţi din categoria „ajută-te singur", toate aflate deja în biblioteca lui Junior, pe lîngă volumele de literatură cumpărate prin clubul cărţii. La vîrsta de numai paisprezece ani, începuse să cumpere cărţile doctorului Zedd în ediţii ieftine, iar pe la optsprezece ani, cînd îşi putuse permite, le înlocuise cu nişte ediţii cartonate, ca pe urmă să cumpere toate noile cărţi ale doctorului în cele mai scumpe ediţii.

Operele complete ale lui Zedd constituiau cel mai profund, cel mai valoros şi cel mai serios ghid de comportare în viaţă, care existase vreodată. Cînd se simţea derutat sau tulburat, Junior recurgea la scrierile lui Caesar Zedd, găsind în ele, negreşit, lămuriri şi îndrumări. Cînd era fericit, găsea în Zedd încurajarea bine venită că succesul şi preţuirea de sine reprezintă nişte lucruri perfect normale.

Moartea doctorului Zedd, exact cu un an în urmă, de Ziua Recunoştinţei, fusese o mare lovitură pentru Junior, o pierdere pentru naţiune şi pentru întreaga lume. În opinia lui, era vorba

despre o tragedie comparabilă cu asasinarea lui Kennedy, în anul precedent.

Şi, la fel ca şi moartea lui Kennedy, dispariţia lui Zedd era învăluită în mister, insuflînd suspiciunea, tot mai larg răspîndită, că regretatul maestru spiritual fusese victima unei conspiraţii. Puţini erau cei care credeau că Zedd se sinucisese, iar Junior nu se număra, desigur, printre aceşti nătărăi notorii. Caesar Zedd, autorul cărţii *You Have a Right to Be Happy,* nu era omul care să-şi zboare creierii cu un revolver, aşa cum doreau autorităţile să convingă publicul că se întîmplase.

– Dacă aş încerca să te asfixiez, te-ai preface că te trezeşti? întrebă detectivul Vanadium.

Vocea venise nu dinspre fotoliul din colţ, ci chiar de lîngă pat.

Dacă Junior nu s-ar fi relaxat atît de profund de la valurile acelea liniştitoare care se revărsau pe plaja luminată de lună din mintea lui, probabil că ar fi ţipat speriat, ar fi sărit ca ars în capul oaselor, pe pat, dîndu-se de gol şi confirmînd bănuiala lui Vanadium, care credea că totul era o prefăcătorie.

Nu auzise cînd poliţaiul se ridicase din fotoliu şi traversase încăperea întunecoasă. Greu de crezut că un om cu un burtoi aşa de mare, care îi atîrna peste cureaua de la pantaloni, cu o ceafă ca de bivol răsfrîntă peste gulerul prea strîns al cămăşii şi cu o a doua bărbie mai proeminentă decît prima ar putea fi capabil să se deplaseze nevăzut şi neauzit, ca o făptură supranaturală.

– Ce uşor mi-ar fi să îţi bag nişte aer în perfuzie, zise detectivul încetişor. Ai muri de embolie, fără ca nimeni să-şi dea seama că n-a fost o moarte naturală.

Ce lunatic. Nu mai încăpea nici o îndoială: Thomas Vanadium era mai ţicnit decît Charlie Starkweather şi Caril Fugare, sinistrii ucigaşi adolescenţi, care omorîseră unsprezece persoane în Nebraska şi Wyoming, cu cîţiva ani în urmă.

Lucrurile nu mergeau bine, de la o vreme, în America. Ţara nu mai era echilibrată şi stabilă. Se înclinase parcă, iar societatea aluneca încet spre un abis. Întîi, nişte ucigaşi adolescenţi. Mai nou, poliţai maniaci. Fără îndoială, răul de-abia acum urma. O dată declinul instalat, stoparea sau

răsturnarea avîntului negativ era un lucru dificil, dacă nu chiar imposibil de realizat.

Clinc.

Un sunet ciudat, dar pe care Junior putea aproape să-l identifice.

Clinc.

Indiferent de sursa zgomotului, ştia cu siguranţă că Vanadium îl provoca.

Clinc.

Ah, da, ştia de la ce venea zgomotul. Detectivul plesnea cu degetul, ca o praştie, în flaconul cu soluţie, suspendat de stativul pentru perfuzie, lîngă pat.

Clinc.

Deşi pierduse orice speranţă de a mai putea adormi acum, Junior se concentra la imaginea mentală liniştitoare cu nişte valuri domoale revărsîndu-se înspumate pe plajă, sub clar de lună. Nu era neapărat o metodă de a adormi, cît mai degrabă o tehnică de relaxare, or el simţea cu disperare nevoia să rămînă relaxat.

CLINC! O plesnitură mai dură şi mai ascuţită cu unghia.

Prea puţini oameni iau în serios perfecţionarea de sine. În animalul uman sălăşluieşte un cumplit impuls distructiv, care trebuie mereu înfruntat.

CLINC!

Cînd oamenii nu se dedică unor scopuri pozitive, pentru a-şi face o viaţă mai bună, îşi irosesc energia în lucruri rele. Aşa te trezeşti cu unul ca Starkweather, capabil să ucidă atîţia oameni, fără ca el să aibă ceva de cîştigat. Tot la fel apar poliţiştii maniaci sau acest nou război în Vietnam.

Clinc: Junior anticipă sunetul, care nu se mai produse, însă.

Zăcea într-o aşteptare tensionată.

Lumina lunii pălise, iar valurile molcome intraseră în reflux, acolo, în ochiul minţii lui. Se concentra, încercînd să determine marea aceea fantomatică să reapară, însă trăia unul dintre rarele momente cînd tehnicile lui Zedd nu-şi făceau efectul.

În schimb, îşi imagina cum degetele boante ale lui Vanadium se mişcau pe aparatura intravenoasă cu o delicateţe surprinzătoare, desluşind toţi parametrii de funcţionare, aşa

cum un orb poate citi Braille din vîrful degetelor, cu alunecări rapide şi sigure. Îşi imagina că detectivul găsise orificiul de injectare din furtunul de picurare, pe care îl prinsese strîns între degetul mare şi arătător. Îl vedea cum scoate un ac hipodermic, aşa cum un magician ar scoate, din aer, o eşarfă de mătase. În seringă, nimic altceva decît aer ucigaş. Acul intrînd în orificiul de injectare...

Lui Junior îi venea să urle, ca să cheme pe cineva în ajutor, dar nu îndrăznea.

Nu îndrăznea nici măcar să simuleze că s-ar trezi acum, bolborosind şi căscînd, fiindcă detectivul şi-ar da seama că se prefăcea şi că, de fapt, fusese treaz tot timpul. Şi, dacă s-ar fi prefăcut că era în stare de inconştienţă, trăgînd cu urechea, totuşi, la conversaţia dintre doctorul Parkhurst şi Vanadium, iar apoi refuzînd să reacţioneze la acuzaţiile sarcastice ale lui Vanadium, înşelăciunea la care se pretase astfel ar fi interpretată inevitabil ca o recunoaştere a vinovăţiei în uciderea soţiei lui. Ei bine, şi atunci sticletele ăsta imbecil ar ţine-o pe-a lui, neobosit şi nepotolit de nimic.

Atîta vreme cît Junior se prefăcea în continuare că doarme, poliţaiul nu avea de unde şti cu certitudine că era vorba despre o disimulare. Putea bănui, dar n-avea cum să demonstreze că aşa era. Tot i-ar rămîne măcar o fărîmă de îndoială în privinţa culpabilităţii lui Junior.

După o tăcere interminabilă, detectivul spuse:

– Ştii ce cred eu despre viaţă, Enoch?

O tîmpenie sau alta.

– Cred că universul este ca un instrument muzical neînchipuit de vast, cu un număr infinit de corzi.

Da, corect, universul e o imensă ukulele, mare cît toate zilele.

Vocea, pînă atunci plată şi monotonă, căpătase acum un timbru subtil şi incontestabil mai nuanţat:

– Şi fiecare fiinţă umană, fiecare vietate, este o coardă a acestui instrument.

Iar Doamne-Doamne are vreo paişpe mii de miliarde de degete, ca să cînte cu foc „Hawaiian Holyday".

– Deciziile pe care le ia fiecare dintre noi şi faptele pe care le săvîrşeşte sînt aidoma vibraţiilor care trec prin coarda unei chitări.

În cazul tău, o vioară, iar melodia este tema din „Psycho".

Însufleţirea ponderată din glasul lui Vanadium era sinceră, fiind exprimaţă cu raţiune, şi nu cu fervoare, fără pic de sentimentalism sau onctuozitate – ceea ce o făcea şi mai tulburătoare.

– Vibraţiile dintr-o coardă declanşează vibraţii dulci şi binevoitoare în toate celelalte corzi, prin tot corpul instrumentului.

Biiinggg.

– Uneori, aceste vibraţii binevoitoare sînt foarte evidente, dar în foarte multe cazuri sînt aşa de subtile, încît nu le poţi auzi, decît dacă eşti neobişnuit de perspicace.

Ce pacoste, mai bine mă împuşti acum şi mă scuteşti de chinul de-a asculta toate astea.

– Cînd ai tăiat firul existenţei lui Naomi, ai pus capăt efectelor pe care muzica ei le-ar fi avut asupra vieţii celorlalţi şi asupra formei viitorului. Ai declanşat o disonanţă care poate fi auzită, cît de slab, tocmai pînă în cel mai îndepărtat capăt al universului.

Dacă încerci cumva să mă împingi într-o nouă borîturămaraton, s-ar putea să-ţi reuşească.

– Disonanţa aceasta declanşează o mulţime de alte vibraţii, dintre care unele se vor întoarce la tine în nişte moduri cum nici nu te aştepţi – iar altele sub nişte forme pe care nici nu le-ai putea bănui. Dintre lucrurile pe care nici nu le-ai fi putut bănui, eu sînt cel mai rău.

În ciuda bravurii cu care Junior reacţiona în jumătatea lui nevorbită a conversaţiei, Vanadium începea să-l enerveze tot mai mult. Poliţaiul era un lunatic, da, de acord, însă reprezenta, totuşi, ceva mai mult decît un simplu caz de ţicneală.

– Am fost cîndva Toma necredinciosul, zise detectivul, dar nu de lîngă pat, de data asta.

Vocea lui venea parcă din cealaltă parte a camerei, poate dinspre uşă, deşi nici nu zgomot nu sugerase că s-ar fi mişcat din loc.

Cu toată înfăţişarea lui de bondoc – şi mai ales aşa, pe întuneric, unde felul cum arăţi nici nu mai contează –, Vanadium avea o aură de mistic. Deşi nu credea în mistici şi nici în diferitele puteri nepămînteşti pe care aceştia pretindeau

că le posedă, Junior ştia că misticii care cred în ei înşişi sînt nişte oameni extraordinar de periculoşi.

Crezul detectivului era această teorie a lui despre corzile marelui instrument, iar, pe deasupra, poate că avea şi viziuni sau chiar auzea voci, ca Ioana d'Arc. O Ioana d'Arc fără frumuseţe sau graţie, o Ioana d'Arc cu un revolver în dotare şi cu permisiunea de a-l folosi. Polţaiul nu reprezenta vreo ameninţare pentru armata engleză, cum fusese Ioana, însă, din punctul de vedere al lui Junior, fistichiul ăsta merita cu prisosinţă să fie ars pe rug.

– Acum, nu mai am îndoieli, zise Vanadium, vocea lui recăpătîndu-şi tonul tărăgănat, pe care Junior ajunsese să-l deteste, dar care acum i se părea de preferat în locul exaltării domoale şi tulburătoare de adineauri. Ştiu întotdeauna ce să fac. Şi, în mod cert, ştiu ce să fac în privinţa ta.

Din ce în ce mai ciudat.

– Eu am pipăit rana cu mîna.

Care rană? îi venea lui Junior să-l întrebe, însă pricepu imediat că îi întindea o momeală, din care el nu voia, totuşi, să muşte.

După cîteva momente de tăcere, Vanadium deschise uşa de la coridor.

Junior spera ca strălucirea ochilor să nu-l fi dat de gol în fracţiunea de secundă dinainte de a coborî pleoapele.

Vizibil doar ca o siluetă pe fondul luminii fluorescente de afară, Vanadium ieşi pe hol. Strălucirea puternică de dincolo îl învălui parcă. Detectivul scînteie şi dispăru, la fel ca un om văzut într-un miraj, pe o şosea cumplit de încinsă în deşert – făptura trece din această dimensiune în alta, strecurîndu-se printre perdelele tremurînde de căldură, care atîrnă pare-se între realităţi. Uşa se închise la loc.

14

Setea groaznică îi indica lui Agnes că nu murise. În paradis, nimeni nu mai suferă de sete.

Desigur, poate că greşea în privinţa sentinţei primite la Judecata de apoi. Setea chinuia, mai degrabă, legiunile

iadului, o sete cumplită şi nesfîrşită, zgîndărită şi mai rău de mîncăruri făcute din sare, pucioasă şi cenuşă, nicidecum din plăcinte cu fructe, aşa că poate într-adevăr era moartă şi azvîrlită pe veci acolo jos, printre ucigaşi, hoţi, canibali şi oameni care gonesc cu optzeci de kilometri la oră în zona şcolilor, unde limita de viteză e de doar cincizeci la oră.

Mai avea şi frisoane, însă, din cîte ştia ea, Hades nu avea probleme cu încălzirea, aşa că, poate, nu fusese totuşi osîndită la chinurile infernului. Ce bine-ar fi!

Uneori vedea nişte persoane în picioare, pe lîngă ea, dar erau doar nişte forme, cu nişte feţe lipsite de detalii, din cauză că privirea ei era încă înceţoşată. Poate că erau îngeri sau diavoli, însă ea înclina să creadă că erau doar nişte oameni obişnuiţi, fiindcă unul dintre ei înjură la un moment dat, or un înger n-ar face niciodată aşa ceva; în plus, încercau să o ajute să se simtă mai bine, pe cînd orice diavol care se respectă pe sine i-ar vîrî chibrituri aprinse în nări, i-ar înfige ace în limbă sau, în fine, ar tortura-o oribil, cum o fi învăţat el la şcoala aia de calificare a demonilor, înainte de a-şi lua atestatul.

De asemenea, foloseau cuvinte care nu s-ar fi potrivit pe buzele unor îngeri sau diavoli: „... hypodermoclisis... oxitocină... păstrarea unei asepsii perfecte, să se înţeleagă bine, o asepsie perfectă... cîteva preparate orale din ergot, imediat ce nu mai există riscuri în a i se administra ceva pe cale bucală...".

Mai mult plutea în întuneric sau prin vise.

O bucată de timp, se făcea că era în *The Searchers*. Ea şi Joey călăreau alături de John Wayne, care era profund tulburat, în timp ce încîntătorul David Niven plutea pe deasupra într-o nacelă atîrnată de un uriaş balon colorat.

Trezindu-se, dintr-o noapte înstelată în Vestul sălbatic de odinioară, drept sub lumina electrică, privind în sus spre nişte figuri estompate şi fără pălării de cow-boy, Agnes simţea cum cineva mişca o bucată de gheaţă, încet, în cercuri line, pe abdomenul ei dezgolit. Dîrdîind de la apa rece care i se prelingea spre şolduri, vru să întrebe de ce îi mai puneau gheaţă, cînd ea era deja îngheţată pînă în măduva oaselor, dar nu izbuti să îngaime nimic.

Brusc, îşi dădu seama – Doamne Sfinte! – că altcineva

avea mîna băgată în ea, foarte adînc, şi îi masa uterul, cu aceleaşi mişcări molcome pe care le avea şi bucata de gheaţă care se topea pe burta ei.

– Mai trebuie să-i facem o transfuzie.

Ştia a cui era vocea. Doctorul Joshua Nunn. Medicul ei. Îl mai auzise şi înainte, dar nu-l recunoscuse.

Se întîmpla ceva foarte rău cu ea; încercă să vorbească, dar din nou glasul nu o ascultă deloc.

Jenată, înfrigurată, brusc înfricoşată, se întoarse înapoi în Vestul sălbatic, unde noaptea, în deşert, era cald. Focul de tabără licărea primitor. John Wayne o cuprinse cu braţul de talie şi zise: „Aici nu există soţi morţi sau copilaşi morţi", şi, cu toate că intenţia lui fusese de a o linişti, o copleşi o mare nefericire, pînă cînd Shirley MacLaine o luă deoparte ca să discute cu ea prieteneşte, ca între fete.

Agnes se trezi din nou; nu mai era îngheţată, ci febrilă. Avea buzele crăpate, iar limba îi era aspră şi uscată.

În camera de spital cu lumină dulce, umbrele se adăpostiseră pe toate laturile, ca un stol de păsărele somnoroase.

Cînd Agnes gemu, una dintre umbre îşi desfăcu aripile, se apropie, pe partea dreaptă a patului, întrupîndu-se ca soră medicală.

Lui Agnes i se limpezise privirea. Sora era o tînără drăguţă, cu păr negru şi ochi violeţi.

– Sete, gîjîi Agnes.

Vocea ei era ca un pumn de nisip din Sahara, care se freacă de o piatră străveche, şoapta seacă a mumiei unui faraon vorbind de una singură într-o grotă astupată de trei mii de ani.

– Pentru cîteva ore, încă, nu ai voie să înghiţi prea multe, zise asistenta medicală. Există marele risc să ţi se facă greaţă. Or sforţarea de a vomita ţi-ar putea declanşa din nou hemoragia.

– Gheaţă, spuse cineva de pe partea stîngă a patului.

Asistenta ridică ochii spre cealaltă persoană.

– Da, o aşchie de gheaţă ar fi foarte bună.

Cînd Agnes întoarse capul şi o văzu pe Maria Elena Gonzalez, crezu că visează iarăşi.

Pe noptieră, se afla o cană din inox aburită de la condens. Maria luă capacul de pe cană şi, cu o lingură cu coadă lungă, scoase dinăuntru o aşchie de gheaţă. Punîndu-şi mîna stîngă ca un căuş sub lingură, ca să oprească picăturile de apă, duse lingura scînteietoare spre gura lui Agnes.

Gheaţa nu era doar rece şi udă; era de-a dreptul delicioasă şi straniu de dulce, i se părea ei, ca o bucată de ciocolată.

Cînd Agnes zdrobi gheaţa între dinţi, asistenta medicală zise:

– Nu, nu. Nu o înghiţi dintr-o dată. Las-o să se topească.

La auzul acestei admonestări făcute pe un ton atît de grav, Agnes rămase profund zdruncinată. Dacă o asemenea fărîmă din ace de gheaţă, luată într-o singură înghiţitură, îi putea provoca greaţă şi o nouă hemoragie, însemna că era extrem de fragilă. Poate că una dintre umbrele de lîngă pereţi era chiar Moartea, care se încăpăţîna să stea la pîndă.

Era atît de fierbinte, încît gheaţa se topi imediat. Un firişor subţire de lichid i se prelinse pe gîtlej, fiind insuficient, însă, pentru a-i scoate Sahara din glas cînd rosti:

– Mai vreau.

– Încă una, doar, îi permise sora medicală.

Maria pescui altă aşchie din cana năduşită, o aruncă la loc, după care scoase o bucată mai mare. Ezită, holbîndu-se la ea cîteva clipe, după care i-o vîrî lui Agnes între buze, cu vîrful lingurii.

– Apa trebuie spartă, dacă ar fi întîi făcută gheaţă, zise Maria.

O frază plină de mister şi frumuseţe, la care Agnes mai medita încă în momentul în care ultima aşchie de gheaţă i se topea pe limbă. În loc de o nouă bucată de gheaţă, somnul i se administră cu lingura, negru şi savuros ca o ciocolată fină.

15

Cînd doctorul Jim Parkhurst veni la vizita de seară, Junior nu se mai prefăcu din nou că doarme, ci, pe un ton grav, îi puse o serie de întrebări, deşi ştia răspunsul aproape la

toate, întrucît trăsese cu urechea la conversaţia dintre medic şi detectivul Vanadium.

Gîtul, hîrşîit parcă de la aciditatea sucului gastric, îl durea pe Junior, în continuare, aşa de rău, din cauza vomitatului exploziv, încît vorbea ca personajele din piesele de teatru de păpuşi, răguşit şi piţigăiat în acelaşi timp. Să nu fi fost durerea aceasta ascuţită, ar fi avut toate motivele să se simtă ridicol, aşa însă, fiecare cuvînt rostit îi provoca în gît o usturime neplăcută, ca o arsură, care îl făcea incapabil de orice alt sentiment, în afară de autocompătimire.

Deşi îl auzise deja de două ori pe doctor explicînd ce înseamnă „emesis pe bază nervoasă", Junior tot nu înţelegea cum fusese posibil ca şocul provocat de moartea nevestei să ducă la o criză atît de violentă şi de dezgustătoare.

– Ai mai avut vreodată accese de acest fel? îl întrebă Parkhurst.

Stătea în picioare lîngă pat, cu un dosar în mînă şi cu nişte ochelari de citit proptiţi pe vîrful nasului.

– Nu, niciodată.

– Manifestările periodice de emeză violentă, fără vreo cauză aparentă, pot constitui un indiciu de ataxie locomotorie, numai că dumneata nu ai nici un alt simptom al acestei posibile afecţiuni. De aceea, sînt înclinat să nu-mi fac griji în această privinţă, decît dacă situaţia s-ar mai repeta.

Junior se strîmbă la gîndul unei noi avalanşe de vomă.

Parkhurst spunea:

– Am eliminat aproape toate celelalte cauze posibile. Nu ai mielită acută, şi nici meningită. De asemenea, nu e vorba nici despre vreo anemie a creierului. Nu ai suferit nici o comoţie. Nu ai alte simptome ale maladiei lui Méniére. Mîine, îţi vom face nişte investigaţii pentru a exclude posibilitatea unei tumori sau a unei leziuni la creier, deşi eu rămîn cu convingerea că nici aceasta nu este explicaţia.

– Emesis acută pe bază nervoasă, croncăni Junior. Nu m-am considerat niciodată un om nervos.

– Oh, nu înseamnă că ai fi cumva nervos „din fire". „Pe bază nervoasă", în acest caz, indică faptul că accesul a fost „provocat la nivel psihologic". De o supărare, bunăoară, Enoch. Mîhnirea, şocul, groaza – pot avea nişte efecte fizice profunde.

– Ah.

Mila însufleți chipul ascetic al medicului.

– Ți-ai iubit foarte mult soția, nu-i așa?!

Am prețuit-o, îndrăgit-o, încercă Junior să spună, însă emoția i se împotmoli în gît, ca un cocoloș de flegmă. Fața i se schimonosi de o amărăciune, pe care nu trebui să o mai simuleze, și rămase uluit cînd simți că îl podideau lacrimile.

Alarmat și îngrijorat la gîndul că din cauza acestei reacții emoționale era foarte posibil ca pacientul să înceapă să hohotească convulsiv, ceea ce ar fi putut declanșa noi spasme abdominale și vărsături, Parkhurst chemă o asistentă medicală și prescrise imediat niște diazepam.

În timp ce asistenta îi făcea injecția lui Junior, Parkhurst spuse:

– Ești un bărbat extrem de sensibil, Enoch. O calitate ce merită toată admirația în această lume adesea nesimțitoare și pasivă. Numai că în starea dumitale de acum sensibilitatea îți este cel mai mare inamic.

Doctorul își continuă vizita de seară în alte saloane, iar sora medicală rămase cu Junior, pînă ce putea fi sigură că tranchilizantul își făcuse efectul, calmîndu-l și eliminînd astfel pericolul de a cădea pradă unei noi crize de vomitare hemoragică.

Blondă și atrăgătoare, tînăra se numea Victoria Bressler. N-ar fi avut nici o șansă în comparație cu Naomi, fiindcă Naomi fusese absolut uluitoare, dar Naomi, în fond, nu mai exista acum.

Cînd Junior se văită de sete, Victoria îl lămuri că nu avea voie să bea și să mănînce nimic, pînă a doua zi dimineață. La micul dejun și la prînz, urma să aibă un regim bazat pe lichide, permițîndu-i-se să mănînce alimente moi și pasate abia din seara următoare.

Între timp, nu-i putea oferi decît niște bucățele de gheață, pe care nu trebuia, însă, să le mestece.

– Le lași să ți se topească în gură.

Victoria pescui din cana de pe noptieră micile ovale transparente – nu cuburi, ci discuri – unul cîte unul. Cu lingura, îi vîrî gheața în gură, nu cu gesturi de asistentă medicală profesionistă, ci cu grația unei curtezane: zîmbindu-i ademenitor, cu o licărire galantă în ochii albaștri, înclinîndu-i

tacticos lingura între buze, cu o insistență atît de senzuală, încît lui Junior îi veni în minte scena cu mîncarea din *Tom Jones*.

Junior se obișnuise cu ideea că, în general, femeile voiau să-l cucerească. Natura îl binecuvîntase cu un fizic atrăgător. Preocuparea permanentă și eforturile de a-și îmbogăți cunoștințele îl făceau interesant. Lucru extrem de important, din cărțile lui Caesar Zedd învățase cum să fie irezistibil de fermecător.

Și, deși nu se lăuda cu isprăvile de acest fel și nici nu făcea pe grozavul față de alți bărbați, era convins că reușea întotdeauna să le satisfacă pe femei, mai bine decît alți masculi. Poate că vestea înzestrărilor lui fizice și a minunatelor lui realizări ajunsese și la urechile Victoriei; femeile discută între ele despre lucrurile de acest fel, poate mai mult decît bărbații chiar. Luînd în considerație durerile pe care le simțea și oboseala, Junior era oarecum surprins că această soră drăguță, cu tehnica ei seducătoare de a manevra lingura, era capabilă să-l excite. Deși în momentul de față nu era într-o stare potrivită pentru o aventură, era, în mod cert, interesat de o relație viitoare.

Se întreba dacă un mic flirt reciproc ar fi fost ceva deplasat, acum, cînd nevasta lui moartă nici nu fusese măcar îngropată. Nu voia să pară un dobitoc. Își dorea ca Victoria să aibă o părere bună despre el. O atitudine șarmantă și politicoasă ar părea foarte cuviincioasă, ba chiar elegantă, dar care să n-o lase nici o clipă să se îndoiască de cît de mult îl excita.

Fii prudent.

Vanadium putea să afle. Oricît de subtilă și de demnă ar fi fost reacția lui Junior la farmecele Victoriei, lui Thomas Vanadium n-avea să-i scape preocuparea aceasta erotică. Lucru mai mult ca sigur. Victoria n-ar vrea, desigur, să depună mărturie în privința subitei atracții erotice electrizante dintre ea și Junior, la fel cum nici n-ar accepta să dea o mînă de ajutor autorităților ca să-l bage la închisoare, întrucît detenția ar face ca pasiunea ei pentru el să rămînă neîmplinită, numai că, din păcate, Vanadium îi va adulmeca secretul și o va sili să apară în boxa martorilor.

Junior trebuia să aibă grijă să nu facă afirmații care ar putea fi citate în fața unui complet de judecată. Nu trebuia

să-şi permită faţă de Victoria nici măcar vreo privire lascivă sau vreo mîngîiere pe furiş.

Cu gesturi tandre, asistenta medicală îi mai dădu o lingură cu gheaţă.

Fără nici un cuvînt, fără să îndrăznească să se uite în ochii ei sau să-i adreseze vreo privire plină de subînţeles, Junior acceptă ovalul de gheaţă în acelaşi spirit cu care i-l oferea femeia aceasta frumoasă. Ţinu strîns în gură cupa lingurei, timp de cîteva momente, ca Victoria să nu o poată retrage cu uşurinţă, şi, închizînd ochii, gemu de plăcere, de parcă bucata de gheaţă ar fi fost o înghiţitură de ambrozie, hrana zeilor, sau o fărîmă din făptura asistentei, pe care el o savura. Cînd dădu drumul lingurii în cele din urmă, o linse sugestiv de jur împrejur, iar apoi se linse pe buze, în locul unde metalul rece alunecase dintre ele.

Ridicînd pleoapele, dar neîndrăznind în continuare să se uite în ochii Victoriei, Junior înţelese că tînăra înregistrase şi interpretase adecvat reacţia lui la jocul ei seducător cu lingura. Asistenta încremenise cu ustensila în aer. I se tăiase respiraţia şi era extrem de emoţionată.

Nu mai era nevoie să-şi confirme atracţia reciprocă, înclinînd din cap sau zîmbind. Victoria ştia, ca şi el, că va veni şi vremea lor, cînd toate neplăcerile din prezent vor fi de domeniul trecutului, cînd eforturile lui Vanadium vor fi fost zădărnicite, cînd toate suspiciunile vor fi fost îngropate de mult.

Puteau fi răbdători. Renunţarea de sine şi dulcea anticipare constituiau garanţia faptului că dragostea lor, atunci cînd vor putea, în fine, să i se dedice în perfectă siguranţă, va fi de o intensitate zguduitoare, ca împerecherea unor muritori ridicaţi la rangul de semizei prin perfecţiunea, puterea şi puritatea pasiunii lor.

Dintr-un volum ales de la Clubul „O carte pe lună", citise recent despre semizeii din mitologia clasică.

Cînd izbuti să-şi mai domolească bătăile accelerate ale inimii, Victoria puse lingura pe tava de pe noptieră, acoperi cana şi zise:

– Ajunge, deocamdată, domnule Cain. În starea dumitale, chiar şi gheaţa topită în gură, dacă este în exces, poate redeclanşa vomitarea.

Junior era impresionat şi încîntat de isteţimea cu care tînăra revenise la o voce şi o atitudine strict profesionale, menite să mascheze convingător dorinţa ei intensă. Dulcea Victoria era o complice merituoasă.

– Mulţumesc, domnişoară asistentă Bressler, rosti el foarte ceremonios, la unison cu tonul abordat de ea.

Abia reuşea să îşi înfrîneze dorinţa de a se mai uita din nou la ea, de a-i zîmbi şi de a-i mai arăta o dată limba roz şi jucăuşă.

– Am să o rog pe o altă soră medicală să treacă din cînd în cînd pe aici, ca să vadă cum te mai simţi.

Acum, cînd nu mai exista nici o îndoială că amîndoi împărtăşeau aceeaşi nevoie, pe care pînă la urmă şi-o vor satisface împreună, Victoria opta pentru discreţie. Deşteaptă femeie.

– Înţeleg, zise el.

– Ai nevoie de odihnă, îi recomandă ea, îndepărtîndu-se de lîngă pat.

Da, ştia şi el că trebuia să fie foarte odihnit pentru a face faţă acestei tigroaice. Chiar şi îmbrăcată aşa, cu uniforma albă şi largă, şi încălţată cu pantofii aceia cu talpă de cauciuc, Victoria întruchipa o figură nespus de erotică.

După plecarea Victoriei, Junior rămase lungit pe pat. Zîmbea spre tavan, plutind în Valium şi dorinţă. Şi vanitate.

În cazul acesta, era convins că vanitatea nu era un păcat, nefiind consecinţa unui ego exacerbat, ci doar o preţuire de sine foarte normală. Faptul că li se părea irezistibil femeilor nu constituia doar o idee preconcepută de-a lui, ci un fapt observabil şi incontestabil, cum ar fi gravitatea sau ordinea în care planetele se rotesc în jurul soarelui.

Firește, era surprins că asistenta medicală Bressler se simţise puternic atrasă de el, deşi îi citise fişa medicală, din care putuse afla că pînă nu de mult fusese un adevărat gheizer de vomă nocivă, că în timpul crizei violente din ambulanţă nu-şi mai putuse controla sfincterele şi că exista riscul ca, din clipă în clipă, să aibă o recădere explozivă. Toate acestea constituiau o dovadă remarcabilă a dorinţei sexuale animalice, pe care o inspira fără să vrea, şi o mărturie a puternicului magnetism masculin care îi era caracteristic, la fel ca şi părul blond şi des de pe cap.

16

Dintr-un vis de o insuportabilă şi sfîşietoare amărăciune, Agnes se trezi cu lacrimi fierbinţi pe obraji.

Spitalul era cufundat în tăcerea aceea nemărginită, care umple sălaşurile omeneşti doar în cele cîteva ceasuri dinaintea zorilor, cînd nevoile, năzuinţele şi temerile zilei trecute sînt date uitării, iar cele ale zilei următoare nu s-au impus deocamdată, şi cînd specia noastră zbuciumată pluteşte pentru scurt timp, apatică, între două zbateri disperate.

Patul era ridicat la capătîi. Altminteri, Agnes n-ar fi putut vedea camera, întrucît se simţea prea slăbită ca să ridice capul de pe pernă.

Umbre diverse continuau să stea ghemuite prin aproape toată camera.

Singura lumină venea de la o veioză de citit. Un abajur reglabil din alamă dirija lumina în jos, pe un fotoliu.

Agnes era atît de vlăguită, iar ochii o dureau şi o usturau atît de rău, încît o deranja pînă şi această luminozitate redusă. Se gîndea să închidă ochii şi să se lase din nou în voia somnului, acest frăţior al morţii, care era acum singura ei mîngîiere. Ceea ce văzu, însă, la lumina lămpii, îi atrase atenţia.

Sora medicală plecase, dar Maria era tot acolo. Şedea pe fotoliul din inox şi vinilin şi lucra ceva la lumina galbenă a veiozei.

– Ţi-ai lăsat copiii singuri, se îngrijoră Agnes.

– Copilaşii mei stau cu sora mea.

– De ce eşti aici?

– Unde să fiu în altă parte şi de ce? Te păzesc pe tine.

Cînd ochii i se limpeziră de lacrimi, Agnes văzu că Maria cosea. O pungă de plastic era pusă lîngă fotoliu, iar în cealaltă parte, pe jos, se afla o cutie deschisă, plină cu jurubiţe de

ață, ace de cusut, o perniță cu bolduri, niște foarfece și alte ustensile necesare unei cusătorese.

Maria cîrpea una dintre hainele lui Joey, pe care Agnes le stricase cu atîta meticulozitate în ziua precedentă.

– Maria!

– *Qué?*

– Nu e nevoie.

– Ce nu e voie?

– Să mai repari hainele astea.

– Eu repar, insistă ea.

– Ai aflat de... Joey? întrebă Agnes.

Vocea i se îngroșase atît de mult cînd rosti numele soțului ei, încît cele două silabe i se împotmoliră aproape în gît.

– Am aflat.

– Atunci, de ce?

Acul parcă dansa între degetele ei agile.

– Acum nu mai repar pentru engleză mai bună. Acum repar doar pentru domnul Lampion.

– Dar... el nu mai există.

Maria nu mai spuse nimic, lucrînd de zor, însă Agnes știa ce însemna această tăcere specială, în care îți cauți cuvintele anevoios și te chinui să le legi în propoziție.

În cele din urmă, cu o emoție atît de intensă, încît abia mai putea vorbi, Maria zise:

– Este... singurul lucru... pe care îl pot face pentru el acum, pentru tine. Sînt eu poate o nimeni, care nu poate repara nimic important. Dar asta repar. Repar asta.

Agnes nu suporta s-o vadă pe Maria cosînd. Lumina n-o mai deranja, însă noul viitor, care începea să se întrezărească, i se părea ascuțit ca niște bolduri și ace de cusut, o cumplită tortură pentru ochii ei.

Dormi un pic, iar cînd se trezi cineva rostea cu evlavie o rugăciune în spaniolă.

Maria stătea în picioare lîngă pat, rezemată cu antebrațele de tăblie. Pe mîinile mici și negricioase, avea înfășurate niște mătănii din argint și onix, deși nu număra boabele și nici nu rostea „Ave Maria". Se ruga pentru copilașul lui Agnes.

Încetul cu încetul, Agnes își dădu seama că nu era o rugăciune pentru sufletul unui prunc mort, ci o rugă pentru viața unui copilaș încă viu.

Puterea ei era puterea pietrelor doar în sensul că se simţea neclintită ca o stîncă, dar cu toate astea izbuti să ridice braţul şi să îşi aşeze mîna stîngă peste degetele Mariei, împletite cu mărgele.

– Dar copilul a murit.

– Nu, Señora Lampion, făcu Maria, mirată. *Muy enfermo,* dar nu mort.

Foarte bolnav. Foarte bolnav, dar nu mort.

Agnes îşi aminti de sîngele, de sîngele acela cumplit de roşu. Durerea sfîşietoare şi nişte torenţi roşii înspăimîntători. Crezuse că pruncul ei venise pe lume născut mort, pe un şovoi de sînge de-al lui şi de-al ei.

– E băiat? întrebă ea.

– Da, Señora. Un băiat straşnic.

– Bartholomew, spuse Agnes.

Maria se încruntă.

– Ce-aţi zis?

– Numele lui, îi răspunse ea Mariei, strîngînd-o de mînă. Vreau să-l văd.

– *Muy enfermo*. L-au ţinut ca pe un ou de găină.

Ca pe un ou de găină. Epuizată cum era, Agnes nu izbuti să deslueascăimediat înţelesul acestor cuvinte. Dar pe urmă:

– Oh, e la incubator.

– Ce ochi, spuse Maria.

– *Qué?* exclamă Agnes.

– Probabil că îngeraşii au ochi aşa frumoşi.

Ridicînd mîna de pe degetele Mariei şi punîndu-şi-o pe piept, Agnes spuse:

– Vreau să-l văd.

După ce îşi făcu semnul crucii, Maria zise:

– Trebuie să îl ţină în ou-cuibator pînă nu mai e periculos. Cînd vine sora, o pun să-mi spună cînd o să fie copilul bine. Dar nu pot să te las aici. Te veghez. Te veghez mult.

Închizînd ochii, Agnes şopti „Bartholomew", pe un ton reverenţios, plin de adoraţie şi veneraţie.

În ciuda bucuriei absolut întemeiate, Agnes nu putea pluti prea multă vreme pe rîul de somn din care se ridicase de curînd. De data asta, însă, se cufundă în apele lui mai adînci, cu o speranţă împrospătată şi cu acest nume magic, care îi

scînteia în suflet, de ambele părţi ale conştienţei: Bartholomew, pe măsură ce camera de spital şi Maria păleau din minte, şi tot Bartholomew în visele ei. Numele gonea coşmarurile. Bartholomew. Numele o susţinea.

17

Răclăios şi năduşit de spaimă, ca un porc dus la tăiat, Junior se deşteptă dintr-un coşmar, pe care nu şi-l putea aminti. Ceva se întindea spre el – asta era tot ce ţinea minte, nişte mîini care voiau să-l apuce din întuneric – iar pe urmă se trezi din somn, gîfîind.

Noaptea bîtuia încă dincolo de fereastră.

Lămpiţa din colţ era aprinsă, dar fotoliul nu mai era acolo. Fusese mutat mai aproape de patul lui Junior.

Vanadium şedea pe fotoliu, veghind. Cu o dexteritate de prestidigitator, răsucea de pe o faţă pe cealaltă o monedă, peste încheieturile degetelor de la mîna dreaptă, o palma cu degetul mare, o scotea iarăşi la iveală cu degetul mic şi o rostogolea din nou peste încheieturi, necontenit.

Ceasul de pe noptieră arăta 4:37 A.M.

S-ar fi zis că detectivul nu dormea niciodată.

– George şi Ira Gershwin au un cîntec minunat – „Someone to Watch over Me"* L-ai auzit vreodată, Enoch? Eu sînt acest „cineva" pentru tine, deşi, ce-i drept, nu în sensul romantic.

– Cine... cine eşti tu? hîrîi Junior, în continuare foarte zdruncinat de coşmar şi de prezenţa lui Vanadium, însă suficient de perspicace încît să rămînă în pielea personajului anost pe care îl jucase.

În loc de a-i răspunde la întrebare, vrînd să-i dea de înţeles că, în opinia lui, Junior ştia deja toate datele problemei, Thomas Vanadium zise:

– Am reuşit să obţin un mandat de percheziţie pentru locuinţa ta.

* „Cineva care să vegheze asupra mea."

Junior crezu că era vorba despre o farsă. Nu exista nici o probă care să indice că Naomi murise ucisă, şi nu într-un accident. Intuiţia lui Vanadium – mai precis, obsesia lui bolnăvicioasă – nu constituia un motiv suficient pentru nici o instanţă ca să emită un mandat de percheziţie.

Din păcate, unii judecători se lasă manipulaţi în astfel de chestiuni, pentru a nu spune că sînt de-a dreptul corupţi. Iar Vanadium, închipuindu-se pe sine un fel de înger răzbunător, era perfect capabil să mintă instanţa de judecată, pentru a obţine prin viclenie un astfel de mandat, chiar dacă documentul nu era absolut deloc justificat.

– Nu... nu înţeleg.

Clipind somnoros, prefăcîndu-se încă amorţit la minte de la tranchilizante şi medicamentele pe care i le picurau în venă, Junior era încîntat de tonul perplex din vocea lui răguşită, deşi ştia că nici măcar un actor cîştigător al unui Oscar pentru interpretare nu l-ar putea convinge pe un astfel de critic.

Deget peste deget, prins în plasa degetului mare şi a arătătorului, dispărînd în căuşul palmei, traversînd în taină mîna, reapărînd, deget peste deget, moneda sclipea în timp ce se rotea.

– Ai asigurare? întrebă Vanadium.

– Sigur. Blue Shield, răspunse Junior, imediat.

Detectivul scoase un rîs sec, care nu avea însă nimic din căldura rîsetelor celorlalţi oameni.

– Nu eşti prost, Enoch. Doar că nu eşti atît de deştept pe cît te crezi tu.

– Poftim?

– M-am referit la asigurarea pe viaţă, aşa cum bine ştii.

– Păi, da... am o mică poliţă. Este un avantaj de care beneficiez datorită slujbei de la spitalul de medicină recuperatorie. Dar de ce? Ce naiba mai înseamnă şi chestia asta?

– Unul dintre lucrurile pe care le-am căutat la tine acasă a fost o poliţă de asigurare pe viaţă pe numele soţiei tale. N-am găsit aşa ceva. N-am găsit nici vreun cec anulat pentru prima de asigurare.

Încercînd să facă în continuare pe nedumeritul, Junior se

şterse cu mîna pe faţă, de parcă ar fi vrut să scape de nişte pînze de păianjen.

– Ce ziceai, că ai fost la mine acasă?

– Ştiai că soţia ta ţinea un jurnal?

– Da, sigur. Începea unul nou, în fiecare an. Asta de la vîrsta de zece ani.

– Ai citit vreodată ce scria acolo?

– Bineînţeles că nu.

Afirmaţia era perfect adevărată, ceea ce îi permise lui Junior să se uite drept în ochii lui Vanadium şi să se umfle în pene de corectitudine.

– Dar de ce nu?

– N-ar fi fost frumos. Jurnalul e ceva intim.

Presupunea că pentru un detectiv nimic nu era sfînt, însă era totuşi un pic şocat de faptul că Vanadium simţise nevoia să pună această întrebare.

Ridicîndu-se de pe fotoliu şi apropiindu-se de pat, detectivul continua să sucească moneda între degete, fără nici un pic de ezitare.

– Era o fată tare dulce. Foarte romantică. Jurnalul ei e plin de pagini lirice despre căsnicie, despre tine. Te considera cel mai minunat bărbat pe care îl întîlnise vreodată şi soţul ideal, în acelaşi timp.

Junior Cain avea senzaţia că în inimă i se înfipsese un ac atît de subţire şi fin, încît muşchiul continua să se contracte ritmic, dar dureros, în jurul lui.

– Da?! A scris ea... asta?

– Uneori, scria mici paragrafe adresate lui Dumnezeu, cu nişte cuvinte de recunoştinţă foarte înduioşătoare şi smerite, în care Îi mulţumea fiindcă i te adusese în viaţa ei.

Deşi nu credea în superstiţiile pe care Naomi, inocentă şi sentimentală, le îmbrăţişase cu fervoare, Junior plîngea acum fără să se prefacă.

Îl chinuiau remuşcări amare pentru faptul că o suspectase pe Naomi că îi otrăvise sandvişul cu brînză sau caisele uscate. De fapt, îl adorase, aşa cum crezuse el tot timpul. N-ar fi fost în stare să ridice mîna vreodată împotriva lui. Draga de Naomi ar fi fost gata oricînd să-şi dea şi viaţa pentru el. Ceea ce şi făcuse, în fond.

Moneda nu se mai rotea; încremenise în mîna poliţistului, între degetul mijlociu şi inelar. Luă o cutie de Kleenex de pe noptieră şi i-o întinse suspectului său.

– Poftim.

Întrucît, din cauza perfuziei, nu putea mişca braţul drept, Junior se folosi de mîna stîngă, cu care trase din cutie un ghemotoc de şervețele.

După ce detectivul puse la loc cutia pe noptieră, moneda începu din nou să se răsucească.

În timp ce Junior îşi sufla nasul şi se ştergea la ochi, Vanadium spuse:

– Cred că, în felul tău ciudat, şi tu ai iubit-o.

– Dacă am iubit-o? Sigur că am iubit-o. Naomi era frumoasă şi atît de bună... şi nostimă. A fost... a fost cel mai bun lucru de care am avut parte vreodată.

Vanadium azvîrli moneda în aer, o prinse cu mîna stîngă şi se apucă să o răsucească peste încheieturile degetelor, la fel de repede şi de abil cum făcuse şi cu mîna dreaptă.

Din motive pe care nu le putea analiza în întregime, pe Junior îl trecură nişte fiori reci cînd văzu această demonstraţie de ambidextrie. Orice magician amator – în realitate, orice individ dispus să exerseze suficiente ore, fie el magician sau nu – putea deprinde această scamatorie. Era vorba doar de dibăcie, şi nu de vreo vrăjitorie.

– Ce motiv ai avut, Enoch?

– Cum adică?

– S-ar zice că n-ai avut nici un motiv. Numai că există întotdeauna un motiv, un interes personal care este urmărit. Dacă există o poliţă de asigurare, dăm noi de ea, fii sigur, iar atunci o să te perpelim ca pe o bucată de slănină într-o tigaie încinsă.

Ca de obicei, vocea poliţaiul fusese plată şi monotonă; nu rostise o ameninţare emoţională, ci un angajament calm.

Căscînd ochii mari, cu o expresie de uimire calculată, Junior zise:

– Eşti ofiţer de poliţie?

Detectivul zîmbi. Un rînjet de anacondă, inspirat de perspectiva unei strangulări nemiloase.

– Înainte de a te trezi, ai visat, nu-i aşa?! Probabil, un coşmar, după toate aparenţele.

Această bruscă schimbare a temei întrebărilor îl derută pe Junior. Vanadium avea talentul de a-l face pe suspect să se simtă descumpănit. O conversaţie cu el semăna cu o scenă dintr-un film cu Robin Hood: o luptă cu ciomege pe un podeţ alunecos, deasupra unui rîu.

– Da. Sînt... sînt încă ud leoarcă de la transpiraţie.

– Ce-ai visat, Enoch?

Nimeni nu-l putea băga la închisoare din cauza viselor din timpul somnului.

– Nu-mi aduc aminte. Visele pe care nu le ţii minte sînt cele mai urîte, nu crezi? Sînt întotdeauna groaznic de stupide, cînd reuşeşti să îţi aminteşti detaliile. Dar cînd în mintea ta e un mare gol... ţi se par şi mai ameninţătoare.

– Ai rostit un nume, în somn.

Mai mult ca sigur, asta era o minciună, cu care detectivul voia să-l momească. Brusc, Junior regretă că nu negase toată chestia asta cu visul.

– Bartholomew, zise Vanadium.

Junior clipi de cîteva ori, fără să îndrăznească să vorbească, fiindcă nu cunoştea nici un Bartholomew; era convins acum că poliţistul urzea o plasă sofisticată de înşelăciune şi că îi întindea o cursă. De ce să fi pronunţat un nume care nu însemna nimic pentru el?

– Cine e Bartholomew? întrebă Vanadium.

Junior scutură din cap.

– Ai pronunţat de două ori numele ăsta.

– Nu ştiu pe nimeni care să se numească Bartholomew, insistă el, conchizînd că în acest caz adevărul nu-i putea face nici un rău.

– Păreai foarte disperat. Ca şi cum ţi-ar fi fost frică de acest Bartholomew.

Junior strîngea atît de tare în mîna stîngă gheınotocul de şerveţele ude, încît, dacă hîrtia ar fi avut un conţinut mai mare de carbon, prin presare s-ar fi preschimbat într-un diamant. Vanadium se holba la pumnul încleştat al lui Junior şi la încheieturile degetelor albite din cauza crispării.

Junior încercă să dea drumul cocoloşului de Kleenex, dar constată că nu era în stare să decontracteze pumnul.

În mod inexplicabil, la fiecare repetare a cuvîntului Bartholomew, Junior se neliniştea şi mai mult. Numele nu-i răsuna numai în urechi, ci şi în sînge şi oase, în trup şi minte, ca şi cum el ar fi fost un imens clopot de bronz, iar Bartholomew limba mobilă care producea sunetele.

– Poate e vreun personaj pe care l-am văzut într-un film sau despre care am citit într-un roman. Sînt membru al Clubului „O carte pe lună". Tot timpul citesc cîte ceva. Nu-mi amintesc de vreun personaj numit B-Bartholomew, dar poate că am citit cartea acum mai mulţi ani şi, de atunci, am mai uitat.

Junior realiză că puţin mai lipsea să nu se bîlbîie, aşa că făcu efortul de a tăcea.

Ridicîndu-se încet ca lama toporului din mîinile unui ucigaş precis ca un contabil, privirea lui Thomas Vanadium desenă un arc de la pumnul încleştat al lui Junior la faţa lui.

Pata roşie din naştere părea mai întunecată decît înainte şi căpătase, totodată, un nou contur.

Dacă pînă atunci ochii cenuşii ai poliţistului semănaseră cu floarea unui cui, acum erau ca nişte puncte, iar în spatele lor se ghicea o voinţă atît de puternică, încît ar fi putut înfige ţăruşi în stîncă.

– Dumnezeule, spuse Junior, prefăcîndu-se că îi trecuse starea de amorţeală şi că mintea i se limpezise, vasăzică dumneata crezi că Naomi a fost ucisă?!

În loc să se lanseze în înfruntarea pentru care se pregătise insistent încă de la prima vizită, Vanadium îl surprinse pe Junior: renunţă să se mai uite în ochii lui, se întoarse cu spatele la pat şi se îndreptă spre uşă.

– E şi mai rău, chiar, hîrîi Junior, convins că pierdea un avantaj greu de definit, desigur, dacă poliţistul pleca fără să fi jucat o scenă tipică filmelor poliţiste de televiziune, cu pretenţii intelectuale, gen Perry Mason sau Peter Gunn.

Oprindu-se la uşă, fără să o deschidă, Vanadium întoarse capul şi se uită fix la Junior, dar nu spuse nimic.

Detectivul ridică ambele mîini, cu palmele spre Junior şi

cu degetele răsfirate. După o pauză, îi arătă dosul mîinilor – şi pe urmă palmele, încă o dată.

Cîteva clipe, Junior rămase complet nedumerit. Mişcările lui Vanadium semănau cu nişte gesturi ritualice, amintindu-i vag de momentul cînd preotul ridică sus ostia.

Încetul cu încetul, starea de confuzie cedă locul dumeririi. Moneda dispăruse.

Junior nu sesizase cînd detectivul încetase să sucească moneda peste încheieturile degetelor.

– Vezi dacă nu poţi s-o scoţi din ureche, îi sugeră Thomas Vanadium.

Tremurînd, Junior ridică, într-adevăr, mîna stîngă la ureche, aşteptîndu-se să găsească moneda vîrîtă în conductul auditiv, proptită între tragus şi antitragus, de unde nu mai trebuia decît să fie scoasă cu un gest spectaculos.

Pavilionul urechii era gol.

– Schimbă mîna, îl sfătui Vanadium.

Semiimobilizată pentru a preveni dislocarea accidentală a perfuziei, Junior îşi simţea mîna dreaptă, cu braţ cu tot, amorţită şi înţepenită.

Mîna aceasta de paralitic parcă nici nu era a lui. Spălăcite şi exotice aidoma unei anemone-de-mare, degetele lungi se încovoiau la fel de artistic cum se încovoaie tentaculele în jurul gurii unei anemone hotărîte să înhaţe, leneş dar necontenit, orice pradă care trece pe-acolo.

Ca un scalar cu solzi argintii, moneda se odihnea în căuşul palmei lui Junior. Exact deasupra liniei vieţii.

Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Junior mişcă braţul stîng peste corp şi luă moneda. Deşi stătuse în palma lui, era rece. Ca gheaţa.

Întrucît nu există miracole, materializarea monedei în mîna lui era ceva, totuşi, imposibil. Vanadium stătuse în picioare doar pe partea stîngă a patului. În plus, nu se aplecase nici un moment deasupra lui Junior şi nici nu se întinsese peste el.

Şi, totuşi, moneda era la fel de reală ca şi Naomi zăcînd moartă pe pietrele de la poalele foişorului de foc.

Într-o stare de consternare întreţesută mai degrabă cu un sentiment de groază, decît de încîntare, Junior ridică privirea,

cerşind o explicaţie din partea lui Vanadium şi aşteptîndu-se să-i vadă rînjetul acela de anacondă.

Uşa se închidea la loc. Aproape în surdină, ca ziua cînd se preface în noapte, detectivul plecase.

18

Seraphim Aethionema White nu avea nimic de-a face cu semnificaţia numelui ei, în afară de faptul că era bună la suflet şi la inimă, aidoma oricărei făpturi din cetele cereşti. Nu avea aripi, ca îngerii de la care i se trăgea numele, şi nici nu putea cînta aşa dulce ca serafimul, căci fusese binecuvîntată cu un glas gutural şi mult prea multă smerenie pentru a se produce în faţa altora. „Aethionema" era denumirea unor flori delicate, fie roz pal ori roz trandafiriu; şi, cu toate că această fată, de numai şaisprezece ani, era frumoasă după orice etalon, nu avea o fire delicată, ci atît de puternică, încît nici cea mai mare vijelie nu ar fi putut să o zdruncine.

Cei care tocmai o cunoscuseră, la fel ca şi cei fascinaţi de excentricitate îi spuneau „Seraphim", pe numele ei întreg. Profesorii, vecinii şi cunoştinţele ei întîmplătoare îi spuneau Sara. Cei care o cunoşteau cel mai bine şi o iubeau cel mai profund – cum era sora ei, Celestina – îi spuneau Phimie.

Din momentul în care fata a fost internată în seara zilei de 5 ianuarie, surorile medicale de la St. Mary's Hospital din San Francisco i-au spus tot Phimie, nu fiindcă ar fi cunoscut-o îndeajuns de bine pentru a o iubi, ci pentru că aşa o auziseră pe Celestina că o strigă.

Phimie stătea în salonul 724, cu o femeie de 86 ani – Nella Lombardi – care era, de opt zile, în comă profundă, în urma unui atac cerebral, şi care fusese mutată recent aici, de la secţia de Terapie intenstivă, cînd starea ei se stabilizase. Avea părul alb şi strălucitor, însă la faţă era cenuşie ca o piatră ponce, iar pielea ei nu avea pic de luciu.

În ziua următoare, pe 6 ianuarie, în timp ce Phimie era plimbată prin spital pe un scaun cu rotile, pentru investigaţii

la diferite secţii, Celestina rămase în 724, făcîndu-şi temele pentru cursul de portretistică. Studia, în primul an, la Academy of Art College.

Lăsase deoparte un potret în creion, pe jumătate terminat, înfăţişînd-o pe Phimie, pentru a-i face cîteva portrete Nellei Lombardi.

În ciuda ravagiilor bolii şi ale vîrstei, chipul bătrînei îşi păstrase frumuseţea. Avea o osatură superbă. Pesemne că, la tinereţe, fusese o femeie splendidă.

În tablou, Celestina voia să o surprindă pe Nella aşa cum era acum, odihnindu-se cu capul pe perna patului de moarte, probabil, cu ochii închişi şi gura moale, cu faţa pămîntie, dar senină. Pe urmă, avea de gînd să îi mai facă patru portrete, în care, pornind de la osatură şi de la alte indicii fiziologice, intenţiona să îşi imagineze cum arătase această femeie la şaizeci, patruzeci, douăzeci şi zece ani.

De obicei, Celestina era tulburată, arta constituia pentru ea sanctuarul în care scăpa de toate suferinţele. Cînd făcea o schiţă sau desena, timpul nu mai conta pentru ea, iar răutăţile vieţii nu o mai puteau atinge.

În ziua aceasta capitală, însă, desenatul nu îi mai aducea nici o alinare. Frecvent, îi tremurau mîinile şi nu mai putea fi sigură pe creion.

În timpul acestor crize cînd tremura prea rău, ca să mai poată desena, stătea în picioare la fereastră, privind spre imobilele pe multe niveluri ale oraşului.

Frumuseţea aparte a metropolei San Francisco şi patina elegantă a istoriei ei pitoreşti îi mergeau drept la suflet şi aprindeau în ea o pasiune atît de iraţională, încît se întreba uneori, cel puţin pe jumătate serios, dacă mai trăise şi în alte vieţi aici. Adesea, străzile i se păreau uimitor de cunoscute, chiar dacă păşea prima oară pe ele. Unele case somptuoase, datînd de la sfîrşitul secolului al XIX-lea şi de la începutul secolului al XX-lea, o inspirau făcînd-o să-şi imagineze baluri splendide desfăşurate acolo, în vremuri mai nobile şi mai aurite, iar elanurile fanteziei ei căpătau uneori nişte detalii atît de vii, încît păreau stranii şi misterioase ca nişte amintiri.

De data aceasta, nici măcar San Francisco, sub un cer ultramarin gravat cu un cloisonné din nori de argint şi aur, nu mai putea alina sau calma nervii Celestinei. Nu izbutea

să îşi scoată din minte, aşa cum ar fi făcut dacă era vorba despre vreo problemă de-a ei personală, dilema aceasta pe care i-o crea sora ei – de fapt ea nu fusese niciodată într-o situaţie aşa de oribilă, cum era Phimie acum.

Cu nouă luni în urmă, Phimie fusese violată.

Cuprinsă de ruşine şi speriată, nu spusese nimănui. Deşi se afla în postura de victimă, se considera vinovată pentru ceea ce păţise, iar perspectiva de a deveni ţinta unor batjocuri o îngrozea aşa de rău, încît disperarea anihila la ea uzul raţiunii.

Cînd descoperi că era însărcinată, Phimie tră această nouă traumă aşa cum făcuseră înaintea ei şi alte fetişcane naive, la vîrsta cincisprezece ani: încercă să scape de dispreţul şi reproşurile de care îşi imagina că urma să aibă parte pentru greşeala de a nu fi dezvăluit violul atunci cînd se întîmplase. Fără să se gîndească serios la consecinţele pe termen lung, concentrîndu-se doar asupra ameninţării de moment şi tăgăduind totul, făcea planuri cum să ascundă, cît mai mult timp cu putinţă, starea fizică în care se afla.

În campania ei de a se îngrăşa cît mai puţin, anorexia îi deveni aliată. Învăţă să descopere plăcerea în chinurile foamei.

Cînd mînca, nu se atingea decît de alimentele nutritive, aplicînd un regim alimentar bine echilibrat, cum nu i se mai întîmplase niciodată în viaţă. Deşi se străduia cu disperare să nu se gîndească la naşterea copilului, care se apropia în mod inevitabil, făcea tot posibilul de a menaja sănătatea pruncului, păstrîndu-şi totodată silueta, pentru a evita orice suspiciune.

De-a lungul celor nouă luni de panică mută, Phimie devenea din ce în ce mai puţin raţională, de la o săptămînă la alta, recurgînd la măsuri necugetate care puneau în pericol sănătatea ei şi a copilaşului, chiar dacă evita alimentele sătioase şi lua zilnic o pastilă de multivitamine. Pentru a masca schimbările suferite de fizicul ei, purta haine largi şi îşi strîngea abdomenul în nişte feşe. Mai tîrziu, a trecut la corsete, pentru a-şi presa şi mai bine pîntecele.

Întrucît se rănise la picior cu şase săptămîni înainte de viol şi fusese operată la tendon, Phimie avu ocazia să invoce

persistența unor simptome supărătoare și să fie scutită de la orele de educație fizică, după începerea școlii, în septembrie.

În mod normal, pînă în ultima săptămînă de sarcină, o femeie ia în greutate aproximativ 13 kilograme. De regulă, 3-3,50 kilograme din această cantitate cîntărește fătul. Placenta și lichidul amniotic au circa un kilogram și jumătate. Restul de pînă la aproximativ 8 kilograme reprezintă retenție de apă și straturi adipoase.

Phimie a luat în greutate mai puțin de 5,50 kilograme. Iar fără un corset, sarcina ei ar fi putut trece neobservată.

Cu o zi înainte de a fi internată la spitalul St. Mary, se trezi cu o durere de cap persistentă, greață și amețeală. O chinuiau niște dureri abdominale cumplite, cum nu mai avusese pînă atunci, deși nu era vorba despre bine cunoscutele contracții care semnificau începerea travaliului.

Și mai grav, însă, avea niște probleme înspăimîntătoare cu ochii. La început, doar o încețoșare a privirii, urmată apoi de niște musculițe de foc iluzorii la periferia cîmpului vizual. După aceea, o orbire bruscă, de o jumătate de minut, care o îngrozi, deși trecuse repede.

În ciuda acestei crize și deși era perfect conștientă că mai avea o săptămînă, cel mult zece zile pînă să nască, Phimie tot nu-și găsea curajul de a se confesa tatălui și mamei ei.

Reverendul Harrison White, tatăl lor, era un bun baptist și un om cumsecade, nefiind dojenitor din fire și nici aspru la suflet. Mama lor, Grace, se potrivea în toate privințele cu numele pe care îl purta.

Phimie nu voia să le dezvăluie faptul că era însărcinată, nu fiindcă i-ar fi fost teamă de mînia părinților ei, ci fiindcă îi era groază să vadă dezamăgirea din privirile lor și fiindcă simțea că mai bine murea, decît să-i facă de rușine.

Cînd, în aceeași zi, avu un al doilea atac de orbire, mai lung de data asta, era singură acasă. Se tîrî afară din dormitor, pe culoar, și bîjbîind ajunse pînă la telefonul din camera părinților.

Celestina se afla în micul ei apartament-atelier, lucrînd fericită la un autoportret cubist, cînd o sună sora ei. Judecînd după isteria și incoerența inițială a lui Phimie, Celestina crezu că mămica sau tăticul – ori amîndoi – muriseră.

Inima i se frînse, însă, aproape la fel de rău ca şi cînd şi-ar fi pierdut pe unul dintre părinţi, în momentul în care află cruda realitate. I se făcu rău de durere şi furie, la gîndul că surioara ei preaiubită fusese violată.

Oripilată de faptul că timp de nouă luni fata trăise într-o izolare emoţională autoimpusă, dublată de mari suferinţe şi privaţiuni fizice, Celestina abia aştepta să ia legătura cu mama şi tatăl ei. Cînd membrii familiei White se reuneau, strălucirea lor putea alunga cea mai neagră noapte.

Deşi Phimie îşi recăpătă vederea în timp ce discuta cu sora ei mai mare, nu-şi mai reveni însă în toate facultăţile mintale. O imploră pe Celestina să nu le telefoneze părinţilor, mai ales că ar fi însemnat să facă o convorbire interurbană, şi nici să nu cheme doctorul, ci să vină acasă ca să fie cu ea cînd avea să le divulge cumplitul ei secret.

Fără să fie întru totul de acord, Celestina îi făgădui lui Phimie că va face întocmai. Se baza pe instinctele inimii, dar şi pe logică, or rugăminţile şi lacrimile unei surori preaiubite impuneau o reţinere puternică asupra simţului practic. Nu mai pierdu vremea cu bagajele; ca printr-o minune, după un ceas se afla deja într-un avion cu destinaţia Spruce Hills, Oregon, via Eugene.

După trei ceasuri de la apelul telefonic, ajunsese lîngă sora ei. În camera de zi a casei parohiale, sub privirea lui Iisus şi a lui John F. Kennedy, ale căror portrete atîrnau alături pe perete, fata le dezvălui părinţilor ei ceea ce i se făcuse şi, de asemenea, ceea ce, disperată şi dezorientată, îşi făcuse singură.

Phimie primi dragostea atotînvăluitoare şi nemărginită care îi lipsise nouă luni de zile, iubirea aceea pură, pe care crezuse prosteşte că nu o merită.

Deşi acceptarea din partea familiei şi sentimentul de uşurare pe care i-l adusese mărturisirea aveau un efect benefic, ajutînd-o să-şi mai vină în fire, cum nu i se mai întîmplase de multă vreme, Phimie refuza să divulge identitatea bărbatului care o siluise. Tipul o ameninţase că, dacă depunea plîngere împotriva lui, îi va omorî toată familia şi – pe ea –, iar ea era convinsă că ameninţarea lui era reală.

– Copila mea, spuse reverendul, omul acela nu se va mai atinge de tine niciodată. Atît Bunul Dumnezeu, cît şi eu vom veghea să fie aşa şi, cu toate că nici Bunul Dumnezeu şi nici eu nu vom recurge la o armă de foc, avem pentru asta o poliţie.

Violatorul o terorizase atît de rău pe fată şi îi întipărise în minte atît de adînc sinistra ameninţare, încît nimic nu o putea determina să facă şi această ultimă dezvăluire.

Cu blîndeţe şi perseverenţă, mama ei apelă la simţul ei de responsabilitate morală. Dacă bărbatul acesta nu era arestat, judecat şi condamnat, mai devreme sau mai tîrziu, va ataca o altă fată nevinovată.

Phimie nu se lăsa înduplecată.

– E nebun. Bolnav. E malefic, spunea ea, cutremurîndu-se. E-n stare s-o facă, e capabil să ne ucidă pe toţi, şi puţin îi pasă dacă va muri şi el într-un schimb de focuri cu poliţia sau dacă va fi condamnat la moarte pe scaunul electric. Nici unul dintre voi nu va mai fi în siguranţă, dacă spun cine e.

Celestina şi părinţii ei căzuseră de acord că o vor convinge pe Phimie în această privinţă, după ce se năştea copilul. Era prea fragilă şi prea chinuită de nelinişte şi frămîntări, ca să facă acum ce se cuvenea, aşa că, deocamdată, n-avea nici un rost să o mai preseze.

Avorturile erau ilegale, iar ai ei oricum s-ar fi opus la aşa ceva, fiind vorba de un principiu religios ce nu putea fi încălcat nici în cele mai negre împrejurări. În afară de asta, cum în cazul lui Phimie sarcina ajunsese aproape la termen şi ţinînd seama de răul pe care şi-l făcuse prin înfometare prelungită şi prin încorsetarea perseverentă, avortul risca să fie o opţiune periculoasă.

Phimie trebuia să primească imediat îngrijiri medicale. Copilul va fi dat spre adopţie unor oameni capabili să-l iubească fără să vadă mereu în el imaginea detestabilă a tatălui.

– Nu vreau să fac copilul aici, insistă Phimie. Dacă îşi dă seama că a făcut un copil cu mine, îşi va ieşi din minţi. Ştiu eu că aşa va fi.

Voia să se ducă la San Francisco cu Celestina, să nască acolo copilul, unde tatăl – şi nu în ultimul rînd prietenele ei şi enoriaşii reverendului White – n-ar avea cum să afle că ea

adusese pe lume un prunc. Cu cît părinţii şi sora ei îi dădeau mai multe argumente împotriva acestui plan, cu atît Phimie devenea mai agitată, pînă cînd începură să se teamă să nu îi pună în pericol sănătatea şi integritatea psihică, dacă nu acceptau să-i facă pe plac.

Simptomele care o îngroziseră pe Phimie – durerile de cap, crampele abdominale înfiorătoare, ameţelile, problemele de vedere – cedaseră complet. Posibil să fi fost mai degrabă de natură psihologică, decît fizică.

Orice întîrziere, fie numai şi de cîteva ceasuri, în a o da pe mîinile unui medic putea fi în continuare riscantă. Dar la fel de riscant ar fi fost şi să o interneze cu forţa într-un spital local, unde nu i-ar fi rămas decît să îndure groaznica umilinţă pe care ea dorea cu desperare să o evite.

Invocînd cuvîntul urgenţă, Celestina reuşi rapid să ia legătura cu medicul ei din San Francisco. Acesta acceptă să o îngrijească pe Phimie şi să o interneze în spitalul St. Mary, imediat ce sosea din Oregon.

Într-un timp atît de scurt, reverendul nu putea scăpa aşa de uşor de obligaţiile pe care i le impuneau treburile bisericeşti, însă Grace voia neapărat să fie cu fiicele ei. Phimie o rugă, totuşi, s-o lase doar pe Celestina să meargă cu ea.

Deşi fata nu era capabilă să formuleze motivul pentru care prefera ca mama ei să nu o însoţească, înţeleseră cu toţii zbuciumul din sufletul ei. Nu suporta ideea de a o supune pe mama ei, o femeie atît de blîndă şi de cuviincioasă, la toată ruşinea şi jena pe care ea le resimţea aşa de acut şi care, îşi imagina ea, se vor accentua insuportabil în ceasurile sau zilele ce vor urma, pînă ce năştea sau chiar şi după aceea.

Grace, desigur, era o femeie puternică, pentru care credinţa constituia o armură împotriva unor lucruri mai grave decît jena sau ruşinea. Celestina ştia că, rămînînd în Oregon, mămica ar trăi un chin sufletesc cu mult mai mare decît durerea de care ar avea parte alături de fiica ei, numai că Phimie era prea tînără, prea naivă şi prea înspăimîntată pentru a pricepe că în această chestiune, ca şi în oricare altele, mama ei era un stîlp, şi nu o trestie.

Duioşia cu care Grace consimţi să-i facă pe plac lui Phimie, cu preţul liniştii cugetului său, o emoţionă adînc pe Celestina. Întotdeauna o admirase şi o iubise pe mama ei,

cum nici nu s-ar fi putut reda prin cuvinte sau descrie prin vreo operă de artă, dar niciodată atît de mult ca acum.

Cu aceeaşi uşurinţă surprinzătoare cu care reuşise să plece cu avionul din San Francisco, în numai un ceas, Celestina rezervă două bilete retur la un zbor care pleca seara devreme din Oregon, ca şi cum ar fi dispus de un agent de voiaj supranatural.

În avion, Phimie se plînse că îi ţiuiau urechile, reacţie ce putea fi cauzată de altitudinea la care zburau. I se mai întîmplă, de asemenea, să vadă dublu la un moment dat, iar în aeroport, după aterizare, îi curse sînge din nas, incidentul părînd legat de simptomele ei dinainte.

Văzînd că sîngerarea surorii ei nu se mai oprea, Celestina simţi că i se face rău de teamă. Se temea să nu fi procedad greşit amînînd spitalizarea.

Apoi, urmă drumul de la San Francisco International, pe străzile oraşului învăluite în noapte şi ceaţă, pînă la spitalul St.Mary şi în salonul 724. După aceea, se descoperi că tensiunea arterială a lui Phimie era foarte mare – 21,0 cu 12,6 –, denotînd o criză de hipertensiune, care implica riscul unui atac cerebral, insuficienţă renală şi alte complicaţii ce puteau fi fatale.

Imobilizată la pat şi conectată la un monitor pentru inimă, lui Phimie i se administrară intravenos nişte medicamente hipertensive.

Doctorul Leland Daines, medicul Celestinei, venise direct de la un dineu la Ritz-Carlton. Deşi Daines era albit, pleşuv şi zbîrcit la faţă, timpul fusese milos cu el, aşa că nu arăta neapărat bătrîn, ci mai degrabă foarte venerabil. Cu o lungă practică medicală, era totuşi lipsit de aroganţă, blînd la vorbă şi înzestrat cu o răbdare infinită.

După ce o examină pe Phimie, căreia îi era greaţă, Daines îi prescrise un anticonvulsiv, un antiemetic şi un sedativ, toate intravenos.

Sedativul era slab, dar cu toate astea Phimie adormi în doar cîteva minute. Era epuizată de lungul calvar pe care îl trăise şi de recenta lipsă de somn.

Doctorul Daines discută cu Celestina pe coridor, lîngă uşa salonului 724. Unele dintre asistentele medicale erau

călugărițe, cu voal pe cap și halate lungi, iar cînd treceau prin dreptul lor, pe hol, pluteau ca niște duhuri.

– Are preeclampsie – o afecțiune care apare cam la cinci la sută dintre femeile însărcinate, practic întotdeauna după a douăzeci și patra săptămînă; de obicei, tratamentul dă rezultate excelente. Dar, de data asta, n-am de gînd să te amăgesc, Celestina, deoarece cazul ei este mai grav. Nu a fost la nici un doctor pînă acum și nu a beneficiat de nici o îngrijire prenatală, iar acum a ajuns la mijlocul săptămînii 38, cînd mai are doar vreo zece zile pînă să nască.

Cunoscîndu-se data violului, iar agresiunea constituind unica experiență sexuală a lui Phimie, se putea determina ziua fecundării, ceea ce făcea posibil ca momentul nașterii să fie calculat cu mai multă precizie decît de obicei.

– Pe măsură ce sarcina se apropie de termen, zise Daines, riscul ca preeclampsia să se transforme în eclampsie devine tot mai mare.

– Ce s-ar putea întîmpla atunci? întrebă Celestina, fiindu-i groază să audă răspunsul.

– Printre complicațiile posibile se numără hemoragia cerebrală, edemul pulmonar, insuficiența renală, necroza hepatică sau coma – pentru a numi doar cîteva dintre riscuri.

– Mai bine o internam în spital acolo, acasă.

– Nu te mai blama pentru tot ce se întîmplă, spuse doctorul, punînd mîna pe umărul ei. A rezistat singură pînă acum. Oricum, deși nu cunosc spitalul din Oregon, mă îndoiesc că acolo ar fi putut beneficia de îngrijiri medicale la fel de competente ca acelea pe care le va primi aici.

O dată ce fuseseră luate măsuri pentru a ține sub control preeclampsia, doctorul Daines avusese posibilitatea să programeze o serie de analize pentru a doua zi. Presupunea că urma să recomande nașterea prin cezariană, imediat ce tensiunea arterială avea să scadă și să rămînă, apoi, constantă, însă nu voia să se încumete la o intervenție chirurgicală înainte de a determina ce complicații rezultaseră, probabil, din cauza dietei severe și a comprimării pîntecelui.

Deși știa că răspunsul nu putea fi absolut optimist, Celestina puse totuși întrebarea:

– Există șanse ca... pruncul să fie normal?

– Eu aşa sper, zise medicul, accentuînd un pic cam mult cuvîntul *sper*.

În salonul 724, stînd în picioare, singură, lîngă patul surorii ei şi privind-o cum doarme, Celestina îşi spunea în gînd că se descurca bine. Putea face faţă ultimelor evoluţii neplăcute, fără să trebuiască să cheme pe vreunul dintre părinţi.

Pe urmă, simţi că i se taie respiraţia, din cauza nodului care i se pusese, parcă, în gît. Imediat după aceea, o inhalare anevoioasă a aerului în plămîni se preschimbă într-un hohot, iar Celestina izbucni în plîns.

Era cu patru ani mai mare decît Phimie. În ultimii trei ani, de cînd Celestina venise la San Francisco, nu avusese prilejul de a sta prea mult împreună. Deşi depărtarea şi timpul, la fel ca şi tensiunea creată de studii şi treburile vieţii cotidiene nu o făcuseră să uite cît o iubea pe Phimie, totuşi Celestina uitase puritatea şi puterea acelei iubiri. Redescoperind toate astea acum, se simţi atît de zdruncinată, încît trebui să îşi tragă un scaun lîngă pat, ca să se poată aşeza.

Lăsă capul în jos şi, ascunzîndu-şi faţa între mîinile îngheţate, se întrebă cum de mai reuşea mama ei să mai creadă în Dumnezeu, dacă asemenea lucruri cumplite li se puteau întîmpla unor fiinţe inocente, ca Phimie.

Aproape de miezul nopţii, plecă acasă. Cu lumina stinsă, în pat, holbîndu-se la tavan, nu reuşea să adoarmă.

Jaluzelele erau ridicate, ferestrele – neacoperite. De obicei, îi plăcea strălucirea oraşului noaptea – fumuriu şi roşcat-auriu, însă de data asta feeria noctură îi crea o stare de disconfort.

O obseda ideea ciudată că, dacă s-ar fi sculat din pat şi s-ar fi dus la cea mai aproapiată fereastră, ar fi descoperit că toate clădirile metropolei sînt întunecate şi că toate felinarele de pe stradă sînt stinse. Iar această lumină stranie s-ar ridica, de fapt, din grătarele canalelor de pe stradă şi din gurile de vizitare ale galeriilor subterane, aşadar nu din oraşul propriu-zis, ci dintr-o lume infernală aflată dedesubt.

Ochiul interior al artistului, pe care Celestina nu-l putea închide nici măcar cînd dormea, căuta necontenit forme, concepte şi sensuri, aşa cum făcea acum cu tavanul de deasupra patului. În jocul de lumini şi umbre de pe tencuială,

vedea chipuri grave de prunci – deformați, cu priviri imploratoare – și imagini ale morții.

După nouăsprezece ore de la internarea lui Phimie în spitalul St. Mary, în timp ce fetei i se făceau ultimele investigații prescrise de doctorul Daines, cerul coborît, parcă, și apăsător se înnegură la început de amurg, iar orașul se înveșmîntă din nou în nuanțele de roșu-auriu, care luminaseră indirect tavanul din camera Celestinei, în noaptea precedentă.

După o zi de lucru, portretul în creion al Nellei Lombardi era terminat. A doua lucrare din această serie – o explorare a înfățișării ei la vîrsta de șaizeci de ani – era începută deja.

Deși Celestina nu dormise de aproape treizeci și șase de ore, din cauza anxietății avea mintea limpede. Deocamdată, nu-i tremurau mîinile; liniile și umbrele curgeau lin din creionul ei, așa cum țîșnesc și cuvintele din tocul unui mediu în transă.

Așezată pe un scaun la fereastră, lîngă patul Nellei, unde desena pe o planșetă proptită în poală, Celestina purta o conversație liniștită și unilaterală cu femeia comatoasă. Îi povestea întîmplări din copilăria ei și a lui Phimie – și era uimită de comoara pe care o avea.

Uneori, avea senzația că Nella o ascultă, deși bătrîna nu deschidea deloc ochii și nici nu se mișca. Linia verde și luminoasă a electrocardiografului, săltînd în tăcere, menținea un tipar constant.

Cu puțin timp înainte de cină, o infirmieră și o asistentă medicală o aduseră pe Phimie în salon, într-un cărucior cu rotile. Cu multă grijă, o mutară apoi pe pat.

Fata arăta mai bine decît se așteptase Celestina. Deși obosită, îi zîmbi imediat, iar ochii căprui și imenși îi erau limpezi.

Phimie vru să vadă portretul terminat al Nellei și, de asemenea, pe al ei, care era pe jumătate gata.

– Vei fi celebră într-o bună zi, Celie.

– Nu e om care, pe lumea cealaltă, să fie celebru, fascinant, titrat, mîndru, spuse ea, surîzînd și citînd dintr-o predică preferată a tatălui lor, și nici puternic...

– ... dar nici crud, dușmănos, invidios sau rău, recită și Phimie, căci toate astea sînt metehne ale acestei lumi decăzute...

– ... şi acum, cînd bucatele ispititoare trec printre voi...
– ... dăruieşte ca şi cum ai fi deja un sălăşluitor luminat al vieţii ce va veni...
– ... şi nu un Pecksniff* al acestei lumi jalnice...
– ... ipocrit, mizerabil...
– ... zgîrie-brînză...
– ... şi posesiv.

Rîdeau amîndouă, ţinîndu-se de mînă. Pentru prima oară de cînd Phimie îi telefonase desperată din Oregon, Celestina simţea că, pînă la urmă, totul va fi bine.

După cîteva minute, însă, discutînd din nou pe coridor cu doctorul Daines, se văzu nevoită să îşi tempereze optimismul.

Tensiunea arterială ridicată, care nu cedase la tratament, prezenţa unor proteine în urină, precum şi alte simptome indicau că, la Phimie, preeclampsia nu era o afecţiune de dată recentă; pentru ea, riscul de a trece în eclampsie era mare. Hipertensiunea începea, treptat-treptat, să fie ţinută sub control, dar numai recurgînd la o terapie medicamentoasă mult mai agresivă decît ar fi optat medicul să recomande.

– În plus, spuse Daines, are pelvisul mic, ceea ce ar crea probleme la naştere, chiar şi în cazul unei sarcini obişnuite. Iar fibrele muşchilor din canalul central al cervixului, care ar trebui să fie suple înainte de travaliu, la ea sînt tot dure. În opinia mea, colul uterin nu se va dilata suficient pentru a uşura naşterea.

– Şi copilul?

– Nu există dovezi clare care să ateste defecte din naştere, însă vreo două analize pun în evidenţă nişte anomalii îngrijorătoare. Vom şti exact, cînd vom vedea copilul.

Groaza o străpunse pe Celestina ca un pumnal, în momentul în care nu mai reuşi să îşi înfrîneze imaginea mentală a unui monstru, cum nu vezi decît la carnaval – în costum de jumătate-balaur şi jumătate insectă –, cuibărit în pîntecele surorii ei. Ura acest copil al violatorului, însă o înspăimînta ura ei, fiindcă pruncul era neprihănit.

– Dacă tensiunea arterială rămîne stabilă peste noapte, continuă doctorul Daines, vreau să-i facem cezariană mîine

---

* Seth Pecksniff, personaj din romanul *Martin Chuzzlewit* – 1843, de Charles Dickens – nota trad.

604416

dimineaţă, la ora şapte. Pericolul de eclampsie dispare complet după naştere. Aş vrea să o recomand pe Phimie doctorului Aaron Kaltenbach, un obstetrician excelent.

– Sigur că da.

– În acest caz, voi asista şi eu la operaţie.

– Vă rămîn recunoscătoare, doctore Daines. Pentru tot ce aţi făcut.

Celestina era, într-un fel, tot un copil şi ea, dar se prefăcea puternică şi cu experienţa necesară pentru a purta această povară. În realitate, se simţea pe jumătate zdrobită.

– Du-te acasă. Dormi, îi spuse el. Dacă te îmbolnăveşti, nu-i vei mai putea fi de nici un ajutor surorii tale.

Celestina rămase cu Phimie în timpul mesei de seară.

Fata avea un apetit vorace, deşi mîncarea era păstoasă şi searbădă la gust. În scurt timp, adormi.

Acasă, după ce le telefonă alor ei, Celestina îşi făcu un sandviş cu şuncă, din care mîncă doar un sfert. Pe urmă, muşcă de două ori dintr-un croasant cu ciocolată. O lingură de îngheţată. Totul era fără gust, mai searbăd decît mîncarea de spital a lui Phimie, şi în plus i se lipea parcă de gîtlej.

Aşa cum era îmbrăcată, se lungi pe pat, peste cuvertură. Voia să asculte nişte muzică clasică, înainte de a se spăla pe dinţi.

Realiză că nu pornise radioul. Pînă să apese pe buton, adormi.

Patru şi un sfert dimineaţa. Ziua de 7 ianuarie.

În sudul Californiei, Agnes Lampion visează la fiul ei nou-născut. În Oregon, Junior Cain rosteşte speriat un nume, în timpul somnului, iar detectivul Vanadium, aşteptînd să-i povestească suspectului despre jurnalul soţiei lui moarte, se apleacă în faţă, pe fotoliu, răsucind şi sucind necontenit o monedă peste încheieturile groase ale degetelor de la mîna dreaptă.

În San Francisco, sună un telefon.

Rostogolindu-se pe o parte, bîjbîind pe întuneric, Celestina White înşfăcă receptorul la al treilea apel. Scoase un „alo", ca un lung căscat.

– Vino acum, spuse o femeie cu glasul pierit.

Pe jumătate adormită încă, Celestina întrebă:
– Ce?!
– Vino acum. Vino repede.
– Cine e la telefon?
– Nella Lombardi. Vino acum. Sora ta va muri curînd.

Dezmeticindu-se brusc şi aşezîndu-se pe marginea patului, Celestina realiză că interlocutoarea de la capătul firului nu putea fi femeia aceea comatoasă din salonul de spital, aşa că spuse furioasă:
– Cine naiba e acolo?

Tăcerea de pe fir nu semăna cu pauzele acelea mute, cînd celălalt se încăpăţînează să nu mai vorbească. Era o linişte abisală şi desăvîrşită, cum nu există niciodată cînd ţii receptorul la ureche, fără nici cel mai anemic fîsîit sau pîrîit, fără senzaţia că în cealaltă parte cineva respiră prudent sau îşi ţine răsuflarea.

Profunzimea acestui vid silenţios o înfioră pe Celestina. Nu mai îndrăznea să spună nimic, cuprinsă subit de teama şi superstiţia că această linişte era un fel de vietate capabilă să o atace prin firul de telefon.

Puse receptorul în furcă, sări din pat, înşfăcă scurta de piele de pe unul dintre scaunele de la masa din bucătărioară, îşi înhăţă cheile şi poşeta şi ieşi în fugă.

Afară, zgomotele nocturne ale oraşului – huruitul cîtorva automobile pe străzile aproape pustii, clancătul tare al unui capac de canal prost fixat bălăngănindu-se sub nişte pneuri, o sirenă în depărtare, rîsul unor cheflii beţivani croindu-şi drum spre casă după o petrecere pînă în zori – erau estompate sub un linţoliu de ceaţă argintie.

Zgomote familiare, dar totuşi oraşul i se părea Celestinei un loc necunoscut şi străin, cum nu i se mai întîmplase niciodată să-l simtă, plin de ameninţări; clădirile se profilau sinistru ca nişte imense cripte sau temple închinate unor zei crunţi şi neştiuţi. Rîsul de beţiv al petrecăreţilor nevăzuţi se prelingea straniu prin negură, nu ca un sunet de veselie, ci ca o expresie a nebuniei şi a chinului.

Celestina nu avea maşină, iar de-acasă pînă la spital făcea douăzeci şi cinci de minute, mergînd pe jos. Rugîndu-se să treacă pe stradă vreun taxi, alergă tot drumul şi, cu toate că nici un taxi nu-şi făcu apariţia la ruga ei, Celestina ajunse la

St. Mary, gîfîind, în ceva mai mult de cincisprezece minute.

Ascensorul urca scîrțîind și exasperant de încet. Răsuflarea ei greoaie și sacadată se auzea tare în acest spațiu claustrofobic.

În partea întunecoasă a clădirii, înainte de revărsatul zorilor pe coridoarele pustii de la etajul șapte, era liniște. Mirosea a dezinfectant cu aromă de brad.

Ușa de la salonul 724 era deschisă. Luminile ardeau.

Atît Phimie, cît și Nella dispăruseră. O infirmieră tocmai termina de schimbat așternuturile de pe patul bătrînei. Cearșafurile lui Phimie erau răvășite.

– Unde e sora mea? întrebă Celestina, cu glasul gîtuit.

Infirmiera ridică repede capul, surprinsă.

Cînd o mînă o atinse pe umăr, Celestina se răsuci în loc și dădu nas în nas cu o călugăriță rumenă în obraji și cu niște ochi de un albastru intens, care pentru ea, acum și mereu, avea să rămînă culoarea veștilor proaste.

– N-am știut că au reușit să ia legătura cu dumneata. Au început să te caute doar adineauri, acum vreo zece minute.

Trecuseră cel puțin douăzeci de minute de cînd o sunase Nella Lombardi.

– Unde e Phimie?

– Repede, spuse călugărița, mînînd-o pe hol spre ascensor.

– Ce s-a întîmplat?

În timp ce coborau spre secția de chirurgie, măicuța îi spuse pe un ton grav:

– O nouă criză de hipertensiune. Bietei fete i-a crescut tensiunea, cu toată medicația care i se administrează. A suferit un atac violent, cu convulsii eclamptice.

– Of, Doamne!

– E în sala de operație, acum. La cezariană.

Celestina se aștepta să fie dusă într-o sală de așteptare, dar, în schimb, călugărița o însoți în salonul de pregătire preoperatorie.

– Sînt Sora Josephina.

Îi luă Celestinei poșeta de pe umăr.

– Lasă-mi-o mie, zise ea, după care o ajută să-și scoată scurta.

Își făcu apariția o asistentă medicală în uniformă verde de chirurgie.

– Suflecă-ţi sus mînecile de la tricou, freacă-te bine pînă la coate. Freacă tare. Îţi spun eu cînd să te opreşti.

În timp ce asistenta îi puse Celestinei, în mîna dreaptă, o bucată de săpun cu leşie, Josephina dădu drumul la robinetul de apă de la chiuvetă.

– Norocul a fost, spuse călugăriţa, că doctorul Lipscomb era în spital, cînd s-a întîmplat. Tocmai adusese pe lume un alt copilaş, tot în condiţii de urgenţă. E un medic excelent.

– Ce face Phimie? întrebă Celestina, frecîndu-se cu îndîrjire pe mîini şi pe antebraţe.

– Doctorul Lipscomb a terminat cu naşterea cam acum două minute. Nici nu s-a făcut curat încă, în sală, o informă asistenta medicală.

– Copilaşul e mic, dar sănătos. Nici un viciu de conformaţie.

Celestina le întrebase de Phimie, însă ele îi povestiseră despre prunc, or eschivarea lor o alarmă de-a binelea.

– Ajunge, zise asistenta, iar călugăriţa întinse mîna printre norii de aburi să oprească apa.

Celestina se întoarse cu spatele la chiuveta adîncă, ridicînd mîinile ude, cum fac chirurgii în filme; nu-i venea parcă să creadă că nu era tot acasă, în pat, în chinurile febrile are unui vis cumplit.

În timp ce asistenta medicală îi punea Celestinei un halat chirurgical, legîndu-i-l la spate, sora Josephina îngenunche în faţa ei şi îi potrivi o pereche de tălpici din postav, cu elastic, peste pantofii de stradă.

Această extraordinară invitaţie în sanctuarul chirurgiei, făcută cu atîta urgenţă, spunea despre starea lui Phimie, mai mult – şi nu de bine –, decît toate cuvintele pe care le-ar fi putut rosti aceste femei.

Asistenta medicală legă o mască chirurgicală peste nasul şi gura Celestinei, după care îi puse o bonetă peste păr:

– Pe-aici.

Din sala de pregătire preoperatorie, înainte pe un coridor scurt. Panouri fluorescente aprinse deasupra. Tălpici scîrţîind pe pardoseala cu dale de vinilin.

Asistenta deschise o uşă batantă, făcîndu-i loc Celestinei să intre, fără să o urmeze şi ea în sala de operaţie.

Celestinei îi bătea inima aşa de tare, încît i se părea că i se

îndoiau genunchii sub ea, din cauza reverberaţiilor din oase, propagate apoi, în jos, prin picioare.

Aici, acum, echipa de chirurgi, cu capetele aplecate de parcă ar fi fost la rugăciune, şi nu la operaţie, şi draga de Phimie pe masă, sub nişte pînze stropite de sînge.

Celestina îşi impuse să nu se alarmeze din cauza sîngelui. Orice naştere presupune hemoragii, aşa că din acest punct de vedere scena nu era ieşită din comun.

Copilaşul nu se vedea pe nicăieri. Într-un colţ, o asistentă voinică lucra ceva pe o altă masă, numai că din cauza formei ei voluminoase nu se vedea cu ce se ocupa acolo. O bocceluţă din pînză albă. Poate pruncul.

Celestina îl ura pe copil cu atîta ferocitate, încît ajunsese să simtă amar în cerul gurii. Fără să fie diform, copilul acesta era totuşi un monstru. Blestemul violatorului. Sănătos, dar sănătos pe seama lui Phimie.

În ciuda intensităţii şi a iuţelii cu care echipa de chirurgi se ocupa de fată, o asistentă înaltă păşi lateral şi îi făcu semn Celestinei să vină la capătîiul mesei de operaţie.

Şi, în fine, acum lîngă Phimie, Phimie vie, dar – oh – atît de schimbată, încît Celestina simţi brusc că toată cutia toracică i se strînge parcă peste inima care îi pulsa frenetic.

Partea dreaptă a feţei fetei părea mai afectată decît stînga: moale, dar cu o expresie lungă. Pleoapa stîngă căzută. Pe partea stîngă, gura era răsucită în jos, parcă de supărare. Din colţul buzele se prelingea un firicel de salivă. Ochii i se roteau în cap, înnebuniţi de frică, fără să se focalizeze pe nimic din acel salon.

– Hemoragie cerebrală, explică un doctor, care putea fi Lipscomb.

Ca să nu cadă din picioare, Celestina trebui să se prindă cu o mînă de masa de operaţie. Luminile deveniseră dureros de strălucitoare, iar în jur mirosea greu a antiseptice şi sînge, încît era groaznic de greu să mai respiri.

Phimie întoarse capul, iar ochii încetară să se mai rotească înnebunitor. Îşi fixă privirea asupra surorii ei şi, pentru prima oară, părea să ştie unde se află.

Încercă să ridice mîna dreaptă, care zvîcni doar, degeaba, fără să reacţioneze la comandă, aşa că întinse peste corp mîna stîngă, pe care Celestina o apucă strîns.

Fata vorbea, dar cuvintele erau foarte neclare, iar exprimarea incoerentă. Faţa ei udă de transpiraţie se strîmbă parcă de supărare; apoi, închise ochii şi încercă din nou, scoţînd un singur cuvînt, dar inteligibil: „Copilul".

– Suferă doar de o afazie de exprimare, spuse doctorul. Nu poate vorbi prea mult, dar înţelege perfect.

Cu pruncul în braţe, asistenta voinică se înghesui lîngă Celestina, care puţin lipsi să nu se tragă înapoi, scîrbită. Femeia îl ţinea pe nou-născut astfel ca mama să-i poată vedea faţa.

Phimie aruncă o privire spre copil, după care căută din nou privirea surorii ei. Alt cuvînt, bolborosit dar devenit inteligibil, cu mult efort: „Angel" *.

Halal înger.

Sau poate îngerul morţii.

Bine, fie, da, avea mînuţe şi picioruşe, nu gheare încîrligate şi copite despicate. Copilul nu era un demon. Afurisenia tatălui nu se reflecta vizibil pe feţişoara copilului.

Cu toate acestea, Celestina nu voia să aibă nimic de-a face cu el; o deranja şi numai să-l vadă, aşa că nu pricepea de ce Phimie insista atît de mult să îl numească „înger".

– Angel, zise Phimie, cu vocea groasă, uitîndu-se în ochii surorii ei, după un semn de înţelegere şi confirmare.

– Nu te mai sforţa, scumpa mea.

– Angel, rosti Phimie cu insistenţă, iar apoi, cu un efort vizibil în zvîcnirea unui vas de sînge la tîmplă, „numele".

– Vrei să îi dai numele de „Angel"?

Fata încercă să spună „da", dar nu-i ieşi decît un fel de „Îhîhî", aşa că dădu din cap cît putea ea de aprig, strîngînd şi mai tare mîna Celestinei.

Poate într-adevăr suferea doar de o afazie de exprimare, însă nu încăpea îndoială că era cam confuză la judecată. Nu ea trebuia să dea un nume copilului, din moment ce acesta urma să fie încredinţat spre adopţie.

– Angel, repetă ea, în pragul disperării.

Înger. Un sinonim mai puţin exotic al numelui ei. Îngerul lui Seraphim. Îngerul unui înger.

– În regulă, spuse Celestina, da, bineînţeles.

---

* Înger, în limba engleză – nota trad.

Nu vedea nici un rău dacă simula că îi făcea pe plac lui Phimie.

– Angel. Angel White. Acum, calmează-te, relaxează-te. Nu te mai stresa.

– Angel.

– Da.

Cînd asistenta voinică se retrase cu copilul, mîna lui Phimie pe mîna surorii ei se destinse, dar apoi se strînse la loc, mai puternic, o dată cu intensitatea privirii:

– Te... iubesc.

– Şi eu te iubesc, scumpa mea, zise Celestina, tremurînd. Nespus de mult.

Phimie căscă ochii larg, îşi încleştă dureros mîna peste mîna surorii ei; în timp ce tot corpul îi era scuturat de convulsii violente, strigă: „Auau, auau, auuuuu!"

Cînd mîna îi rămase moale peste mîna Celestinei, trupul i se muie parcă de tot, în timp ce ochii nu mai fixau nimic şi nici nu se mai roteau nebuneşte: sclipeau în neclintire, întunecaţi de moarte, în vreme ce monitorul cardiac cînta unica notă lungă, care însemna linie dreaptă.

Pe Celestina o dădură la o parte, pentru ca echipa chirurgicală să poată începe procedurile de reanimare. Uluită, se trase înapoi de lîngă masă, pînă ce se izbi de un perete.

În sudul Californiei, în timp ce zorii acestei noi zile capitale se profilează tot mai aproape, Agnes Lampion visează încă la nou-născutul ei: Bartholomew, într-un incubator, păzit de o ceată de îngeraşi cu aripi albe, de serafimi şi heruvimi.

În Oregon, stînd în picioare lîngă patul lui Junior Cain şi proptindu-se bine în pumnul stîng înşurubat parcă pe încheieturile degetelor, Thomas Vanadium întreabă de numele pe care acest suspect îl rostise în chinurile unui coşmar.

În San Francisco, Seraphim Aethionema White zace fără speranţă de resuscitare. Atît de frumoasă şi abia trecută de şaisprezece ani.

Cu o duioşie care o surprinde şi o impresionează pe Celestina, asistenta înaltă închide ochii moartei. Desface un

cearşaf proaspăt şi curat, pe care îl aşterne peste corp, de la picioare în sus, acoperind abia la urmă chipul scump.

Şi acum lumea încremenită începe să se învîrtească din nou...

Trăgîndu-şi de pe faţă masca de chirurg, doctorul Lipscomb se apropie de Celestina, care stătea în picioare, cu spatele lipit de perete.

Avea o faţă comună, prelungă şi îngustă, ajustată parcă în această formă de greutatea atîtor responsabilităţi. În alte împrejurări, totuşi, buzele lui pline ar fi reuşit poate să schiţeze un zîmbet atrăgător; iar în ochii lui verzi se desluşea compasiunea unui om care trecuse şi el prin tragedia morţii unei persoane dragi.

– Îmi pare nespus de rău, domnişoară White.

Clipind des, Celestina dădu din cap, neizbutind însă să scoată nici un cuvînt.

– Ai nevoie de timp... pînă să te obişnuieşti cu ideea, zise el. Poate n-ar strica să îţi suni părinţii...

Mama şi tatăl ei trăiau încă într-o lume în care Phimie era vie. A-i aduce de la vechea realitate la cea nouă avea să fie, pentru Celestina, poate cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată.

Ba nu, cel mai greu fusese să se afle în această încăpere, exact în clipa în care Phimie se mutase pe lumea cealaltă. Celestina ştia neîndoielnic că acesta era lucrul cel mai groaznic pe care va trebui să îl suporte mereu, toată viaţă, mai rău chiar decît propria-i moarte, cînd aceasta va surveni.

– Şi, firește, va trebui să aranjezi cele necesare în privinţa cadavrului, zise doctorul Lipscomb. Sora Josephina îţi va pune la dispoziţie o cameră cu telefon, unde să nu te deranjeze nimeni, în fine, tot ce vei dori şi cît de mult timp va fi nevoie.

Nici nu asculta ce spunea el. Era amorţită, ca şi cum i s-ar fi făcut o anestezie. Privea cumva peste medic, în gol, iar vocea lui se auzea ca vătuită, parcă, de multe straturi de măşti chirurgicale, deşi bărbatul avea faţa neacoperită.

– Dar, înainte de a pleca din Spitalul St. Mary, adăugă doctorul, aş vrea să-mi acorzi cîteva minute. E foarte important pentru mine, personal.

Treptat, Celestina ajunse să sesizeze că Lipscomb părea

mult mai tulburat decît era de aşteptat, avînd în vedere că pacienta nu murise din vina lui.

Cînd se uită iarăşi în ochii lui, acesta spuse:

– Am să aştept. Pînă cînd vei fi dispusă să mă asculţi. Indiferent cît de mult va dura. Dar ceva... ceva extraordinar s-a întîmplat aici, înainte de sosirea dumitale.

Celestinei îi venea să-l implore s-o scutească de asemenea dezvăluiri, fiindcă n-o interesau nicidecum eventualele ciudăţenii medicale la care asistase el. Singurul miracol care ar fi contat pentru ea, viaţa lui Phimie, nu se împlinise.

Văzînd însă toată bunătatea lui, nu se încumetă să-i refuze rugămintea, aşa că acceptă, înclinînd din cap.

Nou-născutul nu mai era în sala de operaţii. Celestina nu remarcase cînd fusese luat de-acolo. Ar fi vrut să-l mai vadă o dată, deşi i se făcea rău numai cînd se gîndea la el. Efortul de a-şi aminti cum arăta copilaşul se citea, probabil, pe faţa ei, căci medicul o întrebă:

– Ce e? Ce s-a întîmplat?

– Copilul...

– Au dus-o la secţia de nou-născuţi.

O fetiţă. Pînă acum, Celestina nici nu se gîndise la sexul copilaşului, care pentru ea fusese mai mult un lucru, decît o fiinţă.

– Domnişoară White?! spunea Limpscomb. Vrei să te conduc pînă acolo?

Celestina scutură din cap.

– Nu, nu, mersi. Secţia de nou-născuţi. Mă voi duce mai tîrziu.

Pentru Celestina, această consecinţă a violului, copilul, nu era atît un copil, cît mai degrabă un cancer, o malignitate extrasă, şi nu o viaţă adusă pe lume. Dezgustul pe care i-l provoca ideea de a vedea acest copil nu era departe de scîrba pe care ţi-o pot stîrni nodulii lucioşi şi cutele cleioase ale unei tumori proaspăt extirpate. Drept urmare, Celestina nu-şi amintea nimic din feţişoara aceea boţită.

O obseda doar un singur detaliu.

Zdruncinată şi tulburată cum fusese ea, la căpătîiul lui Phimie, ştia că nici memoria n-o mai ajuta. Poate că nici nu văzuse, de fapt, ceea ce i se păruse că văzuse.

Un detaliu, unul singur. Era un amănunt crucial, totuşi,

pe care trebuia neapărat să îl verifice, înainte de a pleca de la St. Mary's, chiar dacă pentru asta ar fi nevoie să se mai uite o dată la copil, acest vlăstar al violenţei, acest ucigaş al surorii ei.

19

În spitale, ca şi în ferme, micul dejun se aduce imediat după revărsatul zorilor, întrucît vindecarea şi creşterea, deopotrivă, sînt nişte lucruri anevoioase, multe zile de trudă fiind necesare pentru salvarea speciei umane, care pierde tot atîta timp în efortul de a-şi cîştiga durerea şi foamea, cît şi în tentativa de a le evita.

Două ouă fierte moi, o felie de pîine neprăjită şi fără unt, un pahar de suc de mere şi o şarlotă de portocale i s-au adus lui Agnes Lampion, în timp ce la fermele situate mai departe de coastă cocoşii cîntau încă, iar găinile dolofane cotcodăceau mulţumite prin cuibare.

Deşi dormise bine, iar hemoragia fusese din fericire oprită, Agnes era prea slăbită ca să poată mînca singură micul dejun. O biată lingură i se părea mai grea şi mai neprietenoasă decît o lopată.

Oricum, nu prea avea poftă de mîncare. Se gîndea prea mult la Joey. Naşterea reuşită a unui copil sănătos era o binecuvîntare, care nu compensa pierderea suferită de ea. Deşi era tare din fire şi nu se lăsa doborîtă de tristeţe, avea totuşi o mare întunecime în suflet, pe care n-ar fi putut-o alunga toate zorile din lume la un loc. Dacă o asistentă oarecare ar fi încercat s-o convingă să mănînce, n-ar fi avut nici un succes, însă în faţa insistenţelor neabătute ale acelei croitorese Agnes nu putea rămîne impasibilă.

Maria Elena Gonzalez – în ciuda staturii minuscule, o figură atît de impunătoare, încît nici măcar trei nume nu păreau de ajuns pentru a o identifica – era încă de faţă. Deşi criza trecuse, nu avea certitudinea că, fără ea, surorile şi doctorii i-ar fi putut asigura lui Agnes îngrijirile adecvate.

Aşezată pe marginea patului, Maria sără un pic ouăle puse la pahar, hrănind-o apoi pe Agnes, cu lingura.

– Ouăle este cum face pui.

– Ouăle sînt cum fac puii, o corectă Agnes.

– *Qué?*

Încruntîndu-se, Agnes spuse:

– Nu, nici asta n-are sens, nu-i aşa? Ce-ai vrut să spui, de fapt, draga mea?

– Femeia aia întrebat pe mine despre pui...

– Care femeie?

– Nu contează. O femeie rea care rîdea de engleza mea şi voia să mă încurce. A vrut întrebat pe mine dacă puiul vine primul sau primul vine oul.

– A! Ce a fost mai întîi, găina sau oul, asta era?

– *Si!* Aşa a zis ea.

– Nu rîdea de engleza ta, draga mea. E doar o veche ghicitoare.

Cum Maria nu înţelesese nici acest cuvînt, Agnes i-l spusese literă cu literă şi i-l explică.

– Nimeni nu ştie răspunsul, indiferent cît de bine ar vorbi englezeşte. Asta e toată poanta.

– Care poanta, dacă pui întrebări la care nu poate să răspunzi? Unde e rostul?! exclamă ea, încruntîndu-se. Nu te-ai făcut încă bine, doamnă Lampion, capul tău nu e curat.

– Adică, limpede.

– Eu răspund la ghicitoare.

– Şi care a fost răspunsul tău?

– Primul vine puiul cu oul primul în el gata făcut.

Agnes înghiţi bucăţica de şarlotă din lingură şi zîmbi.

– Mda, aşa pare destul de simplu şi clar.

– Cum trebuie totul.

– Poftim? Trebuie „ce"? întrebă Agnes, trăgînd prin pai ultimele picături de suc de mere.

– Să fie simplu. Oamenii fac lucrurile complicate, cînd ele nu. Toată lumea e simplă, cum coşi.

– Cum coşi?

Agnes se întreba dacă, la urma urmei, nu cumva capul ei nu era „curat".

– De trei ori. Împunsătură, împunsătură, împunsătură, explică Maria, foarte serioasă, luînd tava de pe patul lui

Agnes. Faci solidă ultima împunsătură. Simplu. Trebuie doar să decizi ce culoare aţa şi ce fel împunsătura. Pe urmă, coşi, coşi, coşi.

Peste toată această discuţie despre cusut, îşi făcu apariţia o asistentă medicală, cu vestea că bebeluşul Lampion era în afara oricărei primejdii şi că fusese scos din incubator, după care, ca la comandă, veni altă asistentă, împingînd un coşuleţ alb pe rotile.

Prima soră medicală zîmbi radios peste coşuleţ, de unde ridică o păpuşică roz şi dulce, înfăşată într-o păturică albă.

Deşi pînă atunci n-ar fi fost în stare nici să ridice o lingură, Agnes se simţea puternică, acum, ca Hercule, încît ar fi fost în stare să ţină în frîu două perechi de cai trăgînd în direcţii opuse, darămite un copil micuţ şi drăgălaş.

– Băieţelul are nişte ochi superbi, spuse asistenta, punînd copilul în braţele mamei.

Pruncul era frumos din toate punctele de vedere, cu feţişoara mai netedă decît vezi îndeobşte la nou-născuţi, de parcă ar fi venit pe lume cu un sentiment de linişte în privinţa vieţii care îl aştepta în aceste locuri turbulente; poate că venise şi cu o înţelepciune neobişnuită, fiindcă trăsăturile lui erau mai bine definite decît la alţi copilaşi, ca şi cum experienţa şi cunoştinţele le-ar fi modelat deja. Avea părul bogat şi castaniu, ca al lui Joey. Ochii copilului, aşa cum îi spusese Maria lui Agnes încă din timpul nopţii şi cum tocmai îi confirmase şi asistenta, erau extraordinar de frumoşi. Spre deosebire de cum au ochii majoritatea oamenilor – o singură culoare, cu striaţii într-o nuanţă mai închisă, ochii lui Bartholomew conţineau două culori distincte: verde ca ochii mamei, albastru ca ochii tatei, iar modelul striaţiilor era format din alternanţa acestori doi pigmenţi strălucitori în cadrul fiecărui glob ocular. Semănau cu nişte giuvaiere splendide, transparente şi strălucitoare.

Ochii lui Bartholomew erau fascinanţi; Agnes se minuna de căldura şi de constanţa privirii lui, în care simţea că se ascunde un mister.

– Micuţul meu Barty, spuse ea, încetişor, alintîndu-i numele din instinct. Cred că vei avea o viaţă excepţională. Da, aşa va fi, Barty scump şi drag. Mamele îşi dau seama, întotdeauna. Atîtea lucruri au încercat parcă să te împiedice

să ajungi aici, dar tu ai răzbit, oricum. Ai venit aici cu o menire înaltă.

Ploaia care participase la moartea tatălui băieţelului se oprise, încă din cursul nopţii. Cerul matinal rămînea întunecos ca fierul, placat cu nişte nori noduroşi, aidoma unei menghine uriaşe şi răsucite strîns peste lume, dar pînă ca Agnes să vorbească, cupola celestă fusese o vreme mută ca fierul neatins.

Ca şi cum cuvîntul *menire* ar fi fost un ciocan, un bubuit răsunător de tunet cutremură cerul, precedat de un fulger cumplit.

Copilaşul îşi luă privirea de la mama lui, uitîndu-se spre fereastră, dar fără să se încrunte de frică.

– Nu-ţi fie teamă de trăsnetul fioros, Barty, îi spuse Agnes. La mine în braţe, vei fi mereu în siguranţă.

În siguranţă, ca şi cuvîntul *menire,* mai înainte, incendie cerul, făcînd să răsune sub cupola lui o trosnitură catastrofală; geamurile zdrăngăneau şi toată clădirea părea că se zgîlţîie.

În sudul Californiei, tună arareori şi nu fulgeră aproape niciodată. Furtunile sînt aici semitropicale, iar aversele fără descărcări electrice.

Intensitatea celei de-a două bubuituri le făcu pe cele două asistente medicale şi pe Maria să ţipe speriate.

Înfiorată de o spaimă superstiţioasă, Agnes îşi strînse copilul la piept, repetînd des „În siguranţă, în siguranţă...". De fiecare dată, ca o orchestră condusă de bagheta unui dirijor, furtuna exploda şi bubuia, bubuia, mai strălucitor şi mai zgomotos decît pînă atunci. Geamurile reverberau ca nişte tobe, iar vesela de pe tavă zornăia xilofonic.

Cînd fereastra deveni complet opacă de la reflecţiile fulgerului, cu sticla albă ca un ochi acoperit de cataractă, Maria se închină. Obsedată de ideea dementă că aceste fenomene atmosferice reprezentau o ameninţare îndreptată împotriva copilaşului ei, Agnes se încăpăţîna să repete cu îndîrjire: „În siguranţă, în siguranţă...".

Suflul cataclismic a fost, totodată, şi ultimul, dezvoltînd o strălucire nucleară, care a preschimbat parcă geamul în sticlă topită, şi o apocalipsă sonoră, pe care Agnes a simţit-o pînă în dinţi şi în oase.

Luminile din spital pîlpîiau, iar aerul era atît de încărcat de ozon, încît Agnes îl auzea cum îi pîrîia, parcă, în jurul nărilor, cînd îl inhala. Pe urmă, descărcările electrice încetară, fără ca luminile să se stingă. Nimeni nu păţise nimic.

Cea mai ciudată, însă, era absenţa ploii. De obicei, asemenea furtuni şi vijelii sînt însoţite de un adevărat potop, dar de data asta nu căzuse nici o picătură de ploaie.

În schimb, o neclintire generală pusese stăpînire pe lume în acea dimineaţă. Oamenii se priveau amuţiţi şi speriaţi, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se întîmple ceva nedefinit. Nicicînd nu se mai văzuse ca fulgerul să biruie o furtună, servindu-i îndeobşte drept artilerie, dar acum, după dezlănţuirea aceea de furie, norii negri începură să se fisureze, ca nişte metereze lovite de tun, dezvăluind feeria albastră din spatele lor.

Barty nu plînsese şi nu vădise nici cel mai mic semn de spaimă în timpul furtunii, iar acum îşi privea din nou mama, oferindu-i primul lui zîmbet.

20

După ce băuse un pahar cu suc rece de mere, fără să-l vomite, lui Junior Cain i se mai aduse unul, fiind avertizat însă să îl soarbă cu înghiţituri mici.

La foamea care-i era, ar fi fost în stare să mănînce o vacă întreagă pe pîine, cu tot cu copite şi coadă. Deşi încă slăbit, nu mai exista pericolul să verse bilă şi sînge, ca o balenă înjunghiată. Criza trecuse.

Ca o consecinţă imediată, după ce îşi omorîse nevasta, suferise de o emoţă nervoasă violentă, însă reacţia pe termen mai lung era un apetit vorace şi o *joie de vivre* atît de euforică, încît trebuia să se abţină să nu cînte. Junior avea chef de petrecere.

Dar veselia şi petrecerea s-ar fi încheiat, desigur, prin încarcerare şi, poate, electrocutare. Cu Vanadium în preajmă, poliţaiul maniac pe care se aştepta să-l vadă pitindu-se sub pat sau deghizîndu-se în asistentă medicală, ca să-l suprindă

într-un moment de neatenție, Junior trebuia să se însănătoşească într-un ritm pe care medicul să nu-l considere miraculos. Doctorul Parkhurst intenționa să îl externeze nu mai devreme de a doua zi dimineață.

Nemaifiind țintuit la pat de perfuziile intravenoase, dotat cu pijama şi cu un halat subțire de bumbac, Junior a fost încurajat să încerce să se țină pe picioare şi să facă un pic de mişcare. Deşi personalul medical se aşteptase ca tînărul să fie ameţit, Junior nu a avut nici un fel de dificultate în privința echilibrului şi, cu toate că se simțea cam vlăguit, nu era totuşi chiar atît de slăbit pe cît credeau ei. Ar fi fost în stare să cutreiere tot spitalul, de unul singur, însă le-a făcut jocul şi s-a folosit de cadrul cu rotile. Din cînd în cînd, se mai oprea, rezemîndu-se de cadru, ca şi cum ar fi simțit nevoia să se odihnească. Avea grijă ca, la anumite intervale, să mai facă o grimasă – cu un aer convingător, dar nu prea teatral – şi să respire mai adînc, decît ar fi simțit nevoia. Nu o dată s-a întîmplat ca vreo soră medicală să se oprească şi să-l întrebe dacă se simțea bine, recomandîndu-i să nu se obosească prea mult.

Pînă acum, nici una dintre aceste dame mizericordioase nu i se păruse atît de frumoasă ca Victoria Bressler, asistenta cu gheața, care era în călduri după el. Cu toate acestea, Junior continua să privească în jur, fără să-şi piardă speranța.

Deşi Junior se simțea cumva obligat să o privilegieze pe Victoria, acordîndu-i întîietate, în mod cert nu era obligat şi să-i rămînă fidel. În cele din urmă, cînd avea să scape de suspiciunile celorlalți, aşa cum scăpase de Naomi, ştia că urma să-i vină cheful de deserturi savuroase, romantic vorbind, or cum să se sature doar cu un singur ecler?!

Nelimitîndu-se la studierea asistentelor de pe un singur etaj al spitalului, Junior s-a folosit de ascensor pentru a cutreia culoarele de la palierele superioare şi inferioare. Inspecția fustelor. În cele din urmă, s-a trezit singur în fața peretului de sticlă transparentă al secției de nou-născuți. Şapte bebeluşi erau cazați acolo. Fixată de postamentul fiecărui coşuleț, se vedea o plăcuță cu numele copilului.

Junior rămase lîngă acest perete multă vreme, nu fiindcă s-ar fi prefăcut că se odihneşte şi nici fiindcă i-ar fi căzut cu

tronc vreo asistentă dinăuntru. Încremenise, iar pentru un timp nu reuşi să îşi dea seama de ce.

Nu suferea de invidia celor care visează să devină părinţi. Un copil era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit pe lume, în afară de cancer. Copiii sînt nişte bestii mici şi rele. Un copil înseamnă o povară, un obstacol, nu o binecuvîntare.

Totuşi, atracţia ciudată faţă de aceşti nou-născuţi îl ţintuia în faţa peretului transparent, aşa că începu să creadă că intenţionase poate, fără să-şi dea seama, să vină exact aici, din momentul în care ieşise din cameră, cu cadrul mobil. Simţise nevoia să vină. Atras de un magnetism misterios. Cînd ajunsese aici, fusese într-o dispoziţie exuberantă. Pe măsură ce studia mişcările din salon, devenea tot mai stînjenit, parcă.

Copii.

Doar nişte copii inofensivi.

Dar aşa inofensivi cum erau, imaginea lor, deşi înfăşaţi şi destul de acoperiţi, iniţial îl tulbură şi, apoi – în mod inexplicabil, iraţional, incontestabil –, îl aduse în pragul unui tremurat nervos şi al fricii.

Trecuse în revistă toate cele şapte nume de pe coşuleţe, însă le citi din nou. Intuia că în numele acestea – sau doar într-unul dintre ele – se afla explicaţia acestei senzaţii aparent demente că îl pîndea un mare pericol.

Nume după nume, pe măsură ce privirea i se muta de la o plăcuţa la alta, în Junior se căsca un gol atît de mare, încît simţi nevoia să se sprijine pe cadru, cum făcuse înainte, cînd doar se prefăcea. Avea senzaţia că devenise doar o cochilie de om şi că sunetul potrivit l-ar putea zdruncina, făcîndu-l să vibreze, cum se întîmplă cu scoicile adevărate.

Senzaţia nu era nouă. O mai avusese deja. În noaptea precedentă, cînd se trezise dintr-un vis, pe care nu şi-l mai amintea, şi văzuse strălucirea monedei dansînd peste încheieturile degetelor lui Vanadium.

Ba nu. Nu atunci, de fapt. Nu cînd zărise moneda sau pe detectiv. Simţise asta cînd Vanadium pomenise numele pe care el, Junior, se presupunea că l-ar fi rostit, cînd visase urît.

Barfholomew.

Junior se înfioră. Vanadium nu inventase numele. Deşi nu-şi putea explica de ce, numele îi suna autentic lui Junior, aşa că nu putea fi o născocire a poliţaiului.

Bartholomew.

Ca şi înainte, numele răsună prin fiinţa lui, asemenea unui dangăt sinistru de clopot imens, care bate în toiul unei nopţi geroase.

Bartholomew.

Pe nici unul dintre copiii de aici nu-l chema Bartholomew, aşa că Junior se căznea să înţeleagă legătura dintre acest loc şi visul pe care nu şi-l mai amintea.

Sensul deplin al coşmarului continua să-i scape, însă Junior căpătă convingerea că frica lui era absolut întemeiată, că visul fusese mai mult decît un vis. Îl pîndea un mare rău numit Bartholomew, nu numai în vise, ci şi în viaţa reală, iar acest Bartholomew avea de-a face cumva cu... copiii.

Bizuindu-se pe o intuiţie mai puternică decît orice instinct, Junior ştia că, dacă vreodată paşii lui se intersectau cu cei ai unui om numit Bartholomew, trebuia să-l trateze la fel de agresiv ca şi pe Naomi. Şi fără întîrziere.

Tremurînd, năduşit, se întoarse cu spatele la peretele de sticlă. Îndepărtîndu-se de secţia cu nou-născuţi, s-ar fi aşteptat să scape de frica aceea apăsătoare, care, dimpotrivă, se accentua tot mai mult.

Se surprinse, nu o dată, privind peste umăr, în spate. Cînd ajunse înapoi în salon, se simţea zdrobit de anxietate. O asistentă îngrijorată de paloarea lui şi de tremurat, se aferă toată, ajutîndu-l să se suie la loc în pat. Era atentă, eficientă, compătimitoare, dar nicidecum atragătoare, aşa că Junior abia aştepta să plece de-acolo şi să-l lase singur.

Cînd rămase singur, îi păru rău şi ar fi vrut ca femeia să se întoarcă. Singur, se simţea vulnerabil, ameninţat.

Undeva, în lume, exista un duşman de moarte: Bartholomew, care avea cumva legătură cu copiii, un om absolut necunoscut, dar totuşi un inamic implacabil.

Dacă n-ar fi ştiut că fusese toată viaţa o persoană absolut raţională, echilibrată şi inteligentă, Junior ar fi putut crede că îşi pierde minţile.

21

Soarele se ridică deasupra norilor, deasupra negurii, iar o dată cu ziua cenuşie veni şi o burniţă argintie. Oraşul era ciurit de ace de ploaie, iar mizeria se scurgea din el, umplînd canalele cu un şuvoi otrăvitor.

Asistenţii sociali nu au apărut la St. Mary o dată cu zorile, aşa că pe Celestina nu a deranjat-o nimeni într-unul dintre birourile lor, unde noua dimineaţă îşi lipea obrajii uzi de ferestrele aburite şi de unde ea le-a telefonat părinţilor, comunicîndu-le vestea cumplită. Tot de aici, a aranjat ca un serviciu de pompe funebre să ridice cadavrul lui Phimie din camera frigorifică a morgii spitalului, să-l îmbălsămeze şi să îl expedieze cu avionul acasă, în Oregon.

Mama şi tatăl ei au plîns amarnic, dar Celestina şi-a ţinut firea. Avea multe de făcut, trebuia să ia nenumărate decizii, înainte de a însoţi trupul surorii ei în zborul care urma să plece de pe aeroportul din San Francisco. Cînd toate obligaţiile ei aveau să fie împlinite, putea să-şi permită să se lasă pradă suferinţei şi durerii, împotriva cărora se blindase acum. Phimie merita să aibă parte de demnitate în călătoria aceasta finală spre mormîntul ei.

Tocmai cînd terminase cu telefoanele, apăru şi doctorul Lipscomb. Nu mai era îmbrăcat în uniforma de spital, ci purta nişte pantaloni gri de stofă, cu un pulover de caşmir albastru, peste o cămaşă albă. Sumbru la faţă, nu arăta ca un obstetrician preocupat de suflul vieţii, ci mai degrabă ca un profesor de filozofie chinuit veşnic de inevitabilitatea morţii.

Celestina vru să se ridice de pe scaunul de la birou, însă el o îndemnă să rămînă aşezată. Doctorul se postă în picioare, la una dintre ferestre, cu ochii pironiţi la strada de dedesubt şi cu profilul feţei spre ea. Tăcut, îşi căuta cuvintele prin care să descrie lucrul acela „extraordinar", despre care îi vorbise mai devreme.

Mici picături de ploaie sclipeau pe geam, prelingîndu-se în jos. Reflecțiile dîrelor ude păreau niște lacrimi emblematice pe chipul prelung al medicului.

Cînd se încumetă să vorbească, în fine, în glasul lui blajin se deslușea o suferință reală, mută dar adîncă:

– Pe 1 martie, acum trei ani, soția mea și cei doi băieți – Danny și Harry, amîndoi de șapte ani, gemeni – se întorceau acasă de la părinții ei, care locuiesc la New York. La scurt timp după decolare... avionul lor s-a prăbușit.

Celestina, pe care moartea unei singure ființe dragi o răvășise cumplit, se întreba uluită cum putuse Lipscomb să supraviețuiască tragediei prin care își pierduse toată familia. Cu un nod în inimă, de mila lui, și cu o ghează în gît de atîta deznădejde, abia izbuti să îngaime în șoaptă: „A fost cînd aeronava de la American Airlines...".

Medicul încuviință din cap.

În mod misterios, în prima zi cu soare după multe săptămîni, un 707 se prăbușise în Golful Jamaica, Queens, fără nici un supraviețuitor la bord. Acum, în 1965, continua să reprezinte cel mai mare dezastru aviatic civil din istoria națiunii, iar, datorită dramaticelor reportaje televizate, catastrofa îi rămăsese în minte Celestinei ca o cicatrice, deși pe-atunci o despărțea un continent de locul accidentului.

– Domnișoară White, continuă el, tot cu fața la fereastră, nu cu mult timp înainte ca dumneata să sosești în secția de chirurgie, sora dumitale a murit pe masa de operație. Copilul nu se născuse încă și, poate, nașterea nici nu ar fi fost posibilă, prin cezariană, în timp util pentru a preveni accidentul cerebral, așa că, atît spre binele mamei, cît și al copilului, s-au făcut eforturi eroice pentru a o reanima pe Phimie, asigurînd astfel circulația continuă a sîngelui spre făt, pînă să îl putem extrage.

Brusca schimbare a subiectului de discuție, de la catastrofa aviatică la Phimie, o derută pe Celestina.

Lipscomb își ridică privirile de la strada de dedesubt, spre sursa ploii.

– Phimie a rămas fără cunoștință foarte puțin timp – poate un minut și vreo zece secunde, cel mult –, iar cînd și-a revenit, ne-am dat seama după starea ei că, după toate probabilitățile, stopul cardiac era consecința unui grav accident cerebral.

Era dezorientată, paralizată pe partea dreaptă... cu distorsiunea muşchilor faciali, cum ai văzut-o şi dumneata. La început, a vorbit greoi, dar pe urmă s-a petrecut ceva straniu...

Phimie vorbise greoi şi mai tîrziu, imediat după naşterea copilaşului, cînd se căznise să îşi exprime dorinţa de a-i da numele „Angel".

O intonaţie impresionantă a vocii doctorului Lipscomb, dar greu de definit, o determină pe Celestina să se ridice încet de pe scaun. Mirare, poate. Sau frică. Ori reverenţă. Poate toate trei, la un loc.

– Pentru o clipă, continuă Lipscomb, vocea ei a devenit clară, fără nici un tărăgănat. Şi-a ridicat capul de pe pernă şi şi-a fixat ochii asupra mea, fără nici o urmă de confuzie. Era extrem de... vehementă. A zis... a zis „Rowena te iubeşte".

Celestina simţi fiori de groază pe şira spinării, fiindcă ştia exact care aveau să fie cuvintele doctorului, în continuare.

– Rowena, spuse el, confirmîndu-i intuiţia, aşa o chema pe soţia mea.

Ca şi cum o uşă s-ar fi deschis între această zi fără vînt şi o altă lume, o singură rafală făcu ploaia să răpăie la ferestre.

Lipscomb se întoarse spre Celestina.

– Înainte de a redeveni aproape incoerentă, sora dumitale a mai spus: „Beezil şi Feezil sînt în siguranţă, cu ea", ceea ce dumitale ţi se poate părea complet lipsit de coerenţă, nu însă şi mie.

Celestina aştepta curioasă.

– Aşa îi alinta Rowena pe băieţi, cînd erau mici. Nişte porecle născocite de ea pentru nişte spiriduşi drăgălaşi.

– Phimie n-avea de unde să ştie toate astea.

– Absolut. Rowena a renunţat la aceste nume, după ce gemenii au împlinit un an. Numai noi doi le-am folosit. Era micul nostru secret amuzant. Nici măcar băieţii n-ar fi avut cum să şi le amintească.

În ochii medicului, dorinţa fierbinte de a crede. Pe faţa lui, o grimasă sceptică.

Era un om dedicat medicinei şi ştiinţei, care se bizuise întotdeauna pe logică şi pe raţiune. Nu putea accepta, aşadar, prea uşor că exact logica şi raţiunea, deşi nişte instrumente esenţiale pentru oricine spera să aibă o viaţă împlinită şi

fericită, erau totuşi insuficiente pentru a descrie lumea fizică sau trăirile omeneşti.

Celestina era mai bine pregătită să adopte aceste experienţe transcendentale, fără a le pune la îndoială. Nu făcea parte din categoria artiştilor care celebrează haosul şi dezordinea, sau care îşi găsesc inspiraţia în pesimism şi desperare. Oriunde se opreau, ochii ei vedeau ordine, menire, finalitate subtilă, la fel ca şi pîlpîirea pală sau flacăra puternică a unei frumuseţi impresionante. Percepea nefirescul nu numai în clădirile vechi, unde se spunea că bîntuie fantomele, sau în experienţele stranii, ca aceea descrisă de Lipscomb, ci zilnic, în configuraţia ramurilor unui copac, în joaca zglobie a unui căţeluş cu o minge de tenis, în vîrtejurile albe ale viscolului – în fiecare aspect al lumii naturale, unde misterul irezolvabil este o componentă fundamentală, ca lumina şi întunericul, ca materia şi energia, ca timpul şi spaţiul.

– Sora dumitale a mai avut şi alte... astfel de experienţe bizare? întrebă Lipscomb.

– Nu, nimic de acest fel.

– Avea noroc la cărţi?

– Nu mai mult decît mine.

– Premoniţii?

– Nu.

– Capacităţi de mediu...

– Nu, deloc.

– ... care s-ar putea ca într-o bună zi să fie verificabile ştiinţific.

Speranţa, cu nenumăratele ei aripi, plutea în jurul medicului, care se temea însă să-i dea glas.

– Phimie nu putea citi în mintea oamenilor, spuse Celestina. Astea sînt poveşti science fiction, doctore Lipscomb.

Se uită lung în ochii ei, fără să răspundă.

– Doar nu-ţi închipui că ţi-a pătruns în gînd şi a aflat numele „Rowena". Sau „Beezil" şi „Feezil".

Înspăimîntat, parcă, de certitudinea inofensivă din ochii Celestinei, doctorul se întoarse din nou spre fereastră, cu spatele la ea. Celestina veni lîngă el.

– Timp de un minut, după ce inima ei s-a oprit prima oară, n-a mai fost aici în St. Mary, nu-i aşa? Trupul ei, da, era încă aici, dar Phimie, nu.

Doctorul Lipscomb îşi duse mîinile la faţă, acoperindu-şi nasul şi gura, cum se întîmplase mai devreme cu ajutorul măştii chirurgicale, ca şi cum ar fi riscat să inhaleze, o dată cu aerul, o idee care l-ar fi putut schimba pentru totdeauna.

– Dacă Phimie nu a fost aici, spuse Celestina, dar apoi s-a întors, înseamnă că undeva a fost, totuşi, în acel minut, nu-i aşa?

Dincolo de geam, în spatele vălurilor de ploaie şi ceaţă, metropola părea mai enigmatică decît Stonehenge, neştiută ca un oraş din vis.

În spatele mîinilor care îi mascau faţa, doctorul scoase un sunet subţiratic, ca şi cum ar fi încercat să îşi smulgă din suflet o suferinţă îndesată adînc, ca un ghimpe, cu nenumărate ace ascuţite şi încovoiate.

Celestina ezita, simţindu-se stînjenită, nesigură. Ca întotdeauna cînd o cuprindea incertitudinea, se întrebă ce ar face mama ei în această situaţie. Grace, cu graţia ei infinită, proceda exact cum se cuvenea, ştia cuvintele menite să consoleze, să strălumineze, să smulgă un surîs şi de la cel mai amărît om. Adesea, însă, nici nu era nevoie de cuvinte, fiindcă în călătoria noastră ne simţim atît de des părăsiţi, încît e suficient doar să ne convingem că nu sîntem singuri.

Îşi puse mîna dreaptă pe umărul lui. Cînd îl atinse, simţi cum din trupul medicului dispare încordarea. Palmele îi alunecară de pe faţă şi se întoarse spre ea, înfiorat nu de frică, ci de ceea ce semăna mai degrabă cu un sentiment de uşurare.

Încercă să spună ceva, iar cînd nu izbuti, Celestina îl îmbrăţişă strîns.

Ea nu împlinise încă douăzeci de ani, iar el avea cel puţin de două ori vîrsta ei, însă se cuibări ca un copilaş lîngă ea, care îl alina ca o mamă.

22

În costume negre elegante, bine bărbieriţi, fercheşi, cu pantofii lustruiţi, cu valize în mînă, cei trei şi-au făcut apariţia la spital, în rezerva lui Junior, înainte chiar de începerea zilei

de lucru, magi înțelepți fără cămile, fără daruri, dar dispuși să suporte costul suferinței și al morții. Doi avocați și un înalt funcționar administrativ, nou-veniții reprezentau statul, ținutul și compania de asigurare în problema balustradei prost întreținute de la platforma de observație a turnului de apă.

Nu ar fi putut da dovadă de mai multă gravitate și respect nici dacă trupul neînsuflețit al lui Naomi – cusut și reparat ca nou, umflat cu balsamuri, vopsit cu un strat gros de farduri, îmbrăcat în alb, strîngînd la piept o Biblie între mîinile reci – s-ar fi odihnit într-un sicriu chiar în această încăpere, înconjurat de flori și așteptînd sosirea rudelor îndoliate. Erau toți trei plini de politeturi, mieroși la vorbă, cu ochii triști, emanînd o grijă onctuoasă, dar afișînd totodată un aer atît de febril și calculat, încît Junior se aștepta parcă să vadă declanșîndu-se extinctoarele din tavan.

S-au prezentat ca Knacker, Hisscus și Nork, dar Junior nu s-a ostenit să le asocieze numele cu figurile, în parte fiindcă bărbații semănau așa de mult la înfățișare și maniere, încît nici mamelor lor nu le-ar fi fost prea ușor să-și dea seama care dintre ei merita reproșuri că nu mai telefonase de multă vreme. În plus, era încă obosit după plimbarea recentă prin spital – și tulburat la gîndul că un Bartholomew cu priviri sinistre scotocea lumea în căutarea lui.

După multe condoleanțe dulcege, bîlbîieli ipocrite despre Naomi care plecase într-o lume mai bună și discuții false despre dorința guvernului de a garanta întotdeauna siguranța publică și de a trata fiecare cetățean cu compasiune, Knacker sau Hisscus sau Nork au ajuns într-un final la chestiunea despăgubirilor.

Nu au făcut prostia, fireşte, de a folosi cuvîntul despăgubire. Reparare. Compensație. Scuze reparatorii, termeni învățați probabil la vreo facultate de drept, cu engleza ca limbă secundară. Ba chiar, ispășire.

Junior i-a scos din minți prefăcîndu-se că nu pricepe intenția lor, lăsîndu-i să dea tîrcoale problemei ca niște îmblînzitori novice de șerpi care nu știu de unde să apuce, fără riscuri, o cobră încolăcită.

Era surprins că veniseră atît de repede, după nici douăzeci și patru de ore de la tragedie. Ciudat, mai ales dacă se gîndea că un detectiv criminalist era obsedat de ideea că lemnul

putred, singur, nu purta răspunderea pentru moartea lui Naomi.

De aceea, Junior avea bănuiala că tipii apăruseră, poate, aici la insistențele lui Vanadium. Pe polițai l-ar putea interesa, în fond, să afle de cîtă avariție era capabil, eventual, soțul îndoliat, atunci cînd s-ar confrunta cu ocazia de a transforma în bani cash trupul rece al nevestei.

Knacker sau Hisscus sau Nork discutau despre o ofrandă, ca și cum Naomi ar fi fost o zeiță căreia voiau să-i aducă, în semn de penitență, aur și nestemate.

Sătul de ei, Junior simulă că pricepe, în fine, aluziile lor. Nu se prefăcu indignat și nici măcar scîrbit, întrucît știa că orice reacție prea exagerată putea părea falsă, trezind suspiciuni.

În schimb, cu o politețe solemnă, le spuse că nu voia nici o reglementare financiară pentru moartea soției sau pentru suferințele lui.

– Banii nu o pot înlocui. N-aș putea cheltui un cent din ei. Nici măcar un cent. Cred că aș simți nevoia să-i donez. Și, atunci, ce rost mai are?

După cîteva clipe de tăcere, Nork sau Knacker sau Hisscus spuse, mirat:

– Sentimentele dumneavoastră sînt de înțeles, domnule Cain, dar în asemenea situații se obișnuiește...

Pe Junior nu-l mai durea în gît așa de rău, ca în după-amiaza precedentă, dar probabil că vocea lui încă răgușită și destul de moale li se păru acestor oameni sugrumată de emoție și durere.

– Nu-mi pasă ce se obișnuiește. Nu vreau nimic. Nu acuz pe nimeni. Lucruri de acest fel se pot întîmpla oricînd. Dacă aveți un formular pentru exonerarea de orice obligații, vi-l semnez pe loc.

Destul de derutați, Hisscus, Nork și Knacker schimbară niște priviri tăioase. Într-un final, unul dintre ei spuse:

– Nu am putea face așa ceva, domnule Cain. Ar trebui să ne consultăm, întîi, cu avocatul dumneavoastră.

– N-am nevoie de nici un avocat, declară el, cu un oftat, coborînd pleoapele și lăsînd capul pe pernă. Vreau doar să... fiu lăsat în pace.

Knacker, Hisscus și Nork, vorbind toți deodată, apoi

amuţind simultan ca şi cum ar fi fost un singur organism, după aceea vorbind pe rînd, dar întrerupîndu-se unul pe celălalt, încercau să îşi pledeze cauza.

Deşi nu se sforţase nicidecum să plîngă, din ochii închişi ai lui Junior curgeau lacrimi. Nu gîndul la biata Naomi le provocase. Următoarele zile – poate săptămîni – vor fi plictisitoare, pînă ce reuşea să se culce cu asistenta Victoria Bressler. În aceste condiţii, avea toate motivele să se autocompătimească.

Cu plînsul acesta mut obţinu ceea ce cuvintele nu putuseră realiza: Nork, Knacker şi Hisscus se retraseră, îndemnîndu-l să discute cu avocatul, promiţînd că se vor întoarce, exprimîndu-şi încă o dată profundele lor condoleanţe, stingheriţi oarecum, atît cît le poate sta bine unor jurişti şi funcţionari administrativi, dar categoric derutaţi şi neştiind cum să procedeze în relaţia cu un om atît de lipsit de orice lăcomie, atît de liber de orice mînie, atît de conciliant cum era văduvul Cain.

Totul se desfăşura exact cum îşi imaginase Junior în momentul în care Naomi descoperise iniţial porţiunea putredă din balustradă, fiind cît pe-aci să cadă şi singură, neasistată. Întregul plan îi venise în minte, gata format, într-o clipită, iar în timpul următoarelor două tururi pe platforma de observaţie îl analizase minuţios, căutînd zadarnic vreo hibă.

Pînă acum, nu apăruseră decît două fenomene neaşteptate, primul fiind vomatul lui exploziv. Spera să nu mai treacă niciodată prin aşa ceva.

Această epurare olimpiană avusese avantajul, totuşi, de a-l face să pară distrus sufleteşte şi fizic din cauza morţii soţiei. Greu să fi putut născoci o stratagemă mai convingătoare, care să demonstreze atît de eficient că era nevinovat şi că, prin însăşi constituţia lui, era incapabil de omor cu premeditare.

Avusese parte de multe revelaţii personale în ultimele optsprezece ore, dar dintre toate noile însuşiri pe care şi le descoperise, Junior se mîndrea cel mai mult cu constatarea că era o persoană deosebit de sensibilă. Iată, aşadar, o admirabilă trăsătură de caracter, dar şi un paravan util, în spatele căruia putea săvîrşi orice cruzimi impuse de noua existenţă periculoasă pe care şi-o alesese.

Celălalt fenomen neașteptat era Vanadium, polițistul lunatic. Tenacitatea întruchipată. Tenacitate cu tunsoare urîtă.

Cînd lacrimile i se uscaseră deja pe obraji, scrobindu-i parcă pielea, Junior conchise că va trebui, probabil, să-l ucidă pe Vanadium, ca să se descotorosească de el și să fie în siguranță. Nici o problemă. Și, în ciuda sensibilității lui excesive, era convins că lichidarea detectivului nu-i va declanșa o nouă criză de vomat. Cel mult, putea să-și ude chiloții de plăcere.

23

Celestina se întoarse în salonul 724, ca să ia lucrurile lui Phimie din dulăpior și de pe noptieră.

Începură să îi tremure mîinile, cînd se apucă să plieze hainele surorii ei, ca să le pună în valijoară. O treabă banală se transformă, astfel, într-o tentativă anevoioasă; țesătura prindea viață, parcă, și îi aluneca printre degete, refuzînd să se lase împachetată. Cînd, în cele din urmă, realiză că nu mai avea nici un rost să le așeze frumos, azvîrli hainele în geantă, fără să se sinchisească dacă se șifonau.

În momentul în care Celestina închidea valijoara și se întoarcea spre ușă, o infirmieră intră în salon, împingînd un cărucior plin cu prosoape și așternuturi de pat. Era exact femeia care schimba cearșafurile de pe al doilea pat, cînd Celestina venise, ceva mai devreme. Acum, se pregătea să înlocuiască așternutul de la celălalt pat.

– Îmi pare rău de sora dumitale, zise infirmiera.

– Mulțumesc.

– Era tare dulce.

Celestina mișcă din cap, nefiind în stare să reacționeze la bunătatea infirmierei. Uneori dovezile de bunătate tulbură și alină în egală măsură.

– În ce salon a fost mutată doamna Lombardi? întrebă ea. Aș vrea... s-o văd, înainte de a pleca de-aici.

– Oh, nu știai? Îmi pare rău, dar s-a dus și ea.

– S-a dus?! exclamă Celestina, dar înțelese.

Într-adevăr, în subconştient, ştiuse că Nella murise, de cînd primise apelul telefonic, la 4:15, în această dimineaţă. Cînd bătrîna terminase ce avusese de spus, în receptor se lăsase o tăcere absolut nefirească, fără nici un parazit sau pîrîit, cum nu se întîmplă cu nici o legătură telefonică normală.

– A murit azi-noapte, zise infirmiera.

– Ştii cumva cînd? Ora cînd a murit?

– La cîteva minute după miezul-nopţii.

– Eşti sigură? Mă refer la oră...

– Tocmai intrasem în schimb. Azi lucrez o tură şi jumătate. A murit fiind în comă, fără să se mai trezească.

Celestina auzea parcă în gînd, la fel de clar ca la 4:15 A.M., vocea delicată a bătrînei care o prevenise la telefon de starea critică a lui Phimie:

Vino acum.

Poftim?

Vino acum. Vino repede.

Cine e la telefon?

Nella Lombardi. Vino acum. Sora ta va muri curînd.

Dacă la telefon fusese într-adevăr doamna Lombardi însemna că suna după patru ceasuri de cînd murise. Iar, dacă nu bătrîna telefonase, atunci cind se dăduse drept ea, la capătul firului? Şi de ce?

Cînd Celestina sosise la spital, peste douăzeci de minute, maica Josephina se mirase: *N-am ştiut că au reuşit să vă anunţe deja. Abia au început să vă caute de zece minute.*

Apelul de la Nella Lombardi venise înainte ca Phimie să aibă atacul de eclampsie şi să fie dusă de urgenţă la chirurgie.

Sora ta va muri curînd.

– Nu te simţi bine, dragă? o întrebă infirmiera.

Celestina încuviinţă din cap. Înghiţi cu noduri. Amărăciunea îi umpluse inima cînd Phimie murise, la fel ca şi o ură intensă faţă de copil, care trăise cu preţul vieţii maică-sii... sentimente nedemne de ea, ştia prea bine, dar pe care nu şi le putea alunga. Aceste două uimiri – povestea doctorului Lipscomb şi apelul telefonic de la Nella – reprezentau un antidot la ură, un balsam pentru mînie, ceea ce nu însemna însă că nu o contrariau la fel de mult.

– Da. Mulţumesc, spuse ea către infirmieră. Sînt bine, nici o problemă.

Luînd valiza, ieşi din salonul 724.

Pe coridor, se opri, privi în stînga, privi în dreapta, neştiind încotro să meargă.

Cumva Nella Lombardi, deja plecată din această splendidă lume, se întorsese special din neant, la timp pentru a le reuni pe cele două surori în momentul acelui adio final?

Iar Phimie, oare, recuperată din moarte prin procedurile de resuscitare ale echipei de chirurgi, răsplătise bunătatea Nellei prin acel uluitor mesaj adresat lui Lipscomb?

Din copilărie, Celestina fusese încurajată să creadă că viaţa are un sens, iar cînd simţise nevoia să împărtăşească această convingere cu doctorul Lipscomb, cînd acesta se chinuia să accepte experienţa trăită în sala de operaţie, gestul ei survenise fără nici o ezitare. În mod straniu, totuşi, şi ei îi venea greu să asimileze cele două mici miracole.

Deşi era conştientă că aceste întîmplări extraordinare o vor marca pe viaţă, începînd cu ceea ce va face în orele imediat următoare, Celestina nu întrevedea prea clar cum s-ar fi cuvenit să procedeze în continuare. La baza acestei stări de confuzie, se afla un conflict între minte şi suflet, raţiune şi credinţă, dar şi o luptă între dorinţă şi datorie. Incapabilă să reconcilieze aceste forţe contradictorii, se simţea parcă paralizată de indecizie.

Înaintă pe coridor, pînă ajunse la un salon cu paturi goale. Fără să aprindă lumina, intră, puse valiza jos şi se aşeză pe un scaun lîngă fereastră.

Acum, cînd dimineaţa nu mai era la primele ceasuri, ceaţa şi ploaia conspirau, parcă, pentru a feri Spitalul St. Mary de orice, în afară de lumina cenuşie şi palidă a zilei. Umbrele păreau la ele acasă.

Celestina îşi studia mîinile, în obscuritate.

În cele din urmă, descoperi în ea însăşi toată lumina de care avea nevoie ca să-şi găsească drumul în orele cruciale care o aşteptau. Înţelese ce trebuia să facă, dar nu ştia dacă va avea şi tăria necesară pentru asta.

Avea mîini fine, delicate, cu degete lungi. Mîini de artistă. Nu erau nişte mîini puternice.

Ştia despre ea însăşi că era o persoană creatoare, un om capabil, eficient şi serios, dar nu se vedea ca pe o fiinţă

puternică. Dar, totuşi, îi trebuia multă forţă pentru ceea ce o aştepta în continuare.

Venise momentul să plece. Momentul să facă tot ceea ce trebuia făcut.

Nu era în stare să se ridice de pe scaun.

Fă tot ceea ce trebuie făcut.

Îi era frică să se urnească din loc.

24

Edom and the Pies* în dimineaţa senină de după furtună, trebuia să respecte orarul de funcţionare şi să potolească foamea.

Bărbatul era la volanul automobilului său – un Ford Country Squire combi, galben cu alb, din 1955. Îşi cumpărase această maşină cu ce-i mai rămăsese din banii cîştigaţi pe vremea cînd fusese în stare să se ţină de o slujbă, înainte să survină... problema.

Cîndva, fusese un şofer extraordinar. În ultimul deceniu, performanţele lui la volan depinseseră de dispoziţia pe care o avea în acel moment.

Uneori, numai şi gîndul de a se sui în maşină şi de a se aventura în lumea primejdioasă din jur i se părea intolerabil. Şi, atunci, se instala în fotoliul lui confortabil de acasă şi aştepta dezastrul natural, care avea să-l mătură de pe faţa pămîntului, ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată.

În această dimineaţă, doar dragostea pentru sora lui, Agnes, i-a dat curajul să conducă maşina şi să facă pe comisionarul de plăcinte.

Mai mare cu şase ani decît Agnes, Edom locuise într-unul dintre apartamentele de deasupra garajului spaţios, în spatele corpului principal de casă, de cînd avea douăzeci şi cinci de ani şi ieşise din cîmpul muncii. Acum, avea treizeci şi şase de ani.

Fratele geamăn al lui Edom, Jacob, care nu avusese

---

* „Edom şi plăcintele", nota trad.

niciodată serviciu, locuia în celălalt apartament, încă de cînd terminase liceul.

Agnes, care moştenise proprietatea, şi-ar fi primit cu dragă inimă fraţii în corpul principal de casă. Deşi amîndoi acceptau cu plăcere să cineze din cînd în cînd la ea sau să şadă în serile de vară pe balansoarele de pe verandă, nici unul nu putea suferi, totuşi, să locuiască în acel spaţiu de rău augur.

Prea multe se întîmplaseră în acele camere. Purtau amprenta sumbră a istoriei familiei, iar noaptea, cînd Edom sau Jacob dormeau sub acoperişul înalt, trecutul reînvia în visele lor.

Edom se minuna de capacitatea lui Agnes de a se ridica deasupra trecutului şi de a transcende atîţia ani de chinuri. Reuşea să conceapă casa ca pe un simplu adăpost, pe cînd pentru fraţii ei construcţia aceasta întruchipa – şi va întruchipa mereu – locul în care mintea lor suferise un şoc violent. Dacă ar fi lucrat undeva, avînd astfel alte posibilităţi, nici n-ar fi suportat să locuiască măcar în apropierea acestei case.

Acesta era unul dintre nenumăratele lucruri care îl uluiau pe Edom la Agnes. Dacă s-ar fi încumetat să facă o listă cu toată calităţile pe care le admira la ea, l-ar fi apucat disperarea, constatînd cît de bine făcuse faţă sora lor tuturor adversităţilor, spre deosbire de el sau Jacob.

Cînd Agnes îl rugase să livreze plăcintele, înainte de a pleca la spital cu Joey, în ziua precedentă, Edom vrusese să o refuze, dar pînă la urmă acceptase fără şovăire. Ar fi fost în stare să îndure orice nenorocire pe care natura i-ar fi aruncat-o în faţă, pe acest pămînt, numai să nu vadă niciodată vreo umbră de dezamăgire în ochii surorii lui.

Nici Agnes nu lăsa se se înţeleagă vreodată că amîndoi fraţii ei n-ar fi reprezentat mereu un motiv de mîndrie pentru ea. Îi trata întotdeauna cu respect, tandreţe şi iubire – ca şi cum nu ar fi fost conştientă de defectele lor.

De asemenea, nu făcea nici o diferenţă între ei şi se purta cu ambii fraţi la fel – în afară de problema legată de livrarea plăcintelor. În rarele ocazii cînd nu avea posibilitatea să facă ea turul pe la toate adresele şi nici nu putea apela la nimeni, decît la unul dintre fraţii ei, Agnes îi solicita întotdeauna ajutorul lui Edom.

Jacob speria lumea. Era geamăn identic cu Edom, cu aceeaşi faţă copilăroasă şi plăcută, cu vorba dulce ca a lui Edom, bărbierit frumos şi îmbrăcat îngrijit. Cu toate acestea, trimis la fel ca Edom într-o misiune filantropică de acest fel, Jacob livra cutiile cu plăcinte într-o stare de tulburare profundă, dacă nu de teroare de-a dreptul. După ce pleca, oamenii ferecau bine uşile, îşi încărcau puştile, dacă aveau aşa ceva prin casă, şi nu reuşeau să închidă ochii cel puţin două nopţi la rînd.

În consecinţă, Edom cutreiera ţinutul, încărcat cu plăcinte şi pachete, conformîndu-se unei liste cu nume şi adrese primite de la sora lui, deşi convingerea lui era că un cutremur de o violenţă fără precedent, legendarul Mamut, avea să se producă probabil înainte de amiază, sau cel tîrziu pînă în acea seară. Aceasta era ultima zi din toată viaţa lui.

Straniul baraj de fulgere, care pusese capăt ploii, în loc să o declanşeze, fusese un indiciu în acest sens. Înseninarea rapidă a cerului – sugerînd vînt puternic la altitudini înalte, în timp ce la sol văzduhul rămînea neclintit – creşterea subită a umidităţii şi o căldură anormală confirmau apropierea catastrofei.

Vreme specifică cutremurelor. În sudul Californiei, acest termen poate avea nenumărate interpretări, însă Edom ştia că, de data asta, el avea dreptate. Tunetul va bubui din nou, curînd, numai că se va ridica de sub pămînt.

Conducînd într-un stil defensiv – aşteptîndu-se să vadă la orice pas stîlpi de telefon răsturnîndu-se, poduri prăbuşindu-se şi, mai ales, fisuri imense căscate în asfalt, gata să înghită maşinile cu totul – Edom ajunse la prima adresă de pe lista lui Agnes.

Casa modestă din şindrilă nu mai fusese reparată de multă vreme. Arse ani de-a rîndul de soarele fierbinte, scîndurile goale se vedeau sub vopseaua cojită, ca nişte oase întunecate. La capătul unei alei cu pietriş, o camionetă rablagită stătea pe nişte cauciucuri tocite, sub un şopron dărăpănat.

Aici, în marginea estică a plajei, pe partea cu dealuri, de unde nu se vede marea, deşertul neobosit cîştiga teren, atunci cînd locuitorii erau leneşi. Salvia, măcrişul sălbatic şi tot felul de tufişuri îşi creşteau ghimpii acolo unde se terminau curţile.

Furtuna recentă smulsese buruienile din locurile virane. Fuseseră adunate acum, ca nişte jerbe, şi sprijinite de zidul casei.

Verde, în acest anotimp ploios, pajiştea, privată de un sistem de irigare, avea să fie uscată şi cafenie, din aprilie pînă în noiembrie. Chiar şi în această fază luxuriantă, bălăriile şi scaieţii se luau la întrecere cu iarba proaspătă.

Ducînd în mînă una dintre cele şase plăcinte, Edom traversă pajiştea netunsă şi urcă treptele înfundate care duceau la veranda din faţă.

Nu i-ar fi plăcut nici în ruptul capului să locuiască într-o asemenea casă, cînd cutremurul secolului va zgîlţîi coasta şi va rade de pe faţa pămîntului metropole întregi. Din nefericire, conform instrucţiunilor lui Agnes, Edom nu trebuia să livreze pur şi simplu cadourile, după care s-o ia din loc imediat, ci avea sarcina de a face o vizită în toată regula, ca între nişte buni vecini.

Jolene Klefton veni să-i deschidă: neîngrijită, cam de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată cu un capot otova. Nişte laţe de păr şaten şi mat ca o cînepă. Faţa femeii avea culoare, totuşi, de la puzderia de pisturi, iar vocea ei era melodioasă şi caldă.

– Edom, ce chipeş eşti! Parcă ai fi un actor de cinema! Haide, te rog, intră în casă!

Cînd Jolene se trase la o parte, ca să-i facă loc, Edom spuse:

– Pe Agnes a apucat-o iarăşi frenezia coptului de prăjituri! O să mîncăm plăcinte din astea cu afine, pînă o să ni se albăstrească buzele. Aşa că s-a gîndit că poate ne mai scapi tu de cîteva.

– Mersi, Edom. Dar unde e Agnes în dimineaţa asta?

Deşi încerca să nu arate, Jolene era oarecum dezamăgită – ca oricine altcineva în ochii ei – că Edom, şi nu Agnes venise la uşa ei. Dar pe Edom nu-l deranja deloc această constatare.

– A născut aseară, o anunţă el.

Cu un ţipăt juvenil plin de încîntare, Jolene strigă spre soţul ei, Bill, care era în altă cameră:

– A născut Agnes!

– Un băiat, spuse Edom. I-a dat numele Bartholomew.

– E băiat şi îl cheamă Bartholomew! strigă din nou Jolene, ca să audă şi Bill, după care insistă ca Edom să vină cu ea la bucătărie.

Afară, în maşină, erau cutii cu mîncare pentru soţii Klefton – şuncă afumată, conserve gustoase. Edom avea să le aducă mai tîrziu în casă, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ele în ultimul moment.

Potrivit lui Agnes, dacă veneai frumos cu plăcinta de casă şi stăteai un pic de vorbă cu gazdele, gestul nu mai părea un simplu act de caritate, ci semăna mai degrabă cu o vizită de curtoazie.

Bucătăria era micuţă, cu dotări cam demodate, însă sclipea de curăţenie. Mirosea a scorţişoară şi vanilie.

Bill nu era nici aici.

Trăgînd un scaun de la masă, Jolene spuse:

– Ia loc, ia loc!

Puse plăcinta pe un bufet şi aduse la masă trei căni de cafea.

– Sînt convinsă că e o mîndreţe de băiat!

– Nu l-am văzut. Am vorbit cu Agnes la telefon azi-dimineaţă şi mi-a zis că e adorabil. Are o claie de păr pe cap.

– Auzi, Bill, băieţelul s-a născut cu mult păr pe cap! strigă Jolene, în timp ce turna cafeaua în căni.

Din celălalt capăt al casei, se auzi cadenţa ritmică a unui tropăit molcom: Bill venea spre bucătărie.

– Zice că ochii sînt superbi. Smaralde şi safire, „ochi de Tiffany", cum spune Agnes.

– Ai auzit ce ochi are copilul! strigă Jolene spre Bill.

În timp ce Jolene aducea la masă nişte farfurii şi o prăjitură, Bill îşi făcu apariţia, sprijinindu-se în nişte bastoane solide.

Avea şi el tot vreo cincizeci de ani, dar arăta mai bătrîn decît nevastă-sa. Părul alb şi rar era poate o consecinţă a vîrstei, însă faţa rumenă şi buhăită era de la boală şi doctorii.

Şoldurile i se deformaseră de la artrida reumatoidă. Ar fi trebuit să treacă de mult la cîrje sau la un cadru mobil, însă din mîndrie continua să se folosească doar de bastoane.

Tot din mîndrie continuase să se ducă la serviciu, deşi avea mari dureri. Şomer de cinci ani de zile, încerca să supravieţuiască din alocaţiile de handicapat, deşi situaţia devenea tot mai dificilă.

Bill se lăsă pe un scaun, agăţînd bastoanele de spătar. Întinse mîna dreaptă spre Edom.

Avea palma butucănoasă, cu încheieturile degetelor umflate şi noduroase. Edom i-o strînse uşor, de teamă să nu-i provoace dureri şi mai mari...

– Haide, povesteşte-ne despre băiat, îl îndemnă Bill. Ce i-a apucat cu numele ăsta – Bartholomew?

– Nu prea am idee, zise Edom, luînd farfuria cu prăjitură, pe care i-o oferea Jolene. Din cîte ştiu eu, numele nu figura pe lista lor de preferinţe.

Nu avea prea multe de povestit despre băieţel, în afară de cele aflate de la Agnes. Or Jolene auzise deja aceste amănunte.

Oricum, o luă de la capăt şi relată totul pe îndelete. Mai înfrumuseţă pe ici, pe colo, trăgînd de timp şi temîndu-se de întrebarea care l-ar forţa să le comunice şi vestea cealaltă, atît de oribilă. Veni însă şi acel moment:

– Şi Joey, cum e, nu-şi mai încape în piele de mîndrie, presupun?

Edom avea gura plină, aşa că nu trebui să răspundă pe loc. Continuă să mestece cu perseverenţă, pînă ce bucata de prăjitură deveni un cocoloş insipid; Jolene se holba la el, curioasă, aşa că Edom mişcă uşor din cap, ca şi cum ar fi răspuns afirmativ la întrebarea lui Bill.

Plăti, însă, pentru această minciună, cînd încercă zadarnic să înghită prăjitura, care nu voia să îi alunece pe gîtlej. Temîndu-se să nu se înece, apucă grăbit cana cu cafea şi urni din loc, cu lichidul cafeniu şi fierbinte, bolul alimentar care se încăpăţîna să nu se mişte.

Nu se simţea în stare să vorbească despre Joey. A transmite acum vestea sinistră i se părea o adevărată crimă. Atîta timp cît nu povestea nimănui despre accident, Joey nu era mort, de fapt. Cuvintele adevereau faptele. Pînă ce nu rostea, aşadar, acele cuvinte, Joey continua cumva să trăiască, cel puţin pentru Jolene şi Bill.

Ce idee trăsnită. Iraţională. Oricum, vestea despre Joey i se înţepenise în gîtlej, mai rău decît prăjitura bine molfăită.

Se apucă să discute, în schimb, despre un subiect care îi era la îndemînă: sfîrşitul lumii.

– Nu vi se pare că vremea asta prevestește un cutremur?

– E o zi frumoasă, pentru luna ianuarie, răspunse Bill, surprins.

– Cutremurul de o mie de ani trebuia să se fi produs de mult, decretă Edom sentențios.

– O mie de ani?! se miră Jolene, încruntîndu-se.

– Pentru eliberarea tensiunilor în falia San Andreas, ar fi necesar un cutremur cu magnitudinea de 8,5 sau mai mare. Or, așa ceva trebuia să se întîmple de cîteva sute de ani, deja.

– Ei, lasă că n-o să se întîmple tocmai acum, cînd s-a născut băiețelul lui Agnes, zise Jolene.

– Copilul s-a născut ieri, insistă Edom, morocănos. Cînd o să se producă acest cutremur milenar, zgîrie-norii se vor fărîmița, podurile se vor surpa, digurile se vor rupe. În trei minute, un milion de oameni vor muri între San Diego și Santa Barbara.

– Păi, atunci, ia să mai înfulecăm o prăjiturică, zise Bill, împingînd farfuria spre Jolene.

– Conductele de petrol și gaze naturale se vor frînge, vor exploda. O mare de flăcări se va revărsa peste orașe, omorînd sute de mii de oameni.

– Toate fabulațiile alea ți se trag de la ziua asta frumoasă și caldă de ianuarie, pe care ne-a dat-o mama natura?!

– Natura e lipsită de instincte materne, declară Edom, cu voce joasă, dar plin de convingere. Orice altă părere înseamnă sentimentalism ieftin. Natura este inamica noastră. O ucigașă nemiloasă.

Jolene vru să-i mai toarne niște cafea în cană, dar se răzgîndi.

– Poate nu-ți face bine atîta cafeină, Edom.

– N-ați auzit de cutremurul care a distrus, în proporție de 70%, Tokio și Yokohama, pe 1 septembrie 1923? întrebă el.

– Dar tot au avut suficientă energie ca să lupte în al doilea război mondial, remarcă Bill.

– După cutremur, continuă Edom, patruzeci de mii de oameni s-au refugiat pe o suprafață de 200 acri, într-un depozit militar. Un incendiu declanșat din cauza cutremurului s-a întins atît de repede, încît au murit toți, așa cum stăteau în picioare acolo, ticsiți ca niște sardele într-o conservă.

– Mda, noi avem cutremure, zise Jolene, dar şi ăia mai din est au uraganele lor.

– La noi, acoperişul ăsta nou rezistă la orice uragan, spuse Bill, arătînd cu degetul în sus. Lucru solid. Să-i spui lui Agnes ce lucru solid e acoperişul nostru.

Agnes îi ajutase să îşi repare acoperişul casei, strîngînd donaţii şi subvenţii de la mai multe persoane şi de la un grup de enoriaşi, astfel încît pe soţii Klefton toată lucrarea nu-i costase decît 200 dolari.

– Uraganul care a lovit Galveston, în Texas, prin 1900, a făcut 6000 de victime omeneşti, zise Edom. Practic, localitatea a fost rasă de pe faţa pămîntului.

– Asta a fost acum şaizeci şi cinci de ani, observă Jolene.

– Acum nici un an şi jumătate, Urganul Flora a ucis 6000 de persoane în Caraibe.

– N-aş sta în Caraibe, nici să mă plăteşti, zise Bill. Prea multă umiditate. Şi gîngănii.

– Dar nimic nu-i mai eficient decît un cutremur, în materie de ucidere. Unul mare de tot, în Shaanxi, China, a omorît 830 000 de oameni.

Bill nu era impresionat.

– Ăia în China îşi fac case de lut. Ce să ne mai mirăm, atunci, că se prăbuşesc toate aşa?!

– Asta se întîmpla pe 24 ianuarie 1556, preciză Edom, cu o exactitate uimitoare, fiindcă memorase mii de date privind dezastrele naturale din istoria omenirii.

– O mie cinci sute cincizeci şi şase?! se încruntă Bill. La naiba, chinezoii ăia n-aveau probabil nici lut pe-atunci.

Întremată de la cafea, Jolene spuse:

– Edom, parcă te întrebasem cum se simte Joey în postura de tătic?

Uitîndu-se contrariat la ceas, Edom sări ca ars de pe scaun.

– Ce tîrziu s-a făcut! Agnes mi-a dat atîtea de rezolvat, iar eu pierd vremea pe-aici, trăncănind despre cutremure şi cicloane.

– Uragane, îl corectă Bill.

– Nu mă provoca să vă spun şi despre cicloane! exclamă Edom, ieşind grăbit din casă.

Se duse la maşină, de unde veni cu celelalte cutii cu mîncare.

Bolta albastră de deasupra, fără pic de nori acum, i se părea lui Edom foarte amenințătoare. Aerul era uimitor de uscat, deși nu trecuse prea mult timp de la furtună. Și nemișcat. Amuțit. Vreme de cutremure. Înainte ca această zi capitală să ia sfîrșit, zdruncinări imense și valuri nemăsurat de mari vor zgîlții și vor mătura toată coasta.

25

Nici unul dintre cei șapte nou-născuți nu se agita, fiind prea proaspeți pe lume ca realizeze cîte motive de teamă există aici.

O asistentă medicală și o călugăriță o conduseră pe Celestina în secția de nou-născuți, din spatele peretului de sticlă.

Se căznea să pară calmă și chiar reușea, probabil, din moment ce nici una dintre cele două femei nu părea să-și dea seama ce frică paralizantă pusese stăpînire pe ea. Parcă era făcută din lemn, cu încheieturile înțepenite și mușchii încordați.

Asistenta ridică bebelușul din coșuleț. I-l dădu călugăriței. Luînd fetița în brațe, călugărița se întoarse spre Celestina, trăgînd la o parte păturica de pe fața ei, ca să i-o arate mai bine.

Ținîndu-și răsuflarea, Celestinei i se confirmă ceea ce bănuise despre copil, de cînd îl zărise fugitiv în sala de operație. Pielea fetiței era de culoarea cafelei cu lapte, cu o nuanță caldă de caramel.

În familia Celestinei, multe generații și toate rudele ei, cel puțin pînă la verișorii de gradul al doilea, se mîndreau cu o piele mult mai închisă decît această nuanță pală. Fără excepție, toți aveau pielea ca mahonul, deci, cu mici variații, mult mai închisă la culoare decît această fetiță.

Violatorul lui Phimie fusese alb, probabil.

Cineva cunoscut de sora ei. Și de Celestina, posibil. Locuia în Spruce Hill sau în apropiere, din moment ce Phimie se simțise mereu în primejdie.

Celestina ştia că n-ar fi capabilă să facă muncă de detectiv. Nici vorbă să fie în stare să dea de urmele ticălosului şi era exclus, de asemenea, să aibă curajul de a-l înfrunta.

Oricum, ceea ce o înspăimînta nu era tatăl monstruos al acestui copil. Înfricoşătoare i se părea decizia pe care o luase cu cîteva minute în urmă, în camera de spital neocupată, de la etajul şapte.

Tot viitorul ei era în joc, dacă proceda cum se decisese. Aici, în prezenţa fetiţei, în următoarele cîteva minute, trebuia fie să se răzgîndească, fie să se dedice unei existenţe mult mai dificile şi mai complicate decît îşi imaginase vreodată pînă în această dimineaţă.

– Mi-o daţi şi mie? zise ea, întinzînd mîinile.

Fără nici o ezitare, călugăriţa transferă copilaşul în braţele Celestinei.

Fetiţa i se părea ireal de uşoară. Cîntărea vreo două kilograme, dar părea mai diafană decît aerul, ca şi cum ar fi putut să-şi ia zborul, în orice moment, de la pieptul mătuşii ei.

Celestina se holba la mutrişoara aceea cafenie, dornică să absoarbă din nou furia şi ura cu care se uitase la acest copil în sala de operaţie.

Dacă asistenta medicală şi călugăriţa ar fi ştiut cîtă aversiune se cuibărea în sufletul Celestinei, nici nu i-ar fi dat voie să vină în secţia de nou-născuţi, darămite şi să mai ţină fetiţa în braţe.

Odrasla violenţei. Progenitura care îi ucisese sora.

Se uită la ochii fetiţei, încă nefocalizaţi, căutînd un indiciu al oribilei răutăţi a tatălui ei.

Mînuţele acestea, atît de neputincioase acum, dar puternice într-o bună zi – vor fi şi ele capabile de fapte feroce, ca şi mîinile tatălui ei?

Vlăstarul acesta din flori. Puiul acesta zămislit de un bărbat demonic, despre care Phimie spusese că era nebun şi rău.

În ciuda înfăţişăriii nevinovate de acum, cîtă suferinţă va pricinui pînă la urmă celorlalţi? Ce fărădelegi va comite în anii ce vor veni?

Deşi o privea cu multă atenţie, Celestina nu discernea în copilaş răutatea tatălui.

În schimb, parcă o vedea pe Phimie mică.

Şi mai vedea, totodată, un copil în primejdie. Undeva în lumea largă, exista un violator capabil de o cruzime şi o violenţă imensă, un bărbat care – dacă Phimie nu se înşelase – putea reacţiona imprevizibl, în eventualitatea în care ar afla vreodată de existenţa fiicei lui. Angel, dacă aşa avea să-i rămînă numele pînă la urmă, trăia sub spectrul morţii, ca şi pruncii din Bethlehem, pe care Irod dăduse ordin soldaţilor să-i ucidă.

Fetiţa îşi îndoi pumnişorul în jurul degetului arătător al mătuşii ei. Deşi atît de micuţă şi de fragilă, strîngea cu o tenacitate surprinzătoare.

Fă ceea ce trebuie făcut.

Punînd copilaşul la loc în braţele călugăriţei, Celestina se interesă de unde ar putea da un telefon, fără să o deranjeze nimeni.

Din nou în biroul de asistenţă socială. Ploaia răpăind încetişor la fereastra de unde doctorul Lipscomb privise concentrat în ceaţă, în timp ce încerca să nu se mai gîndească la dezvăluirea capitală pe care Phimie o rostise, vorbind cu aceea cunoaştere specială a celor morţi o dată.

Aşezîndu-se la birou, Celestina le telefonă din nou părinţilor. Tremura incontrolabil, dar avea vocea fermă.

Vorbea simultan cu mama şi cu tatăl ei, plasaţi fiecare la o derivaţie telefonică a aceleiaşi linii.

– Vreau să adoptaţi copilul. Fără să le lase răgazul de a reacţiona, se grăbi să continue: Eu împlinesc douăzeci şi unu de ani abia peste patru luni, dar, nefiind măritată, chiar şi atunci s-ar putea ca adopţia să fie problematică, deşi sînt mătuşa fetiţei. Însă, dacă voi o adoptaţi, eu o cresc. Am promis să fac asta. Îmi voi asuma toată responsabilitatea. Nu trebuie să vă faceţi griji, gîndindu-vă că îmi va părea rău sau că o să vreau la un moment dat să v-o pun vouă în braţe şi să mă descotorosesc de orice răspundere. De acum înainte, fetiţa asta va deveni centrul universului pentru mine. Sînt conştientă de acest lucru. Îl accept. Mi-l doresc.

Se temea că nu vor fi de acord şi, deşi se ştia absolut fermă în decizia ei, nu i-ar fi plăcut ca hotărîrea să-i fie pusă la încercare tocmai acum.

În schimb, tatăl ei o întrebă:

– Ce vorbeşte acum în tine, Celie – emoţia sau raţiunea, inima sau creierul, ia spune-mi?

– Ambele. Inima şi creierul deopotrivă. Dar m-am gîndit foarte bine, tăticule, să ştii. Cred că niciodată în viaţă n-am cumpănit mai bine ceva, decît acum.

– Dar, de fapt, ce vrei să ne spui? insistă maică-sa, intuind că adevărul era mult mai complex şi mai uimitor, probabil.

Celestina le povesti despre Nella Lombardi şi despre mesajul transmis de Phimie doctorului Lipscomb, după ce fusese resuscitată.

– Phimie era... atît de deosebită. Şi fetiţa ei e la fel.

– Îl omiţi pe tată, o avertiză Grace.

– Aşa e, nu uita şi acest aspect, adăugă reverendul. Dacă sîngele poate...

– Noi nu credem în asta, nu-i aşa, tăticule? Noi nu credem că sîngele poate schimba firea omului. Noi credem că ne-am născut pentru a spera, sub mantia milosteniei, nu?

– Ba da, spuse el, încetişor.

O sirenă din oraş se tînguia spre St. Mary. O ambulanţă. Pe străzile pline de speranţă, mereu acest bocet de mort.

Celestina ridică privirea de la masa scrijelită spre cerul înălbit de ceaţă, dincolo de fereastră, de la realitate la făgăduinţă.

Le povesti despre rugămintea lui Phimie ca pe fetiţă s-o cheme Angel.

– La momentul acela, am presupus că nu mai gîndeşte limpede, din cauza atacului cerebral. Dacă fetiţa urma să fie înfiată de nişte străini, numele i-ar fi fost stabilit de părinţii adoptivi. Dar cred că a înţeles – sau cumva a ştiut – că eu voi face asta. Că eu va trebui să fac asta.

– Celie, spuse mama ei, sînt atît de mîndră de tine. Te iubesc atît de mult pentru acest gest. Dar cum vei reuşi tu să faci faţă la toate – studii, serviciu şi copil?

Părinţii Celestinei nu erau nişte oameni avuţi. Parohia tatălui ei era mică şi modestă. Izbuteau să strîngă bani pentru taxele de facultate, însă şi Celestina lucra ca ospătăriţă, ca să facă rost de bani pentru chiria apartamentului şi pentru alte necesităţi.

– Nu-i obligatoriu să îmi dau licenţa la primăvară. Pot

frecventa mai puține cursuri și să dau examenul de diplomă abia în primăvară următoare. Nu-i mare scofală.

– Oh, Celie...

– Sînt foarte bine cotată ca ospătăriță, așa că dacă le cer să mă pună doar în ture de seară, am timp și de învățat. Oricum, bacșișurile sînt mai grase la cină. Și, lucrînd într-un singur schimb, 4–5 ore pe zi, voi putea avea un program regulat.

– Dar atunci cine-o să stea cu fetița?

– Dădace plătite, prietene, rudele prietenelor. Oameni de încredere. Pot să-mi permit o femeie la copil, și numai dacă mă bazez pe bacșișurile de seară.

– Mai bine o creștem noi, taică-tău și cu mine.

– Nu, mami. N-o să meargă. Știi bine că am dreptate.

– Sînt convins că îmi subestimezi enoriașii, Celestina, zise reverendul. Nu se vor scandaliza. Își vor deschide inimile.

– Nu asta e problema, tati. Mai ții minte, cînd stăteam cu toții împreună alaltăieri, cît de speriată era Phimie de bărbatul acela. Nu numai pentru ea... ci și pentru copilaș.

Nu voi naște copilul aici. Dacă își dă seama că mi-a făcut un copil, își iese din minți. Știu eu că așa s-ar întîmpla.

– Doar n-o să facă rău unui prunc, spuse mama ei. Nu văd care ar fi rațiunea.

– Dacă e dement și ticălos, nu mai e nevoie de nici o rațiune. Phimie era convinsă, cred, că o să-i omoare copilul. Și, întrucît nu cunoaștem identitatea acestui bărbat, trebuie să ne bizuim pe instinctele ei.

– Dacă e un asemenea monstru înseamnă că nu veți fi în siguranță nici la San Francisco, dacă află vreodată de existența fetiței, se îngrijoră mama ei.

– N-o să afle niciodată. Trebuie să avem grijă ca așa ceva să nu se întîmple niciodată.

Părinții ei tăceau, meditînd la situație.

De pe colțul biroului, Celestina luă în mînă fotografia înrămată a unei asistente sociale, împreună cu familia ei. Soțul, nevasta, fiica, fiul. Fetița zîmbea sfioasă prin proteza dentară. Băiatul părea neastîmpărat.

În acest portret, deslușea o bravură nemărginită. A crea o familie în această lume turbulentă reprezintă un act de

credinţă, o chezăşie că, dincolo de orice neşanse, va exista un viitor, că dragostea poate dăinui, că inima poate birui toate adversităţile, pînă şi uzura timpului.

– Grace, spuse reverendul, tu ce vrei să faci?

– Îţi asumi o sarcină foarte grea, Celie, o avertiză maică-sa.

– Ştiu.

– Iubita mea, una e să fii o soră iubitoare şi altă să devii o martiră.

– Am ţinut-o în braţe pe fetiţa lui Phimie, mami. În braţele mele. Ce-am simţit atunci nu a fost doar un elan sentimental.

– Pari atît de sigură.

– Parcă n-ar fi fost aşa tot timpul încă de la vîrsta de trei ani?! exclamă taică-său, foarte afectuos.

– Menirea mea e să fiu păzitoarea acestui copil, spuse Celestina. Să am grijă să nu păţească nimic. Dar n-am stofă de martiră, să ştiţi. Sînt plină de bucurie la gîndul viitorului alături de fetiţă. Mi-e şi teamă, firește. Dumnezeule, cît sînt de speriată! Dar bucuria e mai puternică.

– Cu inima şi cu creierul? o întrebă din nou tatăl ei.

– Da, cu amîndouă, confirmă ea.

– Eu vreau să insist, totuşi, să vii să stai aici la început, cîteva luni, pînă înveţi să te organizezi şi să te obişnuieşti cu noul ritm de viaţă.

Şi aşa căzură la învoială. Celestina avea senzaţia că păşise, în fine, peste un mare hău între viaţa ei dinainte şi noua existenţă de acum, între viitorul cîndva posibil şi viitorul plauzibil.

Nu era pregătită să crească un copil, dar va învăţa tot ceea ce era necesar să ştie.

Strămoşii ei îndurară sclavia, or pe umerii lor, pe umerii atîtor generaţii, putea şi ea să se înalţe acum liberă. Sacrificiile pe care le făcea pentru acest copil nu trebuia numite, de fapt, sacrificii, avînd în vedere duritățile istoriei. În comparaţie cu suferinţele altora, sarcina aceasta era uşoară. Generaţiile dinaintea ei nu luptaseră atîta ca ea să le nesocotească eforturile. Erau în joc onoarea şi familia. Era vorba despre viaţă, or fiecare are datoria de a-şi trăi viaţa în umbra unei obligaţii solemne, pe care s-o respecte.

Desigur, nu era nicidecum dispusă să aibă de-a face cu un monstru ca tatăl fetiţei, dacă s-ar întîmpla vreodată ca acesta să vină s-o revendice pe Angel. Şi ştia că va veni. Ştia sigur. În această privinţă, ca în toate situaţiile de altfel, Celestina întrezărea o schemă complexă şi misterioasă, iar pentru ochiul ei de artist simetria tiparului impunea ca tatăl să apară într-o bună zi. Nu era în stare să facă faţă acum acestor spaime sinistre, dar ştia că va fi pregătită în momentul în care el va sosi.

26

După efectuarea analizelor pentru depistarea unor eventuale tumori sau leziuni la creier, în vederea eliminării posibilităţii ca acele crize de emesis violentă să aibă, de fapt, o cauză fizică, Junior a fost adus înapoi în salon, cu puţin timp înainte de amiază.

Imediat după ce a fost pus în pat, s-a strîmbat de ciudă văzîndu-l pe Thomas Vanadium în pragul uşii.

Detectivul intră, cărînd o tavă cu mîncare. O puse pe noptiera reglabilă, pe care o răsuci peste abdomenul lui Junior.

– Suc de mere, limonadă acră şi patru biscuiţi sărati, spuse poliţaiul. În cazul în care conştiinţa nu îţi dă ghes să mărturiseşti totul, regimul ăsta nu poate decît să îţi înmoaie voinţa. Te asigur, Enoch, mîncarea e mult mai bună în oricare închisoare din Oregon.

– Ce naiba te-a apucat? se miră Junior.

Prefăcîndu-se că nu ar fi înţeles că întrebarea necesita un răspuns şi că nici n-ar fi sesizat reproşul din tonul celuilalt, Vanadium se duse la fereastră şi ridică jaluzelele. De-afară, razele puternice ale soarelui se revărsară orbitor în odaie.

– Ziua asta parcă-i o „prăjitură cu soare", decretă Vanadium. Mai ştii cîntecul ăla vechi, Enoch, „Prăjitură cu soare"? De James Van Heusen, un mare compozitor şi textier. Nu-i melodia lui cea mai cunoscută. A mai scris „Mereu pe drum" şi „Fă-mă iresponsabil". „Vino să zbori cu mine", tot de el e compusă. „Prăjitură cu soare" e un cîntec de-al lui mai puţin cunoscut, dar foarte drăguţ.

Detectivul turuise toate astea cu vocea lui tărăgănată. Mutra lui inexpresivă se potrivea perfect cu tonul lipsit de intonație.

– Închide asta, te rog, spuse Junior. Vine prea multă lumină.

Întorcîndu-se cu spatele la fereastră și apropiindu-se de pat, Vanadium zise:

– Sînt convins că ți-ar plăcea mai mult obscuritatea, numai că vreau să văd ce mutră faci cînd ai să auzi vestea pe care o să ți-o dau.

Deși știa că era periculos de glumit cu Vanadium, Junior nu se putu abține să nu întrebe:

– Ce veste?

– Nu-ți bei sucul de mere?

– Ce veste?

– La laborator, nu ți-au găsit nici un pic de ipeca în spută.

– Și ce-i cu asta? se miră Junior, fiindcă se prefăcuse că dormea cînd Vanadium și doctorul Parkhurst discutaseră despre ipecacuana în seara precedentă.

– Ipeca nu, vreun alt emetic nu și nici un fel de otravă.

Naomi scăpase de orice suspiciune. Junior era încîntat că scurta și frumoasa perioadă de timp petrecută împreună nu avea să rămînă înceţoşată pentru totdeauna de posibilitatea ca ea să fi fost o nemernică mincinoasă care să-i fi otrăvit mîncarea.

– Știu că ți-ai provocat singur vomatul, cumva, spuse detectivul, însă se pare că n-am să reușesc să dovedesc acest lucru.

– I-ascultă aici, domnule detectiv, insinuările astea bolnave cum că eu aș fi avut vreun amestec în ceea ce s-a întîmplat cu soția mea...

Vanadium ridică mîna ca și cum ar fi vrut să-l oprească și îi reteză vorba:

– Hai, scutește-mă de indignările astea ale tale! În plus, nici nu insinuez nimic. Pur și simplu, te acuz fățiș de omor. Te culcai cu altă femeie, Enoch? Asta a fost motivul?

– Ce dezgustător.

– Sincer să fiu – și eu sînt întotdeauna sincer cu tine – nu găsesc nici un indiciu privind vreo altă femeie. Am discutat

deja cu o mulţime de persoane, or toţi cred că tu şi Naomi eraţi fideli unul celuilalt.

– Am iubit-o.

– Daa, sigur, ai mai zis asta. Am admis deja că s-ar putea chiar să fie adevărat. Ţi se încălzeşte sucul de mere.

Potrivit lui Caesar Zedd, nu poţi fi puternic dacă nu înveţi întîi cum să fii calm mereu. Tăria şi puterea vin dintr-un autocontrol perfect, iar autocontrolul perfect nu decurge decît din liniştea interioară. Liniştea interioară, ne învaţă Zedd, este în mare parte o problemă de respiraţie adîncă, lentă şi ritmică, în combinaţie cu o concentrare fermă nu asupra trecutului şi nici chiar asupra prezentului, ci asupra viitorului.

Întins pe pat, Junior ţinea ochii închişi şi respira lent, adînc. Se gîndea concentrat la Victoria Bressler, asistenta medicală care ardea de nerăbdare să îl delecteze în zilele următoare.

– De fapt, spuse Vanadium, am venit mai ales ca să-mi iau moneda.

Junior deschise ochii, dar continuă să respire cum spunea Zedd, ca să-şi păstreze calmul. Încerca să-şi imagineze cum ar arăta sînii Victoriei eliberaţi de orice constrîngere.

Stînd în picioare aproape de capătul patului şi îmbrăcat cu costumul lui albastru inform, Vanadium semăna cu creaţia unui artist excentric, care a sculptat un om din gunoaie şi l-a îmbrăcat de la solduri.

Lîngă silueta mătăhăloasă a detectivului, care privea de sus la el, Junior nu se simţea capabil să intre într-o transă erotică. În mintea lui, sînii mari ai Victoriei rămîneau ascunşi sub uniforma albă şi scrobită.

– La lefurile poliţiştilor, zise Vanadium, contează orice bănuţ.

Ca prin farmec, o monedă îşi făcu apariţia în mîna lui dreaptă, între degetul mare şi arătător.

Imposibil să fie aceeaşi monedă pe care i-o lăsase lui Junior, seara. Exclus aşa ceva.

Toată ziua, din nişte motive pe care nu era în stare să le formuleze în cuvinte, Junior purtase în buzunarul halatului exact acea monedă. Din cînd în cînd, o mai scosese afară, ca s-o studieze.

Cînd se întorsese de la analize, se băgase în pat, fără să îşi scoată halatul. Îl purta şi acum peste pijama.

Vanadium nu avea de unde şti unde se afla moneda. Mai mult chiar, nici cînd îi pusese lui Junior tava în poală detectivul nu se apropiase atît de mult de el, încît să-i poată umbla în buzunarul de la halat.

Asta dovedea cît de naiv era Junior. Nu, nu voia să-i dea satisfacţie lui Vanadium, apucîndu-se să se scotocească prin halat, după monedă.

– Voi depune plîngere împotriva ta, îl ameninţă Junior.

– Bine, îţi aduc eu formularul necesar, data viitoare cînd o să mai vin.

Vanadium azvîrli moneda drept în sus şi imediat întinse braţele, cu palmele desfăcute, ca să arate că nu avea nimic în mîini.

Junior văzuse cînd moneda argintie ţîşnise dintre degetele poliţaiului, rotindu-se în sus. Acum se făcuse nevăzută, ca şi cum ar fi înghiţit-o aerul.

Cîteva fracţiuni de secundă, atenţia îi fusese distrasă de gestul lui Vanadium de a-şi arăta mîinile goale. Cu toate acestea, oricum detectivul n-ar fi avut cum să prindă moneda din zbor.

Pe de altă parte, şi dacă n-ar fi prins-o, moneda ar fi trebuit măcar să cadă pe jos. Junior ar fi auzit-o zornăind pe mozaic. Ceea ce nu se întîmplase, însă.

Iute ca un şarpe lansat în atac, Vanadium se apropiase mult de pat şi se apleca peste tăblia de fier:

– Naomi era însărcinată în şase săptămîni.

– Ce?!

– Asta e vestea despre care îţi vorbeam. Cel mai interesant lucru din raportul de la autopsie.

Junior crezuse că vestea se referea la raportul de la laborator, care arăta că în sputa lui nu se găsise nici o cantitate de ipeca. Fusese indus în eroare, ca să i se abată atenţia de la o problemă mult mai importantă.

Ochii aceia sfredelitori ca nişte ţepuşe, de un cenuşiu ciudat, îl ţintuiau pe Junior pe pat, imobilizîndu-l parcă pentru a fi mai bine studiat.

Iată acum şi zîmbetul de anacondă.

– V-aţi certat în legătură cu copilul, Enoch? În fine, poate ea şi-l dorea, iar tu nu. Pentru un individ ca tine, un bebeluş

nu ar face decît să-i încurce mişcările. Prea multă responsabilitate.

– Nu... nu am ştiut nimic.

– Testele de sînge vor demonstra dacă era copilul tău sau nu. Încă o posibilitate de a găsi o explicaţie la tot ce s-a întîmplat.

– Urma să devin tată... a remarcat Junior, sincer consternat.

– Am găsit cumva motivul, Enoch?

Uimit şi îngrozit de insensibilitatea poliţaiului, Junior spuse:

– Nu mă slăbeşti deloc. Soţia şi copilul meu au murit. Soţia şi copilul.

– Te pricepi la chinurile închipuite, la fel de bine ca mine la prestidigitaţie cu moneda.

Lacrimile ţîşneau din Junior, nişte torenţi usturători, sarea unei mări de suferinţă care îi înceţoşa vederea şi îi inunda faţa.

– Ieşi afară, nemernicule! Mi-e scîrbă de tine, smintit ce eşti! exclamă el, tremurîndu-i vocea atît de durere, cît şi de o revoltă aproape legitimă. Ieşi afară, imediat! AFARĂ!!!

În timp ce se îndrepta spre uşă, detectivul spuse:

– Nu uita să-ţi bei sucul de mere. Trebuie să te întremezi pentru proces.

Junior vărsă mai multe lacrimi decît i-ar fi putut provoca zece mii de cepe la un loc. Soţia şi copilul lui nenăscut. Nu pregetase să o sacrifice pe preaiubita lui Naomi, dar poate că preţul i s-ar fi părut totuşi exagerat, dacă ar fi ştiut că îşi sacrifica astfel şi primul copil zămislit vreodată de el. Asta era prea mult deja. Se simţea nedreptăţit.

După nici un minut de la plecarea lui Vanadium, o asistentă medicală îşi făcu apariţia cu sufletul la gură, trimisă probabil de poliţaiul ticălos. Greu de spus, printre atîtea lacrimi, dacă tipa arăta bine. Drăguţă la faţă, poate. Dar slabă ca un băţ.

Temîndu-se că accesul de plîns i-ar putea declanşa lui Junior nişte spasme ale muşchilor abdominali şi, în ultimă instanţă, o nouă criză de vomat hemoragic, sora medicală adusese cu ea un tranchilizant. Voia să-l pună să înghită medicamentul cu nişte suc de mere.

Junior ar fi fost în stare să bea şi acid carbolic, numai să nu se atingă de sucul acela, numai fiindcă ştia că i-l adusese Thomas Vanadium pe tava cu mîncare. Ca să îşi atingă scopul, poliţaiul ăsta maniac ar fi fost în stare să recurgă şi la otravă, dacă simţea că prin mijloacele uzuale ale legii nu putea obţine ceea ce voia.

La insistenţele lui Junior, sora medicală turnă nişte apă din cana de pe noptieră. Vanadium nici nu se apropiase de cană.

După un timp, cu ajutorul tranchilizantului şi al tehnicilor de relaxare învăţate de la Caesar Zedd, Junior îşi recăpătă autocontrolul.

Sora rămase cu el pînă ce lui Junior i se opri potopul de lacrimi. În mod evident, pacientul nu avea să facă o nouă emesis pe bază nervoasă. Cînd Junior se plînse că sucul de mere din pahar avea un gust ciudat, asistenta îi promise să-i aducă unul proaspăt.

Singur, calm din nou, Junior avea posibilitatea să pună în aplicare ceea ce reprezenta, incontestabil, conceptul fundamental al filozofiei lui Zedd: Caută întotdeauna latura luminoasă a lucrurilor. Indiferent de severitatea unui neajuns şi fără să conteze cît de groaznică a fost lovitura primită, poţi descoperi întotdeauna şi o latură luminoasă, dacă vei căuta suficient de asiduu. Cheia fericirii, a succesului şi a sănătăţii mintale presupune să ignori aspectele negative, să negi impactul lor asupra ta şi să găseşti motive de a celebra orice eveniment din viaţă, inclusiv cea mai crudă catastrofă, găsind latura luminoasă chiar şi în ceasul cel mai negru.

În cazul de faţă, latura luminoasă era orbitor de luminoasă. Murindu-i atît soţia, o femeie extraordinar de frumoasă, cît şi copilul nenăscut, Junior putea cîştiga simpatia – mila, dragostea – oricăror juraţi, pe care ar trebui să-i înfrunte într-un proces nedrept intentat de stat.

Ceva mai devreme, îl surprinsese vizita făcută de Knacker, Hisscus şi Nork. Nu se aştepta să vadă atît de repede nişte indivizi din această tagmă. Ar fi preferat să aibă parte de un singur avocat foarte priceput şi abil. Acum înţelegea de ce descinseseră toţi trei în forţă, dornici să discute despre

reparaţii morale, despăgubiri, scuze. Aflaseră de la procuratură, înaintea poliţiei, că Naomi era însărcinată, şi conştientizaseră astfel poziţia vulnerabilă a statului.

Sora medicală se întoarse cu nişte suc de mere proaspăt, rece şi dulce.

Junior sorbea încet din pahar. Cînd ajunse la fund, conchisese deja ineluctabil că Naomi nu-i spusese intenţionat despre sarcină.

Nu se putea ca în cele şase săptămîni, care trecuseră de cînd copilul fusese zămislit, să nu-i fi întîrziat ciclul măcar o dată. Nu se plînsese de greţuri matinale, ceea ce nu însemna însă că nu avusese şi aceste simptome. Puţin probabil, aşadar, ca Naomi să nu-şi fi dat seama că era însărcinată.

Junior nu se arătase niciodată potrivnic ideii de a întemeia o familie. Prin urmare, Naomi n-ar fi avut nici un motiv să se teamă să-i spună că aştepta un copil.

Din păcate, lui Junior nu-i rămînea decît să tragă concluzia că Naomi nu se decisese încă dacă să păstreze copilul ori să recurgă la un avort ilegal, fără acordul lui Junior. Se gîndinse vasăzică să-şi chiureteze din pîntece copilul lui, fără nici măcar să-i spună lui Junior.

Insulta, jignirea, trădarea aceasta îl uluiau pe Junior.

Inevitabil, trebuia să se întrebe dacă nu cumva Naomi ţinuse secretă sarcina fiindcă bănuia că nu era copilul soţului ei.

Dacă testele de sînge ar fi dezvăluit că nu Junior era tatăl, Vanadium ar avea motive să îşi susţină acuzaţiile. Nu ar fi tocmai cele mai bune motive, totuşi, avînd în vedere că, de fapt, Junior nici nu ştiuse că soţia lui era însărcinată şi nici că, eventual, se culca şi cu alt bărbat. Însă detectivul ar putea să-i bage în cap procurorului această posibilitate, iar procurorul ar avea toate şansele să convingă cel puţin cîţiva juraţi.

Naomi, curvă proastă şi necredincioasă!

Ce rău îi părea că o omorîse atît de repede, cruţînd-o de suferinţe mai mari. Dacă ar fi torturat-o întîi, acum ar fi avut măcar satisfacţia de a-şi putea aminti toate chinurile ei.

Un timp, a căutat latura luminoasă. Nu reuşea s-o găsească.

Bău limonada. Mîncă biscuiţii săraţi.

În cele din urmă, Junior îşi aduse aminte de monedă. Băgă mîna în buzunarul drept al halatului, dar moneda nu era acolo, aşa cum ar fi trebuit. Buzunarul stîng era şi el gol.

27

Walter Panglo, singurul antreprenor de pompe funebre din Bright Beach, era un bărbat mărunţel, căruia îi plăcea să piardă vremea prin grădina casei, atunci cînd nu se ducea să planteze morţi în pămînt. Creştea trandifiri frumoşi, pe care îi dăruia sub formă de buchete oamenilor bolnavi, tinerilor îndrăgostiţi, bibliotecarei de la şcoală de ziua ei de naştere, funcţionarilor care erau politicoşi cu el.

Soţia lui, Dorothea, îl adora, nu în ultimul rînd fiindcă acceptase să o ia la ei pe soacra lui, o bătrînă de optzeci de ani, cu care se purta frumos, de parcă ar fi fost deopotrivă o ducesă şi o sfîntă. Era mărinimos şi cu săracii, îngropîndu-le morţii pe bani, dar cu mare fast.

Jacob Isaacson – frate geamăn cu Edom – nu ştia nimic rău despre Panglo, dar nu avea încredere în el. Dacă antreprenorul de pompe funebre ar fi fost prins smulgînd dinţii de aur din gura morţilor şi scriind simboluri satanice pe fesele lor, Jacob ar fi spus: „Normal, era de aşteptat". Dacă Panglo ar fi păstrat sticluţe cu sînge contaminat de la cadavre de oameni bolnavi, iar într-o bună zi s-ar fi apucat să alerge prin oraş, stropindu-i pe faţă cu fluidul infectat pe diverşi cetăţeni nevinovaţi, Jacob nu s-ar fi mirat deloc.

Jacob nu avea încredere decît în Agnes şi în Edom. Ajunsese să aibă încredere şi în Joey Lampion, dar după ani întregi de observare circumspectă. Acum Joey era mort, iar trupul lui neînsufleţit se afla în sala de îmbălsămare de la Casa Funerară Panglo.

În momentul de faţă, Jacob era departe de sala de îmbălsămare şi nu avea de gînd să pună piciorul acolo, atîta timp cît mai era în viaţă. Ghidat de Walter Panglo, trecea în revistă modele de sicrie din sala de recepţie funerară.

Voia pentru Joey cel mai scump coşciug, lucru cu care

Joey, un om modest şi precaut, nu s-ar fi învoit nici în ruptul capului. Aşa că alese pînă la urmă un sicriu elegant, dar fără ornamente, care costa ceva mai mult decît preţul mediu.

Profund îndurerat de faptul că trebuia să organizeze funeraliile unui om atît de tînăr ca Joey Lampion, pe care îl iubise şi îl admirase, Panglo se oprea să îşi exprime uimirea şi să murmure vorbe de consolare, de fiecare an dată cînd se mai stabilea un detaliu. Ţinînd mîna pe sicriu, spuse:

– Incredibil, accident de maşină, chiar în ziua în care s-a născut fiul lui. Ce trist. Groaznic de trist.

– Nu mi se pare chiar atît de incredibil, spuse Jacob. Patruzeci şi cinci de mii de oameni mor în fiecare an în accidente rutiere. Automobilele nu mai sînt mijloace de transport. Sînt maşinării ale morţi. Zeci de mii de persoane sînt desfigurate şi rămîn mutilate pe viaţă.

În timp ce Edom se temea de furia naturii, Jacob ştia că adevăratul sfîrşit al lumii avea să fie opera omenirii.

– Asta nu înseamnă că trenurile sînt cumva mai bune. Uite, bunăoară, accidentul feroviar din 1960. *Santa Fe Chief,* lîngă San Francisco, s-a ciocnit violent de o cisternă petrolieră. Şaptesprezece pasageri au murit zdrobiţi şi arşi într-o limbă de foc.

Lui Jacob îi era frică de ceea ce oamenii puteau face cu bîte, cuţite, arme de foc, bombe, doar cu mîinile goale chiar, însă cel mai mult îl preocupa riscul morţii neintenţionate pe care umanitatea şi-l cauza cu nişte aparate, maşinării şi structuri menite să amelioreze calitatea vieţii.

– Cincizeci de oameni au pierit la Londra, în 1957, cînd s-au ciocnit două trenuri. Alţi 112 au fost striviţi, schilodiţi, mutilaţi în 1952, tot în Anglia.

Încruntîndu-se, Panglo spuse:

– Teribil, ai dreptate, cîte lucruri cumplite se petrec pe lumea asta, dar nu-mi dau seama cum nişte trenuri...

– Toate-s la fel. Automobile, trenuri, vapoare, tot una, insistă Jacob. Ţi-aduci aminte de *Toya Maru?* Feribotul japonez care s-a răsturnat în septembrie 1954. Au murit atunci 1168 de oameni. Sau şi mai rău chiar, în 1948, lîngă Manciuria, mamă Doamne, a explodat cazanul pe o navă comercială chineză şi au murit şase mii de persoane. Şase mii, pe un singur vas!

În următoarea oră, în timp ce Walter Panglo îi prezenta lui Jacob etapele succesive legate de pregătirea înmormîntării, acesta îi relata detaliile sinistre ale diferitelor catastrofe – prăbuşiri de avioane, naufragii, ciocniri de trenuri, accidente de mină, ruperi de diguri, incendii în hoteluri, incendii în cluburi de noapte, explozii de conducte şi sonde petroliere, explozii la fabrici de armament...

Cînd toate detaliile serviciilor mortuare şi funerare propriu-zise au fost puse la punct, Walter Panglo a avut un tic nervos pe obrazul stîng. Ţinea ochii larg deschişi, ca şi cum s-ar fi speriat atît de rău, încît pleoapele îi încremeniseră în poziţie ridicată, din cauza spasmului provocat de uimire. Mîinile i se făcuseră probabil lipicioase, fiindcă se ştergea cu palmele de costum, în mod repetat.

Sesizînd nervozitatea antreprenorului de pompe funebre, Jacob se convinse încă o dată că neîncrederea lui iniţială în Panglo era perfect justificată. Se părea că individul acesta pipernicit şi agitat avea ceva de ascuns. Jacob ştia că nu trebuia să fii poliţai ca să îţi dai seama că starea aceasta de surescitare venea de la un sentiment de vinovăţie.

În timp ce Panglo îl conducea spre ieşirea din casa funerară, Jacob se apropie de el şi îi şopti:

– Să ştii că Joe Lampion n-avea dinţi de aur.

Panglo făcu o mutră consternată. Se prefăcea, precis.

Miniaturalul antreprenor de pompe funebre se mulţumi să nu facă nici un comentariu apropo de istoria dentară a decedatului, îngăimînd în schimb cîteva cuvinte de condoleanţe, iar cînd, ca un gest consolator, puse o mînă pe umărul lui Jacob, acesta se chirci dezgustat.

Nedumerit, Panglo întinse mîna dreaptă, vrînd să-şi ia rămas-bun de la Jacob, însă acesta zise:

– Scuze, nu te supăra, dar nu dau mîna cu nimeni.

– Sigur, te înţeleg, nici o problemă, zise Panglo, coborînd încet mîna, deşi nu înţelegea deloc.

– Nu ştii niciodată ce-a făcut celălalt cu mîna aia, înainte, explică Jacob. Dacă bancherul ăla respectabil, care locuieşte aici pe stradă, ceva mai încolo, a îngropat în curtea din spate treizeci de femei dezmembrate?! Poate că doamna aceea frumoasă şi bisericoasă, de alături, doarme în pat cu cadavrul în putrefacţie al unui fost iubit, care a încercat s-o înşele cu

alta, iar ca să se mai amuze şi ea face acum bijuterii din degeţele de preşcolari, pe care îi torturează şi îi ucide.

Panglo preferă să îşi vîre amîndouă mîinile în buzunarele de la pantaloni, ca să fie mai în siguranţă.

– Am sute de dosare despre astfel de cazuri, spuse Jacob. Unele sînt şi mai oribile chiar. Dacă te interesează, poţi să-ţi fac nişte còpii după cîteva dintre ele.

– Eşti foarte amabil, se bîlbîi Panglo, dar nu prea am timp de citit.

Deşi nu-i convenea deloc că trebuia să lase cadavrul lui Joey în grija acestui antreprenor de pompe funebre excesiv de iritabil, Jacob traversă veranda casei funerare, o construcţie în stil victorian, şi ieşi în stradă, fără să mai privească înapoi. Merse pe jos pînă acasă, cam un kilometru şi jumătate, atent la trafic şi deosebit de prudent la intersecţii.

La apartamentul lui, situat deasupra garajului spaţios, se ajungea urcînd pe nişte scări exterioare. Suprafaţa locuibilă era împărţită în două încăperi. Prima era o combinaţie de living şi bucătărioară, cu o masă de două persoană pusă într-un colţ. În cealaltă parte, se afla un mic dormitor, care avea alături o baie.

Pe majoritatea pereţilor, în ambele camere, se aflau rafturi cu cărţi şi dulapuri. Aici, păstra numeroase studii de caz despre accidente, dezastre provocate de mîna omului, ucigaşi în serie, crime făcute la beţie – dovezi incontestabile că omenirea reprezenta o specie decăzută angajată într-o acţiune de autodistrugere, deopotrivă neintenţionată şi calculată.

În dormitorul unde domnea o ordine desăvîrşită, Jacob şi-a scos pantofii. Lungindu-se pe pat, a început să se holbeze la tavan, simţindu-se inutil.

Agnes văduvă. Bartholomew orfan de tată din naştere.

Prea mult, prea mult.

Jacob simţea că nu avea tăria să se uite la Agnes, cînd aceasta avea să vină acasă de la spital. Tristeţea din ochii ei putea să-l ucidă, ca un cuţit împlîntat în inimă.

Optimismul ei dintotdeauna, exuberanţa, pe care şi-o păstrase în mod miraculos de-a lungul atîtor ani dificili, nu vor supravieţui acestui dezastru. Agnes nu va fi un monument de speranţă pentru el şi Edom. Viitorul lor însemna o deznădejde totală şi nesfîrşită.

Poate avea noroc, totuşi, şi din cer cădea acum peste el un avion, nimicindu-l într-o clipă.

Locuiau prea departe de gară. Greu de presupus că un tren ar fi putut deraia drept prin garajul lor.

Ca un aspect pozitiv, totuşi, încălzirea în apartament se făcea cu o centrală alimentată cu gaze. O scurgere, o scînteie, o explozie, şi n-ar mai trebui să o vadă pe biata Agnes suferind.

După un timp, văzînd că nici un avion nu se prăbuşeşte peste el, Jacob se ridică din pat, se duse la bucătărie şi se apucă să pregătească o cocă pentru prăjitura preferată a lui Agnes.

Se considera un om de nimic, absolut inutil, care ocupa degeaba un loc pe lume, fără să-şi aducă vreo contribuţie, dar ştia că se pricepea să facă dulciuri bune. Orice reţetă, fie ea şi de la cel mai grozav cofetar din lume, putea fi îmbunătăţită de el.

Cînd făcea prăjituri, lumea nu i se mai părea la fel de periculoasă. Uneori, i se întîmpla chiar şi să uite de frică.

Nu era exclus ca aragazul să îi explodeze în faţă şi să-i aducă, în fine, pacea mult dorită, dar dacă scăpa şi de data asta îi rămînea măcar satisfacţia de a putea coace nişte dulciuri delicioase pentru Agnes.

28

Cu puţin timp înainte de ora unu, familia Hackachak a descins ca o furie, cu ochii injectaţi, cu dinţii dezgoliţi, cu glasul strident.

Junior se aşteptase să dea ochii cu aceste creaturi ciudate, simţind nevoia imperioasă de a se convinge încă o dată de monstruozitatea lor. Cu toate acestea, se făcu mic între perne cînd aceştia năvăliră vijelios în salon. Aveau nişte feţe fioroase, ca nişte canibali scăpaţi dintr-un post nedorit. Gesticulau emfatic, scuipînd vulgarităţi o dată cu mici resturi de mîncare dislocate din dantură prin forţa condamnărilor proferate.

Rudy Hackachak – Marele Barbar pentru prieteni – era un tip de un metru nouăzeci şi cinci înălţime, colţuros ca o sculptură cioplită cu toporul dintr-un buştean. Îmbrăcat cu un costum din poliester care avea mînecile prea scurte cu cîţiva centimetri, o cămaşă de un galben-urină foarte nefericit şi o cravată ca drapelul naţional al unei ţări din lumea a treia, renumită doar pentru un prost gust flagrant, Rudy Hackachak semăna cu fiara doctorului Frankenstein împopoţonată pentru un chef în vreun bar din Transilvania.

– Ia nu mai fă pe niznaiul cu mine, popîndăule! se răsti Rudy la Junior, apucîndu-se cu mîinile de tăblia de fier a patului, ca şi cum ar fi vrut s-o smulgă din loc şi să-i dea cu ea în cap ginerelui său, care făcea pe amorţitul.

Admiţînd că Marele Barbar era într-adevăr tatăl lui Naomi, nu-ţi rămînea decît să deduci că fata nu moştenise nici o genă de la el. Pesemne că tipul fertilizase prin efectul şocului vreun ovul de-al nevesti-sii, folosindu-se doar de glasul lui tunător, din moment ce Naomi nu-i semăna absolut deloc.

Sheena Hackachak, la cei patruzeci şi patru de ani ai ei, era mai frumoasă decît orice vedetă de cinema. Părea cu douăzeci de ani mai tînără decît vîrsta ei reală şi semăna atît de mult cu fiica ei răposată, încît, văzînd-o, pe Junior îl cuprinse o mare nostalgie erotică.

Similitudinile dintre Naomi şi maică-sa se opreau, însă, la aspectul exterior. Sheena era gălăgioasă, bădărană, egoistă, cu un vocabular ca o matroană de bordel specializată într-o clientelă de marinari suferind de sindromul Tourette.

Se apropie de pat. Junior era acum la mijloc între ea şi Marele Barbar. Avalanşa de invective obscene care se rostogolea din Sheena îi dădea senzaţia lui Junior că nimerise din greşeală în calea unui furtun de vidanjare.

La picioarele patului, stătea cocîrjat al treilea şi ultimul Hackachak: sora mai mare al lui Naomi, Kaitlin, de douăzeci şi patru de ani. Kaitlin era sora nereuşită, care moştenise de la taică-său înfăţişarea şi de la ambii părinţi firea. O uitătură foarte arămie îi înviora ochii căprui, iar sub un anumit con de lumină privirea ei furioasă putea scăpăra roşie ca sîngele.

Kaitlin era înzestrată cu vocea ţipătoare şi talentul de a vitupera care caracteriza tot tribul Hackachak, însă

deocamdată se mulțumea să lase pe seama părinților dezlănțuirea atacului vocal. Se holba, însă, la Junior, sfredelindu-l cu privirea, ca o freză de foraj petrolier.

Nu veniseră la Junior, ieri, cînd durerea era mai mare, dacă avuseseră cumva acest sentiment.

Naomi nu fusese prea apropiată de ei. Îi spusese adesea că se simțea ca Romulus și Remus, crescuți de o lupoaică, sau ca Tarzan, dacă ar fi încăput pe mîna unor gorile rele. Pentru Junior, Naomi era Cenușăreasa, o fată dulce și bună, iar el prințul îndrăgostit care o salva.

Familia Hackachak venise, așadar, după ce le trecuse durerea morții fetei, mînați la spital de vestea că Junior se arătase scîrbit la gîndul de a profita de pe urma tragicei căzături a soției. Aflaseră că îi refuzase pe Knacker, Hisscus și Nork.

Șansele rudelor lui prin alianță de a beneficia de o compensare pentru suferința și calvarul pricinuite de moartea lui Naomi erau grav compromise, dacă soțul ei nu făcea răspunzător statul de această mare nenorocire. Niciodată pînă acum nu simțiseră nevoia să fie așa uniți ca familie.

În clipa în care o împinsese pe Naomi în balustrada stricată, Junior prevăzuse această vizită din partea lui Rudy, Sheena și Kaitlin. Știuse de-atunci că se putea preface jignit de oferta statului de a echivala în bani decesul suferit, că putea simula repulsia, că putea să reziste convingător – pînă ce treptat, după zile sau săptămîni înfiorătoare, s-ar fi dat bătut, cu părere de rău, în fața agresivității și a insistențelor neobosite venite din partea familiei Hackachak.

În momentul în care rudele astea feroce aveau să-l dea gata, Junior știa că va fi cîștigat deja simpatia lui Knacker, Hisscus, Nork și a tuturor celor care nutriseră, eventual, suspiciuni vizavi de rolul lui în moartea lui Naomi. Poate chiar și Thomas Vanadium va constata că bănuielile lui fuseseră nefondate.

Urlînd ca niște păsări rapace care își sfîșie prada, soții Hackachak și-au atras de două ori mustrările unor asistente medicale. Li s-a spus să se potolească și să respecte odihna pacienților din saloanele învecinate.

Nu o dată, niște surori medicale îngrijorate – ba chiar și un rezident internist – au înfruntat tumultul, pentru a verifica

starea lui Junior. L-au întrebat dacă avea chef de musafiri, de aceşti musafiri.

– Ei sînt toată familia mea, spuse Junior, pe un ton ce se voia îndurerat şi mîhnit.

Afirmaţia nu era adevărată. Tatăl lui, artist ratat, dar şi alcoolic perfect realizat, locuia în California, Santa Monica. Maică-sa, divorţată de cînd Junior avea patru ani, fusese internată într-un ospiciu, în urmă cu doisprezece ani. Nu se vedea cu ei aproape niciodată. Nici nu-i spusese lui Naomi de existenţa lor. Nu avea motive să se mîndrească, în fond, cu nici unul dintre ei.

După plecarea ultimei asistente aferate de sănătatea lui, Sheena se trase mai aproape de Junior. Îl pişcă violent cu degetele de obraz, ca şi cum ar fi vrut să-i rupă o bucăţică de carne şi s-o bage în gură.

– Bagă-ţi bine în cap, rahat cu ochi ce eşti. Mie mi-a murit fata, Naomi a mea, comora mea, lumina vieţii mele.

Kaitlin se uita furioasă la maică-sa, ca şi cum s-ar fi simţit trădată.

– Naomi – din mine a ieşit pe lume acum douăzeci de ani, nu din tine, continuă Sheena, într-un şuşotit feroce. Aşa că eu am dreptul să sufăr, nu tu. Ha, în fond cine eşti tu, mă? Un tip oarecare care i-a tras-o vreo doi ani, atîta tot, asta eşti tu, mă, măgarule. Eu sînt mama ei. Habar n-ai să ai tu vreodată cît sufăr eu. Aşa că, dacă nu faci front comun cu familia asta ca să scoatem bănetul de la nemernicii ăia, eu personal îţi tai boaşele în somn şi le dau mîţei să ţi le mănînce.

– N-ai pisică.

– O să-mi cumpăr, i-o trînti Sheena.

Junior ştia că Sheena era în stare să se ţină de cuvînt. Chiar dacă n-ar fi vrut să pună mîna pe bani spre folosul lui personal – ceea ce nici măcar nu era adevărat –, tot n-ar fi îndrăznit s-o contrarieze pe Sheena.

Pînă şi Rudy, aşa matahală cum era şi lipsit de orice scrupule, tot se temea de femeia asta.

Toţi aceşti trei avortoni umani erau înnebuniţi după bani. Rudy deţinea şase magazine prospere de maşini second hand şi – mîndria lui – o firmă sub licenţă Ford prin care comercializa maşini noi şi vechi, în cinci localităţi din Oregon, însă îi plăcea să trăiască pe picior mare. De patru

ori pe an, se ducea la Vegas, aruncînd cu banii în dreapta şi în stînga, cu nonşalanţa cu care şi-ar fi golit vezica urinară. Şi Sheenei îi plăcea la Vegas, unde avea o plăcere nebună să spînzure bani pe ţoale. Lui Kaitlin îi plăceau bărbaţii, tipii chipeşi şi arătoşi, dar cum exista riscul ca pe întuneric să fie confundată cu taică-său, se vedea nevoită să dea bani ca să-şi facă cheful.

La un moment dat tîrziu în acea după-amiază, cînd cei trei Hackachak se burzuluiau la el şi îl împroşcau cu invective, Junior îl zări pe Vanadium, care stătea în pragul uşii, observînd scena. Se prefăcu că nu-l vede pe poliţai, dar cînd se uită din nou pe furiş, spre uşă, constată că Vanadium dispăruse ca o nălucă. Mda, o nălucă mai voluminoasă.

Pe parcursul zilei, iar apoi după o pauză de masă, familia Hackachak şi-a continuat pisălogeala. În toată istoria spitalului, nu se mai pomenise un asemenea spectacol. Turele personalului se schimbau, şi alte asistente medicale, în număr tot mai mare, găseau cîte un pretext de a arunca o privire la circul cu monştri.

Cînd familia a fost dată afară pe uşă, la încheierea orelor de vizită, Junior nu sucombase încă în faţa insistenţelor lor. Ca mişcarea de convertire să pară convingătoare, trebuia să mai reziste vreo două zile cel puţin.

Rămas singur, în fine, se simţea epuizat. Fizic, sufleteşte şi psihic.

Omorul în sine era ceva simplu, dar evenimentele ulterioare te puteau vlăgui de orice puteri. Deşi ştia că primind despăgubirile băneşti din partea statului situaţia lui financiară ar fi fost rezolvată pe viaţă, stresul era totuşi atît de puternic, încît Junior se întreba dacă merita să rişte.

Conchise că nu mai trebuia niciodată să ucidă atît de impulsiv. Niciodată. De fapt, jură să nu mai ucidă deloc, decît în caz de legitimă apărare. Curînd avea să fie bogat – dar putea şi să piardă totul, dacă era prins. Homicidul este o aventură minunată; din păcate, însă, nu-şi mai putea permite această distracţie.

Dacă Junior ar fi ştiut că îşi va călca jurămîntul solemn de două ori pînă la sfîrşitul lunii – şi că nici una dintre victime, din păcate, nu avea să aparţină clanului Hackachak –, poate n-ar mai fi adormit aşa de uşor. Şi nici n-ar mai fi visat,

poate, că fura sute de monede din buzunarele lui Thomas Vanadium, în timp ce detectivul nedumerit scotocea zadarnic după ele.

29

Luni dimineaţă, sus de tot deasupra mormîntului lui Joe Lampion, din cerul californian de un albastru translucid iradia o ploaie de lumină atît de pură şi de clară, încît avea parcă darul de a spăla lumea de toate petele ei.

O mulţime numeroasă asistase la slujba funerară de la Biserica St. Thomas, unde rudele şi prietenii îndoliaţi umpluseră lăcaşul de cult şi trotuarul din faţă, iar acum veniseră cu toţii şi la cimitir.

Ajutată de Edom şi Jacob, Agnes – într-un scaun cu rotile – a traversat peluza şi, trecînd printre morminte, a ajuns lîngă locul de veşnică odihnă al soţului ei. Deşi nu mai exista pericolul de noi hemoragii, medicii îi recomandaseră să evite orice efort.

Îl ţinea în braţe pe Bartholomew. Bebeluşul nu era prea înfofolit, întrucît vremea era neobişnuit de caldă pentru acel anotimp. Agnes n-ar fi fost în stare să suporte acest calvar, dacă n-ar fi avut copilaşul cu ea. Mica povară din braţele ei reprezenta ancora aruncată în marea viitorului, care o ajuta să nu plutească înapoi în derivă printre amintirile zilelor apuse, ah, cîte zile frumoase alături de Joey. Amintirile, în acest moment critic, o izbeau în inimă ca nişte lovituri de ciocan. Mai tîrziu, o vor consola. Deocamdată, însă, nu.

Movila de pămînt de lîngă mormînt fusese ascunsă în dosul unor maldăre de flori şi coroane. Sicriul suspendat era înconjurat la bază cu nişte pînză neagră, care masca imensa gaură căscată dedesubt.

Deşi era credincioasă, Agnes nu se simţi în stare în acel moment să împrăştie florile peste realitatea dură şi urîtă a morţii. Sumbră şi scheletică, Moartea era aici, sădindu-şi semînţele printre toţi prieteni adunaţi acolo, ştiind că dintre ei îşi va culege roadele cîndva.

Postați de o parte și de cealaltă a căruciorului cu rotile, Edom și Jacob nu se prea sinchiseau de slujba de înmormîntare, preferînd să studieze cerul. Amîndoi frații se încruntau, contemplînd albastrul acela fără nici un nor, de parcă ar fi văzut acolo mii de chipuri ale tunetului.

Agnes presupunea că Jacob tremura de teama unei catastrofe aviatice sau măcar a unui mic accident de avion. La rîndul lui, Edom evalua probabil eventualitatea nefastă ca acest loc tihnit – exact la această oră – să devină punctul de impact pentru unul dintre asteroizii aceia distrugători de planete, despre care se știa că nimiciseră aproape orice formă de viață pe pămînt, cam la fiecare cîteva sute de mii de ani.

O mohoreală sfîșietoare își strîngea ghearele peste ea, dar Agnes nu voia să se lase doborîtă de tristețe. Dacă renunța la orice speranță, alegînd disperarea cum făcuseră frații ei, șansele lui Bartholomew s-ar fi spulberat de la bun început. Avea datoria să-i insufle copilului optimism, să-l învețe bucuriile vieții.

După serviciul funerar, printre cei care au venit la Agnes, lîngă mormînt, încercînd să exprime inexprimabilul, s-a aflat și Paul Damascus, proprietarul firmei Damascus Pharmacy, de pe Ocean Avenue. Originar din Orientul Mijlociu, avea pielea măslinie și părul de un roșu-ruginiu incredibil. Cu sprîncene, gene și mustăți la fel de roșcate, fața lui frumoasă semăna cu o statuie de bronz.

Paul îngenunche lîngă scaunul cu rotile.

– Ziua aceasta crucială, Agnes. Ziua aceasta crucială, cu toate începuturile ei. Hmmm?

Rostise aceste cuvinte, ca și cum ar fi fost convins că Agnes înțelegea la ce se referea el. Zîmbea, cu o licărire în ochi aproape complice, de parcă ar fi făcut parte amîndoi dintr-o societate secretă, în care aceste cuvinte constituiau un cod ce întruchipa o semnificație complexă pe care neinițiații nu o puteau pricepe.

Pînă ce Agnes să fie în stare să-i răspundă, Paul sări în picioare și plecă. Alți prieteni se apropiau de ea, transmițîndu-i condoleanțe, așa că în scurt timp silueta farmacistului se făcu nevăzută prin mulțimea care se retrăgea.

Ziua aceasta crucială, Agnes. Ziua aceasta crucială, cu toate începuturile ei.

Ce vorbe bizare.

Sentimentul unui mister profund o copleşi pe Agnes, descumpănind-o, deşi nu era ceva întru totul neplăcut.

O trecură nişte fiori, iar Edom, crezînd că surorii lui i se făcuse răcoare, îşi scoase sacoul şi i-l puse ei pe umeri.

În dimineaţa aceasta de luni, în Oregon, domnea o atmosferă sumbră: norii de ploaie, ca nişte burţi negricioase şi umflate, spînzurau jos, deasupra cimitirului, într-un lugubru rămas-bun adresat lui Naomi, chiar dacă nu începuse încă să plouă.

În picioare, lîngă mormînt, Junior avea o dispoziţie mizerabilă. Se săturase să se tot prefacă profund îndurerat.

Trei zile şi jumătate trecuseră de cînd îi dăduse brînci neveste-sii din turnul foişorului, dar în tot acest interval nu avusese parte de nici o distracţie. Sociabil din fire, nu obişnuia să refuze nici o invitaţie la petrecere. Îi plăcea să rîdă, să iubească, să trăiască, dar cum să se bucure de viaţă, cînd nu putea uita nici o clipă că trebuia să se arate distrus de suferinţă şi să păstreze permanent un ton îndurerat.

Mai rău chiar, pentru ca angoasa lui să pară veridică şi pentru a evita orice suspiciune, ştia că va fi nevoit să joace rolul văduvului desperat, pe puţin două săptămîni, dacă nu chiar o lună. Ca adept convins al tehnicilor de autoameliorare promovate de doctorul Caesar Zedd, pe Junior îl enervau oamenii care se lăsau ghidaţi de sentimentalism şi de conformismul social, dar acum se vedea obligat să joace teatru, simulînd că era la fel ca ei – şi asta pe o perioadă de timp nedeterminată.

Avînd o sensibilitate cu totul specială, o jelise pe Naomi din tot trupul lui, cu o emesis violentă, cu sîngerări faringiene şi incontinenţă. Cu o durere sufletească atît de răscolitoare, Junior se aflase la un pas de moarte. Gata, însă, ce-i prea mult strică.

La slujba de înmormîntare asistau doar cîteva persoane îndoliate. Spre deosebire de multe cupluri de tineri, Junior şi Naomi fuseseră atît de uniţi şi legaţi unul de celălalt, încît nu prea aveau prietenii.

Era de faţă familia Hackachak, desigur. Junior nu acceptase încă să se alăture eforturilor lor în goana după banii

cuveniţi prin deces. Dar ştia că îl vor pisa şi agasa, pînă ce vor obţine acordul lui.

În costumul albastru, Rudy semăna, ca de obicei, cu un cîrnat îndesat şi prost răsucit. Dar aici, în cimitir, nici nu mai conta că nu ştia să-şi aleagă croitorul, fiindcă oricum mutra lui te ducea cu gîndul la un jefuitor de morminte, venit să-şi încropească o garderobă din haine de mort.

Profilată pe fundalul monumentelor din granit, silueta masivă a lui Kaitlin sugera parcă un duh şubred venit de Dincolo, sculat poate dintr-un coşciug putred ca să se răzbune pe cei vii.

Rudy şi Kaitlin se uitau furioşi la Junior, iar prin vălul ei negru Sheena îl sfredelea şi ea cu privirea. Deşi arăta senzaţional în rochia ei neagră şi strîmtă, pe mama îndurerată o deranja însă accesoriul de pe cap, din cauza căruia trebuia să ridice sus încheietura mîinii la care avea ceasul, ca să vadă ora, aşa cum i s-a întîmplat nu o dată în timpul slujbei ce i se părea de-a dreptul interminabilă.

Junior intenţiona să capituleze ceva mai tîrziu, azi, la o reuniune cu familia şi prietenii. Rudy organizase un bufet în sala cu exponate de la noul lui magazin de maşini sub licenţă Ford, pe care îl ţinea închis pentru public pînă la ora trei: lamentaţii, mîncare şi amintiri înduioşătoare despre răposată, printre exemplare nou-nouţe de Thunderbird, Galaxy şi Mustang. Această adunare îi punea la dispoziţie lui Junior un număr suficient de martori pentru spectacolul cedării pline de regrete, lacrimi şi furie chiar, în favoarea materialismului insistent al familiei Hackachak.

Ceva mai încolo în cimitir, cam la vreo sută cincizeci de metri, începuse deja o altă înmormînatre, la care lua parte un număr mai mare de persoane.

Din cauza distanţei şi a vegetaţiei bogate, Junior nu deslușea prea bine ce se întîmpla la cealaltă groapă, însă era mai mult decît sigur că majoritatea celor adunaţi acolo erau negri. A presupus, prin urmare, că mortul era tot o persoană de culoare.

Surprinzător. Mda, în fine, Oregon este un stat progresist, altfel decît sudul propriu-zis. Dar, totuşi, i se părea ceva surprinzător. În plus, în Oregon nu locuiesc prea mulţi negri,

de fapt o mînă de oameni în comparaţie cu alte state; mai mult, chiar, Junior ştia că îşi aveau propriul cimitir.

Nu avea nimic împotriva negrilor. Nu le voia răul. Nu avea prejudecăţi. Trăieşte şi lasă-i pe alţii să trăiască. Avea convingerea că, atîta vreme cît îşi vedeau de lumea lor şi se purtau civilizat, fără să se amestece cu restul, aveau tot dreptul la o viaţă liniştită.

Oricum, însă, mormîntul acestui negru se afla în amonte faţă de cel al lui Naomi. În timp, o dată cu procesul de descompunere fluidele cadavrului se vor amesteca bine cu ţărîna. Iar cînd ploaia va pătrunde adînc în pămînt, scurgerile subterane vor transporta aceste fluide la vale, pînă ce vor ajunge să se infiltreze în mormîntul lui Naomi şi să se amestece cu rămăşiţele ei. Or, lui Junior, asta i se părea foarte nepotrivit.

Dar nu putea face nimic acum. Eventuala mutare a trupului lui Naomi în alt mormînt, într-un cimitir fără negri, ar da naştere la multe discuţii. Nu voia să atragă şi mai mult atenţia asupra lui.

Luă însă hotărîrea să se consulte cu un avocat, în privinţa testamentului. Şi asta foarte curînd. Voia să specifice că dorea să fie incinerat, iar cenuşa lui să fie înhumată într-un zid memorial, sus deasupra solului, unde riscul vreunor infiltrări era complet exclus.

Doar o singură persoană din grupul care asistase la cealaltă înmormîntare nu se îndreptă spre şirul de maşini de pe alee. Un bărbat în costum negru venea la vale, printre pietre şi monumente funerare, drept spre mormîntul lui Naomi.

Junior nu înţelegea motivul pentru care un străin de culoare ar dori să se amestece în treburile lor. Spera să nu se stîrnească vreun scandal.

Pastorul terminase. Slujba se încheiase. Nimeni nu veni să îi transmită condoleanţe lui Junior, ştiind că urmau să se revadă curînd la bufetul magazinului Ford.

Acum, însă, constată că bărbatul care venea de la cealaltă înmormîntare nu era nici negru, nici necunoscut. Detectivul Thomas Vanadium era suficient de agasant încît să poată intra în competiţie, sub acest aspect, cu oricare dintre membrii familiei Hackachak.

Junior se gîndea să plece pînă ca Vanadium – aflat încă la

vreo cincizeci de metri – să ajungă acolo. Dar n-ar fi vrut să lase impresia că fugea de el.

Doi reprezentanţi ai antreprizei de pompe funebre erau singurele persoane rămase la mormînt, în afară de Junior. Îl întrebară dacă puteau coborî coşciugul în groapă, sau dacă prefera să mai aştepte pînă pleca şi el.

Junior le dădu permisiunea să continue.

Cei doi bărbaţi desprinseră şi rulară în sus cortina verde care atîrna de cadrul rectangular cu troliu, fixat pe conturul gropii, de care era suspendat sicriul. Aleseseră culoarea verde, şi nu negru, fiindcă Naomi iubea natura: Junior fusese foarte atent cu toate detaliile serviciului funerar.

Groapa era acum dezgolită. Nişte pereţi de pămînt reavăn. Sub umbra coşciugului, fundul mormîntului se pierdea în beznă.

Vanadium ajunse la marginea gropii şi rămase lîngă Junior. Purta un costum negru de proastă calitate, dar care îi venea bine, spre deosebire de cum arăta Rudy în hainele lui.

Detectivul avea în mînă un singur trandafir alb, cu tulpină lungă.

Troliul era acţionat prin două manivele. Antreprenorul de pompe funebre şi asistentul lui învîrtiră de mînere simultan şi, în scîrţîitul discret al mecanismului, sicriul coborî încet în groapă.

În cele din urmă, Vanadium spuse:

– Conform raportului de la laborator, copilul din burta ei era aproape sigur al tău.

Junior nu spunea nimic. Era supărat în continuare pe Naomi, pentru că nu-i spusese că era însărcinată, dar radia de încîntare la gîndul că fusese copilul lui. Acum Vanadium nu mai putea susţine că infidelitatea lui Naomi şi bastardul rezultat ar fi fost un motiv de omor.

Pe Junior, vestea îl mulţumea şi îl întrista deopotrivă. Nu-şi îngropa numai nevasta, ci şi primul lui copil. Îşi îngropa familia.

Refuzînd să îi dea satisfacţie poliţaiului printr-un răspuns relativ la paternitatea copilului nenăscut, Junior se holba fix în groapă.

– La înmormîntarea cui ai fost acolo? zise el.

– Fiica unui prieten. Am aflat că a murit într-un accident de maşină la San Francisco. Era mai tînără decît Naomi.

– Mda, tragic. Viaţa pentru ea s-a curmat prea repede. Muzica ei celestă a încetat prematur, spuse Junior, fericit că îi putea servi poliţaiului maniac o porţie din chiar teoria lui despre viaţă. A apărut o discordanţă acum în univers, domnule detectiv. Nimeni nu ştie în ce mod ne pot afecta pe noi toţi – pe mine, pe dumneata – vibraţiile acestei discordanţe.

Abţinîndu-se să nu rînjească batjocoritor, se încumetă totuşi să îi arunce o privire lui Vanadium, însă detectivul continua să se holbeze în mormîntul lui Naomi, ca şi cum n-ar fi sesizat zeflemeaua sau, dacă ar fi auzit-o, ca şi cum ar fi preferat s-o ignore.

Pe urmă, Junior văzu pata de sînge de pe manşeta dreaptă a cămăşii lui Vanadium. Dar şi din mînă îi picura sînge.

Ghimpii de pe tulpina lungă a trandafirului nu fuseseră scoşi, iar Vanadium ţinea palma încleştată peste vîrfurile lor ascuţite. După toate aparenţele, nu-şi dăduse seama că era rănit.

Brusc îngrozit de această scenă, lui Junior îi venea s-o ia la goană de lîngă smintitul acesta. Dar, totuşi, o fascinaţie morbidă îl încremenise locului.

– Ziua aceasta capitală, rosti Thomas Vanadium încetişor, fără să-şi ia privirea de la mormînt, pare plină de nişte sfîrşituri teribile. Dar, ca orice zi, e plină de fapt doar de începuturi.

Cu o bufnitură zdravănă, sicriul elegant al lui Naomi atinse fundul gropii.

Pentru Junior, asta semăna cu un sfîrşit.

– Ziua aceasta capitală, murmură detectivul.

Conchizînd în sinea lui că nu era necesară nici o replică finală, Junior porni spre ieşire.

Burţile legănate ale norilor umflaţi de ploaie nu păreau mai întunecate decît atunci cînd venise el la cimitir, dar totuşi i se arătau mai ameninţătoare.

Cînd ajunse la maşină, întoarse capul spre mormînt. Cei doi angajaţi de la pompe funebre terminaseră aproape de demontat troliul. Curînd, un salahor urma să umple gaura.

Sub privirile lui Junior, Vanadium întinse braţul drept peste mormîntul deschis. Avea în mînă trandafirul alb, cu ghimpii îmbibaţi de sînge. Lăsă să-i cadă dintre degete floarea, care se făcu nevăzută, în pămîntul căscat peste sicriul lui Naomi.

*

În această seară de luni, cînd Phimie şi soarele se pierduseră în întuneric, Celestina s-a aşezat la masă cu tatăl şi mama ei, în sufrageria parohiei.

Ceilalţi – membri ai familiei, prieteni şi enoriaşi – plecaseră cu toţii. O linişte nefirească umplea casa.

Întotdeauna, înainte, căminul lor fusese plin de dragoste şi afecţiune sufletească; era la fel în continuare deşi, din cînd în cînd, Celestina simţea un fel răcoare trecătoare, care nu putea fi pusă pe seama curentului din camere. Niciodată pînă atunci casa aceasta nu păruse defel pustie, însă pustietatea o năpădise acum – golul lăsat de moartea surorii ei.

Dimineaţa, urma să se întoarcă la San Francisco, împreună cu mama ei. Nu-i convenea deloc să îl lase pe tăticul ei singur cu acest vid în jur.

Era necesar, totuşi, să nu amîne plecarea. Copilaşul urma să fie externat din spital, imediat ce scăpa de mica infecţie pe care o avea deocamdată. Acum, o dată ce Grace şi pastorul primiseră dreptul de tutelă pînă la definitivarea adopţiei, trebuia făcute pregătirile necesare pentru ca Celestina să îşi poată respecta legămîntul de a creşte ea fetiţa.

Ca de obicei, cina s-a desfăşurat la lumina lumînărilor. Părinţii Celestinei erau nişte romantici. Aveau convingerea, totodată, că mesele frumoase exercitau un efect civilizator asupra copiilor, chiar dacă mîncarea consta doar din pîine goală.

Nu făceau parte din categoria baptiştilor care se abţineau de la băutură, dar nu serveau vin la masă decît la ocazii speciale. La prima cină care urma unei înmormîntări, după rugăciuni şi lacrimi, tradiţia familiei era de a se ciocni un pahar în memoria scumpei rude dispărute. Un singur pahar. Merlot.

De data aceasta, lumina pîlpîindă a lumînărilor nu a creat o atmosferă romantică şi nici măcar o ambianţă distinsă: efectul ei a fost o linişte reverenţioasă.

Cu o eleganţă lentă şi ceremonioasă, tatăl ei a desfăcut sticla şi a turnat în trei pahare. Îi tremurau mîinile. Reflecţiile flăcărilor de la lumînările aprinse aureau delicat cupele paharelor cu picior. Se adunaseră la un capăt al mesei. Vinul de un roşu închis scăpăra rubiniu, cînd Celestina ridică

paharul. Reverendul ţinu primul toast, vorbind atît de încet, încît Celestina mai mult simţea în suflet cuvintele lui tremurate, decît le deslușea cu auzul.

– Pentru dulcea Phimie, care este la Domnul.

– Pentru scumpa mea Phimie... care nu va muri niciodată, zise Grace.

Venise rîndul Celestinei.

– Pentru Phimie, care va fi cu mine în gînd în fiece ceas din fiece zi, pînă la capătul vieţii, pînă ce va putea fi din nou alături de mine cu adevărat. Şi pentru... pentru această zi capitală.

– Pentru această zi capitală, repetară mama şi tatăl ei.

Vinul părea amărui, deşi Celestina ştia că era dulce. Amărăciunea era în ea, nu în zeama strugurilor.

Avea senzaţia că nu făcuse totul pentru sora ei. Nu-şi dădea seama cum ar fi putut s-o ajute mai mult, dar, dacă ar fi fost mai abilă, mai perspicace şi mai atentă, probabil că decesul acesta cumplit ar fi putut fi evitat.

Care era rostul ei pe lumea asta, cum să poată spera să fie vreodată de folos cuiva, dacă ea nu fusese în stare nici măcar să-şi salveze surioara? Flăcările lumînărilor se etompau parcă într-un tremur difuz, iar obrajii părinţilor lor străluceau ca nişte feţe de îngeri întrezăriţi în vis.

– Ştiu la ce te gîndeşti, îi zise mama ei, luînd-o de mînă. Ştiu cît de inutilă te simţi, cît de neajutorată, cît de mică, dar nu uita că...

Cu un gest plin de blîndeţe, tatăl ei îşi aşeză şi el palma peste mîinile lor unite.

Iar Grace, nedezmințindu-şi harul numelui, rosti cuvintele menite să aducă pace în sufletul Celestinei: „Nu uita că există Bartholomew".

30

Ploaia care, dimineaţa, amenințase să inunde parcă înmormîntarea, a stropit un pic după-amiaza, dar pînă la lăsarea serii cerul din Oregon se făcuse senin şi curat. Dintr-o

zare în cealaltă, vedeai o infinitate de stele ca de gheaţă, iar în mijlocul lor spînzura securea strălucitoare a lunii, argintie ca oţelul.

Cu puţin timp înainte de ora zece, Junior reveni la cimitir, lăsîndu-şi maşina în locul unde parcaseră dimineaţa persoanele de culoare. Acum, nu mai exista alt automobil pe alee.

Curiozitatea îl aducea aici. Curiozitatea şi o capacitate de autoconservare. Mai devreme, Vanadium nu venise la mormîntul lui Naomi ca oricare dintre persoanele îndoliate prezente acolo. Venise ca la serviciu, în calitate de poliţai. Poate că şi la cealaltă înmormîntare fusese tot în calitatea lui oficială de detectiv.

După vreo zece metri, Junior coborî printre morminte, pe panta cu iarba frumos tunsă. Aprinse lanterna, păşind cu precauţie, fiindcă terenul era denivelat şi alunecos, iar pe alocuri se formaseră mici băltoace de la ploaie.

Tăcerea în această cetate a morţilor era desăvîrşită. Noaptea părea încremenită; nici un freamăt nu ieşea din brazii postaţi santinelă peste atîtea generaţii de oase.

Cînd localiză mormîntul proaspăt, cam acolo unde bănuia el că ar fi trebuit să fie plasat, rămase surprins văzînd că, în locul uzualului însemn temporar din lemn, pe care se scrie cu vopsea numele decedatului, se afla deja o piatră funerară din granit negru. Monumentul era modest, nefiind nici prea mare şi neavînd nici o formă prea sofisticată. Totuşi, de cele mai multe ori sculptorii de monumente funerare încep să lucreze abia după ce firmele de pompe funebre şi-au terminat treaba; şi asta fiindcă pietrele asupra cărora îşi exercită ei măiestria necesită o muncă mai elaborată şi mai puţin urgentă, decît trupurile care se odihnesc sub ele.

Junior presupuse că fata decedată provenea dintr-o familie cu vază în comunitatea negrilor, ceea ce ar fi explicat cumva diligenţa pietrarilor. Vanadium îi spusese că era prieten cu familia îndoliată; logic, deci, tatăl era probabil ofiţer de poliţie.

Junior se apropie de piatra funerară venind din spate, îi dădu roată, iar apoi dirijă fasciculul de lumină al lanternei spre inscripţie:

... fiică şi soră preaiubită...
Seraphim Aethionema White

Siderat, închise lanterna.

Se simţea despuiat, expus, prins.

În întunecimea glaciară, răsuflarea lui căpăta contur sub razele lunii. Nişte eventuali martori ar fi considerat că era vinovat, dacă ar fi fost să judece după gîfîitul lui rapid şi sacadat.

Pe-asta nu o omorîse el, bineînţeles. Accident de circulaţie. Nu aşa-i spusese Vanadium?

Cu zece luni în urmă, după o operaţie la tendon din cauza unei răni la picior, Seraphim făcuse un tratament ambulatoriu la spitalul de recuperare fizică unde lucra Junior. Era programată la terapie de trei ori pe săptămînă.

Iniţial, cînd aflase că pacienta lui era negresă, Junior nu vrusese să se ocupe de ea. Programul de recuperare fizică pe care trebuia să îl respecte necesita în special exerciţii structurate pentru facilitarea flexibilităţii şi pentru consolidarea membrului afectat, dar era nevoie şi de nişte şedinţe de masaj, ceea ce lui nu-i convenea deloc.

Nu avea nimic cu bărbaţii şi femeile de culoare. Sînt şi ei tot oameni ca tine. Un singur pămînt, o singură omenire. Chestii de genul ăsta.

Pe de altă parte, fiecare om simte nevoia să creadă în ceva. Junior nu-şi încărca mintea cu absurdităţi superstiţioase şi nici nu se lăsa subjugat de concepţiile societăţii burgheze sau de noţiunile ei rigide privind binele şi răul. De la Zedd, învăţase că el era unicul stăpîn al universului său. Realizarea personală prin stimă proprie era doctrina lui; libertatea totală şi plăcerea lipsită de vinovăţie constituiau recompensele respectării fidele a acestor principii. Obiectul credinţei lui – singurul în care credea el – era Junior Cain, fiind un credincios evlavios, devotat sie însuşi. Drept urmare, aşa cum explica Caesar Zedd, cînd orice om va fi suficient de limpede la cap, încît să se dezbare de toate falsele credinţe şi de regulile inhibante care au derutat umanitatea, cînd va fi suficient de luminat încît să nu mai creadă decît în el însuşi,

va fi capabil să se bizuie pe instincte, care se vor fi purificat de concepţiile nocive ale societăţii, şi se va putea bucura de succes şi fericire, dacă îşi va urma întotdeauna intuiţiile.

Instinctiv, ştia că nu trebuia să le facă masaj negrilor. Simţea că, într-un fel, acest contact îl putea contamina fizic sau moral.

Dar nici nu-i fusese uşor să refuze sarcina de serviciu. Mai tîrziu în acel an, preşedintele Lyndon Johnson, bucurîndu-se de un sprijin puternic atît din partea democraţilor, cît şi a republicanilor, urma să semneze Carta Drepturilor Civile din 1964, aşa că în momentul de faţă era periculos ca adepţii ideii de întîietate a sinelui să îşi exprime instinctele sănătoase, care riscau să fie percepute eronat ca nişte prejudecăţi rasiale. Junior putea fi dat afară pentru asta.

Din fericire, exact cînd se pregătea să le mărturisească şefilor lui toate aceste sentimente profunde, cu riscul de a fi concediat, a văzut-o pe pacienta potenţială. La cei cincisprezece ani pe care îi avea, Serpahim era uluitor de frumoasă, în felul ei la fel de splendidă ca Naomi, iar instinctul îi spunea lui Junior că posibilitatea de a fi contaminat fizic sau moral de la ea era absolut neglijabilă.

Ca toate femeile trecute de pubertate, şi tînăra s-a simţit atrasă de el. Nu i-a spus asta niciodată, cel puţin nu în cuvinte, însă el a depistat atracţia în felul în care fata se uita la el, în tonul pe care îl avea cînd rostea numele lui. Pe parcursul celor trei săptămîni de tratament, Seraphim i-a arătat nenumărate mici dovezi, toate semnificative, ale dorinţei din sufletul ei.

Cu prilejul ultimei şedinţe de terapie, Junior a aflat că fata urma să fie singură acasă în acea seară, părinţii trebuind să participe la un eveniment monden la care ea nu fusese invitată. Cu un aer nevinovat, a lăsat impresia că îi comunică din pură întîmplare această informaţie; totuşi Junior era un adevărat copoi, cînd venea vorba să adulmece seducţia, indiferent cît de slab ar fi fost mirosul acesteia.

Mai tîrziu, cînd s-a prezentat la uşa ei, fata s-a prefăcut surprinsă şi jenată.

Junior şi-a dat seama că, asemenea multor femei, Seraphim dorea, tînjea s-o facă – dar în structura imaginii pe care o avea despre ea însăşi nu exista loc pentru adevărul

unei agresivităţi sexuale. Lui Seraphim îi plăcea să creadă despre ea că era o făptură sfioasă, rezervată, feciorelnică, pură cum se cuvenea să fie o fiică de preot – ceea ce însemna că pentru a obţine ceea ce îşi dorea aştepta de la Junior să se poarte ca o brută. Iar el era încîntat să-i poată face pe plac.

S-a dovedit că Seraphim era virgină. Lucrul ăsta l-a excitat pe Junior. Îl mai incita şi gîndul de a o viola în locuinţa părinţilor ei... mai ales că era vorba despre o casă parohială.

Mai mult chiar, avea ocazia de a face amor cu fata în acompaniamentul glasului tatălui ei, ceea ce i se părea o perversitate şi mai mare. Cînd Junior a sunat la uşă, Seraphim era în camera ei, ascultînd o bandă cu o predică la care lucra tatăl ei. Bunul pastor obişnuia să dicteze întîi o primă versiune, pe care fiica lui o transcria. Timp de trei ceasuri, Junior s-a ocupat nemilos de fată, în ritmul vocii tatălui ei. „Prezenţa" reverendului i se părea delicios de perversă şi de stimulatoare pentru fantezia lui erotică. Cînd Junior a terminat, Seraphim învăţase de la el tot ce era de ştiut despre sex.

Fata s-a zbătut, a plîns, a simulat scîrbă, ruşine, s-a jurat să-l dea pe mîna poliţiei. Alt bărbat, poate, nu aşa de versat la femei ca Junior, ar fi ajuns să creadă că împotrivirea tinerei era reală, că acuzaţiile ei de viol erau sincere. Oricare alt bărbat s-ar fi oprit, nu şi Junior, însă, pe care nimic nu-l putea prosti sau amăgi.

O dată satisfăcută, tipa a vrut să-şi găsească un motiv prin care să se iluzioneze singură că nu era o tîrfă, ci o victimă. De fapt, nu voia să povestească nimănui despre ceea ce păţise cu el. În schimb, îl ruga, indirect dar incontestabil, să îi ofere o scuză pentru a păstra secretul despre întîlnirea lor amoroasă, o scuză care i-ar fi permis, de asemenea, să se prefacă în continuare că nu ea îl implorase să procedeze aşa cu ea.

Întrucăt el iubea femeile cu adevărat şi spera să le facă mereu pe plac, arătîndu-se discret, curtenitor şi generos, Junior a făcut cum a vrut ea, urzind planul unei răzbunări feroce, în cazul în care Seraphim ar fi povestit vreodată cuiva ce îi făcuse el. Vlad Ţepeş, sursa istorică de inspiraţie pentru Dracula lui Bram Stroker – mulţumesc încă o dată Clubului Cărţii –, nu ar fi putut născoci nişte torturi şi schingiuri mai sîngeroase sau mai oribile, decît cele pe care Junior ar fi fost

în stare să le aplice pastorului, soţiei acestuia şi lui Seraphim. Simularea terorizării fetei îl excita; şi era destul de perspicace încît să realizeze că şi ea era la fel de excitată simulînd că se simţea terorizată.

A adăugat ceva veridicitate ameninţărilor, trăgîndu-i nişte pumni, la final, acolo unde nu se vedea, adică pe sîni şi în burtă, după care s-a dus acasă la Naomi, cu care pe atunci era însurat de numai cinci luni.

Spre surprinderea lui, cînd Naomi a avut chef de giugiuleli, Junior s-a făcut taur din nou. Crezuse că se epuizase de tot în casa parohială a reverendului Harrison White.

O iubea pe Naomi, desigur, şi n-ar fi putut s-o refuze niciodată. Deşi fusese deosebit de tandru cu ea în acea noapte, dacă ar fi ştiut că nu mai le rămînea nici un an de trăit împreună, pînă ca soarta să o smulgă de lîngă el, poate că s-ar fi arătat şi mai tandru chiar.

Junior stătea în picioare lîngă mormîntul lui Seraphim, iar răsuflarea fumega din el în aerul neclintit al nopţii, ca dintr-un balaur.

Se întreba dacă fata vorbise.

Poate că, nevrînd să recunoască faţă de ea însăşi că îşi dorise din tot sufletul ca Junior să se poarte aşa cu ea, fata îşi băgase în cap, treptat, că el era vinovat, ajungînd chiar să creadă că o violase. Curvă nebună.

Oare aşa se explica de ce Thomas Vanadium/îl suspecta pe Junior, deşi alţii nu aveau nici cea mai mică îndoială la adresa lui?

Dacă detectivul credea că Seraphim fusese violată, dorinţa firească de a obţine răzbunare pentru fiica prietenului său putea să-l motiveze pentru a exercita hărţuirea permanentă, pe care Junior o îndura de patru zile deja.

Dar dacă se gîndea mai bine – nu. Dacă Seraphim ar fi spus cuiva că fusese violată, poliţia s-ar fi aflat la uşa lui Junior în cîteva minute, cu un mandat de arestare. Indiferent dacă ar fi avut dovezi sau nu. În această eră de mare simpatie faţă de cei asupriţi anterior, cuvîntul unei negrese adolescente putea avea mai multă greutate decît dezminţirile sincere ale lui Junior, care se bucura de o reputaţie neîntinată.

În mod cert, Vanadium nu făcea nici o legătură între

Junior şi Seraphim White. Iar acum fata nu mai putea vorbi, oricum.

Junior îşi aminti cuvintele pe care le folosise detectivul: *Se spune că a murit într-un accident de maşină.*

Se spune...

Ca de obicei, Vanadium vorbise monoton, fără să accentueze nici un cuvînt. Junior intuia, însă, că Vanadium avea ceva dubii privind explicaţia dată morţii fetei.

Dar poate că orice moarte accidentală i se părea suspectă lui Vanadium. Nu se ştie dacă felul obsedant în care îl urmărea pe Junior nu era, de fapt, procedeul lui uzual. Poate că după atîţia ani de investigat diverse homiciduri, după ce avusese de-a face prea mult cu răutatea omenească, Vanadium devenise un mizantrop paranoic.

Lui Junior îi era milă, aproape, de detectivul acesta jalnic, mătăhălos şi chinuit, care se scrîntise la cap după atîţia ani de serviciu public.

Latura luminoasă se putea vedea uşor. Dacă, printre ceilalţi poliţai şi procurori Vanadium avea reputaţia de paranoic care umblă după criminali imaginari, opinia lui neîntemeiată că Naomi fusese ucisă îşi pierdea mult din greutate. Iar, dacă orice moarte i se părea suspectă, însemna ca în scurt timp Junior să nu-l mai intereseze deloc, găsindu-şi alt amărît pe care să-l persecute cu şi mai mult zel.

Presupunînd că acest zel era o nouă tentativă de a depista vreun matrapazlîc în accidentul lui Seraphim, însemna că fata îi putea face un serviciu lui Junior, chiar şi moartă. Indiferent dacă accidentul rutier fusese sau nu un accident, Junior nu avea nici un amestec în cele întîmplate.

Treptat, începu să se calmeze. Pufăitul sforăitor din nări se reduse treptat la o respiraţie diafană.

Citind data de pe piatra funerară, văzu că fiica pastorului murise pe 7 ianuarie, la o zi după ce Naomi căzuse din turnul foişorului. Supus unei anchete, Junior n-ar fi avut nici o greutate să explice ce făcuse în acea zi.

Stinse lanterna şi rămase cîteva momente să se reculeagă solemn, în amintirea lui Seraphim. Fusese atît de dulce, atît de inocentă, atît de suplă, atît de frumos proporţionată.

Ghearele tristeţii i se înfipseseră în inimă. Dar Junior nu plîngea.

Dacă relaţia lor nu s-ar fi limitat la o singură seară pătimaşă, dacă n-ar fi aparţinut amîndoi unor lumi diferite, dacă ea n-ar fi fost minoră şi, prin urmare, conform justiţiei, victima unui viol, poate că s-ar fi înfiripat o idilă, iar atunci moartea ei l-ar fi impresionat mai profund.

O semilună spectrală de lumină pală licărea pe granitul negru.

Junior ridică privirea de la mormînt la lună. Astrul semăna cu un oribil iatagan de argint atîrnat de un filament mai fragil decît un fir de păr.

Deşi nu era decît luna de pe cer, Junior simţea o mare nelinişte.

Brusc, noaptea i se păru... la pîndă.

Fără să mai aprindă lanterna, se ghidă doar după lună şi porni înapoi prin cimitir spre ieşire.

Cînd ajunse la maşină şi puse mîna pe mînerul portierei din dreptul volanului, simţi ceva ciudat în palmă. Un obiect mic şi rece se legăna acolo.

Speriat, îşi trase mîna înapoi. Obiectul căzu, zornăind uşor pe asfalt.

Aprinse lanterna. În fasciculul de lumină, pe jos, un disc argintiu. Ca o lună plină pe cerul nopţii.

O monedă.

Moneda, precis. Aceea pe care, vinerea trecută, nu o mai găsise în buzunarul de la halat, unde ar fi trebuit să fie.

Roti lanterna de jur împrejur, luminînd zona din apropiere; umbrele piruetau unele cu altele, ca nişte duhuri valsînd în sala de bal a nopţii.

Nici urmă de Vanadium. Cîteva monumente mai înalte ofereau ascunzişuri bune de o parte şi de cealaltă a aleii cimitirului, la fel ca şi trunchiurile groase ale copacilor mai mari.

Posibil ca detectivul să se fi pitit în oricare dintre aceste locuri. Sau poate plecase deja.

După o scurtă ezitare, Junior luă moneda de jos.

Îi venea s-o azvîrle înapoi, în cimitir, făcînd-o să se învîrtă pînă departe în bezna nopţii.

Junior dădu drumul monedei în buzunarul de la pantaloni.

Stinse lumina. Ciuli urechile.

Se şi aştepta parcă să-l audă pe Thomas Vanadium fredonînd încetişor „Someone to Watch over Me".

După un minut, băgă mîna în buzunar. Moneda era tot acolo.

Se urcă la volan, închise portiera, dar nu porni imediat motorul.

Privind retrospectiv, ideea de a veni aici nu fusese prea grozavă. Evident, detectivul îl urmărise. Acum, Vanadium se căznea probabil să inventeze un pretext pentru acest tur nocturn printre morminte.

Încercînd să se pună în locul detectivului, Junior ştia pe puţin două motive pentru această vizită la mormîntul lui Seraphim. Din păcate, nici unul nu venea în sprijinul afirmaţiei lui că era complet nevinovat.

În cel mai rău caz, exista posibilitatea ca Vanadium să înceapă să se întrebe dacă Junior avea vreo legătură cu Seraphim. Şi atunci putea foarte bine să afle despre şedinţele de recuperare fizică, iar, în paranoia lui, nu era exclus să conchidă în mod eronat că Junior fusese implicat cumva în accidentul rutier în care fata îşi pierduse viaţa. Nişte tîmpenii, desigur, numai că detectivul nu era nici el un ins raţional.

În cel mai bun caz, Vanadium putea trage concluzia că Junior venise aici pentru a afla la înmormîntarea cui asistase persecutorul lui – ceea ce constituia, de fapt, adevăratul motiv. Numai că în felul acesta se dovedea clar că Junior se temea de el şi că se căznea să îi anticipeze toate mişcările. Oamenii nevinovaţi nu recurg la asemenea stratageme. Dacă ar fi fost după mintea ţicnită a poliţaiului, lui Junior nu-i mai rămînea decît să-şi scrie pe frunte „Eu am omorît-o pe Naomi".

Pipăia nervos materialul pantalonilor, în dreptul buzunarului unde avea moneda. Da, era tot acolo. Razele lăptoase ale lunii proiectau o iluzie arctică peste necropolă. Iarba avea o nuanţă argintie nefirească asemenea zăpezii noaptea, iar pietrele funerare păreau înclinate ca nişte linii frînte într-un pustiu fracţionat.

Aleea principală venea parcă de nicăieri şi se pierdea dincolo într-un vid. Junior se simţi brusc în pericol, singur şi izolat cum nu mai fusese niciodată. Vulnerabil.

Cum recunoscuse singur, Vanadium nu era un poliţai ca oricare. În obsesia lui, convins că Junior o omorîse pe Naomi

şi nerăbdător să găsească dovezi pentru a proba acest lucru, oare ce-l mai putea opri pe detectiv, dacă s-ar fi decis să facă singur dreptate?! Ce l-ar fi putut împiedica să nu vină chiar acum la geamul maşinii şi să îl împuşte direct pe acest suspect?

Junior blocă portiera. Porni motorul şi ieşi din cimitir în viteză, în ciuda curbelor periculoase ale aleii.

În drum spre casă, privi de nenumărate ori în oglinda retrovizoare. Nu îl urmărea nici un vehicul.

Locuia într-o casă închiriată: un bungalou cu două dormitoare. Nişte cedri imenşi, cu rînduri-rînduri de crengi bogate, înconjurau construcţia, creînd îndeobşte o senzaţie de ocrotire; acum, însă, centura aceasta verde i se părea de-a dreptul sinistră şi ameninţătoare.

Cînd intră în bucătărie, venind din garaj, şi aprinse lampa din tavan, se şi aştepta parcă să-l găsească pe Vanadium aşezat la masa de brad, cu o cană de cafea în faţă. În bucătărie nu era nimeni.

Cameră după cameră, dulap de dulap, Junior efectuă cercetări în căutarea detectivului. Poliţaiul nu era pe nicăieri.

Răsuflînd ceva mai uşurat, dar nerenunţînd la circumspecţie, făcu iarăşi turul casei, ca să se convingă că toate ferestrele şi uşile erau bine încuiate.

După ce îşi puse pijamaua, se aşeză pe marginea patului, frecînd moneda între degetul mare şi arătătorul de la mîna dreaptă şi meditînd la Thomas Vanadium. Încercă să îşi treacă moneda peste încheieturile degetelor; degeaba, o scăpa pe jos de fiecare dată.

În cele din urmă, puse moneda pe noptieră, stinse lampa şi se băgă în pat.

Nu putea dormi.

Schimbase aşternutul în acea dimineaţă. Cearşafurile nu mai miroseau a Naomi.

Nu aruncase încă lucrurile ei. Pe întuneric, se duse la comodă, deschise un sertar, din care scoase un tricou de bumbac purtat de ea foarte recent.

Întinse tricoul peste perna lui, în care îşi înfundă faţă, cînd se lungi la loc pe pat. Parfumul delicat şi plăcut al lui Naomi acţionă ca un cîntec de leagăn, aşa că în scurt timp Junior aţipi.

Cînd se trezi a doua zi dimineaţă, întoarse capul spre ceasul deşteptător... şi văzu trei monede pe noptieră. Trei.

Azvîrli cuvertura de pe el şi sări în picioare, dar constată că nu-l ţineau parcă genunchii, aşa că se aşeză la loc pe marginea patului.

Camera fiind suficient de bine luminată, Junior se convinse imediat că era singur. În casă domnea o linişte desăvîrşită, ca în sicriul lui Naomi.

Monedele erau aranjate pe o carte de joc pusă cu faţa în jos.

Trase cartea de joc de sub mărunţiş şi o răsuci în sus. Un joker. Scris pe ea transversal, cu litere mari şi roşii, era un nume: BARTHOLOMEW.

31

Timp de aproape o săptămînă, la recomandarea medicului, Agnes a evitat să urce şi să coboare scările. Se spăla cum putea în toaleta de la parter şi dormea în salonaş, pe un recamier făcut pat, avîndu-l alături pe Barty, într-un coş.

Maria Gonzalez îi aducea pilaf, turte de mălai cu carne şi *rellenos* cu chili. Zilnic, Jacob făcea prăjituri, de fiecare dată după altă reţetă şi în asemenea cantităţi încît, cu regularitate, Maria pleca acasă cu vrafuri de dulciuri în vasele în care adusese mîncarea.

Edom şi Jacob veneau să cineze cu Agnes în fiecare seară. Şi, cu toate că trecutul li se părea apăsător cînd se aflau sub acest acoperiş, nu o ştergeau niciodată în apartamentele lor de deasupra garajului pînă nu spălau întîi toate vasele.

Joey nu mai avusese rude, aşa că din această parte a familiei nu avea cine să-i dea o mînă de ajutor. Mama lui murise de leucemie, cînd el avea patru ani. Taică-său, mare amator de bere şi de scandaluri – cum nu se spune, adică, aşchia sare departe de trunchi –, murise şi el după alţi cinci ani, într-o încăierare la cîrciumă. Neavînd rude apropiate care să îl crească, Joey a ajuns într-un orfelinat. La cei nouă ani ai lui, nu mai reprezenta o tentaţie pentru nişte eventuali părinţi

adoptivi – bebeluşii aveau mai mare trecere –, aşa că a rămas să trăiască în această instituţie.

Deşi era cam penurie de rude, nenumăraţi prieteni şi vecini s-au oferit s-o ajute pe Agnes, unii arătîndu-se dispuşi să rămînă şi peste noapte. Plină de recunoştinţă, a acceptat sprijinul lor la curăţenie, rufe şi cumpărături, însă a refuzat orice companie nocturnă, de teama viselor pe care le avea.

Cu regularitate, îl visa pe Joey. Nu erau coşmaruri. Fără sînge, fără rederularea ororii trăite. În visele pe care le avea, se făcea că era la un picnic cu Joey sau la un carnaval. Se plimbau pe plajă. Erau la cinematograf. Toate aceste scene erau impregnate de o mare căldură sufletească, de o afecţiune profundă, de dragoste. Numai că, în final, ea întorcea capul la un moment dat, iar cînd se uita din nou spre el, acesta nu mai era, iar ea ştia că Joey dispăruse pentru totdeauna.

Se scula din vis plîngînd, or nu voia s-o vadă nimeni aşa. Nu îi era ruşine de lacrimile ei. Doar că pur şi simplu nu dorea să fie nimeni de faţă la durerea ei, decît Barty.

Aşezată într-un balansoar, cu băieţelul în braţe, Agnes plîngea încetişor. Adesea, Barty dormea în acest timp. Cînd se trezea, zîmbea sau se strîmba parcă nedumerit.

Surîsul copilaşului era atît de captivant, iar nedumerirea lui atît de comică, încît ambele expresii aveau darul de a o înveseli imediat pe Agnes. Lacrimile amare căpătau o suavă dulceaţă.

Barty nu plîngea niciodată. În secţia de nou-născuţi de la spital, toate asistentele se minunau de el, fiindcă atunci cînd ceilalţi bebeluşi orăcăiau în cor, Barty era întotdeauna de o seninătate imperturbabilă.

Vineri, pe 14 ianuarie, la opt zile de la moartea lui Joey, Agnes a strîns aşternuturile de pe recamier, decisă ca de atunci înainte să doarmă sus, la etaj. Şi, pentru prima oară de cînd venise acasă, a pregătit masa fără să mai recurgă la sufertaşele de la prieteni sau la rezervele din frigider.

Mama Mariei, care venise din Mexic, avea grijă de copiii acesteia, aşa că Maria putea veni singură, ca un musafir în vizită; nimic nu o mai oprea acum să stea liniştită de vorbă cu Agnes şi cu cei doi gemeni Isaacson, cronicarii marilor catastrofe. Optaseră să cineze în sufragerie, şi nu în săliţa de

lîngă bucătărie; aleseseră o faţă de masă din olandă cu dantelă frumoasă, veselă fină, pahare de cristal pentru vin. Şi aveau flori proaspete într-o vază.

Organizarea unei cine festive de acest fel constituia modalitatea prin care Agnes voia să declare – în primul rînd pentru sine, iar apoi pentru ceilalţi – că venise vremea să îşi vadă de viaţă în continuare, de dragul lui Bartholomew, dar şi de dragul ei înseşi.

Maria veni devreme, gîndindu-se să mai dea o mînă de ajutor pe la bucătărie. Deşi avea statutul de invitată, nu o răbda inima să stea degeaba, cu un pahar de vin în mînă, în timp ce pregătirile mesei erau în toi.

Într-un final, Agnes termină treaba.

– Va trebui să înveţi să te relaxezi, Maria.

– Eu bucur mereu să fiu utilă ca un ciocan.

– Ciocan?

– Ciocan, ferăstrău, şurubelniţă. Mereu eu bucur dacă pot fiu folositor ca o unealtă.

– Mda, dar te-aş ruga să nu pui farfuriile pe masă cu ciocanul.

– A fost glumă, zise Maria, mîndră că înţelesese aluzia lui Agnes.

– Nu, nu, chiar am vorbit serios. Fără ciocan.

– Bine că ţie arde la glumă.

– Bine că mie îmi arde de glumă, o corectă Agnes.

– Aşa zis şi eu.

Masa era de şase persoane, aşa că Agnes îi spuse să aşeze cîte două tacîmuri pe fiecare latură lungă, lăsînd capetele libere.

– E mult mai intim, dacă vom sta aşa, faţă în faţă.

Maria puse cinci tacîmuri la masă, în loc de patru. Al cincilea – cuţit şi furculiţă de argint, pahar de apă, pahar de vin – era în capul mesei, în amintirea lui Joey.

Pentru Agnes care se lupta cu ea însăşi ca să depăşească suferinţa pricinuită de moartea soţului, scaunul gol de la masă era ca un pumnal în inimă. Ştia, însă, că Maria era plină de bune intenţii, aşa că preferă să n-o jignească.

În timp ce la masă se servea supă de cartofi cu salată de sparanghel, conversaţia se înscrise pe o pistă promiţătoare: o discuţie despre cele mai gustoase mîncăruri cu cartofi,

remarce despre starea vremii, noutăți despre Crăciunul în Mexic.

În cele din urmă, firește, dragul de Edom se lansă într-o peroraţie despre tornade – în special faimosul cataclism din 1925, care distrusese părţi întinse din statele Missouri, Illinois şi Indiana.

– Majoritatea tornadelor rămîn la nivelul solului, pe o distanţă de cel puţin treizeci de kilometri, le explica Edom. Tornada de care vă povestesc eu, însă, a format un culoar de aproape 350 de kilometri jos de tot, la suprafaţa pămîntului. Şi a avut o lăţime de vreun kilometru şi jumătate. A smuls şi a făcut bucăţi tot ce a prins în cale. Case, fabrici, biserici, şcoli – toate au fost pulverizate. Localitatea Murphysboro, Illinois, a fost rasă de pe hartă, ştearsă complet, cu sute de morţi.

Cu ochii mari de uimire, Maria puse furculiţa pe masă şi se închină.

– Tornada a distrus complet patru oraşe, ca şi cum ar fi căzut o bombă atomică peste ele; a nimicit parţial alte şase oraşe, a pus la pămînt 15 000 de locuinţe. Cifra se referă doar la locuinţe. A fost o chestie neagră, colosală, hidoasă, striată permanent de fulgere şi cu un bubuit, se spune, ca de la o sută de furtuni şi tunete la un loc.

Din nou, Maria îşi făcu cruce.

– Şase sute nouăzeci şi cinci de oameni au murit în trei state. Vîntul era atît de puternic, încît unele trupuri au fost azvîrlite tocmai la un kilometru distanţă de locul din care fuseseră smulse de pe pămînt.

Maria regreta că nu venise cu mătăniile. Cu degetele de la mîna dreaptă îşi pipăia, pe rînd, încheieturile degetelor de la mîna stîngă, folosindu-le pe post de rozariu.

– Ei bine că, slavă Domnului, nu avem tornade şi în California.

– Da, dar avem diguri, în schimb, zise Jacob, gesticulînd cu furculiţa. Potopul din Johnstown, în 1889. Sigur, a fost în Pennsylvania, dar s-ar putea întîmpla şi aici. A fost ceva teribil, puteţi să mă credeţi. Digul de la South Fork s-a rupt complet. Un perete de apă de vreo 20 metri înălţime a distrus tot oraşul. La tornada ta au murit aproape şapte sute de oameni, dar de la digul meu s-au prăpădit 2229 de suflete.

Nouăzeci şi nouă de familii întregi au fost măturate de pe faţa pământului. Nouăzeci şi opt de copii au rămas orfani de ambii părinţi.

Maria renunţă la degetele-mătănii şi alese să soarbă lung din paharul cu vin.

– Trei sute nouăzeci şi şase dintre morţi au fost copii sub zece ani, continuă Jacob. Un tren de pasageri a fost răsturnat de pe şine, accidentul soldîndu-se cu douăzeci de decese. Un alt tren cu vagoane-cisternă a fost complet distrus, iar ţiţeiul aprins s-a revărsat peste apele potopului; toţi oamenii aceia agăţaţi de resturile care pluteau în derivă s-au trezit înconjuraţi de flăcări şi fără nici o posibilitate de a scăpa de acolo. Alternativa lor era să ardă de vii sau să se înece.

– Desert? întrebă Agnes.

Ajunşi la tort şi cafea, Jacob se apucă să le povestească mai întîi despre explozia unui cargobot francez, care transporta nitrat de amoniu. Accidentul se petrecuse în Texas City, de mult, în 1947. Muriseră atunci 576 oameni.

Făcînd apel la tot talentul ei de gazdă, Agnes izbuti, treptat, să abată conversaţia de la categoria exploziilor dezastruoase, la focurile de artificii din 4 Iulie, trecînd apoi la amintiri despre serile de vară cînd ea, Joey, Edom şi Jacob jucaseră cărţi – pinacle, canastă, bridge – la o masă, în curtea din spate. Jacob şi Edom, ca pereche la jocurile de cărţi, erau nişte adversari redutabili, întrucît aveau o memorie la cifre formidabilă, exersată în ani lungi de studiere a statisticilor privind diversele catastrofe petrecute în lume.

Cînd discuţia trecu la diverse trucuri cu cărţile de joc şi la prezicerea viitorului, Maria recunoscu, pînă la urmă, că ştia să dea în cărţi.

Edom, dornic să afle data precisă cînd un val ucigaş sau un asteroid îi vor fi fatale, aduse un pachet de cărţi de joc dintr-un dulăpior din salon. Cînd Maria îl lămuri că nu se folosea decît o treime din totalul cărţilor de joc şi că pentru o viziune completă asupra viitorului era nevoie de patru pachete, Edom mai aduse încă trei.

– Adu patru, strigă Jacob în urma lui. Să fie noi toate.

Erau mari amatori de jocuri, aşa că uzau repede pachetele de cărţi, avînd mereu la dispoziţie un stoc de rezervă.

– Poate că viitorul va apărea mai senin şi mai luminos,

dacă ne dă în cărţi cu un pachet nou, ce zici?! îi spuse Jacob lui Agnes.

Cu speranţa, poate, de a se lămuri ce deraiere de mărfar sau explozie de fabrică avea să-l facă praf în mijlocul naturii, Jacob îşi împinse la o parte farfurioara de desert şi se apucă să amestece fiecare pachet de cărţi în parte; pe urmă, le combină între ele şi le amestecă bine din nou. În final, le puse teanc în faţa Mariei.

Din păcate, nimeni nu realiza că prezicerea viitorului în această casă nu era o distracţie tocmai potrivită, în acel moment, avînd în vedere cumplita lovitură a sorţii suferită recent de Agnes.

Credinţa lui Agnes se sprijinea pe speranţă. Întotdeauna avusese convingerea că viitorul va fi luminos, numai că în clipa de faţă nu se prea încumeta să îşi pună optimismul la încercare, nici măcar cu o pasienţă inofensivă. Dar, totuşi, ca şi în privinţa celui de-al cincilea tacîm la masă, nu avea curajul să obiecteze.

În timp ce Jacob amesteca bine cărţile de joc, Agnes îl luase în braţe pe micuţul Barty. Cu uimire şi dezamăgire, află acum că întîi i se dădea în cărţi băieţelului.

Maria se răsuci lateral pe scaun pregătindu-se să înşire pe masă, în faţa lui Barty, cărţile de joc din cele patru pachete.

Prima carte luată de deasupra teancului a fost un as de cupă. O carte foarte bună, aprecie Maria, imediat. Însemna că Barty va avea noroc în dragoste.

Maria puse deoparte două cărţi, înainte de a o întoarce pe următoarea. Tot un as de cupă.

– Ohoho, ia uite ce mai Romeo zace în el, spuse Edom.

Barty gînguri uşor.

– Şi cartea asta însemnă că e dragoste în familie, şi e dragoste pentru mulţi prieteni, nu numai dragoste de pupic-pupic, îi lămuri Maria.

A treia carte pe care o aşează în faţa lui Barty era tot un as de cupă.

– Acesta ce mai înseamnă? se miră Jacob.

Deşi asul de cupă avea doar semnificaţii pozitive şi cu toate că, potrivit Mariei, apariţia lui de mai multe ori, mai ales consecutiv, însemna numai lucruri bune, Agnes simţi

totuşi nişte fiori reci pe şira spinării, ca şi cum vertebrele ar fi prins viaţă şi se mişcau singure.

Aceeaşi carte ieşi şi a patra oară.

Fraţii lui Agnes erau uluiţi şi încîntaţi de inima aceea roşie plasată în centrul careului alb, însă Agnes se speriase de-a binelea. Se căznea să îşi ascundă reacţia sub un zîmbet anemic şi stîngace.

În engleza ei poticnită, Maria le spuse că acest al patrulea as de cupă, tras din pachet în mod absolut miraculos, însemna că, pe lîngă iubirea romantică alături de femeia potrivită, pe lîngă dragostea arătată de familie şi prieteni, Barty va fi iubit şi de mulţi oameni necunoscuţi, pe care nu-i va întîlni niciodată.

– Cum adică să fie iubit de nişte oameni care nici măcar nu-l cunosc? se miră Jacob, arţăgos.

– Ba da. Asta înseamnă că Barty este într-o zi *muy* celebru, explică Maria, cu un aer radios.

Agnes îşi dorea ca băiatul ei să fie fericit. Dar de celebritate, puţin îi păsa. Ştia instinctiv că fericirea şi celebritatea nu prea fac casă bună împreună.

Pînă acum, îl legănase uşor pe Barty. Se opri, însă, ţinîndu-l strîns lipit de pieptul ei.

A cincea carte era tot un as, iar Agnes simţi că i se taie răsuflarea, fiindcă avusese senzaţia, o fracţiune de secundă, că era tot o cupă, adică a cincea carte de acelaşi fel dintr-un teanc de patru pachete de cărţi de joc. Imposibil. Nu, era un as de treflă.

Maria le spuse că şi această carte era foarte benefică, însemnînd că Barty nu va fi niciodată sărac. Era foarte bine cînd cartea asta ieşea după patru aşi de cupă.

A şasea carte era tot un as de treflă, la care se holbau acum toţi, amuţiţi. Şase aşi la rînd, respectînd pînă şi culoarea. Agnes habar n-avea ce semnificaţie putea să aibă ordinea în care fuseseră trase aceste cărţi, însă intuia că era vorba despre ceva cu totul excepţional.

– Asta înseamnă că mai bine decît nu va fi sărac, va fi chiar bogat.

Fără alt comentariu, Maria puse deoparte două cărţi şi o trase pe a opta. Şi aceasta era tot un as de treflă.

Maria îşi făcu din nou cruce, dar altfel decît atunci cînd îl asculta pe Edom divagînd despre efectele dezastruoase ale tornadei din 1925. Atunci se închinase pentru a alunga ghinionul; acum, cu un zîmbet şi o expresie plină de încîntare, îi mulţumea lui Dumnezeu, care, conform cărţilor, dăduse dovadă de mare mărinimie faţă de Bartholomew.

Barty, le explică ea, va fi bogat în multe feluri. Bogat financiar, dar bogat şi în talent, minte, intelect. Bogat în curaj, onoare. Cu un belşug de bun-simţ, judecată înţeleaptă şi noroc.

În mod normal, oricare mamă ar fi jubilat de bucurie auzind că pe fiul ei îl aştepta un viitor atît de strălucit. Cu toate acestea, la fiecare nouă şi glorioasă predicţie, lui Agnes îi îngheţa inima în piept şi mai mult.

A noua carte era un valet de pică. Văzînd ce carte trăsese, Mariei îi pieri zîmbetul de pe faţă.

Valeţii înseamnă duşmani, le explică ea, atît făţişi, cît şi făţarnici. Valetul de cupă înseamnă ori că ai un rival în dragoste, ori că cineva iubit te înşală – adică un duşman care te răneşte adînc în inimă. Valetul de treflă înseamnă o persoană care îţi produce necazuri financiare. Valetul de pică este o persoană care te poate răni cu cuvîntul – adică cineva care te bîrfeşte sau te ponegreşte, ori care îţi face rău criticîndu-te cu răutate şi pe nedrept.

Valetul de pică, pe care îl întorsese acum din teancul de cărţi de joc, era cel mai sinistru dintre toţi. Însemna un duşman capabil să recurgă la violenţă. Nici ilustraţia de pe această carte de joc nu dezmintea interpretarea Mariei: bărbat cu păr blond cîrlionţat, mustaţă cu vîrfurile răsucite, aer arogant.

A zecea carte era deja în mîna Mariei. Desenul de pe dosul cărţilor de joc, altminteri absolut inofensiv, căpătase acum sensuri parcă oculte şi malefice.

Mîna Mariei se întoarse, cartea de joc se întoarse o dată cu ea – şi un alt valet de pică îşi arătă faţă, înainte de a fi plesnit cu violenţă de masă. Traşi unul după celălalt, doi valeţi de pică nu înseamnă doi duşmani de moarte, ci doar că duşmanul prezis de prima carte de joc de acest fel va fi extraordinar de puternic şi de periculos.

Agnes ştia acum de ce prezicerile iniţiale mai mult o

îngroziseră, decît o bucuraseră: dacă te pretezi să crezi în norocul pe care ţi-l prezic cărţile, atunci eşti obligat să crezi şi în nenorocirile pe care ţi le prevestesc.

În braţele ei, micuţul Barty gîngurea satisfăcut, fără să ştie că destinul lui implica, probabil, o iubire ca-n filme, bogăţii fabuloase şi violenţă.

Era un copilaş inocent. Băieţelul acesta dulce, pruncul acesta pur şi neprihănit nu putea avea nici un duşman pe lume, iar dacă ea se pricepea să-l crească frumos, nimeni nu va putea să-l duşmănească vreodată. Ce prostie să crezi în ghicitul în cărţi!

Agnes ar fi vrut să n-o mai lase pe Maria să întoarcă şi a unsprezecea carte, însă curiozitatea din inima ei era la fel de mare ca şi teama care o stăpînea.

Cînd apăru şi al treilea valet de pică, Edom îi spuse Mariei:

– Cum e duşmanul cînd apar trei valeţi din ăştia la rînd?

Maria rămăsese cu ochii aţintiţi la cartea de joc, iar cîteva momente nu reuşi să scoată nici un cuvînt. În cele din urmă, zise:

– Monstru. Monstru uman.

– Şi dacă ies patru valeţi la rînd? insistă Jacob, dregîndu-şi glasul cu nervozitate.

Pe Agnes o enerva aerul solemn al fraţilor ei. S-ar fi zis că luau foarte în serios acest ghicit în cărţi, prevăzut iniţial ca un mic amuzament după cină. Ce-i drept, şi ea se lăsase tulburată de semnificaţia cărţilor trase din pachet. Ei, însă, confundau credibilitatea plauzibilă cu convingerea fermă. Probabilitatea ca o a unsprezecea carte să fie de acelaşi fel cu cele trei dinaintea ei era formidabil de mică, or tocmai acest lucru conferea veridicitate prezicerii.

Dar nu orice coincidenţă are şi un sens. Apariţia repetată a aceleiaşi cărţi de joc nu multiplică la infinit predicţia implicită în ele, şi nici nu înseamnă cumva că Dumnezeu prevesteşte cumplitul sfîrşit al lumii.

Şi dacă ies patru valeţi la rînd?

În cele din urmă, Maria răspunse în şoaptă la întrebarea lui Jacob, făcîndu-şi din nou cruce.

– N-am mai pomenit patru. Nici măcar trei n-am mai pomenit. Dar patru... înseamnă dracul gol.

Edom şi Jacom primiră cu multă gravitate această declaraţie, că şi dracul s-ar fi plimbat adesea pe străzile din Bright Beach, fără să se dea în lături, din cînd în cînd, să mai fure cîte-un bebeluş de la mămica lui şi să-l mănînce cu muştar pe pîine.

Pînă şi Agnes se enervă pe moment, exclamînd:

– Gata, ajunge. Nu mai e deloc amuzant.

Perfect de acord, Maria împinse la o parte teancul de cărţi de joc, privindu-şi mîinile, dezgustată, ca şi cum ar fi simţit nevoia să şi le frece bine cu peria, sub un jet de apă fierbinte.

– Nu, zise Agnes, încercînd să scape de frica aceea iraţională. Stai un pic. E absurd. Sînt doar nişte cărţi de joc. În plus, toţi sîntem curioşi.

– Ba nu, o preveni Maria.

– Da, nici eu nu simt nevoia să văd ce ar urma.

– Şi eu sînt de aceeaşi părere.

Agnes îşi trase în faţă teancul de cărţi de joc. Le dădu la o parte pe primele două de deasupra, cum făcuse Maria, şi o întoarse pe a treia.

Iată şi ultimul valet de pică.

Deşi un fior glaciar i se strecurase parcă în şira spinării, Agnes zîmbi, văzînd cartea de joc. Ţinea morţiş să schimbe astfel dispoziţia sumbră care pusese stăpînire peste mica lor adunare.

– Mie nu mi se pare că arată prea sinistru, zise ea, răsucind cartea de joc, ca şi cum ar fi vrut să i-o arate băieţelului. Pe tine te sperie, Barty?

Bartholomew reuşise deja să îşi focalizeze privirea, mult mai repede decît era normal pentru un copilaş de vîrsta lui. Deşi surprinzător, părea să participe deja la lumea din jurul lui.

Uitîndu-se acum la cartea de joc, Barty plescăi din buze, surîse şi zise „Ga". Şi, ca o trompeţică, scoase apoi un zgomot flatulent, murdărindu-şi scutecele.

Toată lumea pufni în rîs, în afară de Maria.

Azvîrlind valetul pe masă, Agnes remarcă:

– Barty nu pare prea impresionat de diavolul ăsta.

Maria strînse cele patru cărţi de joc cu valeţii de pică şi le rupse în trei. Puse cele douăsprezece bucăţele în buzunarul de la bluză.

– Îţi cumpăr eu cărţi noi, dar pe-astea să nu mai pui mîna.

32

Bani pe morţi. Carnea în putrefacţie a unei neveste preaiubite şi a unui copilaş nenăscut preschimbată într-o avere reprezenta o realizare care făcea să pălească pînă şi visurile alchimiştilor de a preface plumbul în aur.

Marţi, la nici douăzeci şi patru de ore de la înmormîntarea lui Naomi, Knacker, Hisscus şi Nork – reprezentînd statul şi ţinutul – au avut nişte întîlniri preliminare cu avocatul lui Junior şi cu consilierul juridic al clanului Hackachak profund îndurerat de pierderea suferită. Ca şi prima oară, trioul de bărbaţi eleganţi s-a arătat conciliator, sensibil şi dispus să ajungă la o înţelegere menită să împiedice un eventual proces sub acuzaţia de deces prin neglijenţa autorităţilor.

De fapt, avocaţii părţilor vătămate au considerat că Nork, Hisscus şi Knacker erau mult prea dornici să ajungă la o înţelegere, ceea ce le-a stîrnit mari suspiciuni vizavi de atitudinea împăciuitoare a celor trei. Firește, statul nu avea de ce să-şi dorească să se apere împotriva unei plîngeri referitoare la moartea unei tinere frumoase şi a copilaşului din pîntecele ei, însă disponibilitatea lor de a negocia încă de la bun început, de pe o poziţie atît de rezonabilă, denota că situaţia lor era chiar mai şubredă decît părea.

Avocatul lui Junior – Simon Magusson – a insistat să fie date publicităţii toate rapoartele şi recomandările privind întreţinerea turnului de apă şi a celorlalte structuri forestiere aferente, a căror responsabilitate revenea în exclusivitate în sarcina statului şi a regiunii. În cazul cînd s-ar fi intentat o acţiune privind acuzaţia de deces prin neglijenţa autorităţilor, aceste informaţii ar fi trebuit oricum dezvăluite, mai ales că era vorba despre treburi de interes public; de aceea, Hisscus,

Knacker şi Nork au acceptat să procure datele care le fuseseră solicitate.

Pînă atunci, în timp ce avocaţii aveau o nouă întîlnire marţi după-amiaza, Junior, învoit de la serviciu, a apelat la un lăcătuş, ca să schimbe încuietorile uşilor de-acasă. În calitate de poliţist, Vanadium avea acces la un revolver special pentru descuierea oricărei broaşte; prin urmare, ca să evite acest inconvenient, Junior a pus să se monteze pe interiorul uşilor şi nişte zăvoare, care nu puteau fi acţionate din afară.

L-a plătit pe lăcătuş cu bani peşin, în care a inclus şi cele trei monede de la Vanadium, pe care le pusese pe noptieră.

Miercuri, cu o promptitudine ce confirma nerăbdarea statului de a perfecta tranzacţia, au fost furnizate documentele despre turnul de apă. Timp de cinci ani, o parte semnificativă din fondurile de întreţinere fusese deturnată de birocraţi pentru alte scopuri. Iar de trei ani, supraveghetorul care răspundea de buna funcţionare a obiectivului întocmea anual un raport referitor exact la acest turn, prin care solicita fonduri imediate pentru lucrări fundamentale de refacere şi reconstrucţie; al treilea document de acest fel, depus cu unsprezece luni înainte de accidentul lui Naomi, era redactat pe un ton alarmant şi purta ştampila URGENT.

Aşezat în biroul cu lambriuri de mahon, unde lucra Simon Magusson, Junior citea uluit acest ultim raport:

– Puteam să mor şi eu.

– E un miracol cum n-aţi căzut amîndoi prin balustrada aia, îi dădu dreptate avocatul.

Magusson părea foarte mic în spatele biroului uriaş. Avea capul parcă prea mare în comparaţie cu trupul, deşi urechile nu arătau decît ca două monede din argint de 1 dolar. După ochii aceia mari şi bulbucaţi, plini de şiretenie şi de ambiţie fierbinte, îţi dădeai seama că făcea parte din categoria oamenilor care se simt flămînzi imediat ce s-au ridicat de la o masă unde s-au înfruptat o zi întreagă. Nasul ca un nasture, foarte cîrn, buza de sus groasă ca la urangutani şi tăietura meschină a gurii completau un portret apt să respingă orice femeie dotată cu simţul văzului; dar, dacă aveai nevoie de un avocat supărat pe lume, din cauza hidoşeniei cu care fusese blestemat, şi capabil să preschimbe această furie în energia şi cruzimea unei pitbull dezlănţuit în sala de judecată, fără

să se sfiască să facă uz chiar de fizicul lui nefericit pentru a cîştiga simpatia juraţilor, atunci Simon Magusson era omul tău.

– Nu numai balustrada e stricată acolo, zise Junior, frunzărind raportul, cu un aer din ce în ce mai enervat. Şi scările sînt periculoase.

– Spendid, nu-i aşa?!

– Unul dintre cele patru picioare ale turnului este foarte fisurat exact în locul în care intră în fundaţie...

– Adorabil.

– ... la fel şi platforma de observaţie este destul de fragilă. Puteam să ne prăbuşim amîndoi cu tot turnul ăla sub noi.

De pe cealaltă parte a vastului birou se auzi un fel de nechezat de spiriduş – rîsul în varianta Magusson.

– Da, şi nici măcar nu s-au sinchisit să pună o tăbliţă de avertizare. Dimpotrivă, reclama montată acolo îi îmbia pe amatorii de înălţimi să urce pe platforma de observaţie ca să savureze priveliştea. Puteam să mor cu zile, repetă Junior Cain, brusc atît de îngrozit de această constatare, încît avea senzaţia că îi crescuse un sloi de gheaţă în burtă şi nu-şi mai simţea extremităţile.

– Afacerea asta va fi spectaculoasă, îi promise avocatul. Şi veştile bune nu se termină aici. Autorităţile locale şi de stat au căzut de acord să închidă cazul referitor la decesul lui Naomi. Acum, se consideră oficial că a fost un accident.

Junior simţea că încep să i se dezmorţească mîinile şi picioarele.

– Atîta timp cît cazul era deschis, iar dumneata reprezentai singurul suspect, îi explica avocatul, nu aveau voie să negocieze o reglementare a situaţiei în afara unei sentinţe în instanţă. Dar le era teamă că, în eventualitatea în care n-ar fi putut dovedi că dumneata ai ucis-o, s-ar fi aflat într-o situaţie şi mai gravă, dacă s-ar fi ajuns în faţa tribunalului cu acuzaţia de omor prin neglijenţa autorităţilor.

– De ce?

– În primul rînd, s-ar fi putut ca juraţii să conchidă că, în mod premeditat, deşi se ştia că eşti nevinovat, statul a încercat să te acuze de crimă pe nedrept, pentru a-şi ascunde culpabilitatea privind starea de deteriorare a turnului. Oricum, majoritatea poliţailor te consideră nevinovat.

– Zău?! Slavă Domnului! spuse Junior, cu sinceritate.

– Felicitări, domnule Cain. Ai avut mult noroc în toată chestia asta.

Deşi faţa lui Magusson i se părea suficient de dezgustătoare, încît să aibă toate motivele de a nu o privi mai mult decît era necesar, şi cu toate că ochii bulbucaţi şi apoşi ai lui Magusson erau atît de răi şi avizi, încît văzîndu-i riscai să ai coşmaruri noaptea, Junior se încumetă să-şi mute privirea de la mîinile pe care le avea pe jumătate amorţite, la avocatul de lîngă el:

– Noroc?! Nevastă-mea s-a prăpădit. Şi copilaşul din pîntecele ei, la fel.

– Da, dar acum vei fi despăgubit cum se cuvine pentru pierderea suferită.

Broscoiul cu ochii holbaţi rînjea din celălalt capăt al biroului sofisticat.

Raportul privind starea degradată a turnului îl silea pe Junior să mediteze la propria-i perisabilitate; frica, revolta şi autocompătimirea clocoteau în el. Vocea lui tremura de indignare:

– Dar dumneata ştii, domnule Magusson, că nenorocirea suferită de Naomi a fost un accident?! Şi crezi lucrul acesta, nu-i aşa? Fiindcă altminteri nu văd... Nu ştiu dacă aş putea lucra cu cineva care m-ar crede capabil de...

Bondocul era atît de disproporţionat în raport cu mobilierul din cabinetul lui, încît semăna cu o gîndac cocoţat pe un fotoliu de piele uriaş, leit şi el cu botul unei plante insectivore gata să-l mistuie. Lăsă să treacă un interval atît de lung pînă să catadicsească să răspundă la întrebarea lui Junior, încît riposta lui părea de-a dreptul inutilă.

– Un avocat pledant, domnule Cain, indiferent dacă s-a specializat în drept civil sau penal, este un fel de actor. Trebuie să creadă profund în rolul lui, în adevărul pledoariei sale, dacă vrea să fie convingător. Eu cred întotdeauna în nevinovăţia clienţilor mei, pentru a putea obţine cel mai bun deznodămînt în favoarea lor.

Junior avea senzaţia că Magusson îşi fusese sie însuşi unicul client, întotdeauna. Nu ideea de dreptate îl motiva, ci onorariile grase.

Din principiu, Junior simţea nevoia să îl concedieze

imediat pe micul monstru din faţa lui, însă exact atunci Magusson spuse:

– N-ar trebui ca detectivul Vanadium să te mai deranjeze pe viitor.

– Ştiai de el? se miră Junior.

– Toate lumea ştie ce-i poate pielea lui Vanadium. Se comportă ca un cruciat, ca un apărător pe cont propriu al adevărului şi al principiilor de viaţă americane. Un fel de smintit întru credinţă, dacă se poate spune aşa. Dar, o dată cazul închis, nu mai are dreptul să te hărţuiască.

– Nu cred că-l interesează pe el dacă are sau nu dreptul să facă un lucru, remarcă Junior, agasat.

– În fine, dacă te mai deranjează, anunţă-mă şi pe mine, te rog.

– Cum de i se permite unui asemenea individ să mai lucreze în Poliţie? întrebă Junior. E un tip revoltător şi complet neprofesionalist.

– Dă rezultate. A rezolvat aproape toate cazurile care i-au fost încredinţate.

Junior îşi închipuise că majoritatea celorlalţi poliţişti vedeau în Vanadium un fel de derbedeu şi de terchea-berchea. Dar poate că lucrurile stăteau exact invers – or, dacă într-adevăr Vanadium se bucura de respectul şi stima colegilor săi, însemna că reprezenta un pericol mult mai mare decît crezuse Junior.

– Domnule Cain, dacă tipul te sîcîie, nu vrei să-i strîng un pic laţul pe gît?

Nu-şi mai amintea în baza cărui principiu se gîndise să-l concedieze pe Magusson. În ciuda defectelor lui, avocatul era extrem de competent.

– Mîine, cînd se va perfecta afacerea, spuse avocatul, sper să îţi pot propune o ofertă spre analiză.

Într-adevăr, joi seara tîrziu, după o şedinţă de nouă ceasuri cu Hisscus, Nork şi Knacker, Magusson – negociind în combinaţie cu reprezentantul legal al familiei Hackachak – a obţinut nişte condiţii acceptabile. Kaitlin Hackachak urma să primească 250 000 de dolari pentru moartea surorii ei. Sheena şi Rudy aveau să primească suma de 900 000 de dolari, în compensarea cumplitei lor dureri şi suferinţe sufleteşti; aceşti bani le permiteau să urmeze un tratament susţinut în

Las Vegas. Junior urma să primească suma de 4 250 000 de dolari. Onorariul lui Magusson fusese stabilit la 20%, dacă tranzacţia se realiza fără proces, şi la 40%, dacă se ajungea la o înţelegere după demararea procedurilor judiciare. Ceea ce însemna că Junior rămînea cu 3 400 000 de dolari. Sumele cuvenite reclamanţilor erau calculate la valoarea netă.

Vineri dimineaţă, Junior şi-a dat demisia din funcţia de terapeut specializat în recuperarea fizică a pacienţilor, pe care o avea la spitalul de medicină reparatorie. Considera că putea trăi bine, toată viaţa, din dobînzi şi dividende, întrucît nu era un om prea pretenţios.

Savurînd ziua aceea senină şi mai caldă decît ar fi fost normal pentru anotimpul în care se aflău, a străbătut la volanul maşinii aproape 110 kilomteri spre nord, printre pădurile de conifere care străjuiau şoseau ce cobora spre coasta oceanului. Pe tot parcursul drumului, a monitorizat traficul în oglinda retrovizoare. Nu-l urmărea nimeni.

S-a oprit să servească prînzul într-un restaurant înconjurat de brazi, cu o privelişte spectaculară spre Pacific.

Chelneriţa era tare frumuşică. A flirtat cu el. Junior ştia că, dacă voia, putea să facă amor cu ea. Voia, asta era limpede, dar intuiţia îl avertiza că era preferabil să dea dovadă de prudenţă şi în continuare.

Nu-l mai văzuse pe Thomas Vanadium de luni, de la cimitir; nici Vanadium nu se mai ţinuse de scamatorii, după ce îi lăsase 25 de cenţi pe noptieră, în aceeaşi seară. Aproape patru zile, fără ca enervantul detectiv să-l mai deranjeze. Totuşi, cînd venea vorba despre Vanadium, Junior se învăţase să fie mereu circumspect şi precaut.

Nemaitrebuind să se grăbească înapoi la serviciu, Junior şi-a permis să zăbovească mai mult la dejun. Plesnea parcă de un enorm sentiment de libertate, care îl excita aproape sexual.

Viaţa e prea scurtă ca s-o pierzi muncind, dacă ai din ce să trăieşti fără să faci nimic.

Cînd s-a întors înapoi la Spruce Hills, se însera deja. Luna ca o perlă de ceară plutea deasupra oraşului care sclipea misterios prin belşugul de copaci, pîlpîind şi licărind de parcă n-ar fi fost un oraş aievea, ci un tărîm de vis, unde o

sumedenie de şatre de ţigani şedeau la lumina aurie a felinarelor şi a focurilor de tabără.

La începutul săptămînii, Junior îl căutase pe Thomas Vanadium în cartea de telefon. Nu se aşteptase, totuşi, ca numărul poliţaiul să fie publicat în anuar. De fapt, lui îi trebuia adresa, pe care o găsise, de altfel.

Acum, se încumeta să vadă unde locuia detectivul.

Într-un cartier îngrijit de case nepretenţioase, locuinţa lui Vanadium era la fel de banală ca toate celelalte din jurul ei: o cutie dreptunghiulară cu un singur etaj, fără nici un stil arhitectural. Jaluzele verzi, garaj pentru două maşini.

Stejari cu coroane bogate încadrau strada. Dezfrunziţi în acest moment al anului, îşi încleştau spre lună crengile noduroase. Şi copacii falnici din faţa clădirii unde locuia Vanadium erau golaşi, lăsînd toată vizibilitatea spre casă. În spate era întuneric, dar la faţadă două ferestre erau luminate discret.

Junior nu înceti viteza cînd trecu prin dreptul casei, dar făcu un ocol şi reveni pe acelaşi drum.

Nici nu ştia, de fapt, ce voia. Simţea pur şi simplu nevoia ca de data asta să conducă el ancheta.

După nici cincisprezece minute, ajuns deja acasă, şedea la masa din bucătărie, cu cartea de telefon în faţă. Anuarul nu cuprindea numai numerele din Spruce Hills, ci şi pe acelea din întreaga regiune, adică în total vreo şaptezeci sau optzeci de mii, poate.

Fiecare pagină conţinea patru coloane cu nume şi numere, majoritatea avînd indicate şi adresele. Pe fiecare coloană erau aproximativ o sută de nume, deci patru sute de nume pe o pagină.

Urmărind cu marginea dreaptă a unei rigle fiecare coloană, Junior căută prenumele Bartholomew, fără să-l intereseze numele de familie. Verificase deja dacă vreo persoană din această regiune purta acest nume de familie, dar în anuar nu găsise pe nimeni. În unele locuri, nu era menţionat prenumele, ci doar iniţialele. Acolo unde întîlnea iniţiala B, făcea un semn cu roşu în dreptul ei. Probabil că majoritatea erau nişte „Bob" sau „Bill". Cîţiva, poate „Bradley" sau Bernard". „Barbara" sau „Brenda".

Pînă la urmă, după ce parcurgea toată cartea de telefon, dacă nu reuşea nimic, se gîndea să sune şi la cei însemnaţi cu roşu şi să ceară cu „Bartholomew". Cîteva sute de apeluri, pe puţin. Unele vor fi probabil convorbiri interurbane, dar îşi putea permite costurile.

Reuşea să verifice cinci pagini, fără întrerupere, dar pe urmă îl apuca durerea de cap. Făcuse asta de două ori pe zi, începînd de marţea trecută. Patru mii de nume pe zi. Un total de şaisprezece mii, cînd încheie a cincea pagină din această seară.

O muncă anostă, care putea nici să nu dea roade. Trebuia totuşi să înceapă de undeva, or cartea de telefon reprezenta cel mai logic punct de pornire.

Era posibil ca Bartholomew să fie şi vreun adolescent, care locuia cu părinţii, sau vreun adult infirm, dependent de rude; în această eventualitate, nu avea cum să-l găsească aşa, întrucît însemna că telefonul acestei persoane nu era trecut în anuar. Ori poate că era vorba despre un tip care îşi detesta prenumele, pe care nu-l mai folosea decît în actele oficiale, preferînd în rest cel de-al doilea nume.

Dacă se dovedea că anuarul telefonic nu putea să-i fie de nici un folos, Junior avea de gînd să verifice în continuare registrele de stare civilă de la primărie, cu data de naştere a fiecărui cetăţean, mergînd înapoi, la nevoie, pînă la începutul secolului. Desigur, se putea foarte bine ca Barholomew să nu se fi născut acolo, ci să se fi mutat ulterior, cînd era mic sau chiar la maturitate. Dacă deţinea vreo proprietate, atunci trebuia să apară în registrul de la fisc. Iar, indiferent că era proprietar imobiliar sau nu, dacă îşi exercita drepturile cetăţeneşti din doi în doi ani, trebuia să apară pe listele electorale.

Junior nu mai avea o slujbă, ci o *misiune*.

Sîmbătă şi duminică, între două şedinţe de anuar telefonic, Junior s-a plimbat prin regiune, alegînd nişte trasee de agrement – dar cu scopul de a verifica teoria că poliţaiul maniac renunţase să-l mai urmărească. După toate aparenţele, Simon Magusson avusese dreptate: cazul fusese închis.

Îndurerat ca orice văduv în situaţia lui, Junior îşi petrecea serile acasă, de unul singur. Duminică, se făcuseră opt nopţi

de cînd fusese externat şi nu avusese pe nimeni alături, în pat.

Era un tînăr viril, dorit de multe femei, iar viaţa era scurtă. Biata Naomi! Lui Junior nu-i ieşea din minte expresia de şoc întipărită pe chipul ei frumos, care îi amintea permanent cît de repede putea veni sfîrşitul fatal. Nimeni nu avea garanţia că va apuca ziua de mîine. Trăieşte clipa.

Caesar Zedd recomanda nu pur şi simplu să trăieşti clipa, ci să o devorezi. Mestec-o bine, hrăneşte-te cu ea, înghite-o cu totul. Înfruptă-te, spunea Zedd, înfruptă-te, abordează viaţa ca un gurmand şi ca un gluton, fiindcă acela care practică abstinenţa nu va dispune de amintiri încurajatoare, care să-l susţină atunci cînd, inevitabil, va veni şi foametea.

Duminică seara, o combinaţie de factori – o aderare profundă la filozofia lui Zedd, niveluri ridicate de testosteron, autocompătimiri şi dorinţa de a redeveni un om de acţiune – l-a determinat pe Junior să se parfumeze uşor în dosul fiecărei urechi şi să iasă la agăţat. La scurt timp după asfinţit, cu un singur trandafir roşu şi o sticlă de Merlot, porni spre locuinţa Victoriei Bressler.

Îi telefonă, înainte de a pleca, ca să fie sigur că o va găsi acasă. Ştia că sîmbăta avea liber; dar poate că ieşise deja în oraş, în seara aceasta. Cînd tipa răspunse la telefon, îi recunoscu imediat vocea senzuală – însă, diabolic, mormăi, „Scuze, greşeală".

Romantic incurabil, Junior voia să-i facă o surpriză. *Voilà!* Flori, vin şi eu. De la întîlnirea lor electrizantă din spital, tînjise după el; dar, firește, ştia că n-avea cum să se aştepte la o vizită din partea lui, mai devreme de cîteva săptămîni. Abia aştepta să o vadă cum i se luminează faţa de plăcere.

În ultimele cîteva zile, Junior încercase să afle cît mai multe despre această asistentă medicală. Femeia avea treizeci de ani, era divorţată, fără copii şi locuia singură. Se mirase cînd descoperise ce vîrstă avea. I se păruse mult mai tînără. În fine, ce mai conta cîţi ani avea! Victoria era extraordinar de atrăgătoare.

Fermecat de vulnerabilitatea fetelor foarte tinere, nu se culcase niciodată cu o femeie mai mare decît el. Perspectiva aceasta îl intriga. Probabil că ştia trucuri abile, pe care o tînără nu avusese timp încă să le descopere.

Junior îşi imagina perfect cît de flatată se va simţi Victoria, dar şi recunoscătoare, totodată, de avansurile primite de la un bărbat aşa tînăr ca el.

Gîndindu-se la toate modalităţile prin care ea şi-ar putea exprima această recunoştinţă, Junior simţea că el şi bărbăţia lui nu mai încăpeau parcă la volanul maşinii. În ciuda acestei dorinţe arzătoare, alese un traseu ocolit pînă la Victoria acasă, verificînd cu precauţie să nu fie cumva urmărit. Exclus, în fine, doar dacă urmăritorul nu era un om invizibil într-un automobil fantomă.

Oricum, precaut, deşi abia aştepta să profite de ziua aceea – sau mai bine zis, de noaptea care urma –, Junior parcă la mică distanţă de destinaţia lui, pe o stradă paralelă. Aşa că merse pe jos o bucată de drum.

Era o seară de ianuarie răcoroasă; în aer mirosea a brad şi a mare. O lună straniu de galbenă îl privea cu răutate, printre zdrenţele cenuşii ale norilor. Victoria locuia în Spruce Hills, în partea de nord-est, acolo unde străzile se preschimbă treptat în drumuri de ţară. Casele aveau aici o alură ceva mai rustică, fiind construite pe terenuri mai vaste şi cu forme mai puţin convenţionale decît cele din centrul oraşului; totodată, erau amplasate mult mai departe faţă de carosabil.

Pe măsură ce Junior înainta, trotuarul ceda locul unui drum pietruit. Nici ţipenie în jur. Nici un vehicul. În acest capăt îndepărtat al oraşelor, nu existau felinare care să lumineze pavajul. Aşa că, la lumina lunii, probabilitatea de a fi recunoscut de cineva care s-ar fi uitat afară, pe fereastră, era extrem de redusă.

Dacă Junior nu era discret şi dacă începeau cumva să circule bîrfe despre combinaţia dintre văduvul Cain şi asistenta sexy de la spital, în mod cert Vanadium era în stare să se lanseze iarăşi pe urmele lui, chiar dacă oficial cazul rămînea închis. Poliţaiul acesta era bolnav la cap, ranchiunos, chinuit de demoni lăuntrici. Chiar dacă, deocamdată, superiorii reuşeau să-l ţină în frîu, cea mai mică cleveteală picantă putea constitui scuza mult aşteptată de el ca să redeschidă dosarul, fără nici măcar să mai raporteze şefilor lui ierarhici.

Victoria locuia într-o casă din şindrilă, cu două etaje şi cu

un acoperiş ascuţit la vîrf şi înclinat lateral. Două lucarne exagerat de mari şi ieşite mult în afară se profilau protuberant deasupra intrării. Construcţia s-ar fi potrivit mai bine într-un cartier muncitoresc cu case monoton de identice, şi nu în această parte a oraşului. Un lampadar cu lumină galbenă proiecta pe trepte conturul auriu al ferestrelor de la faţadă. Se gîndea că va sta cu Victoria pe sofaua din living, sorbind din vin, în timp ce ajungeau să se cunoască mai bine. Poate ea îi va zice să îi spună Vicky, iar el poate o va ruga să îl strige Eenie, numele de alint pe care i-l dăduse Naomi, fiindcă el nu suporta să i se zică Enoch. În scurt timp, se vor pupa ca doi copii zburdalnici. Junior o va dezbrăca de halat pe sofa, mîngîind-o pe trupul neted şi docil; la lumina lampadarului, pielea ei va avea culoarea untului. Apoi, o va duce în braţe, aşa goală, pînă sus în dormitorul de la etaj, unde era întuneric.

Evitînd aleea cu pietriş, fiindcă nu voia să îşi zgîrie pantofii cei noi, se apropie de casă pe pajişte, sub crengile ample ale unui brad prea imens ca să poată fi folosit vreodată pe post de pom de Crăciun.

Poate că Victoria avea musafiri. O rudă sau vreo prietenă. În nici un caz un bărbat. Nu. Ştia perfect care era bărbatul potrivit pentru ea şi nu voia pe nimeni altul, preferînd să aştepte ocazia de a i se dărui lui şi de a da viaţă acelei relaţii începute cu lingura şi cubul de gheaţă, la spital, în urmă cu zece zile.

Oricum, dacă Victoria avea invitaţi, normal ar fi fost să existe măcar o maşină parcată pe alee. Junior se gîndea să se apropie tiptil de casă şi să se uite înăuntru pe fereastră, ca să se convingă că era singură, înainte de a se duce direct la uşă. Dacă îl vedea, însă, tot farmecul surprizei se ducea de rîpă.

Nimic în viaţă nu este lipsit de riscuri, aşa că Junior şovăi doar cîteva momente înainte să urce treptele de la intrare şi să bată la uşă.

Dinăuntru, se auzea muzică. Un ritm de swing. Dar nu reuşea să identifice ce melodie era.

Tocmai cînd Junior se pregătea să ciocănească din nou, uşa se deschise brusc spre interior şi, peste glasul lui Sinatra cîntînd „When My Sugar Walks Down the Street", Victoria

spuse: „Ai venit mai devreme. Nici n-am auzit maşina...". Vorbea în timp ce deschidea uşa, aşa că se întrerupse la mijlocul frazei cînd văzu cine se afla în faţa ei, în pragul uşii.

Părea surprinsă, într-adevăr, numai că expresia ei nu semăna cu aceea pe care Junior şi-o plăsmuise în închipuire. Mirarea ei era lipsită de orice bucurie; şi nu se vedea nici un zîmbet radios.

O clipă, i se păru că era chiar încruntată. Pe urmă, îşi dădu seama că nu era vorba despre o expresie de nemulţumire. Pe faţa ei se citea dorinţa înăbuşită, însă, de ruşine.

Îmbrăcată cu nişte pantaloni negri largi şi cu un tricou verde de bumbac, bine mulat pe bust, Victoria Bressler confirma toate visele de voluptate pe care Junior le bănuia sub uniforma anostă de asistentă medicală. Decolteul în formă de V sugera nişte sîni voluminoşi, deşi nu lăsa să se întrevadă prea mult din splendoarea aflată dedesubt. Frumuseţe de bun gust.

– Ce doreşti? întrebă ea.

Avea o voce plată şi un pic cam dură. Alt bărbat ar fi interpretat greşit tonul ei, deducînd că tînăra era nervoasă şi chiar furioasă.

Dar Junior ştia că voia doar să-l tachineze. Fantezia ei de joacă era adorabilă. Şi ce scînteieri diavoleşti în ochii aceia albaştri, ce zburdălnicie.

Junior întinse spre ea trandafirul roşu.

– Pentru tine. Ştiu, nu se compară cu tine. Nici o floare nu se poate compara cu tine.

Prefăcîndu-se în continuare supărată, Victoria nici nu se atinse de trandafir.

– Drept cine mă iei?

– Drept ceea ce eşti – o femeie rafinată, replică el, bucuros că citise atîtea cărţi despre arta seducţiei şi că ştia exact ce să spună.

Strîmbîndu-se, tînăra zise:

– Am povestit la poliţie despre jocul tău dezgustător cu linguriţa şi cubul de gheaţă.

Întinzînd din nou trandafirul spre ea şi lipindu-i-l insistent

de mînă, ca să-i distragă atenţia, Junior răsuci sticla de Merlot şi, exact cînd Sinatra cînta cu elan, i-o trînti Victoriei drept în mijlocul frunţii.

33

Biserica Mater Dolorosa, tăcută şi primitoare în noaptea de pe Bright Beach, de dimensiuni umile, fără bolţi maiestuoase, coloane măreţe sau transepte adînci, cu ornamente modeste, era pentru Maria Elena Gonzalez la fel de cunoscută şi mîngîietoare, ca propria-i casă. Maria se simţi fericită, în clipa în care îi trecu pragul şi intră în nartex.

Slujba benedictină se terminase, iar credincioşii plecaseră. Plecaseră, de asemenea, preotul şi băieţii de cor.

După ce îşi potrivi mai bine acul de păr care îi fixa voalul pe cap, Maria înaintă cu cîţiva paşi. Îşi înmuie două degete în apa sfinţită, care licărea în vasul de marmură, şi îşi făcu cruce.

Mirosea aromat a tămîie şi a soluţie de lustruit lemnul, preparată cu lămîie. În faţă, o lampă discretă lumina crucifixul în mărime naturală. Pe acesta, toate beculeţele erau aprinse, la fel ca şi lumînările din stativul de alături.

Înaintă pe culoarul întunecos din mijloc, se lăsă în genunchi la balustrada dinaintea altarului, după care se duse să aprindă o lumînare. De obicei, Maria nu-şi permitea să cumpere decît lumînări de 25 de cenţi, dar de data asta optă pentru cele de 50, îndesînd cinci bancnote de 1 dolar şi două monede de 25 de cenţi în cutia milei.

După ce aprinse unsprezece lumînări, toate închinate lui Bartholomew Lampion, scoase dintr-un buzunar cărţile de joc rupte. Patru valeţi de pică. Vineri seară rupsese cărţile în trei, iar de atunci umblase la ea cu cele 12 resturi, aşteptînd exact această noapte liniştită de duminică.

Biserica nu aproba ghicitul în cărţi, pe care ea îl practica frecvent. Misticismele de acest fel erau socotite păcate, constituind o abatere de la credinţă şi o pervertire a ei.

Cu toate acestea, Maria se simţea foarte bine îmbinînd catolicismul şi ocultismul, în care fusese crescută. În Hermosillo, Mexic, superstiţiile oculte erau la fel de importante pentru viaţa spirituală, ca şi religia.

Biserica se ocupa de suflet, în timp ce sfera ocultă se ocupa de imaginaţie. În Mexic, unde confortul fizic era adesea subţire şi unde speranţa pentru o viaţă mai bună era greu cîştigată, sufletul şi imaginaţia trebuia hrănite deopotrivă, dacă voiai ca viaţa să fie suportabilă.

Rostind o rugăciune către Maica Domnului, Maria puse o treime dintr-un valet de pică în flacăra strălucitoare a primei lumînări. Cînd cartonul luă foc, Maria îi dădu drumul să cadă în candela de sticlă, iar cînd bucata de carte de joc arse complet, rosti cu glas tare „Pentru Petru", referindu-se la cel mai marcant dintre cei doisprezece apostoli.

Repetă acelaşi ritual de încă unsprezece ori – „Pentru Andrei, pentru Iacob, pentru Ion" – privind mereu în spate, ca să se asigure că nu vedea nimeni ce făcea ea acolo.

Aprinsese cîte o lumînare pentru fiecare dintre cei unsprezece apostoli, dar nici una pentru al doisprezecelea, Iuda, trădătorul. Drept urmare, după ce arsese cîte o bucată din cărţile de joc în fiecare candelă, îi mai rămînea o bucată.

În mod normal, ar fi revenit la prima lumînare şi i-ar fi oferit Sfîntului Petru încă un fragment. În acest caz, însă, preferă să îi încredinţeze ultima bucată celui mai puţin cunoscut dintre apostol, întrucît era convinsă de influenţa lui în această chestiune.

O dată distruse toate cele douăsprezece bucăţi de cărţi de joc, blestemul era ridicat de pe micuţul Bartholomew: ameninţarea inamicului necunoscut şi violent, care era simbolizat de cei patru valeţi. Undeva în lume, exista un om care l-ar fi ucis pe Barty într-o bună zi, însă acum drumurile lui prin viaţă îl vor duce în altă parte. Unsprezece sfinţi primiseră cele douăsprezece părţi din responsabilitatea de a ridica blestemul.

Credinţa Mariei în eficacitatea acestui ritual nu era chiar la fel de profundă ca şi credinţa ei în Biserică. Privind mistuirea ultimului fragment, simţea cum i se ia de pe umeri o mare povară.

Cînd plecă de la Mater Dolorosa, peste cîteva minute, era

604416

convinsă că valetul de pică – indiferent că era un monstru uman sau însuşi diavolul – nu-i va mai ieşi în cale niciodată lui Barty Lampion.

34

Tînăra s-a prăbuşit subit, cu un zdrăngănit şi o bufnitură. Nu mai avusese nimic din graţia ei naturală în timpul căderii, dar devenise din nou suavă aşa cum stătea acum, prăvălită pe jos.

Victoria Bressler zăcea pe pardoseala din micul antreu; avea braţul stîng întins dincolo de cap, cu palma în sus, ca şi cum ar fi făcut semn cu mîna spre tavan. Braţul drept îi rămăsese transversal peste bust, cu mîna făcută cupă peste sînul stîng. Un picior era perfect întins pe jos, în timp ce celălalt genunchi era tras în sus, aproape cu sfială, parcă. Dacă ar fi fost goală, culcată pe un fundal constînd în cearşafuri mototolite, frunze de toamnă sau o pajişte verde, ar fi avut poziţia tipică posterului dublu de la mijlocul unei reviste *Playboy*.

Pe Junior nu îl intriga neapărat ideea că o atacase brusc pe Victoria, cît faptul că sticla nu se spărsese. De fapt, de la decizia asumată în turnul foişorului, devenise alt om, un om de acţiune, care proceda cum trebuia. Recipientul acela era însă de sticlă, dar, cu toate că el izbise atît de puternic, încît lovitura răsunase pe fruntea ei ca un ciocan trosnit de o minge de crochet, cu destulă violenţă încît s-o facă să-şi piardă cunoştinţa cîteva momente, ba poate chiar s-o omoare, vinul Merlot rămăsese intact înăuntru, bun de băut.

Intră în casă, închise uşa încetişor şi examină sticla. Era foarte groasă, mai ales la bază unde fundul era adîncit înăuntru, pentru ca sedimentele să se concentreze doar pe margine. Acest detaliu din structura recipientului îi conferea o rezistenţă mai bună. Era limpede că o lovise cu fundul sticlei, fiind explicabil astfel de ce nu se spărsese.

Un punct roz pe fruntea Victoriei, în mijloc, indica locul

impactului. Curînd, avea să se învinețească urît. Osul cranian nu părea fisurat.

Dură la țeastă și la suflet deopotrivă, Victoria nu suferise leziuni grave la creier, ci doar o comoție.

La combina muzicală stereo din living, Sinatra cînta „It Was a Very Good Year". Deși după toate aparențele asistenta medicală era singură acasă, Junior strigă totuși tare, ca să se facă auzit peste melodie:

– Alo? E careva pe-aici?

Cu toate că nu-i răspunsese nimeni, trecu în revistă cu rapiditate toată casa. O lampă cu un abajur de mătase cu franjuri împrăștia aripioare de lumină aurie peste un colț din living. Pe măsuța de cafea erau puse trei lămpi cu gaz ornamentale. Din bucătărie venea un miros apetisant. Pe un ochi de la aragaz, era pusă o oală la fiert, iar alături niște paste, gata de introdus în apă cînd începea să clocotească.

Sufrageria. Două tacîmuri și veselă puse frumos într-un capăt al mesei. Pahare de vin. Două sfeșnice, cu lumînările neaprinse încă.

Junior vizualiza acum întreaga situație. Ca într-o peliculă de calitate. Victoria avea pe cineva; se dăduse la el în spital nu fiindcă și-ar fi dorit ceva mai multă „acțiune", ci pentru că era o scorpie de felul ei. Genul de femeie căreia i se pare amuzant să ațîțe și să excite un bărbat, după care să-l lase baltă.

O tîrfă mincinoasă. După ce ea se dăduse la el, după ce îl excitase, fugise repede să-l bîrfească și să-l toarne, spunînd că el încercase s-o hărțuiască sexual. În plus, ca să-și dea și mai multă importanță în fața poliției, își împănase povestirea cu tot felul de bazaconii aiuristice.

O baie mai mică la parter. Două dormitoare și o baie mare, la etaj. Toate goale.

Din nou în antreu. Victoria nu se mișcase.

Junior îngenunche lîngă ea și o apăsă cu două degete la gît, pe artera carotidă. Avea puls, cam neregulat, dar destul de puternic.

Deși se edificase acum în privința caracterului detestabil al acestei femei, se simțea foarte atras de ea, în continuare. Nu era însă genul de bărbat care să profite de o femeie aflată în stare de inconștiență.

În plus, era evident că Victoria aștepta pe cineva, care urma să sosească din clipă în clipă.

„Ai venit mai devreme. Nici n-am auzit maşina", spusese ea, deschizînd uşa, pînă să-şi dea seama că Junior se afla la intrare, şi nu persoana pe care o aştepta ea.

Păşi spre uşa din faţă, care era încadrată de nişte ferestre laterale. Trase una dintre perdele şi se uită afară.

Luna mumificată scăpase dintre zdrenţele de nori îmbălsămaţi. Faţa ei ciupită parcă de vărsat strălucea peste coroana amplă a bradului, peste curte şi peste aleea cu pietriş.

Nici o maşină.

În living, Junior luă o pernă decorativă de pe sofa. O duse în antreu.

„Am povestit la poliţie despre jocul tău dezgustător cu linguriţa şi cubul de gheaţă."

Era de presupus că Victoria nu telefonase la poliţie ca să dea o declaraţie oficială. Ce nevoie ar fi avut să se ostenească să îl bîrfească pe Junior, cînd Thomas Vanadium dădea tîrcoale prin spital la orice oră din zi şi din noapte, gata să plece urechea la orice calomnie despre el, care l-ar fi ajutat să dovedească mai uşor că Junior era un ticălos şi un asasin.

Mai mult ca sigur, aşadar, că Victoria vorbise direct cu detectivul maniac. Chiar dacă i-ar fi relatat altui poliţai scornelile ei sordide, tot ar fi ajuns imediat la urechile lui Vanadium, care ar fi căutat-o numaidecît, dornic să audă la prima mînă mizeriile acelea. Iar ea ar fi exagerat acum totul, ajungînd să declare, poate, că Junior o apucase de ţîţe şi că încercase să-i bage limba pe gît.

Acum, dacă Victoria i-ar raporta lui Vanadium că Junior apăruse la uşa ei, cu un trandafir roşu, o sticlă de Merlot şi plin de fantezii amoroase, detectivul dement ar avea toate motivele să se dezlănţuie din nou. Vanadium putea pune la îndoială, eventual, povestea cu cuburile de gheaţă, presupunînd că asistenta interpretase greşit realitatea, însă în cazul de faţă intenţia lui Junior era clară, aşa că poliţaiul-cruciat ar avea toate motivele să nu se lase.

Victoria gemu, fără să se mişte, însă.

Surorile medicale aveau datoria să dea dovadă de o compasiune angelică. Ea nu-i arătase, însă, nici o compasiune. Şi nici nu avea vreo trăsătură angelică.

Îngenunchind lîngă ea, Junior puse perna decorativă peste faţa ei frumoasă şi apăsă bine, pe toată durata cît Frank Sinatra

termină „Hello, Young Lovers" şi cîntă cam jumătate din „All or Nothing at All".

Victoria nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa niciodată. N-a apucat nici măcar să se mai zbată.

După ce constată că nu mai avea deloc puls, Junior se duse înapoi la sofaua din living. Înfoie bine pernuţa şi o lăsă exact în locul de unde o luase.

Nu-i venea deloc să vomite. Dar nici nu se acuza de lipsă de sensibilitate. Pe femeia asta n-o văzuse decît o singură dată în viaţă. Nu investise emoţional în ea, cum fusese cazul cu Naomi.

Fireşte, nu era chiar complet lipsit de sentimente. O tristeţe amară îi umplea sufletul la gîndul dragostei şi a fericirii de care el şi asistenta medicală s-ar fi putut bucura împreună. Dar, la urma urmei, fusese alegerea ei – ea vrusese să-l aţîţe degeaba şi să se poarte urît cu el.

Cînd Junior încercă să o ridice de jos pe Victoria, voluptatea acesteia îşi pierdu tot farmecul. Moartă era mai grea decît s-ar fi aşteptat el.

În bucătărie, o puse pe un scaun lăsînd-o să se prăvălească în faţă, peste masă. Cu capul rezemat peste braţele încrucişate şi răsucit un pic lateral, s-ar fi zis că se odihneşte.

Cu pulsul accelerat, dar autosugestionîndu-se că forţa şi înţelepciunea se nasc dintr-o minte calmă, Junior stătea în picioare în mijlocul bucătăriei, studiind meticulos fiecare ungher al încăperii.

Fiecare minut era preţios, avînd în vedere musafirul care urma să apară în scurtă vreme. Grija faţă de detalii era, totuşi, esenţială, indiferent cît timp i-ar fi luat ca să însceneze adecvat micul tablou menit să deghizeze o crimă într-un accident casnic.

Din păcate, Caesar Zedd nu scrisese o carte din care să poţi învăţa singur cum să comiţi un omor şi să scapi de consecinţele lui, aşa că şi de data asta Junior trebuia să se descurce pe cont propriu.

Grăbit şi cu cît mai puţine mişcări, se apucă de lucru.

În primul rînd, rupse două bucăţi de prosop din hîrtie, din rola montată pe perete, folosindu-le pe post de mănuşi improvizate. Nu voia să lase nici un fel de amprentă.

Mîncarea se afla în cuptorul de deasupra. Porni cuptorul de dedesubt, potrivindu-l la cald, şi rabată uşa.

Din sufragerie, luă cele două farfurii puse pe masă. Se întoarse cu ele la bucătărie şi le vîrî în cuptorul de jos, ca şi cum Victoria s-ar fi gîndit să-l folosească pentru a păstra caldă mîncarea.

Lăsă deschisă uşa de la cuptor.

În frigider, găsi o bucată de unt într-un ambalaj cu un capac de plastic transparent. Se duse cu cutia la tocătorul de lîngă chiuvetă, în stînga aragazului, şi îl deschise.

Pe bufet, era deja un cuţit. Tăie cu el patru bucăţele de unt galben şi cremos, fiecare nu mai groasă de un centimetru.

Lăsînd trei bucăţele în cutie, o puse pe a patra, cu multă grijă, pe pardoseala acoperită cu linoleum.

Cele două fîşii de prosop din hîrtie se pătaseră de la unt. Le făcu ghemotoc şi le aruncă la lada de gunoi.

Avea de gînd să storcească bucata de unt cu talpa de la pantoful drept al Victoriei şi să lase o dîră lungă pe pardoseală, ca şi cum femeia ar fi alunecat pe jos şi ar fi căzut spre cuptoare.

În cele din urmă, ţinîndu-i capul cu amîndouă mîinile, trebuia să izbească fruntea, cu putere, de colţul uşii deschise a cuptorului, avînd grijă să plaseze punctul de impact exact acolo unde nimerise lovitura cu sticla.

Presupunea că Secţia de Investigaţii Ştiinţifice a Poliţiei Statului Oregon putea găsi cel puţin un motiv de suspiciune vizavi de scenariul tragic creat de el. Nu avea prea multe cunoştinţe despre tehnologia folosită de poliţie la locul unei crime, iar despre patologia specifică medicinii legale ştia şi mai puţin. Dar se străduia să facă treaba cît mai bine.

Departamentul de Poliţie din Spruce Hills era mult prea mic, pentru a avea şi o Secţie de Investigaţii Ştiinţifice în toată regula. Dacă tabloul general li se părea suficient de convingător, existau şanse ca poliţiştii locali să accepte ideea că fusese un accident oribil şi să nu mai apeleze deloc la poliţia statului pentru asistenţă tehnică.

Dacă poliţia statului ajungea, totuşi, să se implice, chiar dacă ar găsi dovezi că accidentul fusese înscenat, bănuielile lor s-ar îndrepta aproape sigur asupra bărbatului pe care Victoria îl aştepta la masă.

Nu mai rămînea decît să turtească bucăţica de unt cu pantoful ei şi să o trosnească tare cu capul de colţul uşii de la cuptor.

Tocmai cînd se pregătea să ridice cadavrul de pe scaun, auzi maşina pe alee. Nici n-ar fi auzit, de fapt, zgomotul motorului, dacă nu s-ar fi întîmplat ca tocmai atunci combina muzicală să îşi ia singură alt disc.

Nu mai avea timp, acum, să aranjeze cadavrul cum se gîndise.

Din nou o situaţie de criză. Noua existenţă de om de acţiune nu era monotonă.

Adversitatea creează mari ocazii, cum ne învaţă Caesar Zedd, şi întotdeauna există şi o latură luminoasă, chiar dacă nu o putem vedea imediat.

Junior ieşi grăbit din bucătărie şi porni pe hol, spre uşa de la intrare. Alerga silenţios, aterizînd pe degetele de la picioare, ca un dansator. Graţia aceasta atletică era unul dintre motivele pentru care femeile se simţeau atît de atrase de el.

Triste simboluri ale unei idile sortite să nu fie, trandafirul roşu şi sticla cu vin zăceau pe jos, în antreu. Cadavrul nemaifiind acum acolo, orice semn de violenţă dispăruse de asemenea.

Cînd Sinatra începu să cînte „I'll Be Seeing You", Junior ocoli floarea şi vinul. Prudent, trase un pic colţul uneia dintre perdele.

O limuzină se oprise pe aleea cu pietriş, spre partea dreaptă a casei, de unde aproape nici nu se vedea. Farurile se stinseră sub privirile lui Junior. Motorul se opri. Portiera şoferului se deschise. Un bărbat coborî din maşină, o siluetă neguroasă în lumina galbenă şi înfricoşătoare a lunii. Musafirul la cină.

35

Implozie. O detonare interioară sub presiune. Cum se întîmplă cu carcasa unui submarin la o adîncime prea mare.

Junior învăţase cuvîntul *implozie* dintr-o carte de autoperfecţionare, care te instruia cum să îţi îmbogăţeşti

vocabularul şi să vorbeşti frumos. La momentul respectiv, crezuse că nu va folosi niciodată acest cuvînt, care figura în listele pe care le memora el. Acum, însă, sensul acestui substantiv reda perfect ce simţea el: avea senzaţia că va face implozie.

Musafirul la cină se aplecă în spate, în interiorul maşinii, ca şi cum ar fi vrut să ia ceva de-acolo. Poate că şi el avusese grijă să-i aducă un mic cadou gazdei.

Cînd va vedea că Victoria nu vine să-i deschidă uşa, bărbatul acesta nu va pleca pur şi simplu de-acolo. Fusese invitat. Ştia că era aşteptat. Lumina era aprinsă în casă. Absenţa unei reacţii la ciocănitul lui la uşă denota că, de fapt, ceva nu era în regulă.

Junior se scufundase la o adîncime critică. Presiunea psihologică era imensă şi creştea de la o secundă la alta. Implozie iminentă.

Dacă era lăsat să aştepte degeaba în faţa intrării, musafirul se va decide, probabil, să dea roată casei, să se zgîiască înăuntru pe la ferestrele la care perdelele nu fuseseră trase, să încerce şi celelalte uşi, ca să vadă dacă nu era vreuna deschisă. Speriat la gîndul că Victoriei i se făcuse rău, poate, sau că se accidentase, alunecînd pe o bucăţică de unt şi lovindu-se cu capul de colţul uşii de la cuptor, tipul va încerca eventual să pătrundă înăuntru cu forţa, spărgînd un geam. Mai mult ca sigur, se va duce la vecini, ca să anunţe poliţia.

Presiune insuportabilă. Maximă.

Junior se repezi în sufragerie, de unde înhăţă un pahar de vin de pe masă. Înşfăcă şi un sfeşnic, din care azvîrli lumînarea.

Întors în antreu, puse paharul de vin pe pardoseală, cam la un metru şi jumătate de uşa de la intrare. Plasă alături sticla de Merlot şi trandafirul roşu.

Ca un tablou cu natură moartă, intitulat „Idilă".

Afară, se trînti o portieră.

Uşa de la intrare nu era încuiată. Junior o întredeschise un pic, spre interior, apăsînd uşor pe clanţă.

Cu sfeşnicul în mînă, alergă spre bucătărie, pe holul îngust. Uşa era deschisă, dar ca s-o vadă pe Victoria prăvălită pe un scaun la masă trebuia să intre înăuntru.

Se strecură în spatele uşii şi ridică sfeşnicul de bronz deasupra capului. Cîntărind cam două kilograme şi jumătate, obiectul putea fi folosit perfect pe post de măciucă sau ciocan.

Inima i se zbătea cu furie în piept. Gîfîia. În mod straniu, mîncarea pusă la cuptor, care i se păruse înainte că are o aromă apetisantă, mirosea acum a sînge şi a carne crudă.

Respiră adînc şi încet. Cum spune Zedd, respiră adînc şi încet. Poţi scăpa de anxietate, oricît ar fi ea de puternică, dacă respiri adînc şi încet, adînc şi încet, repetîndu-ţi totodată că fiecare om are dreptul la fericire, la împlinire, la descătuşarea de frică.

O dată cu refrenul final din „I'll Be Seeing You", din antreu se auzi un glas de bărbat, rostind oarecum nedumerit şi mirat: „Victoria?"

Adînc şi încet. Adînc şi încet. Mai calm deja.

Cîntecul se termină.

Junior îşi ţinea răsuflarea, ascultînd.

În tăcerea dintre două melodii, auzi clinchetul paharului atins de sticla de Merlot, în momentul în care musafirul se apropiase, pesemne, să le ridice de pe jos.

Presupusese că invitatul la cină era iubitul Victoriei, dar brusc îşi dădu seama că poate lucrurile nu stăteau chiar aşa. Bărbatul putea fi foarte bine un prieten de-al ei. Tatăl sau fratele. În acest caz, invitaţia la o idilă amoroasă – sugerată de aranjamentul cochet al paharului de vin cu un trandafir lîngă el – ar părea atît de flagrant de nepotrivită, încît musafirul şi-ar da seama imediat că se întîmplase ceva rău.

Beoţian. Alt cuvînt învăţat pentru a-şi îmbogăţi vocabularul şi nefolosit niciodată pînă atunci. *Beoţian*. Persoană ignorantă, obtuză, tîmpită. Se simţea foarte beoţian, dintr-o dată.

Exact în momentul în care Sinatra începu iarăşi să cînte, lui Junior i se păru că aude nişte paşi pe hol şi un scîrţîit de parchet. Muzica acoperea acum orice zgomot, aşa că nici nu se auzea dacă musafirul venea într-adevăr spre bucătărie.

Ridică sus de tot sfeşnicul. Nu contează că muzica maschează toate sunetele – respiră în surdină şi pe gură. Stai încremenit, pregătit.

Sfeşnicul de bronz era greu. Ce porcărie o să iasă.

I se făcea rău cînd vedea sînge. Nu se ducea niciodată la

filme care arătau consecinţele unor fapte violente, darămite să mai suporte să vadă un măcel în realitate.

Acţiune. Te concentrezi doar la acţiune şi ignori scîrboşenia care va rezulta. Adu-ţi aminte de trenul care venea cu viteză spre autobuzul plin de măicuţe, rămas înţepenit pe şine. Rămîi în tren. Nu te uita înapoi la terciul de măicuţe, vezi-ţi de drum mai departe şi totul va fi bine.

Un zgomot. Foarte aproape. De cealaltă parte a uşii deschise.

Aici, acum, musafirul la cină, intrînd în bucătărie. Ducea în mîna stîngă paharul de vin şi trandafirul. Ţinea sticla de Merlot sub braţ. În mîna dreaptă, avea o cutiuţă învelită frumos.

Bărbatul intră, cu spatele la Junior, şi se duse spre masă, unde Victoria moartă şedea cu capul peste braţele încrucişate. Puteai jura că se odihneşte.

– Ce-i asta? o întrebă bărbatul, în timp ce Sinatra intona „Come Fly with Me".

Păşind tiptil de tot în faţă, foarte tiptil, Junior înclină sfeşnicul; în acel moment, musafirul la cină se crispă, simţind poate pericolul sau, oricum, mişcarea. Prea tîrziu, însă. Tipul nici n-a mai apucat să întoarcă măcar capul sau să se ferească.

Măciuca de bronz îl trosni la baza craniului. POC!!! Scalpul se spintecă, sîngele ţîşni afară, iar tipul se prăbuşi la fel de repede ca şi Victoria, mai devreme, sub influenţa acelui Merlot bun, ce-i drept el cu faţa în jos, spre deosebire de ea care căzuse cu faţa în sus.

Nevrînd să rişte, Junior înclină din nou sfeşnicul, aplecîndu-se cu tot corpul. Al doilea impact se dovedi mai slab decît primul, dar eficient.

Scăpat pe jos, paharul de vin se spărsese. Sticla de Merlot, însă, supravieţuise din nou, rostogolindu-se pe linoleum, pînă se proptise într-un bufet.

Uitînd de respiraţia adîncă şi lentă şi gîfîind ca un înotător scăpat de la înec, cu fruntea brusc năduşită, Junior împinse cu piciorul în bărbatul prăbuşit pe jos, ca să vadă dacă mai mişca.

Constatînd că nu avea nici o reacţie, îşi vîrî vîrful pantofului sub toracele tipului şi, sforţîndu-se, îl rostogoli pe spate.

Cu trandafirul în mîna stîngă şi cu cadoul frumos împachetat, dar cam strivit, în mîna dreaptă, Thomas Vanadium zăcea la cheremul lui Junior. Gata cu scamatoriile, gata cu monedele sucite peste încheieturile degetelor. Se isprăvise cu magia.

36

Pîrîitul strident al flăcărilor false, aşa cum îl realizau tehnicienii în piesele radiofonice din 1930–1940, cînd era el mic: mototolind un celofan.

Aşezat singur la masa din colţul bucătărioarei de-acasă, Jacob scoase din nou nişte zgomote ca de foc, cînd rupse celofanul de pe al doilea pachet nou de cărţi de joc, apoi de pe al treilea şi al patrulea.

Deţinea dosare imense despre incendii tragice, ştiindu-le aproape pe toate pe de rost. În magnificul teatru vienez, pe 8 decembrie 1891, 850 de suflete au pierit într-un pîrjol. Pe 25 mai 1887, 200 de morţi la *Opéra Comique,* din Paris. În 28 noiembrie 1942, în clubul de noapte *Coconut Grove* din Boston – cînd, la numai paisprezece ani, Jacob era deja obsedat de groaznica tendinţă a omenirii de a se autodistruge intenţionat sau din prostie –, 491 de oameni s-au asfixiat şi au ars de vii într-o seară, care ar fi trebuit să se încheie cu şampanie şi desfrîu.

Luînd acum cele patru pachete de joc din cutiile de carton în care fuseseră ambalate, Jacob le alinie unul lîngă altul pe masa scrijelită.

„Cînd teatrul irochez din Chicago a ars pe 30 decembrie 1903", zise el cu glas tare, testîndu-şi memoria, „la un matineu cu *Barbă-Albastră,* şase sute de oameni şi-au pierdut viaţa, majoritatea femei şi copii."

Pachetele standard de cărţi de joc sînt ambalate mecanic, întotdeauna în aceeaşi ordine, pe suite de culori. Poţi avea certitudinea absolută că, indiferent ce pachet ai desface, toate sînt asamblate exact în aceeaşi ordine, întotdeauna.

Datorită acestei consecvenţe infailibile privind modul de

ambalare a unui pachet de cărți de joc, jucătorii profesioniști sau scamatorii pot manipula orice nou pachet convinși că știu, de la bun început, unde se află fiecare carte. Un trișor experimentat poate lăsa impresia că amestecă atît de conștiincios cărțile, încît nu rămîne loc de suspiciuni, dar în realitate el știe perfect unde se află localizată fiecare carte din pachet. Cu dexteritate și îndemînare, poate pune cărțile în ordinea pe care o vrea, cu scopul de a obține efectul dorit de el.

„Pe 6 iulie 1944, la Hartford, în Connecticut, un incendiu a izbucnit în cortul uriaș al Circului Ringling Brothers, Barnum și Bailey, la ora două și patruzeci după-amiaza, în timp ce șase mii de oameni urmăreau evoluția trupei Wallenda, care se pregătea să își înceapă numărul de dans pe sîrmă. La ora trei, deja, focul s-a stins, în urma prăbușirii cortului. Au fost o sută șaizeci de morți, iar alte cinci sute de oameni au fost grav răniți. O mie de animale de circ, însă, inclusiv patruzeci de lei și patruzeci de elefanți, au scăpat nevătămate."

O dexteritate excepțională este esențială pentru oricine speră să devină un trișor extrem de abil, dar aceasta nu este singura cerință. La fel de importantă este și capacitatea de a suporta plictisul monoton al miilor de ore de exerciții făcute cu multă răbdare. Un trișor excepțional trebuie să mai fie dotat cu o memorie complexă, rar întîlnită la oamenii obișnuiți.

„14 mai 1845, în Canton, China, 1670 de oameni au pierit într-un incendiu la un teatru. Pe 8 decembrie 1863, Biserica *La Compana,* din Chile, a luat foc și au murit aici 2501 persoane. O sută cincizeci de oameni și-au pierdut viața într-un incendiu la un bazar din Paris, organizat în cadrul unei acțiuni filantropice, în 4 mai 1897. Pe 30 iunie 1900, niște docuri din Hoboken, New Jersey, au luat foc, incendiul soldîndu-se cu decesul unui număr de 326 de oameni..."

Jacob se născuse înzestrat cu dexteritatea adecvată și cu o memorie mai mult decît satisfăcătoare. Tulburările lui de personalitate – care nu îi permiteau să lucreze nicăieri și nici să aibă o viață mondenă activă – îi lăsau timpul liber necesar pentru a exersa cele mai dificile tehnici de măsluire a cărților de joc, pe care ajunsese să le stăpînească perfect.

Întrucît, încă din copilărie, se simţise atras de poveşti şi imagini despre sfîrşitul lumii, de catastrofe atît pe plan individual, cît şi la nivel planetar – de la incendii în locuri publice pînă la războaie nucleare totale –, Jacob avea o imaginaţie extraordinar de bogată şi o viaţă intelectuală pe cît de interesantă, pe atît de ciudată. Pentru el, bunăoară, cel mai greu în procesul de deprindere a măsluirii cărţilor de joc i se păruse efortul de voinţă de a face faţă plictisului şi monotoniei exersării continue a acestor tehnici, însă ani de-a rîndul muncise cu conştiinciozitate pentru asta, motivat de dragostea şi admiraţia pentru sora lui, Agnes.

Acum, amesteca primul dintre cele patru pachete de cărţi de joc, exact cum amestecase primul pachet şi vineri seara. Îl puse deoparte.

Pentru a avea şansa de a deveni un maestru în măsluirea cărţilor de joc, orice tînăr ucenic are nevoie de un mentor. Secretele acestei arte nu pot fi deprinse doar prin lectură şi exerciţiu.

Mentorul lui Jacob fusese un bărbat pe nume Obadiah Sepharad. Se cunoscuseră cînd Jacob avea optsprezece ani, într-o perioadă cînd fusese internat pentru scurt timp într-un spital de psihiatrie, întrucît excentricitatea lui caracteristică fusese luată drept altceva mult mai rău.

Aşa cum îl învăţase Obadiah, amesteca acum şi celelalte trei pachete de cărţi de joc.

Agnes şi Edom nici nu aveau habar de marea lui dexteritate la cărţile de joc. Păstrase tăcerea în privinţa uceniciei făcute pe lîngă Obadiah şi, în aproape douăzeci de ani, rezistase tentaţiei de a-şi epata sora şi fratele cu îndemînarea lui.

Cînd erau mici – trăind într-o casă condusă ca o închisoare, cu o atmosferă opresivă impusă de un tată pentru care orice formă de distracţie reprezenta o ofensă adusă lui Dumnezeu – făceau pe ascuns partide cu cărţile de joc, în care vedeau un gest de revoltă. Pachetul de cărţi de joc era suficient de mic, încît să poată fi ascuns bine la repezeală, ca tatăl lor să nu-l poată găsi atunci cînd îl apuca mania de a le scotoci prin camere.

Cînd bătrînul a murit, iar Agnes a moştenit proprietatea, au jucat cărţi toţi trei, pentru prima oară în curtea din spate,

în ziua înmormîntării lui, fără să se mai ferească de nimeni. Erau beţi de libertate. În cele din urmă, cînd Agnes s-a îndrăgostit şi s-a măritat, Joey Lampion s-a alăturat lor la masa de joc, iar Jacob şi Edom au avut, mai mult decît oricînd, sentimentul că fac parte dintr-o familie.

Jacob învăţase să măsluiască la perfecţie cărţile de joc cu un singur scop. Nu era deloc cartofor. Şi nici nu voia să-şi prostească prietenii arătîndu-le tot felul de scamatorii. Nici măcar fiindcă i s-ar fi părut o realizare meritorie. Voia doar ca, din cînd în cînd, să îi poată împărţi lui Agnes cărţi norocoase, atunci cînd se întîmpla să piardă prea mult şi se deprima. Nu trişa prea des, pentru că nu voia ca sora lui să intre la bănuieli sau ca Edom or Joey să nu se mai amuze. Proceda judicios. Efortul pe care îl făcuse – miile de ore de exersat – era recompensat cu vîrf şi îndesat, de fiecare dată cînd Agnes rîdea încîntată, după ce primea o donă perfectă.

Dacă Agnes ar fi ştiut că Jacob o ajuta trişînd la joc, ar fi fost în stare să nu mai joace niciodată cărţi cu el. Ar fi dezaprobat categoric tertipurile lui. Drept urmare, imensa lui dexteritate ca trişor la cărţi trebuia să rămînă pentru totdeauna secretul lui.

Avea un oarecare sentiment de vinovăţie din cauza asta – dar doar un pic. Sora lui făcuse atît de mult pentru el; aşa însă – fără slujbă, guvernat de propriile lui obsesii, năpăstuit excesiv cu firea aspră a tatălui său –, nu putea face mai nimic pentru ea. Doar această înşelătorie inofensivă la jocul de cărţi.

„20 septembrie 1902, Birmingham, Alabama, incendiu la o biserică – 115 morţi. În 4 martie 1905, Collinwood, Ohio, incendiu la o şcoală – 176 morţi."

După ce a amestecat toate cele patru pachete de cărţi, Jacob a tăiat două pachete şi a amestecat jumătăţile împreună, controlîndu-se perfect, exact cum făcuse şi vineri seara. Pe urmă, a amestecat şi celelalte două jumătăţi.

„New York City, 25 martie 1911, incendiu la fabrica Triangle Shirtwaist – 146 morţi."

Vineri, după cină, cînd aflase suficient despre metoda Mariei de a ghici în cărţi, ştiind astfel că era nevoie de patru pachete de cărţi, că doar fiecare a treia carte era interpretată şi că aşii – mai ales cei de roşu – constituiau cele mai favorabile cărţi, lui Jacob îi făcuse mare plăcere să îi

pregătească lui Barty cele mai bune opt cărţi cu putinţă. Era un mic dar menit să o mai înveselească pe Agnes, pe care moartea lui Joey o apăsa ca nişte lanţuri de fier.

La început, totul mersese bine. Agnes, Maria şi Edom erau de-a dreptul uluiţi. Emoţii mari şi zîmbete de jur împrejurul mesei. Erau entuziasmaţi cu toţii de uluitoarea aranjare favorabilă a cărţilor, care reprezenta o improbabilitate matematică uimitoare.

„23 aprilie 1940, Natchez, Mississippi, incendiu într-o sală de bal – 198 morţi. Atlanta, Georgia, 7 decembrie 1946, incendiul de la Winecoff Hotel – 119 morţi."

Acum, la masa din bucătărioară, după două seri de cînd Maria dăduse în cărţi, Jacob termina amestecarea totală a celor patru pachete de cărţi, cum făcuse şi vineri seara, în sufrageria din corpul principal de casă. Cînd a terminat, a stat liniştit cîteva minute, cu ochii pironiţi la pachetele de cărţi, ca şi cum ar fi şovăit să continue.

„5 aprilie 1949, Effingham, Illinois, într-un incendiu la un spital au murit 77 de oameni."

Desluşi în glasul lui un tremur, care nu avea nimic de-a face cu morţile hidoase de la Effingham, din urmă cu peste şaisprezece ani.

Prima carte. As de cupă.

Două cărţi puse deoparte.

A doua carte. As de cupă.

Continuă aşa, pînă ce pe masa lui se aflau deja patru aşi de cupă şi patru aşi de treflă. Acestea erau chiar cărţile pe care le măsluise el, dorind să obţină exact acest efect.

Îndeobşte, trişorilor nu le tremură mîna; nu acelaşi lucru se putea spune despre Jacob, în momentul în care întorcea încet cea de-a noua carte.

Trebuia să fie un patru de pică, nu un valet de pică.

Într-adevăr, un patru de pică.

Întoarse cu faţa în sus ultimele două cărţi date la o parte. Nici una nu era valet de pică, ci exact ceea ce ştia el că ar fi trebuit să fie.

Se uită la următoarele două cărţi din pachet, care urmau după acel patru de pică. Nici una nu era valet de pică, fiind amîndouă exact cum anticipase el.

Vineri seara, măsluise cărţile astfel încît să iasă aşii, dar

nu stivuise special şi următoarele douăsprezece cărţi, în aşa fel încît să fie traşi patru valeţi identici, la intervale de cîte trei cărţi. Rămăsese consternat cînd văzuse ce cărţi întorcea Maria.

Şansele ca valetul de pică să iasă de patru ori la rînd dintr-un teanc de patru pachete de cărţi combinate şi amestecate la întîmplare erau aproape nule. Jacob nu avea cunoştinţele necesare pentru a calcula aceste şanse, însă ştia că erau astronomice.

Desigur, era exclusă orice posibilitate de a trage patru valeţi identici din nişte pachete combinate, care au fost fin măsluite şi aranjate meticulos de un trişor profesionist – doar dacă acesta a fost efectul dorit, ceea ce nu era cazul acum. Şansele nu puteau fi calculate, fiindcă aşa ceva nu se putea întîmpla niciodată. Aici nu încăpea nici un element de hazard. Cărţile din acel pachet ar fi trebuit să fie ordonate previzibil, ca paginile numerotate ale unei cărţi.

Vineri noaptea, nedumerit şi tulburat, nu dormise prea mult. De fiecare dată cînd aţipise, visase că era singur într-o pădure deasă, unde îl pîndea o făptură sinistră, chiar dacă rămînea nevăzută. Această fiară sălbatică se tîra tiptil pe sub tufişuri, confundîndu-se aproape cu vegetaţia prin care se strecura fluidă şi rece ca razele lunii, dar mai neagră decît noaptea, apropiindu-se de el constant. De fiecare dată cînd simţea că vietatea se pregătea să sară la el ca să-l ucidă, Jacob se trezea: o dată a murmurat numele lui Barty, ca şi cum ar fi vrut să-l facă atent, iar o dată cuvîntul... *valet*.

Sîmbătă dimineaţă, s-a dus pe jos pînă la un drugstore din oraş şi a cumpărat opt pachete de cărţi de joc. Cu patru dintre ele, a încercat toată ziua să recreeze, de nenumărate ori, ceea ce făcuse la masă, în seara precedentă. Cei patru valeţi n-au apărut niciodată.

Cînd s-a dus la culcare, sîmbătă seara, cărţile de joc, care fuseseră noi cînd le cumpărase dimineaţa, erau deja uzate.

În jungla neagră a visului, aceeaşi prezenţă: fără chip şi tăcută, radiind un ţel necruţător.

Duminică dimineaţă, cînd Agnes s-a întors de la biserică, Edom şi Jacob au venit să ia prînzul cu ea. După-amiază, Jacob a ajutat-o să facă şapte tăvi cu plăcinte, care urmau să fie livrate luni.

Toată ziua, a încercat să nu se mai gîndească la valeţi. Era o fire obsesivă, însă, aşa că nu i-a reuşit.

Duminică seara, din nou la treabă, ca şi cum cele patru pachete noi de cărţi ar fi putut face ca magia să se repete.

As, as, as, as de cupă.

„1 Decembrie 1958, în Chicago, Illinois, într-un incendiu la o şcoală parohială au murit 95 de persoane."

As, as, as, as de treflă.

Patru de pică.

Dacă apariţia valeţilor vineri seara se explica eventual prin magie, nu putea fi vorba decît despre magie neagră. Poate că nu era bine să se căznească să cheme din nou spiritul acela responsabil de prezenţa celor patru valeţi.

„14 iulie 1960, în Guatemala City, Guatemala, incendiu într-un spital de boli psihice – 225 de morţi."

În mod ciudat, recitarea acestor fapte îl liniştea, de obicei, ca şi cum vorbind despre dezastre le-ar fi putut alunga. De vineri, însă, rutina aceasta nu-i adusese nici o alinare.

Cu părere de rău, Jacob pusese cărţile de joc la loc în pachete, conchizînd în sinea lui că devenise prea superstiţios. Undeva în lume, exista un valet, un monstru uman – ba chiar ceva şi mai oribil, cum spunea Maria, un bărbat înfricoşător ca un diavol – şi, din motive necunoscute, bestia aceasta voia să-i facă rău micuţului Barty, un copilaş nevinovat. Printr-o graţie supranaturală, pe care Jacob nu reuşea să o înţeleagă, fuseseră preveniţi, prin intermediul cărţilor de joc, că valetul era pe drum. Fuseseră preveniţi.

37

Strivit pe faţa turtită, semnul roşu din naştere. În mijlocul petei, ochiul închis, ascuns de o pleoapă stacojie, netedă şi rotundă ca un bob de strugure.

Văzîndu-l pe Vanadium întins pe pardoseala din bucătărie, Junior Cain a tras cea mai mare sperietură din viaţa lui. A simţit că zvîcneşte cu totul sub piele, inima îi bubuia, îi

bubuia; avea senzația că își aude parcă oasele zornăind unele de altele, ca la scheletele de jucărie de la bîlci.

Deși Thomas Vanadium era leșinat, ba poate chiar mort, și cu toate că ochii lui de culoarea cuielor erau acum închiși, Junior știa că ochii aceia îl urmăreau, îl urmăreau prin pleoape.

Poate că pe moment a înnebunit un pic. Nu excludea o scurtă nebunie trecătoare.

Nu și-a dat seama că se apropia cu sfeșnicul de fața lui Vanadium, pînă nu a văzut că îl lovește. Iar atunci nu s-a putut abține să nu-l mai lovească încă o dată.

Următorul lucru de care-și aducea aminte era că se afla la chiuveta din bucătărie, închizînd robinetul, pe care nu-și amintea să-l fi deschis. Se părea că spălase sîngele de pe sfeșnic – care arăta curat – dar nu-și aducea aminte că se ocupase cu așa ceva.

O clipită, și se afla în sufragerie, fără să aibă habar cum ajunsese acolo.

Sfeșnicul era uscat. Prinzînd această măciucă de bronz cu un șervet de hîrtie, o puse la loc pe masă, acolo unde o găsise. Ridică lumînarea de pe jos și o așeză înapoi în sfeșnic.

O clipită, livingul. Oprind banda cu Sinatra, la jumătatea melodiei „It Gets Lonely Early".

Muzica fusese aliata lui: datorită ei, Vanadium nu putuse să-i audă respirația panicată, iar casa avusese un aspect de normalitate. Acum, voia liniște, ca să poată sesiza imediat dacă venea vreo mașină pe alee.

Din nou în sufragerie, dar de data asta își amintea cum ajunsese acolo: venind din living.

Deschise ușile de lemn masiv ale bufetului, nu găsi înăuntru ceea ce căuta, verifică în servanta de alături: da, asta era, un mic stoc de băutură. Whisky, gin, votcă. Alese o sticlă plină de votcă.

Inițial, nu reuși să-și ia inima în dinți ca să se întoarcă în bucătărie. Avea certitudinea dementă că, în lipsa lui, detectivul mort înviase și îl aștepta.

Abia se mai putea abține să nu o ia la fugă din casă.

Respirație ritmică. Încet și adînc. Încet și adînc. Zedd susține că drumul spre calm trece prin plămîni.

Nu-şi permitea să analizeze acum de ce venise Vanadium acolo sau care fusese relaţia dintre poliţai şi Victoria. La toate astea putea reflecta mai tîrziu, după ce rezolva porcăria de aici.

În cele din urmă, se apropie de uşa dintre sufragerie şi bucătărie. Se opri acolo, trăgînd cu urechea.

Linişte desăvîrşită dincolo, în bucătăria transformată în abator.

Desigur, cînd răsucise o monedă peste încheieturile degetelor, poliţaiul nu făcuse nici un zgomot. Şi se fofilase prin salonul de spital, pe întuneric, ca o felină.

Junior revedea parcă, în mintea lui, moneda care aluneca peste degetele boante mult mai uşor, acum, cînd erau unse cu sînge.

Cutremurîndu-se de groază, împinse încetişor uşa cu mîna.

Detectivul maniac era în continuare pe pardoseală, unde murise. În mîini, avea trandafirul roşu şi cadoul.

Peste semnul din naştere, apăruseră pete noi. Faţa banală, mai puţin urîtă acum, nu mai era nici aşa de plată, căpătînd prin contuzii o nouă geografie.

În numele lui Zedd, respiră încet şi adînc. Nu te gîndi la trecut, nici la prezent, ci doar la viitor. Ceea ce s-a întîmplat nu are nici o importanţă. Tot ce contează este ceea ce se va întîmpla în continuare.

Răul trecuse.

Aşa că nu te opri. Nu te da bătut în faţa consecinţelor scîrboase. Fluieră mai departe, ca un tren în viteză. Curăţă tot, nu sta pe loc.

Cioburile de la paharul spart îi scrîşniră sub tălpi, cînd se îndreptă spre bufet. Deschise sticla de votcă şi o puse pe masă, în faţa moartei.

Planul anterior de a înscena decesul acesteia – unt pe pardoseală, uşa de la cuptor deschisă –, astfel încît să pară că fusese un accident, nu mai corespundea. Se cerea o nouă strategie.

Rănile lui Vanadium erau prea grave ca să poată părea rezultatul unui accident. Chiar dacă ar fi existat o modalitate de a le masca printr-o înscenare ingenioasă, nimeni nu ar putea crede că Victoria murise alunecînd stupid pe jos şi că Vanadium, năpustindu-se să o ajute, se împiedicase,

lovindu-se mortal la cap. O asemenea farsă grosolană ar pune pe gînduri pînă şi poliţia din Spruce Hills.

OK, deci, mai bine să răsucească pe orbită problema asta grea ca o lună plină, ca să-i găsească latura luminoasă.

După ce aşteptă cam un minut, încercînd să-şi facă un pic de curaj, Junior se lăsă pe vine lîngă detectivul mort.

Nu se uita la faţa lui lovită. Simţea că, dacă s-ar fi încumetat să deranjeze pleoapele acelea închise, ochii mortului s-ar fi deschis, injectaţi de sînge, şi l-ar fi răstignit cu privirea lor holbată.

Multe secţii de poliţie impuneau ofiţerilor să poarte armă şi cînd nu erau de serviciu. Chiar dacă la Poliţia Statului Oregon nu s-ar fi aplicat aceeaşi regulă, era foarte probabil ca Vanadium să aibă totuşi un revolver asupra lui, fiindcă în mintea lui dementă el nu era niciodată civil, ci mereu poliţai, mereu cruciatul neobosit.

Trăgînd rapid de manşeta fiecărui crac al pantalonilor, constată că detectivul nu avea armă la glezna piciorului, cum obişnuiesc să poarte mulţi poliţai în timpul liber.

Evitînd să se uite la faţa lui Vanadium, Junior îşi mută privirea mai sus, pe trupul voinic. Trăgînd la o parte piepţii sacoului de stofă, descoperi la umărul mortului un toc de pistol.

Junior nu se prea pricepea la arme de foc. Nu le suporta, din principiu; nu avusese niciodată armă.

Acesta era un revolver. Mişcă cilindrul, pînă îl deschise. Cinci camere, cu cîte un cartuş fiecare. Rotind cilindrul în poziţia iniţială, Junior se ridică în picioare. Avea deja un nou plan, iar revolverul constituia cel mai important instrument de care avea nevoie pentru a-l pune în aplicare.

Junior se simţea plăcut surprins de flexibilitatea şi cutezanţa de care era capabil. Devenise, într-adevăr, un om nou, un aventurier îndrăzneţ, care era tot mai formidabil, de la o zi la alta.

Scopul vieţii era împlinirea de sine, cum spunea Zedd, or Junior îşi realiza atît de rapid extraordinarul său potenţial, încît mentorul lui nu ar fi avut decît motive de a fi mulţumit de el.

Trăgînd uşor de la masă scaunul pe care se afla Victoria, Junior o întoarse cu faţa spre el. Îi aranjă corpul astfel încît

capul să-i atîrne pe spate, iar brațele să-i spînzure moi, lateral.

Cît de frumoasă era, la față și la trup, chiar și așa ca acum, cu gura larg căscată și cu ochii dați pe spate. Cît de luminos putea fi viitorul ei, dacă n-ar fi ales să mintă. Orice cocotă este, în esență, o mincinoasă – promițînd ceea ce nu a avut niciodată intenția să ofere.

Un comportament ca al ei nu putea duce la descoperirea de sine, la autoameliorare și împlinire. Sîntem autorii propriei noastre nefericiri în această viață. Mai bine sau mai rău, ne creăm singuri viitorul.

– Îmi pare rău, zise Junior.

Pe urmă, închise ochii, prinse revolverul cu amîndouă mîinile și, de foarte aproape, trase de două ori în moartă.

Reculul se dovedi mai neplăcut decît se așteptase el. Revolverul i-a săltat practic în palme.

Pe suprafețele drepte ale dulapurilor, pe frigider, pe plită, diverse obiecte se sparseră sau zdrăngăniră, ca efect secundar al detonării. Geamurile huruiră scurt.

Junior nu avea motive să se teamă că împușcăturile ar putea atrage atenția unor intruși. Toate proprietățile rurale de acest fel, înconjurate de o sumedenie de vegetație cu rol de amortizor de sunet, sînt foarte izolate, iar vecinii n-au cum să audă nici un zgomot din jur.

La a doua împușcătură, moarta se răsturnă de pe scaun, iar scaunul căzu lateral, lovindu-se zgomotos de pardoseală.

Junior deschise ochii și văzu că doar al doilea glonț își atinsese ținta. Primul străpunsese ușa de la bufet și făcuse cioburi, probabil, vesela dinăuntru.

Victoria zăcea pe jos cu fața în sus. Asistenta medicală nu mai era așa de frumușică și, poate că din cauza acelei rigor mortis care se instalase deja, drăgălășenia aceea, atît de evidentă imediat după moarte, o părăsise acum.

– Zău, îmi pare nespus de rău, spuse Junior, regretînd că o privase de dreptul de a arăta bine la înmormîntare. Dar trebuie să semene a crimă pasională.

Stînd în picioare deasupra cadavrului, trase și ultimele trei gloanțe.

În bucătărie, puțea a praf de pușcă și a ars.

Folosind un șervet de hîrtie, Junior șterse bine revolverul.

Îi dădu drumul să cadă pe jos, lîngă asistenta medicală ciuruită de gloanţe.

Nici nu se mai sinchisi să aşeze mîna lui Vanadium în jurul armei. Oricum nu mai conta după ce vor stinge incendiul: erau suficiente doar cîteva indicii carbonizate, care să-i ajute să tragă concluziile mai uşor.

Două omucideri şi o incendiere premeditată. Ce băiat îndrăzneţ era Junior în seara asta!

Nu, nu era băiat rău. El nu credea în bine şi în rău, în corectitudine şi greşeală.

Existau doar acţiuni eficiente şi acţiuni ineficiente, comportamente acceptabile şi neacceptabile social, decizii stupide şi decizii înţelepte. Dar, dacă voiai să obţii maximum de autoîmplinire, trebuia să înţelegi că orice alegere pe care o faci în viaţă este neutră valoric. Moralitatea este un concept primitiv, util poate în fazele timpurii ale evoluţiei sociale, dar fără relevanţă în epoca modernă.

Unele fapte rămîn dezgustătoare, cum ar fi percheziţionarea smintitului din faţa lui, ca să-i găsească cheile de la maşină şi legitimaţia de poliţist.

Evitînd în continuare să se uite la faţa maltratată şi la pleoapele în două tonuri de culoare, Junior găsi cheile într-un buzunar exterior al sacoului. Actele erau băgate într-un buzunar interior: un portofel simplu din piele, conţinînd ecusonul strălucitor şi un act de identitate cu fotografie.

Lăsă să cadă tocul de revolver peste asistenta lovită şi împuşcată.

Ieşi din bucătărie, străbătu holul şi urcă scările, cîte două trepte deodată, pînă la dormitorul Victoriei. Nu cu intenţia de a-şi procura vreo amintire perversă, ci doar ca să găsească o pătură.

Întors înapoi în bucătărie, Junior întinse pătura pe jos, alături de una dintre petele mari de sînge. Îl rostogoli pe Vanadium pe pătură şi, apropiind colţurile formă un fel de sanie, cu care să-l poată tîrî pe detectiv afară din casă.

Poliţaiul cîntărea prea mult, ca să poată fi cărat în braţe, fie şi pe o distanţă extrem de mică; pătura se dovedi, aşadar, eficientă, decizia de a-l tîrî pe jos – înţeleaptă, iar întreaga acţiune neutră valoric.

Din păcate pentru mort, un traseu plin de hurducături: pe

hol, prin antreu, peste pragul de la intrare, în jos pe treptele de la verandă, pe pajiştea plină de umbrele brazilor şi de razele galbene ale lunii, pînă la aleea cu pietriş. Nici un văitat.

Junior nu vedea luminile caselor din jur. Ori aceste construcţii erau ecranate de vegetaţie, ori vecinii nu erau acasă.

Vehiculul lui Vanadium, nicidecum o maşină de poliţie, era un Studebaker Lark Regal albastru din 1961. Îndesat şi lipsit de eleganţă, automobilul părea conceput special ca un auxiliar complementar la fizicul voinic al detectivului.

Cînd deschise portbagajul, Junior constată că, din cauza uneltelor de pescuit şi a două lădiţe de lemn cu diverse scule de tîmplărie, înăuntru nu mai încăpea şi un cadavru. Nu putea să-i facă loc acolo, decît dacă îl dezmembra întîi.

Avea o fire prea sensibilă, pentru a fi în stare să ia un ferestrău de mînă sau unul electric ca să secţioneze un cadavru.

Numai nebunii sînt capabili de un asemenea măcel. Demenţi sadea ca Ed Gein, din Wisconsin, arestat exact în urmă cu şapte ani, cînd Junior avea şaisprezece ani. Ed, după care se făcuse *Psycho,* fabricase nişte mecanisme mobile din nasuri şi buze de om. Folosise bucăţi de piele umană, ca să facă lampadare şi să tapiţeze mobila. Castroanele lui de supă fuseseră cîndva cranii omeneşti. Mînca inimile şi selecta alte organe ale victimelor lui, purta o centură făcută din sfîrcuri şi, uneori, dansa sub lună, mascat cu scalpul şi faţa vreunei femei ucise de el.

Cuprins de frisoane, Junior trînti capacul de la portbagaj şi inspectă precaut peisajul pustiu. Brazii negri întindeau braţe ţepoase prin noaptea de smoală, iar luna proiecta în jos o licărire gălbejită, care mai mult întuneca, decît lumina.

Junior nu era superstiţios. Nu credea nici în dumnezei, nici în demoni; şi nici în ceva intermediar.

Totuşi, cu gîndul la Gein, nu era deloc greu să-şi imagineze un rău monstruos undeva pe-aproape. La pîndă. Urzind strategii malefice. Îmboldit de o foame nemăsurată. Într-un veac sfîşiat de două războaie mondiale, stigmatizat de cizmele unor oameni ca Hitler şi Stalin, monştrii nu mai erau supranaturali, ci umani, or tocmai acest caracter omenesc îi

făcea mai înfricoşători decît vampirii şi diavolii născuţi în iad.

Junior nu era motivat de nişte nevoi ciudate, ci de un interes personal raţional. Drept urmare, optă să îmbarce cadavrul detectivului pe bancheta din spate a automobilului, lăsîndu-i intacte membrele şi capul.

Se întoarse în casă şi stinse cele trei lămpi cu gaz de pe măsuţa din living. La fel şi lampadarul cu abajur de mătase.

În bucătărie, evită cu multă concentrare sîngele de pe jos şi ocoli trupul Victoriei, ca să ajungă să oprească ambele cuptoare. Opri şi flacăra de la ochiul aragazului, unde fierbea oala cu apă.

După ce stinse şi luminile din bucătărie, lumina de pe hol şi lumina din antreu, ieşi afară, închizînd uşa de la intrare. Casa rămase întunecată şi tăcută în urma lui.

Mai avea încă de lucru aici. Necesitatea de a se descotorosi repede şi eficient de Thomas Vanadium rămînea cea mai mare urgenţă.

O briză rece veni în jos dinspre lună, aducînd un vag miros extraterestru, iar coroanele negre ale copacilor se umflară şi foşniră ca nişte fuste de vrăjitoare.

Se sui la volanul automobilului Studebaker, porni motorul, făcu o întoarcere de 180 de grade, cu roţile mai mult pe iarbă, decît pe alee, şi scoase un ţipăt de groază cînd Vanadium se mişcă zgomotos pe bancheta din spate.

Junior apăsă frîna pînă la podea, scoase maşina din viteză, deschise cu violenţă portiera şi se năpusti afară. Răsucindu-se în loc, văzu cum pietrişul aluneca ameninţător sub tălpile lui.

38

Cu o caschetă de base-ball în mînă, stătea în picioare pe veranda din faţă a casei lui Agnes, duminică seara: un bărbat masiv cu o alură de băiat sfios.

– Doamna Lampion?

– Da, eu sînt.

Capul leonin şi trăsăturile dîrze, încadrate de un păr auriu, ar fi trebuit să sugereze putere, însă impresia pe care ar fi putut s-o lase era compromisă de bretonul cîrlionţat pe frunte, într-un stil ce amintea, din păcate, de împăraţii efeminaţi ai Romei antice.

– Am venit ca să... , lăsă el fraza neterminată.

Avînd în vedere statura lui formidabilă, normal ar fi fost ca hainele de pe el să îl facă să pară mai viril: cizme, blugi, cămaşă flanelată roşie. Capul vîrît între umeri, spatele adus de umeri şi mersul tîrşîit te duceau cu gîndul, însă, la faptul că mulţi tineri se îmbracă la fel.

– Ai păţit ceva? îl încurajă Agnes.

Se uită scurt în ochii ei, dar apoi îşi mută privirea din nou spre pardoseala verandei.

– Am venit ca să vă spun... cît de rău îmi pare, cît de groaznic de rău îmi pare.

În cele zece zile care trecuseră de la moartea lui Joey, foarte multe persoane veniseră să îi transmită lui Agnes condoleanţele lor, însă în afară de acest bărbat, fusese vorba doar despre cunoscuţi.

– Aş fi dat orice, numai să nu se întîmple aşa ceva, spuse el, cu gravitate. Mai bine muream eu, adăugă el, aproape plîngînd.

Agnes amuţise, văzînd atîta emoţie şi suferinţă.

– Nu băusem nimic, spunea el. Lucru certificat, de altfel. Dar recunosc că sînt impulsiv şi am condus cu viteză prea mare, pe ploaie. Mi-au dat amendă pentru asta, fiindcă am trecut pe galben la semafor.

– Tu eşti, deci?! se dumiri brusc Agnes.

Tipul încuviinţă din cap şi se înroşi, vădit vinovat.

– Nicholas Deed.

Numele acesta îi lăsă un gust amar, ca o doctorie neînghiţită la timp.

– Nick, îi sugeră el, de parcă Agnes ar fi avut vreun motiv să se tutuiască, acum, cu bărbatul care îi omorîse soţul. Nu eram beat.

– Dar acum ai băut, îl acuză ea, încetişor.

– Mda, cîteva pahare. Ca să-mi fac curaj să vin aici. Să îţi cer iertare.

Rugămintea lui semăna cu un atac. Agnes se clătină uşor spre spate, de parcă ar fi lovit-o.

– Poţi, vrei, te rog, să mă ierţi, doamnă Lampion?

Agnes nu era genul de persoană care să păstreze supărarea sau ranchiuna, fiind incapabilă de răzbunare. Îl iertase chiar şi pe taică-său, care atîta vreme îi făcuse viaţa un infern, le amărîse existenţa fraţilor ei şi o băgase în mormînt pe mama ei. A ierta nu era acelaşi lucru cu a absolvi de păcat pe cineva. A ierta nu presupunea să exonerezi sau să uiţi.

– Aproape că nici nu mai pot dormi, zise Deed, sucind cascheta de base-ball între palme. Am slăbit, sînt nervos, iritabil.

În ciuda firii ei conciliante, de data asta în inima lui Agnes nu exista loc de iertare. Nu putea trece cu vederea fapta acestui om. O speria duritatea aceasta, pe care nu putea s-o ignore, însă.

– Iertarea dumitale nu mai poate îndrepta ceea ce s-a întîmplat, insistă el, fiindcă nimic nu mai poate schimba ceea ce s-a făcut, însă aşa aş reuşi şi eu, eventual, să îmi mai găsesc liniştea.

– De ce mi-ar păsa mie de liniştea dumitale? întrebă ea, avînd senzaţia că o altă femeie vorbea parcă în locul ei.

– Nu există nici un motiv, recunoscu Deed, cu o grimasă. Dar, credeţi-mă că n-am vrut niciodată să vă fac rău, dumitale sau soţului, doamnă Lampion. Şi nici copilaşului, micuţului Bartholomew.

Auzind numele fiului ei, Agnes se crispă. Existau multe modalităţi prin care Deed ar fi putut afla cum îl chema pe băieţel, însă pe Agnes o deranja faptul că omul acesta ştia numele copilului, că îl rostea, numele acestui copil pe care era să-l lase orfan de ambii părinţi, pe care puţin lipsise să nu-l omoare.

Agnes simţi un damf de alcool, cînd bărbatul o întrebă:

– Ce mai face Bartholomew? E bine? Sănătos?

În minte îi veniră cei patru valeţi de pică.

Gîndindu-se acum la părul blond şi ondulat al figurii odioase de pe cărţile de joc, Agnes se holba la cîrlionţii aurii de pe fruntea lui Deed.

– N-ai ce căuta aici, spuse ea, făcînd un pas înapoi, ca să aibă loc să închidă uşa.

– Te rog, doamnă Lampion.

Pe faţa lui Deed se citea o mare frămîntare. Angoasă, poate. Sau furie.

Agnes nu era capabilă să interpreteze expresia lui, nu fiindcă aceasta ar fi fost cumva impenetrabilă, ci pentru că percepţiile ei erau afectate de frica subită şi de adrenalina crescută. Inima i se învîrtea în piept, ca o morişcă.

– Stai, spuse Deed, întinzînd mîna într-un gest de rugăminte sau vrînd, poate, să blocheze uşa.

Dar Agnes o trînti brusc, cu violenţă, şi puse siguranţa.

Deformată oblic, fracturată, împărţită în petale şi frunze, faţa lui Deed prin geamul plumbuit, în momentul cînd se trăsese mai aproape ca să încerce să vadă înăuntru, semăna cu un demon din visele urîte, ieşind dintr-un lac.

Agnes alergă la bucătărie, unde, cînd sunase la uşă, împacheta pentru livrare prăjiturile, pe care ea şi Jacob le copseseră în acea dimineaţă.

Coşul lui Barty era lîngă masă.

Se aştepta parcă să nu-l mai găsească acolo, temîndu-se să nu-l fi răpit vreun complice venit pe uşa din spate, în timp ce Deed o ţinea de vorbă pe verandă.

Copilaşul dormea senin, acolo unde îl lăsase.

Se duse, pe urmă, la ferestre, şi trase bine toate obloanele. Şi, totuşi, în mod iraţional, se simţea pîndită.

Tremurînd, se aşează lîngă coş, contemplîndu-şi copilul cu o dragoste atît de imensă şi puternică, încît nu era exclus să-l trezească din somn.

Se aştepta ca Deed să sune iarăşi la uşă. Nimic, însă.

– Închipuie-ţi că mi-a fost teamă să nu te fure, îi spuse ea lui Barty. Mămica ta o cam ia razna.

Degeaba încerca să glumească. Frica persista în inima ei.

Nicholas Deed nu era valetul. Le făcuse deja prea mult rău în viaţă.

Însă un valet exista, undeva, aşteptînd să vină ziua în care să intre în acţiune.

Nevrînd să o culpabilizeze pe Maria, care le stricase buna dispoziţie trăgînd, după aşii de culoare roşie, valeţii aceia de rău augur, Agnes simulase nonşalanţă faţă de ce-i cădea în cărţi fiului ei. În realitate, însă, o gheară rece îi încleştase inima.

Pînă atunci, nu crezuse în nici o formă de prezicere a viitorului. Dar în foşnetul stins al celor douăsprezece cărţi de joc deslușise vag glasul adevărului, nu neapărat un adevăr coerent, nu un mesaj prea clar, însă oricum un murmur pe care nu-l putea ignora.

Faţa micuţului Bartholomeu se boţi în somn.

Mama lui spuse o rugăciune pentru el.

Cerea iertare, de asemenea, pentru duritatea cu care îl tratase pe Nicholas Deed.

Şi se mai ruga să fie cruţaţi de apariţia valetului.

39

Detectivul mort, rînjind în lumina lunii, cu cîte o monedă argintie sclipind în orbitele unde avusese cîndva ochii.

Aceasta era imaginea care bîntuia apele tulburi ale imaginaţiei lui Cain, cînd acesta pluti, parcă, afară din maşină şi se răsuci cu faţa spre Studebaker, simţind că inima îi cade ca o ancoră.

Avea limba uscată, cavitatea bucală ca arsă, iar gîtul deshidratat i se părea plin cu nisip, sub care glasul lui fusese îngropat de viu.

Şi cînd constată că nu exista nici un cadavru de poliţai, nici un rînjet sinistru, nici un găvan grotesc, Junior tot nu reuşi să se liniştească imediat. Cu prudenţă, făcu înconjurul maşinii, aşteptîndu-se parcă să-l găsească pe detectiv ghemuit pe vine şi gata să sară la atac.

Nimic.

În habitaclul automobilului, plafoniera era aprinsă, deoarece portiera din dreptul şoferului rămăsese deschisă.

Nu-i venea să se aplece înăuntru şi să se uite în spate, peste spătarul scaunului. Nu avea nici un fel de armă. Se simţea derutat, vulnerabil.

Prudent în continuare, Junior se apropie de portiera din spate, la geam. Cadavrul lui Vanadium zăcea pe podeaua maşinii, învelit în pătură.

Omul legii nu se sculase cu intenţii rele, cum îşi imaginase el. Pur şi simplu, corpul se rostogolise jos de pe bancheta din spate, cînd Junior făcuse întoarcerea aceea de 180 de grade.

Pe moment, Junior se simţi umilit. Îi venea să-l tîrască pe detectiv afară din maşină şi să-i tragă nişte pumni în moaca aia moartă.

Un gest neproductiv în ceea ce priveşte folosirea timpului. Plin de satisfacţie, dar deloc prudent. Zedd ne învaţă că timpul este cel mai preţios lucru pe care-l avem, întrucît ne naştem cu foarte puţin la dispoziţie.

Junior se sui din nou în maşină, trînti portiera şi zise:

– Tîrîtură cu mutră de bidon turtit, chelbos şi umflat ce eşti tu!

Surprinzător, ploaia de insulte îi făcu foarte bine, chiar dacă Vanadium era prea mort ca s-o mai poată auzi.

– Monstru urît, cu ceafă groasă, nas borcănat, urechi de oaie şi frunte de maimuţă!

Efectul era mai bun decît dacă ar fi încercat să respire încet şi adînc. Periodic, în drum spre locuinţa lui Vanadium, Junior mai scuipă o serie de insulte, punctate de obscenităţi.

Avu timp să născocească destule injurii, întrucît conducea cu zece kilometri pe oră sub limita de viteză legală. Nu voia să riște să fie oprit pentru vreo infracţiune rutieră, cînd Thomas Vanadium, grămada aceea umană, zăcea mort şi împachetat în maşină.

În ultima săptămînă, Junior întreprinsese nişte investigaţii discrete privind trecutul prestidigitatorului cu insignă de poliţai. Detectivul nu era însurat. Locuia singur, aşa că această vizită îndrăzneaţă nu comporta nici un risc.

Junior parcă în garajul pentru două maşini. Nici un vehicul nu ocupa celălalt loc.

Pe un zid, atîrna o panoplie impresionantă de unelte de grădinărit. Într-un colţ, se afla o masă de lucru pentru ghivece de plante.

Într-un dulăpior deasupra mesei, Junior găsi o pereche de mănuşi din bumbac pentru grădinărit. Erau nefolosite. Le probă, constatînd că îi veneau destul de bine.

Nu prea reuşea să şi-l imagineze pe poliţai trebăluind prin grădină la sfîrşit de săptămînă. Doar dacă nu avea, eventual, nişte cadavre îngropate pe sub trandafiri.

Utilizînd cheia detectivului, intră în casă.

Cît timp Junior fusese internat în spital, Vanadium îi percheziţionase casa. Nici nu mai conta dacă avusese permis pentru asta sau nu. Reversul monedei era plin de satisfacţii, aşadar.

În mod cert, Vanadium stătea mult timp în bucătărie; era singura încăpere din casă care părea locuită şi confortabilă. O mulţime de ustensile şi de aparate culinare. Oale şi tigăi atîrnate de un raft fixat în tavan. Un coş cu ceapă, altul cu cartofi. Cîteva sticle cu etichete colorate, conţinînd diferite tipuri de ulei de măsline.

Detectivul se credea mare bucătar.

Alte camere erau mobilate sumar, ca nişte chilii austere. Iar sufrageria era practic goală.

O sofa şi un fotoliu formau mobilierul pe care te puteai aşeza în living. Nici un fel de masă joasă pentru cafea. Doar o măsuţă lîngă fotoliu. Pe etajera pusă la perete se aflau o staţie stereo foarte bună şi cîteva sute de discuri.

Junior studie colecţia de muzică. Printre gusturile poliţistului se numărau melodiile orchestrale şi vocale, precum şi genul swing.

Limpede, ori Frank Sinatra era şi pasiunea Victoriei, ori asistenta cumpărase nişte discuri cu el, special pentru cina lor de logodnă.

Nu era momentul să reflecteze acum la relaţia dintre ingrata domnişoară Bressler şi Vanadium. Junior trebuia să şteargă nişte urme oribile, or pentru asta fiecare clipă era preţioasă.

În plus, i se făcea scîrbă dacă încerca să-şi imagineze diferite posibilităţi. La simplul gînd că o femeie splendidă ca Victoria i-ar fi putut ceda unui ins grotesc ca Vanadium, lui Junior i s-ar fi fi uscat sufletul în el, presupunînd că ar fi avut aşa ceva.

Biroul avea mărimea unei băi. În încăperea îngustă fuseseră înghesuite cu greu un birou hodorogit din lemn de brad, un scaun şi un dulăpior pentru documente.

Piesele de mobilier din dormitor, dezasortate, ieftine şi scrijelite, arătau de parcă ar fi fost cumpărate de la solduri. Un pat dublu şi o singură noptieră. O comodă mică.

La fel ca şi restul casei, dormitorul era imaculat. Podeaua

de lemn sclipea ca şi cum ar fi fost frecată manual. O cuvertură simplă din bumbac alb era întinsă frumos peste pat, cu o precizie şi o meticulozitate de cazarmă.

Nicăieri prin casă nu vedeai flecuşteţe ornamentale sau suveniruri. Şi, de asemenea, deocamdată Junior nu remarcase nimic atîrnat pe pereţii goi, în afară de un calendar în bucătărie.

O siluetă turnată în bronz, fixată pe lemn de nuc lăcuit, în lipsă de sînger natur, pătimea deasupra patului. Crucifixul acesta, contrastînd puternic cu pereţii albi, accentua impresia de austeritate monahală.

În opinia lui Junior, nici un om normal nu ar fi putut locui într-o asemenea ambianţă – o locuinţă de însingurat deranjat la cap şi obsedat periculos.

Ştiind că fusese şi el obiectul unor fixaţii de-ale lui Thomas Vanadium, Junior se simţea norocos că scăpase cu viaţă. Se scutură, înfiorat.

În dulap, o garderobă limitată nu ocupa complet nici măcar spaţiul minim necesar pentru un echipament de pescuit. Pe jos, pantofii erau aliniaţi frumos, călcîi lîngă călcîi.

Pe raftul de sus al dulapului, se aflau nişte cutii şi două valize ieftine: carton laminat cu vinilin verde. Dădu jos valizele şi le puse pe pat.

Vanadium avea atît de puţine lucruri de îmbrăcăminte, încît în cele două genţi de voiaj încăpea perfect jumătate din conţinutul dulapului şi al comodei.

Junior azvîrli nişte haine pe podea şi pe pat, ca să lase impresia că detectivul îşi făcuse bagajele în pripă. După ce făcuse imprudenţa de a o ciurui cu cinci gloanţe pe Victoria Bressler, folosind chiar revolverul din dotare – poate turbat de gelozie, sau poate fiindcă o luase razna complet – era absolut normal ca Vanadium să vrea s-o şteargă cît mai rapid, ca să scape de arestare.

Din baie, Junior luă un aparat de ras electric şi nişte articole de toaletă, pe care le puse în valize.

După ce cără cele două geamantane pînă la maşina din garaj, se întoarse în birou. Se aşează la masa de lucru şi cercetă conţinutul sertarelor; pe urmă, se întoarse spre dulapul de documente.

Nu prea ştia exact ce şi-ar fi dorit să găsească acolo. Poate

un plic sau vreo cutie cu nişte bancnote, pe care ar fi fost normal ca un criminal fugar să dorească să le ia cu el. Se puteau naşte bănuieli dacă lăsa banii acolo. Sau poate vreun cec de călătorii.

În primul sertar, găsi o agendă cu adrese. Logic, ar fi fost ca Vanadium s-o ia cu el, chiar dacă se grăbea să dispară cît mai repede, ştiindu-se vinovat de omor, aşa că Junior băgă agenda în buzunar.

Cînd scotocise doar o parte din conţinutul sertarelor, sună telefonul – nu ţîrîitul uzual şi strident, ci un brrrr electronic foarte modulat. Nici nu-i trecea prin minte să răspundă.

După cîteva secunde, se auzi un clic, iar apoi bine cunoscutul glas tărăgănat spuse: *„Alo, sînt Thomas Vanadium..."*

Ca un şarpe pe resort care ţîşneşte dintr-o cutie, Junior explodă practic din scaun, gata să îl răstoarne.

„...dar momentan nu sunt acasă."

Răsucindu-se spre uşa deschisă, văzu că detectivul mort nu mintea: nu era acasă.

Glasul continuă litania, ieşind dintr-un aparat plasat pe birou lîngă telefon. *„Vă rog nu închideţi. Acesta este un robot telefonic. Lăsaţi un mesaj, după ce veţi auzi semnalul sonor, şi vă voi telefona mai tîrziu."*

Pe plasticul negru din care era făcută carcasa aparatului, era imprimat cuvîntul „Ansaphone".

Junior auzise de această invenţie, dar pînă acum nu o văzuse. Probabil că un obsedat ca Vanadium era în stare să recurgă la orice tertip, inclusiv această mostră de tehnologie extravagantă, pentru ca nu cumva să rateze vreun apel important.

Se auzi semnalul sonor, cum se anunţase, iar o voce de bărbat începu să vorbească din cutie: *„Sînt Max. Eşti ţicnit. Am găsit spitalul. Biata copilă a făcut o hemoragie cerebrală, din cauza unei crize de hipertensiune provocată de... eclampsie, parcă aşa se zice. Copilul trăieşte. Sună-mă, da?"*

Şi Max închise telefonul. „Ansaphone" scoase nişte mici sunete ca de roboţel electronic, după care amuţi.

Extraordinar.

Pe Junior îl tenta să umble şi el la butoane. Poate că mai

erau înregistrate şi alte mesaje pe aparat. Ce nemaipomenit ar fi să le asculte – chiar dacă ar fi fost toate la fel de inepte ca mesajul de la Max –, ca şi cum ar fi răsfoit jurnalul intim al unui necunoscut.

Nemaigăsind nimic interesant în birou, se gîndea să caute şi prin restul casei.

Noaptea trecea repede, însă, or el mai avea multe de făcut pînă se făcea dimineaţă.

Trebuia să lase lămpile aprinse, uşa descuiată. Un asasin disperat să se facă nevăzut, înainte ca victima să fie descoperită, nu s-ar mai sinchisi de costul electricităţii sau de grija să nu fie călcat de hoţi.

Junior aplică un demaraj îndrăzneţ. Zedd recomanda îndrăzneala.

Fiindcă îşi tot imagina nişte foşnete în spate, ca şi cum poliţaiul decedat s-ar fi sculat din morţi ca să se răzbune, Junior porni radioul. Alese un post care transmitea un Top 40 în ordine descrescătoare.

Crainicul anunţă melodia de pe locul patru pentru acea săptămînă: Beatles cu „She's a Woman". Glasurile celor patru celebrităţi umplură maşina de muzică.

Toată lumea considera că această formaţie era absolut senzaţională; lui Junior i se părea pur şi simplu bună. Nu îi venea să fredoneze o dată cu ei şi nici nu i se părea că ritmul lor era foarte potrivit pentru dans.

Era patriot din fire, aşa că prefera rockul american, în locul muzicii britanice. Nu avea nimic contra englezilor, nici un fel de prejudecăţi împotriva vreunei naţionalităţi. Cu toate acestea, era de părere că „American Top 40" ar fi trebuit să difuzeze în exclusivitate muzică americană.

Traversînd Spruce Hills cu John, Paul, George, Ringo şi mortul Thomas, Junior porni înapoi spre locuinţa Victoriei, unde Sinatra nu mai cînta.

Pe locul trei, era „Mr. Lonely" cu Bobby Vinton, un cîntăreţ american foarte talentat, din Canonsburg, Pennsylvania. Junior cînta şi el.

Trecu prin dreptul reşedinţei Bressler, fără să încetinească.

Acum, deja, Vinton terminase, trecuseră reclamele şi începuse melodia de pe locul doi: „Come See About Me" cu Supremes.

Tot muzică americană bună. Sigur, Supremes erau negri, dar Junior nu era rasist. Odată, chiar, făcuse amor turbat cu o negresă.

Fredonînd împreună cu Diana Ross, Mary Wilson şi Florence Ballard, Junior conduse pînă la cariera de granit aflată cam la cinci kilometri de la ieşirea din oraş.

O nouă carieră, exploatată de aceeaşi companie, se găsea la încă vreo doi kilometri mai la nord. Cea de aici, mai veche, fusese abandonată după cîteva decenii de exploatare.

Cu cîţiva ani în urmă, deviaseră un curs de apă pentru a umple imensa excavaţie. S-au adăugat apoi peşti de cultură, majoritatea păstrăvi şi bibani.

Ca zonă de agrement, Lacul de la Carieră nu era tocmai o reuşită. În timpul operaţiilor de minare, se tăiaseră mulţi copaci, astfel încît malul actual nu avea deloc umbră naturală în zilele caniculare. Peste tot, pe plajă, erau montate tăbliţe de avertizare: „Atenţie: apă adîncă la mal". În unele locuri, adîncimea era de peste 90 de metri.

Beatles începură să cînte melodia clasată pe primul loc, „I Feel Fine", în momentul în care Junior ieşi de pe şoseaua regională, continuînd spre nord-est de-a lungul lacului cu o apă neagră ca petrolul. Formaţia avea două melodii în topul american. Dezgustat, Junior închise radioul.

În luna aprilie, băieţii din Liverpool îşi adjucaseră toate primele cinci locuri. Americanii neaoşi, ca Beach Boys şi Four Seasons, se văzuseră nevoiţi să se mulţumească, totuşi, cu nişte locuri mai proaste, încît ajungeai să te întrebi cine cîştigase, de fapt, marele război revoluţionar.

Nimănui din anturajul lui Junior nu-i păsa de criza din muzica americană. Probabil că la el simţul dreptăţii era mult mai dezvoltat decît la alţii.

În această noapte friguroasă de ianuarie, excursioniştii şi pescarii nu se încumetaseră să îşi pună corturile pe malul lacului. Deoarece copacii erau atît de departe în spate, încît nici nu se vedeau pe întuneric, malul şi apa neagră pe care o înconjura păreau la fel de pustii ca o lume lipsită de atmosferă.

Situat prea departe de Spruce Hills pentru a fi un loc de ieşire preferat de adolescenţi, Lacul de la Carieră nu era agreat nici de tinerii îndrăgostiţi, deoarece avea reputaţia de a fi un teritoriu bîntuit de stafii. Pe parcursul a cinci decenii, patru

muncitori de la carieră muriseră în nişte explozii. Folclorul local includea poveşti cu fantome care bîntuiau adîncimile excavaţiei înainte de a fi umplută cu apă – şi, ulterior, ţărmul, după formarea lacului.

Junior venise aici cu intenţia de a completa panoplia spiritelor cu o fantomă voinică. Cine ştie dacă într-o seară de vară, din anii ce vor veni, vreun pescar privind concentrat în apă, la lumina lanternei, nu va zări acolo un Vanadium semitransparent făcîndu-şi numărul de prestidigitaţie cu o monedă eterică?!?

Într-un punct unde apa era foarte adîncă la mal, Junior părăsi drumul şi intră cu maşina pe plajă. Parcă la vreo trei metri de apă, cu botul maşinii spre lac, după care stinse farurile şi opri motorul.

Aplecîndu-se peste scaunul din dreapta, deschise un pic geamul. Procedă, apoi, la fel şi cu geamul de la şofer.

Şterse bine volanul şi toate suprafeţele pe care ar fi putut să le atingă, cît condusese de-acasă de la Victoria pînă la locuinţa detectivului, unde făcuse rost de mănuşile de grădinărit, pe care le purta şi acum. Coborî din maşină şi, cu portiera deschisă, şterse şi mînerul exterior.

Puţine şanse ca maşina aceasta, marca Studebaker, să mai fie găsită vreodată, însă în viaţă reuşeau, fără excepţie, cei atenţi la detalii.

Cîteva clipe, rămase în picioare lîngă automobil, aşteptînd să i se obişnuiască ochii cu întunericul.

Noaptea îşi ţinea din nou respiraţia, briza dinainte rămînînd înăbuşită acum în pieptul întunericului.

După ce se ridicase şi mai sus pe cer în ultimele două ceasuri, luna ca o monedă de aur se retopise sub formă de argint, iar în lacul negru reflexia ei se rostogolea peste valurile tăcute şi firave ca nişte degete.

Convins că era singur şi că nu-l vedea nimeni, Junior se aplecă în interiorul maşinii şi o scoase din viteză. Apoi, coborî şi frîna de mînă.

Plaja era înclinată spre lac. Închise portiera şi se trase la o parte, în timp ce automobilul se deplasa înainte, căpătînd viteză.

Cu un clipocit ciudat de stins, maşina intră în apă. Pentru scurt timp, pluti, legănîndu-se lîngă mal, cu botul mai adîncit

în apă, din cauza greutății motorului. Cînd apele lacului începură să pătrundă în habitaclu, pe la praguri, vehiculul își găsi echilibrul, rămînînd nemișcat, după care se scunfundă rapid, cînd apa ajunse în dreptul geamurilor întredeschise.

Această gondolă construită la Detroit va trece repede Stixul, fără nici un vîslaș cu robă neagră care să o manevreze.

În momentul în care acoperișul mașinii dispăru sub apă, Junior plecă în fugă, străbătînd pe jos drumul pe care venise la volanul automobilului. Nu era nevoie să se ducă tocmai pînă la locuința lui Vanadium, ci doar pînă la casa aceea întunecată unde o lăsase pe Victoria Bressler. Avea întîlnire cu o moartă.

40

Fără chef de grădinărit, dar dotat cu niște mănuși adecvate, Junior aprinse lumina în vestibulul de la intrare, în hol și în bucătărie, unde, ocolind-o pe asistenta medicală bătută și împușcată, se duse la aragaz, aprinse cuptorul din dreapta, în care se răcea o friptură neterminată, la fel ca și cuptorul din stînga în care farfuriile pentru cină așteptau să fie încălzite. Aprinse și ochiul de sub oala cu apă, care clocotise mai devreme – și aruncă o privire rapidă la pastele nefierte, pe care Victoria le pregătise alături.

Dacă urmarea întîlnirii lui cu Vanadium n-ar fi fost așa de urîtă, Junior n-ar fi exclus posibilitatea de a se opri să mănînce, înainte de a-și isprăvi treaba aici. Drumul înapoi, pe jos, de la Lacul de la Carieră îi luase aproape două ceasuri, și asta fiindcă se tot ascunsese printre copaci, de fiecare dată cînd auzea că se apropie vreo mașină. Era lihnit de foame. Indiferent cît de bine era gătită mîncarea, însă, ambiența rămînea un factor însemnat în savurarea unei mese, or un decor pătat de sînge nu putea fi, în viziunea lui, prea îmbietor pentru o cină aleasă.

Ceva mai devreme, pusese o sticlă deschisă cu votcă, pe masă, în fața Victoriei. Sora medicală, care nu mai era așezată

pe scaun, zăcea pe podea, ca şi cum ar mai fi golit încă o sticlă în afară de aceasta.

Junior turnă peste cadavru jumătate din sticla de votcă, mai stropi cu băutură şi prin alte locuri din bucătărie, iar ultima parte o turnă pe plita aragazului, de unde se scurse spre ochiul aprins. Nu era un stimulator ideal, nicidecum la fel de eficient ca benzina, bunăoară, însă cînd Junior se pregătea să arunce sticla la gunoi alcoolul ajunsese deja la flacără.

Un foc albastru ţîşni peste plita aragazului, continuînd în jos, pe urma picăturilor prelinse pe faţa de email. Albastrul înflori în galben, iar galbenul se întunecă, în momentul în care flăcările găsiră cadavrul.

Nostim să te joci cu focul, atunci cînd nu e nevoie să încerci să ascunzi faptul că incendiul fusese premeditat.

Pe moartă, luă foc ecusonul în etui de piele al lui Vanadium. Legitimaţia va arde, probabil, nu însă şi insigna. Poliţia va mai putea identifica şi revolverul.

Junior smulse de pe jos sticla de vin, care nu se spărsese la două serii de lovituri. Merlotul lui norocos.

Porni mergînd de-a-ndăratelea spre uşa de la hol, privind cum se întindea focul. Zăbovind cîteva clipe, pînă se convinse că toată casa se va transforma curînd într-o imensă pălălaie, o luă la fugă pe hol spre uşa de la intrare.

Sub luna care cobora deja, alergă discret pînă la a treia intersecţie, intrînd pe o stradă paralelă, unde îşi parcase automobilul marca Suburban. Nu se întîlni cu nici un vehicul în trafic. Pe drum, îşi scoase mănuşile de grădinărit şi le aruncă într-un tomberon de la o casă care se renova.

Nu întoarse capul nici măcar o dată, ca să vadă dacă focul se profila într-adevăr vizibil pe cerul nopţii. Întîmplările de la Victoria ţineau deja de domeniul trecutului. El, unul, terminase cu toate astea. Junior era un om cu gîndire prospectivă, un om orientat spre viitor.

La jumătatea distanţei de casă, auzi nişte sirene şi văzu reflectoarele unor maşini de intervenţii urgente. Trase pe marginea drumului, privind cum treceau două maşini de pompieri, urmate de o ambulanţă.

Cînd ajunse acasă, se simţea remarcabil de bine: calm, mîndru de gîndirea rapidă şi de acţiunile lui energice, cu o

senzație de oboseală plăcută. Nu el vrusese să ucidă din nou; obligația aceasta îi fusese impusă de soartă. Cu toate acestea, demonstrase că îndrăzneala de care dăduse dovadă în foișorul de foc nu fusese o putere trecătoare, ci o calitate puternic înrădăcinată.

Deși nu-i era deloc teamă că ar putea fi bănuit de uciderea Victoriei Bressler, își propuse să părăsească Spruce Hills chiar în această noapte. Pentru el, nu putea exista viitor în niște ape atît de liniștite ca aici. Îl aștepta lumea largă, mai ales acum, cînd cîștigase dreptul de a se bucura de tot ce i se oferea.

Îi dădu un telefon lui Kaitlin Hackachak, cumnata lui, o ființă ciudată și zgîrcită, rugînd-o să se ocupe de vinderea lucrurilor lui Naomi, a mobilei și a celorlalte obiecte, pe care nu voia să le ia cu el. Deși primise un sfert de milion de dolari din partea statului și a regiunii, Kaitlin era în stare să vină la ei acasă, a doua zi, dis-de-dimineață, și dacă ar fi știut că nu scoate mai mult de zece dolari din lichidare.

Junior avea de gînd să ia cu el o singură valiză, renunțînd la majoritatea hainelor. Putea să-și permită o garderobă complet nouă.

În dormitor, în timp ce deschidea un geamantan pe pat, văzu moneda. Strălucitoare. Cu pajura în sus. Pe noptieră.

Dacă Junior ar fi fost un om cu nervii atît de slabi, încît să poată înnebuni din orice șoc mai puternic, atunci acesta ar fi fost momentul în care s-ar fi cufundat în abisurile demenței. Auzi un fel de pîrîit intern, simți că îi crapă mintea cumplit, însă cu o voință uriașă se ținu tare, amintindu-și să respire încet și adînc.

Își făcu, totuși, curaj să se apropie de noptieră. Îi tremura mîna. Se aștepta cumva ca moneda să fie doar o iluzie, să-i dispară între degete. Nu, însă, era reală.

Încercînd să-și păstreze luciditatea, reuși pînă la urmă să se autoconvingă că moneda fusese pusă acolo mult mai devreme în acea seară, imediat după ce el plecase la Victoria. De fapt, în ciuda încuietorilor noi, Vanadium se oprise probabil acasă la Junior, în drum spre locuința Victoriei, fără să știe că își va găsi moartea în bucătăria acesteia – și chiar în mîinile omului pe care îl chinuia.

Scăpînd de frică, Junior izbuti să sesiseze ironia acestei

situaţii. Treptat, îşi recăpătă capacitatea de a zîmbi, azvîrli moneda în aer, o prinse şi îi dădu drumul în buzunar.

Dar exact în clipa în care zîmbetul se arcuia complet, se întîmplă ceva groaznic. Umilinţa începu printr-o bolboroseală în burtă.

De cînd se descurcase aşa de bine cu Victoria şi detectivul, Junior devenise mîndru de faptul că îşi păstrase cumpătul şi, lucrul cel mai important, mîncarea din stomac. Nici un fel de emesis acută, cum păţise la moartea bietei Naomi. Ba chiar avea şi poftă de mîncare.

Şi, acum, necazuri. Altfel decît i se întîmplase prima oară, dar nişte simptome la fel de violente şi sinistre. Nu-i venea să regurgiteze, ci simţea nevoia disperată să evacueze.

Sensibilitatea aceasta extraordinară era un blestem pentru el. Moartea tragică a Victoriei şi a lui Vanadium îl afectase mai mult decît realizase. Se simţea distrus.

Cu un ţipăt panicat, se năpusti la baie, unde ajunse cu o secundă înainte de momentul fatal. Avea senzaţia că stătea pe tron de o veşnicie.

Mai tîrziu, slăbit şi zdruncinat, cînd îşi ridică bagajul simţi iarăşi nevoia să se ducă la veceu. Nu putea înţelege cum de îi mai rămăsese ceva în tractul intestinal.

Avea, în baie, cîteva ediţii ieftine din opera lui Caesar Zedd, aşa că nu va irosi degeaba timpul petrecut acolo. Unele dintre cele mai profunde descoperiri despre condiţia umană şi cele mai bune idei ale lui legate de autoperfecţionare îi veniseră în acest loc, unde cuvintele luminoase ale lui Zedd, recitite din nou, i se păreau şi mai edificatoare.

De data aceasta, totuşi, nu ar fi fost în stare să se concentreze asupra unei cărţi, chiar şi dacă ar fi avut puterea s-o ţină în mînă. Durerile cumplite care îi sfîşiau burta îi anihilau capacitatea de concentrare.

Pînă să ajungă să pună în portbagaj valiza şi trei cutii cu cărţi – colecţia operelor lui Zedd şi nişte selecţii din romanele citite lunar la Clubul Cărţii –, Junior se mai repezise de vreo două ori la baie. Îi tremurau picioarele şi se simţea golit, şubred, ca şi cum ar fi slăbit mai mult decît se vedea şi ca şi cum i s-ar fi scurs toată vlaga din el.

Cuvîntul diaree era inadecvat pentru a descrie această afecţiune. Cu toate cărţile citite pentru îmbogăţirea

vocabularului, lui Junior nu-i venea în minte nici un cuvînt suficient de descriptiv şi de sugestiv pentru a reda chinul şi hidoşenia acestui calvar.

Panica se instală cînd Junior începu să se întrebe dacă nu exista riscul ca din cauza acestor spasme intestinale să nu poată pleca din Spruce Hills. Dacă era nevoie să se interneze în spital?

Orice poliţai bolnav de suspiciuni, care ar şti de criza acută de vomă prin care trecuse Junior după moartea lui Naomi, ar fi în stare să îşi imagineze o legătură între valul acesta de diaree nestăvilită, pe de o parte, şi uciderea Victoriei, dublată de dispariţia lui Vanadium, pe de altă parte. Iată, aşadar, un întreg filon de speculaţii pe care el nu voia să îl încurajeze.

Trebuia să iasă din oraş, atîta vreme cît mai era în stare. Libertatea şi fericirea lui depindeau de o plecare rapidă.

În ultimele zece zile, îşi dovedise că era inteligent, îndrăzneţ, cu nişte resurse interioare excepţionale. Mai mult decît oricînd, era nevoie acum să apeleze la marile lui rezerve de forţă şi tărie. Trecuse prin prea multe pînă acum, realizase enorm, aşa că nu se putea lăsa doborît de nişte simple efecte biologice.

Conştient de pericolul deshidratării, bău o sticlă de apă şi îşi luă nişte provizii de lichid şi în maşină.

Năduşit, năclăit, tremurînd, cu genunchii moi, cu ochii umezi de autocompătimire, Junior întinse o pungă de plastic pe scaunul şoferului. Se urcă în maşină, răsuci cheia în contact şi gemu cînd simţi că se putea dezmembra, parcă, de la vibraţiile motorului.

Cu un vag sentiment de nostalgie, se îndepărtă de casa care fusese un cuibuşor de iubire pentru el şi Naomi, timp de paisprezece luni preafericite.

Cu amîndouă mîinile încleştate strîns pe volan, cu dinţii atît de încleştaţi şi ei, încît muşchii faciali îi ieşeau în evidenţă pe obraji, şi cu mintea încleştată în jurul încăpăţînării îndîrjite de a reuşi să se controleze, Junior respira încet şi adînc. Gîndire pozitivă.

Diareea îi trecuse, se isprăvise, făcea parte din trecut. Cu mult timp în urmă, învăţase să nu se agaţe de trecut, să nu se frămînte niciodată prea mult de grijile prezentului, ci să se concentreze numai asupra viitorului. Era un om al *viitorului*.

Gonind aşa în viitor, trecutul îl prinse din urmă sub forma spasmelor intestinale şi, după ce nu condusese decît vreo cinci kilometri, gîfîind ca un cîine bolnav, făcu o oprire de urgenţă la o staţie de benzină, unde se duse la toaletă.

După aceea, Junior izbuti să mai conducă şapte kilometri, pînă să fie nevoit iarăşi să oprească la o altă benzinărie. Pe urmă, îşi făcu socoteala că scăpase poate de calvar. Dar, nici după zece minute, optă pentru nişte facilităţi mult mai rustice, în tufişurile de la marginea şoselei, unde urletele lui de groază puseră pe fugă nişte mici vietăţi.

În cele din urmă, la numai 50 de kilometri mai la sud de Spruce Hills, cu mare părere de rău trebui să recunoască, totuşi, că respiraţia adîncă, gîndirea pozitivă, o excelentă părere despre sine şi o hotărîre fermă nu erau nişte argumente suficiente pentru potolirea unor intestine rebele. Era necesar să găsească un loc unde să se odihnească peste noapte. Nu avea nevoie de piscină, paturi matrimoniale sau mic dejun inclus în preţul camerei. Singura facilitate pe care şi-o dorea era canalizarea interioară.

Motelul jalnic se numea Sleepie Tyme Inne, însă funcţionarul saşiu şi ascuţit la faţă nu părea să fie proprietarul, fiindcă nu avea mutră de om capabil să născocească un nume de firmă atît de „drăgălaş". Dacă te-ai fi luat după înfăţişarea şi atitudinea lui, puteai crede că era vreun fost comandant de lagăr nazist, care fugise la timp în Brazilia, înainte să-l prindă serviciile secrete israeliene, şi se ascundea acum în Oregon.

Chinuit de crampe şi prea slăbit ca să-şi poată cără bagajul, Junior îşi lăsă valiza în maşină. Luă în cameră numai sticlele de apă.

Urmă o noapte ca în iad – oricum, însă, un iad în care Satana oferă poţiuni echilibrate electrolitic.

41

Luni dimineaţă, 17 ianuarie, avocatul lui Agnes, Vinnie Lincoln, a venit acasă la ea cu testamentul lui Joey şi alte acte care trebuia puse la punct.

Rotund la față și la trup, Vinnie nu avea un mers de bărbat; ai fi zis că saltă ușor, de parcă ar fi fost umflat cu un amestec de gaze, în care exista suficient heliu încît să-l facă plutitor, dar nu atît de mult, încît să existe pericolul de a-și lua zborul ca un balon de sărbătoare. Obrajii netezi și ochii veseli îi dădeau un aer de băiețandru, însă în realitate era un avocat competent și viclean.

– Ce mai face Jacob? întrebă Vinnie, șovăind în fața ușii deschise de la intrare.

– Nu-i aici, spuse Agnes.

– Foarte bine, asta și voiam, răsuflă el ușurat, pornind în urma lui Agnes spre living. Știi, Agnes, eu n-am nimic cu Jacob, dar...

– Doamne Sfinte, Vinnie, știu perfect asta, îl liniști ea, ridicîndu-l pe Barty – un pic mai mare decît o pungă de zahăr – din coșuleț.

Apoi, se așeză într-un balansoar, cu copilul în brațe.

– Știi... însă, ultima oară cînd m-am întîlnit cu el, m-a prins într-un colț și mi-a spus povestea aia oribilă, pe care mai bine n-aș mai fi auzit-o vreodată, despre nu-știu-ce asasin britanic de prin anii patruzeci, un monstru care omora oamenii în bătaie cu un ciocan, le bea sîngele, după care se descotorosea de cadavrele lor într-o cuvă cu acid, din atelierul lui, încheie avocatul, înfiorîndu-se.

– O fi fost vorba despre John George Haigh, remarcă Agnes, verificînd starea scuteculuí lui Barty. Apoi, își strînse copilașul la piept, cu multă tandrețe.

– Aggie, te rog, să nu-mi spui că ai început să ai aceleași... pasiuni ca și Jacob?! exclamă avocatul, cu ochii mai rotunzi decît fața.

– Nu, nu. Numai că stînd mai tot timpul cu el, inevitabil asimilez unele detalii. E fascinant cînd vorbește despre subiecte care îl interesează.

– Oh, mda, conveni Vinnie, recunosc că nu m-am plictisit nici o secundă.

– M-am gîndit întotdeauna că Jacob ar fi trebuit să se facă profesor.

– Cu condiția ca elevii să urmeze ședințe de terapie după fiecare oră de-a lui.

– Cu condiția, evident, să nu fi avut aceste obsesii.

Scoţînd nişte documente din servietă, Vinnie spuse:

– În fine, eu n-am dreptul să comentez. Mîncarea e obsesia mea. Uită-te la mine ce gras sînt! De parcă m-ar fi îndopat de mic ca să fiu tăiat şi mîncat mai tîrziu.

– Nu eşti gras, îl contrazise Agnes. Eşti rotunjor.

– Da, da, mă tot rotunjesc cu un picior în groapă deja, spuse el, aproape amuzat. Dar recunosc că mă simt bine.

– Poate că, într-adevăr, mănînci prea mult şi îţi dăunează sănătăţii, Vinnie, însă bietul Jacob şi-a ucis propriul suflet, ceea ce este cu mult mai rău.

– „Şi-a ucis propriul suflet" – interesantă expresie.

– Speranţa este hrana credinţei, materia vieţii. Nu crezi?

Din braţele maică-sii, Barty o privea cu adoraţie.

– Cînd nu lăsăm loc pentru speranţă înseamnă că nu lăsăm loc pentru nici un ţel în viaţă. Fără un ţel, fără un sens, viaţa e sumbră. Nu avem lumină în ea şi trăim doar ca să murim.

Barty întinse o mînuţă spre mama lui. Aceasta alungi un deget, de care băieţelul-cît-o-pungă-de-zahăr se agăţă cu tenacitate.

Indiferent de alte reuşite sau eşecuri ale ei ca părinte, Agnes intenţiona să aibă grijă ca lui Barty să nu-i lipsească niciodată speranţa, sensul şi ţelul, care trebuia să circule permanent prin el, la fel ca sîngele.

– Ştiu că Edom şi Jacob au fost o povară, spuse Vinnie. Că ai avut responsabilitatea lor...

– Nici vorbă, îl contrazise Agnes, zîmbindu-i lui Barty şi răsucind uşor degetul prins în palma lui mică. Ei au fost întotdeauna salvarea mea. Nici nu ştiu ce m-aş face fără ei.

– Presupun că vorbeşti serios.

– Eu vorbesc întotdeauna serios.

– Ei bine, o dată cu trecerea anilor, vor deveni amîndoi o povară financiară, în cazul cel mai bun, aşa că sînt bucuros să te anunţ că am o mică surpriză pentru tine.

Ridicînd privirea, Agnes văzu că avocatul ţinea în mîini un teanc de documente.

– Surpriză? Ştiu perfect ce conţine testamentul lui Joey.

– Da, dar ai o moştenire despre care nu ştii nimic.

Casa era a ei, liberă de orice ipotecă. Existau două conturi de economii, în care Joey depusese săptămînal bani, cu conştiinciozitate, în cei nouă ani de căsnicie.

– Asigurare pe viaţă, spuse Vinnie.

– Ştiu şi de asta. O poliţă de cincizeci mii dolari.

Se gîndea că putea sta acasă, dedicîndu-se lui Barty, timp de trei ani, poate, pînă să înceapă să-şi caute un serviciu.

– Pe lîngă această poliţă, spuse Vinnie, mai există una..., – explică el, se opri, trase aer în piept, ezită, apoi expiră aerul şi suma, cu un tremur – ... de şapte sute cincizeci de mii. Trei sferturi de milion de dolari.

Incredulitatea o protejă de uimirea instantanee. Agnes scutură din cap.

– Imposibil.

– Este o asigurare disponibilă la termen, nu o asigurare globală pe viaţă.

– Joey nu ar fi contractat-o fără...

– Ştia că nu eşti de acord cu o asigurare prea mare pe viaţă. Aşa că nu ţi-a pomenit şi de această poliţă.

Balansoarul rămase imobil. Agnes sesiză sinceritatea din glasul lui Vinnie şi, cînd incredulitatea se risipi, încremeni şocată.

– Ah, superstiţia mea, şopti ea.

În alte împrejurări, Agnes s-ar fi înroşit, poate, însă acum frica ei iraţională faţă de o valoare prea mare a asigurării pe viaţă fusese răzbunată.

– Nu uita că Joey a fost agent de asigurări, spuse Vinnie. Voia să aibă grijă de familia lui.

O poliţă de asigurare prea scumpă, credea Agnes, era ceva de rău augur.

– Da, o poliţă rezonabilă, mai merge. Dar una aşa mare... e ca şi cum ai pune pariu pe moarte.

– Aggie, e doar o dovadă de prudenţă prevăzătoare.

– Eu cred în pariurile pe viaţă.

– Cu atîţia bani, nu va trebui să reduci numărul de plăcinte pe care le dăruieşti – şi nimic din toate astea.

Prin „nimic din toate astea" se referea la produsele de băcănie pe care ea şi Joey le trimiteau adesea o dată cu dulciurile, la plata vreunei rate de ipotecă, pentru cine trecea printr-o perioadă proastă, şi la alte gesturi filantropice discrete.

– Priveşte lucrurile şi aşa, Aggie. Toate prăjiturile, tot ceea ce faci tu – asta înseamnă pariuri pe viaţă. Iar acum ţi s-a

oferit marea binecuvîntare de a putea mări valoarea pariurilor.

Acelaşi gînd îi trecuse prin minte şi ei, ca o consolare graţie căreia putea accepta mai uşor atîta bogăţie. Simţea, totuşi, fiori de gheaţă, ştiind că primea o sumă de bani, care putea să-i schimbe viaţa, ca o consecinţă a unui deces.

Privind în jos spre Barty, Agnes zări parcă năluca lui Joey pe chipul copilaşului şi, cu toată convingerea că soţul ei ar mai fi trăit şi acum, dacă nu şi-ar fi ispitit soarta punînd un preţ aşa de mare pe viaţa lui, Agnes nu putea fi furioasă pe el. Trebuia să accepte această ultimă mărinimie cu graţie – chiar dacă nu şi cu entuziasm.

– În regulă, spuse Agnes, dar în clipa în care îşi dădu acordul se cutremură de o teamă subită, a cărei cauză nu izbuti să o identifice imediat.

– Şi mai este încă, spuse Vinnie Lincoln, bucălat şi rubicond ca un Moş Crăciun, fericit că poate aduce atîtea daruri. Poliţa conţine o clauză de dublă indemnizaţie, pentru eventualitatea decesului provocat de un accident. Suma completă, fără nici o taxă, este de un milion şi jumătate.

Cauza se contura acum, teama se explica. Agnes îşi strînse copilul la piept. Venit de aşa puţin timp pe lume, părea că alunecă deja de lîngă ea, prins de vîrtejul unui destin exigent.

Asul de treflă. Patru la rînd. As, as, as, as.

Deja soarta prezisă, de care Agnes se căznise să nu ţină seama, tratînd-o drept o pasienţă fără importanţă, se adeverea.

Potrivit cărţilor, Barty urma să fie bogat financiar, dar bogat şi în talent, spirit, intelect. Bogat în curaj şi onoare, anunţase Maria. Înzestrat cu mult simţ practic, judecată sănătoasă şi noroc.

Va avea nevoie de curaj şi noroc.

– Ce-ai păţit, Agnes? o întrebă Vinnie.

Nu avea cum să-i explice lui de ce era speriată, fiindcă el credea în supremaţia legilor, în dreptatea care poate fi făcută în această viaţă, într-o realitate comparativ simplă, neputînd înţelege acea realitate definită printr-o complexitate profundă, stranie, liniştitoare, înspăimîntătoare, măreaţă, pe care Agnes o percepea uneori – de obicei periferic, alteori intelectual, însă de cele mai multe ori cu inima. Aceasta era o lume în care efectul putea apărea înaintea cauzei, în care ceea ce părea a fi coincidenţă era, de fapt, doar partea vizibilă a unei

scheme mult mai ample, care nu putea fi văzută în întregime.

Dacă asul de treflă, în cvartet, trebuia luat în serios, atunci de ce nu şi restul cărţilor?

Dacă această sumă provenită din asigurare nu era o simplă coincidenţă, dacă reprezenta averea care fusese prezisă, atunci cît de departe în spatele profeţiei se afla valetul? La o distanţă de ani? Luni? Zile?

– Arăţi de parcă ai fi văzut un strigoi, spuse Vinnie, iar Agnes regretă şi ea că ameninţarea nu era aşa simplă ca un duh neliniştit, mîrîind şi zornăind din lanţuri, ca Marley care i se arată lui Ebenezer Scrooge, în *Colindul de Crăciun* scris de Dickens.

42

Hoş Ene nu a avut puterea să-l adoarmă pe Junior, care toată noaptea a tras atît de mult apa, încît ar fi putut seca un rezervor întreg.

În zori, cînd crampele intestinale s-au potolit în cele din urmă, acest om nou, îndrăzneţ şi dedicat aventurii se simţea vlăguit şi bleg, ca un gîndac insuficient călcat sub pantof.

Adormind într-un final, avu nişte vise groaznice, în care se făcea că se afla într-un veceu public şi simţea nevoia imperioasă să meargă la toaletă, numai că toate cabinele erau ocupate, în fiecare aflîndu-se cîte o persoană ucisă de el, toţi morţii fiind decişi să se răzbune, nelăsîndu-l să se uşureze.

Se trezi la prînz, cu ochii lipiţi de urdori. Se simţea mizerabil, dar cu suficient control asupra organismului, încît să aibă puterea de a-şi aduce valiza, pe care nu fusese în stare s-o care din maşină, la venire.

Afară, constată că un nemernic îi spărsese maşina. Valiza şi cutia cu volume de la Clubul Cărţii dispăruseră. Ticălosul îi furase pînă şi pachetul de Kleenex, guma de mestecat şi pastilele de mentă din torpedo.

În mod incredibil, hoţul nu se atinsese de cele mai valoroase obiecte: colecţia operelor lui Ceasar Zedd, toate în prima ediţie cartonată. Cutia era deschisă, ca şi cum

conţinutul ar fi fost inspectat în grabă, însă nu lipsea nici un volum.

Noroc că nu pusese în valiză banii sau cecul de călătorie. Avîndu-l pe Zedd intact, pierderile erau tolerabile.

În motel, la recepţie, Junior mai achită o noapte în avans. Nu agrea camerele cu mochete pătate de grăsime, mobile cu urme de ţigări stinse şi fognăiala gîndacilor de bucătărie pe întuneric, însă, deşi se simţea ceva mai bine, era prea obosit şi prea slăbit ca să şofeze.

În locul nazistului boşorog, la recepţie apăruse o femeie cu un păr blond ciopîrţit oribil, o mutră de brută şi nişte braţe, care l-ar fi descurajat şi pe Hercule să încerce să se ia la trîntă cu ea. Îi schimbă în monede o bancnotă de cinci dolari, pentru diferitele aparate automate, şi se răţoi la el o singură dată într-o engleză pocită.

Junior era mort de foame, dar nu se încumeta să mănînce la restaurant, de teamă ca maţele să nu-i facă iarăşi vreo figură. Criza trecuse, se părea, însă putea să reînceapă, dacă băga iarăşi hrană în organism.

Îşi cumpără nişte sandvişuri crocante din biscuiţi săraţi, unele umplute cu brînză, altele cu pastă de arahide, nişte ciocolate şi Coca-Cola. Deşi nu erau nişte alimente prea sănătoase, brînza, pasta de arahide şi ciocolata aveau un avantaj comun: strîngeau la burtă.

Ajuns în cameră, se instală pe pat, cu gustările constipante şi cu cartea de telefon în braţe. Întrucît pusese anuarul în aceeaşi cutie cu volumele lui Zedd, hoţul nu îl furase.

Trecuse deja în revistă douăzeci şi patru de nume, fără să găsească nici un Bartholomew şi bifînd cu roşu fiecare rînd unde în loc de prenume apărea un B. O bucăţică de hîrtie galbenă marca locul unde rămăsese.

Deschizînd anuarul la semn, găsi o carte de joc băgată între pagini. Un joker, pe care scria cu majuscule, în roşu, BARTHOLOMEW.

Nu era aceeaşi carte de joc pe care o descoperise lîngă pat, sub nişte monede, în seara de după înmormîntarea lui Naomi. Pe aceea o rupsese şi o aruncase la gunoi.

Nu era nici un fel de mister. Nu avea de ce să sară pînă în tavan şi să se agaţe de el cu capul în jos, ca pisicile speriate din desenele animate.

În mod evident, aseară, înainte de a se duce să ia cina la Victoria, cînd pătrunsese ilegal în casa lui Junior şi mai pusese o monedă pe noptieră, detectivul zeflemitor văzuse cartea de telefon deschisă pe masă. Deducînd semnificaţia semnelor roşii, inserase această carte de joc şi închisese anuarul: încă un mic asalt în războiul psihologic pe care îl purta.

Junior greşise cînd îl lovise cu sfeşnicul în cap pe Vanadium, deşi acesta era deja leşinat. Mai bine îl lega fedeleş şi încerca să-l trezească pe nemernic, luîndu-l la întrebări.

Dacă îl făcea să sufere destul, poate că pînă şi Vanadium ar fi devenit mai cooperant. Detectivul spusese că îl auzise pe Junior repetînd speriat, în somn, Bartholomew, lucru care lui Junior i se părea plauzibil, avînd în vedere că numele avea rezonanţă pentru el; nu ştia, totuşi, dacă să-l creadă pe poliţai, care susţinuse că nu cunoştea identitatea acestui inamic.

Prea tîrziu să-l mai interogheze acum pe Vanadium, care îşi dormea somnul de veci sub mari adîncimi de ape reci.

Ah, dar lovitura cu sfeşnicul, acea arcuire puternică şi trosnetul cînd metalul făcuse contact cu faţa îi oferiseră nişte satisfacţii mai mari, parcă, decît la un meci de base-ball din World Series.

Molfăind un baton de „Almond Joy", Junior se întoarse la cartea de telefon, ştiind că nu avea de ales, decît să-l găsească pe Bartholomew prin această metodă anevoioasă.

43

Mai departe în această zi de luni, 17 ianuarie, o dată memorabilă, cînd sfîrşitul unui lucru înseamnă începutul altuia.

Sub cerul mohorît al după-amiezei, pe dealurile înveşmîntate în cenuşiul iernii, furgoneta alb cu galben era ca o săgeată strălucitoare, pornită nu din arcul unui vînător, ci din braţul unui bun samaritean.

Edom şofa, fericit să o poată ajuta pe Agnes. Dar era şi mai fericit că nu trebuia să livreze singur plăcintele.

Nu era nevoie să se chinuie singur ca să găsească subiecte plăcute de conversație cu cei pe care îi vizitau. Se ocupa Agnes de asta.

Pe scaunul din dreapta, Barty era cuibărit în brațele maică-sii. Cînd și cînd, băiețelul gîngurea sau plescăia.

Deocamdată, Edom nu-l auzise plîngînd sau făcînd gălăgie.

Barty era îmbrăcat cu un combinezon tricotat albastru, cu volănașe la manșete și la guler, iar pe cap avea o căciuliță asortată. Păturica albă era ornată cu iepurași albaștri și galbeni.

La primele patru adrese unde se opriseră, băiețelul făcuse senzație. Prezența lui luminoasă și surîzătoare era ca o punte care îi ajuta pe toți să treacă peste apele negre ale morții lui Joey.

Dacă n-ar fi fost vremea asta de cutremur pentru Edom ziua ar fi fost perfectă. Era convins că Marele Cutremur va distruge orașele de pe coastă, înainte de amurg.

Era o altfel de vreme de cutremur, decît aceea din urmă cu zece zile, cînd livrase singur plăcintele. Atunci: cer albastru, o căldură neadecvată anotimpului, umiditate scăzută. Acum: nori cenușii și joși, aer rece, umiditate ridicată.

Unul dintre cele mai derutante aspecte ale vieții din sudul Californiei era faptul că vremea specifică producerii unui cutremur se prezenta în nenumărate variante. În cele mai multe zile, te dădeai jos din pat, verificai starea cerului și barometrul, realizînd cu groază că toate condițiile indicau iminența unei catastrofe.

Avînd pămîntul încă stabil sub ei, ajunseră la cea de-a cincea destinație, o nouă adresă pe lista de caritate a lui Agnes.

Se aflau pe dealurile răsăritene, cam la doi kilometri de locuința Jolenei și a lui Bill Klefton, unde, în urmă cu zece zile, Edom livrase niște prăjituri, împreună cu detaliile sinistre ale cutremurului din 1923 produs la Tokio-Yokohama.

Aceasta casă semăna cu aceea a familiei Klefton. Deși materialul de construcție era diferit, și aici clădirea nu mai fusese tencuită de multă vreme. O spărtură de la o fereastră din față fusese astupată cu niște bandă adezivă.

Agnes adăugase această oprire pe ruta ei la rugămintea reverendului Tom Collins, pastor baptist din localitate, căruia enoriaşii îi dăduseră, fără să vrea, un nume de cocteil. Era prietenă cu toate feţele bisericeşti din Bright Beach şi nu făcea discriminări religioase la livrările de plăcinte.

Edom cărînd plăcinta cu pere, iar Agnes avîndu-l în braţe pe Barty, traversară împreună curtea îngrijită, îndreptîndu-se spre intarea în casă. Cînd apăsară pe sonerie, prin uşa de sticlă se auziră primele zece note din „That Old Black Magic".

Nu te-ai fi aşteptat ca într-o casă aşa modestă, unde ciocănitul cu degetele ar fi fost ceva normal, să găseşti o sonerie aşa de sofisticată.

Edom se uită la Agnes şi spuse, mirat:

– Straniu.

– Ba nu. Şarmant, opină ea. Totul are un sens, dragul meu.

Un domn negru, în vîrstă, le deschise uşa. Avea părul atît de alb, încît în contrast cu pielea de culoarea prunei coapte, părea că străluceşte ca o aureolă în jurul capului. Cu un barbişon la fel de alb, nişte trăsături binevoitoare şi ochii aceia negri frumoşi, ai fi zis că ieşise dintr-un film în care un cîntăreţ de jazz s-a întors pe pămînt, după moarte, ca înger păzitor.

– Domnul Sepharad? întrebă Agnes. Obadiah Sepharad?

Aruncînd o privire spre plăcinta apetisantă din mîinile lui Edom, domnul îi răspunse lui Agnes pe un glas grav, dar totuşi muzical, vrednic de un Louis Armstrong:

– Dumneata eşti, probabil, doamna despre care mi-a vorbit reverendul Collins.

Vocea îi întări impresia lui Edom că avea de-a face cu o fiinţă cerească din lumea muzicii.

Îndreptîndu-şi atenţia spre Barty, Obadiah începu să surîdă, dezgolind un dinte de aur.

– Avem noi aici ceva mai dulce decît plăcinta asta minunată. Cum îl cheamă pe copilaş?

– Bartholomew, spuse Agnes.

– Da, sigur, aşa e.

Edom observă uluit cu cîtă dezinvoltură conversa Agnes cu gazda lor, trecînd de la *domnul Sepharad* la *Obadiah,* din pragul uşii în living, oferind plăcinta, pe care interlocutorul

ei o acceptă cu plăcere, acceptînd cafeaua şi discutînd cu însufleţire, totul într-un interval de timp în care Edom de-abia dacă ar fi reuşit să îşi ia inima în dinţi ca să păşească peste pragul casei şi să se gîndească la ceva interesant de povestit, despre urganul Galveston din 1900, în care muriseră şase mii de oameni.

În timp ce se aşeza pe un fotoliu destul de uzat, Obadiah îi spuse lui Edom:

– Fiule, parcă te cunosc de undeva.

Instalat pe sofa alături de Agnes, care îl avea pe Barty în braţe, şi pregătit să joace rolul confortabil de observator mut, Edom intră în panică, constatînd că devenise brusc subiect de conversaţie. Era alarmat şi de faptul că îi spusese „fiule", fiindcă la cei treizeci şi şase de ani ai lui singura persoană care i se mai adresase aşa fusese tatăl lui, mort de zece ani, dar şi acum o teroare în visele lui Edom.

Scuturînd din cap, în timp ce ceaşca de cafea zdrăngănea uşor pe farfurioară, Edom răspunse:

– Ăăă, nooo, domnule, nu, nu cred că ne-am mai întîlnit pînă acum.

– Posibil. Dar îmi pari cunoscut.

– Am o faţă comună, poate de aceea, zise Edom, hotărît să le povestească despre tornada Tri-State din 1925.

Poate că sora lui intuise ce se pregătea Edom să facă, întrucît nici nu-l lăsă să înceapă.

Agnes auzise că, la tinereţe, Obadiah fusese magician pe scenă. Fără ocolişuri, îl descusu pe această temă.

Profesia de magician nu era un domeniu în care mulţi negri puteau găsi calea succesului. Obadiah reprezenta una dintre rarele excepţii.

În comunitatea negrilor, muzica este o tradiţie puternic înrădăcinată. Nu acelaşi lucru se poate afirma şi despre magie.

– Poate şi fiindcă noi n-am vrut să fim numiţi vrăjitori, zise Obadiah, cu un zîmbet, dîndu-le astfel un motiv în plus să ne spînzure.

Un pianist sau un saxofonist poate ajunge departe, bizuindu-se pe talent şi cunoştinţe autodidacte, în timp ce un viitor magician de scenă are nevoie, în cele din urmă, de un mentor care să-i dezvăluie marile secrete ale iluzionismului şi să-l ajute să deprindă arta amăgirii atît de necesară

unei prestidigitații de calitate. Într-o meserie practicată aproape în exclusivitate de bărbați albi, un tînăr de culoare trebuia să-și caute mentori, mai ales în 1922, cînd la 22 de ani Obadiah visa să fie un nou Houdini.

Acum, Obadiah scoase la iveală un pachet de cărți de joc, de parcă l-ar fi avut ascuns în buzunarul secret al unei haine invizibile.

– Vreți să vă arăt un pic?

– Da, te rog, spuse Agnes, vădit încîntată.

Obadiah aruncă pachetul de cărți de joc spre Edom, luîndu-l prin surprindere.

– Fiule, va trebui să mă ajuți. Nu mai am așa multă finețe în degete.

Și le arătă mîinile noduroase.

Edom le remarcase deja. Acum, observă că starea lor era mai gravă decît i se păruse la început. Încheieturile degetelor erau mărite și deformate, iar degetele nu mai aveau acea aliniere naturală. Probabil că Obadiah avea artrită reumatoidă, ca Bill Kelfton, dar într-o fază mai puțin critică.

– Scoate, te rog, cărțile din pachet și pune-le pe măsuța de cafea, în fața ta, îl instrui Obadiah.

Edom procedă cum i se spusese. Apoi, tăie teancul de cărți în două părți aproximativ egale, cînd i se ceru să facă și asta.

– Amestecă-le, îl dirijă magicianul.

Edom le amestecă.

Aplecîndu-se în față, cu părul alb ca două aripi de înger, Obadiah flutură o mînă peste pachetul de cărți, de la o distanță nu mai mare de douăzeci de centimetri.

– Acum, am să te rog să le înșiri în evantai pe masă, cu fața în jos.

Edom se conformă și, în arcul de biciclete roșii, una dintre cărți avea prea mult alb în colț, fiindcă era singura cu fața în sus.

– Poate vrei să te uiți, îi sugeră Obadiah.

Trăgînd cartea de joc, Edom văzu că era un as de treflă – lucru remarcabil, ținînd seama de episodul de vineri seara, cînd Maria Gonzalez ghicise în cărți. Îl ului și mai mult, totuși, numele scris în diagonală cu cerneală pe cartea de joc: BARTHOLOMEW.

Respirația gîfîită a lui Agnes îl făcu pe Edom să ridice privirea de pe numele nepotului său. Palidă, avea ochii ca niște case bîntuite de strigoi.

44

Avînd în vedere că la Bright Beach gripa și guturaiul făceau prăpăd, la Damascus Pharmacy era multă lume, în această zi de luni.

Clienții erau nervoși, majoritatea văitîndu-se din cauza bolii. Alții comentau nemulțumiți vremea mohorîtă, numărul tot mai mare de puștani care umblau cu skateboardul pe trotuare, recentele majorări de impozite și echipa New York Jets care îl cumpărase pe Joe Namath cu suma regească de 427 000 de dolari ca să joace fotabl un an, lucru în care unii vedeau indiciul că țara era înnebunită după bani și că se ducea direct spre iad.

Paul Damascus își văzu de treabă, vînzînd medicamentele prescrise pe rețete, pînă cînd reuși să își ia o pauză de masă, pe la ora două și jumătate.

De obicei mînca singur, în birou – o încăpere de mărimea unui ascensor, care măcar nu urca și nu cobora. Mergea lateral, însă, în sensul că aici, înăuntru, Paul era transportat pe tărîmurile minunate ale aventurii.

O bibliotecă înaltă, din podea pînă în tavan, gemea de reviste cu literatură de consum, publicate în anii 1920, 1930 și 1940, înainte ca romanele în ediții ieftine să le ia locul. *The All-Story, Mammoth Adventure, Nickel Western, The Black Mask, Detective Fiction Weeekly, Spicy Mystery, Weird Tales, Amazing Studies, Astounding Stories, The Shadow, Doc Savage, G-8 and His Battle Aces, Mysterious Wu Fang...*

Asta era doar o parte din colecția lui Paul. Mii de alte numere umpleau celelalte încăperi din casă.

Copertele revistelor era foarte colorate, lugubre, pline de violență și ciudățenie, la fel ca și de niște aluzii sexuale specifice unor vremuri mai inocente. Aproape în fiecare zi citea o povestire, în timp ce mînca două fructe, care formau

prînzul lui, dar uneori se cufunda în cîte o ilustraţie deosebit de sugestivă şi vie, visînd cu ochii deschişi la locuri îndepărtate şi la aventuri măreţe.

Într-adevăr, simplul miros al acestor reviste îngălbenite de vreme era suficient ca să-i stîrnească fantezia.

Cu o combinaţie şocantă de ten măsliniu şi păr arămiu, chipeş şi bine clădit, Paul avea înfăţişarea exotică a unui erou din aceste romane de aventuri. Îi plăcea mai ales să creadă că ar fi putut fi confundat cu fratele lui Doc Savage.

Doc era unul dintre eroii lui preferaţi. Mare luptător împotriva fărădelegilor. Omul de Bronz.

În această după-amiază de luni, tînjea după evadarea şi satisfacţia pe care i le putea oferi o jumătate de ceas de roman de aventuri. Conchise, însă, că era mai bine să compună, în fine, scrisoarea pe care trebuia să o scrie de cel puţin zece zile.

După ce curăţi un măr, Paul scoase o foaie de hîrtie din birou şi îşi pregăti stiloul. Avea o peniţă de modă veche, cu care literele căpătau aspect caligrafic. Scrise: *Dragă domnule reverend White...*

Se opri, neştiind exact cum să continue. Nu era obişnuit să adreseze scrisori unor persoane complet necunoscute.

În cele din urmă, începu aşa: *Salutări în această zi crucială. Vă scriu în legătură cu o femeie excepţională, Agnes Lampion, a cărei viaţă aţi atins-o fără să ştiţi şi a cărei poveste vă poate interesa.*

45

Foarte bine dacă pe unii îi interesa magicul din lume; pe Edom, însă, nu îl entuziasma decît mecanismul: măreaţa maşinărie distructivă a naturii care face praf totul. Cu toate acestea, văzînd asul pe care scria numele nepotului său, începu brusc să se minuneze.

Pe durata pregătirii cărţilor de joc, Barty adormise în braţele maică-sii, însă la dezvăluirea numelui său pe as, se trezise din nou, poate fiindcă, stînd cu capul lipit de

pieptul lui Agnes, se speriase de accelerarea subită a bătăilor inimii ei.

– Cum se poate face asta? îl întrebă Agnes pe Obadiah.

Bătrînul îşi luă expresia solemnă şi atotştiutoare a unui păstrător de mistere, un sfinx fără podoabă pe cap şi fără coamă.

– Dacă ţi-aş spuse, domniţa mea, nu ar mai fi nici o magie. N-ar rămîne decît o scamatorie.

– Nu, nu m-ai înţeles, insistă ea.

Şi se apucă să-i povestească extraordinara înşiruire de aşi din şedinţa de ghicit în cărţi, de vineri seara.

Din faţa aceea de sfinx, Obadiah făcu să apară un zîmbet, care ridică vîrful ciocului alb, cînd bătrînul întoarse capul ca să se uite la Edom:

– Ah... cît timp a trecut, murmură el, ca pentru sine. Atît de mult timp... dar mi-amintesc ceva, zise el, făcîndu-i cu ochiul lui Edom.

Gestul îl uimi şi îl nedumeri pe Edom. În mod straniu, îi veni în minte ochiul care nu clipeşte niciodată, misterios şi imaterial, din vîrful difuz al piramidei înscrise pe spatele oricărei bancnote de un dolar.

Povestindu-i despre acea şedinţă de dat în cărţi, Agnes nu-i pomenise magicianului de cei patru valeţi de pică, ci doar despre aşii de treflă şi de cupă. Nu-şi dezvăluia niciodată îngrijorările în faţa nimănui; şi, deşi vineri glumise atunci cînd apăruse al patrulea valet, Edom ştia că incidentul o tulburase profund.

Fie că intuise frica lui Agnes, ori îl impresionase, poate, bunătatea ei, Obadiah se decise totuşi să îi dezvăluie metoda lui.

– Mi-e jenă să spun că demonstraţia dinainte nu a fost, de fapt, efectul unei acţiuni de magician. Tristă decepţie. Am ales asul de treflă tocmai pentru că reprezintă bogăţie în ghicitul în cărţi, fiind aşadar o carte de joc pozitivă, la care lumea reacţionează bine. Asul cu numele băieţelului tău a fost pregătit dinainte, inserat cu faţa în sus spre sfîrşitul pachetului de cărţi de joc, astfel încît să nu apară cînd acesta a fost tăiat la mijloc.

– Dar nu ştiai cum îl cheamă pe Barty al meu, cînd am venit aici.

– Oh, ba da. Cînd mi-a dat telefon, reverenul Collins mi-a povestit mult despre tine şi Bartholomew. La intrare, cînd am întrebat care e numele băiatului, eu deja îl ştiam, dar pregăteam terenul pentru şmecheria pe care voiam să ţi-o arăt.

– Foarte ingenios, zise Agnes, zîmbind.

– Nu, nu ingenios. Crud, o contrazise Obadiah, oftînd. Înainte, cînd nu aveam mîinile ca doi butuci noduroşi, te-aş fi uluit, pur şi simplu.

La tinereţe, se produsese iniţial în cluburi de noapte pentru negri şi în teatre, ca „Apollo", din Harlem. În timpul celui de-al doilea război mondial, făcuse parte dintr-o trupă a USO, care avea rolul de a-i distra pe soldaţi în Pacific, mai tîrziu în nordul Africii, iar după Ziua-Z, în Europa.

– După război, pentru o vreme, am reuşit să obţin nişte contracte mai bune. Din punct de vedere rasial... situaţia se schimba. Dar, din păcate, începusem să îmbătrînesc, or în divertisment lumea caută mereu tineri, prospături. Aşa că n-am avut niciodată o carieră senzaţională. Oh, Doamne, n-am fost nici măcar mediocru, dar oricum, m-am descurcat. Pînă cînd... pe la începutul anilor '50, impresarului meu i-a fost tot mai greu să dibuiască angajamente convenabile, cluburi rentabile.

Pe lîngă scopul de a-i aduce o plăcintă gustoasă, Agnes venise şi ca să-i ofere lui Obadiah Sepharad o slujbă pe timp de un an, care nu presupunea numere de magie, ci nişte lecţii pe această temă.

Prin eforturile ei, Biblioteca Publică din Bright Beach sponsoriza un proiect ambiţios de istorie orală finanţat de două fundaţii private şi de un festival anual al căpşunilor. Diverşi pensionari din localitate erau cooptaţi ca să îşi înregistreze povestea vieţii, astfel încît generaţiile viitoare să poată beneficia de experienţele, descoperirile şi cunoştinţele înaintaşilor lor.

Deloc întîmplător, proiectul le dădea posibilitatea unor cetăţeni vîrstnici, aflaţi în criză financiară, să primească nişte bani, într-un mod care nu le leza mîndria, le dădea speranţă şi încredere în forţele proprii. Agnes îl rugă pe Obadiah să contribuie la acest proiect, acceptînd o bursă de un an pentru

a-şi înregistra povestea vieţii, cu ajutorul directorului bibliotecii.

Vizibil impresionat şi intrigat, magicianul tratã oferta evaziv, căutînd motive de a o refuza, pentru ca în final să scuture din cap, trist, spunînd:

– Nu cred că sînt omul de care ai nevoie, doamnă Lampion. N-aş fi o bună achiziţie pentru proiectul tău.

– Aiurea. Ce tot îndrugi acolo?

Ridicînd mîinile spre Agnes, ca să-i arate încheieturile noduroase ale degetelor, Obadiah spuse:

– Cum crezi că au ajuns în halul ăsta?

– Artrită? îndrăzni ea.

– Pocher.

Ţinînd mîinile în sus, ca un penitent care îşi mărturiseşte păcatele şi îl roagă pe Dumnezeu să îl ierte, Obadiah zise:

– Eram specialist în trucurile de magie cu efect la mică distanţă. Oh, sigur, am scos şi eu iepuri din pălărie, eşarfe de mătase din aer, porumbei din eşarfe de mătase. Însă numerele „de aproape" erau pasiunea mea. Monede, dar mai ales... cărţi de joc.

Rostind cuvintele cărţi de joc, magicianul se uită cu subînţeles la Edom, care se încrunta nedumerit.

– Dar la cărţile de joc eram mult mai abil decît majoritatea magicienilor. M-am pregătit cu Moses Moon, cel mai mare mecanic la cărţi de joc din generaţia lui.

La cuvîntul *mecanic,* privi din nou cu tîlc la Edom, care înţelese că se aştepta o reacţie din partea lui. Cînd deschise gura, nu-i veni în minte, însă, decît că la Sanriku, în Japonia, pe 15 iunie 1896, un val de 33 de metri înălţime, declanşat de un cutremur submarin, a ucis 27 100 de oameni, majoritatea participînd la o rugăciune comună în timpul unei sărbători, la Shinto. Pînă şi lui Edom, comentariul acesta i se păru absolut deplasat, aşa că preferă să tacă.

– Ştii ce înseamnă mecanic la cărţi de joc, nu-i aşa, doamnă Lampion?

– Spune-mi Agnes. Mda, presupun că nu un tip care repară cărţi de joc.

Rotindu-şi lent mîinile în faţa ochilor, ca şi cum le-ar fi văzut din nou ca la tinereţe, cu degetele lungi şi suple, magicianul descrise manevrele uluitoare pe care le poate

efectua un astfel de mecanic. Deşi vorbea simplu, fără multe epitete sau artificii de stil, performanţele de mare îndemînare a mîinilor, prezentate de el, ţineau mult mai mult de vrăjitorie, parcă, decît porumbeii scoşi din eşarfe sau blondele secţionate în două de un ferăstrău zumzăitor.

Edom asculta fermecat, minunîndu-se ca unul care nu îndrăznise niciodată mai mult în viaţă, decît să îşi cumpere o furgonetă Ford Country Squire, alb cu galben.

– Cînd nu am găsit suficient de lucru cu numerele mele de magie, în cluburile de noapte sau pe scena teatrelor... m-am apucat să joc cărţi.

Aşezat pe marginea fotoliului, Obadiah îşi puse mîinile pe genunchi, holbîndu-se la ele, amuţit. După care continuă:

– Am călătorit din oraş în oraş, în căutare de mize ridicate la pocher. Sînt ilegale, dar nu imposibil de găsit. Am trişat ca să am din ce trăi.

Dar nu furase niciodată prea mult la jocurile de cărţi. Era un hoţ discret, încîntîndu-şi victimele cu o flecăreală amuzantă. Fiind atît de agreabil şi, aparent, fără prea mult noroc la cărţi, nimeni nu-i purta pică pentru cîştiguri. Curînd, a ajuns mai înstărit decît fusese vreodată ca magician.

– Trăiam pe picior mare. Cînd nu eram plecat, locuiam într-o casă frumoasă aici, în Bright Beach, nu în şandramaua asta cu chirie unde stau acum, ci într-un mic palat cu vedere spre ocean. Puteţi ghici ce a survenit.

Lăcomia. Era atît de simplu să le iei banii mocofanilor. În scurt timp, în loc să şterpelească doar un pic la fiecare partidă, a trecut la lovituri mari.

– Şi aşa am atras atenţia asupra mea. Au apărut suspiciuni. Într-o noapte, în St. Louis, m-a recunoscut un mocofan de pe vremea cînd făceam numere de magie pe scenă, şi asta cu toate că îmi schimbasem înfăţişarea. Se juca la o miză mare, însă jucătorii nu erau de mare clasă. Au tăbărît toţi pe mine, m-au snopit în bătaie şi pe urmă mi-au zdrobit degetele, unul cîte unul, cu un drug de fier.

Edom se înfioră de groază, mormăind:

– Măcar la valul gigantic din Sanriku a mers rapid.

– Asta s-a întîmplat acum cinci ani. După nenumărate intervenţii chirurgicale, de care prefer nici să nu-mi mai aduc aminte, am rămas cu astea.

Şi ridică din nou mîinile deformate grotesc.

– Am dureri, cînd e umezeală afară, mai puţin cînd e vreme uscată. Pot să-mi port singur de grijă, dar nu voi mai fi niciodată mecanic la cărţi de joc... şi nici magician.

Timp de cîteva momente, nimeni nu spuse nimic. Liniştea era desăvîrşită, ca amuţirea ireală dinaintea celor mai mari cutremure.

Pînă şi Barty încremenise parcă.

Pe urmă, Agnes zise:

– Ei bine, m-am lămurit. Nu vei reuşi să vorbeşti despre viaţa ta în doar un singur an. Va trebui să primeşti o bursă pe doi ani.

Obadiah se încruntă:

– Sînt un hoţ.

– Ai fost un hoţ. Şi ai suferit cumplit.

– Dar nu eu am ales să sufăr, crede-mă.

– Ai remuşcări, totuşi, continuă Agnes. Îmi dau seama perfect. Şi nu numai fiindcă ai păţit nenorocirea asta la mîini.

– Remuşcări e puţin spus, recunoscu magicianul. Mi-e ruşine. Sînt de familie bună. N-am fost educat în spiritul înşelăciunii. Uneori, cînd încerc să îmi dau seama cum de am putut să o iau pe căi greşite, mă gîndesc că nu lipsa de bani m-a distrus. În fine, nu numai asta şi nici măcar asta în primul rînd. A fost trufia mea, ştiind cît de bun eram la trucurile cu cărţile de joc, un fel de mîndrie frustrată fiindcă nu găseam suficiente angajamente în cluburile de noapte, ca să îmi pot demonstra talentul şi calităţile, aşa cum îmi doream eu.

– Sînt lecţii preţioase în toate astea, remarcă Agnes. Pot învăţa şi alţii din experienţa ta, dacă vei dori să le-o împărtăşeşti. Dar dacă vrei să înregistrezi povestea vieţii tale, doar pînă la faza în care te-ai apucat de trişat la cărţi, e-n regulă şi aşa. Chiar şi pînă la faza asta, călătoria ta prin viaţă a fost fascinantă, o poveste care nu trebuie să piară o dată cu tine. Bibliotecile gem de biografii ale starurilor de cinema şi ale politicienilor, deşi majoritatea dintre ei nu erau capabili de autoanaliză, nici măcar cît un broscoi. Ne-am săturat să citim mereu despre viaţa celebrităţilor, Obadiah. Ceea ce ne-ar putea ajuta, ceea ce ar putea chiar să ne salveze este ocazia de a afla mai multe despre existenţa oamenilor reali,

care n-au avut poate nici măcar nişte realizări mediocre, dar care ştiu de unde au venit şi de ce.

Pentru Edom, care nu făcuse niciodată nimic măreţ, mediocru sau acceptabil, imaginea surorii lui începea să se înceţoşeze parcă. Se căznea să păstreze în ochi acea fierbinţeală lucitoare. Dragostea lui nu era pentru magie, iar mîndria lui nu venea din nici o îndemînare pe care o avea, fiindcă de fapt nici nu exista aşa ceva la el. Dragostea lui era pentru soră-sa; tot ea era şi mîndria lui. Simţea, de asemenea, că viaţa lui avea un sens preţios atîta vreme cît putea să şofeze pentru Agnes, în zile ca aceasta, să îi care plăcintele şi, din cînd în cînd, să o facă să zîmbească.

– Agnes, spuse magicianul. Mai bine ai începe să discuţi de pe-acum cu bibliotecarul acela ca să îţi înregistrezi povestea vieţii. Dacă nu te apuci din timp, peste vreo patruzeci de ani o să-ţi trebuiască un deceniu ca să aşterni totul pe hîrtie.

De cele mai multe ori, cînd erau în vizită, indiferent de motivul acesteia, venea un moment cînd Edom trebuia s-o ia la goană. Aşa se întîmpla şi acum, nu fiindcă se bîlbîia negăsindu-şi cuvintele, nu fiindcă intrase în panică la gîndul că ar putea spune ceva nepotrivit sau că ar răsturna din greşeală ceaşca de cafea, sau ar da dovadă de tembelism, căzînd în fund ca un clovn prost, ci, în cazul de faţă, pentru că nu voia să umple cu lacrimi această zi importantă pentru Agnes. În ultima vreme, în viaţa ei fuseseră prea multe lacrimi şi, chiar dacă acestea nu erau lacrimi de suferinţă, ci de iubire, nu voia totuşi să o împovăreze cu ele.

Ţîşni de pe sofa, rostind un pic cam tare, „conservele cu şuncă", dar îşi dădu seama imediat că vorbise aiurea, fără nici un sens, stop, aşa că se căzni cu desperare să inventeze ceva coerent – „cartofi, fulgi de porumb" – ceea ce era la fel de ridicol. Obadiah se holba acum la el cu expresia aceea alarmată, dar plină de îngrijorare, pe care o au oamenii cînd se uită la un epileptic în criză, aşa că Edom se năpusti spre uşă, ca şi cum s-ar fi rostogolit în jos de pe o scară, încercînd totuşi să se explice: „Am adus cîteva, am cîteva, mă duc după ele, dacă nu vă deranjează să primiţi, avem nişte cutii în maşină, dar ies să le iau, cutii cu cutii, nu cutii cu cutii, bineînţeles că nu, sînt cutii cu mîncare, ştiţi, v-am adus nişte

cutii". Trăgînd de uşa de la intrare şi repezindu-se ca un bolid pe verandă, îi veni în minte, în fine, cuvîntul care îi stătuse pe limbă pînă atunci, şi strigă peste umăr – „Conserve!" – triumfător şi încîntat.

Rezemat de portiera din spate a furgonetei, unde Obadiah şi Agnes nu aveau cum să-l vadă, Edom ridică ochii spre splendoarea cenuşie a cerului şi plînse. Erau lacrimi de recunoştinţă că Agnes exista în viaţa lui măruntă, însă spre mirarea lui, descoperi în sinea lui că erau şi lacrimi pentru mama lui ucisă, care fusese miloasă ca Agnes, dar nici pe departe la fel de tare ca ea, umilă ca Agnes, dar nicidecum fricoasă, credincioasă ca Agnes, dar lipsită de speranţa înălţătoare a acesteia.

Ţipetele unui stol de pescăruşi străpunseră cerul imens. La început, Edom îi urmări după sunetele pe care le scoteau, dar apoi ochii i se mai limpeziră şi reuşi să le vadă aripile, ca nişte lame albe care tundeau lîna cenuşie a norilor. Mai repede decît se aşteptase, se simţi în stare să care conservele în casă.

46

Ned – „Spune-mi Neddy" – Gnathic era subţire ca un flaut, cu tot atîtea găuri în cap ca un flaut, prin care gîndirea putea scăpa pînă ca presiunea acesteia să nu dea naştere unei muzici neplăcute în craniul lui. Avea vocea întotdeauna blîndă şi armonioasă, însă frecvent vorbea allegro, uneori chiar prestissimo şi, în ciuda tonului dulce, Neddy în tempo maxim era iritant pentru ureche, ca nişte cimpoaie behăind *Boleroul,* dacă aşa ceva ar fi posibil.

Profesia lui era „cocteil piano", deşi nu era nevoit să-şi cîştige existenţa din asta. Moştenise o casă frumoasă cu patru etaje, într-un cartier select din San Francisco, dar şi un venit îndestulător, dacă evita extravaganţele. Cu toate acestea, lucra cinci seri pe săptămînă în holul elegant al unuia dintre vechile hoteluri somptuoase din Nob Hill, unde cînta la pian melodii de pahar foarte rafinate pentru turişti, oameni de afaceri în deplasare, nenumăraţi homosexuali care se încăpăţînau să

mai creadă în romantism într-o perioadă care punea mai mult preţ pe aparenţa sclipitoare, decît pe substanţă, şi pentru perechi de heterosexuali necăsătoriţi, care goleau sticla pînă la ultima picătură, ca să fie siguri că escapadele lor plănuite riguros vor fi reuşite.

Neddy ocupa în întregime spaţiosul etaj patru din casă. Etajul trei şi doi erau împărţite fiecare în două apartamente, parterul în patru garsoniere, toate închiriate.

La scurt timp după ora patru, iată-l pe Neddy, deja împopoţonat pentru serviciu, cu frac negru, cămaşă albă şi papion negru, plus un bobocel de trandafir roşu la butonieră, stînd în picioare la intrarea în apartamentul Celestinei White, perorînd cu detalii plictisitoare despre motivele pentru care chiriaşa încălcase flagrant termenii contractului şi trebuia să se mute de-acolo pînă la sfîrşitul lunii. Tema discuţiei era Angel, bebeluş singuratic într-o clădire altminteri fără copii: plîngea (ceea ce se întîmpla doar foarte rar), făcea gălăgie cînd se juca (deşi Angel nu avea încă putere nici să zornăie o jucărie sunătoare) şi prezenta un pericol pentru starea clădirii (deşi nici nu putea să se ridice singură din coşuleţ, darămite să dea cu ciocanul în pereţi).

Celestina nu reuşea să-l determine să privească situaţia raţional; nici chiar mama ei, Grace, care locuia temporar aici şi care putea tempera orice valuri, nu izbutea să potolească măcar pentru o clipă vijelia de catifea numită Neddy Gnathic în acţiune. Acesta aflase de existenţa fetiţei în urmă cu cinci zile, iar de atunci îşi tot adunase puterile, ca o depresiune atmosferică tropicală care aspiră la statutul de uragan.

În prezent, locuinţele cu chirie erau la mare căutare în San Francisco, unde existau mai mulţi chiriaşi decît proprietari dispuşi să închirieze. În ceea ce priveşte cele cinci zile, Celestina încerca să îi explice că avea nevoie de cel puţin o lună, preferabil chiar pînă la sfîrşitul lui februarie, pentru a găsi ceva adecvat şi convenabil. Ziua trebuia să frecventeze cursurile de la Academia de Artă, seara lucra ca ospătăriţă şase zile din săptămînă. În plus, nu putea să o lase doar pe Grace să se ocupe de micuţa Angel, nici măcar temporar.

Neddy vorbea cînd Celestina se oprea să-şi tragă sufletul, vorbea peste ea, cînd aceasta nu se oprea, nu-şi auzea decît

vocea lui melodioasă şi era fericit să joace rolul ambelor părţi în conversaţie, epuizîndu-şi interlocutoarea mai rapid şi mai eficient, decît nu reuşiseră toate vînturile deşertului cu piramidele faraonilor din Egipt. Continuă să vorbească în timp ce bărbatul înalt, care apăruse în spatele lui, în pragul uşii, rosti primul „Scuzaţi, vă rog", apoi cînd repetă aceleaşi cuvinte a doua şi a treia oară, după care, cu o bruscheţe miraculoasă ca orice vindecare de la Lourdes, tăcu din gură cînd musafirul îi puse o mînă pe umăr, îl împinse uşor la o parte şi intră în apartament.

Degetele doctorului Walter Lipscomb erau mai lungi şi mai suple decît ale pianistului; în plus, avea statura unui dirijor impunător, care nici nu mai are nevoie să ridice bagheta, impunînd atenţie doar prin simpla lui prezenţă. Un munte de autoritate şi siguranţă de sine, acesta spuse pentru a-l calma pe Neddy: „Sînt medicul acestui copil. Fetiţa s-a născut subponderală şi a trebuit să rămînă internată în spital, din cauza unei infecţii la ureche. După vocea dumitale, s-ar zice că ai un început de bronşită, care se va declanşa în douăzeci şi patru de ore. Sînt sigur, însă, că nu ţi-ai dori să porţi răspunderea de a pune în pericol viaţa copilei, din cauza unei eventuale viroze respiratorii."

Clipind din ochi, de parcă ar fi fost pălmuit, Neddy zise:

– Am un contract de închiriere valid...

Doctorul Lipscomb înclină uşor capul spre pianist, cu gestul unui învăţător sever, care se pregăteşte să-l urecheze pe elev, ca să-i intre lecţia mai bine în cap.

– Domnişoara White şi fetiţa ar putea evacua apartamentul pînă la sfîrşitul săptămînii, dacă nu le-ai deranja atîta cu sporovăiala asta agasantă. Fiecare minut de hărţuială verbală se transformă într-o prelungire de o zi.

Deşi doctorul Lipscomb vorbea la fel de încet ca pianistul şi cu toate că faţa îngustă a medicului era comună şi lipsită de orice expresie violentă, Neddy Gnathic se chirci speriat şi se retrase pe hol.

– Bună ziua, domnule, spuse Lipscomb, închizînd uşa în nasul lui Neddy şi, poate, strivindu-i butoniera.

Angel era întinsă pe un prosop pus pe canapeaua-pat, unde Grace tocmai îi schimbase scutecele.

Cînd Lipscomb luă în braţe fetiţa, Grace spuse:

– Foarte eficient. Exact cum ar proceda o nevastă de pastor cu un enoriaş recalcitrant. Oh, ce mi-aş dori şi eu să fiu uneori la fel de pertinentă.

– Pentru dumneavoastră e mult mai greu, sînt convins, îi spuse Lipscomb, legănînd-o uşor pe Angel.

Surprinsă de apariţia lui Lipscomb, Celestina se resimţea încă după peroraţia lui Neddy.

– Doctore, n-am ştiut că voiai să vii.

– N-am ştiut nici eu măcar, decît abia cînd m-am trezit aproape de locuinţa dumitale. Mă gîndeam că mama ta şi Angel sînt sigure acasă. Oricum, speram să te găsesc şi pe dumneata. Dacă deranjez cumva...

– Nu, nu. Doar că...

– Voiam vă spun că mă las de medicină.

– Din cauza fetiţei? întrebă Grace, încruntîndu-se îngrijorată.

Ţinînd-o pe Angel între palmele lui mari şi zîmbindu-i, Lipscomb spuse:

– Oh, nu, doamnă White. Ia uitaţi ce fetiţă frumoasă avem aici.

Angel, ca în mîinile lui Dumnezeu, se uita fix la doctor, cu ochişorii ei rotunzi şi miraţi.

– Pun capăt carierei mele medicale, asta am vrut să spun.

– Îţi dai demisia? întrebă Celestina. Dar eşti încă tînăr.

– Vrei un pic de ceai şi o bucăţică de prăjitură? întrebă Grace cu dezinvoltură, de parcă în *Manualul bunelor maniere pentru soţiile de pastori* aceasta ar fi fost reacţia favorită, cînd se anunţa o schimbare de carieră.

– Doamnă White, cred că e o ocazie bună de băut şampanie, dacă nu aveţi nimic împotriva alcoolului.

– Unii baptişti sînt contra băuturilor spirtoase, doctore. Noi, însă, sîntem din soiul rău. Deşi, din păcate, nu avem decît o sticlă caldă de Chardonnay.

– Sîntem la numai două străzi distanţă de cel mai bun restaurant armenesc din oraş. Dau o fugă pînă acolo, dacă nu vă deranjează, ca să iau nişte şampanie rece şi ceva de mîncare.

– Fără dumneata, eram sortite să ne mulţumim cu nişte resturi de la prînz.

– Dacă nu ai treabă, desigur, mai adăugă Lipscomb, adresîndu-se Celestinei.

– Are liber în seara asta, spuse Grace.

– Te laşi de medicină? întrebă Celestina, uluită de anunţul şi de atitudinea lui inflexibilă.

– Avem motive să sărbătorim – sfîrşitul carierei mele şi mutarea voastră.

Amintindu-şi brusc de ceea ce îi spuse doctorul lui Neddy, asigurîndu-l că pînă la sfîrşitul săptămînii chiriaşele vor părăsi clădirea, Celestina zise:

– Dar n-avem unde să ne ducem în altă parte.

Dîndu-i-o pe Angel lui Grace, Lipscomb spuse:

– Deţin cîteva proprietăţi. Într-una dintre ele există un apartament cu două dormitoare, care este liber.

Scuturînd din cap, Celestina răspunse:

– E prea mare. N-am atîţia bani.

– Nu contează. Chiria pe care o plăteşti aici rămîne valabilă şi dincolo.

Celestina şi mama ei se priviră cu subînţeles. Medicul sesiză reacţia lor şi o înţelese. Faţa lui prelungă şi palidă se înroşi uşor.

– Celestina, eşti foarte frumoasă şi sînt convins că te-ai obişnuit să fii prudentă în relaţiile cu bărbaţii. Dar îţi jur că intenţiile mele sînt absolut onorabile.

– Oh, nici nu m-am gîndit...

– Ba da, te-ai gîndit. Probabil că asta te-a învăţat experienţa. Am, însă, patruzeci şi şapte de ani, iar tu douăzeci ...

– Aproape douăzeci şi unu.

– ... şi provenim din lumi diferite, lucru pe care eu îl respect. Te respect pe tine şi respect minunata ta familie... profunzimea ta, siguranţa. Vreau să fac asta fiindcă mă simt dator faţă de tine.

– De ce să te simţi dator faţă de mine?

– În fine, de fapt, sînt dator faţă de Phimie. Vorbele spuse de ea între cele două morţi, pe masa de naştere, mi-au schimbat viaţa.

Rowena te iubeşte, îi spusese Phimie, vorbind neclar din cauza efectelor atacului cerebral. *Beezil şi Feezil sînt bine*

cu ea. Mesaje de la soția și copii lui morți, care îl așteptau dincolo de această viață.

Implorator, fără nici cea mai mică intenție de a deveni prea intim, o luă de mînă pe Celestina.

– Ani de-a rîndul, ca obstetrician, am adus viața în lume, dar n-am știut ce este viața, nu i-am înțeles sensul, nici măcar nu am fost conștient că ar avea un sens. Înainte deja ca Rowena, Harry și Danny să se prăbușească atunci cu avionul, eram... gol, pustiu. După ce i-am pierdut pe ei, a fost și mai rău – nu mai eram doar gol, Celestina, ci mort pe dinăuntru. Phimie mi-a dat speranță. Pe ea nu o pot răsplăti, dar pot face ceva pentru fiica ei și pentru tine, dacă vrei să mă lași.

Mîinile ei tremurau între palmele lui. Vibrau amîndoi de emoție. Văzînd că tot nu-i accepta gestul de mărinimie, doctorul spuse:

– Toată viața am trăit doar ca să treacă fiecare zi. Întîi supraviețuirea. Apoi, realizările, achizițiile. Casele, investițiile, antichitățile de valoare... Nu e nimic rău în toate astea. Dar nu umpleau pustiul din mine. Poate într-o bună zi mă voi întoarce la medicină. Acum, însă, am o existență prea agitată. Simt nevoia de tihnă, calm, timp de reflecție. Indiferent ce voi face de acum înainte... vreau ca viața mea să aibă un scop, cum nu s-a întîmplat niciodată în trecut. Poți înțelege asta?

– Am fost educată pentru a înțelege asta, spuse Celestina, privind spre mama ei, care era tulburată de cuvintele doctorului.

– Pot să vă ajut să vă mutați de-aici mîine, îi sugeră Lipscomb.

– Mîine și miercuri, am cursuri. Nu și joi, însă.

– Joi să fie, zise el, încîntat să poată primi doar o treime din valoarea de piață a chiriei pentru apartamentul lui.

– Îți mulțumesc, doctore Lipscomb. Voi nota sumele pe care le pierzi lunar, iar într-o bună zi îți voi înapoia banii.

– Vom discuta despre asta cînd va veni vremea. Și... te rog, spune-mi Wally.

Cu fața lui prelungă și îngustă, cu trăsăturile lui de cioclu, ideale pentru a exprima suferințe inefabile, doctorul nu avea mutră de „Wally". Un Wally ar trebui să fie pistruiat, rubicond, bucălat și nostim.

– Wally, rosti Celestine, fără şovăire, fiindcă brusc văzuse ceva din Wally-prototipul în ochii aceia verzi, care deveniseră mai vioi decît înainte.

Şampanie, pe urmă, şi două pungi mari cu mîncare armenească. *Şuberek, mujadereh, biryani* cu pui şi orez, sărmăluţe în foi de viţă, anghinare cu miel şi orez, *oruk, manti* şi altele. După o rugăciune baptistă de mulţumire (rostită de Grace), Wally şi cele trei femei din familia White, cu o a patra prezentă în spirit, s-au aşezat la masă, s-au ospătat, au rîs, au discutat despre artă, vindecare, îngrijirea copiilor mici, trecut, viitor, în timp ce sus, pe Nob Hill, Neddy Gnathic îmbrăcat în frac şedea în faţa pianului lăcuit, revărsînd note cristaline în încăperea elegantă.

47

Îmbrăcat în continuare cu halatul alb de farmacist peste o cămaşă albă şi nişte pantaloni negri, Paul Damascus se îndrepta spre casă, păşind hotărît pe străzile din Bright Beach, sub un cer crepuscular de un cenuşiu malign demn de coperta unor *Povestiri fioroase,* în ritmul ameninţător al frunzelor de palmier scuturate de vînt.

Mersul pe jos făcea parte din regimul de întreţinere, pe care el îl lua foarte în serios. Nu i se va cere niciodată să salveze lumea, ca eroii din povestirile de aventuri pe care le citea; avea, totuşi, nişte responsabilităţi solemne, pe care era decis să le îndeplinească, or pentru asta trebuia să fie sănătos.

În buzunarul de la halat, avea scrisoarea către reverendul Harrison White. Nu lipise plicul, avînd în vedere că voia să-i citească lui Perri, soţia lui, textul scrisorii, făcînd şi corecturile pe care aceasta i le va sugera. În această privinţă, ca în oricare alta de altfel, Paul preţuia opinia ei.

Pentru el, punctul culminant al fiecărei zile era întoarcerea acasă, la Perri. Se cunoscuseră cînd aveau amîndoi treisprezece ani şi se căsătoriseră la vîrsta de douăzeci şi doi de ani. În mai, urmau să sărbătorească douăzeci şi trei de ani de căsnicie.

Nu aveau copii. Aşa le fusese scris. În realitate, Paul nu regreta că nu avusese posibilitatea să devină tată. Fiind numai ei doi, familia lor era mai unită aşa, decît dacă ar fi existat şi nişte copii. Ţineau enorm la relaţia lor.

Serile erau o adevărată binecuvîntare pentru amîndoi, deşi de obicei doar se uitau la televizor sau el îi citea ei cu glas tare. Lui Perri îi plăcea să i se citească: mai ales romane istorice şi, din cînd în cînd, povestiri poliţiste.

Perri adormea adesea pe la nouă şi jumătate, rar mai tîrziu de ora zece, în timp ce Paul nu se culca înainte de douăsprezece sau unu noaptea. La ore tîrzii, în susurul liniştitor al respiraţiei soţiei lui, Paul se întoarcea la romanele de aventuri.

În seara asta, aveau ce vedea la televizor. *To Tell the Truth*, la 19.30, după care urmau *I've Got a Secret*, *The Lucy Show* şi *The Andy Griffith Show*. Noul „Lucy" nu era aşa de reuşit ca primul; lui Paul şi lui Perri le părea rău după Desi Arnaz şi William Frawley.

Cînd dădu colţul, intrînd pe Jasmine Way, îl cuprinse nerăbdarea şi emoţia la gîndul că urma să-şi vadă casa. Nu era o clădire impunătoare – o construcţie tipică „Main Street", SUA –, însă lui Paul i se părea mai splendidă decît Parisul, Londra şi Roma la un loc, oraşe pe care nu le va vedea niciodată, fără să regrete asta nici un pic.

Fericirea anticipativă dinainte se preschimbă în groază, cînd zări ambulanţa parcată lîngă trotuar. Iar pe alee, se afla Buickul lui Joshua Nunn, medicul de familie.

Uşa de la intrare era larg deschisă. Paul dădu buzna înăuntru.

În vestibul, Hanna Rey şi Nellie Oatis şedeau una lîngă cealaltă pe scări. Hanna, menajera, era căruntă şi dolofană. Nellie, tovarăşa lui Perri pe timpul zilei, ar fi putut trece drept sora Hannei.

Prea răvăşită sufleteşte, Hanna nici nu era în stare să se ţină pe picioare.

Adunîndu-şi puterile, Nellie izbuti să se ridice, dar în rest nu era capabilă nici să vorbească. Buzele ei articulau nişte cuvinte fără sonor.

Blocat de sensul inconfundabil al expresiei întipărite pe faţa celor două femei, Paul prefera această muţenie temporară

a lui Nellie. Simțea că nu avea puterea să audă informația pe care aceasta încerca să i-o dea.

Binecuvîntarea tăcerii lui Nellie nu dură decît pînă cînd Hanna, blestemată cu darul vorbirii, deşi nu era în stare să stea în picioare, spuse: „Am încercat să vă anunțăm, domnule Damascus, dar plecaserăți deja de la farmcie".

Cele două uşi glisante de la intrarea cu arcadă în living erau parțial deschise. Împotriva voinței lui, vocile dinăuntru îl atraseră pe Paul acolo.

Spațios, livingul era astfel mobilat încît să servească unui dublu scop: ca salon, pentru primirea prietenilor veniți în vizită, dar şi ca dormitor cu două paturi, fiindcă Paul şi Perri dormeau aici în fiecare noapte.

Jeff Dooley, un medic de la urgență, stătea în picioare imediat lîngă uşile glisante. Îl apucă strîns pe Paul de umăr, după care îl împinse în față.

Pînă la patul lui Perri, o călătorie de doar cîțiva paşi, dar mai departe decît nevăzutul Paris, mai departe decît nedorita Romă. Covorul îl trăgea parcă de picioare, ca noroiul care ți se lipeşte de tălpi. Aerul consistent ca un lichid în plămîni, împiedicîndu-l să avanseze.

Lîngă pat, Joshua Nunn, prieten şi medic, întoarse privirea spre Paul, care se apropia. Pe urmă se ridică, de parcă l-ar fi apăsat un jug de fier.

Partea dinspre căpătîi a patului de spital era mai săltată. Perri şedea lungită pe spate, cu ochii închişi.

În aceste momente de criză, stativul cu flaconul de oxigen fusese adus lîngă pat. Masca de oxigen era pusă pe pernă, alături.

Rar se întîmpla să aibă nevoie de oxigen. Astăzi, avusese nevoie, dar nu-i mai fusese de folos.

Aparatul toracic pentru respirație artificială, pe care era limpede că Joshua îl utilizase, zăcea aruncat pe cearşaf, lîngă ea. Arareori, avea nevoie de acest aparat, pentru a-i uşura respirația, şi atunci doar pe timpul nopții.

În primul an de boală, treptat-treptat o deconectaseră de la plămînul de oțel. Pînă la vîrsta de şaptesprezece ani, avusese nevoie de aparatul toracic de respirație artificială, însă încetul cu încetul căpătase putere şi putea respira neasistată.

– I-a cedat inima, spuse Joshua Nunn.

Întotdeauna avusese o inimă extraordinară. După ce boala îi măcinase trupul, lăsînd-o pe Perri atît de fragilă, inima ei formidabilă, neatinsă de suferinţa fizică, părea mai mare decît corpul care o conţinea.

Poliomielita, în general o afecţiune întîlnită la copiii mici, o lovise pe Perri cu două săptămîni înainte de a împlini cincisprezece ani. Acum treizeci de ani.

Dîndu-i îngrijirile de urgenţă, Joshua trăsese păturile de pe Perri. Ţesătura galben-pai a pantalonilor de pijama nu putea ascunde cît de uscate îi erau picioarele: ca două beţe.

Avusese o formă de poliomielită atît de gravă, încît protezele şi cîrjele fuseseră excluse de la bun început. Reabilitarea musculară se dovedise ineficientă.

Mînecile de la bluza de pijama erau şi ele suflecate, dezgolind alte ravagii ale maladiei. Muşchii braţului stîng, de care nu se putea folosi, se atrofiaseră; mîna aceea, cîndva graţioasă, era chircită spre interior, ca şi cum ar fi ţinut un obiect nevăzut, poate speranţa la care Perri nu renunţase niciodată.

Braţul drept, de care avusese fericirea să se poată folosi într-o oarecare măsură, nu arăta atît de împuţinat, deşi aspectul tot nu era normal. Paul îi trase în jos mîneca de la pijama.

Plin de blîndeţe, acoperi trupul distrus al soţiei lui, pînă la umerii subţiratici, însă îi aranjă braţul drept peste pături. Îndreptă şi netezi partea de sus a cearşafului.

Boala nu-i afectase inima, lăsîndu-i şi faţa neatinsă. Frumoasă era şi acum, ca întotdeauna.

Paul se aşeză pe marginea patului şi cuprinse între palme mîna ei dreaptă. Murise de atît de puţin timp, încît avea încă pielea caldă.

Fără nici un cuvînt, Joshua Nunn şi medicul de la salvare se retraseră în vestibul. Uşile de la salonaş se închiseră încet.

Atîţia ani împreună şi, totuşi, aşa de puţin timp...

Paul nu-şi amintea cînd începuse s-o iubească. Nu fusese dragoste la prima vedere. Dar înainte ca Perri să se îmbolnăvească de poliomielită. Iubirea venise treptat, iar cînd ajunsese deja să înflorească, rădăcinile ei erau adînci.

Îşi amintea limpede cînd ştiuse că se va însura cu ea: în primul an de facultate, cînd venise acasă în vacanţa de

Crăciun. Cît timp fusese plecat, îi dusese dorul în fiecare zi, iar în momentul cînd o revăzuse tensiunea aceea persistentă se risipise şi pentru prima oară, după atîtea luni, se simţise împăcat cu el însuşi.

Perri locuia pe atunci cu părinţii. Transformaseră sufrageria în dormitor pentru ea.

Cînd Paul venise să-i aducă un cadou de Crăciun, Perri era în pat, îmbrăcată cu o pijama roşie, şi citea un roman de Jane Austen. O combinaţie ingenioasă de curele din piele, scripeţi şi contragreutăţi o ajuta să mişte mai uşor braţul drept. Cartea era proptită pe un stativ pus în poală. Perri putea întoarce paginile singură.

A stat toată după-amiaza cu ea şi a rămas la cină. A mîncat lîngă patul ei, hrănindu-se pe el şi pe ea deopotrivă, încercînd să păstreze ritmul ei, ca să termine amîndoi masa în acelaşi timp. Nu-i mai dăduse de mîncare pînă atunci niciodată, însă nu a simţit nici un fel de jenă s-o facă, şi nici ei nu-i era ruşine faţă de el. Mai tîrziu, cînd se gîndea la cina aceea, nu-şi amintea logistica mesei, ci conversaţia lor de atunci.

În aprilie, cînd a cerut-o de nevastă, Perri l-a refuzat.

– Eşti un drăguţ, Paul, dar nu te pot lăsa să-ţi iroseşti viaţa alături de mine. Tu eşti... eşti ca o corabie frumoasă care va naviga departe, în locuri fascinante, iar eu n-aş fi decît o ancoră pentru tine.

– O corabie fără ancoră nu-şi poate găsi liniştea niciodată, îi răspunse el. Este la cheremul mării.

Perri a obiectat, spunîndu-i că trupul ei distrus nu avea ce să-i ofere unui bărbat şi nici puterea de a face din ea o mireasă pentru el.

– Mintea ta a rămas la fel de fascinantă, spuse el. Sufletul tău la fel de frumos. Ştii, Per, încă de la treisprezece ani nu corpul tău m-a interesat în primul rînd. Te-nşeli amarnic dacă îţi închipui că fizicul a contat aşa de mult înainte de poliomielită.

Francheţea aceasta şi discuţia deschisă erau pe gustul ei, fiindcă prea multă lume se purta cu ea ca şi cum mintea i-ar fi rămas la fel de şubrezită ca mădularele. Perri rîdea încîntată – dar continua să-l refuze.

Peste zece luni, a reuşit în fine s-o convingă. Perri a acceptat propunerea lui şi au fixat împreună data nunţii.

Printre lacrimi, în seara aceea, l-a întrebat dacă nu-l înspăimînta pasul pe care-l făcea.

În realitate, Paul era îngrozit. Deşi nevoia de a fi mereu cu ea era aşa de puternică, încît avea senzaţia că izvora din însăşi esenţa vieţii lui, o parte din fiinţa lui Paul se minuna – şi tremura – de atîta devotament.

Cu toate acestea, în acea seară, cînd Perri a acceptat propunerea lui şi l-a întrebat dacă nu era speriat, Paul i-a spus: „Acum, nu mai sînt".

Teroarea pe care o ascundea faţă de ea s-a evaporat o dată cu legămîntul cununiei. A înţeles de la primul lor sărut ca soţ şi soţie că acesta era destinul lui. Ce aventură nemaipomenită avuseseră ei împreună în ultimii douăzeci şi trei de ani! Pînă şi Doc Savage avea de ce să-i invidieze.

Faptul că o iubise, în toate sensurile acestui cuvînt, îl făcuse mult mai fericit ca bărbat, decît în oricare altă situaţie – şi mult mai bun ca om.

Şi acum Perri nu mai avea nevoie de el. Îi contempla chipul, o ţinea de mîna care începea să se răcească; ancora lui îl părăsea, lăsîndu-l în derivă.

48

Cînd s-a trezit în zori, după a doua noapte petrecută la Sleepie Tyme Inne, Junior se simţea odihnit, revigorat – şi stăpîn pe intestinele lui.

Nu prea ştia ce să creadă despre recentele neplăceri.

Simptomele de intoxicaţie alimentară apar, de obicei, cam la două ore după masă. Oribilele crampe intestinale îl zguduiseră, însă, la cel puţin şase ceasuri după ce mîncase. În plus, dacă de vină era o intoxicaţie alimentară, ar fi trebuit să vomite; or lui nu îi venise deloc să verse.

Presupunea că în culpă era extraordinara lui sensibilitate la violenţă, moarte şi dezastre. Prima oară se manifestase ca o golire explozivă a stomacului; de data asta, ca o purgaţie nestăvilită.

Marţi dimineaţă, în timp ce făcea un duş împreună cu un

gîndac de bucătărie, care înota prin apa călduță de la motel, zglobiu ca un cîine din rasa golden retriever, Junior își jură să nu mai ucidă niciodată. Decît în legitimă apărare.

Mai făcuse acest jurămînt și înainte. Era discutabil, însă, dacă într-adevăr nu se ținuse de cuvînt.

Indiscutabil, dacă nu l-ar fi omorît pe Vanadium, polițaiul maniac i-ar fi zburat creierii. Fusese, în mod evident, un caz de legitimă apărare.

Dar doar un om necinstit sau mincinos ar fi putut justifica uciderea Victoriei prin legitimă apărare. Într-o oarecare măsură, gestul fusese motivat de furie și pasiune, or Junior era suficient de corect încît să recunoască asta.

Așa cum ne învață Zedd, în această lume unde necinstea este moneda acceptării sociale și a succesului financiar, trebuie să practici o oarecare înșelăciune ca să te descurci în viață, însă nu trebuie să te minți niciodată singur, fiindcă altminteri nu mai ai pe cine să te bizui.

De data aceasta, se jură să nu mai ucidă niciodată, decît în caz de legitimă apărare, *indiferent de provocare*. Îi plăcea condiția aceasta mai dură. Nimeni nu se poate autoperfecționa semnificativ, dacă își fixează niște standarde prea joase.

Cînd se strecură pe lîngă perdeaua de la duș și ieși din cadă, lăsă gîndacul în apă, viu și nevătămat.

Înainte de a pleca de la motel, Junior trecu rapid în revistă încă patru mii de nume din cartea de telefon, căutînd „Bartholomew". În ziua precedentă, cînd fusese nevoit să nu iasă din cameră, își căutase inamicul printre douăsprezece mii de nume. Cumulat, verificase patruzeci de mii.

Din nou la drum, fără alt bagaj decît cutia cu operele lui Caesar Zedd, Junior șofa spre sud, către San Francisco. Îl entuziasma ideea de a trăi în marele oraș.

Anii petrecuți în adormitul Spruce Hills fuseseră bogați în idile romantice, căsnicie fericită și succes financiar. Acestui orășel îi lipsea, însă, stimularea intelectuală. Pentru a trăi din plin, Junior trebuia să aibă parte din belșug nu numai de plăceri fizice și de o viață sentimentală satisfăcătoare, ci și de o viață spirituală.

Alese un traseu care trecea prin Marin County și peste Golden Gate Bridge. Metropola, unde nu mai fusese niciodată

pînă acum, se înălţa în toată splendoarea pe nişte dealuri deasupra portului sclipitor.

Timp de un ceas absolut splendid, Junior străbătu oraşul la întîmplare, minunîndu-se de arhitectură, de priveliştile uluitoare, de pantele abrupte ale străzilor. În scurt timp, San Francisco îl îmbătase pe Junior mai tare decît orice vin.

Aici, activităţile intelectuale şi perspectivele de autoperfecţionare erau nelimitate. Muzee extraordinare, galerii de artă, universităţi, săli de concerte, librării, biblioteci, observatorul de la Mount Hamilton...

Cu nici un an în urmă, într-un local ultramodern din acest oraş, pe scenă s-au produs nişte dansatoare fără sutien, pentru prima oară în Statele Unite. Acum, această formă încîntătoare de artă era practicată în multe oraşe mari, care urmaseră avangarda îndrăzneaţă din San Francisco, iar Junior ardea de nerăbdare să se culturalizeze, asistînd la un astfel de spectacol chiar aici, unde se născuse inovaţia secolului în materie de dans.

Pe la ora trei, şi-a luat o cameră într-un hotel celebru din Nob Hill, de unde avea o vedere panoramică.

Dintr-un magazin bărbătesc luxos, situat în holul hotelului, îşi cumpără cîteva schimburi de haine. După efectuarea ajustărilor necesare, i se livră totul în cameră, la ora şase.

Pe la şapte seara, savura un cocteil în salonul elegant al hotelului. Un pianist în frac cînta melodii romantice de bun gust.

Cîteva femei frumoase, care veniseră însoţite de bărbaţi, cochetau pe furiş cu Junior. Era obişnuit să fie dorit astfel. În seara aceasta, totuşi, singura doamnă care îl interesa era metropola San Francisco însăşi, or voia să fie singur cu ea.

În salon, se servea şi cina. Junior se delectă cu un superb filet mignon, stropit cu nişte Cabernet Sauvignon minunat.

Singurul moment neplăcut al serii interveni în momentul în care pianistul interpretă „Someone to Watch Over Me".

În minte, Junior vedea o monedă răsucită peste încheieturile degetelor şi auzea, parcă, glasul tărăgănat al poliţaiul maniac: *Există un cîntec splendid de George şi Ira Gershwin, intitulat „Someone to Watch over Me". L-ai auzit vreodată, Enoch? Eu sînt acel cineva pentru tine, dar nu, fireşte, în sensul romantic al cuvintelor.*

Junior era să scape furculiţa pe jos, cînd recunoscuse

melodia. Inima îi bătea accelerat. Palmele îi deveniseră brusc lipicioase.

Din cînd în cînd, clienţii traversaseră salonul elegant, ca să pună nişte bancnote împăturite în bolul de sticlă de pe pian – bacşişuri pentru muzicant. Cîţiva ceruseră nişte melodii preferate.

Junior nu fusese atent la toţi cei care se perindaseră pe lîngă pian – fiindcă altminteri nu s-ar fi putut să nu remarce figura unui ins bondoc, îmbrăcat cu un costum ieftin.

Detectivul dement nu era la nici una dintre mese. Junior era sigur de asta, întrucît, lăsîndu-şi frîu liber plăcerii de a admira femeile frumoase, îşi plimbase privirile prin salon de nenumărate ori.

Nu se uitase atent la clienţii aşezaţi la barul din spatele lui. Acum, îşi întoarse scaunul ca să-i studieze.

O femeie bărbătoasă. Cîţiva bărbaţi efeminaţi. Dar nici o siluetă groasă şi îndesată, care să semene cu poliţaiul ţicnit, nici măcar în travesti.

Respiră încet şi adînc. Încet. Adînc. O înghiţitură de vin.

Vanadium era mort. Trosnit cu sfeşnicul şi scufundat într-o fostă carieră umplută cu apă. Dispărut pentru totdeauna.

Detectivul nu era singurul om din lume căruia îi plăcea „Someone to Watch over Me". Oricine din salon putea să solicite această melodie. Sau poate că numărul acesta făcea oricum parte din repertoriul uzual al pianistului.

După ce cîntecul se termină, Junior se simţi mai bine. Ritmul bătăilor inimii reveni curînd la normal. Palmele umede se uscară.

Cînd ajunse să comande desertul, îi venea deja să rîdă de reacţia lui dinainte. Ce se-aşteptase, de fapt? Să vadă o stafie savurînd un cocteil şi alunele servite gratis la bar?

49

Miercuri, exact la două zile după ce livrase plăcinte cu Agnes, Edom îşi luă inima în dinţi ca să se ducă în vizită la Jacob.

Deşi apartamentele lor erau deasupra garajului, spate în spate, fiecare avea intrare separată, printr-o scară exterioară. Se duceau foarte rar unul la celălalt, de parcă ar fi locuit la sute de kilometri distanţă.

Cînd se aflau amîndoi în compania lui Agnes, Edom şi Jacob se purtau ca fraţii, simţindu-se bine unul cu celălalt. Numai amîndoi, însă, fără Agnes, se simţeau mai prost decît nişte străini, fiindcă străinii nu au nici măcar un trecut comun.

Edom ciocăni la uşă, Jacob deschise.

Jacob se trase înapoi, făcîndu-i loc lui Edom să intre.

Nu stăteau chiar faţă în faţă. Uşa de la apartament rămăsese deschisă.

Edom se simţea stingher în regatul acestui zeu străin. Zeul de care fratele lui se temea era omenirea, instinctele ei întunecate, aroganţa. Edom, pe de altă parte, tremura în faţa Naturii, a cărei mînie era atît de mare, încît într-o bună zi avea să distrugă totul, fărîmiţînd universul într-o mare de materie pulverizată.

Pentru Edom, dintre aceste două forţe distrugătoare, omenirea nu era cea mai periculoasă. Oamenii şi femeile făceau parte din natură, nefiind peste ea, iar răul săvîrşit de ei nu constituia, prin urmare, decît încă o dovadă a intenţiilor nocive ale naturii. Renunţaseră, totuşi, să mai dezbată această chestiune, de cîţiva ani deja, nevrînd nici unul să accepte validitatea dogmei susţinute de celălalt.

Succint, Edom îi povesti lui Jacob despre vizita la Obadiah, magicianul cu mîinile zdrobite. Pe urmă:

– Cînd am plecat, mergînd în urma lui Agnes, Obadiah m-a reţinut o clipă, spunîndu-mi: „Nu-ţi voi divulga secretul".

– Ce secret? întrebă Jacob, încruntîndu-se la pantofii lui Edom.

– Speram să ştii tu, zise Edom, studiind gulerul cămăşii flanelate verzi cu care era îmbrăcat Jacob.

– De unde să ştiu eu aşa ceva?

– M-am gîndit că poate m-a confundat cu tine.

– Dar de ce să ne confunde? se încruntă Jacob la buzunarul cămăşii lui Edom.

– Fiindcă semănăm cît de cît, zise Edom, mutîndu-şi atenţia la urechea stîngă a lui Jacob.

– Sîntem gemeni identici, dar eu nu sînt tu, nu-i aşa?

– E limpede pentru noi, dar nu întotdeauna şi pentru alţii. Asta s-ar fi putut întîmpla, cred, acum cîţiva ani.

– Ce să se fi întîmplat acum cîţiva ani?

– Cînd l-ai cunoscut pe Obadiah.

– Ţi-a zis el că ne cunoaştem? întrebă Jacob, mijind ochii dincolo de Edom spre razele strălucitoare ale soarelui, care se revărsau în casă pe uşa deschisă.

– Cum ţi-am explicat, e posibil să ne fi confundat, spuse Edom, holbîndu-se la volumele aranjate frumos pe rafturile de alături.

– Tipul e scrîntit la cap, cumva?

– Nu, e perfect întreg la minte.

– Presupunînd că e senil, n-ar fi posibil să te confunde cu fratele lui, dispărut de mult, sau cu altcineva, poate?

– Nu e senil.

– Dacă ai bătut cîmpii în faţa lui despre cutremure de pămînt, tornade, vulcani în erupţie şi alte prostii dinastea, cum să te confunde cu mine?

– Eu nu bat cîmpii. Oricum, a vorbit numai Agnes.

Îndreptîndu-şi atenţia spre propriii pantofi, Jacob spuse:

– Bun... şi ce-ai vrea eu să fac în cazul ăsta?

– Îl cunoşti? întrebă Edom, privind acum nostalgic spre uşa deschisă, din dreptul căreia Jacob plecase deja. Pe Obadiah Sepharad?

– Din moment ce în ultimii douăzeci de ani am stat mai mult în apartamentul ăsta şi ţinînd cont că nici nu am maşină, cum să ajung eu să cunosc un magician negru?

– Bine, atunci.

Edom trecu pragul apartamentului, ieşind pe palier, în capul scărilor, urmat de Jacob, care se apucă să-şi propovăduiască iarăşi credinţa: „Ajunul Crăciunului, 1940, Orfelinatul St. Anselmo, San Francisco. Josepf Krepp a ucis unsprezece băieţi, cu vîrste cuprinse între şase şi unsprezece ani, omorîndu-i în somn şi tăind de la fiecare cîte un trofeu diferit – un ochi de la unul, o limbă de la altul."

– Unsprezece? întrebă Edom, neimpresionat.

– Între 1604 şi 1610, Erzebet Bathory, sora regelui polonez, cu ajutorul servitorilor ei, a torturat şi a omorît şase

sute de fete. Le mușca, le bea sîngele, le smulgea fața cu niște cleşti, le mutila organele intime şi îşi bătea joc de urletele lor.

Coborînd scările, Edom zise:

– În 18 septembrie 1906, un taifun a lovit Hong Kongul. Au murit peste zece mii de oameni. Din cauza vîntului care sufla cu o viteză aşa de mare, sute de oameni au murit loviți de fragmente ascuțite – aşchii de lemn, şipci de gard, cuie, cioburi de sticlă –, care i-au străpuns cu forța unor gloanțe. Un om a fost lovit de o bucată dintr-o urnă funerară din dinastia Han, care i-a crăpat țeasta şi i s-a înfipt în creier.

Cînd ajunse jos, Edom auzi zgomotul uşii închise deasupra lui.

Jacob îi ascundea ceva. Pînă să pomenească de Josef Krepp, toate replicile lui constaseră din întrebări, care reprezentau dintotdeauna metoda lui preferată de a se eschiva, cînd conversația implica un subiect care îl deranja.

În drum spre apartamentul lui, Edom trebuia să treacă pe sub ramurile stejarului cu coroană maiestuoasă, care domina curtea adîncă dintre casă şi garaj.

Cu capul plecat, ca şi cum vizita la Jacob era o povară care îl încovoia, Edom privea în pămînt. Altfel, nici n-ar fi putut remarca modelul complicat şi frumos făcut din raze de soare şi umbră, peste care păşea.

Era un stejar californian, verde chiar şi iarna, deşi acum nu avea atîtea frunze ca în sezonul cald. Structura elaborată a crengilor, reflectată în jurul lui, forma un labirint armonios care se suprapunea peste un mozaic din raze de soare deasupra verdelui ierbii. Ceva din acest straniu desen îl impresionă, îl înduioşă, îi stimulă imaginația. Simțea că se leagănă parcă pe marginea unei uluitoare descoperiri lăuntrice.

Apoi, însă, ridică privirea spre ramurile masive de deasupra şi dispoziția sufletească i se schimbă: în locul sentimentului înălțător dinainte, apăru teama că una dintre crengile acelea imense s-ar putea rupe exact în acel moment, strivindu-l sub o tonă de lemn, sau că Marele Cutremur, dezlănțuindu-se chiar acum ar putea doborî stejarul cu totul.

Edom o luă la fugă spre apartament.

50

După ziua de miercuri pe care o petrecuse ca un adevărat turist, joi, Junior începu să caute un apartament convenabil. În ciuda averii căpătate recent, nu avea de gînd să arunce banii pe hoteluri scumpe.

În acel moment, piaţa locuinţelor cu chirie era foarte strînsă. Rezultatul primei zile de căutări îl lămuri că va trebui să plătească mult mai mult decît se aştepta el, chiar şi pentru un spaţiu mai modest.

Joi seara, a treia petrecută în hotel, se duse iarăşi în salonul pentru cocteil, ca să mănînce o friptură. Acelaşi pianist în frac interpreta muzica ambientală.

Junior era vigilent. Se uita atent la toţi cei care se apropiau de pian, indiferent dacă puneau sau nu bani în bolul de sticlă.

Cînd pianistul se lansă în cele din urmă în „Someone to Watch over Me", nu s-ar fi zis că dădea curs vreunei rugăminţi, avînd în vedere că interpretase deja cîteva melodii de cînd i se oferise ultima bonificaţie. Cîntecul făcea parte, totuşi, din repertoriul lui de fiecare seară.

Ultimele urme de încordare se risipiră şi ele. Era surprins, oarecum, că îl mai preocupa încă problema acestei melodii.

În continuare, pe toată durata cinei, se concentră numai la viitor, scoţîndu-şi din minte trecutul, fiindcă aşa era bine. Pînă cînd...

În timp ce Junior savura un coniac după masă, pianistul făcu o pauză. Conversaţia consumatorilor se auzea acum ca un murmur continuu. Cînd sună telefonul de la bar, Junior auzi totuşi soneria.

Acelaşi *brrrr* electronic modulat ca şi la telefonul din biroul înghesuit al lui Vanadium, duminică seara. Junior se simţi transportat înapoi în acel loc şi în momentul de atunci.

Ansaphone.

Cu ochiul minţii, văzu robotul telefonic, cu o claritate

nefirească. Aparatul acela ciudat. Pus pe biroul din lemn de brad scrijelit.

În realitate, nu era decît un instrument banal, o simplă cutie. În amintire, însă, devenise amenințător, capabil de un efect fatal, ca o bombă nucleară.

Ascultase, atunci, mesajul, și i se păruse de neînțeles, fără importanță. Subit, o intuiție tardivă îi spuse că acele cuvinte n-ar fi putut conta mai mult pentru el, nici dacă Naomi moartă ar fi telefonat din mormînt, ca să depună mărturie, acasă la detectiv.

În seara aceea agitată, avînd cadavrul lui Vanadium în Studebaker și, dincolo în casă, cadavrul Victoriei, de care trebuia să se descotorosească, Junior fusese prea distrat ca să sesizeze pertinența mesajului. Acum, însă, îl chinuia de undeva din străfundurile subconștientului.

Caesar Zedd ne învață că orice experiență din viață, pînă la cel mai scurt moment și cel mai simplu gest, se păstrează în memorie, inclusiv conversațiile stupide cu cei mai mari cretini care ne-au ieșit în cale. Din acest motiv, a scris o carte despre motivele pentru care nu trebuie să tolerăm niciodată tîmpiții și imbecilii și despre cum putem scăpa de ei, propunînd sute de strategii de a-i elimina din viața noastră, inclusiv omuciderea, pe care susține că o agreează, deși doar în glumă.

Deși Zedd ne sfătuiește să trăim în viitor, tot el admite necesitatea de a ne aminti complet trecutul, atunci cînd este nevoie. Una dintre tehnicile lui preferate de a descătușa amintirile, atunci cînd subconștientul se încăpățînează să le țină captive, este de a face un duș foarte rece, ținînd lipit de organul genital o bucată de gheață, pînă cînd întîmplările dorite ies la suprafață sau intervine colapsul hipotermic.

În salonul elegant al acestui hotel, Junior se vedea nevoit să folosească alte tehnici de-ale lui Zedd, pentru a elibera din subconștient numele celui care sunase și se înregistrase pe Ansaphone. Max. *Sînt Max.*

Acum, mesajul... Ceva despre un spital. Cineva pe moarte. O hemoragie cerebrală.

În timp ce Junior se căznea să dezgroape alte detalii din memorie, pianistul reveni. Prima melodie din noua suită era „I Want to Hold Your Hand", de la Beatles, prelucrată pe un

tempo lent ca pentru narcoleptici. Invazia aceasta de pop britanic, fie şi deghizat, era semnul că Junior trebuia mai bine să plece.

Ajuns înapoi în camera de hotel, consultă agenda telefonică a lui Vanadium, pe care nu o distrusese. Găsi un Max. Max Bellini. Adresa tipului era în San Francisco.

Asta nu era bine. Crezuse că tot ceea ce era legat de Thomas Vanadium ţinea de domeniul trecutului. Dar acum apăruse legătura asta neaşteptată cu San Francisco, unde Junior intenţiona să-şi clădească viitorul.

Două numere de telefon erau trecute sub adresa lui Bellini. În dreptul uneia scria *serviciu,* iar în dreptul celeilalte *acasă.*

Junior se uită la ceasul de la mînă. Ora nouă seara.

Indiferent de domeniul în care lucra, era puţin probabil ca Bellini să mai fie la serviciu acum.

Cu toate acestea, Junior optă să formeze întîi numărul de la serviciu, sperînd să audă un mesaj înregistrat, din care să afle programul de lucru. I-ar fi de mare ajutor dacă ar putea afla denumirea firmei unde era angajat Bellini, putînd deduce eventual şi profesia tipului. Cu cît ştia mai multe despre Bellini, înainte de a-l suna acasă, cu atît mai bine.

O voce morocănoasă de bărbat răspunse la al treilea apel: „Omucideri".

Iniţial, Junior crezu că era o acuzaţie.

– Alo? zise bărbatul de la capătul firului.

– Cine... cine e la telefon? se interesă Junior.

– SFPD, secţia omucideri.

– Scuzaţi. Am greşit numărul.

Închise şi îşi smulse mîna de pe receptor, de parcă l-ar fi fript.

SFPD, San Francisco Police Department.

Mai mult ca sigur, Bellini era poliţist la secţia omucideri, exact ca Vanadium. A-l suna acasă nu era o idee prea grozavă.

Acum, era imperativ ca Junior să-şi amintească exact fiecare cuvînt din mesajul pe care Bellini i-l lăsase colegului lui din Oregon. Şi, totuşi, nu reuşea.

De obicei, în fiecare seară, cînd camerista hotelului întorcea frumos cuvertura pe pat şi punea o bomboană mentolată pe pernă, umplea şi frapiera cu gheaţă. Strîmbîndu-se dinainte la gîndul calvarului prin care se pregătea să treacă, Junior duse frapiera la baie.

Se dezbrăcă, dădu drumul la apa rece şi intră sub duş. Rămase aşa cîteva momente, sperînd ca acest şoc să fie suficient pentru a-i descătuşa amintirile de care avea nevoie. Degeaba. Ghinion.

Ezitînd, dar plin de încrederea pe care orice ucenic trebuie s-o aibă în învăţătorul lui, Junior pescui nişte cuburi de gheaţă din frapieră şi le lipi de cele două părţi fierbinţi din anatomia lui.

Peste cîteva minute înfricoşătoare, dîrdîind violent şi plîngîndu-şi de milă, dar scăpat de colapsul hipotermic, Junior îşi aminti restul de elemente esenţiale din mesajul de pe Ansaphone.

Biata fată... hemoragie cerebrală... copilul a scăpat cu viaţă.

Opri robinetul, ieşi de sub duş, se şterse viguros, îşi puse două izmene noi, una peste cealaltă, se băgă în pat şi se înveli pînă la bărbie. Şi meditä.

Vanadium la cimitir, cu trandafirul alb în mînă. Păşind printre morminte, pînă lîngă Junior, care stătea la groapa lui Naomi.

Junior îl întrebase la ce înmormîntare participase.

Fiica unui prieten. Se spune că a murit într-un accident de circulaţie la San Francisco. Era chiar mai tînără decît Naomi.

Prietenul se dovedi a fi reverendul White. Fiica lui – Seraphim.

Bănuind că, de fapt, cauza morţii nu putea fi un accident rutier, Vanadium îl rugase, evident, pe Max Bellini să verifice cazul.

Seraphim murise... *dar copilul supravieţuise.*

Un calcul simplu îl lămuri pe Junior că sarcina lui Seraphim data din seara aceea toridă petrecută de amîndoi la parohie, în acompaniamentul benzii de magnetofon cu înregistrarea predicii tatălui ei.

Draga de Naomi pierise însărcinată cu copilul lui, iar Seraphim murise aducînd pe lume copilul lui.

Un val de mîndrie încălzi testiculele îngheţate ale lui Junior. Era un bărbat viril, sămînţa lui era absolut fertilă. Se aştepta la asta. Oricum, însă, confirmarea era măgulitoare.

Entuziasmul i se mai temperă, cînd realiză că analiza sîngelui constituia un tip de probă admisă în instanţă.

Autoritățile putuseră să îl identifice ca tată al pruncului mort o dată cu Naomi. Dacă suspiciunea îi va determina să continue pe aceeași pistă, polițiștii ar putea să stabilească paternitatea lui și în cazul copilului lui Seraphim.

Din cîte se părea, înainte de a deceda fiica pastorului nu pomenise numele lui Junior și nici nu îl acuzase de viol. Altminteri, Junior ar fi fost acum la închisoare. Fata fiind acum moartă, însă, chiar dacă testele de laborator ar pune în evidență că Junior era tatăl copilului, acuzarea nu ar putea alcătui un rechizitoriu credibil.

Amenințarea sinistră pe care o percepea venea din altă parte.

Continuînd să reflecteze, începu curînd să se dumirească. Panicat, se așeză în capul oaselor pe pat.

Aproape cu două săptămîni în urmă, în spitalul din Spruce Hills, Junior fusese atras, printr-un magnetism straniu, spre peretele de sticlă al secției de nou-născuți. Acolo, fascinat de bebeluși, s-a cufundat într-un abis de spaimă, care a fost la un pas de a-l anihila complet. Cu un fel de al șaselea simț, își dăduse seama că misteriosul Bartholomew avea o legătură cu nou-născuții.

Junior azvîrli cuvertura la o parte și sări jos din pat. Îmbrăcat cu cele două perechi de izmene, începu să se foiască prin camera de hotel.

Poate că n-ar fi ajuns atît de repede la acest șir de concluzii, dacă nu ar fi fost un admirator al lui Caesar Zedd, întrucît Zedd ne învață că prea adesea societatea ne încurajează să respingem anumite constatări ca fiind ilogice, ba chiar paranoice, cînd în realitate aceste constatări decurg dintr-un instinct animal și sînt mult mai aproape decît ne închipuim noi de adevărul curat.

Bartholomew nu avea doar o legătură cu nou-născuții. Bartholomew era un nou-născut.

Seraphim White venise în California ca să nască, pentru a-și cruța părinții – și parohia acestora –, ferindu-i de jenă și rușine.

Părăsind Spruce Hills, Junior crezuse că punea o distanță între el și enigmaticul lui inamic, cîștigînd timp pentru a studia cartea de telefon și pentru a-și continua cercetările, dacă această cale de investigație nu dădea roade. În schimb, însă, intrase exact în bîrlogul adversarului.

Îndeobşte, copiii mamelor nemăritate – mai ales cei ai mamelor nemăritate decedate, şi în special ai mamelor nemăritate decedate ai căror taţi erau pastori incapabili să îndure umilinţa publică – erau daţi spre adopţie. Avînd în vedere că Seraphim născuse aici, copilul va fi – negreşit, fusese deja – înfiat de către o familie din zona San Francisco.

În timp ce Junior patrula prin cameră, frica i se preschimbă în mînie. Nu-şi dorea decît tihnă, posibilitatea de a se dezvolta ca om, ocazia de a se perfecţiona. Şi acum, poftim, asta mai lipsea. Îl exaspera atîta nedreptate, atîta inechitate. Se simţea persecutat şi turba de furie.

Potrivit oricărei logici normale, un prunc de nici două săptămîni nu putea constitui o ameninţare serioasă pentru un om în toată firea.

Junior nu respingea argumentele logicii tradiţionale, însă în acest caz admitea superioritatea filozofiei lui Zedd. Groaza faţă de Bartholomew şi animozitatea lui viscerală la adresa unui copil pe care nu-l văzuse niciodată sfidau orice raţiune şi depăşeau simpla reacţie paranoică; prin urmare, nu putea fi vorba decît despre cel mai pur şi infailibil instinct animal.

Pruncul Bartholomew era aici, în San Francisco. Trebuia să-l găsească. Trebuia lichidat.

Cînd reuşi să conceapă un plan de acţiune pentru localizarea copilului, Junior se înfierbîntase şi se înfuriase aşa de rău, încît asuda puternic, fiind nevoit să renunţe la o pereche de izmene.

51

Trupul lui Perri, împuţinat de ravagiile poliomielitei, n-a pus la încercare puterile celor care îi cărau sicriul. Pastorul s-a rugat pentru ea, prietenii au plîns moartea ei, iar pămîntul a primit-o.

Paul Damascus primise nenumărate invitaţii la cină. Toate cunoştinţele lui se gîndiseră că nu era bine să-l lase singur în această noapte grea.

Cu toate acestea, el prefera singurătatea. Nu suporta compasiunea prietenilor, care îi amintea mereu că Perri nu mai era.

După ce se deplasă cu maşina de la biserică la cimitir, împreună cu Hanna, menajera lui, Paul se decise să meargă pe jos acasă. Distanţa de la noul pat al lui Perri pînă la cel dinainte era de numai cinci kilometri, iar afară era o după-amiază plăcută.

Nu mai avea motive să se conformeze unui regim de viaţă strict. Timp de douăzeci şi trei de ani, fusese nevoit să se menţină sănătos şi într-o formă fizică bună, pentru a-şi respecta responsabilităţile, însă acum toate responsabilităţile care contau pentru el îi fuseseră luate de pe umeri.

A merge pe jos, şi nu cu maşina, nu mai era acum decît o chestiune de obişnuinţă. Şi, mergînd pe jos, putea amîna momentul sosirii într-o casă care îi devenise străină, o casă în care, de luni, orice zgomot pe care îl făcea răsuna lugubru ca într-o cavernă imensă.

Abia cînd sesiză că amurgul lăsase loc întunericului, îşi dădu seama că străbătuse pe jos toată localitatea Bright Beach, pe şoseaua de pe coasta Pacificului, îndreptîndu-se spre sud, pînă în oraşul învecinat. Probabil vreo şaisprezece kilometri.

Nu-şi amintea decît vag de drumul parcurs.

Nu i se părea ceva ciudat. Printre numeroasele lucruri care nu mai contau pentru el erau şi noţiunile de distanţă şi timp.

Făcu stînga-mprejur, porni pe jos înapoi spre Bright Beach şi se duse acasă.

În casă, era pustiu şi linişte. Hanna nu venea decît pe timpul zilei. Nellie Oatis, tovarăşa lui Perri, nu mai lucra aici.

Livingul nu mai îndeplinea şi funcţia de dormitor. Patul de spital, în care dormea Perri, dispăruse de-acolo. Patul lui Paul fusese mutat într-o odaie de la etaj, unde de trei nopţi, tot încerca să doarmă.

Se duse sus să se dezbrace de costumul bleumarin şi să îşi scoată din picioare pantofii negri, scîlciaţi deja de la atîta mers pe jos.

Pe noptieră, găsi un plic pus acolo, probabil, de Hanna, care îl scosese din buzunarul halatului, înainte de a da haina

la spălat. Plicul conținea scrisoarea despre Agnes Lampion, pe care Paul voia să i-o trimită reverendului White, în Oregon.

Nu mai avusese ocazia să i-o citească lui Perri și să beneficieze de părerea ei. Privind acum rîndurile acelea cu scrisul lui caligrafic, cuvintele i se păreau prosteşti, nepotrivite, confuze.

Deşi se gîndi, inițial, să rupă scrisoarea şi s-o arunce la coş, îşi dădu seama, totuşi, că reacțiile lui erau umbrite de suferință şi că, de fapt, ceea ce scrisese acolo putea să i se pară foarte pertinent, într-o stare de spirit mai puțin sumbră. Băgă scrisoarea la loc în plic, pe care îl puse în sertarul de la noptieră.

În acelaşi sertar, mai era un pistol, pe care îl păstra pentru situații de legitimă apărare în casă. Se holbă la el, încercînd să se decidă dacă să se ducă la parter şi să-şi facă un sandviş, sau mai bine să se omoare.

Paul scoase pistolul din sertar. Nu se simțea prea bine cu arma aceea în mînă, cum scria în cărțile lui despre eroii unor mari aventuri.

Se temea ca suicidul să nu-l trimită direct în iad, fiindcă ştia că neprihănita Perri nu-l aştepta pe acele tărîmuri joase.

Agățîndu-se de speranța desperată de a putea fi cu ea împreună pe veci, puse revolverul la loc, se duse la bucătărie şi îşi făcu un sandviş la cuptor, cu brînză şi castraveciori murați.

52

Rolly Wulfstan, detectiv particular, avea nişte dinți de idol şi o față deplorabilă, care putea constitui un argument convingător împotriva existenței unei divinități benigne.

Albi ca o iarnă de viking erau aceşti colți magnifici, şi drepți ca şirurile de boabe din spicele de grîu de pe masa lui Odin. Superbe suprafețe dentare. Incivisi excepționali. Bicuspizi ca în manualele de stomatologie cuibăriți într-o aliniere perfectă între molari şi canini.

Înainte de a ajunge să se ocupe de terapie recuperatorie, Junior se gîndise să facă stomatologia, ca să devină dentist.

Nesuportînd, însă, duhoarea halitozei provocate de gingiile bolnave, renunţase la idee, ceea ce nu însemna, însă, că nu era capabil să aprecieze o dantură excepţională ca aceasta.

Nolly avea şi nişte gingii foarte sănătoase: tari, roz, fără tendinţa de retragere, bine prinse de coroana fiecărui dinte.

Gura aceasta strălucită nu era doar opera naturii. Cu cît cheltuise probabil Nolly ca să obţină acest surîs, norocosul acela de dentist putuse negreşit să-şi îmbrace amanta nubilă în giuvaieruri scumpe.

Din păcate, surîsul radios nu făcea decît să accentueze, prin contrast, neajunsurile oribile ale feţei pe care se ivea. Puhavă, ciupită de vărsat, plină de negi, întunecată de umbra unei bărbi permanente cu o tentă albăstruie, această înfăţişare depăşea puterile de recuperare ale celor mai buni chirurgi plasticieni din lume, ceea ce reprezenta, fără îndoială, chiar motivul pentru care Nolly dădea banii doar pe dantură.

Cu cinci zile în urmă, făcîndu-şi socoteala că un jurist fără scrupule s-ar pricepe să găsească un detectiv privat lipsit şi el de scrupule, chiar şi dincolo de graniţa statului, Junior îi telefonase lui Simon Magusson, în Spruce Hills, pentru o recomandare confidenţială. S-ar fi zis că exista, de asemenea, o frăţie a urîţilor iremediabili, ai cărei membri îşi găseau de lucru unii altora. Magusson – cu capul mare, urechi mici şi ochi bulbucaţi – i-l recomandase lui Junior pe Nolly Wulfstan.

Ghemuit cu pieptul în birou şi aplecîndu-se în faţă conspirativ, cu nişte ochi porceşti ca de căpcăun care discută despre reţeta preferată de fript copiii, Nolly spunea:

– Am avut posibilitatea să obţin confirmarea suspiciunilor dumitale.

Junior veñise la detectiv acum patru zile, cu nişte probleme care l-ar fi putut pune în încurcătură pînă şi pe cel mai renumit anchetator. Voia să afle dacă Seraphim White născuse la un spital din San Francisco, pe la începutul acelei luni, şi unde se găsea acum copilul. Avînd în vedere că nu era dispus să dezvăluie relaţia lui cu Seraphim şi rezistînd, totodată, tentaţiei de a născoci o poveste ca în reviste, de teamă că un detectiv privat competent ar sesiza numaidecît minciuna, interesul manifestat de Junior faţă de acest copil părea inevitabil sinistru.

– Domnişoara White a fost internată la spitalul St. Mary, pe 5 ianuarie, spuse Nolly, cu o hipertensiune periculoasă, ca o complicaţie a sarcinii.

În clipa în care văzuse construcţia în care Nolly îşi avea biroul – în cartierul North Beach, o clădire veche din cărămidă cu trei etaje, care avea la parter un club deocheat cu numere de strip-tease – Junior înţelesese că dăduse peste genul de copoi de care avea nevoie. Detectivul îşi avea sediul sus, la capătul unor scări înguste – lift nu exista –, în fundul unui culoar lugubru cu linoleum uzat şi pereţi împroşcaţi cu nişte pete de origine cel puţin dubioasă. Mirosea a dezinfectant ieftin, a fum de ţigară stătut, a bere trezită şi a speranţe moarte.

– În primele ceasuri ale zilei de şapte ianuarie, continuă Nolly, domnişoara White a decedat, dînd naştere unui copil, aşa cum ai presupus şi dumneata.

În apartamentul detectivului – o minusculă sală de aşteptare şi un mic birou –, nu exista nici o secretară, dar în schimb era plin de vermină.

Aşezat pe scaunul clientului, de cealaltă parte a mesei de lucru cu urme de ţigări stinse, Junior auzi sau îşi imagină că aude răpăitul iute al unor gheruţe de rozătoare trecînd pe la spatele lui, la fel ca şi un molfăit de hîrtie în interiorul unui fişet pătat de rugină. În mod repetat, se freca pe ceafă sau îşi trecea mîna peste glezne, convins că nişte gîngănii se căţărau pe el.

– Copilaşul fetei, spuse Nolly, a fost încredinţat organizaţiei Catholic Family Services, care urma să se ocupe de procedura de adopţie.

– Era baptistă.

– Da, dar e vorba despre un spital catolic, care oferă această opţiune tuturor mamelor nemăritate – indiferent de religia lor.

– Deci unde-i copilul acum?

Cînd Nolly oftă şi se încruntă, ai fi zis că faţa aceea umflată risca să îi alunece de pe craniu, ca nişte lapte cu griş de pe o lingură.

– Domnule Cain, oricît de rău mi-ar părea, cred că voi fi nevoit să îţi înapoiez jumătate din onorariul pe care mi l-ai dat.

– Hm, de ce?

– Prin lege, dosarele de adopţie sînt sigilate şi păstrate mai strict decît listele cu agenţi secreţi ai CIA.

– Bine, dar e limpede că ai avut acces la dosarele spitalului ...

– Nu. Informaţiile pe care ţi le-am dat provin de la oficiul stării civile, care a emis certificatul de deces. Dar, chiar dacă aş ajunge la dosarele spitalului St. Mary, tot nu aş avea de unde afla cine a înfiat copilul.

Anticipînd că va apărea o problemă de acest gen, Junior scoase din buzuar un teanc de bancnote nou-nouţe de o sută de dolari. Pe banderola de la bancă scria *100 00 $*.

Junior puse banii pe masă.

– Atunci, intră la arhiva de la Family Services.

Detectivul se uita la dolarii de pe masă, cu acelaşi alean cu care lacomul se holbează la o plăcintă rumenită şi cu aceeaşi intensitate cu care un satir se zgîieşte la o blondă goală.

– Nu crezi că ar fi mai simplu să îmi ceri să mă duc la Buckingham Palace şi să-ţi aduc de-acolo nişte chiloţi de-ai reginei?!

Junior se aplecă în faţă şi împinse teancul de bani pe masă, spre detectiv.

– Mai există şi alţii acolo de unde vin ăştia.

Nolly scutură din cap, punîndu-şi în mişcare un cotilion de verugi şi aluniţe de pe obrajii puhavi.

– Întreabă orice persoană înfiată, care la maturitate a încercat să afle numele părinţilor naturali. Mai uşor să tragi un mărfar cu dinţii pe panta unui deal.

Cu nişte dinţi ca ai tăi, nici n-ar fi greu, se gîndi Junior să replice, însă se abţinu.

– Nu pot accepta că am ajuns într-un impas.

– Ba da.

Dintr-un sertar al biroului, Nolly scoase un plic şi îl puse peste banii oferiţi acum de Junior.

– Îţi înapoiez cinci sute din avansul de o mie, spuse el, împingînd totul înapoi spre Junior.

– De ce n-ai spus de la bun început că nu se poate?

Detectivul ridică din umeri:

– N-aveam de unde să ştiu dacă fata nu a născut, poate, la vreun spital de mîna a treia, unde fişele pacienţilor nu sînt

păstrate cu atîta stricteţe, iar personalul medical este mai puţin profesionist. Şi nici dacă nu cumva copilul n-a fost dat spre adopţie vreunei agenţii, care face aşa ceva doar pentru bani. În cazul ăsta, ar mai fi existat şansa să aflu cîte ceva. Imediat, însă, ce am descoperit că era vorba despre St. Mary, am ştiut că am dat de naiba.

– Dacă există dosarele, atunci pot fi şi obţinute.

– Eu nu sînt un hoţ, domnule Cain. Nici un client nu are atîţia bani, cît să mă facă să risc puşcăria. În afară de asta, chiar dacă dosarele ar putea fi şterpelite, ai avea dezamăgirea de a constata că identităţile copiilor sînt codificate, or fără să ştii codul, tot degeaba, n-ai făcut nimic.

– Este ceva incomensurabil, spuse Junior, amintindu-şi cuvîntul dintr-un curs de îmbogăţire a vocabularului, fără să mai fie nevoie de gheaţă pe organele genitale.

– Cum e? întrebă detectivul, care, cu excepţia dinţilor, nu era genul de individ dornic de autoperfecţionare.

– Inadecvat, explică Junior.

– Am înţeles ce vrei să spui. Domnule Cain, n-aş da cu piciorul niciodată la atîta bănet, dacă ar exista cît de cît o posibilitate de a-i cîştiga prin muncă eficientă.

Cu toată strălucirea, zîmbetul detectivului era totuşi melancolic, dovadă că fusese sincer cînd afirmase că nu putea afla mai multe despre copilul lui Seraphim.

După ce străbătu din nou linoleumul crăpat şi coborî scările lungi, ieşind în stradă, Junior constată că afară începuse să burniţeze uşor. După-amiaza i se păru şi mai întunecată, cînd ridică privirea spre cer, iar oraşul acesta rece şi umed, care îl cocolea pe Bartholomew, undeva între pliurile de beton, nu i se mai înfăţişa ca un centru de cultură şi rafinament, ci ca un imperiu sumbru şi primejdios.

În comparaţie, clubul de strip-tease – cu lămpile de neon aprinse, cu reflectoarele proiectate spre scenă – părea primitor, intim.

Reclamele promiteau dansatoare fără sutien. Deşi se afla în San Francisco de peste o săptămînă, Junior nu testase încă această formă de artă avangardistă.

Era tentat să intre.

O problemă, însă: Nolly Wulfstan, Quasimodo fără

cocoaşă, probabil că trăgea după serviciu la clubul acesta convenabil, ca să dea pe gîtlej cîteva beri, fiidcă n-avea altminteri altă şansă de a se apropia şi el de vreo femeie atrăgătoare. Detectivul ar putea crede, atunci, că el şi Junior veniseră acolo pentru acelaşi motiv – ca să se zgîiască la nişte puicuţe despuiate, care să li se întipărească pe retină pentru tot restul nopţii –, nefiind capabil să înţeleagă că pentru Junior atracţia era dansul, emoţia intelectuală de a putea experimenta un nou fenomen cultural.

Frustrat din multe puncte de vedere, Junior porni grăbit spre parcarea unde îşi lăsase noul Chevrolet Impala decapotabil. Automobilul roşu imperial era şi mai frumos acum, ud de la ploaie, decît i se păruse în vitrină, la showroom.

Cu toată strălucirea, puterea şi confortul pe care îl oferea, maşina nu izbuti să-i ridice moralul lui Junior, în timp ce şofa pe colinele oraşului. Undeva pe aceste străzi care sclipeau în întuneric, în aceste case şi blocuri atîrnate de pante abrupte în aşteptarea undelor seismice, se adăpostea băiatul: jumătate negru, jumătate alb, damnaţiunea lui Junior Cain.

53

Nolly se simţea un pic caraghios, mergînd pe străzile urîte din North Beach, sub o umbrelă albă cu picăţele roşii. Oricum, îl ferea de ploaie, or pentru Nolly consideraţiile practice aveau întotdeauna întîietate, în detrimentul chestiunilor de imagine sau de stil.

O clientă uitase acest obiect la el în birou, în urmă cu şase luni. Altminteri, Nolly nici n-ar fi avut umbrelă.

Era un detectiv destul de competent, însă în privinţa detaliilor vieţii cotidiene nu era deloc o fire organizată. Nu ţinea minte niciodată să pună deoparte şosetele care trebuia cîrpite; iar odată umblase purtînd pe cap, un an de zile, o pălărie ciuruită de glonţ, pînă să-i treacă prin cap să-şi cumpere una nouă.

Bărbaţii nu prea mai purtau pălării în ziua de azi. Încă din adolescenţă, preferase modelul cu boruri moi. La San Francisco, era adesea rece, iar el începuse să chelească încă de la tinereţe.

Glonţul fusese tras de un poliţai concediat, un ţintaş la fel de mizerabil ca şi caracterul lui corupt. De fapt, vrusese să-l nimerească pe Nolly sus, între picioare.

Asta se întîmplase în urmă cu zece ani, prima şi ultima oară cînd cineva trăsese în Nolly. Activitatea propriu-zisă a unui detectiv particular nu avea nimic de-a face cu poveştile extraordinare prezentate în filme şi în cărţi. Era vorba despre o meserie cu riscuri minime, plină de rutine monotone, atîta vreme cît te pricepeai să îţi alegi cazurile – ceea ce presupunea să te fereşti de clienţi ca Enoch Cain.

La a patra intersecţie de la birou, pe o stradă plasată ceva mai sus decît a lui, Nolly ajunse la Tollman Building. Construită în anii 1930, clădirea afişa un stil de Art Deco. În zonele publice, pardoseala era acoperită cu travertin, iar o frescă murală elogiind era maşinistă lumina peretele din hol.

La etajul patru, uşa de la apartamentul doctoriţei Klerkle era larg deschisă. Fiind după orele de program, mica sală de aşteptare era goală.

Alte trei încăperi la fel de modeste se deschideau din acest salonaş. Două dintre ele aveau dotarea completă a unui cabinet stomatologic, iar a treia servea drept birou de lucru, destul de înghesuit, pentru recepţioneră şi medic.

Dacă ar fi fost bărbat, Kathleen Klerkle s-ar fi bucurat de un spaţiu mai mare, într-o clădire mai nouă dintr-un cartier mai bun. Era mai drăguţă şi mai atentă cu confortul pacientului, decît oricare dentist la care fusese Nolly vreodată, însă din cauza prejudecăţilor clientelei, femeile aveau de suferit în carieră.

În timp ce Nolly îşi atîrna în cuier impermeabilul şi pălăria cu boruri moi, Kathleen Klerkle îşi făcu apariţia în pragul unuia dintre cabinete.

– Eşti pregătit să suferi?

– Ca orice om, nu-i aşa?

Se instală pe scaun, fără nici o trepidaţie.

– Pot face lucrarea folosind foarte puţină Novocaină, zise ea, aşa că n-o să ai gura amorţită la cină.

– Cum o fi senzaţia să ştii că faci parte dintr-un moment atît de istoric?

– Aterizarea lui Lindbergh în Franţa a fost nimic, în comparaţie cu asta.

Scoase o coroană temporară de pe un dinte din partea stîngă, jos, şi o înlocui cu o coroană de porţelan, care fusese adusă de la laborator în acea dimineaţă.

Lui Nolly îi plăcea să studieze mîinile doctoriţei în timp ce lucra. Erau subţiri, graţioase, mîini de tînără domnişoară.

Îi plăcea şi cum arăta la faţă. Nu se farda deloc şi îşi strîngea părul şaten într-un coc pe ceafă. Unii ar fi putut spune că avea mutră de şoricel; Nolly era de altă părere, apreciind năsucul un pic cîrn şi aerul ştrengăresc.

Cînd termină, îi dădu o oglindă, ca să-şi poată admira noua coroană dentară. După cinci ani de tratament stomatologic, într-un ritm menit să nu depăşească limita de suportabilitate a lui Nolly, Kathleen reparase ceea ce natura făcuse prost, dîndu-i pacientului o muşcătură perfectă şi un zîmbet supranatural. Această ultimă coroană încheia opera de reconstrucţie.

Doctoriţa îşi desfăcu părul şi şi-l perie, iar Nolly o invită la cină în localul lor preferat, care era decorat ca un salon elegant şi care, de la masa Idolului, oferea o privelişte spre golf. Veneau aici destul de des, încît şeful restaurantului şi chelnerul ajunseseră să le spună deja pe nume.

Nolly era, ca de obieci, „Nolly" pentru toată lumea, dar aici Kathleen era „doamna Wulfstan".

Au comandat martini, iar cînd Kathleen, studiind meniul, l-a întrebat pe soţul ei ce i se părea cel mai bun de mîncare, acesta i-a sugerat: „Stridii?".

– Da, sigur, ţie îţi prind bine, zîmbi ea, fără să semene deloc cu un şoricel.

În timp ce savurau martini cu gheaţă, îl întrebă despre client, iar Nolly îi spuse:

– A înghiţit povestea. N-o să mă mai bată la cap.

Dosarele de adopţie privind copilul lui Seraphim White nu erau restricţionate prin lege, întrucît copilul fusese încredinţat spre creştere familiei.

– Şi dacă află adevărul? se îngrijoră Kathleen.

– O să spună că sînt un detectiv prost. Dacă apare să-mi ceară înapoi cei cinci sute de parai, o să i-i dau.

Pe masă, o lumînare pîlpîia într-un pahar gălbui. Lui Nolly, la această lumină difuză, faţa lui Kathleen i se părea mai strălucitoare decît flacăra.

Pasiunea comună pentru dans făcuse să se cunoască, atunci cînd fiecare avea nevoie de un nou partener într-un concurs de fox-trot şi swing. Nolly începuse să ia lecţii de dans, cu cinci ani înainte de a o întîlni pe Kathleen.

– Dar nemernicul ăla ţi-a zis cumva de ce vrea să găsească acest copil? întrebă ea.

– Nu. Sînt convins, însă, că e spre binele copilului să nu fie găsit de indivizi ca ăsta.

– De ce e atît de sigur că e vorba despre un băiat? întrebă ea.

– Habar n-am. Dar nici nu l-am contrazis. Cu cît ştie mai puţin, cu atît mai bine. Nu-mi dau seama ce motive poate avea, însă, ascultă-mă pe mine, tipul e dubios de tot.

– Ai grijă, Sherlock.

– Nu mă sperie el pe mine, zise Nolly.

– Nimeni n-ar putea. Însă o pălărie de calitate nu e ieftină.

– Mi-a oferit zece mii de parai ca să dau o spargere la Catholic Family Services.

– Şi tu ce i-ai spus? Că tariful tău e de douăzeci?

Mai tîrziu, acasă în pat, după ce Nolly demonstrase eficienţa stridiilor, el şi Kathleen şedeau lungiţi, ţinîndu-se de mînă. Tăceau, dar se simţeau bine aşa.

– E un mister, spuse el în cele din urmă.

– Ce anume?

– De ce stai cu mine.

– Bunătate, amabilitate, modestie, putere.

– Şi e suficient?

– Nu fi prostuţ.

– Cain arată ca un star de cinema.

– Dar are dinţi frumoşi? întrebă ea.

– Sînt buni. Nu perfecţi.

– Atunci, sărută-mă, domnule Perfect.

54

Fiecare mamă crede despre copilaşul ei că este nespus de frumos. Va rămîne cu această convingere de nezdruncinat, şi dacă ajunge centenară, iar pe „copilaş" se văd urmele lăsate de opt decenii de gravitaţie şi experienţă de viaţă.

Fiecare mamă crede, de asemenea, despre copilaşul ei că este mai deştept decît alţii. Din păcate, trecerea timpului şi isprăvile „copilaşului" în viaţă îi impun să îşi modifice părerea, ceea ce nu se întîmplă, cum am văzut, în cazul frumuseţii fizice.

De la o lună la alta, în primul an de viaţă al lui Barty, credinţa lui Agnes în inteligenţa lui excepţională s-a văzut confirmată chiar de evoluţia lui. Pe la sfîrşitul celei de-a două luni de viaţă, majoritatea bebeluşilor surîd cînd cineva surîde la ei, iar în a patra lună pot zîmbi spontan. Barty zîmbea frecvent din a două săptămînă. În a treia lună, mulţi copilaşi rîd în hohote, dar la Barty primul rîs sonor a apărut la şase săptămîni.

La începutul lunii a treia, şi nu la sfîrşitul lunii a cincea cum se întîmplă îndeobşte, a început să combine vocalele şi consoanele: „ba-ba-ba, ga-ga-ga, la-la-la, ca-ca-ca".

La sfîrşitul lunii a patra, şi nu în luna a şaptea, a zis „Mama", ştiind clar ce înseamnă acel cuvînt. Îl repeta, atunci cînd voia s-o facă atentă.

Învăţase să se joace un fel de-a v-aţi-ascunselea încă din luna a cincea, în loc de luna a opta, iar la şase luni, şi nu la opt, putea sta în picioruşe ţinîndu-se de pătuţ.

La unsprezece luni, vocabularul lui cuprindea nouăsprezece cuvinte, din cîte putuse număra Agnes: o vîrstă la care şi un copil precoce nu spune mai mult de trei sau patru cuvinte.

Primul lui cuvînt după *mama* a fost *tata,* cum l-a învăţat ea, arătîndu-i fotografii cu Joey. Al treilea cuvînt: *plăcintă.*

Lui Edom, îi spunea *E-bomb.* Maria a devenit *Me-ah.*

Cînd Bartholomew a spus prima oară „Kay-jub" şi a întins mîna spre unchiul lui, Jacob a uimit-o pe Agnes, plîngînd de fericire.

Barty a început să facă primii paşi la vîrsta de zece luni, iar la unsprezece luni mergea deja bine.

La vîrsta de douăsprezece luni, ştia să ceară la oliţă, anunţînd mîndru pe toată lumea „Barty oliţă".

Pe 1 ianuarie 1966, cu cinci zile înainte de prima aniversare a zilei de naştere a lui Barty, Agnes l-a găsit în ţarc, jucîndu-se cu degetele de la picioare, ceea ce nu mai făcuse pînă atunci. Nu se trăgea pur şi simplu de degete. La piciorul stîng, prindea bine fiecare deget, rînd pe rînd. Pe urmă, proceda la fel de sistematic şi cu degetele de la piciorul drept. În tot timpul acestei îndeletniciri, Barty păstra un aer solemn şi gînditor. Cînd termină şi cu al doilea picior, ridică o mînă în faţa ochilor, studiindu-şi degetele. Cealaltă mînă, apoi.

Din nou, la degetele de la picioare, acelaşi procedeu dinainte.

Lui Agnes îi trecu prin minte ideea trăsnită că poate le număra, deşi la vîrsta aceea nu avea cum să aibă nici cea mai mică noţiune de aritmetică.

– Scumpete, zise ea, aşezîndu-se pe vine ca să se poată uita la el printre barele verticale ale ţarcului, ce faci tu acolo?

Băieţelul zîmbi şi ridică un picior.

– Astea sînt degetele tale de la picioare.

– Degete, repetă el imediat, cu glăsciorul lui piţigăiat.

Era un cuvînt nou pentru el.

Întinzînd mîna printre bare, Agnes îl gîdilă la degeţelele de la piciorul stîng: „Degete".

– Degete, chicoti Barty.

– Eşti un băiat deştept, Barty.

Arătînd spre picior, copilul repeta: „Degete, degete, degete, degete, degete, degete, degete".

– Da, băiat deştept, dar nu prea vorbăreţ încă.

Ridicînd o mînă, copilaşul spuse:

– Picior, picior, picior.

– Mînă, îl corectă ea.
– Picior, picior, picior.
– În fine, poate că nu ştiu eu.

Peste cinci zile, în dimineaţa aniversării naşterii lui Barty, cînd Agnes şi Edom erau în bucătărie, făcînd pregătiri pentru vizitele musafirilor care o porecliseră „Pie Lady", Barty şedea în scăunelul lui şi mînca o vafă cu vanile, uşor însiropată în lapte. De fiecare dată cînd îi cădea vreo firimitură din prăjitură, băieţelul o culegea de pe tavă şi o băga cuminte în gură.

Înşirate frumos pe masa din bucătărie, se aflau nişte plăcinte cu struguri verzi şi mere, rumenite apetisant deasupra şi pe margini.

Barty arăta spre masă:

– Plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă.

– Nu-i pentru tine, îl lămuri Agnes. Avem şi noi una la frigider.

– Plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, repeta Barthy, pe acelaşi ton de mare satisfacţie, pe care îl folosea cînd anunţa „Barty oliţă".

– Nu se mănîncă plăcintă pe stomacul gol, spuse Agnes. Capeţi plăcintă după masa de prînz.

Punctînd cu degetul spre masă, de fiecare dată cînd repeta cuvîntul, Barty insista încîntat:

– Plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă.

Edom se întorsese cu spatele la cutia cu produse de băcănie pe care le împacheta. Încruntîndu-se spre plăcinte, spuse:

– Nu crezi, totuşi...

– Ce să cred? întrebă Agnes, aruncînd o privire spre fratele ei.

– Nu se poate aşa, spuse Edom.

– Plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă.

Edom luă două bucăţi de plăcintă de pe masă şi le puse pe bufet, lîngă cuptoare.

După ce urmări cu privirea mişcările unchiului său, Barty se uită din nou spre masă:

– Plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă.

Edom mai mută două bucăţi de plăcintă pe bufet.

Împungînd aerul cu degetul spre masă, Barty mai spuse de patru ori:

– Plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă.

Deşi îi tremurau mîinile şi simţea că i se îndoaie parcă picioarele din genunchi, Agnes luă două plăcinte de pe masă.

Arătînd cu degetul spre bucăţile rămase pe masă, Barty spuse:

– Plăcintă, plăcintă.

Agnes puse la loc cele două bucăţi pe care le luase mai devreme.

– Plăcintă, plăcintă, plăcintă, plăcintă, surîse Barty, încîntat.

Uluită, Agnes se uita cu gura căscată la copilaş. Nodul care i se pusese în gît, împiedicînd-o să vorbească, venea din mîndrie, admiraţie şi teamă, parţial, deşi nu izbutea pe moment să înţeleagă motivul pentru care precocitatea aceasta o speria aşa de mult.

Unu, doi, trei, patru – Edom luă toate bucăţile de plăcintă, care mai rămăseseră pe masă. Arătă spre Barty, iar apoi spre masa goală.

Barty oftă, ca şi cum s-ar fi întristat:

– Nu e plăcintă.

– Oh, Doamne, spuse Agnes.

– Peste un an, zise Edom, n-o să mai ai nevoie de mine ca şofer. Te va duce Barty cu maşina.

Frica aceasta, realiză Agnes subit, venea din convingerea exprimată adesea de tatăl ei, care susţinea că orice tentativă de a excela în ceva este un păcat pentru care vei fi aspru pedepsit într-o bună zi. Orice formă de distracţie era păcătoasă, în opinia lui, şi toţi cei care urmăreau fie şi cel mai nevinovat divertisment erau nişte suflete pierdute; totuşi, cei care doreau să-i distreze pe alţii erau cei mai mari păcătoşi, fiindcă se arătau excesiv de trufaşi, se căzneau să strălucească, dornici să se transforme în nişte falşi idoli, să fie lăudaţi şi adoraţi, cum numai Dumnezeu trebuie adorat. Actorii, muzicanţii, cîntăreţii, romancierii erau sortiţi să ajungă în iad, prin înseşi actelor lor de creaţie pe care, în egomania lor, le vedeau egale cu opera Creatorului. Străduania de a excela în ceva era, de fapt, un semn de depravare a sufletului,

indiferent dacă urmăreai să fii recunoscut drept un tîmplar sau un mecanic auto foarte competent, ori ca un grădinar de excepţie. Talentul, după părerea tatălui ei, nu era un dar de la Dumnezeu, ci de la diavol, menit să îţi abată atenţia de la rugăciune, pocăinţă şi îndatoriri.

Fără excelenţă, desigur, nu ar putea exista nici un fel de civilizaţie, progres sau bucurie; iar pe Agnes o uimea faptul că acest ghimpe ascuţit al filozofiei tatălui ei i se înfipsese aşa de adînc în subconştient, înţepînd-o şi neliniştind-o inutil. Crezuse că scăpase complet de influenţa lui.

Dacă frumosul ei fiu avea să fie un miracol, indiferent de domeniu, ea era gata să îi mulţumească lui Dumnezeu pentru talentul acesta şi să facă tot ce-i va sta în putinţă pentru a-l ajuta să îşi împlinească destinul.

Se apropie de masă şi îşi plimbă mîna peste suprafaţa ei, pentru a accentua că nu se afla nimic deasupra.

Barty urmări mişcarea mîinii ei, ridică privirea spre ea, ezită, după care întrebă:

– Nu mai e plăcintă?

– Exact, spuse ea, zîmbind radioasă.

– Nu mai e plăcintă! exclamă copilul, vrăjit de surîsul ei.

– Nu mai e plăcintă, confirmă Agnes.

Îi cuprinse capul între palme şi îi umplu faţa de pupicuri dulci.

55

Pentru americanii de origine chineză – iar în San Francisco există mulţi chinezi – 1965 era Anul Şarpelui. Pentru Junior Cain, era Anul Revolverului, deşi nu începuse aşa.

Primul lui an de şedere la San Francisco a fost memorabil pentru naţiune şi pentru lumea întreagă, deopotrivă. Winston Churchill, poate cel mai mare om al secolului XX pînă în acel moment, s-a stins din viaţă. Statele Unite au lansat primele lovituri aeriene împotriva Vietnamului de Nord, iar Lyndon Johnson a ridicat la 150 000 numărul soldaţilor angajaţi în acest conflict. Pentru prima oară, un cosmonaut

sovietic s-a plimbat prin spațiu, ieșind de pe o navă orbitală. Luptele rasiale au făcut ravagii în Watts timp de cinci zile sîngeroase. Prin semnare, Actul Dreptului la Vot, din 1965, a devenit lege. A murit T. S. Eliot, iar Junior a cumpărat unul dintre volumele poetului, prin Clubul Cărții. Au mai decedat și alți oameni celebri: Stan Laurel, Nat King Cole, Le Corbusier, Albert Schweitzer, Somerset Maugham... Indira Gandhi a devenit prima femeie premier din India, iar succesul inexplicabil și agasant de care se bucura formația Beatles a continuat în același ritm.

În afara faptului că achiziționase cartea de T.S. Eliot, pe care nici nu-și făcuse timp s-o citească, pe Junior nu îl prea preocupau evenimentele curente, întrucît nu erau, la urma urmei, decît curente, or el încerca să se concentreze asupra viitorului. Știrile zilei nu reprezentau pentru el decît o vagă muzică de fundal, ca o melodie difuzată la un radio din alt apartament.

Trăia pe picior mare, pe Russian Hill, într-o clădire frumos tencuită și cu niște ornamente sculptate în stil victorian. Apartamentul lui consta într-un dormitor, o bucătărie spațioasă, cu o nișă pentru micul dejun și un living mare cu ferestre care dădeau spre întortocheata Lombard Street de dedesubt.

Păstrînd în minte atmosfera spartană din locuința lui Thomas Vanadium, Junior amenajă livingul în stilul adoptat de detectiv. Optă pentru foarte puțină mobilă, toată fiind, însă, nouă și de bună calitate, spre deosebire de vechiturile mizerabile din casa lui Vanadium: mobilier danez modern și elegant, din lemn de nuc, cu tapițerie cafenie confortabilă.

Pereții erau goi. Unica operă de artă din aceste încăperi era o sculptură. Junior frecventa la universitate niște cursuri facultative de critică de artă și, aproape zilnic, vizita nenumăratele galerii din oraș, cu scopul de a-și aprofunda și desăvîrși permanent cunoștințele. Intenționa să se abțină să achiziționeze vreo colecție, pînă cînd nu devenea expert în materie, ca un director de muzeu.

Unicul obiect de artă pe care îl cumpărase era realizat de un tînăr artist din Bay Area, Bavol Poriferan, care era apreciat de toată critica de specialitate din America. Sculptura costase peste nouă mii de dolari, o extravaganță pentru un om care

încerca să trăiască din venitul obţinut din averea căpătată cu greu şi investită cu prudenţă, însă prezenţa acestui obiect în living îl identifica imediat, pentru cunoscători, drept o persoană fină şi cu bun gust.

Cu o înălţime de aproximativ un metru optzeci, statuia înfăţişa un nud de femeie, format din bucăţi de fier vechi, unele ruginite sau corodate prin alte metode. Tălpile şi gleznele erau confecţionate din roţi dinţate de diferite mărimi şi din lame de satîr îndoite. Diferite pistoane, ţevi şi bucăţi de sîrmă ghimpată formau picioarele. Era pieptoasă: nişte oale de supă bătute cu ciocanul, pe post de sîni, tirbuşoane în loc de sfîrcuri. Nişte mîini din greble stăteau încrucişate pudic peste bustul jalnic. Pe o faţă sculptată din furculiţe încovoiate şi palete de ventilator, nişte orbite goale şi negre se holbau în afară cu o suferinţă hidoasă, iar o gură schimononistă într-un urlet larg acuza lumea cu un strigăt de groază mut şi profund.

Cîteodată, cînd venea acasă după o zi de hoinărit prin galeriile de artă sau după o cină la restaurant, Junior se speria teribil văzînd-o pe „Femeia Industrială", cum o botezase artistul.

Trezindu-se din vreun coşmar, i se părea uneori că aude zornăitul picioarele din roţi dinţate. Scrîşnetul şi scîrţîitul articulaţiilor din fier ruginit. Zdrăngănitul degetelor din dinţi de greblă, cînd se loveau unul de altul.

De obicei, rămînea nemişcat, încordat, ciulind urechile, pînă ce liniştea din jur îl convingea că zgomotele pe care le auzise fuseseră în vis, nu în lumea reală. Dacă nici liniştea nu reuşea să îl calmeze, se ducea în living, constatînd de fiecare dată că femeia era acolo unde o lăsase, cu faţa din furculiţe şi palete de ventilator contorsionată într-un urlet fără sonor.

Acesta este, firește, scopul artei: să te tulbure, să te impresioneze, poate neplăcut, şi să te facă prudent faţă de lume, să îţi submineze simţul realităţii, ca să te facă să reconsideri tot ceea ce crezi că ştii. Arta cea mai bună trebuie să te zdruncine emoţional, să te devasteze intelectual să te îmbolnăvească fizic şi să te umple de aversiune pentru toate tradiţiile culturale care ne încorsetează, ne apasă şi se îneacă

într-o mare de conformism. Junior învățase deja toate astea, de la cursurile lui de critică de artă.

La începutul lunii mai, s-a gîndit să se autoperfecționeze, luînd lecții de franceză. Limba iubirii.

În iunie, și-a cumpărat un pistol.

Nu voia să ucidă pe nimeni cu el.

Într-adevăr, era decis ca pînă la finele anului 1965 să nu mai recurgă la alt omor. Împușcăturile nefatale din septembrie erau regretabile, absolut dezastruoase, jenante – însă necesare și calculate să facă, în fond, cît mai puțin rău.

Întîi, însă, la începutul lui iulie, a renunțat la lecțiile de franceză. Era o limbă imposibilă. Greu de pronunțat. Construcții gramaticale ridicole. Oricum, nici una dintre femeile frumoase pe care le cunoștea el nu vorbea franțuzește și nici nu se sinchisea dacă el știa această limbă.

În august, a ajuns să se pasioneze de meditație. A început cu meditația prin concentrație – forma numită meditație „cu sămînță" –, în care trebuie să închizi ochii, se te focalizezi mintal asupra unui obiect vizualizat și să îți golești mintea de orice altceva.

Instructorul lui, Bob Chicane – care venea de două ori pe săptămînă, cîte o oră – i-a recomandat să își imagineze ca obiect de meditație un fruct perfect. Un măr, un strugure, o portocală, orice.

Metoda n-a mers, însă, la Junior. În mod ciudat, cînd se concentra asupra imaginii mentale a oricărui fruct – măr, piersică, banană –, gîndul îi zbura la sex. Se excita și nu mai reușea să-și golească mintea.

În cele din urmă, a ales drept „sămînță" imaginea mentală a unui popic – un obiect neted, cu formă elegantă, care îmbia la o contemplație languroasă, fără să-i trezească libidoul.

Marți seara, pe 7 septembrie, după o jumătate de ceas în poziția lotus, fără să se gîndească la nimic altceva decît la un popic alb cu două mîini negre în partea sub formă de gît și cu cifra „1" pictată pe măciulie, Junior s-a băgat în pat la unsprezece și și-a pus deșteptătorul să sune la trei noaptea, cînd avea de gînd să se împuște.

A dormit bine, s-a trezit revigorat și a azvîrlit cuvertura de pe el.

Pe noptieră, îl aşteptau un pahar cu apă pe un cartonaş şi un flacon de la farmacie, conţinînd cîteva capsule dintr-un analgezic puternic, unul dintre puţinele medicamente pe care le şterpelise din spitalul unde lucrase la un moment dat. O parte le vînduse; pe acestea le păstrase.

Înghiţi o pastilă, cu un pic de apă. Puse la loc flaconul pe noptieră.

Aşezat pe pat, citi cîteva pasaje însemnate cu creionul, din cartea lui preferată – *Tu eşti lumea* de Zedd. Lucrarea argumenta strălucit că, dintre toate motivaţiile umane, egoismul este cea mai neînţeleasă, cea mai morală, cea mai raţională şi cea mai curajoasă.

Analgezicul nu era pe bază de morfină, nemanifestîndu-şi prezenţa în organism prin somnolenţă sau înceţoşarea simţurilor. După patruzeci de minute, totuşi, era convins că medicamentul îşi făcuse efectul, aşa că puse cartea deoparte.

Pistolul era în noptieră, complet încărcat.

Desculţ, într-o pijama de mătase bleumarin, trecu din cameră în cameră aprinzînd luminile, conform unei scheme prestabilite, pe care o concepuse după multă reflecţie şi analiză.

În bucătărie, scoase un şervet curat dintr-un sertar, se duse cu el la secreterul acoperit cu o placă de granit şi se aşeză în faţa telefonului. Pînă atunci, stătuse aici cu un creion în mînă şi făcea listele de cumpărături. Acum, în loc de creion, avea un pistol de calibrul 22, de fabricaţie italiană.

După ce repetă în gînd ce trebuia să spună şi după ce îşi inventă o stare de isterie, formă numărul de urgenţă de la Poliţia din San Francisco.

Cînd operatoarea de la Poliţie răspunse la telefon, Junior urlă piţigăiat:

– M-au împuşcat! Iisuse! Vai, m-au împuşcat. Ajutor, salvarea, ooooooooh rahat! Repede!

Femeia încerca zadarnic să-l calmeze. Între nişte gîfîieli şi ţipete ascuţite de durere simulată, Junior îşi spuse numele, adresa şi numărul de telefon.

Operatoarea îi zise să rămînă la telefon, să stea jos, orice-ar fi, să continue să vorbească în receptor, însă el închise.

Împinse scaunul lateral, lîngă secreter, şi se aplecă în faţă, cu arma în amîndouă mîinile.

Peste zece, douăzeci, aproape treizeci de secunde, telefonul sună.

La al treilea țîrîit, Junior se împușcă în degetul mare de la piciorul stîng.

Auuu!

Împușcătura se auzi mai tare – iar durerea se simți inițial mai puțin – decît se așteptase el. Buum, buum, ecoul detunăturii răsuna prin apartamentul cu tavan înalt.

Convins că la telefon era operatoarea de la Poliție, Junior urla ca din gură de șarpe, întrebîndu-se dacă țipetele lui păreau autentice, avînd în vedere că nu avusese ocazia să se antreneze. Pe urmă, cu tot analgezicul, țipetele deveniră brusc necontrafăcute.

Hohotind desperat, scăpă receptorul pe birou și înșfăcă șervetul de bucătărie. Înfășură strîns cîrpa în jurul ciotului ciopîrțit, apăsînd tare ca să oprească sîngerarea.

Degetul secționat zăcea azvîrlit prin cameră, pe pardoseala din mozaic alb, de care se lipise țeapăn, cu unghia în sus. Ca și cum planșeul ar fi fost din zăpadă, iar degetul ar fi fost unica extremitate expusă dintr-un cadavru îngropat sub nămeți.

Simțea că leșină.

Timp de peste douăzeci și trei de ani, nu dăduse nici o atenție acestui deget mare de la picior, îl luase ca pe un lucru de la sine înțeles și îl tratase cu o neglijență condamnabilă. Acum, însă, aceste falange inferioare i se păreau prețioase și la fel de importante pentru imaginea lui, ca și nasul sau ambii ochi.

Întunericul punea stăpînire pe marginile cîmpului vizual. Amețit, păși clătinîndu-se în față și se prăbuși pe jos.

Izbuti să-și țină șervetul în jurul piciorului, însă țesătura se colora într-un roșu aprins și se făcea scîrbos de udă.

Nu trebuia să-și piardă cunoștința. Nu avea curajul s-o facă.

Consecințele nu erau importante. Conta doar mișcarea. Nu te sinchisi de călugărițele strivite pe șine; rămîi în trenul care gonește mai departe. Mișcă-te, privește înainte, mereu înainte.

Această filozofie avusese efect cu alte ocazii, însă cum să ignori acum consecințele, cînd consecințele vizau chiar

sărmanul tău deget de la picior, ciopîrţit şi secţionat. Or sărmanul tău deget de la picior, ciopîrţit şi secţionat, era nespus mai greu de ignorat, decît autobuzul cu călugăriţe călcate de tren.

Căznindu-se să rămînă lucid, Junior îşi repeta că trebuie să se concentreze asupra viitorului, să trăiască în viitor, eliberat de trecutul inutil şi de prezentul dificil, însă nu reuşea să pătrundă în viitor îndeajuns de departe în timp, încît să nu mai simtă durerea.

Avea senzaţia că aude zdrăngănitul-zornăitul-scrîşnetul-scîrţîitul Femeii Industriale, care bîntuia prin casă. Prin living. Prin hol. Se apropia. Venea.

Incapabil să îşi ţină răsuflarea sau să îşi astîmpere suspinele, Junior nu putea să-şi dea seama dacă sunetele scoase de statuia umblătoare erau reale sau închipuite. Ştia că trebuia să fie imaginare, însă simţea că sînt reale.

Înnebunit, se tîrî pe pardoseală, pînă ajunse în faţa intrării în bucătărie.

Plîngînd de durere, se aştepta să vadă un fel de umbră frankensteiniană profilîndu-se în hol, iar apoi însăşi creatura aceea mişcîndu-şi dinţii ca de furculiţă şi răsucindu-şi sfîrcurile din tirbuşoane.

Suna la uşă.

Poliţia. Imbecilii de la poliţie. Sunau la uşă, cînd ştiau că el fusese împuşcat. Sunau la soneria aia tîmpită, cînd el zăcea aici neputincios, cu Femeia Industrială aplecată ameninţător spre el, cu degetul de la picior în cealaltă parte a bucătăriei, sunau la uşă, cînd cu sîngele care curgea acum din el ar fi putut face transfuzii unui salon întreg de hemofilici răniţi. Ce se-aşteptau nemernicii naibii? Să-i servească frumos cu ceai şi fursecuri?

– Spargeţi dracului uşa aia! zbieră el.

Junior lăsese înadins uşa încuiată, fiindcă dacă ar fi rămas descuiată ar fi părut că vrusese să le înlesnească intrarea în apartament, ceea ce ar fi trezit suspiciuni privind întregul scenariu.

– Spargeţi dracului uşa aia!

După ce imbecilii naibii citiseră probabil ziarul şi fumaseră vreo cîteva ţigări, se gîndiră totuşi să spargă uşa. Ce încordare mulţumitoare: pîrîitul lemnului crăpat, trosnetul.

Iată-i, în sfîrşit, cu revolverele scoase din toc, prudenţi. Alte uniforme, dar tot îi aminteau de poliţaii din Oregon, strînşi la umbra foişorului. Aceleaşi mutre: priviri dure, suspicioase.

Dacă Vanadium şi-ar fi făcut apariţia printre aceşti oameni, Junior simţea că şi-ar fi vărsat maţele cu totul, organele interne şi oasele, pînă nu i-ar mai fi rămas nimic înăuntrul pielii.

– Am crezut că a fost un hoţ, gemu Junior.

Nu se repezi, însă, să le debiteze toată povestea imediat, ca să nu pară că învăţase scenariul pe de rost.

Nişte medici de la salvare intrară în urma poliţiştilor care se împrăştiaseră prin apartament, iar Junior renunţă să mai ţină apăsat şervetul peste ciotul de deget.

Peste vreo două minute, poliţaii reveniră şi se ghemuiră pe vine, lîngă personalul medical, care dădea primele îngrijiri.

– Nu e nici un intrus.

– Mi s-a părut că e cineva.

– Nici o urmă de pătrundere prin efracţie.

Strîmbîndu-se de durere, Junior rosti crispat: „Accident".

Poliţaiul ridicase de pe jos revolverul calibru 22, agăţîndu-l prin trăgaci cu un creion, ca să evite distrugerea amprentelor.

– E-al meu, zise Junior, arătînd din cap spre pistol.

Nişte sprîncene arcuite punctară întrebarea:

– Te-ai împuşcat singur?

Junior se căznea să pară ruşinat şi spăsit:

– Mi s-a părut că am auzit ceva. Am scotocit prin casă.

– Şi te-ai împuşcat singur în picior?

– Da, zise Junior, abţinîndu-se să nu adauge şi „dobitocule".

– Cum s-a întîmplat?

– Eram nervos, agitat, zise el, după care urlă cînd unul dintre medici se dovedi a fi un sadic deghizat pe post de înger milos.

Încă doi ofiţeri în uniformă intraseră în bucătărie, după ce scotociseră prin tot apartamentul. Păreau amuzaţi.

Lui Junior îi venea să-i împuşte pe toţi, dar se mulţumi să spună:

– Luaţi-l. Păstraţi-l. Dar căraţi-vă dracului de-aici.

– Pistolul? întrebă un ofiţer, care rămăsese ghemuit pe vine.

– Nu vreau să-l mai văd în ochi. Urăsc armele de foc. Dumnezeule, ce rău mă doare.

Pe urmă, cu ambulanţa la spital, transportat rapid la chirurgie şi, pentru un timp, binecuvîntata inconştienţă.

Personalul medical îi păstră degetul secţionat într-o pungă de plastic, pe care o găsiseră în cămară. Junior nu va mai folosi niciodată aşa ceva pentru conservarea alimentelor.

Deşi erau nişte specialişti de prima mînă, chirurgii care l-au operat nu au izbutit să îi ataşeze la loc extremitatea smulsă atît de urît. Din cauza ţesuturilor foarte vătămate, nu se putea proceda la repararea delicată a osului, a nervilor şi a vaselor de sînge secţionate.

Ciotul de deget era tăiat la capătul osului cuneiform intern, privîndu-l pe Junior de tot ceea ce ar fi trebuit să existe între metatars şi vîrful degetului. El era încîntat de rezultat, fiindcă o alipire perfectă ar fi fost o calamitate.

Vineri dimineaţă, deja, pe 10 septembrie, după ceva mai mult de patruzeci şi opt de ore de cînd se împuşcase, se simţea bine şi avea moralul ridicat.

Semnă bucuros un formular de la poliţie, prin care renunţa la dreptul de proprietate asupra pistolului cumpărat la sfîrşitul lui iunie. Municipalitatea avea un program de topire a armelor confiscate şi donate, din care făcea apoi fiare late de plug, xilofoane sau garnituri metalice pentru narghilele.

Joi, 23 septembrie, avînd în vedere accidentul şi operaţia suferită de Junior, comisia de recrutare – care revenise la hotărîrea de a-l scuti de armată, cînd îşi dăduse demisia de la spital – a fost de acord să reprogrameze o nouă vizită medicală pentru luna decembrie.

Avînd în vedere protecţia pe care i-o putea oferi într-o lume plină de războinici, Junior considera că pierderea degetului mare de la picior, deşi tragică, reprezenta o mutilare necesară. De faţă cu doctorii şi asistentele medicale, făcea glume pe seama dezmembrării şi, în general, afişa mult curaj, pentru care era foarte admirat.

Oricum, deşi traumatizantă, împuşcarea nu a fost lucrul cel mai urît care i s-a întîmplat în acel an.

În convalescenţă, a avut tot timpul să practice meditaţia. A devenit atît de expert în a se concentra asupra popicului

imaginar, încît se putea rupe de tot ce era în jur. Ţîrîitul strident al unui telefon care suna nu putea să-l scoată din transă. Nici măcar Bob Chicane, instructorul lui Junior, care cunoştea toate artificiile, nu reuşea să se facă auzit, atunci cînd Junior ajungea să se identifice cu popicul.

Avea destul timp, de asemenea, ca să-l caute pe Bartholomew.

La începutul anului, în ianuarie, cînd primise raportul dezamăgitor de la Nolly Wulftsan, Junior nu fusese convins că detectivul particular dăduse dovadă de suficientă minuţiozitate în ancheta lui. Avea bănuiala că, la Wulfstan, urîţenia era pe măsura leneviei.

Folosind un nume fals şi pretinzînd că fusese copil înfiat, Junior a făcut nişte investigaţii la cîteva organizaţii de plasare a copiilor, precum şi la nişte agenţii de stat şi federale. A putut constata că Wulfstan nu minţise: dosarele de adopţie erau sigilate prin lege, pentru protecţia părinţilor naturali, or a ajunge la ele era practic imposibil.

În aşteptarea inspiraţiei care să-i sugereze o strategie mai bună, Junior a revenit la cartea de telefon, pentru a-l căuta pe acel Bartholomew. Nu la anuarul pentru Spruce Hills şi împrejurimi, ci la cel pentru San Francisco.

Oraşul nu avea latura mai mare de zece kilometri şi o suprafaţă de doar 75 kilometri pătraţi, însă cu toate astea Junior se confrunta cu o sarcină extrem de dificilă. Sute de mii de oameni locuiau între marginile oraşului.

Şi mai rău chiar, persoanele care adoptaseră copilul lui Seraphim locuiau poate într-una dintre cele nouă regiuni din Bay Area. Milioane de liste de telefoane de trecut în revistă.

Repetîndu-şi ferm că norocul e de partea celor perseverenţi şi că întotdeauna trebuie să vedem latura luminoasă a lucrurilor, Junior a început cu oraşul propriu-zis şi cu cei care aveau numele de familie Bartholomew. Aici, numărul era acceptabil.

Dîndu-se drept asistent social de la Catholic Family Services, telefona la fiecare Bartholomew înregistrat, punînd o întrebare referitoare la o recentă adopţie. Cei care se arătau nedumeriţi sau care susţineau că nu au adoptat nici un copil erau tăiaţi de pe listă, în general.

În cîteva cazuri, cînd i-au fost trezite suspiciunile, în ciuda negării abonaţilor telefonici interpelaţi, Junior s-a ocupat de identificarea adreselor lor. I-a studiat pe viu şi a făcut alte investigaţii discrete, în rîndul vecinilor, pînă s-a putut lămuri că prada lui era în altă parte.

Pe la mijlocul lui martie, epuizase posibilităţile cu Bartholomew ca nume de familie. Pînă în septembrie, cînd s-a împuşcat în picior, parcursese un sfert de milion din abonaţii încrişi în anuar, în căutarea celor care aveau prenumele Bartholomew.

Firește, se putea foarte bine ca progenitura lui Seraphim să nu aibă telefon. În fond, era doar un copilaş, periculos pentru Junior într-un mod care nu-i era clar, însă oricum tot un copilaş.

Bartholomew era, totuşi, un nume mai neobişnuit, or logica sugera că dacă pe copil îl chema acum Bartholomew însemna că fusese botezat după numele tăticului lui adoptiv. Prin urmare, căutarea în anuar putea da roade.

Deşi continua să se simtă ameninţat, bazîndu-se, în această privinţă, pe instinct, Junior nu-şi dedica tot timpul vînătorii. Trebuia să se bucure şi de viaţă, la urma urmei. Autoperfecţionare, galerii de artă de explorat, femei de cucerit.

Mai mult ca sigur, probabil, Bartholomew îi va ieşi în cale cînd se va aştepta mai puţin, nu ca o consecinţă a căutării lui, ci în ordinea firească a lucrurilor. Dacă se întîmpla aşa, trebuia să fie pregătit să elimine ameninţarea imediat, prin orice mijloace disponibile.

Prin urmare, după ce trebuise, din păcate, să se împuşte, vînătoarea lui Bartholomew continua, dar la fel şi viaţa frumoasă.

După o lună de recuperare şi îngrijiri medicale postoperatorii, Junior a putut să-şi reia cursurile de critică de artă, pe care le frecventa de două ori pe săptămînă. Şi-a reluat, de asemenea, plimbările aproape zilnice prin cele mai frumoase galerii şi muzee de artă din oraş.

O mică proteză pentru încălţăminte, confecţionată pe comandă, dintr-un cauciuc tare, dar pliabil, umplea golul lăsat de degetul lipsă. Cu ajutorul acestui dispozitiv simplu, se

simţea bine în orice pantof, aşa că, în noiembrie, Junior nu mai şchiopăta deloc.

Cînd s-a prezentat la vizita medicală în faţa comisiei de recrutare, miercuri, 15 decembrie, a lăsat proteza în pantof, dar a şchiopătat ca bătrînul actor Walter Brennan, cînd dădea tîrcoale fermei în *The Real McCoys*.

Medicul de la comisia de recrutare a constatat starea de invaliditate şi l-a declarat imediat pe Junior inapt pentru serviciul militar. Calm, dar cu patos, Junior s-a rugat să i se dea şansa de a-şi face datoria în rîndul forţelor armate, însă comisia nu s-a lăsat impresionată de patriotismul lui, fiind preocupată doar de fluxul continuu al potenţialilor recruţi care aşteptau să le vină rîndul.

Pentru a sărbători momentul, Junior s-a dus la o galerie şi a cumpărat al doilea obiect de artă din colecţia lui. Nu o sculptură, de data asta, ci un tablou.

Deşi nu la fel de tînăr ca Bavol Poriferan, acest artist era adorat de critici şi considerat un geniu. Avea un singur nume misterios, Sklent, iar în fotografia afişată în galerie arăta ca un om periculos.

Capodopera cumpărată de Junior era mică, o pînză de patruzeci centimetri pătraţi, dar costa 2700 de dolari. Întreaga pictură – intitulată *Cancerul vine pe nesimţite, Varianta 1* – era complet neagră, cu excepţia unei mici mase noduroase, de un verde ca fierea şi un galben-puroi, în colţul din dreapta sus. Făcea toţi banii.

Era foarte fericit, făcea zilnic progrese în toate domeniile, viaţa devenea din ce în ce mai frumoasă – pînă cînd s-a întîmplat ceva mai rău decît episodul cu împuşcătura. Incidentul i-a distrus ziua, săptămîna, restul anului.

După ce a stabilit cu galeria de artă cum să îi fie livrată achiziţia, Junior s-a oprit să ia prînzul la un restaurant din apropiere. Localul servea meniuri superbe: ruladă de carne, friptură de pui, macaroane cu brînză.

Instalat pe un scaun la tejgheaua barului, a comandat un cheeseburger, salată de varză crudă, cartofi prăjiţi şi un pahar de Cola cu cireşe.

Potrivit unui alt proiect de autoperfecţionare pus în aplicare de cînd se mutase în California, Junior urmărea să devină un gurmand rafinat şi un mare specialist în vinuri alese.

Din acest punct de vedere, San Francisco era „universitatea" perfectă, întrucît oferea nenumărate restaurante de talie mondială într-o varietate etnică inimaginabilă.

Din cînd în cînd, totuşi, revenea la origini, adică la mîncarea care îi plăcea cel mai mult. De unde şi cheeseburgerul cu garniturile lui decadente.

I se aduse tot ce comandase – cu vîrf şi îndesat, cum s-ar spune. Cînd ridică jumătatea superioară a chiflei ca să mai pună nişte muştar înăuntru, descoperi o monedă strălucitoare îndesată în stratul de brînză pe jumătate topită.

Răsucindu-se brusc pe taburet, cu chifla într-o mînă şi cu tubul de muştar strîns tare în cealaltă, Junior privi atent în restaurantul lung şi îngust. Îl căuta pe poliţaiul maniac. Pe poliţaiul maniac şi mort. Chiar se aştepta să dea cu ochii de Thomas Vanadium: cu o crustă de sînge închegat pe ţeastă, cu faţa zdrobită şi măcelărită, aşa cum fusese trîntit în cariera plină cu apă. Da, se aştepta parcă să-l vadă şiroind de apă, ca şi cum abia se sculase din automobilul-sicriu, cu care se scufundase.

Deşi la bar nu erau ocupate decît jumătate dintre scaune şi nici unul imediat lîngă Junior, majoritatea separeurilor erau pline de clienţi. Unii şedeau cu spatele la el. Trei erau de talia lui Vanadium.

Traversă grăbit restaurantul, croindu-şi drum printre ospătăriţe, ca să verifice fiecare dintre cele trei posibilităţi; fireşte, însă, nici unul dintre bărbaţii bănuiţi nu se dovedi a fi detectivul mort – şi nici vreo altă cunoştinţă de-a lui Junior. În fond, ce căuta el – ce? – o fantomă. Bine, dar fantomele răzbunătoare nu obişnuiesc să se oprească prin restaurante, ca să servească masa, între două episoade de hărţuire.

Oricum, Junior nu credea în fantome. Credea în tot ceea ce există în carne şi oase, piatră şi mortar, în bani şi putere, în el însuşi şi în viitor.

Nu avea de-a face cu o fantomă. Nici cu un mort viu. Era vorba despre altceva, însă pînă se dumirea cine era, singura persoană pe care putea s-o caute era Vanadium.

Fiecare separeu avea cîte o fereastră largă, de unde se vedea în stradă. Vanadium nu era nici afară, pîndindu-l de pe trotuar: nici urmă de mutra lui turtită lucind sub soarele de decembrie.

Sub privirile tuturor celor prezenţi în restaurant, care îi urmăreau circumspecţi fiecare mişcare, Junior scăpă din mîini chifla şi tubul de muştar. Trecînd printre uşile batante de la capătul barului, pătrunse pe culoarul de la bucătărie.

Trecu pe lîngă cele două chelneriţe din spatele barului, iar apoi mai departe prin dreptul bucătarului care prăjea ouă, burgeri şi bacon pe grătar. Pe chipul lui schimonosit se întipărise, probabil, o expresie fioroasă, din moment ce toţi angajaţii localului se trăgeau la o parte ca să-i facă loc.

Cînd se rotise pe taburet ca să se năpustească prin restaurant, Junior îşi pierduse controlul de sine. De la o secundă la alta, valuri de furie şi spaimă îl copleşeau din ce în ce mai rău.

Ştia că trebuia să încerce să se stăpînească. Degeaba. Nu reuşea să respire rar şi adînc, nu-şi amintea nici una dintre celelalte metode naive de autocontrol propovăduite de Zedd, uitase toate tehnicile meditative utile.

Cînd trecu pe lîngă farfuria lui cu mîncare şi văzu iarăşi moneda sclipind în brînză, trase o înjurătură.

Şi acum, aici, în bucătărie, pe o uşă cu un hublou în centru. În sfîrîit de prăjeli şi zdrăngănit de veselă, în aburi de ceapă prăjită şi mirosuri apetisante de pui la grătar, combinate cu arome gustoase de cartofi pai rumeniţi în tigăi cu mult ulei.

Personalul de la bucătărie. Toţi bărbaţi. Unii se uitau la el miraţi; alţii nici nu-l băgau în seamă. Lăcrimîndu-i ochii de la aburi şi căldură, Junior trecea prin fiecare colţ al încăperii, în căutarea lui Vanadium, a unui răspuns.

Cînd proprietarul localului îl opri să intre din bucătărie în camăra cu provizii, de unde se ajungea la ieşirea de serviciu, Junior nu aflase nici un răspuns. Năduşind şi dîrdîind simultan, Junior îl înjură, iar confruntarea deveni urîtă.

Atitudinea proprietarului se mai înmuie oarecum cînd Junior îi povesti de monedă, înmuindu-se şi mai mult chiar cînd se duseră împreună la tejgheaua barului ca să vadă dovada în brînză. Omul trecu de la o furie îndreptăţită la nişte scuze umile.

Junior nu avea nevoie de scuze. Oferta de a servi un prînz pe gratis – sau de a mînca acolo o săptămînă pe spezele casei – nu îl îmbună nicidecum. Nu-l interesau pe el plăcintele cu mere căpătate pe degeaba.

El avea nevoie de o explicaţie, dar nimeni nu i-o putea da pe cea de care avea nevoie, fiindcă nimeni în afară de el nu ştia semnificaţia şi simbolismul acelei monede.

Cu burta goală şi mintea confuză, plecă de la restaurant.

Păşind pe trotuar, era conştient de mutrele mesenilor de la ferestre – toţi ca nişte boi rumegători. Le dăduse un subiect de conversaţie, pentru orele pe care le mai aveau de stat la birou sau la magazin. Devenise un obiect de amuzament pentru nişte străini, unul dintre nenumăraţii excentrici ai metropolei.

Îl îngrozea comportarea lui.

În drumul spre casă, pe jos: încet şi adînc, respiră încet şi adînc, nu cu paşi iuţi, ci cu un mers agale, încercînd să elimine tensiunea acumulată, căznindu-se să se concentreze la lucruri pozitive, cum era scutirea definitivă de armată şi achiziţionarea tabloului de Sklent.

Voioşia dinainte de Crăciun părăsise parcă San Francisco. Strălucirea şi frumuseţea sărbătorilor de iarnă se risipiseră, pentru el, în locul lor instalîndu-se o stare sumbră şi ameninţătoare ca în *Cancerul vine pe nesimţite, Varianta 1*.

Cînd ajunse înapoi la apartament, Junior tot nu ştia cum să procedeze, aşa că îi telefonă lui Simon Magusson, avocatul lui din Spruce Hills.

Sună de la aparatul din bucătărie, care era pe secreterul din colţ. Sîngele fusese curăţat de multă vreme, deja, iar micile stricăciuni de la ricoşeul glonţului fuseseră şi ele reparate.

În mod straniu, aşa cum i se întîmpla adesea în această încăpere, simţi că îl mănîncă degetul secţionat. Nu avea nici un sens să îşi scoată pantoful şi ciorapul ca să îşi scarpine ciotul, fiindcă senzaţia de mîncărime tot n-ar fi dispărut aşa. Ciudat, dar mîncărimea era chiar în degetul fantomă, pe care nu mai avea cum să-l scarpine vreodată.

Cînd răspunse, în fine, la telefon, avocatul părea destul de agasat, ca şi cum Junior ar fi fost echivalentul unui deget enervant, de care voia să scape prin împuşcare.

Avortonul cu căpăţînă mare, ochi bulbucaţi şi buze rînjite se alesese cu 850 000 de dolari de pe urma morţii lui Naomi, aşa că, la atîta bănet, putea măcar furniza nişte mici

informații. Oricum, probabil că-l va taxa pentru timpul „irosit".

Ținînd seama de faptele lui din ultima noapte pe care o petrecuse la Spruce Hills, în urmă cu unsprezece luni, Junior știa că trebuia să fie prudent acum. Fără să se incrimineze singur, prefăcîndu-se că nu avea habar de nimic, spera să afle dacă scenariul lui plănuit cu grijă, privind moartea Victoriei și subita dispariție a lui Vanadium, convinsese autoritățile – sau dacă nu cumva ceva mersese prost, ceea ce ar fi explicat apariția monedei la masă.

– Domnule Magusson, mi-ai spus la un moment dat că, dacă Vanadium mă mai sîcîie vreodată, îi strîngi lațul de gît. Ei bine, cred că e cazul să iei niște măsuri în acest sens.

– Doar nu vrei să spui că te-a contactat? întrebă Margusson, tresărind.

– Nu știu, dar cineva mă hărțuiește...

– Vanadium?

– Bănuiesc că tipul...

– L-ai văzut? insistă Magusson.

– Nu, dar eu...

– Ai vorbit cu el?

– Nu, nu. Dar în ultima vreme...

– Sper că știi ce s-a întîmplat aici, referitor la Vanadium?

– Cum? Nu, nu prea, minți Junior.

– Cînd m-ai mai sunat pe la începutul anului, ca să îmi ceri o recomandare privind un detectiv privat, de-acolo, femeia fusese găsită moartă, de curînd, iar Vanadium era și el dat dispărut, dar nimeni nu făcuse încă legătura între cele două incidente.

– Care femeie?

– Sau, oricum, chiar dacă poliția a știut adevărul de la bun început, nu l-a dat publicității. N-am avut de ce să-ți pomenesc de asta, cînd am vorbit atunci. Iar, despre Vanadium, nici nu știam măcar că dispăruse.

– Nu-nțeleg ce tot îndrugi acolo!

– Conform probelor, se pare că Vanadium a ucis o femeie de-aici, o asistentă medicală de la spital. O ceartă din dragoste, poate. I-a dat foc la casă, cu cadavrul ei înăuntru, ca să-și acopere urmele, însă o fi realizat că tot puteau să-l dibuiască, așa că și-a luat tălpășița.

– Încotro?

– Habar n-are nimeni. N-a mai fost văzut, decît acum, de tine.

– Nu, nu, eu nu l-am văzut, precizează Junior. Doar am presupus, cînd a început hărţuirea de-aici...

– Ar trebui să suni la poliţia din San Francisco, ca să îţi pună locuinţa sub supraveghere şi să îl înhaţe, dacă îşi face apariţia.

Întrucît se credea că se împuşcase singur din greşeală, în timp ce scotocea prin casă după un hoţ inexistent, Junior figura deja în evidenţele poliţiei ca un mare imbecil. Dacă ar încerca acum să le explice cum îl torturase Vanadium cu o monedă şi cum moneda aceea apăruse tocmai în cheeseburgerul lui, poliţaii l-ar considera iremediabil nebun.

În plus, nu voia că poliţia din San Francisco să afle că fusese suspectat, de către cel puţin unul de-al lor, că îşi omorîse nevasta în Oregon. Dacă pe vreunul dintre copoii de-aici îl apuca vreo curiozitate şi cerea o copie a dosarului despre moartea lui Naomi, şi dacă în acel dosar Vanadium notase poate că Junior se trezise la un moment dat dintr-un coşmar, repetînd înspăimîntat Bartholomew? Şi, atunci, cum ar fi dacă, pînă la urmă, Junior îl localiza pe ticălosul ăla mic de Bartholomew şi îl elimina, iar poliţaiul de-aici care citise dosarul cazului făcea legătura dintre un Bartholomew şi celălalt şi se apuca să pună întrebări?!? Într-adevăr, raţionamentul părea exagerat. Cu toate acestea, Junior spera să iasă cît mai repede din conul de atenţie al SFPD şi să nu mai aibă de-a face cu ei niciodată pe viitor.

– Vrei să dau eu telefon şi să confirm că Vanadium te hărţuia aici? întrebă Magusson.

– Cui să-i dai telefon?

– Ofiţerului de gardă, de la San Francisco PD. Ca să confirm relatarea ta.

– Nu. Nu-i nevoie, spuse Junior, încercînd să pară degajat. Avînd în vedere ce mi-ai spus, persoana aia care mă sîcîie aici nu are cum să fie Vanadium. Adică, dacă tipul e fugar şi are atîtea belele pe cap, nu cred că şi-ar mai pierde vremea să mă frece pe mine aşa.

– Cu obsedaţii ăştia nu se ştie niciodată, îl preveni Magusson.

– Nu, în nici un caz, nu cred. Dacă încep să mă gîndesc mai bine, cred că au fost mai degrabă nişte puştani, care au făcut o glumă proastă. Probabil că Vanadium a ajuns să mă obsedeze mult mai mult decît am crezut eu, din moment ce, cînd am păţit-o acum, m-am gîndit numaidecît la el.

– În fine, dacă te răzgîndeşti cumva, dă-mi un semnal.

– Mulţam. Dar sînt convins acum că au fost doar nişte puştani.

– Nu te-ai arătat prea surprins? zise Magusson.

– Poftim? Surprins în legătură cu ce?

– În legătură cu Vanadium, care a omorît-o pe soră şi s-a evaporat. Toată lumea pe-aici a fost uluită.

– Sincer să fiu, mie tipul mi s-a părut totdeauna dezechilibrat mintal. Ţi-am spus de altfel şi dumitale, cînd stăteam de vorbă în birou.

– Da, aşa e, zise Magusson. Iar eu am zis că nu merită să i se dea nici o atenţie, fiindcă mi se părea un cruciat bine intenţionat, un fel de smintit întru credinţă. Se pare că dumneata l-ai intuit bine, domnule Cain.

Afirmaţia avocatului îl surprinse pe Junior. Faptul că Magusson recunoscuse că se înşelase în privinţa lui Vanadium era ca şi cum ar fi spus *Poate că pînă la urmă n-ai omorît-o, totuşi, pe nevastă-ta,* însă tipul era de felul lui un zeflemitor răutăcios, aşa că Junior nu avea cum să pretindă mai mult de la el, decît aceste scuze implicite.

– Cum mai e viaţa prin Bay City? întrebă avocatul.

Junior nu făcu greşeala de a crede că noua atitudine conciliantă a lui Magusson însemna că deveniseră prieteni, că puteau să-şi facă destăinuiri sau să îşi împărtăşească adevăruri. Singurul prieten adevărat al broscoiului lacom de bani nu va fi întotdeauna decît cel pe care-l vedea cînd se uita singur în oglindă. Dacă descoperea că Junior o ducea tot într-o veselie, post-Naomi, Magusson era capabil să înmagazineze informaţia, pînă ce găsea modalitatea de a o folosi în avantajul lui.

– Mă simt singur, spuse Junior. Mi-e atît de dor...

– Se spune că primul an e cel mai greu. Pe urmă, ţi se pare mai uşor să mergi mai departe.

– A trecut aproape un an, dar nu ştiu cum se face, parcă e mai rău, minţi el.

După ce închise, Junior se holbă la telefon, profund nemulțumit. Nu aflase mare lucru, decît că nu îl descoperiseră pe Vanadium scufundat cu mașina pe fundul lacului.

De cînd găsise moneda în cheeseburger, Junior rămăsese oarecum cu convingerea că polițaiul maniac supraviețuise ciomăgelii. În ciuda rănilor grave, poate că Vanadium înotase la suprafață prin apa mîloasă, scăpînd de la înec.

După conversația cu Magusson, însă, Junior își dădu seama că această teamă era irațională. Dacă, printr-o minune, detectivul izbutise să iasă din lacul înghețat, oricum ar fi necesitat îngrijiri medicale de urgență. Probabil că se dusese, clătinîndu-se pe picioare sau de-a buşilea, pînă la şoseaua regională, ca să ceară ajutor, neştiind că Junior îi aranjase deja fundalul de ucigaş al Victoriei şi prea grav rănit ca să-i mai stea gîndul la altceva, decît să-şi salveze viața.

Dacă Vanadium era dat dispărut în continuare însemna că era încă în sicriul lui cu opt cilindri.

Dar rămînea problema monedei.

Din cheeseburger.

Cineva o pusese acolo.

Dacă nu Vanadium, atunci cine?

56

Barty mergea în picioruşe, întîi mai poticnit, apoi mai sigur pe el, ajungînd pînă la urmă, atent la echilibru şi foarte solemn, să o ajute pe maică-sa, cărîndu-i cîte o plăcintă la una dintre livrări.

A trecut de la coşulețul în care dormise inițial, la un pătuț cu margini din plasă de fier, şi asta cu cîteva luni înainte de vîrsta la care alți copii mici fac aşa. După nici o săptămînă, a cerut ca marginile laterale să fie coborîte pînă la nivelul saltelei.

Timp de opt nopți după aceea, Agnes a capitonat podeaua cu pături îndoite, de o parte şi de cealaltă a pătuțului băiatului, ca un mijloc de precauție în eventualitatea unei căderi nocturne. În a opta dimineață, a constatat că Barty pusese la

loc în dulap păturile de pe jos. Nu le îndesase alandala pe rafturi – cum ar fi procedat orice ţînc –, ci le împăturise şi le stivuise la fel de frumos, cum ar fi făcut şi Agnes.

Băieţelul nu a pomenit niciodată de isprava lui, iar maică-sa a renunţat să-şi mai facă griji că puiul ei ar putea cădea din pat.

Între primul şi al treilea an de viaţă, Barty a demonstrat inutilitatea oricăror cărţi de îngrijit şi crescut copiii mici, pe care o mamă pedantă se bazează îndeobşte pentru a şti la ce să se aştepte din partea progeniturii ei, şi cînd. Barty a crescut, a colaborat şi a învăţat conform propriul său ritm.

Băiatul era deosebit nu numai prin ceea ce nu făcea, ci şi prin ceea ce făcea, în comparaţie cu alţi copii la aceeaşi vîrstă. Bunăoară, nu a avut celebra fază de teribilisme, cînd ţîncii îşi îmbolnăvesc mamele de nervi, cu crize de personalitate şi autoritate.

Neobişnuit de sănătos, nu a făcut nici una dintre bolile copilăriei, nici răceli sau gripe.

Adesea, oamenii îi spuneau lui Agnes că ar trebui să-i găsească deja un impresar lui Barty, care era extraordinar de fotogenic; în mod cert, putea să se facă manechin sau actor. Deşi fiul ei era într-adevăr un flăcău chipeş, Agnes ştia totuşi că nu era chiar atît de frumos cum îl vedeau ceilalţi. Mai mult decît trăsăturile lui atrăgătoare, ceea ce-l făcea pe Barty atît de încîntător, ceea ce îl făcea să pară nespus de arătos erau, de fapt, alte calităţi: o graţie neobişnuită la un copil atît de mic, o dezinvoltură fizică în fiecare mişcare sau gest, ca şi cum o relaţie privilegiată cu Timpul i-ar fi lăsat o perioadă de douăzeci de ani, pentru a deveni un puştiulică de trei ani; un temperament absolut afabil şi un surîs permanent care îi lumina toată faţa, inclusiv ochii aceia verzi şi fascinanţi. Poate că sănătatea lui extraordinară se oglindea cel mai relevant în părul gros şi lucios, în culoarea roz-aurie a pielii lui atinse de vară, în fiecare trăsătură fizică de-a lui, existînd şi momente cînd părea radios.

În iulie 1967, la doi ani şi jumătate, a făcut şi el prima lui gripă, un virus ciudat pentru acel anotimp şi cu nişte reacţii urîte. Îl durea rău în gît, dar nu făcea gălăgie şi nici măcar nu se plîngea. Îşi înghiţea medicamentele, fără să opună rezistenţă şi, chiar dacă se mai odihnea din cînd în cînd, se

juca frumos cu jucăriile şi răsfoia cărţile ilustrate cu poze, cu aceeaşi plăcere ca întotdeauna.

A doua zi după ce Barty se îmbolnăvise, Agnes a coborît la parter şi l-a găsit la masa din bucătărie, în pijama, colorînd fericit nişte imagini dintr-o carte.

Cînd Agnes îl lăudă că era aşa un băieţel viteaz, care îşi ducea guturaiul pe picioare, fără să se plîngă, Barty ridică din umeri. Continuînd să coloreze, spuse:

– E doar aici.

– La ce te referi?

– La răceala mea.

– Răceala ta e doar aici?

– Nu e peste tot.

Agnes era încîntată de conversaţiile lor. Barty era mult mai avansat în privinţa vorbirii şi a vocabularului, decît alţii de vîrsta lui, însă tot copil rămînea, iar remarcele lui erau pline de inocenţă şi de farmec.

– Vrei să zici că răceala ta e doar la nas, nu şi la picioare?

– Nu, mami. Oamenii nu fac răceală la picior.

– Picioare.

– Mda, aşa, confirmă el, colorînd cu albastru un iepuraş care dansa cu o veveriţă.

– Adică e cu tine în bucătărie, dar nu şi dacă te duci în salonaş? Răceala ta face cum vrea ea?

– Asta-i chiar o prostie.

– Dar tu ai zis că răceala ta e doar aici. Poate că o să rămînă la bucătărie, sperînd să capete o bucăţică de plăcintă.

– Răceala mea e doar aici, insistă el, nu peste tot unde merg.

– Vasăzică... nu eşti doar aici cu răceala ta?

– Nu, nu.

– Dar unde mai eşti, mă rog, conaşule Lampion? În curte, ca să te joci?

– Mda, pe undeva.

– În salonaş, ca să citeşti?

– Mda, pe undeva.

– Toate în acelaşi timp?

Cu limba vîrîtă între dinţi, în timp ce se concentra să nu coloreze cu albastru dincolo de conturul iepuraşului, Barty încuviinţă din cap: „Îhî".

Sună telefonul, punînd capăt discuţiei lor, însă Agnes avea să şi-o amintească la sfîrşitul acelui an, în Ajunul Crăciunului, cînd Barty a ieşit să se plimbe în ploaie şi a schimbat pentru totdeauna viziunea maică-sii despre lume şi despre propria-i existenţă.

Spre deosebire de mulţi alţi copii mici, pe Barty nu-l deranjau schimbările. De la biberon la pahar, de la coşuleţul de dormit la pătuţ, de la mîncărurile preferate la gusturi necunoscute, pe el îl fascina noul. Deşi Agnes rămînea mereu prin preajmă, lui Barty îi convenea la fel de mult şi dacă era lăsat, temporar, în grija Mariei Gonzalez sau a lui Edom, zîmbindu-i la fel de vesel şi unchiului Jacob, cînd îl vedea.

N-a trecut niciodată printr-o fază în care să nu se lăse strîns în braţe sau sărutat. Era un băieţel lipicios şi tandru, căruia îi plăcea să i se arate că este iubit.

Curenţii fricii iraţionale, care periodic tulbură, îndeobşte, practic orice copilărie, nu au agitat apele frumos curgătoare ale primilor trei ani din viaţa lui Barty. Nu îi era teamă de doctor sau de dentist, nici de frizer. Nu-i era nici frică să adoarmă, iar în timpul somnului se părea că avea numai vise frumoase.

Întunericul, sursa spaimei din copilărie de care majoritatea adulţilor nu scapă complet niciodată, nu îl înfricoşa pe Barty. Deşi, pentru o vreme, în dormitorul lui s-a aflat o mică veioză cu Mickey Mouse, rolul acelei lumini nu era să îl aline pe băieţel, ci să calmeze nervii maică-sii, care se frămînta la gîndul că puiul ei putea să se sperie, dacă se trezea noaptea singur, în beznă.

Poate, însă, că grija aceasta nu reprezenta doar o banală nelinişte de mamă. Dacă în noi lucrează, într-adevăr, şi un al şaselea simţ, atunci poate că, în subconştient, Agnes îşi dădea seama de tragedia ce avea să vină: tumorile, operaţia, cecitatea.

Bănuiala lui Agnes că Barty va fi un copil minune se confirmase în dimineaţa în care băiatul, care tocmai împlinise un an, şedea pe scăunelul lui înalt şi număra plăcintele de pe masă. În următorii doi ani, diverse dovezi de inteligenţă

extraordinară şi de talente minunate nu făcuseră decît să întărească, de fapt, convingerea lui Agnes.

Exact în ce domeniu avea să excelеze Barty, nu s-a putut şti iniţial. Avea multiple talente.

Cînd i s-a dat o muzicuţă micuţă, s-a apucat să improvizeze diverse versiuni simplificate ale unor melodii auzite la radio. Beatles, cu „All You Need Is Love"; The Box Tops', cu „The Letter". Stevie Wonder, cu „I Was Made to Love Her". Lui Barty, îi era suficient să asculte o dată un cîntec, pentru a-l reproduce destul de fidel.

Deşi armonica din tablă şi plastic era mai degrabă de jucărie, băiatul interpreta la ea bucăţi muzicale surprinzător de complexe. Din cîte putea aprecia Agnes, Barty nu falsa niciodată.

Unul dintre cadourile preferate primite de Crăciun, în 1967, a fost o muzicuţă cu douăspreze orificii şi cu patruzeci şi opt de ancii, care prindea trei octave. Chiar şi în mînuţele lui şi cu limitele inevitabile ale buzelor de copil, acest instrument mai sofisticat îi dădea posibilitatea să interpreteze versiuni complete ale tuturor cîntecelor care îi plăceau.

Era talentat, de asemenea, şi la vocabular şi vorbire.

Încă de foarte mic, Barty era în stare să stea foarte cuminte, cu condiţia ca maică-sa să-i citească. Nu îşi pierdea niciodată răbdarea, nemaifiind atent, cum se întîmplă cu alţi copii. Îi plăcea mai ales să şadă amîndoi unul lîngă celălalt, iar ea să urmărească fiecare rînd cu degetul, astfel încît el să poată vedea cu precizie fiecare cuvînt pe care i-l citea. În felul acesta, a învăţat singur să citească încă de la trei ani.

În scurt timp, a renunţat la cărţile de poveşti cu poze şi a trecut la romane scurte pentru cei care citeau bine, iar apoi, rapid, la cărţi pentru adolescenţi. *Aventurile lui Tom Swift* şi misterele lui Nancy Drew l-au capivat toată vara, pînă la începutul toamnei.

O dată cu cititul, a venit şi scrierea, aşa că într-un carneţel a început să-şi noteze diverse aspecte interesante din povestirile care îi plăceau. „Jurnalul unui cititor de cărţi", cum îşi intitulase el acest caiet, o fascina pe Agnes, care îl citea cu permisiunea lui; însemnările lui personale erau pline de entuziasm, seriozitate şi farmec – însă, practic, de la o lună la alta, Agnes observa că deveneau din ce în ce mai

puţin naive, fiind în schimb mult mai complexe, mai contemplative.

Deşi, ani de zile, predase limba engleză, ca profesor voluntar, unor grupuri de cîte douăzeci de elevi şi cu toate că o învăţase pe Maria Elena Gonzalez să vorbească o engleză impecabilă şi fără vreun accent semnificativ, Agnes nu prea a avut ce să-i predea fiului ei. Mai mult chiar decît alţi copii, acesta întreba *de ce* cu o regularitate ameţitoare, de ce asta şi de ce aia, dar niciodată aceeaşi întrebare de două ori. Şi, de cele mai multe ori, ştia deja răspunsul pe care îl aştepta de la ea, vrînd doar să îşi confirme acurateţea deducţiei lui. Era un autodidact atît de perfect, încît învăţa de unul singur, mai bine decît la orice colegiu renumit.

Lui Agnes toate aceste evenimente i se păreau uluitoare, amuzante, ironice – şi un pic triste. I-ar fi fost foarte drag să îl poată învăţa pe băieţel să citească şi să scrie, să vadă cum cunoştinţele şi competenţa lui înfloreau încet sub îngrijirea ei. Deşi susţinea din plin felul în care Barty îşi explora singur talentele şi cu toate că era mîndră de uluitoarele lui realizări, simţea că progresele lui rapide o privau de dreptul de a se bucura de copilăria lui, chiar dacă în multe privinţe tot un copil rămînea.

Judecînd după imensa plăcere de a învăţa, Barty nu se simţea privat de nimic. Pentru el, lumea era ca o portocală cu nenumărate straturi, pe care o curăţa de coajă şi o savura cu încîntare.

În noiembrie 1967, povestirile despre Father Brown, detectivul, scrise de G.K. Chesterton pentru adulţii amatori de mistere, făceau tot deliciul pentru Barty. Seria aceasta de cărţi avea să păstreze un loc special în inima lui pentru tot restul vieţii – la fel ca şi *The Star Beast* de Roman Heinlein, care s-a numărat printre cadourile lui de Crăciun din acel an.

Şi, totuşi, în ciuda pasiunii lui pentru citit şi muzică, evenimentele sugerau că aptitudinile lui pentru matematică erau şi mai mari chiar.

Înainte de a învăţa singur să citească, tot singur a învăţat să numere şi să desluşească ora pe cadranul ceasului. Semnificaţia timpului avea asupra lui un impact pe care Agnes nu-l putea pricepe, poate deoarece conştientizarea naturii infinite a universului şi a naturii finite a fiecărei vieţi

omeneşti – precum şi înţelegerea deplină a implicaţiilor acestor cunoştinţe – intervin, la majoritatea dintre noi, abia la tinereţe, dacă nu chiar mai tîrziu, pe cînd în cazul lui Barty, splendorile vaste ale universului şi, prin comparaţie, natura umilă a existenţei umane au fost sesizate, analizate şi absorbite în numai cîteva săptămîni.

O vreme, îl amuza să i se ceară să determine numărul de secunde scurse de la un anumit eveniment istoric. I se dădea data, iar el făcea calculele în minte, oferind un răspuns corect în numai douăzeci de secunde, rar poate ceva mai mult de un minut.

Doar de două ori, Agnes i-a verificat răspunsul.

Prima oară, a avut nevoie de creion, hîrtie şi nouă minute, ca să calculeze numărul de secunde scurse de la un eveniment petrecut în urmă cu 125 ani, şase luni şi opt zile. Răspunsul ei a diferit de al lui, însă cînd a verificat calculele a constatat că uitase să ţină seama de anii bisecţi.

A doua oară, înarmată cu faptul calculat anterior că fiecare an obişnuit conţine 3 153 600 secunde, iar un an bisect conţine în plus 86 400 secunde, Agnes a putut verifica răspunsul lui Barty în numai patru minute. După aceea, a acceptat cifrele lui, fără să le mai verifice.

În mintea lui, fără nici un efort aparent, Barty păstra un total mereu actualizat al numărului de secunde de cînd venise el pe lume şi al numărului de cuvinte din fiecare carte pe care o citea. Agnes nu verifica niciodată totalul cuvintelor dintr-un volum întreg; totuşi, cînd Agnes pomenea despre orice pagină dintr-o carte pe care Barty tocmai o terminase, băiatul ştia numărul de cuvinte pe care îl conţinea.

Aptitudinile lui muzicale erau mai degrabă un fel de prelungire a extraordinarului său talent la matematică. Barty spunea că muzica consta în numere, înţelegînd prin aceasta, probabil, că putea traduce instantaneu notele oricărui cîntec într-un cod numeric personal, pe care îl reţinea, avînd capacitatea de a repeta cîntecul prin repetarea secvenţei codului. Cînd descifra o partitură muzicală, el vedea nişte aranjamente de numere.

Citind despre copiii minune, Agnes a aflat că majoritatea geniilor matematice aveau şi talent la muzică. Într-o măsură mai mică, dar totuşi impresionantă, şi reciproca era valabilă.

Aptitudinile lui Barty la citit şi la scris păreau şi ele legate de talentul pentru matematică. Pentru el, limba însemna întîi nişte sunete, un fel de muzică simbolizînd obiecte şi idei, iar această muzică era tradusă apoi în silabe scrise, folosind alfabetul – pe care el îl vedea ca un sistem matematic, utilizînd douăzeci de cifre, în loc de zece.

Din cercetările ei, Agnes a descoperit că, în comparaţie cu alţi copii minune, Barty nu era chiar atît de excepţional. Unele genii matematice erau absorbite de algebră şi chiar de geometrie, înainte de a împlini trei ani. Jascha Heifetz a devenit un violonist desăvîrşit la trei ani, iar la şase ani interpreta concerte de Mendelssohn şi Ceaikovski; Ida Händel le cînta, însă, de cînd avea cinci ani.

În cele din urmă, Agnes a ajuns să bănuiască, însă, că în ciudă plăcerii pe care băiatul o afişa pentru matematică şi, în general, pentru numere, marele lui talent şi marea lui pasiune se aflau în altă parte. Drumul lui se îndrepta spre un destin mai uluitor şi mai straniu decît viaţa oricăruia dintre geniile despre care citise ea.

Geniul lui Bartholomew ar fi fost poate înfricoşător, ba chiar odios, dacă făptura lui nu ar fi rămas deopotrivă copil şi copil genial. Tot la fel, ar fi părut agasant dacă s-ar fi arătat impresionat de propriile lui talente.

În ciuda minţii sclipitoare, Barty rămînea un băieţel căruia îi plăcea să alerge, să sară, să facă tumbe. Un copil care se dădea într-un leagăn, prins de stejarul din curtea din spate. Care s-a entuziasmat cînd a primit o tricicletă. Care chicotea încîntat, urmărindu-l pe unchiul Jacob sucind şi răsucind pe degete o monedă.

Şi, cu toate că nu era sfios, Barty nu era nici înfumurat. Nu urmărea să smulgă laude pentru realizările lui, care, de fapt, nici nu erau prea cunoscute în afara familiei lor. Toată satisfacţia lui venea de la citit, explorat, perfecţionare.

Crescînd, băiatul părea mulţumit să stea de unul singur sau împreună cu mama şi unchii lui. Cu toate acestea, Agnes se frămînta la gîndul că printre vecinii lor nu existau copii mici. Credea că Barty ar fi fost mai fericit dacă ar fi avut un tovarăş de joacă.

– Am, totuşi, pe undeva, o asigură el, într-o seară cînd Agnes îl învelea înainte de culcare.

– Oh? Şi unde îţi ţii tu prietenii ăştia – în debaraua din spate?

– Nu, acolo trăiesc monştrii, zise Barty, în glumă, fiindcă lui nu-i fusese niciodată frică de aşa ceva.

– Ho-ho, făcu ea, ciufulindu-l. Ia uite unde era Scheletul din dulap.

Barty nu se uita prea mult la televizor. Rămăsese şi el treaz suficient de tîrziu, cînd să vadă de cîteva ori „Scheletul din dulap", la care rîsese cu mare antren.

– Undeva, spuse el, sînt nişte copii, prin vecini.

– Ultima oară cînd m-am uitat eu afară, la sud de casa noastră, n-am văzut-o decît pe domnişoara Galloway. Pensionară. Nemăritată. Fără copii.

– Da, da, lasă, undeva există o doamnă căsătorită, care are nepoţi.

– Şi are două vieţi?

– Mai mult de două.

– Sute!

– Mult mai multe.

– Selma Galloway, femeia misterioasă.

– Se poate, uneori.

– Ziua, profesoară la pensie, noaptea spioană rusă.

– Probabil nu oriunde spioană.

Încă din această seară, aici lîngă patul fiului ei, Agnes a început să priceapă vag că unele dintre aceste conversaţii amuzante cu Barty nu erau poate chiar atît de fanteziste, pe cît păreau, şi că în felul lui copilăresc băiatul exprima nişte adevăruri, pe care ea le lua drept fabulaţii.

– Iar la nord de noi, spuse Agnes, ademenindu-l, Janey Carter a plecat la colegiu anul trecut. Şi era singurul copil din familie.

– Familia Carter nu locuieşte tot timpul acolo, zise el.

– Oh? Şi ce face? Închiriază casa unor piraţi cu piraţi-copii, unor clovni cu clovni-copii?

– Tu eşti „Scheletul din dulap", chicotea Barty.

– Iar tu ai o imaginaţie bogată.

– Nu chiar. Te iubesc, mami.

Barty căscă somnoros şi adormi cu o repeziciune uluitoare.

Şi, pe urmă, totul s-a schimbat, într-o clipă incredibilă. Totul s-a schimbat profund şi pentru totdeauna.

Ajunul Crăciunului, pe coasta Californiei. Deşi soarele a strălucit dimineaţa, norii s-au adunat după-amiaza, însă zăpada lipsea: greu de alunecat pe pante cu sania.

Prăjituri şi plăcinte delicioase ambalate în cutii termoizolante, daruri învelite în hîrtii strălucitoare şi legate cu funde lucioase: Agnes pregătise livrările pentru prietenii ei mai nevoiaşi, dar şi pentru cei avuţi şi îndestulaţi. Fiecare chip drag, fiecare îmbrăţişare, fiecare surîs, fiecare urare veselă „Crăciun fericit", ori de cîte ori poposea la cîte o casă, o îmbărbătau şi îi dădeau curaj pentru misiunea tristă care o aştepta după ce împărţea toate darurile.

Barty o însoţea pe mama lui, în furgoneta Chevrolet verde a acesteia. Deoarece prăjiturile, plăcintele şi cadourile erau prea numeroase pentru a încăpea într-un singur vehicul, Edom lua şi el parte la expediţie, venind în urma lor cu automobilul lui galben cu alb, Ford Country Squire, fabricat în 1954.

Agnes botezase convoiul lor de maşini „Caravana de Crăciun", denumire pe gustul lui Barty, care era pasionat de magic şi aventură. Tot timpul se răsucea pe scaun şi se ridica în genunchi, ca să se uite la unchiul Edom, căruia îi făcea cu mîna viguros.

Atît de multe opriri, dar aşa de scurte, o splendoare de pomi de Crăciun, împodobiţi diferit după gusturile fiecărei familii, fursecuri, ciocolată fierbinte, cocteil de ouă, discuţii matinale în bucătării luminoase îmbălsămate de mirosuri de bucate apetisante şi – după-amiaza, cînd se mai răcorise afară – urări sărbătoreşti în faţa şemineului, daruri oferite şi daruri primite, dulciuri la schimb, „Silver Bells", „Hark How the Bells" şi „Jingle-Bell Rock" la radio: şi aşa s-a făcut ora trei după-amiaza, în Ajunul Crăciunului, cînd toate livrările fuseseră încheiate înainte de venirea lui Moş Crăciun.

Cu furgoneta încărcată de dulciuri, bunătăţi de tot felul şi cadouri, Edom porni direct spre casă, plecînd de la locuinţa lui Obadiah Sepharad, unde făcuseră ultimul popas. Gonea cu viteză, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l ajungă din spate nişte tornade sau valuri uriaşe.

Lui Agnes şi lui Barty le mai rămînea o oprire, unde bucuria Crăciunului avea să rămînă veşnic îngropată

împreună cu soţul, de care îi era dor şi acum în fiecare zi, şi tatăl, pe care copilul nu-l va cunoaşte niciodată.

Intrarea în cimitir era străjuită de chiparoşi. Înalţi şi solemni, arborii făceau parcă de gardă, ca să împiedice, poate, duhurile agitate să iasă afară pe tărîmul celor vii.

Joey se odihnea sub paza severă a chiparoşilor, dar lîngă un arbore de piper din California. Cu ramurile lui graţioase şi revărsate în cascadă, copacul stătea parcă în meditaţie sau rugăciune.

Afară era răcoare, dar nu se făcuse, totuşi, frig. O briză uşoară purta cu ea mirosul mării de dincolo de deal.

S-au dus la mormînt cu trandafiri roşii şi albi. Agnes cu cei roşii, Barty cu cei albi.

Primăvara, vara şi toamna, împodobeau mormîntul cu trandafirii cultivaţi de Edom în curtea laterală. În acest anotimp neprielnic rozelor, buchetele aduse acum de Crăciun fuseseră cumpărate de la o florărie.

Încă din adolescenţă, Edom fusese atras de grădinărit, făcîndu-i mare plăcere să cultive trandafirii hibrizi. Avea numai şaisprezece ani cînd una dintre florile lui a cîştigat primul loc la o expoziţie florală. Aflînd de competiţie, tatăl lui a considerat că prin acceptarea premiului Edom păcătuia grav prin trufie. Pedepsit, Edom a zăcut la pat trei zile, iar cînd, în cele din urmă, a coborît la parter, a descoperit că taică-său îi rupsese toate tufele de trandafiri.

Peste unsprezece ani, la cîteva luni după ce se însurase cu Agnes, Joey l-a invitat pe Edom la o mică „plimbare cu maşina". Nedumerit, cumnatul acceptase şi se trezise în faţa unei sere. S-au întors acasă de-acolo cu saci întregi de pămînt special, borcane cu îngrăşămînt de plante şi un set complet de unelte noi. Amîndoi au greblat solul din grădina laterală, au săpat pămîntul şi au pregătit terenul pentru varietatea bogată de soiuri hibride ce urmau să fie livrate peste o săptămînă.

Acest rozariu era singura relaţie a lui Edom cu natura, care nu-i inspira groază. Agnes era convinsă că entuziasmul lui Joey pentru refacerea grădinii constituia, în parte, motivul pentru care Edom nu se interiorizase aşa de mult ca Jacob, fiind mult mai apt decît fratele lui geamăn pentru a funcţiona dincolo de zidurile apartamentului.

Trandafirii care umpleau acum vazele îngropate în colţurile lespezii funerare nu erau dintre cei cultivaţi de Edom. Oricum, însă, el îi cumpărase. Se dusese personal la florărie şi alesese fiecare boboc; nu se simţise în stare, totuşi, să meargă la cimitir cu Agnes şi Barty.

– Lui tăticu îi place Crăciunul? întrebă Barty, aşezîndu-se pe iarba de la mormînt, lîngă piatra funerară.

– Tăticului tău îi plăcea Crăciunul, ba mai mult chiar, era sărbătoarea lui preferată. Începea să facă planuri încă din iunie. Dacă nu se găsise deja un Moş Crăciun, tatăl tău se oferea cu plăcere.

Folosind o cîrpă curată, pe care o aduseseră special pentru a lustrui inscripţia gravată pe piatra de la mormînt, Barty zise:

– Se pricepe la numere, ca mine?

– Păi, a fost agent de asigurări, or numerele sînt importante în această branşă. Era şi un bun investitor. Nu avea geniul tău la cifre, dar sînt convinsă că tot de la el ai moştenit acest talent la matematică.

– Şi citeşte povestirile misterioase cu Father Brown?

Lăsîndu-se pe vine lîngă băieţelul care freca grabitul cu sîrg, Agnes spuse:

– Barty, iubitule, de ce tot...?

Copilul se opri din lustruit şi se uită în ochii ei:

– Ce?

Deşi s-ar fi simţit ridicolă formulînd astfel această întrebare adresată oricărui alt copil de trei ani, Agnes ştia că nu exista altă soluţie mai bună de a afla răspunsul de la fiul ei precoce:

– Scumpete... nu-ţi dai seama că vorbeşti despre tăticul tău mereu la timpul prezent?

Barty nu învăţase regulile gramaticale, însă şi le însuşise, aşa cum trandafirii lui Edom îşi absorbeau îngrăşămintele.

– Ba da.

– De ce?

Băiatul ridică din umeri.

Iarba din cimitir fusese cosită în onoarea sărbătorilor de iarnă. Mirosul de fîn proaspăt devenea tot mai pregnant, în timp ce Agnes îşi contempla fiul minune.

– Iubitule, dar tu înțelegi... sînt sigură de asta... că tăticul tău a murit.

– Sigur. În ziua cînd m-am născut eu.

– Exact.

Datorită inteligenței și personalității lui, Barty i se părea mai mare și mai puternic decît în realitate. Cînd parfumul ierbii devenii mai rafinat și mai fascinant chiar, Agnes își văzu fiul mai clar, parcă, decît în ultima vreme: micuț de tot, orfan de tată, dar brav, împovărat cu un talent care era o binecuvîntare, dar care făcea, totuși, imposibilă o copilărie normală, nevoit să crească într-un ritm mai rapid decît îi este dat oricărui alt copil să suporte. Barty era dureros de delicat, atît de vulnerabil, încît atunci cînd Agnes îl privea intuia un pic din oribilul sentiment de neajutorare care îi copleșea pe Edom și pe Jacob.

– Mi-ar fi plăcut ca tăticul tău să te cunoască, zise Agnes.

– Undeva, mă cunoaște.

Inițial, crezu că Barty se referise la faptul că tatăl lui îl veghea din Ceruri, iar cuvintele lui o înduioșară, suprapunînd un arc de amărăciune peste curba zîmbetului ei.

Pe urmă, însă, băiețelul adăugă noi nuanțe contrariante sensului dinainte, spunînd:

– Tăticu a murit aici, dar nu a murit în toate locurile unde sînt eu.

Exact cum îi spusese în iulie, cînd se referise la guturai: *Răceala mea e doar aici, nu peste tot unde sînt eu.*

Crengile copacului foșniseră în adierea vîntului, rozele își înclinaseră cupele strălucitoare. Acum, o neclintire se lăsă peste cimitir, ca și cum s-ar fi ridicat de sub iarbă, ieșind din necropola repausaților veșnici.

– Mie mi-e urît aici, zise Barty, dar nu mi-e urît pretutindeni.

La fel ca în conversația avută la culcare, în septembrie: *Pe undeva, există copii în vecini.*

Și undeva Selma Galloway, vecina lor, nu era o fată bătrînă, cu o femeie măritată și cu nepoți.

Brusc, o slăbiciune stranie, o spaimă informă o făcură pe Agnes să cadă în genunchi lîngă băiat.

– Uneori, e trist aici, mami. Dar nu e trist în toate locurile

unde eşti. O mulţime de locuri. Tăticu e cu tine şi cu mine, şi sîntem fericiţi, şi totul e bine.

Din nou acele construcţii gramaticale mai ciudate, pe care le interpretase uneori drept greşeli, cum mai fac şi geniile cîteodată, sau poate drept expresia unor speculaţii fanteziste; în ultima vreme, însă, bănuia că era vorba despre ceva mai complex – şi poate mai sumbru. Acum, spaima ei căpăta contur, făcînd-o să se întrebe dacă dezordinile de personalitate care modelaseră viaţa fraţilor ei nu îşi aveau cumva rădăcinile nu numai în maltratările la care fuseseră supuşi de tatăl lor, ci şi în vreo moştenire genetică denaturată, care se manifesta, poate, şi la fiul ei. În ciuda marilor lui talente, nu excludea posibilitatea ca Barty să fie sortit unei vieţi limitate, din cauza unei probleme psihologice de o natură unică – sau cel puţin diferită –, sugerată iniţial de aceste conversaţii ocazionale, care nu păreau întru totul coerente.

– Şi într-o sumedenie de undevauri, spuse Barty, lucrurile sînt mai rele pentru noi, decît aici. În unele undevauri, ai murit şi tu, cînd m-am născut eu, aşa că nici pe tine nu te-am întîlnit vreodată.

Frazele acestea i se păreau lui Agnes întortocheate şi bizare, făcînd-o să se teamă de stabilitatea mentală a lui Barty.

– Te rog, scumpete... te rog, nu mai...

Voia să-i ceară să nu mai spună toate ciudăţeniile acelea, să nu mai vorbească aşa, dar totuşi nu putea rosti aceste cuvinte. Cînd Barty ar fi întrebat-o de ce, cum era inevitabil, ar fi trebuit să-i explice cît de îngrijorată era gîndindu-se că poate ceva nu era în regulă cu el, dar cum să-i pomenească fiului ei despre o asemenea spaimă? El era odorul ei, lumina ochilor ei, or dacă el eşua din cauza lipsei ei de încredere în el, Agnes s-ar fi simţit complet distrusă.

Ploaia care începu brusc o scuti de corvoada de a termina fraza. Cîteva picături mari care îi udară pe faţă îi făcură să ridice ochii spre cer; în acel moment, începu să toarne cu găleata.

– Hai, scumpule, fuga.

La venire, avuseseră mîinile ocupate cu trandafirii pe care îi aduceau la mormînt, aşa că nu se gîndiseră să mai ia şi umbrela. În afară de asta, deşi cerul arăta urît, prognoza meteo nu anunţase precipitaţii.

Aici, ploaia, dar undeva noi ne plimbăm la soare.

Gîndul acesta o speria pe Agnes, o tulbura – dar totuşi, inexplicabil, îi şi umplea de alinare şi căldură inima îngheţată.

Furgoneta lor era parcată pe alee, la cel puţin o sută de metri de mormînt. În lipsa vîntului, ploaia cădea ca plumbul, drept în jos, aidoma şirurilor dintr-o perdea cu mărgele, iar dincolo de aceste văluri transparente automobilul se vedea ca într-un miraj lucitor şi întunecos.

Supraveghindu-l pe Barty cu coada ochiului, Agnes îşi potrivea mersul după paşii picioruşelor lui, aşa că atunci cînd ajunse la maşină era înfrigurată şi udă leoarcă.

Băiatul se duse glonţ spre portiera din dreapta. Agnes îl lăsă în pace, ştiind că, politicos, dar ferm, copilul şi-ar exprima supărarea, dacă ar fi încercat să îl ajute la ceva ce putea face singur.

Cînd Agnes deschise portiera din dreptul şoferului şi se prăbuşi pe scaun, la volan, Barty reuşise să se urce lîngă ea. Mîrîind, copilul închise portiera, trăgînd-o cu amîndouă mîinile, în momentul în care maică-sa băga cheia în contact şi pornea motorul.

Era udă ciuciulete şi dîrdîia de frig. Din păr i se prelingeau picături de apă pe faţă, pe care şi le ştergea cu dosul palmei.

În maşină, mirosea a lînă muiată şi a ţesături ude fleaşcă. Agnes porni încălzitorul şi reglă unghiul orifiicilor ventilatorului, astfel încît să bată spre Barty.

– Iubitule, potriveşte la fel şi în cealaltă parte.

– Mi-e bine.

– Ai grijă să nu faci pneumonie, spuse ea, aplecîndu-se să regleze orificiile ventilatorului spre el.

– Mami, tu ai nevoie de căldură, nu eu.

Şi, cînd în cele din urmă, Agnes se uită la el, clipind des din genele ude, Agnes văzu că Barty avea hainele complet uscate. Nici un nestemat de ploaie nu sclipea în părul lui negru şi des sau pe obrăjorii de copil. Cămaşa şi puloverul erau perfect uscate, de parcă atunci le-ar fi scos din şifonier. Pe pantalonii kaki se vedeau urmele întunecate ale cîtorva picături de ploaie – însă Agnes îşi dădu seama că ea îl stropise, de fapt, cînd se întinsese peste el să aranjeze ventilatorul.

– Eu am alergat acolo unde nu era ploaie, spuse el.

Crescută de un tată căruia orice formă de distracţie i se

părea o blasfemie, Agnes nu văzuse niciodată numere cu magicieni pînă la vîrsta de nouăsprezece ani, cînd Joey Lampion, care îi făcea curte, o dusese la un astfel de spectacol. Iepuraşi scoşi de urechi din jobenuri, porumbei întrupaţi din fum, asistente tăiate în două cu ferăstrăul şi reparate apoi, ca să poată merge din nou; orice iluzie veche încă de pe timpul lui Houdini a amuzat-o în seara aceea, lăsînd-o cu gura căscată. Acum, îşi aminti de o scamatorie în care iluzionistul turnase o cană cu lapte într-o pîlnie improvizată din cîteva pagini de ziar, făcînd ca laptele să dispară cînd pîlnia, încă uscată, fusese desfăşurată la loc, evidenţiind un ziar obişnuit. Emoţia pe care o simţise atunci nici nu se compara cu starea de uimire care o cutremura acum, văzînd că Barty nu era deloc ud pe haine sau pe păr, de parcă ar fi stat toată după-amiaza la gura sobei.

Deşi avea pielea udă de la ploaie, Agnes simţi cum, de spaimă, i se ridică perişorul de pe ceafă. Pielea de găină de pe braţe nu avea nimic de-a face cu hainele ei ude şi reci.

Cînd încercă să spună *cum*, nu izbuti să rostească, sub nici o formă, cuvîntul. Amuţise complet, de parcă n-ar fi vorbit în viaţa ei.

Încercînd cu desperare să-şi adune minţile, Agnes privea afară la cimitirul potopit de ape, unde copacii îndoliaţi şi monumentele masive se vedeau înceţoşate prin parbrizul şiroind de ploaie. Fiecare formă strîmbată, fiecare culoare întinată, fiecare undă de lumină şi înfiorare de umbre se împotriveau tentativelor ei de a le lega de lumea pe care o cunoştea, ca şi cum licărind în faţa ei se afla un peisaj de vis.

Porni ştergătoarele de parbriz. În mod repetat, în arcul de geam curat, cimitirul se dezvăluia cu detalii pregnante, dar totuşi locul nu i se părea deloc cunoscut. Întreaga ei lume se schimbase prin faptul că Barty mersese prin ploaie fără să se ude.

– Asta-i doar o glumă veche, se auzi ea spunînd, parcă de la distanţă. Doar n-ai păşit *printre* picături?

Rîsul cristalin al băiatului răsună vesel ca şi clinchetul clopoţeilor de la sania Moşului: spiritul Crăciunului nu-l părăsise pe copil.

– Nu *printre*, mami. Nimeni n-ar putea face asta. Doar am alergat pe acolo unde nu era ploaie.

Agnes se încumetă să se uite iarăşi la el.

Era tot băieţelul ei. Ca de obicei, băieţelul ei. Bartholomew. Barty. Dulceaţa ei. Iubiţelul ei.

Dar însemna mai mult decît îşi imaginase ea că avea să fie băiatul ei, mai mult decît o simplă minune.

– Cum, Barty? Doamne Sfinte, cum?

– Tu nu simţi?

Capul înclinat pe umăr. Privire întrebătoare. Ochii uluitori şi frumoşi ca mintea lui.

– Ce să simt? întrebă ea.

– Cum sînt lucrurile. Nu simţi... toate felurile cum sînt lucrurile?

– Felurile? Nu ştiu la ce te referi.

– Of, chiar nu simţi deloc?

Simţea scaunul maşinii sub şezut, hainele ude lipite de ea, aerul umed şi lipicios, şi mai simţea groaza necunoscutului, ca un imens vid neluminat pe marginea căruia se clătina, dar nu simţea nicidecum ce spunea el, fiindcă lucrul pe care-l simţea el îl făcea să zîmbească.

Glasul rămăsese singurul lucru uscat la ea, subţiat, pergamentos, fisurat, gata să i se scuture ca praful din gură:

– Ce să simt? Explică-mi tu.

Era atît de tînăr şi de nemarcat de viaţă, încît şi dacă se încrunta fruntea tot netedă îi rămînea. Privi afară la ploaie, iar în cele din urmă zise:

– Nu-mi vin cuvintele potrivite.

Deşi, pentru vîrsta de trei ani, vocabularul lui Barty era cu mult mai vast, decît la un copil obişnuit, şi cu toate că putea citi şi scrie ca un elev de opt ani, Agnes înţelegea perfect de ce nu-şi găsea cuvintele potrivite. Cu bogatele ei cunoştinţe de limbă, rămăsese totuşi mută văzînd de ce fusese în stare băiatul ei.

– Iubitule, ai mai făcut asta pînă acum?

– N-am ştiut că pot, scutură el din cap.

– N-ai ştiut că poţi... merge pe acolo unde nu e ploaie?

– Nu, nu. Decît atunci cînd a fost nevoie.

Aerul cald de la sistemul de ventilaţie a maşinii nu izbutea să-i încălzească lui Agnes oasele îngheţate. Împingînd de pe faţă o şuviţă de păr ud, îşi dădu seama că îi tremurau mîinile.

– Ce-ai păţit? întrebă Barty.

– Sînt cam... cam speriată, Barty.

– De ce? exclamă el uimit, ridicînd vocea şi sprîncenele.

Fiindcă poţi merge prin ploaie, fără să te uzi, fiindcă mergi prin ALT LOC, şi Dumnezeu ştie unde o fi acel loc sau dacă nu există riscul SĂ RĂMÎI BLOCAT ACOLO, să rămîi blocat acolo ŞI SĂ NU TE MAI ÎNTORCI NICIODATĂ, iar dacă poţi face asta, probabil că poţi face şi alte lucruri imposibile, şi, chiar aşa deştept cum eşti, nu-ţi dai seama de primejdiile implicate de lucrurile astea pe care le faci – de care nimeni nu-şi poate da seama – şi pe urmă mai există oamenii care ar deveni interesaţi de tine, dacă ar şti că poţi face asta, savanţi care ar vrea să te scormonească, şi mai rău decît savanţii, OAMENI PERICULOŞI care ar spune că siguranţa naţională este mai importantă decît drepturile unei mame asupra copilului ei, OAMENII CARE TE-AR PUTEA FURA, FĂRĂ SĂ MĂ LASE SĂ TE MAI VĂD VREODATĂ, care ar însemna moartea pentru mine fiindcă eu vreau ca tu să ai o viaţă frumoasă, normală, fericită, şi eu vreau să te ocrotesc, să te urmăresc cum creşti şi te faci mare şi minunat, cum ştiu că vei fi, FIINDCĂ TE IUBESC MAI MULT DECÎT ORICE, IAR TU EŞTI ATÎT DE DULCE, ŞI TU NU-ŢI DAI SEAMA CÎT DE SUBIT, CÎT DE ORIBIL LUCRURILE SE POT ÎNRĂUTĂŢI.

Se gîndea la toate astea, însă închise ochii şi spuse:

– N-am nimic. Lasă-mă doar un pic, da?

– Nu ai de ce să fii speriată, o linişti Barty.

Auzi portiera, iar cînd deschise ochii, băiatul coborîse deja din maşină, în ploaia torenţială de afară. Îl strigă, dar el continua să se îndepărteze.

– Mami, uite!

Se întoarse sub potop, cu mîinile larg întinse lateral.

– Nu-ţi fie frică!

Gîfîind, cu inima bubuindu-i în piept, Agnes se uita la fiul ei, prin portiera deschisă.

Rotindu-se în cerc, copilul ţinea capul lăsat pe spate, cu faţa în sus spre cerul din care ploua. Rîdea.

Agnes vedea acum ceea ce nu văzuse cînd alergase cu el prin cimitir, fiindcă se uita drept la el. Dar şi văzînd, tot îi venea greu să creadă.

Barty stătea în ploaie, înconjurat de ploaie, bătut de ploaie,

cu ploaia. Iarba îmbibată de apă scîrţîia sub tălpile lui. Stropii de ploaie, cu milioanele, nu îi ocoleau ca prin farmec silueta. Dar cu toate astea Barty rămînea uscat aidoma pruncului Moise plutind pe rîu în arca făcută de mamă din papură.

În noaptea cînd se născuse Barty, cînd Joey zăcea deja mort în Pontiacul strivit, cînd medicul o băgase cu targa pe uşa din spate a ambulanţei, Agnes îl văzuse pe soţul ei stînd în picioare acolo, neatins de ploaie, ca şi fiul ei acum. Însă Joey-neudat-de-furtună fusese o fantomă sau o iluzie plăsmuită din cauza şocului şi a hemoragiei.

În lumina acestei după-amieze tîrzii, în Ajunul Crăciunului, Barty nu era o fantomă, nu era o iluzie.

Apărînd în faţa furgonetei, făcîndu-i semn cu mîna maică-sii, amuzîndu-se de uimirea ei, Barty ţipa:

– Nu-ţi fie frică!

Vrăjită, înspăimîntată, dar totuşi fascinată, Agnes se aplecă în faţă, mijind privirea printre ştergătoare.

Copilul se apropia, ţopăind vesel şi făcîndu-i cu mîna în continuare.

Băiatul nu era translucid, cum fusese stafia tatălui lui în acea seară de ianuarie, cînd burniţa, în urmă cu aproape trei ani. Aceeaşi lumină înecată de apă a după-amiezei cenuşii, care dezvăluia pietrele funerare şi copacii şiroind de apă, îl dezvăluia şi pe Barty; nici o strălucire din altă lume nu îşi trimitea lumina de spectru prin el, aşa cum se întîmplase cu Joey-mort-şi-înviat.

La geamul de la portiera şoferului, Barty apăru cu un repertoriu de expresii comice, strîmbîndu-se la maică-sa, dîndu-i cu tifla şi scobind cu degetul de parcă ar fi explorat în căutarea unor comori nazale.

– Nu-ţi fie frică, mami!

Ca reacţie la o cumplită senzaţie de imponderabilitate, Agnes ţinea mîinile atît de încleştate pe volan, încît o dureau deja degetele. Se agăţase de el cu toată puterea, ca şi cum ar fi existat riscul să plutească afară din maşină, urcînd spre sursa ploii infinite.

Dincolo de geam, Barty nu făcea nimic din ceea ce Agnes s-ar fi aşteptat de la un băieţel care nu era tocmai prezent în acel moment al zilei, din moment ce ploaia nu-l putea atinge: nu pîlpîia ca o imagine statică pe un ecran de televizor; nu

licărea ca o figură fantomatică în canicula Saharei şi nici nu se vedea înceţoşat ca reflecţia într-o oglindă aburită.

Era solid ca orice băiat. Era în zi, dar nu şi în ploaie. Se deplasa spre partea din spate a maşinii.

Răsucindu-se pe scaun şi întorcînd capul, Agnes încerca să nu-l piardă din ochi pe fiul ei.

La un moment dat, nu-l mai văzu. Teama ciocănea, ciocănea la uşa inimii ei, deoarece era sigură că Barty se evaporase aidoma corăbiilor care dispar în Triunghiul Bermudelor.

Pe urmă, îl zări înaintînd pe lîngă portiera din stînga.

Oribila senzaţie de imponderabilitate se mai amelioră: o cuprinse o stare de bună dispoziţie efervescentă. Frica nu o părăsise – frica pentru Barty, frica de viitor şi de strania complexitate a Creaţiei pe care doar o întrezărise – însă minunarea şi speranţa frenetică o mai temperau acum.

Băiatul apăru în dreptul uşii deschise, zîmbind. Nu un rînjet de strigoi, cu dinţii dezgoliţi de carne. Zîmbetul lui Barty.

Se sui în maşină. Un băiat. Mic. Fragil. Neudat de ploaie.

57

Pentru Junior Cain, Anul Calului (1966) şi Anul Caprei (1967) au oferit numeroase ocazii de dezvoltare personală şi autoperfecţionare. Chiar dacă în Ajunul Crăciunului, 1967, Junior nu ajunsese capabil să se plimbe prin ploaie, fără să se ude, perioada amintită a fost totuşi, pentru el, plină de realizări importante şi de multe satisfacţii.

A fost, totodată, şi o etapă neplăcută.

În timp ce calul, iar pe urmă capra, au păscut fiecare cîte douăsprezece luni, o bombă cu nitrogen a căzut accidental dintr-un B-52 şi a rămas pierdută, în largul Spaniei, timp de două luni, pînă să fie localizată. Mao Tzedun şi-a lansat Revoluţia culturală, omorînd treizeci milioane de oameni pentru a primeni societatea chineză. James Meredith, activist pentru drepturile omului, a fost rănit cu focuri de armă în

timpul unui marş în Mississippi. La Chicago, Richard Speck a ucis opt asistente medicale, în dormitorul comun al unei case-vagon, iar o lună mai tîrziu, Charles Whitman s-a suit pe un turn la Universitatea din Texas, de unde a împuşcat şi a omorît douăsprezece persoane. Din cauza artritei, Sandy Koufax, vedeta de la Dodgers, a trebuit să se retragă. Astronauţii Grissom, White şi Chaffee au murit la sol, într-un incendiu provocat de o explozie care le-a distrus naveta spaţială Apollo, în timpul simulării unei lansări. Printre celebrităţile care au dat faima pe veşnicie s-au numărat Walt Disney, Spencer Tracy, saxofonistul John Coltrane, scriitoarea Carson McCullers, Vivien Leigh şi Jayne Mansfield. Junior a cumpărat *Inima e un vînător singuratic,* de McCullers şi, cu toate că nu punea la îndoială faptul că n-ar fi fost o scriitoare bună, opera ei s-a dovedit prea sinistră pentru gusturile lui. În aceşti ani, lumea a fost zdruncinată de cutremure de pămînt, măturată de uragane şi taifunuri, năpăstuită de inundaţii, secete şi politicieni, pustiită de molime. Iar în Vietnam ostilităţile erau tot în curs de desfăşurare.

Pe Junior nu-l mai interesa situaţia din Vietnam, iar celelalte ştiri nu-l tulburau nicidecum. Aceşti doi ani au fost supărători pentru el doar din cauza lui Thomas Vanadium.

Incontestabil ucis, poliţaiul maniac era totuşi o ameninţare.

Pentru un timp, Junior a reuşit aproape să se autoconvingă că moneda din cheeseburger, în decembrie 1965, fusese o coincidenţă neînsemnată şi fără legătură cu Vanadium. Scurta vizită la bucătărie, în căutarea făptaşului, îl îndreptăţise să creadă că standardele sanitare ale localului erau inadecvate. Amintindu-şi de bărbaţii aceia soioşi din echipa morţii culinare, se felicita că avusese norocul de a nu găsi vreun şoarece mort turtit pe brînza topită, sau vreo şosetă murdară.

Pe 23 martie 1966, însă, după un rendez-vous amoros ratat cu Frieda Bliss, care colecţiona tablouri de Jack Lientery, un nou artist important, Junior a avut o experienţă care l-a zdruncinat, a sporit semnificaţia incidentului de la restaurant şi l-a făcut să regrete că îşi donase pistolul pentru proiectul prin care poliţia dădea armele la topit şi făcea din ele bricege inofensive.

În cele trei luni dinaintea incidentului din martie, viaţa a fost, totuşi, plăcută.

De la Crăciun pînă la sfîrşitul lui februarie, a fost combinat cu Tammy Bean, o femeie frumoasă, finanţistă, care se specializase în situaţia financiară a companiilor care întreţineau relaţii fructuoase cu dictatorii brutali.

Era, totodată, şi o mare iubitoare de pisici; lucra cu Kitten Konservatory, pentru salvarea de la înec a felinelor abandonate. Ea era managerul pentru investiţiile caritabile. După zece luni, Tammy majorase fondurile societăţii de la douăzeci de mii la un sfert de milion, făcînd speculaţii cu acţiunile la bursă ale unei firme sud-africane, care a dat lovitura, vînzînd tehnologie pentru fabricarea armelor biologice în Coreea de Nord, Pakistan, India şi Tanzania, de unde se exporta cu precădere sisal.

O bucată de timp, Junior a profitat enorm de pe urma sfaturilor date de Tammy în materie de investiţii, iar partidele lor de sex erau nemaipomenite. Ca mulţumire pentru comisioanele substanţiale pe care le cîştiga – şi nu întîmplător pentru toate orgasmele – Tammy i-a dăruit un Rolex. Pe Junior nu-l deranjau cele patru pisici ale ei; nici nu s-a sinchisit măcar cînd din patru s-au făcut şase, iar apoi opt.

În mod regretabil, la ora 2 noaptea, pe 28 februarie, trezindu-se de unul singur în patul lui Tammy, Junior a pornit în căutarea ei şi a găsit-o mîncînd ceva la bucătărie. Renunţînd la furculiţă în favoarea degetelor, înfuleca nişte pastă de carne direct dintr-o cutie de conservă, completînd totul cu un pahar de smîntînă.

După aceea, i-a fost scîrbă s-o mai sărute, iar relaţia lor s-a stricat.

În aceeaşi perioadă, abonîndu-se la operă, Junior a fost la un spectacol cu „Inelul Nibelungilor" de Wagner.

Entuziasmat de muzică, dar incapabil să înţeleagă un cuvînt din libret, Junior a aranjat să ia lecţii de germană cu un profesor particular.

Între timp, s-a perfecţionat în arta meditaţiei. Îndrumat de Bob Chicane, Junior a progresat de la meditaţia prin concentrare cu sămînţă – imaginea mentală a popicului – la meditaţia fără sămînţă. Această formă avansată este mult mai

dificilă, deoarece nu se vizualizează nimic, iar scopul este de a te concentra pentru a-ţi goli complet mintea.

Meditaţia fără sămînţă şi nesupravegheată, în şedinţe mai lungi de un ceas, comportă riscuri. Spre groaza lui, Junior avea să descopere cîteva dintre pericole în septembrie.

Dar întîi, data de 23 martie: întîlnirea ratată cu Frieda Bliss şi ce a descoperit în apartamentul lui, cînd s-a întors acasă în acea seară.

Cu un bust spectacular ca încă nedecedata Jayne Mansfield, Frieda nu purta niciodată sutien. În 1966, stilul acesta de legănare liber nu era prea des văzut. Iniţial, Junior nu şi-a dat seama că lipsa sutienului echivala la Frieda cu o declaraţie de eliberare; el a luat acest lucru drept un indiciu că avea de-a face cu o tîrfă.

A făcut cunoştinţă cu ea într-un curs facultativ de la universitate, intitulat „Cum să îţi sporeşti respectul de sine prin urlatul controlat". Participanţii erau învăţaţi să identifice emoţiile reprimate, toate nocive, şi să scape de ele prin imitaţii vocale autentice ale sunetelor scoase de diverse animale.

Deosebit de impresionat de urletul de hienă, scos la comandă, prin care Frieda se vindecase de trauma emoţională cauzată în copilărie de o bunică autoritară, Junior o invitase să iasă cu el în oraş.

Frieda deţinea o firmă de relaţii publice specializată în artişti, iar la cină i-a tot povestit despre opera lui Jack Lientery. Seria lui curentă de picturi – bebeluşi emaciaţi cu un fundal de fructe coapte şi alte simboluri de îndestulare – îi făcuse pe critici să leşine.

Încîntat să poată fi combinat cu o tipă care trăia în mijlocul culturii – mai ales după două luni petrecute alături de Tammy Bean, avidă după bani, Junior s-a mirat că nu a dat-o gata pe Frieda încă de la prima întîlnire. De obicei, era irezistibil, chiar şi pentru femeile care nu erau tîrfe.

La sfîrşitul celei de-a doua lor întîlniri, totuşi, Frieda l-a invitat pe Junior sus, la ea în apartament, ca să vadă colecţia ei cu tablouri de Lientery şi, negreşit, ca să facă o plimbare cu maşina de extaz numită Cain. Avea şapte pînze ale acestui pictor, primite ca plată parţială a facturilor lui de PR.

Opera lui Lientery întrunea toate criteriile unei arte de mare calitate, pe care Junior le învăţase la cursurile despre

critica de artă. Îi submina simțul realității, îl umplea de prudență, spaimă și ură față de condiția umană, făcîndu-l să regrete că tocmai mîncase la cină.

În timp ce comenta fiecare capodoperă, Frieda devenea tot mai incoerentă. Băuse cîteva cocteiluri, aproape o sticlă întreagă de Cabernet Sauvignon, plus două coniacuri după masă.

Lui Junior îi plăceau femeile care beau mult. Erau, îndeobște, iubărețe – sau măcar nu opuneau rezistență.

Cînd au ajuns la al șaptelea tablou, alcoolul, bucatele franțuzești grele și arta puternică a lui Jack Lientery au pactizat ca s-o dea gata pe Frieda. Aceasta s-a cutremurat toată, s-a sprijinit cu mîna de un tablou, a lăsat capul să-i spînzure în față și a comis o faptă de PR nerecomandabilă.

Junior a sărit în spate exact la timp, ieșind din zona de stropire.

Incidentul a pus capăt oricărei iluzii de idilă romantică; Junior era dezamăgit. Un bărbat cu mai puțină stăpînire de sine ar fi înșfăcat, poate, vreun vas de bronz de alături și ar fi îndesat-o cu capul în el sau viceversa.

Cînd Frieda a terminat de borît și s-a prăvălit leșinată pe jos, Junior a lăsat-o baltă acolo și s-a apucat să îi exploreze camerele.

De cînd percheziționase casa lui Vanadium, în urmă cu peste paisprezece luni, Junior deprinsese gustul de a afla despre alții, scotocindu-le locuința în absența lor. Întrucît voia să evite riscul de a fi arestat pentru efracție și pătrundere cu forța în domicilii străine, aceste explorări erau rare, cu excepția locuințelor unor femei cu care întreținea relații de suficient timp, încît deținerea unei chei de la apartamentul lor să pară un lucru firesc. Noroc că în această epocă de aur a încrederii facile și a relațiilor simple o săptămînă de amor fierbinte putea duce imediat la faza de încredințare a cheii.

Singurul inconvenient: Junior trebuia să își înlocuiască frecvent broaștele de la ușă.

Acum, întrucît nu intenționa să se mai vadă cu această femeie, profită de unica șansă pe care o avea de a afla niște detalii intime și excentrice din viața ei. Porni de la bucătărie, inspectînd conținutul frigiderului și al bufetelor, și își încheie periplul în dormitor.

Dintre ciudăţeniile descoperite de Junior, armele Friedei îl interesară cel mai mult. Acestea erau pitite în diverse locuri, prin tot apartamentul: revolvere, pistoale, puşti. Cu totul, şaisprezece.

Majoritatea acestor arme de foc erau încărcate şi pregătite pentru a fi folosite. Cinci erau păstrate, însă, în cutiile lor originale, în fundul dulapului din dormitor. Evident, avînd în vedere factura originală de cumpărare, care era lipită pe fiecare dintre aceste cinci arme, era de presupus că Frieda le achiziţionase legal.

Junior nu reuşea să-şi explice această atitudine paranoică – deşi, spre surprinderea lui, găsi şase cărţi de Caesar Zedd, în mica ei bibliotecă. Paginile era jerpelite la colţuri, textul foarte subliniat.

Categoric, tipa nu învăţase nimic din aceste lecturi. Un elev sincer şi înţelept al lui Zedd nu ar putea manifesta o lipsa de autocontrol atît de regretabilă, cum era cazul cu Frieda Bliss.

Junior luă una dintre armele puse în cutie, un pistol semiautomat de 9 mm. Vor trece luni, probabil, pînă ca Frieda să remarce lipsa revolverului din dulap, iar atunci oricum nu va avea habar cine-l putuse lua de-acolo.

O rezervă de muniţii căptuşea fundul tuturor sertarelor de la comodă şi de la birou, fiind ascunsă sub articole de lenjerie şi alte haine. Junior îşi însuşi o cutie cu cartuşe de 9 mm.

Lăsînd-o pe Frieda într-o stare de inconştienţă şi duhnind urît a băutură, o stare în care lipsa sutienului nu avea nici o putere să-l excite, Junior plecă.

Peste douăzeci de minute, acasă, îşi turna nişte vin de Xeres peste cuburile de gheaţă din pahar. Sorbind băutura cu înghiţituri mici, stătea în picioare în living, admirînd cele două tablouri.

Cu o parte din profiturile înlesnite de speculaţiile lui Tammy Bean, Junior îşi cumpărase un al doilea tablou de Sklent. Intitulată *În creierul copilaşului zace parazitul blestemului, Versiunea 6,* pictura era atît de formidabil de dezgustătoare, încît geniul artistului nu putea fi pus la îndoială.

În cele din urmă, Junior traversă încăperea, postîndu-se în faţa *Femeii Industriale,* în toată splendoarea ei de fier vechi. Sînii ei din oale de supă îi aminteau de pieptul la fel de planturos al Friedei, şi, din nefericire, gura, deschisă într-un urlet mut, îi amintea de vomitatul Friedei.

Asocierile acestea îi stricau toată plăcerea de a savura sculptura, dar, cînd se întoarse cu spatele la *Femeia Industrială,* privirea i se opri subit asupra monedelor. Trei monede pe jos, lîngă piciorul ei din roţi dinţate şi lame de satîr. Nu fuseseră acolo mai devreme.

Mîinile metalice ale femeii erau tot încrucişate pudic peste sîni. Artistul sudase nişte piuliţe hexagonale mari pe degetele ei din dinţi de greblă, ca să sugereze încheieturile, iar pusă în echilibru pe una dintre piuliţe se vedea o a patra monedă.

Ca şi cum femeia ar fi făcut exerciţii, cît timp Junior fusese plecat.

Ca şi cum cineva ar fi fost aici în seara asta, ca s-o înveţe numărul de prestidigitaţie cu moneda.

Pistolul de 9 mm şi muniţia erau pe masa din vestibul. Cu mîini tremurînde, Junior rupse cutiile şi încărcă arma.

Încercînd să ignore degetul lui fantomă, care îl mînca oribil, se apucă să scotocească prin apartament. Procedă cu multă grijă, decis ca de data asta să nu facă greşeala de a se împuşca singur în picior.

Vanadium nu era aici, viu sau mort.

Junior telefonă la o lăcătuşerie cu program nonstop şi achită taxa suplimentară pentru servicii de noapte, ca să îi fie schimbate cele două încuietori de la uşă.

A doua zi dimineaţă, îşi anulă ora de germană. Era o limbă imposibilă. Cuvintele erau enorm de lungi.

În afară de asta, nu-şi mai putea permite să piardă timpul la nesfîrşit cu învăţarea unei limbi străine sau cu vizionarea spectacolelor de operă. Existenţa lui era prea plină, nelăsîndu-i timp suficient pentru a-l căuta pe Bartholomew.

Un instinct animal îi spunea lui Junior că incidentul cu moneda din restaurant, iar cum cele trei monede din living aveau legătură cu nereuşita lui de a-l dibui pe Bartholomew, bastardul lui Seraphim White. Nu-şi putea explica logic conexiunea; însă, aşa cum ne învaţă Zedd, instinctul animal este singurul adevăr curat pe care îl vom cunoaşte vreodată.

Drept urmare, îşi planifica zilnic tot mai mult timp pentru studierea cărţilor de telefon. Făcuse rost de anuare pentru toate cele nouă regiuni care, împreună cu oraşul propriu-zis, formau Bay Area.

Un om cu numele de Bartholomew îl adoptase pe fiul lui Seraphim şi îl botezase la fel. Junior aplica răbdarea deprinsă prin meditaţie la ceea ce făcea acum şi, instinctiv, elaboră în scurt timp o formulă sacră motivatorie, care i se învîrtea continuu prin minte în timp ce studia cărţile de telefon: *Găseşte tatăl, omoară fiul.*

Vîrsta copilului lui Seraphim era egală cu perioada de timp care trecuse de la moartea lui Naomi, adică aproape cincisprezece luni. În cincisprezece luni, ar fi trebuit ca Junior să-l fi localizat şi eliminat deja pe micul bastard.

Uneori, se trezea noaptea şi se auzea îngînînd cu voce tare formula sacră, pe care se părea că o repetase necontenit în somn. „Găseşte tatăl, omoară fiul".

În aprilie, Junior a descoperit trei Bartholomew. Investigînd aceste ţinte, pregătit să comită o omucidere, a aflat că nici unul dintre ei nu avea un fiu cu numele de Bartholomew şi că nici nu adoptaseră vreodată un copil.

În mai, a găsit alt Bartholomew. Nu era cel pe care îl căuta.

Junior păstra, totuşi, un dosar pentru fiecare din ei, pentru eventualitatea în care instinctul i-ar fi spus mai tîrziu că unul dintre aceşti bărbaţi era, de fapt, duşmanul lui de moarte. Ar fi putut să-i omoare pe toţi, doar ca să se ştie în siguranţă, însă o multitudine de Bartholomew morţi, fie şi răspîndiţi pe mai multe jurisdicţii, tot ar atrage atenţia poliţiei, mai devreme sau mai tîrziu.

Pe trei iunie, a mai găsit un Bartholomew nefolositor, iar sîmbătă, pe 25, s-au petrecut două întîmplări profund supărătoare. A dat drumul la radio, de unde a aflat că „Paperback Writer", tot un cîntec al formaţiei Beatles, urcase pe primul loc în topuri, şi a fost sunat la telefon de o moartă.

Tommy James şi the Shondells, nişte americani de treabă, aveau un disc plasat ceva mai jos în top – „Hanky Panky" –, care după părerea lui Junior era mai bun decît melodia Beatleşilor. Greşeala compatrioţilor lui de a nu sprijini talentele autohtone îl enerva enorm. Naţiunea părea

dornică să renunțe la cultura proprie în favoarea străinilor.

Telefonul sună la 3:20 după-amiaza, exact cînd Junior închidea dezgustat aparatul de radio. Aşezat în nişa pentru mic dejun, cu cartea de telefon pentru abonații din Oakland deschisă pe masă, era cît pe-aici să spună *Găseşte tatăl, omoară fiul,* în loc de „Alo".

– Bartholomew e acasă? se interesă o femeie.

Stupefiat, Junior rămase fără replică.

– Vă rog, vreau să vorbesc cu Bartholomew, insistă cu calm interlocutoarea.

Vorbea încet, aproape în şoaptă, pe un ton plin de îngrijorare; poate, în alte împrejurări, timbrul vocii ei i s-ar fi părut sexy.

– Cine întreabă? spuse el, cam anemic.

– Trebuie să-l previn pe Bartholomew. Trebuie neapărat.

– Dar cine-i la telefon?

Tăcere desăvîrşită la capătul firului. Si, totuşi, femeia era acolo. O simțea acolo, deşi avea senzația că se scufundase undeva la mare adîncime.

Sesizînd primejdia de a spune ce nu trebuia, riscînd să se învinovățească singur, Junior îşi încleştă fălcile şi aşteptă.

Cînd, în cele din urmă, femeia care sunase vorbi din nou, glasul ei părea că venea din alte tărîmuri:

– Vreți să-i spuneți lui Bartholomew...?

Junior ținea receptorul atît de lipit de cap, încît îl durea urechea.

De şi mai departe, parcă:

– Vreți să-i spuneți...?

– Ce să-i spun?

– Spuneți-i că a sunat Victoria, ca să-l prevină.

Clic.

Închisese.

Junior nu credea în morții care nu-şi găsesc locul. Absolut deloc.

Deoarece trecuse mult timp de cînd n-o mai auzise vorbind pe Victoria Bressler – ceea ce nu se întîmplase, oricum, decît de două ori – şi fiindcă femeia de la telefon vorbise atît de încet, Junior nu-şi dădea seama dacă fusese una şi aceeaşi voce.

Nu, imposibil. O ucisese pe Victoria cu aproape un an şi jumătate înainte de acest telefon. Cînd eşti mort, te-ai dus pentru totdeauna.

Junior nu credea în dumnezei, diavoli, rai, iad, viaţa de după moarte. Credinţa lui avea un singur obiect: el însuşi.

Totuşi, toată vara anului 1966, ca urmare a acestui apel telefonic, s-a purtat ca un om obsedat de duhuri. Un curent brusc de aer, fie şi cald, îl îngheţa pînă la oase şi îl făcea să se învîrtă în cerc, în căutarea sursei. În toiul nopţii, din cauza unor zgomote inofensive era în stare să sară din pat şi să scotocească prin tot apartamentul, tresărind la orice umbră nevinovată sau chircindu-se cînd i se năzărea că vede ceva dubios.

Uneori, cînd se bărbierea sau se pieptena, uitîndu-se în oglinda din baie sau din vestibul, lui Junior i se părea că zăreşte o prezenţă întunecată şi vaporoasă, mai puţin substanţială decît fumul, care stătea sau se mişca în spatele lui. Nu se putea concentra asupra ei ca s-o studieze, deoarece în clipa cînd devenea conştient că exista ceva acolo, prezenţa aceea dispărea.

Firește, din cauza stresului imaginaţia îi juca feste.

Din ce în ce mai mult, recurgea la meditaţie ca să scape de stres. Devenise atît de abil la meditaţia fără sămînţă – golindu-şi mintea –, încît o jumătate de oră petrecută aplicînd această tehnică era la fel de revigorantă ca o noapte de somn.

Luni, 19 septembrie, după-amiaza tîrziu, Junior se întoarse obosit acasă, după o nouă investigaţie ineficace privind un Bartholomew, de data aceasta dincolo de golf, în Corte Madera. Epuizat de aceste explorări nesfîrşite, deprimat de lipsa de succes, îşi căută refugiul în meditaţie.

În dormitor, purtînd doar nişte chiloţi, se instală pe podea, aşezat pe o pernă din mătase umplută cu puf de gîscă. Oftînd, adoptă poziţia lotus: şira spinării dreaptă, picioarele încrucişate, mîinile în repaus cu palmele în sus.

– Un ceas, anunţă el, pornind numărătoarea inversă. În şaizeci de minute, ceasul lui interior îl va trezi din starea de meditaţie.

Cînd închise ochii, văzu un popic – o imagine reziduală din vremea meditaţiei cu sămînţă. În nici un minut, izbuti să

dematerializeze popicul, umplîndu-şi mintea cu un vid alb, liniştitor, surd, inform.

Alb. Vid.

După un timp, un glas rupse tăcerea vidului perfect. Bob Chicane. Instructorul lui.

Bob îl încuraja blajin să se întoarcă treptat din starea de meditaţie profundă, să se întoarcă, să se întoarcă, *să se întoarcă...*

Era o amintire, nu o voce reală. Chiar şi după ce te perfecţionai în tehnica meditaţiei, mintea se împotrivea acestui grad de uitare benefică şi încerca să o saboteze cu amintiri auditive şi vizuale.

Folosindu-şi toate puterile de concentrare, care erau formidabile, Junior încercă să îl facă să tacă pe iluzoriul Chicane. La început, glasul se diminuă constant, însă curînd redeveni sonor şi mai insistent.

Cufundat într-o stare de alb-albastru, Junior simţea o presiune pe ochi, iar apoi apărură halucinaţiile vizuale, tulburîndu-i profunda pace interioară. Avea senzaţia că cineva îi ridica pleoapele cu forţa, iar chipul îngrijorat al lui Bob Chicane – cu trăsături tăioase de vulpe, păr negru cîrlionţat şi mustăţi de morsă – era la cîţiva centimetri de el.

Presupunea că Chicane nu era real.

Curînd, realiză că presupunerea lui era greşită, fiindcă atunci cînd instructorul începu să încerce să-l desfacă din poziţia lotus, amorţeala defensivă dinainte dispăru, iar Junior conştientiză durerea. Ceva înfiorător.

Îi zvîcnea tot corpul, de la ceafă pînă în vîrful celor nouă degete de la picioare. Membrele inferioare îl chinuiau cel mai rău.

Chicane nu era singur. Sparky Vox, administratorul clădirii, veni din spate şi se aplecă deasupra lui. În vîrstă de 72 de ani, dar sprinten ca o maimuţică, Sparky mai mult ţopăia, decît mergea normal.

– Sper că nu vă deranjează că i-am dat drumul în casă, domnule Cain.

Sparky avea şi prognatismul tipic maimuţelor.

– Mi-a spus că e ceva urgent, completă el.

După ce îl trase pe Junior din poziţia de meditaţie, Chicane

îl împinse pe spate şi, viguros – ba, mai degrabă, violent – se apucă să-l maseze pe coapse şi pulpe.

– Urîte crampe musculare, explică el.

Junior îşi dădu seama că din colţul gurii îi curgea un fir gros de salivă. Tremurînd, ridică o mînă şi se şterse pe faţă.

Se părea că saliva aşa de multă vreme. Acolo unde nu era ud pe bărbie şi pe gît, era lipicios de la saliva care i se uscase pe piele.

– Omule, cînd am văzut că sun la uşă şi nu-mi deschizi, mi-am dat seama ce se putuse întîmpla, îi spunea Chicane lui Junior.

Pe urmă, îi spuse ceva lui Sparky, care ieşi din cameră, săltînd ca o broască.

Junior nu era în stare să vorbească şi nici măcar să scîncească de durere. Îi cursese atîta salivă din gură şi aşa de mult timp, încît îşi simţea gîtlejul uscat şi dureros. Avea senzaţia că înghiţise, parcă, un sandviş cu lame de ras sărate, care îi rămăseseră înfipte în faringe. Hîrîia gîjîit, cînd respira, ca un sac de nasturi scuturat nonstop.

Masajul brutal îi mai alinase un pic durerea din picioare, cînd Sparky reveni cu şase pungi de cauciuc pline cu gheaţă.

– N-au avut mai multe pungi la farmacie.

Chicane lipi gheaţa de coapsele lui Junior.

– Crampele puternice produc inflamaţii. Facem douăzeci de minute de comprese cu gheaţă, alternînd cu douăzeci de minute de masaj, pînă trece criza.

Criza, însă, nici nu survenise încă.

Acum, Junior înţelegea că stătuse blocat în transă meditativă timp de cel puţin optsprezece ceasuri. Se instalase în poziţia lotus, luni, la ora cinci după-amiaza – iar Bob Chicane îşi făcuse apariţia pentru şedinţa uzuală de instruire, marţi, la ora unsprezece.

– N-am văzut pe nimeni atît de versat ca tine în meditaţia prin concentrare. Eşti mai bun şi decît mine. Din acest motiv, mai ales, tu nu ai voie niciodată să faci şedinţe lungi nesupravegheat, îl dojeni Chicane. Iar, dacă se întîmplă, trebuie cel puţin, înţelegi, cel puţin să foloseşti cronometrul electronic special. Nici nu-l văd aici, aşa-i?

Plin de vinovăţie, Junior scutură din cap.

– Nu, nu-l văd, repetă Chicane. Meditaţiile maraton nu

fac bine. Douăzeci de minute sînt de-ajuns, omule. Hai, cel mult o jumătate de oră. Te-ai bazat pe ceasul tău interior, nu-i aşa?

Fîstîcit, Junior încuviinţă din cap.

– Şi te-ai programat pentru un ceas, aşa-i?

Pînă ca Junior să reuşească să mişte afirmativ din cap, surveni criza: accese de paralizie a vezicii urinare.

Răsuflase uşurat că nu făcuse pe el în timpul lungii transe. Acum, însă, ar fi acceptat orice umilinţă, numai să scape de spasmele astea oribile.

– Of, Doamne, mormăi Chicane, în timp ce îl căra pe Junior la baie, cu ajutorul lui Sparky.

Nevoia de a se uşura era teribilă, inexprimabilă, iar impulsul de a urina irezistibil, dar cu toate astea nu putea să-şi dea drumul. Timp de peste optsprezece ceasuri, procesul natural de urinare fusese înfrînat din cauza meditaţiei prin concentrare. Acum, era complet blocat. De fiecare dată cînd se căznea să îşi dea drumul, îl zgîlţîia o nouă crampă oribilă. Avea senzaţia că un lac întreg îi umplea acum vezica urinară şi că un dig imens îi crescuse, parcă, în uretră.

În viaţa lui, Junior nu avusese asemenea dureri, fără ca întîi să fi ucis pe cineva.

Decis să nu plece pînă ce elevul lui nu scăpa de orice pericol fizic, emoţional şi mintal, Bob Chicane a rămas pînă la trei şi jumătate. Cînd s-a retras, i-a dat o veste proastă lui Junior:

– Nu mai pot face lecţii cu tine, omule. Îmi pare rău, dar eşti prea intens pentru mine. Mult prea intens. În tot ceea ce faci. Toate femeile cu care te combini, toată povestea asta cu cărţile de telefon – acum chiar şi cu meditaţia. Mult prea intens pentru mine, prea obsesiv. Hai să trăieşti şi să fii fericit, omule.

Rămas singur, Junior şedea la masa din bucătărie, cu o cană de cafea şi o prăjitură de ciocolată.

După ce îi trecuse blocajul acela dureros al vezicii urinare, iar Junior scăpse de lacul din el, Chicane i-a recomandat multă cafeină şi zahăr, ca mijloc preventiv împotriva unei improbabile, dar deloc imposibile, reveniri spontane a stării de transă. „Oricum, după ce ai pompat în tine atîtea valuri

alpha, nu ar mai trebui, prea curînd, să simţi nevoia de somn."

În realitate, deşi slăbit şi cu dureri difuze în tot corpul, Junior se simţea revigorat mintal şi extraordinar de alert.

Venise vremea cînd se impunea să se gîndească mai serios la situaţia şi la viitorul lui. Autoperfecţionarea rămînea un ţel lăudabil, însă era nevoie ca eforturile lui să fie mai focalizate.

Avea capacitatea de a fi excepţional în tot ce făcea. Bob Chicane fusese corect în această privinţă: Junior era mult mai intens decît alţi bărbaţi, poseda talente mai mari şi energia de a şi le folosi.

Retrospectiv, realiză că meditaţia nu i se potrivea. Era o activitate pasivă, or el era din fire un om activ, care se simţea cel mai bine acţionînd.

Se refugiase în meditaţie, fiindcă se simţise frustrat din cauza eşecurile permanente în căutarea lui Bartholomew, dar şi tulburat de experienţele aparent paranormale legate de monede şi de telefoane de la morţi. Mult mai tulburat decît crezuse sau decît fusese în stare să recunoască.

Teama de necunoscut este o slăbiciune, întrucît presupune nişte dimensiuni ale vieţii dincolo de controlul omenesc. Zedd ne învaţă că nimic nu este dincolo de controlul nostru, că natura nu este decît o moară nesăbuită, lipsită de mistere ca un banal suc de mere.

În plus, teama de necunoscut este o slăbiciune şi fiindcă ne umileşte. Umilinţa, declară Caesar Zedd, este ceva strict pentru perdanţi. În scopul avansării sociale şi financiare, trebuie să ne prefacem că sîntem umili – să ne tîrîm picioarele, să băgăm capul între umeri şi să facem remarce autodenigratoare –, deoarece înşelăciunea este moneda civilizaţiei. Dar dacă ne complacem vreodată într-o umilinţă autentică, nu vom fi altfel decît grosul omenirii, ceea ce Zedd numeşte „o mocirlă sentimentală pasionată de eşec şi de perspectiva propriei fatalităţi".

Îndopîndu-se cu prăjitură şi cafea, ca să se ferească de o recădere spontană într-o catatonie meditativă, Junior recunoscu, bărbăteşte, că fusese slab, că reacţionase faţă de necunoscut prin frică şi că se retrăsese, în loc să procedeze la o confruntare îndrăzneaţă. Întrucît, pe lumea asta, nici unul dintre noi nu poate avea încredere decît în el însuşi,

autoamăgirea este periculoasă. Îi plăcea şi mai mult de el aşa, cînd îşi recunoştea slăbiciunea, cu francheţe.

Pedepsit de evenimentele recente, se jură să înceteze cu şedinţele de meditaţie, să evite toate reacţiile pasive la provocările vieţii. Era preferabil să exploreze necunoscutul, decît să se retragă speriat din faţa lui. În afară de asta, prin explorările lui, putea demonstra că necunoscutul era o simplă bagatelă.

Trebuia să înceapă prin a învăţa cît mai mult despre fantome, hărţuirile strigoilor şi răzbunarea morţilor.

În lunile rămase din 1966, în viaţa lui Junior Cain nu s-au mai petrecut decît două incidente aparent paranormale. Primul a fost, miercuri, pe 5 octombrie.

Într-o plimbare culturală, verificînd cele mai recente opere într-un circuit al galeriilor lui de artă preferate, Junior ajunse în cele din urmă la vitrinele celebrei Galerie Coquin. Expusă sub ochii trecătorilor pe strada aglomerată, era o sculptură de Wroth Griskin: două piese mari, fiecare cîntărind pe puţin 230 de kilograme, plus şapte bronzuri mai mici înălţate pe nişte piedestale.

Fost puşcăriaş, Griskin făcuse unsprezece ani de închisoare pentru omor nepremeditat, fiind eliberat pe cauţiune datorită presiunilor unei coaliţii de artişti şi scriitori. Avea un talent imens. Nimeni înainte de Griskin nu reuşise să exprime acest grad de violenţă şi turbare prin bronz, iar Junior avea de multă vreme opera artistului pe lista lui de achiziţii viitoare.

În vitrinele galeriei, opt dintre cele nouă sculpturi erau atît de şocante, încît mulţi trecători, zărindu-le, păleau, întorceau capul şi plecau grăbiţi. Nici un cunoscător printre ei.

A noua piesă nu era artă, categoric nu o operă de Griskin, şi nu putea tulbura pe nimeni aşa de mult cum îl zdruncina pe Junior. Pe un piedestal negru se înălţa un sfeşnic de bronz identic cu cel care îi zdrobise ţeasta lui Thomas Vanadium şi sporise dimensiunile feţei de bidon turtit a poliţaiului.

Sfeşnicul cenuşiu părea mînjit cu o substanţă neagră. Poate cărbune. Ca şi cum ar fi fost tăvălit prin foc. Partea de sus a sfeşnicului, pe suportul pentru ceară şi în soclul pentru

lumînare, era stropită parcă de o ploaie de vin roşu. Culoarea petelor de sînge vechi.

Nişte fire de păr se lipiseră de petele acestea sinistre de pe sfeşnic, probabil cînd erau încă ude. Păr de om, pesemne.

Frica se cocoloşise, parcă, prin venele lui Junior, rămas încremenit ca materializarea unei embolii, printre trecătorii care circulau grăbiţi, şi convins că din clipă în clipă putea face apoplexie.

Închise ochii. Numără pînă la zece. Îi deschise.

Sfeşnicul era în continuare pe piedestal.

Repetîndu-şi în gînd că natura nu este decît o maşinărie imbecilă, complet lipsită de orice mister, şi că necunoscutul ţi se va părea întotdeauna familiar, dacă cutezi să îi ridici vălul, Junior descoperi că era capabil să se mişte. Deşi avea senzaţia că fiecare picior cîntărea cel puţin cît un bronz turnat de-al lui Wroth Griskin, Junior stăbătu trotuarul şi intră în Galerie Coquin.

În prima dintre cele trei săli mari, nu era nimeni: nici clienţi, nici reprezentanţi ai expoziţiei. Numai galeriile de artă mai ieftine sînt întotdeauna ticsite de cumpărători şi vînzători onctuoşi. Într-o firmă selectă cum era Coquin, vulgul nu vine să caşte gura degeaba, iar valoarea superioară a operelor de artă şi atractivitatea lor devin evidente prin aversiunea aproape patologică a personalului de a-şi promova marfa.

A doua şi a treia sală se dovediră, de asemenea, nepopulate şi lipsite de orice zgomot, ca spaţiile izolate fonic din casele funerare. În partea din spate a ultimei încăperi, se zărea uşa discretă a unui birou. În timp ce Junior străbătea cea de-a treia sală, monitorizat probabil de camerele de supraveghere cu circuit închis, un bărbat ieşi silenţios din birou, ca să-l întîmpine.

Custodele acesta era înalt, cu păr argintiu, trăsături fine şi afişa aerul acela atotştiutor şi impunător al ginecologilor cu clientelă nobilă. Purta un costum gri bine croit, iar ceasul de aur Rolex, pe care îl avea la mînă, făcea parte din tipul de „pradă" pentru care Worth Griskin ar fi putut face moarte de om, în vremurile lui de restrişte.

– M-ar interesa una dintre sculpturile mai mici de Griskin, spuse Junior, reuşind să pară calm, deşi i se uscase gura de

frică, iar mintea îi vîjîia de imagini smintite cu poliţaiul maniac, mort şi putrezit, dar bîntuind totuşi prin San Francisco.

– Da, vă rog? rosti eminenţa cu păr argintiu, încreţindu-şi nasul, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca acest client să întrebe dacă piedestalul era şi el inclus în preţ.

– Mă fascinează mai mult pictura, decît operele dimensionale, în general, explică Junior. Într-adevăr, singura sculptură pe care am achiziţionat-o este o statuie de Poriferan. *Femeia Industrială,* pe care o cumpărase cu ceva mai mult de nouă mii de dolari, în urmă cu nici un an şi jumătate şi de la o altă galerie, valora în prezent pe puţin treizeci de mii de dolari, la preţul pieţei, ceea ce demonstra cît de mult crescuse celebritatea lui Bavol Poriferan.

Atitudinea glacială a custodelui se înmuie la această dovadă de gust şi resurse financiare. Zîmbi sau se strîmbă din cauza unui vag miros urît – greu de spus – şi se prezentă: Maxim Coquin, proprietarul galeriei de artă.

– Piesa care m-a intrigat, îi dezvălui Junior, este cea care seamănă oarecum cu un s-s-sfeşnic. E foarte diferită de celelalte.

Arătîndu-se absolut perplex, custodele îl pofti să-l urmeze, prin cele trei săli, pînă la vitrinele din faţă. Aluneca pe parchetul lustruit, de parcă ar fi fost pe rotile.

Sfeşnicul dispăruse. Pe piedestalul pe care se aflase, se înălţa acum un bronz de Griskin, atît de răscolitor de strălucit, încît, privindu-l şi în fugă, orice călugăriţă sau asasin puteau avea coşmaruri din cauza lui.

Cînd Junior încercă să se explice, Maxim Coquin făcu o mutră plină de îndoială, ca un poliţist cînd ascultă alibiul unui suspect cu mîinile însîngerate. După care: „Sînt absolut sigur că Wroth Griskin nu face sfeşnice. Dacă vă interesează aşa ceva, v-aş recomanda sectorul de articole casnice de la Gump's."

Furios şi jignit deopotrivă, dar încă speriat, ca un colaj multimedia de emoţii umblătoare, Junior plecă de la galeria de artă.

Ajuns afară, se întoarse ca să se uite la vitrine. Ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă sfeşnicul, care în mod supranatural nu era vizibil decît din stradă, poate. Degeaba, nu era acolo.

*

Toată toamna, Junior a citit carte după carte despre năluci, strigoi, case bîntuite, corăbii fantomă, şedinţe de spiritism, manifestări ale spiritelor – ciocănit în mobilă, apariţii, scris, înregistrări sonore, vorbit în transă, invocarea duhurilor, exorcism, proiecţie astrală, revelaţii cu tabla Ouija şi brodatul.

Căpătase convingerea că orice persoană realizată în viaţă datorită autoperfecţionării trebuie să aibă o meserie în care să exceleze, or lucrul de mînă îi plăcea mai mult decît olăritul sau traforajul. Pentru olărit, ar fi avut nevoie de o roată de olar şi de un cuptor, greu de plasat în casă; iar la traforaj se făcea multă mizerie, cu tot felul de lipiciuri şi lacuri. În decembrie, şi-a început primul proiect: o mică faţă de pernă, pe care trebuia să brodeze o bordură geometrică, înconjurînd un citat din Caesar Zedd: „Umilinţa e pentru perdanţi".

La 3:22 noaptea, în 13 decembrie, după o zi plină în care făcuse cercetări pe tema fantomelor, căutase în cartea de telefon persoane cu numele de Bartholomew şi lucrase la broderie, Junior se trezi auzind pe cineva cîntînd. O singură voce. Fără acompaniament instrumental. O femeie.

Iniţial, nedezmeticit încă din somn, aşa cum stătea lungit în confortul somptuos al aşternutului luxos, Junior crezu că vocea aceea care cînta era o continuare vagă a unui vis dinainte. Deşi avea modulaţii, glasul rămînea atît de stins, încît Junior nu izbuti să identifice imediat melodia, însă cînd recunoscu „Someone to Watch over Me" se ridică brusc în capul oaselor şi azvîrli cuvertura la o parte.

Aprinzînd luminile, Junior se apucă să caute sursa serenadei. Ţinea în mînă pistolul de 9 mm, care era complet inutil împotriva spiritelor; numeroasele lui lecturi despre fantome nu-l convinseseră de realitatea lor. Credinţa lui în eficacitatea gloanţelor – şi, de ce nu, a sfeşnicelor din bronz – rămăsese intactă.

Deşi domol şi oarecum cavernos, fredonatul femeii era extraordinar de pur şi încîntător pentru auz. Cu toate acestea, cîntecul avea ceva tulburător, o nuanţă stranie de alean, de dor, de tristeţe sfîşietoare. În lipsa unui termen mai adecvat, vocea ei era *obsedantă*.

Junior încerca s-o prindă, însă femeia se eschiva. Mereu i se părea că sunetul vine din camera de alături, însă cînd intra

acolo, avea senzaţia că vocea se auzea din încăperea de unde tocmai ieşise.

De trei ori, cîntecul se opri, dar de două ori, exact cînd credea că încetase complet, femeia începuse din nou să fredoneze. A treia oară, tăcerea persistă.

Această veche clădire venerabilă, construită solid ca un castel, era bine izolată fonic; zgomotele din celelalte apartamente nu răzbeau decît arareori pînă la Junior. Niciodată pînă atunci nu auzise vocea vreunui vecin, atît de distinct încît să poată desluşi cuvintele rostite – sau, în cazul de faţă, cîntate.

Exclus, probabil, ca femeia care cîntase să fie Victoria Bressler, asistenta moartă, însă Junior credea că exact aceeaşi voce auzise şi la telefon, mai demult, pe 25 iunie, cînd cineva care să dăduse drept Victoria sunase ca să îl atenţioneze de urgenţă pe Bartholomew.

La 3:31 noaptea, deşi nu începuse să se lumineze încă de ziuă, Junior simţea că nu mai putea dormi. Deşi suav, melancolic şi deloc lugubru, cîntecul spectral i se păruse... ameninţător.

Se gîndi să facă un duş şi să-şi înceapă ziua mai devreme. Dar îşi tot amintea de *Psycho:* Anthony Perkins îmbrăcat cu haine de femeie şi răsucind un cuţit de măcelar.

Brodatul nu se dovedi un refugiu. Lui Junior îi tremurau mîinile destul de rău, aşa că nu putea coase frumos.

Starea de spirit în care era excludea orice lectură despre strigoi.

Aşa că se aşeză la masa din bucătărie, cu cărţile lui de telefon, reluînd căutările anevoiase pentru a-l găsi pe Bartholomew.

Găseşte tatăl, omoară fiul.

În numai nouă zile, Junior s-a culcat cu patru femei frumoase: una în Ajunul Crăciunului, următoarea în seara de Crăciun, a treia în ultima zi a anului, iar a patra în ziua de Anul Nou. Pentru prima oară în viaţă – şi în toate cele patru ocazii – plăcerea actului sexual nu a fost completă.

Şi asta nu fiindcă nu ar fi fost suficient de performant. Ca de obicei, a fost ca un taur, un armăsar, un satir nesătul. Nici

una dintre femei nu s-a plîns; nici una n-a mai avut energia să se plîngă, cînd isprăvise cu ele.

Şi, totuşi, ceva lipsea.

Se simţea gol pe dinăuntru. Neterminat.

Deşi foarte frumoase, nici una dintre aceste femei nu l-a satisfăcut aşa cum îl satisfăcuse Naomi.

Se întreba dacă Ceea ce Lipsea era, poate, iubirea.

Cu Naomi, sexul fusese glorios, fiindcă erau legaţi pe planuri multiple, mult mai profunde decît simplul nivel fizic. Fuseseră atît de apropiaţi, atît de îngemănaţi sufleteşte şi intelectual, încît cînd făcea dragoste cu ea făcea parcă dragoste cu el însuşi; şi niciodată nu va mai avea parte de o asemenea intimitate.

Tînjea după un alt suflet pereche. Era suficient de înţelept, însă, încît să ştie că tot dorul din lume nu putea transforma femeia nepotrivită în femeia visurilor lui. Dragostea nu poate fi cerută, planificată sau fabricată. Dragostea vine întotdeauna prin surprindere, se mulează pe tine cînd te aştepţi mai puţin, ca rochia pe Anthony Perkins.

Nu-i rămînea decît să aştepte. Şi să spere.

Speranţa a devenit mai uşor de susţinut cînd anii 1966 şi 1967 au adus cel mai mare progres în vestimentaţia feminină, de cînd se inventase acul de cusut: minijupa, iar apoi micromini. Deja, Mary Quant – inimaginabil, dar un designer *britanic* – cucerise Anglia şi Europa cu creaţiile ei splendide; acum scotea şi America din evul mediu al modestiei psihopatice.

Pretutindeni în oraşul fabulos vedeai expuse gambe, genunchi şi coapse ferme. Priveliştea deşteptă romanticul din Junior, care tînjea cu desperare, mai mult decît oricînd, după femeia perfectă, iubita ideală, jumătatea potrivită a sufletului său incomplet.

Şi, totuşi, cea mai trainică relaţie din tot anul a fost cu o cîntăreaţă fantomatică.

Pe 18 februarie, se întoarse acasă după-amiaza, de la nişte cursuri pentru canalizarea spiritelor, şi auzi pe cineva cîntînd, de cum deschise uşa de la intrare. Aceeaşi voce. Şi acelaşi cîntec oribil. La fel de stins ca înainte, modulîndu-se repetat.

Rapid, se apucă să caute surse, însă în nici un minut, pînă să poată da de urma vocii, aceasta se stinse. Spre deosebire

de noaptea aceea de decembrie, de data asta cîntecul nu reîncepu mai tîrziu.

Pe Junior îl deranja ideea că misterioasa cîntăreață își făcuse numărul cînd el nu era acasă. Se simțea violat. Cotropit.

De fapt, nu fusese nimic aici. Junior tot nu credea în fantome, așa că nu putea concepe că un spirit se plimbase prin casă în absența lui.

Cu toate acestea, senzația de violare se accentuă în timp ce, derutat și nervos, patrula prin camerele acelea lipsite acum de muzică.

Pe 19 aprilie, *Surveyor 3*, fără oameni la bord, a aterizat pe suprafața lunară și a început să transmită fotografii pe Pămînt, iar cînd Junior a ieșit din baie, după dușul matinal, a auzit din nou același cîntec straniu, care venea parcă dintr-un loc mai îndepărtat și mai extraterestru decît luna.

În pielea goală, șiroind de apă, răscoli apartamentul. Ca și în noaptea de 13 decembrie, vocea părea să vină din aer: din fața lui, pe urmă din spate, din dreapta, dar acum din stînga.

De data aceasta, totuși, cîntatul dură mai mult decît înainte, suficient de mult încît Junior să înceapă să suspecteze țevile de căldură. Camerele erau înalte, iar țevile erau montate sus, pe pereți.

Folosindu-se de o scăriță pliantă, izbuti să se ridice spre una dintre gurile de aer ale instalației de încălzire din living, suficient de aproape, încît să-și poată da seama dacă melodia venea cumva de-acolo. Exact atunci, cîntatul se opri.

Ceva mai tîrziu în aceeași lună, Junior află de la Sparky Vox că sistemul de încălzire al clădirii implica o unitate centrală, cu ramificații discrete în fiecare apartament. Prin instalația de răcire-încălzire, nu se propaga nici un zgomot de la o locuință la alta, întrucît fiecare apartament avea propriile țevi.

Toată primăvară, vara și toamna anului 1967, Junior a întîlnit alte femei, s-a culcat cu cîteva, fiind ferm convins că toate cuceririle lui avuseseră parte de niște experiențe unice,

alături de el. Suferea, însă, în continuare de acelaşi gol sufletesc.

Cu nici una dintre femei nu s-a întîlnit mai mult de cîteva ori şi nici una nu a încercat să se agaţe de el la despărţire, deşi regretau probabil teribil momentele petrecute cu el.

Cîntăreaţa spectrală nu afişa nicidecum reţinerea surorilor ei în carne şi oase de a se ţine scai de el.

Într-o dimineaţă de iulie, Junior se afla la biblioteca publică, uitîndu-se printre rafturi în căutarea unor volume exotice despre ocultism, cînd glasul fantomă se manifestă lîngă el. Aici, cîntecul suna mai încet decît în apartament, ca un fel de murmur, şi părea mai continuu.

Două bibliotecare se aflau la biroul din faţă, cînd se uitase ultima oară în acea direcţie, dar acum nu le mai avea în unghiul lui vizual, fiind deci prea departe ca să poată auzi melodia. Junior venise acolo devreme, înainte ca biblioteca să se deschidă, iar pînă acum nu se întîlnise cu alţi cititori.

Întrucît rafturile erau căptuşite cu placaj în spatele cărţilor, Junior nu avea posibilitatea să vadă ce se întîmpla pe celălalt culoar dintre biblioteci.

Tomurile formau ziduri de labirint, o reţea de cuvinte.

Iniţial, trecu de la un culoar la altul, de fiecare dată tot mai repede, convins că femeia care cînta se găsea în spaţiul următor, pe urmă în următorul, şi aşa mai departe. Ea fusese cumva umbra aceea fugitivă pe care o zărise furişîndu-se după colţ? Mirosul acela de femeie, care persista pe unde trecuse?

Pe aleile labirintului, continua să se mişte, dar pe urmă înapoi din nou, înapoi pe unde venise, traseu întortocheat, cotit, de la literatura ocultă la cea modernă, de la istorie la ştiinţă popularizată, iar aici încă o dată ocultul, mereu cu umbra zărită fugitiv şi periferic, încît poate doar i se năzărise, parfum de femeie sesizat o clipă şi pierdut apoi din nou în mirosurile de hîrtie veche şi clei de legătorie, traseu întortocheat, cotit, pînă cînd brusc încremeni locului, gîfîind greoi, oprit de constatarea că nu mai auzea cîntatul.

În toamna anului 1967, Junior a trecut în revistă sute de mii de liste de abonaţi telefonici, localizînd arareori cîte un Bartholomew. În San Rafael sau Marinwood. În Greenbrae

sau San Anselmo. Îi localiza, îi investiga şi constata că nu aveau nici o legătură cu bastardul lui Seraphim White.

Între diverse femei noi şi broderii pe feţe de pernă, Junior participa la şedinţe de spiritism, asista la prelegeri ţinute de vînători de fantome, vizita case bîntuite de stafii şi citea alte cărţi stranii. A pozat chiar în faţa aparatului de fotografiat al unui mediu celebru, ale cărui poze dezvăluiau uneori aura unor prezenţe benefice sau malefice plutind în vecinătatea subiectului, deşi în cazul lui femeia-mediu nu a putut discerne urma grăitoare a nici unui spirit.

Pe 15 octombrie, Junior a achiziţionat un al treilea tablou de Sklent: *Inima e cuib de viermi şi gîndaci, veşnică vînzoleală, veşnică fojgăială, Versiunea 3.*

Ca să sărbătorească, la plecarea din galeria de artă, s-a dus la braseria de la Fairmont Hotel, sus pe Nob Hill, decis să bea o bere şi să mănînce un cheeseburger.

Deşi, în general, mînca mai mult la restaurant, nu mai comandase un burger de vreo doi ani, de cînd găsise moneda aceea înfiptă în felia de brînză topită, în decembrie 1965. Într-adevăr, de atunci, nu mai riscase niciodată să ceară nici un fel de sandvişuri la restaurant, limitîndu-se la mîncărurile care se serveau întinse pe farfurie.

La braseria Fairmont, Junior comandă cartofi prăjiţi, un cheeseburger şi salată de varză crudă. Ceru ca burgerul să îi fie adus la masă neasamblat: cele două jumătăţi de chiflă puse cu faţa în sus, tocătura de carne aşezată separat pe farfurie, felia de roşie şi cea de ceapă aranjate lîngă tocătura de carne, iar felia de brînză netopită pe o farfurioară separată.

Nedumerit, dar amabil, chelnerul îi aduse mîncarea exact în felul cum comandase el.

Junior ridică tocătura cu furculiţa, nu găsi nici o monedă sub ea, şi puse carnea pe una dintre jumătăţile de chiflă. Pregăti sandvişul cu toate aceste ingrediente, adăugă ketchup şi muştar, după care muşcă din el cu poftă.

Cînd văzu că o blondă se holba la el dintr-un separeu alăturat, îi zîmbi şi îi făcu cu ochiul. Deşi, după gustul lui, nu i se părea prea atrăgătoare, nu avea nici o motiv să fie nepoliticos.

Tipa sesizase probabil reacţia lui şi îşi dăduse seama că

nu avea nici o şansă să-l vrăjească, din moment ce întoarse imediat capul, privind în altă direcţie.

Acum, cînd consumase cu succes burgerul şi ştia că era proprietarul unui nou tablou de Sklent, Junior se simţea mult mai fericit, decît în ultima vreme. Buna lui dispoziţie se datora şi faptului că nu mai auzise cîntăreaţa fantomatică de peste trei luni, de atunci, din bibliotecă, în luna iulie.

Peste două nopţi, dintr-un vis cu viermi şi gîndaci, se trezi în modulaţiile vocii ei.

Se şocă singur, cînd se aşeză în capul oaselor, zbierînd: „Taci din gură, taci din gură, taci din gură!"

Încetişor, „Someone to Watch over Me" continua neabătut.

Probabil că Junior urlase *taci din gură* mult mai insistent decît îşi dădea seama, din moment ce vecinii începură să-i bată în perete, ca să-l facă să înceteze.

Nimic din ceea ce învăţase despre domeniul supranaturalului nu îl apropiase mai mult de credinţa în fantome şi în tot ceea ce presupunea aceasta. Însă el credea, în continuare şi întru totul, în Enoch Cain Jr., refuzînd să facă loc pe altarul lui altor lucruri sau altor persoane, decît el.

Se vîrî adînc sub cuvertură, îşi turti pe cap o pernă înfoiată, ca să astupe cîntecul, şi începu să îngîne: „Găseşte tatăl, omoară fiul", pînă ce, sleit de puteri, se cufundă în somn.

Dimineaţa, la micul dejun, analizînd totul dintr-o perspectivă mai calmă, disecă pe îndelete criza de isterie din toiul nopţii, întrebîndu-se dacă nu suferea cumva de tulburări psihologice. Conchise că nu.

În noiembrie şi decembrie, Junior a studiat texte criptice despre lumea supranaturală, a schimbat alte femei într-un ritm uluitor chiar şi pentru el, a găsit trei persoane cu numele de Bartholomew şi a brodat zece feţe de pernă.

Nimic din ceea ce citea nu îi oferea o explicaţie satisfăcătoare pentru ceea ce i se întîmplase. Nici una dintre femei nu putea umple golul din sufletul lui, iar toţi cei trei Bartholomew erau inofensivi. Numai brodatul îi mai oferea satisfacţii, însă, deşi Junior era mîndru de iscusinţa lui, ştia că un bărbat în toată firea nu-şi putea găsi împlinirea doar în lucrul de mînă.

Pe 18 decembrie, cînd formaţia Beatles a urcat în topuri cu „Hello Goodbye", Junior fierbea de supărare din cauza incapacităţii lui de a găsi dragostea sau copilul lui Seraphim, aşa că traversă la volanul maşinii Golden Gate Brodge, pînă în Marin County, ducîndu-se în continuare pînă în oraşul Terra Linda, unde îl omorî pe Bartholomew Prosser.

Prosser – 56 ani, văduv, contabil – avea o fiică de 30 de ani, Zelda, care era avocată la San Francisco. Junior mai fusese deja cu maşina în Terra Linda, ca să se intereseze de contabil; ştia deja că Posser nu avea nici o legătură cu copilul fatal al lui Seraphim.

Dintre cei trei Bartholomew depistaţi recent, îl alese pe Prosser fiindcă, năpăstuit cu numele de Enoch, Junior compătimea cu orice fată pe care părinţii o blestemaseră cu numele „Zelda".

Contabilul locuia într-o casă albă în stil georgian, pe o stradă străjuită de conifere uriaşe.

La opt seara, Junior parcă la două străzi distanţă de casa ţintă. Porni pe jos spre locuinţa lui Prosser, cu mîinile înmănuşate vîrîte în buzunarele de la impermeabil şi cu gulerul ridicat.

Fuioare dense şi albe de ceaţă se rostogoleau prin împrejurimi, parfumate cu mirosul de lemne arse în nenumărate şeminee, ca şi cum tot ce se afla dincolo de graniţa canadiană ar fi luat foc.

Răsflarea lui Junior fumega din el, ca şi cum corpul lui ar fi conţinut flăcări vioaie. Îşi simţea obrajii reci. Frigul era revigorant.

La multe case, şirurile cu beculeţe de Crăciun pictau desene colorate pe la streşini, în jurul ferestrelor şi de-a lungul balustradei de la verandă – totul atît de estompat de ceaţă, încît Junior avea senzaţia că se deplasează printr-un peisaj de vis cu lampioane japoneze.

Era o noapte liniştită, cu excepţia unui lătrat de cîine, undeva în depărtare. Cavernos, cu mult mai stins decît cîntecul fantomatic care îl obsedase recent pe Junior, hămăitul gros al dulăului îl tulbură, totuşi, atingînd o coardă esenţială a sufletului lui.

Ajuns la casa lui Prosser, sună la uşă şi aşteptă.

Prompt ca orice contabil destoinic, Bartholomew Prosser veni imediat să-i deschidă. Lumina se aprinse pe verandă.

În depărtări, la marginea nopții și a negurii, cîinele se opri din lătrat.

Mai puțin prudent decît contabilul tipic, poate și ușor amețit din cauza sărbătorilor de iarnă, Prosser deschise ușa, fără să șovăie.

– Asta-i pentru Zelda, spuse Junior, dînd buzna în casă, cu cuțitul.

O euforie sălbatică se dezlănțui în el, ca niște focuri de artificii pe cerul nopții, amintindu-i de valul de emoție care urmase acțiunii lui îndrăznețe din foișorul de foc. Din fericire, Junior nu avea nici un fel de legătură sentimentală cu Prosser, cum fusese cazul cu preiubita lui Naomi; prin urmare, puritatea experienței nu era diluată de regrete sau empatie.

Atît de rapidă, această violență se încheiase parcă înainte de a începe. Neinteresîndu-l însă urmările, Junior nu se simțea dezamăgit de scurtimea emoției trăite. Trecutul rămînea trecut, iar cînd închise ușa de la intrare, ocolind cadavrul, se concentră asupra viitorului.

Acționase cu cutezanță, imprudent, fără să studieze terenul, ca să verifice dacă Prosser era singur. Contabilul locuia singur, însă oricînd putea avea pe cineva în vizită.

Pregătit pentru orice eventualitate, Junior ciuli urechile cîteva minute, pînă se convinse că nu va mai avea nevoie de cuțit și pentru altcineva.

Se duse direct la bucătărie și umplu un pahar cu apă de la robinet. Înghiți două tablete antiemetice, pe care le luase cu el, ca să preîntîmpine orice stare de vomă.

Mai devreme, înainte de a pleca de-acasă, luase preventiv o doză de analgezic. Deocamdată, măcar, intestinele nu-i făceau figuri.

Ca de obicei, curios în privința felului cum trăiau alții – sau, în acest caz, cum trăiseră –, Junior exploră casa, scotocind prin sertare și dulapuri. Deși văduv, Bartholomew Prosser era un tip ordonat și bine organizat.

Spre deosebire de turul altor case, acesta nu se dovedi atît de interesant. Se părea că răposatul nu avea nici un secret în viață, nici o inclinație perversă pe care s-o ascundă de ochii lumii.

Cel mai ruşinos lucru descoperit de Junior se referea la „arta" de pe pereţi. Realism sentimentalizat, fără pic de gust. Peisaje strălucitoare. Naturi moarte cu fructe şi flori. Ba chiar şi un idilic portret de grup – Prosser, soţia decedată şi Zelda. Nici un tablou nu sugera aspectele sumbre şi terifiante ale condiţiei umane: simple pînze decorative, nu artă.

În living, se afla un pom de Crăciun, sub care erau puse diverse cadouri frumos ambalate. Junior se amuză desfăcîndu-le pe toate, dar nu găsi nici un obiect pe care să-şi dorească să-l păstreze.

Ieşi pe uşa din spate, ca să evite să mai treacă acum pe unde venise. Ceaţa îl învălui, răcoroasă şi înviorătoare.

În drum spre casă, cu maşina, azvîrli cuţitul într-un şanţ, în Larkspur. De mănuşi, scăpă în Corte Madera.

Revenit în oraş, zăbovi suficient cît să dăruiască impermeabilul unui vagabond, care nu remarcă cele cîteva pete dubioase. Haimanaua aceasta primi cu bucurie haina splendidă, o îmbrăcă – şi pe urmă îşi înjură binefăcătorul, îl scuipă şi îl ameninţă cu un ciocan cu vîrf spintecat.

Junior era un om prea realist, ca să se fi aşteptat la recunoştinţă.

Din nou acasă, savurînd un coniac şi un pumn de fistic, pe cînd luni devenea marţi, conchise că trebuie să se pregătească pentru posibilitatea ca într-o bună zi să lase nişte dovezi acuzatorii, în ciuda tuturor precauţiilor pe care şi le lua. Era preferabil să transforme o parte din avere în nişte valori transportabile şi anonime, cum ar fi nişte monede de aur sau diamante. De asemenea, stabilirea a două sau trei identităţi alternative, cu toate actele necesare, era un lucru recomandabil.

În ultimele cîteva ceasuri, îşi schimbase iarăşi viaţa, la fel de esenţial cum şi-o schimbase şi atunci, în turnul de apă, cu aproape trei ani în urmă.

Cînd a împins-o pe Naomi, motivul fusese profitul. Pe Victoria şi Vanadium, i-a omorît ca să se apere. Aceste trei morţi au fost necesare.

Pe Prosser, totuşi, l-a înjunghiat doar ca să scape de frustrare şi să îşi mai înfrumuseţeze rutina jalnică a unei existenţe care devenise monotonă, din cauza vînătorii după Bartholomew şi a sexului fără iubire. În schimbul unei stări

de euforie, își asumase un risc mai mare; pentru a atenua riscul, trebuia să fie asigurat.

În pat, cu luminile stinse, Junior se minuna de extraordinara lui temeritate. Niciodată nu înceta să fie o surpriză pentru el însuși.

Sentimentul de vinovăție și remușcările nu-l chinuiau deloc. Noțiunile de bine și rău, just sau greșit nu-l preocupau nicidecum. Faptele erau eficiente sau ineficiente, judicioase sau stupide, însă toate rămîneau neutre din punct de vedere valoric.

Nu-și punea întrebări nici în privința sănătății mintale, cum ar fi procedat poate un om nu atît de autoperfecționat ca el. Nebunii nu se străduiesc să-și îmbogățească vocabularul sau să aprofundeze criteriile de evaluare a culturii.

Se întreba, însă, de ce alesese tocmai această seară pentru a deveni un aventurier și mai neînfricat, și nu oricare altă zi, cu o lună mai devreme sau mai tîrziu. Instinctul îi spunea că simțise nevoia să se pună singur la încercare, că o criză se apropia cu repeziciune și că, pentru a fi pregătit, trebuia să aibă certitudinea că va putea întreprinde ceea ce trebuia întreprins, atunci cînd va veni momentul critic. Gata să adoarmă, Junior se îndoia deja că episodul Prosser fusese doar o simplă joacă inconștientă, și nu mai degrabă o etapă de pregătire.

Următoarele pregătiri – cumpărarea unor monede de aur și a unor diamante, precum și stabilirea unor false identități – au trebuit amînate din cauza urticariei. Cu o oră înainte de revărsatul zorilor, Junior s-a trezit din cauza unei mîncărimi cumplite, care nu se limita numai la degetul fantomă. Tot corpul, pe toată suprafața și în fiecare cută, îl pișca, îl furnica și îl ardea de parcă ar fi avut febră – și îl mînca.

Tremurînd de groază, scărpinîndu-se cu furie, se duse împleticindu-se la baie. În oglindă, văzu o față pe care aproape nici n-o recunoștea: umflată, buhăită, plină de o erupție roșie.

Timp de douăzeci și patru de ore, se îndopă cu antihistaminice, se cufundă în căzi umplute pînă la refuz cu apă rece, care să-i amorțească reacția alergică, și se badijonă cu loțiuni calmante. Desperat, pradă autocompătimirii, nici nu îndrăznea să se gîndească la pistolul de 9 mm, pe care îl furase din locuința Friedei Bliss.

Joi, erupţia îi trecuse deja. Întrucît avusese tăria de a nu se scărpina cu unghiile pe faţă sau pe mîini, era suficient de prezentabil, încît să se poată aventura în oraş; deşi, dacă oamenii de pe stradă ar fi văzut cojile de la bubele rupte şi zgîrieturile inflamate, care îi tatuau corpul şi membrele, ar fi luat-o la fugă, cu convingerea sinistră că ciuma neagră sau vreo molimă şi mai rea se răspîndise printre ei.

În următoarele zece zile, a scos bani din cîteva conturi. De asemenea, a transformat o serie de titluri de valori în bani peşin.

Totodată, a început să caute un furnizor competent de acte de identitate false. Lucrul acesta s-a dovedit mai simplu decît se aşteptase.

Un număr surprinzător dintre femeile care îi fuseseră amante erau consumatoare ocazionale de droguri, aşa că în ultimii doi ani Junior făcuse cunoştinţă cu cîţiva furnizori care le aprovizionau. De la cel mai dubios dintre aceştia, a cumpărat cocaină şi LSD de cinci mii dolari, ca să îşi cîştige credibilitatea, după care s-a interesat de procurarea unor documente contrafăcute.

Contra unei taxe pentru acţiunea de cercetăşie, Junior a fost pus în contact cu un fabricant de acte numit Google. Nu era numele lui adevărat, însă cu ochii lui saşii, cu buzele groase ca de cauciuc şi un foarte proeminent măr al lui Adam, personajul era un Google perfect.

Întrucît drogurile zădărnicesc toate eforturile de autoperfecţionare, Junior nu avea ce face cu cocaina şi acidul. Nici nu îndrăznea, însă, să le vîndă ca să-şi recupereze banii; nu merita să rişte arestarea nici măcar pentru suma mare de cinci mii dolari. Aşa că a dat produsele farmaceutice unui grup de puştani, care jucau baschet în curtea unei şcoli, şi le-a urat Crăciun fericit.

Ziua de 24 decembrie a fost iniţial ploioasă, însă curînd după revărsatul zorilor furtuna s-a mutat spre sud. Razele soarelui împodobeau cu beteala lor tot oraşul, iar străzile erau pline de oameni ieşiţi la ultimele cumpărături dinaintea sărbătorilor.

Junior se alătură mulţimii, deşi nu avea nici un fel de listă de cadouri şi nici măcar sentimentul acestui moment festiv

al anului. Simțea, pur și simplu, nevoia de a ieși din apartament, întrucît era convins că acea cîntăreață fantomatică îi va intona curînd aceeași serenadă.

Nu-i mai cîntase din primele ceasuri ale zilei de 18 octombrie, iar tot de atunci nu mai avusese parte de nici un alt fenomen paranormal. Pe Junior așteptarea dintre aceste manifestări îl călca pe nervi, mai rău decît manifestările propriu-zise.

Ceva era menit să se petreacă în această hărțuială ciudată, prelungită și aproape ocazională, de pe urma căreia avusese de suferit timp de peste doi ani, de cînd găsise moneda în cheeseburger. În timp ce pe străzi toată lumea din jurul lui umbla aferată și plină de voie bună, Junior hoinărea agale de colo-colo, cu o mutră acră, uitînd temporar de recomandarea de a vedea întotdeauna jumătatea plină a paharului.

În mod inevitabil, fiind un mare amator de arte plastice, în hoinăreala lui pe străzi Junior a ajuns și la cîteva galerii. În vitrina uneia dintre ele, care nu făcea parte dintre expozițiile lui favorite, văzu o fotografie de 20/25 cm a lui Seraphim White.

Fata zîmbea, la fel de superbă cum o ținea el minte, însă nu mai avea cincisprezce ani, ca atunci cînd o văzuse ultima oară. De cînd murise, aducînd pe lume un copilaș, în urmă cu aproape trei ani, se maturizase și se făcuse mult mai frumoasă.

Dacă Junior nu ar fi fost un om atît de rațional, școlit în tainele logicii și ale rațiunii prin cărțile lui Caesar Zedd, poate că ar fi clacat acolo, pe stradă, în fața fotografiei lui Seraphim, începînd să tremure, să hohotească de plîns și să se bîlbîie tîmp, pînă l-ar fi dus la spitalul de nebuni. Dar deși își simțea genunchii moi ca niște piftii, pe Junior nu-l lăsară picioarele. Nu reuși să respire timp de un minut, vederea i se întunecă în punctele periferice, iar zgomotul traficului auto i se păru brusc urletul agonizant al unor indivizi torturați dincolo de limita suportabilului, însă își păstră luciditatea suficient cît să-și poată da seama că numele de sub fotografia care se afla plasată în mijlocul unui afiș era Celestina White, scris cu litere de-o șchioapă, și nu Seraphim.

Afișul anunța o viitoare expoziție intitulată „Acest moment crucial", cu lucrările unei tinere artiste plastice,

Celestina White. Salonul putea fi vizitat din ziua de vineri, 12 ianuarie, pînă în ziua de sîmbătă, 27 ianuarie.

Circumspect, Junior se încumetă să intre în galeria de artă, pentru a cere nişte informaţii suplimentare. Nu s-ar fi mirat deloc dacă personalul s-ar fi arătat siderat auzind numele de Celestina White sau dacă, la plecare, ar fi constatat că afişul se evaporase din vitrină.

Nici vorbă, însă. Înăuntru, i s-a oferit o mică broşură color, care prezenta fotografii miniaturale cu operele artistei. Catalogul conţinea aceeaşi fotografie prezentată şi în vitrină, în care tînăra era înfăţişată zîmbind. Potrivit scurtei note biografice incluse în broşură alături de fotografie, Celestina White absolvise Academia de Artă din San Francisco. Se născuse şi crescuse în Spruce Hills, Oregon, fiind fiică de pastor.

58

Lui Agnes îi plăcea întotdeauna cina festivă din Ajunul Crăciunului, împreună cu Edom şi Jacob, fiindcă pînă şi ei îşi temperau pesimismul în această noapte minunată a anului. Nu ştia dacă se purtau aşa fiindcă sărbătorile de iarnă le mergeau şi lor la suflet sau pentru că, acum, îşi doreau mai mult decît oricînd să îi facă pe plac surorii lor. Dacă se întîmpla ca blajinul Edom să pomenească de tornade catastrofale sau dacă scumpului de Jacob i se amintea de vreo explozie masivă, cei doi fraţi nu insistau asupra morţii oribile, cum făceau de obicei, subliniind dimpotrivă faptele de curaj săvîrşite în plin dezastru sau povestind despre salvări uimitoare şi ieşiri miraculoase din impas.

O dată cu prezenţa lui Barty, cinele din Ajunul Crăciunului deveniseră şi mai agreabile, mai ales în acest an cînd băieţelul avea aproape trei ani. Vorbea despre vizitele la prieteni, unde fusese ceva mai devreme în acea zi, împreună cu mama lui şi cu Edom; povestea despre Father Brown, ca şi cum acest popă-detectiv ar fi fost un personaj din viaţă, despre broscuţele care orăcăiau în bălţile din curtea din spate, cînd

el şi mama lui veniseră acasă de la cimitir. Sporovăiala lui era amuzantă, întrucît era plină de farmecul copilăriei, dar şi pigmentată cu suficiente remarce precoce, încît să poată stîrni interesul adulţilor.

Pe tot parcursul mesei, indiferent de bucatele servite, copilul nu a pomenit nimic despre felul în care umblase el prin ploaie, fără să se ude.

Agnes nu-l rugase să păstreze secretul faţă de unchii lui, în privinţa straniei lui isprăvi. În realitate, venise acasă într-o dispoziţie sufletească atît de ciudată, încît ezitase toată după-amiaza, în timp ce Jacob pregătea cina, iar ea îl ajuta pe Edom să aşeze masa, dacă să le povestească ce se întîmplase cînd alergaseră pe aleea din cimitir, de la mormîntul lui Joey pînă la furgonetă. Oscila şi acum între o euforie prudentă şi o frică vecină cu panica; în plus, nu se simţea în stare să relateze întîmplarea, pînă nu avea suficient timp să o asimileze complet.

În seara aceea, în camera lui Barty, după ce ascultase cum acesta îşi făcea rugăciunile, Agnes îl învelise frumos şi se aşezase pe marginea patului lui.

– Iubitule, ştii... acum, cînd ai avut mai mult timp să te gîndeşti, n-ai putea să-mi explici ce s-a întîmplat?

– Nu, nu, spuse copilul, legănînd din cap, pe pernă. E ceva care doar se simte.

– Cum sînt toate lucrurile.

– Da.

– Va trebui să discutăm mai mult despre asta în zilele următoare, cînd vom fi avut mai mult timp amîndoi să ne gîndim mai bine.

– Mă aşteptam eu.

Îndulcită de un abajur de mătase, lumina se reflecta aurie pe feţişoara netedă a băiatului, dar în ochii acestuia căpăta culoarea safirului şi a smaraldului.

– Nu le-ai spus nimic unchiului Edom sau unchiului Jacob, zise ea.

– Nu. E mai bine aşa.

– De ce?

– Tu te-ai speriat, nu?!

– Da, m-am speriat.

Nu-i mai spuse că frica ei nu se atenuase nicidecum, cînd

copilul încercase s-o liniştească sau cînd se plimbase demonstrativ a doua oară prin ploaie.

– Dar tu, spuse Barty, tu nu te sperii niciodată de nimic.

– Adică... sînt altfel decît Edom şi Jacob, care se tem de atîtea lucruri.

Băiatul încuviinţă din cap.

– Păi, dacă le spuneam, cine ştie dacă n-ar fi trebuit să le cumpărăm şi nişte pantaloni noi.

– De unde-ai mai auzit şi expresia asta? se miră ea, amuzată de-a dreptul.

Barty zîmbi şmechereşte.

– Pe unde-am fost astăzi, la un moment dat. De la nişte băieţi mai mari. Ziceau c-au fost la un film de groază, după care s-au dus să-şi ia pantaloni noi...

– Băieţii mari nu au obligatoriu şi multă minte, să ştii.

– Las' că ştiu şi eu.

– Ştii, Barty, Edom şi Jacob au avut o viaţă grea.

– Dar ce-au lucrat în mină?

– Cum?

– Au zis la TV că minerii au o viaţă grea.

– Nu numai minerii. Deşi pari atît de matur, tot îmi vine greu să-ţi explic. Dar o voi face într-o bună zi.

– OK.

– Mai ţii mine, am discutat deja despre istorioarele pe care le tot povestesc ei.

– Uragan. Galveston, Texas, în 1900. Au murit şase mii de oameni.

Încruntîndu-se, Agnes spuse:

– Da, poveşti din astea. Iubiţelule, chiar dacă unchiul Edom şi unchiul Jacob bat cîmpii despre furtuni groaznice, care iau oamenii pe sus, şi despre explozii care îi aruncă în aer... să ştii că viaţa nu înseamnă chiar asta.

– Dar se mai întîmplă şi aşa, zise băiatul.

– Da, da, se-ntîmplă.

Agnes se căznise în ultima vreme să găsească o modalitate de a-i explica lui Barty că unchii lui îşi pierduseră speranţa; vrusese să îi povestească, de asemenea, ce însemna să trăieşti fără speranţă – şi, cumva, să-i spună toate astea copilului, fără a-l împovăra, la o vîrstă atît de fragedă, cu toate detaliile oribile ale răutăţilor pe care monstruosul lui bunic li le făcuse

ei şi fraţilor ei. Misiunea îi depăşea, însă, puterile. Pentru Agnes, faptul că Barty era copil minune nu îi uşura deloc sarcina, deoarece ca s-o poată înţelege băiatul ei avea nevoie de experienţă şi de maturitate emoţională, nu numai de intelect.

Frustrată din nou, se mulţumi să spună:

– Ori de cîte ori îi vei auzi pe Edom şi Jacob vorbind despre asemenea lucruri, te rog să-ţi aduci aminte că a trăi înseamnă viaţă şi fericire, nu moarte.

– Păcat că nu ştiu şi ei asta, zise Barty.

Ce copil adorabil, se gîndi Agnes.

– Da, iubitule, şi mie îmi pare la fel de rău. Doamne-Dumnezeule, cît de rău îmi pare, repetă ea, sărutîndu-l pe frunte. Ştii, scumpete, cu toate poveştile şi ciudăţeniile lor, unchii tăi sînt nişte oameni buni.

– Sigur, ştiu şi eu.

– Şi te iubesc amîndoi foarte mult.

– Şi eu îi iubesc, mami.

Mai devreme, deja, din norii ca nişte cearşafuri murdare se scursese toată apa. Din coroanele copacilor mai înalţi decît casa nu mai picura nimic pe acoperiş. Era o noapte atît de liniştită, încît Agnes auzea foşnetul valurilor care se spărgeau la mal, la o distanţă de peste un kilometru.

– Ţi-e somn? întrebă ea.

– Un pic.

– Moş Crăciun nu vine decît dacă ai să dormi.

– Eu nu prea cred că există Moş Crăciun.

– Ce te face să spui asta?

– Aşa am citit eu undeva.

I se strînse inima de părere de rău, la gîndul că din cauza acestei precocităţi băieţelul ei era privat de farmecul unei minunate fantezii, exact cum păţise şi ea din cauza unui tată ursuz.

– Ba există, să ştii, insistă ea.

– Aşa zici tu?

– Nu numai că doar aşa zic. Ştiu că aşa e. Simt că aşa e, exact cum simţi tot ceea ce există. Sînt convinsă că simţi şi tu la fel.

Deşi scînteietori în permanenţă, ochii ca nişte nestemate ai lui Barty străluceau acum şi mai magic.

– Poate că simt şi eu.

– Dacă nu simţi înseamnă că glanda simţurilor nu funcţionează bine la tine. Vrei să-ţi citesc ceva ca să adormi?

– Nu, nu-i nevoie. O să închid ochii şi o să-mi spun singur o poveste, în gînd.

Îl sărută pe obraz, iar el îşi scoase mîinile de sub cuvertură, ca s-o îmbrăţişeze. Nişte braţe aşa de mici, dar o îmbrăţişare atît de puternică.

Învelindu-l la loc, Agnes spuse:

– Barty, cred că n-ar fi bine să mai arăţi şi altora că poţi merge prin ploaie, fără să te uzi. Nici măcar lui Edom şi lui Jacob. Absolut nimănui. Şi, dacă mai descoperi că ai capacitatea de a face şi alte lucruri mai speciale... hai să rămînă secretul nostru, al amîndurora.

– De ce?

Încruntîndu-şi sprîncenele şi mijind ochii, ca şi cum s-ar fi pregătit să-l dojenească, Agnes se apropie încet cu faţa de el, pînă ce nasurile lor se atinseră:

– Fiindcă e mai nostim, dacă e secret, şopti ea.

Pretîndu-se la jocul maică-sii, Barty răspunse tot în şoaptă:

– Ne facem noi o societate secretă.

– Cum de ştii tu ce înseamnă o societate secretă?

– Am aflat din cărţi şi de la televizor.

– Şi ce-ai aflat?

Băieţelul făcu ochii mari; îşi îngroşă glasul, ca şi cînd i-ar fi fost frică:

– Am aflat că societăţile secrete sînt... malefice.

Vocea lui Agnes părea şi mai răguşită.

– Şi societatea noastră o să fie malefică?

– Poate.

– Şi ce păţesc oamenii din societăţile secrete malefice?

– Se duc la închisoare, murmură el, pe un ton solemn.

– Atunci, hai să nu fim malefici.

– OK.

– Noi vom forma o societate secretă benefică.

– Va trebuie să avem salutul nostru secret.

– Nu, aşa au toate societăţile secrete. Noi o să avem, în schimb, asta, zise ea, frecîndu-şi nasul de al lui.

– Şi un cuvînt secret, adăugă el, abţinîndu-se să nu pufnească în rîs.

– Eschimos.
– Şi un nume.
– Societatea aventurierilor nemalefici „Polul Nord".
– Ce nume nemaipomenit!
Agnes îşi frecă nasul de năsucul lui, îl sărută şi se ridică de pe marginea patului.
Privind în sus spre ea, Barty spuse:
– Mami, ai o aureolă.
– Eşti tare dulce, scumpete.
– Nu, chiar ai o aureolă, pe cuvînt.
Stingînd lampa, Agnes spuse:
– Somn uşor şi vise plăcute.
Lumina moale din hol nu bătea dincolo de pragul uşii deschise.
Dintre umbrele pernelor de pluş din pat, Barty spuse:
– Oh, uite. Beculeţe de Crăciun.
Presupunînd că băieţelul închisese ochii şi vorbea singur, undeva la confluenţa unui basm povestit în gînd şi a unui vis, Agnes se retrase din cameră, închizînd uşa pe jumătate.
– Noapte bună, mami.
– Noapte bună, şopti şi ea.
Stinse lumina de pe hol şi rămase în picioare, lîngă uşa deschisă, ascultînd, aşteptînd.
O linişte desăvîrşită învăluise casa, încît nu se mai auzea nici murmurul suferinţelor trecute.
Deşi nu văzuse vreodată zăpadă decît în poze şi în filme, această tăcere profundă sugera într-un fel ninsoarea şi mantiile de nea, dincolo de care dispăreau toate zgomotele. Şi nu s-ar fi mirat nicidecum dacă, păşind afară, s-ar fi trezit într-un splendid peisaj de iarnă, rece şi cristalin, aici pe colinele şi ţărmurile californiene ale Pacificului, unde nu ninge niciodată.
Fiul ei deosebit, umblînd acolo unde ploaia nu era, făcuse ca toate lucrurile să pară posibile.
Din întunericul camerei lui, Barty rosti acum cuvintele pe care Agnes le aşteptase:
– Noapte bună, tati, se auzi şoapta lui dulce, dar totuşi răsunătoare în liniştea casei.
Îl mai auzise spunînd asta şi în alte seri şi rămăsese foarte înduioşată.

În acest Ajun de Crăciun, totuşi, urarea de noapte bună o umplu de mirare şi nedumerire, fiindcă îşi amintea conversaţia lor, de la mormîntul lui Joey:

Păcat că tăticul tău nu te-a putut cunoaşte.

Undeva, mă cunoaşte. Tati a murit aici, dar nu a murit în fiecare loc în care sînt eu. Mie mi-e urît aici, dar nu mi-e urît pretutindeni.

În surdină, cu multă părere de rău, Agnes închise aproape complet uşa dormitorului şi coborî la bucătărie, unde se aşează singură la masă, ca să bea o cafea şi să „guste" din mistere.

Dintre toate darurile pe care Barty le-a deschis în dimineaţa de Crăciun, volumul cu scoarţe cartonate intitulat *The Star Beast* de Robert Heinlein i-a plăcut cel mai mult. Fermecat instantaneu de perspectiva de a se delecta cu povestea unei fiinţe extraterestre amuzante şi de a citi despre călătorii prin spaţiu şi lumi viitoare exotice, Barty nu rată nici o ocazie, pe parcursul acelei zile pline de evenimente, de a deschide cartea, ieşind din Bright Beach în nişte tărîmuri mai stranii.

La fel de extravertit, pe cît de introvertiţi erau unchii lui, Barty nu se retrase de la festivităţi. Nu era niciodată nevoie ca Agnes să-i aducă aminte că familia şi musafirii contează mai mult decît cele mai fascinante personaje din cărţi, aşa că plăcerea manifestată de copil de a se afla în compania altor persoane o bucura şi o umplea de mîndrie.

De la amiază pînă seara, oaspeţii s-au perindat pe la ei, au închinat cîte un pahar pentru sărbătoarea Crăciunului şi pentru pacea pe pămînt, urîndu-şi sănătate şi fericire, şi-au amintit de alte Crăciunuri de pe timpuri, s-au minunat comentînd veştile despre primul transplant de cord efectuat chiar în acea lună în Africa de Sud şi s-au rugat ca soldaţii din Vietnam să revină acasă curînd şi ca Bright Beach să nu îşi piardă fiii în acele jungle îndepărtate.

Valurile de prieteni şi vecini voioşi, care trecuseră pe la ei de-a lungul anilor, spălaseră aproape toate petele pe care furia turbată a tatălui lui Agnes le lăsase în aceste încăperi. Spera ca şi fraţii ei să realizeze, în cele din urmă, că ura şi mînia sînt doar ca nişte cicatrice pe o plajă, în timp ce iubirea reprezintă valul în mişcare, care netezeşte mereu nisipul.

Maria Elena Gonzalez – care nu mai era croitoreasă la o spălătorie chimică, ci proprietara magazinului de confecţii Elena's Fashions, situat nu departe de centrul oraşului – veni să ia cina cu Agnes, Barty, Edom şi Jacob, în seara de Crăciun. Le aduse şi pe fiicele ei, Bonita, de şapte ani, şi Francesca, de şase ani, care veniră cu ultimele lor păpuşi Barbie – Color Magic Barbie, Setul de cadouri pentru Barbie, prietenii lui Barbie – Casey şi Tutti, sora ei – Skipper, şi frumosul Ken. Aşa că, în scurt timp, fetiţele l-au antrenat pe Barty într-un simulacru de lume reală, foarte diferită de cea în care eroul adolescent al romanului lui Heinlein era proprietarul unui animal extraterestru cu opt picioare, cu temperament de pisoi şi un apetit pentru orice, de la urşi bruni pînă la automobile Buick.

Mai tîrziu, cînd s-au adunat toţi şapte în jurul mesei festive, adulţii au închinat cîte un pahar de Chardonnay, copiii au ciocnit nişte păhărele cu Pepsi, iar Maria a rostit un toast:

– În sănătatea lui Bartholomew, leit tatăl lui, care a fost cel mai bun om pe care l-am întîlnit vreodată. În sănătatea fetelor mele, Bonita şi Francesca, lumina zilelor mele. În sănătatea lui Edom şi a lui Jacob, de la cine... de la care am învăţat aşa de multe, ajungînd astfel să mă gîndesc la fragilitatea vieţii şi să realizez cît de preţioasă este fiecare clipă. Şi în sănătatea lui Agnes, scumpa mea prietenă, care mi-a dăruit, oh, atît de mult, inclusiv toate aceste cuvinte. Dumnezeu să ne binecuvînteze pe toţi.

– Dumnezeu să ne binecuvînteze pe toţi, repetă şi Agnes, împreună cu toată familia ei lărgită.

Iar apoi, după ce sorbi un pic din vin, se scuză că trebuia să verifice ceva la bucătărie, unde îndesă lacrimi fierbinţi într-un şervet de bucătărie un pic umed, ca să nu i se umfle ochii.

Frecvent, în ultima vreme, se trezea explicîndu-i lui Barty tot felul de aspecte legate de viaţă, pe care nu se aşteptase să le discute decît peste mulţi ani. Se întreba cum să-l facă să înţeleagă acest lucru: Viaţa poate fi atît de dulce, atît de plină, încît uneori fericirea pare aproape la fel de intensă ca angoasa şi te apasă dureros în piept.

Cînd termină cu lacrimile din şervetul de bucătărie, se

întoarse în sufragerie şi, deşi cina era în curs de desfăşurare, propuse încă un toast. Ridicînd paharul, spuse:

– În sănătatea Mariei, care pentru mine e mai mult decît o prietenă. E ca o soră. Nu te pot lăsa să pomeneşti despre ceea ce ţi-am dăruit eu, fără să le spun fiicelor tale că tu mi-ai înapoiat totul înzecit. M-ai învăţat că viaţa e simplă ca şi cusutul, că pînă şi cele mai teribile probleme pot fi cîrpite şi reparate, preciză ea, ridicînd paharul un pic mai sus. Primul pui care să vină cu primul ou deja înăuntru, cum spunea ea odată. Doamne, ajută.

– Doamne, ajută.

După ce sorbi o mică înghiţitură din Chardonnay, Maria fugi şi ea la bucătărie, pretinzînd că voia să vadă în ce stare se afla tarta cu caise, adusă de ea, însă în realitate ca să îşi tamponeze ochii cu un şervet de vase uşor umed.

Copiii ţinură morţiş să afle sensul frazei cu oul şi puiul, ceea ce a declanşat o avalanşă de bancuri cu găini şi cocoşi, pe care Edom şi Jacob le memoraseră în copilărie, în semn de răzvrătire împotriva tatălui lor, un om complet lipsit de simţul umorului.

Mai tîrziu, cînd, pline de mîndrie, Bonita şi Francesca aduceau tartele cu caise, care aveau formă de pom de Crăciun, la pregătirea cărora participaseră şi ele, Barty se lipi de maică-sa şi, arătînd spre masa din faţa lor, spuse încetişor, însă entuziasmat:

– Uite curcubeul!

Urmări cu privirea direcţia spre care arăta degetul lui, însă nu înţelese la ce se referise Barty.

– Între lumînări, explică el.

Cinau la lumina lumînărilor. Cîteva lumînări cu aromă de vanilie se aflau pe bufet, în cealaltă parte a camerei, pîlpîind în oglinzi, însă Barty arătase, de fapt, spre cele cinci lumînări roşii puse în aranjamentul din crenguţe de brad şi garoafe albe, din mijlocul mesei.

– Printre flăcări, vezi, curcubee.

Agnes nu vedea nici un arc de culoare de la o lumînare la alta, aşa că presupuse că băiatul se referea la nenumăratele pahare de cristal, în faţetele cărora se oglindeau flăcările pîlpîinde. Ici şi colo, efectul prismatic al cristalului

preschimba reflexiile flăcărilor în spectre jucăuşe roşii-portocalii, galbene, verzi, albastre, indigo-violete.

Cînd se servise la masă şi ultima bucată de tartă, iar fetele Mariei se aşezaseră la locurile lor, Barty clipi, privind spre lumînări, şi spuse: „Acum, s-a dus", deşi spectrele minuscule continuau să sclipească în paharele de cristal. Îşi îndreptă atenţia spre tarta din faţa lui cu atîta entuziasm, încît maică-sa renunţă să se mai frămînte din cauza curcubeelor.

După ce Maria, Bonita şi Francesca au plecat acasă, iar Agnes şi fraţii ei şi-au unit forţele ca să strîngă masa şi să spele vasele, Barty le-a urat noapte bună, sărutîndu-i, şi s-a retras în camera lui, cu *The Star Beast*.

Trecuseră deja două ceasuri, peste ora lui obişnuită de culcare. În ultimele luni, avusese un program neregulat de somn, cum se întîmplă cu copiii ceva mai mari. În unele seri, s-ar fi zis că posedă ritmurile circadiene ale bufniţelor şi ale liliecilor; după ce toată ziua fusese moleşit, brusc se înviora şi devenea energic la asfinţit, avînd chef să citească pînă după miezul nopţii.

Pentru sfaturi şi orientare, Agnes nu se putea bizui întru totul pe cărţile pentru creşterea copiilor, pe care le avea în bibliotecă. Talentele unice cu care era înzestrat Barty îi ridicau nişte probleme deosebite, ca părinte. Acum, cînd o întrebă dacă îl lăsa să stea pînă şi mai tîrziu chiar, ca să citească despre John Thomas Stuard şi Lummox, animalul preferat al lui John, care venise din altă lume, Agnes îi dădu voie.

La 11:45, în drum spre dormitor, Agnes se opri în camera lui Barty şi îl găsi rezemat de perne. Cartea nu era foarte voluminoasă, însă pentru mînuţele lui de copil părea mare; neputînd s-o ţină doar cu palmele, o sprijinise pe tot braţul stîng.

– E frumoasă povestea? întrebă ea.

– Fantastică! replică el, ridicînd privirea, după care se reapucă imediat să citească.

Cînd Agnes se trezi la 1:50 A.M., simţea o teamă vagă, fără nici un motiv precis.

Raze de lună frînte la fereastră.

Stejarul falnic din curte, dormind în patul fără suflare al nopţii.

În casă, liniște. Fără intruși sau strigoi.

Neliniștită, totuși, Agnes porni pe hol spre camera fiului ei, unde constată că acesta adormise citind, proptit între perne. Îi trase ușor cartea dintre brațe, îi puse semn cu coperta exterioară, după care o așeză pe noptieră.

În timp ce Agnes trăgea de sub el pernele suplimentare, împingîndu-l cu blîndețe în jos, sub cuvertură, Barty se trezi pe jumătate, bolborosind ceva despre polițiștii care voiau să-l omoare pe bietul Lummox; acesta nu vrusese să facă atîta mizerie, însă se speriase de împușcături, or cînd cîntărești șase tone și ai opt picioare nu prea poți să te strecori întotdeauna cu finețe prin spații înguste, fără să nu dărîmi ceva.

– Nu te speria, îi șopti ea. Lummox n-o să pățească nimic.

Băiețelul închise din nou ochii și păru că adoarme, însă cînd Agnes apăsă pe întrerupător, ca să stingă lampa, Barty murmură:

– Iar ai aureolă.

Dimineață, după ce a făcut un duș și s-a îmbrăcat, Agnes a coborît la parter. Barty era deja la bucătărie, unde mînca niște cereale, nedezlipindu-și ochii de pe rîndurile cărții. După ce a terminat micul dejun, s-a dus înapoi în camera lui, citind din mers.

La prînz, întorsese deja ultima pagină a cărții; părea atît de plin de povestea citită, încît nici nu-i mai trebuia parcă mîncare. În timp ce maică-sa îl tot îndemna să mănînce, el o delecta cu amănuntele peripețiilor fabuloase prin care trecuseră John Thomas Stuart împreună cu Lummox, ca și cum povestirea scrisă de Heinlein nu ar fi fost science fiction, ci adevărată.

Pe urmă, s-a cuibărit într-unul dintre fotoliile confortabile din living și s-a apucat să citească din nou toată cartea. Era prima oară cînd recitea un roman – pe care, de data asta, îl termină la miezul nopții.

A doua zi, miercuri, 27 decembrie, mama lui l-a dus cu mașina la bibliotecă, de unde a împrumutat alte două titluri de Heinlein, recomandate de bibliotecară: *Red Planet* și *The Rolling Stones*. Ținînd seama de entuziasmul manifestat de copil în drum spre casă, reacțiile lui anterioare la seriile

precedente de romane polițiste fuseseră ca un flirt plăcut, în comparație cu pasiunea aceasta mistuitoare și nesfîrșită. Agnes descoperi că beatitudinea fiului ei o încînta nespus. Prin Barty, întrevedea parcă imaginea fascinantă a unei copilării ce ar fi putut fi și a ei, dacă taică-său ar fi fost alt gen de om, iar uneori, auzind exclamațiile înflăcărate ale băiatului despre călătoriile prin spațiu ale familiei Stone sau despre misterele planetei Marte, Agnes constata că, în parte, rămăsese și ea tot un copil, pe care vremurile crude nu reușiseră să îl atingă.

Cu puțin timp înainte de ora trei, joi după-amiaza, într-o stare de agitație, Barty dădu buzna în bucătărie, unde Agnes cocea niște prăjituri cu stafide. Ținînd deschis volumul *Red Planet* la paginile 104 și 105, băiețelul se plînse supărat că exemplarul de la bibliotecă avea defecte.

– Literele sînt tipărite strîmb, au niște pete urîte și par ciudate. Nici nu se pot citi bine. Nu vrei să ne cumpărăm exemplarul nostru? Hai să mergem chiar acum să-l luăm, vrei, te rog eu frumos?

Agnes își scutură făina de pe mîini, după care luă cartea și, cercetînd-o cu atenție, nu constată nimic supărător. Răsfoi și în urmă, mai multe pagini, pe urmă altele, în față, însă peste tot rîndurile tipărite erau citețe și clare.

– Arată-mi unde, iubitule.

Băiatul nu-i răspunse imediat, iar cînd Agnes ridică ochii de pe carte observă că Barty se holba ciudat la ea. Mijea ochii, ca și cum ar fi fost nedumerit.

– Petele alea urîte și strîmbe au sărit de pe pagină chiar pe fața ta, zise el.

Teama nelămurită cu care se trezise marți noaptea, la 1:50, o mai cuprinsese de cîteva ori în ultimele două zile. Iar, acum, o năpădea din nou, ca o gheară în gît și o apăsare în piept – aceeași teamă care începea să prindă formă.

Barty se întoarse cu spatele la ea, studie bucătăria și zise:

– Petele sînt de la mine.

Lui Agnes, aureolele și curcubeele îi reveniră amenințător în minte, sinistre cum nu i se păruseră niciodată pînă acum. Lăsîndu-se în genunchi în fața băiatului, îl prinse ușor de umeri.

– Lasă-mă să văd.

Copilul mijea ochii la ea.

– Deschide larg ochişorii, iubiţelule.

Barty se conformă.

Safire şi smaralde, nestemate orbitoare montate într-un alb imaculat, cu pupile de ebonită în centru. Nişte mistere splendide, aceşti ochi, care, din cîte îşi dădea ea seama, nu se schimbaseră deloc, faţă de cum fuseseră întotdeauna.

Ar fi putut atribui această afecţiune vederii obosite din cauza lecturii excesive din ultimele zile. Ar fi putut să-i pună picături în ochi, ar fi putut să-i spună să renunţe la citit pentru o vreme şi să-l trimită în curte, la joacă. Ar fi putut să se convingă singură că nu trebuia să fie genul de mamă alarmistă, care detectează o pneumonie în fiecare strănut sau o tumoare la creier în fiecare durere de cap.

Nu, însă. Încercînd să nu arate faţă de Barty cît de îngrijorată era, îi spuse să îşi ia scurta din dulapul din faţă. Îmbrăcîndu-se imediat şi ea şi lăsînd neterminate prăjiturile din cuptor, îl duse la doctor cu maşina, fiindcă el era raţiunea ei de a fi, motorul inimii ei, speranţa şi bucuria, legătura ei perenă cu soţul decedat.

Deşi nu avea decît patruzeci şi opt de ani, doctorul Joshua Nunn i se păruse lui Agnes ca un bunic, de prima oară cînd se dusese la el ca pacientă, după moartea tatălui ei, cu peste zece ani în urmă. Albise complet înainte de a împlini treizeci de ani. Ori de cîte ori avea liber, medicul muncea sîrguincios pe barca lui de pescuit, *Hippocratic Boat,* pe care o freca, o vopsea, o lustruia şi o repara singur, sau naviga agale cu ea prin Bright Bay, pescuind ca şi cum soarta sufletului său ar fi depins de cantitatea de peşte prins; drept urmare, petrecea aşa de mult timp în aerul sărat de pe mare şi în soare, încît faţa lui veşnic bronzată se uscase şi se zbîrcise pe la colţurile ochilor, ca la bunici. Rîvna cu care îşi întreţinea ambarcaţiunea era valabilă şi în strădania de a-şi păstra pîntecele foarte rotund şi bărbia dublă foarte groasă; în plus, avînd în vedere ochelarii cu rame rotunde de sîrmă, lavaliera, bretelele şi peticele pentru coate de la mînecile sacourilor, s-ar fi zis că îşi cioplise înfăţişarea fizică şi îşi alesese garderoba anume pentru a-i face pe pacienţi să se simtă în largul lor.

Întotdeauna se purta frumos cu Barty, iar de această dată se căzni în mod special să-l facă să rîdă şi să-l amuze, în timp ce încerca să-l facă să citească tabelul Snellen de pe perete. Pe urmă, stinse lumina din cabinet, ca să îi examineze ochii cu un oftalmometru şi un oftalmoscop.

Aşezată pe un scaun, în colţul încăperii, lui Agnes i se părea că Joshua prelungea exagerat de mult o consultaţie care, îndeobşte, se termina foarte rapid. Era atît de neliniştită, încît meticulozitatea uzuală a medicului i se părea, de data asta, plină de semnificaţii lugubre.

Cînd termină consultaţia, Joshua se scuză şi ieşi pe culoarul care ducea la biroul lui. Lipsi poate cinci minute, iar cînd se întoarse îl trimise pe Barty în sala de aşteptare, unde recepţionera avea un borcan plin cu bomboane de lămîie şi portocale.

– Pe unele dintre ele scrie numele tău, Bartholomew.

S-ar fi zis că distorsiunile subtile ale văzului, din cauza cărora literele tipărite i se păreau strîmbe, nu-l prea deranjau altminteri pe Barty. Se mişca la fel de iute ca şi înainte şi cu aceeaşi graţie fermecătoare.

Rămas singur cu Agnes, medicul spuse:

– Vreau să-l duci pe Barty la un specialist din Newport Beach. Franklin Chan. Este un excelent oftalmolog şi chirurg oftalmologic. În momentul de faţă, nu există altul mai bun decît el, aici, în oraş.

Agnes ţinea mîinile în poală, atît de strîns încleştate, încît o dureau muşchii de la antebraţe.

– Ce se întîmplă cu el?

– Nu sînt specialist în bolile de ochi, Agnes.

– Dar ai nişte bănuieli.

– Nu vreau să te îngrijorez inutil dacă...

– Te rog. Mai bine să fiu pregătită.

– Bine, acceptă el, mişcînd din cap. Hai, vino aici, îi mai spuse el, bătînd uşor cu palma pe masa de consultaţie.

Agnes se aşeză pe marginea mesei, unde şezuse şi Barty, fiind plasată acum la nivelul ochilor medicului, care stătea în picioare.

Înainte ca Agnes să-şi încleşteze iarăşi palmele una de cealaltă, Joshua îşi întinse spre ea mîinile bronzate şi pline

de cicatrice – semne rămase de la diferitele activități fizice desfășurate pe barca lui. Răsuflînd ușurată, Agnes se prinse de mîna lui.

– Barty are o albeață pe pupila ochiului drept... care, cred eu, indică o excrescență. Distorsiunile vizuale se manifestă în continuare, deși oarecum diferit, atunci cînd închide ochiul drept, ceea ce indică o problemă și la ochiul stîng, deși eu nu discern nimic acolo. Doctorul Chan are pacienți programați pe tot parcursul zilei de mîine, însă, ca o favoare pentru mine, este de acord să vă consulte înainte de începerea orelor de consultație, adică mîine dimineață la prima oră. Va trebui să te pui în mișcare foarte devreme.

Newport Beach se afla la un ceas de mers cu mașina, spre nord, de-a lungul coastei.

– Și, o preveni Joshua, să fii pregătită, fiindcă va dura. Sînt aproape convins că doctorul Joshua va vrea să se consulte cu un oncolog.

– Cancer, șopti ea și, superstițioasă, își reproșă că rostise cuvîntul cu voce tare, ca și cum astfel ar fi conferit putere malignității, garantîndu-i existența.

– Nu se știe, deocamdată, spuse Joshua.

Dar ea știa.

Barty, vesel ca de obicei, nu părea prea îngrijorat din cauza problemelor de vedere. Se aștepta, parcă, să-i treacă, așa cum scapi de un guturai sau de o răceală.

Nu-i păsa decît de *Red Planet* și de ceea ce se întîmpla acolo după pagina 103. Adusese cartea cu el, în cabinetul doctorului, iar în drum spre casă, a deschis-o în mod repetat, mijind ochii la rîndurile tipărite, încercînd să citească în jurul sau printre petele „strîmbe". „Jim, Frank și Willie sînt la mare ananghie".

Agnes îl răsfață la cină: crenvurști cu brînză, cartofi prăjiți. Suc în loc de lapte.

Nu avea de gînd să fie atît de sinceră cu Barty, cum insistase ca Joshua Nunn să fie cu ea, în parte și fiindcă se simțea prea tulburată ca să se încumete să recurgă la o franchețe absolută.

Într-adevăr, i se părea dificil să discute cu fiul ei, în

maniera lor dezinvoltă. Desluşea parcă o asprime în vocea ei şi ştia că, mai devreme sau mai tîrziu, şi Barty o va sesiza.

Se gîndea speriată că neliniştea aceasta ar putea fi molipsitoare, că, dacă frica punea stăpînire pe băiatul ei, exista riscul ca acesta să nu mai poată lupta împotriva răului oribil care încolţise în ochiul lui drept.

Robert Heilein a salvat-o. La crenvurşti şi cartofi prăjiţi, i-a citit lui Barty din *Red Planet,* începînd cu pagina 104, sus. Îi relatase din carte deja suficient lui Agnes, încît aceasta să se simtă familiarizată cu naraţiunea, aşa că, în scurt timp, povestirea începu să o prindă destul de mult, reuşind astfel să-şi ascundă mult mai eficient toată îngrijorarea.

Pe urmă, în camera lui, aşezaţi unul lîngă celălalt pe pat, cu o farfurie de prăjituri cu ciocolată între ei. Pe tot parcursul serii, au păşit afară de pe acest pămînt, dincolo de toate necazurile lui, într-o lume a aventurii, unde prietenia, lealitate, curajul şi onoarea pot ţine piept oricărie malignităţi.

Cînd Agnes citi ultimele cuvinte de pe ultima pagină, Barty se lansă în tot felul de supoziţii febrile despre ceea ce se putea întîmpla în continuare cu aceste personaje, care deveniseră prietenii lui. Turuia neîntrerupt în timp ce îşi punea pijamaua, la pipi, la spălatul pe dinţi, iar Agnes se întreba cum îl va putea convinge să se culce şi să adoarmă.

Dilema ei se dovedi, însă, neîntemeiată. Mai repede decît se aşteptase ea, Barty adormise buştean.

Unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată a fost să-l lase singur, atunci, în camera lui, ştiind că oribilitatea aceea creştea constant în ochiul lui. Îi venea să împingă fotoliul lîngă patul lui şi să îl vegheze pe timpul somnului.

Dar dacă se deştepta, totuşi, pe timpul nopţii şi o găsea acolo, la căpătîiul lui, Barty îşi putea da seama imediat de gravitatea stării lui.

Aşa că Agnes s-a dus singură în dormitorul ei şi acolo, ca în atîtea alte seri, şi-a căutat alinarea în piatra care era şi lampa ei, lampa ei care era şi cetăţuia ei, cetăţuia ei care era şi păstorul ei. S-a rugat pentru îndurare, iar dacă îndurarea nu îi putea fi acordată, s-a rugat să capete înţelepciunea de a înţelege scopul suferinţei băieţelului ei scump şi drag.

59

Devreme, în acel Ajun de Crăciun, cu broşura de la galeria de artă în mînă, Junior se întoarse acasă, încercînd nedumerit să dezlege nişte mistere, care nu aveau nimic de-a face cu astrele călăuzitoare şi cu pruncii născuţi de fete virgine.

Dincolo de ferestre, noaptea de iarnă se cernea ca funinginea printre luminile sclipitoare ale oraşului, în timp ce el şedea în living cu un pahar de Dray Sack într-o mînă şi cu fotografia Celestinei White în cealaltă.

Ştia cu certitudine că Seraphim murise în timp ce năştea. Văzuse adunarea de negrotei la înmormîntarea ei, în cimitir, în ziua în care o îngropase pe Naomi. Auzise mesajul lui Max Bellini, pe robotul telefonic al poliţaiului maniac.

Oricum, dacă Seraphim ar mai trăi încă, n-ar avea decît nouăsprezece ani, acum; prea tînără aşadar ca să fi putut absolvi deja Academia de Artă.

Asemănarea frapantă dintre această pictoriţă şi Seraphim, precum şi datele biografice înscrise sub fotografie constituiau tot atîtea argumente în sprijinul ipotezei că cele două tinere erau surori.

Or lucrul acesta îl contraria pe Junior. Din cîte îşi aducea el aminte, în săptămînile în care venise la tratament, Seraphim nu-i pomenise niciodată că ar fi avut cumva o soră.

De fapt, deşi se căznea din răsputeri să îşi aducă aminte conversaţiile lor, nu izbutea să evoce nimic din ceea ce îi spusese Seraphim în timpul tratamentului, de parcă ar fi fost surd complet în acea perioadă. Singurele lucruri de care îşi amintea erau nişte impresii senzuale: frumuseţea feţei ei, fineţea pielii, fermitatea trupului sub mîinile cu care o masa.

Din nou, aruncă undiţa memoriei în apele mîloase din urmă cu aproape patru ani, în noaptea pătimaşă trăită cu Seraphim la parohie. Ca şi înainte, nu-şi putea aminti nimic

din ce spusese ea, ţinînd minte doar frumuseţea ei, perfecţiunea nubilă a corpului.

În casa pastorului, Junior nu sesizase nici un indiciu privind prezenţa vreunei surori. Nici o fotografie de familie sau vreun portret de la absolvirea liceului, puse cu mîndrie în ramă. Firește, nu avusese de ce să-l intereseze familia lor, cînd el ardea de dorinţă pentru Seraphim.

În afară de asta, fiind un ins axat asupra viitorului, care credea că trecutul reprezintă o povară de care e mai bine să te scuturi, Junior nu făcea niciodată efortul de a-şi cultiva amintirile. Spre deosebire de alţi oameni, pe el nostalgiile sentimentale nu-l atrăgeau deloc.

Totuşi, acest efort de rememorare cu ajutorul băuturii îi aduse la suprafaţă încă un lucru, în plus faţă de toate acele imagini lascive cu Seraphim goală. Glasul tatălui ei. De pe banda de magnetofon. Reverendul mormăind necontenit, în timp ce Junior o ţintuia de saltea pe fiica preacredincioasă.

Deşi i se păruse o nebunie savuroasă să poată face dragoste cu fata, pe fundalul recitării unei noi predici a tatălui ei înregistrată pe bandă, Junior nu reuşea să-şi amintească nimic acum din ceea ce spusese reverendul, ci doar tonul şi timbrul vocii lui. Nu ştia dacă de vină era instinctul, iritaţia nervoasă sau doar băutura, însă îl agasa ideea că, de fapt, conţinutul acelei benzi de magnetofon nu era nicidecum lipsit de importanţă.

Răsuci broşura în mînă, ca să se uite din nou la prima copertă. Treptat, începu să intuiască, totuşi, că poate tocmai titlul expoziţiei îi readusese în minte predica reverendului.

„Această zi crucială."

Junior rosti cu glas tare cele trei cuvinte şi sesiză o stranie rezonanţă între ele şi amintirile lui vagi despre vocea reverendului White, din acea noapte de demult. Cu toate acestea, legătura, dacă exista într-adevăr, rămînea insesizabilă.

Reproduse în broşura de prezentare erau cîteva dintre picturile Celestinei White, care i se părură lui Junior extrem de naive, anoste şi insipide. Pictoriţa îşi impregna lucrările cu toate acele elemente disprețuite de adevăraţii artişti: detalii realiste, descriptivism, frumusețe, optimism şi chiar farmec.

Asta nu se numea artă. Asta însemna compromis, simplă

ilustrare, mai potrivită desenului pe catifea, decît pe şevalet.

Studiind broşura de prezentare, Junior conchise că reacţia optimă la opera acestei pictoriţe era să se ducă direct la baie, să-şi bage un deget pe gît şi să se purifice. Ţinînd seama, însă, de fişa lui medicală, nu-şi putea permite să fie un critic atît de expresiv.

Cînd se duse la bucătărie ca să îşi umple din nou paharul cu băutură şi cuburi de gheaţă, căută White, Celestina în cartea de telefon a oraşului San Francisco. Numărul era menţionat acolo, nu însă şi adresa.

Se gîndi să o sune, dar nu ştia ce să-i spună, dacă îi răspundea.

Deşi nu credea în destin, în soartă, în general în nimic, în afară de el însuşi şi propria capacitate de a-şi modela viitorul, Junior nu putea nega cît de extraordinar era faptul că această femeie îi ieşise în cale exact în acest moment din viaţă, cînd era pe punctul de a face congestie cerebrală de supărare că nu era în stare să-l găsească pe Bartholomew, cînd era derutat şi nervos din cauza cîntăreţei fantomatice şi a celorlalte evenimente aparent supranaturale din viaţa lui, şi în general cînd trăia copleşit de o spaimă cum nu mai cunoscuse niciodată pînă atunci. Avea aici o legătură cu Seraphim şi, prin Seraphim, cu Bartholomew.

Posibil ca dosarele de adopţie să fie rămas un secret şi pentru Celestina. Dar poate că tînăra ştia ceva mai mult decît Junior despre soarta fiului bastard al surorii ei, vreun amănunt care ei i se părea insignifiant, dar care pe el îl putea pune pe făgaşul corect.

Trebuia să fie prudent în modul de a o aborda. Nu îndrăznea să se pripească. Voia să se gîndească bine. Să născocească o strategie. Această ocazie preţioasă nu trebuia irosită.

Cu paharul umplut din nou, studiind fotografia Celestinei din broşură, Junior se întoarse în living. Era la fel de extraordinară ca şi sora ei, însă spre deosebire de aceasta, săraca de ea, nu era moartă şi reprezenta, prin urmare, o perspectivă ispititoare de idilă romantică. De la ea, Junior ştia că trebuia să afle toate informaţiile care l-ar putea ajuta la localizarea lui Bartholomew, fără a-i stîrni bănuieli, însă, în privinţa mobilului lui. În acelaşi timp, nu exista nici un

motiv să nu facă amor amîndoi, să nu aibă o legătură de dragoste, poate chiar un viitor serios împreună.

Ce ironie ar fi ca tocmai Celestina, mătuşa băiatului din flori al lui Seraphim, să se dovedească a fi, pînă la urmă, sufletul pereche după care Junior tînjise în ultimii ani de relaţii nemulţumitoare şi partide de sex ocazionale. Lucrul acesta i se părea puţin probabil, avînd în vedere caracterul pueril al tablourilor ei, dar poate că ar reuşi să o ajute să evolueze şi să se perfecţioneze ca pictoriţă. Era un om deschis la minte, fără prejudecăţi, aşa că orice era posibil după ce găsea copilul şi îl omora.

Amintirile senzuale ale serii toride petrecute cu Seraphim îl excitaseră pe Junior. Din păcate, singura femelă la îndemînă era *Femeia Industrială,* or el nu era chiar atît de desperat.

Fusese invitat la o petrecere de Crăciun, cu o temă satanică, însă nu intenţiona să se ducă. Sindrofia nu era organizată de nişte satanişti autentici, ceea ce ar fi putut fi interesant, ci de un grup de tineri artişti, toţi necredincioşi, care aveau în comun un simţ al umorului sec.

Junior se decise să participe, totuşi, la chef, în ideea că poate se cupla cu vreo femeie mai maleabilă decît sculptura lui Bavol Poriferan.

În ultimul moment, înainte de a ieşi pe uşă, vîrî în buzunarul de la haină pliantul pentru „Această zi crucială". Ce distracţie va fi să-i audă pe aceşti tineri artişti caustici disecînd imaginile naive, ca nişte felicitări, realizate de Celestina. În plus, întrucît Academia de artă era cea mai bună instituţie de acest tip de pe Coasta de Vest, nu era deloc exclus ca unii dintre musafiri să o cunoască deja şi să-i poată oferi o serie de detalii preţioase.

Petrecerea făcea ravagii într-un pod cavernos de la etajul trei – şi ultimul – al unei construcţii industriale transformate, care reprezenta reşedinţa şi studioul comun al unui grup de artişti. Aceştia aveau convingerea că arta, sexul şi politica constituie cele trei instrumente puternice ale revoluţiei violente, sau, în fine, ceva de acest fel.

Dintr-o combină muzicală cu mulţi decibeli, răsunau melodii de Doors, Jefferson Airplane, Mamas, Papas, Strawberry Alarm Clock, Country Joe şi Fish, Lovin'

Spoonful, Donovan (din păcate), Rolling Stones (plictisitor) şi Beatles (enervant). Megatone de muzică striveau parcă zidurile de cărămidă, făceau să vibreze ferestrele cu ramă de metal, care bubuiau ca tobele dintr-o fanfară militară, şi creau simultan sentimentul îmbătător al oricăror posibilităţi, o senzaţie de fatalitate, de Armageddon care va veni curînd, dar care va fi nostim.

Atît vinul alb, cît şi cel roşu erau prea ieftine pentru gustul lui Junior, aşa că bău bere Dos Equis şi inhală cantităţi imense de fum de la ţigările celorlalţi. Dintre cele două-trei sute de petrecăreţi adunaţi acolo, mulţi se drogau, însă Junior nu a cedat acestor tentaţii. Pentru el contau autoperfecţionarea şi stăpînirea de sine; nu era de acord cu astfel de slăbiciuni.

În afară de asta, remarcase tendinţa drogaţilor de a deveni excesiv de sentimentali, de a trece la confesiuni, căutînd pacea interioară prin nişte divagaţii verbale nesfîrşite. Junior era o persoană prea retrasă ca să se comporte astfel. Mai mult chiar, dacă din cauza drogurilor l-ar fi apucat vreodată cheful de destăinuiri, consecinţa ar fi electrocutarea, gazul otrăvitor sau injecţia letală, în funcţie de jurisdicţia şi anul în care ar sucomba unei asemenea dispoziţii sufleteşti.

Apropo, peste tot în podul-mansardă vedeai fete fără sutien îmbrăcate cu bluze şi minijupe, fete fără sutien în tricouri mulate şi minijupe, fete fără sutien cu veste de piele şi blugi, fete fără sutien cu cămăşuţe scurte şi pantaloni strîmţi. Mişunau pe-acolo şi o sumedenie de tipi, însă Junior nici nu-i observa aproape.

Singurul oaspete bărbat care îi stîrni interesul – într-o mare măsură – se dovedi a fi Sklent, renumitul pictor care realizase singurele trei tablouri din apartamentul lui Junior.

Înalt de 1,95 metri şi cu o greutate de 115 kilograme, artistul părea cu mult mai periculos în carne şi oase decît în fotografiile sinistre folosite pentru publicitate. Deşi nu împlinise încă treizeci de ani, albise deja, iar părul moale şi drept îi venea pînă la umeri. O piele albă ca de mort. Ochii mari, de un cenuşiu-argintiu ca ploaia într-un amurg roşu, aveau o licărire sinistră de animal de pradă, ca ochii unei pantere. Nişte cicatrice cumplite îi brăzdau faţa, iar nişte urme roşiatice de răni adînci îi acopereau dosul palmelor mari, ca

şi cum ar fi fost nevoit să se apere frecvent, cu mîinile goale, împotriva unor bărbaţi înarmaţi cu săbii.

Chiar şi în colţul situat cel mai departe de difuzoarele stereo, trebuia să ridici vocea ca să te faci înţeles de interlocutorul tău. Artistul care crease *În creierul copilaşului zace parazitul fatalităţii, Versiunea 6* avea, totuşi, o voce profundă, tăioasă şi penetrantă, ca şi talentul său.

Sklent se dovedi a fi furios, suspicios, violent, dar totodată un om de o extraordinară forţă intelectuală. Cu o uluitoare şi profundă capacitate de a conversa, pictorul debita opinii ameţitoare despre condiţia umană, păreri uimitoare, dar totuşi nefondate despre artă, precum şi concepte filozofice revoluţionare. Mai tîrziu, cu excepţia discuţiei despre fantome, Junior nu va fi în stare să-şi amintească nici un cuvînt din ceea ce spusese Sklent, reţinînd doar că totul fusese sclipitor şi efectiv senzaţional.

Fantome. Sklent era ateu, dar totuşi credea în spirite. Iată cum arată teoria lui: raiul, iadul şi Dumnezeu nu există, însă fiinţele omeneşti sînt deopotrivă energie şi materie, iar cînd materia cedează, energia continuă să existe. „Sîntem cea mai încăpăţînată, egoistă, lacomă, acaparatoare, vicioasă, psihotică şi rea specie din tot universul", le explica Sklent, „iar unii dintre noi refuză să moară, sîntem prea daţi naibii ca să murim. Spiritul este un ghimpe de energie înţepător, care uneori se agaţă de locuri şi oameni, care au fost cîndva importanţi pentru noi, aşa ajungîndu-se la casele bîntuite, în care amărîţii ăia sînt torturaţi în continuare de neveste moarte, sau tîmpenii de genul ăsta. Iar, uneori, ghimpele se înfige în fătul din pîntecele vreunei putori, care tocmai şi-a tras-o, aşa ajungîndu-se la reîncarnare. Nu e nevoie de dumnezei pentru asta. Lumea e construită astfel. Viaţa şi viaţa de după moarte sînt în acelaşi loc, exact aici, exact acum, iar noi toţi nu sîntem decît o şleahtă de maimuţoi împuţiţi şi rîioşi, dîndu-ne tumba la infinit printr-o serie oribilă de neplăceri".

De doi ani de zile, de cînd găsise moneda în cheeseburger, Junior căutase în permanenţă o metafizică pe care să o adopte, care să fie în concordanţă cu adevărurile învăţate de la Zedd şi care să nu implice necesitatea de a recunoaşte o putere mai presus decît el însuşi. Şi acum, iat-o. Pe neaşteptate.

Completă. Nu înţelesese prea bine partea cu maimuţoii, însă restul îi intrase în cap, iar un fel de pace coborîse, parcă, asupra lui.

Lui Junior i-ar fi plăcut să discute în continuare cu Sklent pe teme spirituale, însă numeroşi alţi musafiri voiau să aibă privilegiul de a putea conversa cu marele om. La despărţire, convins că îl va face să rîdă pe artist, Junior scoase broşura pentru „Această zi crucială" şi, timid, îi ceru părerea despre picturile Celestinei White.

Poate că Sklent nu rîdea niciodată, indiferent cît de bună ar fi fost gluma. Cert este, însă, că a ponegrit feroce toate tablourile din pliant, pe care i l-a dat înapoi lui Junior, răţoindu-se: „Împuşc-o pe curvă".

Presupunînd că această critică nu era decît un fel de exagerare hiperbolică amuzantă, Junior se hlizea, însă cînd Sklent îşi mijì ochii aceia practic incolori, lui Junior îi îngheţă rîsul în gît. „Păi, poate chiar aşa o să se şi rezolve, pînă la urmă", zise el, vrînd să se dea bine pe lîngă Sklent, însă regretă imediat că rostise aceste cuvinte în faţa unui martor.

Folosind pliantul expoziţiei pe post de spărgător de gheaţă, Junior circula prin mulţimea de invitaţi, căutînd vreun fost student la Academia de artă, care să o fi cunoscut, eventual, pe Celestina White. Criticile aduse tablourilor ei era toate negative, adesea chiar hilare, dar niciodată atît de succinte şi de violente ca remarcele virulente ale lui Sklent.

Pînă la urmă, o blondă fără sutien, cu nişte cizme albe de scai, o minijupă albă şi un maiou roz pe care era imprimat capul lui Albert Einstein, spuse:

– Sigur că o cunosc. Am fost la nişte cursuri cu ea. E destul de drăguţă, dar pare cam insipidă, mai ales că e şi afroamericană. Vreau să zic că ăştia nu sînt niciodată nasoi, nu crezi?

– Ba da, în afară poate de Buckwheat.

– Cine? zbieră tipa, deşi şedeau foarte aproape unul de celălalt, cocoţaţi pe o banchetă îngustă cu capitonaj din piele neagră.

– Banditii ăia, din filmele vechi, ridică Junior vocea şi mai tare.

– Mie nu-mi place nimic vechi. Gagica asta White are o pasiune ciudată pentru bătrîni, case vechi, chestii vechi, în

general. Ca şi cum nu ar conştientiza că e tînără. De îţi vine să pui mîna zdravăn pe ea, s-o scuturi bine şi să-i zici: „Hei, fato, priveşte-nainte, auzi?!"

– Trecutul rămîne trecut.

– Cum rămîne? urlă ea.

– Trecut!

– Aşa e.

– Fostei mele neveste îi plăceau filmele alea cu bandiţi şi bătăi.

– Eşti însurat?

– Nu, văduv.

– Cum, a murit aşa de tînără?

– Cancer, spuse el, fiindcă părea mai tragic şi nu atît de dubios ca o cădere în gol de pe un turn de apă.

Compătimitoare, tipa puse o mînă pe genunchiul lui.

– Ultimii ani au fost duri, zise el. Întîi, s-a prăpădit ea... pe urmă tot ce-am tras în Vietnam, scăpînd totuşi cu viaţă.

– Ai fost acolo?! exclamă blonda, holbînd ochii la el.

Nu era simplu să dea o aură de sinceritate unei destăinuiri dureroase pe care trebuia s-o zbiere în gura mare, însă se descurcă binişor, împăienjenind de lacrimi ochii interlocutoarei lui.

– Mi-am pierdut o parte din laba piciorului stîng, cînd am fost împuşcat, în timpul unui asalt teribil.

– Cît de oribil. Ce scîrboşenie. Urăsc războiul ăsta.

Blonda începea să se dea la el, exact cum făcuseră nenumărate femei de cînd sosise la bairam, aşa că Junior încercă să îmbine seducţia cu culegerea de informaţii. Punîndu-şi palma peste mîna cu care ea îl mîngîia uşor pe coapsă, spuse:

– L-am cunoscut pe fratele ei în Vietnam. Pe urmă, am fost rănit, m-au expediat acasă, am pierdut legătura. Dar voiam să-l găsesc.

Nedumerită, blonda spuse:

– Al cui frate?

– Al Celestinei White.

– Are un frate?

– Da, un tip nemaipomenit. N-ai cumva adresa ei sau ştii, eventual, cum aş putea da de fratele ei?

– Nu o cunosc foarte bine. Nu era prea sociabilă şi nici nu venea des la chefuri – mai ales după ce a apărut şi copilul.

– Vasăzică, e măritată, remarcă Junior, gîndindu-se că Celestina nu putea fi, totuşi, sufletul lui pereche.

– Nu ştiu, s-ar putea. N-am mai văzut-o de o bucată de vreme.

– Nu, dar ai pomenit de un „copil".

– Oh, nu, nu-i al ei. E de la soră-sa, care a murit.

– Daaa, ştiu... Dar...

– Bun, şi l-a luat Celestina.

– L-a luat?!?

– Da, l-a luat pe copil.

Junior uitase de orice seducţie.

– Şi, deci... cum? A înfiat ea copilul soră-sii?

– Straniu, nu?!

– Un băieţel pe nume Bartholomew? întrebă el.

– Habar n-am, nu l-am văzut niciodată.

– Bine, dar îl cheamă Bartholomew, nu-i aşa?!

– Din partea mea, poa' să-l cheme şi Neghiniţă.

– Cum?

– Ei, ziceam şi eu aşa. Habar n-am, zău, spuse ea, luîndu-şi mîna de pe coapsa lui. Dar ce te-a apucat, de fapt, cu Celestina asta?

– Scuză-mă.

Plecă de la petrecere şi stătu un timp pe stradă, respirînd încet şi adînc, lăsînd ca aerul proaspăt al nopţii să îi cureţe fumul inhalat în plămîni, respirînd încet şi adînc, dintr-o dată foarte lucid, în ciuda berii băute, respirînd încet şi adînc, congelat ca o bucată de carne în frigider, dar nu din cauza frigului de afară.

Era uimit de faptul că dosarele de adopţie se supuneau aceluiaşi regim strict şi confidenţial şi în cazul în care copilul era încredinţat spre creştere unei rude foarte apropiate, cum ar fi sora mamei.

Nu-i veneau în minte decît două explicaţii. Prima, sistemul birocratic se conforma invariabil regulilor, chiar şi cînd acestea nu mai aveau nici un sens. A doua, Cel mai Urît Detectiv din Lume, Nolly Wulfstan, era un tembel incompetent.

Lui Junior nu-i păsa care dintre explicaţii era cea corectă.

Nu conta decît un singur lucru: vînătoarea după Bartholomew se apropia de sfîrşit.

Miercuri, 27 decembrie, Junior se întîlni cu Google, falsificatorul de acte, într-un cinematograf, la o proiecţie în matineu cu „Bonnie and Clyde".

Conform instrucţiunilor primite la telefon, Junior cumpără o cutie mare cu biscuiţi şi o pungă cu bomboane cu lapte, de la un stand de răcoritoare, iar apoi se instală pe unul dintre ultimele trei rînduri din mijloc, în aşteptarea lui Google, ronţăind bomboane şi strîmbîndu-se scîrbit ori de cîte ori simţea că i se lipiseră tălpile de podeaua jegoasă.

Colcăind de scene sinistre, filmul era prea violent pentru gustul lui Junior. Lui i-ar fi plăcut o întîlnire pe fundal de „Doctor Dolittle" sau „Absolventul". Google, însă, paranoic ca un cobai care a trăit toată viaţa cu şocuri electrice, insitase să aleagă el cinematograful.

Deşi asimilase bine tema relativismului moral şi a autonomiei individului într-o lume neutră valoric, Junior se speria la fiecare scenă de mare violenţă şi închidea ochii, cînd pe ecran se vedea sînge. Nu-i convenea deloc că trebuia să suporte nouăzeci de minute de film, pînă ca Google să se instaleze pe un scaun, lîngă el.

În ochii saşii ai falsificatorului se reflecta lumina de pe ecran. Lingîndu-şi buzele de consistenţa cauciucului şi mişcîndu-şi în sus şi în jos proeminentul măr al lui Adam, tipul murmură: „Ah, ce mi-ar mai plăcea să-mi scurg conductele în Faye Dunaway aia, ce zici?!"

Junior îl privea cu o repulsie nedisimulată.

Google nu-şi dădea seama cîtă scîrbă provoca. Mişca din sprîncene afişînd ceea ce credea el că era o expresie de camaraderie ca între bărbaţi şi îl împungea pe Junior cu cotul.

În sală, la matineu, nu erau decît foarte puţini spectatori. În apropierea lor, nu se afla nimeni, aşa că Google şi Junior au făcut schimb de pachete, fără nici o jenă: un plic mic pentru Google, contra unui plic ceva mai mare pentru Junior.

Plastograful extrase din plicul lui un teanc gros de bancnote de o sută dolari şi, mijind privirea, inspectă banii la lumina difuză din sală.

– Eu plec acum, dar tu o să aştepţi să se termine filmul.

– Dar de ce să nu plec eu şi să aştepţi tu?

– Fiin'că dacă încerci să faci asta, îţi scot ochiul cu şişul.

– Hei, uşor, am pus şi eu doar o întrebare.

– Şi, fii atent, dacă ieşi prea repede după mine, am un tip care te urmăreşte şi care o să-ţi bage imediat pistolu-n fund.

– Am zis aşa, doar pentru că nu pot să sufăr filmul ăsta.

– Eşti tîmpit la cap. E un film clasic. Auzi, mai vrei biscuiţii ăia?

– Ţi-am spus şi la telefon că nu-mi plac deloc.

– Dă-i-ncoace.

Junior i-i dădu, iar Google plecă de la cinematograf cu biscuiţii şi cu bănetul în plic.

Lentul balet al morţii, în care Bonnie şi Clyde erau ciuruiţi de gloanţe i se păru lui Junior cel mai oribil lucru pe care îl auzise vreodată. De văzut, nu văzu decît o fracţiune de secundă din scenă, întrucît preferă să strîngă pleoapele tare.

În urmă cu nouă zile, conform instrucţiunilor lui Google, Junior închiriase două căsuţe poştale, la două servicii de corespondenţă diferite, folosind la una numele de John Pinchbeck, iar la cealaltă numele de Richard Gammoner, iar apoi îi transmisese plastografului aceste adrese. Acestea erau cele două identităţi pentru care Google i-a furnizat acte complete şi convingătoare.

Joi, 28 decembrie, folosind ca documente de identitate carnete de conducere şi carduri de asigurare socială contrafăcute, Junior îşi deschise nişte conturi pentru mici economii şi închirie, de asemenea, cîteva seifuri de depozit pentru Pinchbeck şi Gammoner, la mai multe bănci cu care nu mai lucrase pînă atunci, folosind adresele poştale deja reţinute.

În fiecare cont de economii depuse cinci sute de dolari cash. Introduse douăzeci de mii de bancnote noi-nouţe de dolari în fiecare seif de depozit.

Pentru Gammoner, exact ca şi pentru Pinchbeck, Google îi procurase: un carnet de conducere auto eliberat de California Department of Motor Vehicles, şi care era valabil la orice control al poliţiei; un card legal de asigurări sociale; un certificat de naştere înregistrat la judecătoria menţionată pe document; în fine, un paşaport autentic şi valabil.

Junior ţinea în portofel ambele carnete de conducere false, pe lîngă cel eliberat pe numele lui adevărat. Restul actelor le introduse în seifurile de depozit pe numele lui Pinchbeck şi al lui Gammoner, alături de banii cash puşi acolo pentru situaţii de urgenţă.

De asemenea, încheie nişte contracte privind deschiderea unui cont pe numele lui Gammoner, la o bancă din Grand Cayman Island, şi a altui cont pe numele lui Pinchbeck, în Elveţia.

Niciodată de cînd venise în oraş, din Oregon, nu avusese un simţ al aventurii atît de puternic. În consecinţă, se răsfăţă cu trei pahare dintr-un superb vin de Bordeaux şi cu un filet mignon excelent în acelaşi elegant restaurant de hotel, unde luase cina în prima lui seară la San Francisco, cu aproape trei ani în urmă.

Sala cu lumini sclipitoare părea neschimbată. Pînă şi pianistul părea să fie acelaşi bărbat pe care îl văzuse şi atunci în faţa claviaturii, deşi trandafirul galben de la butonieră şi, probabil, fracul, de asemenea, erau noi.

Cîteva femei atrăgătoare se aflau aici singure, dovadă că moravurile sociale se schimbaseră semnificativ în aceşti trei ani. Junior era conştient de privirile lor pătimaşe, de dorinţa care le anima, şi ştia că ar fi putut să o aibă pe oricare dintre ele, dacă voia.

Stresul pe care îl simţea în prezent nu era de genul celui de care scăpa, îndeobşte, prin intermediul femeilor. Era o tensiune energizantă, o încordare a nervilor deloc neplăcută, o anticipare delicioasă pe care dorea să o guste la maximum – pînă la recepţia organizată de galeria de artă pentru Celestina, în seara vernisajului expoziţiei, pe 12 ianuarie. Această tensiune nu putea fi eliminată prin actul sexual, ci doar ucigîndu-l pe Bartholomew, iar cînd momentul acela mult aşteptat avea să vină, în fine, Junior se aştepta ca uşurarea trăită atunci să depăşească substanţial simplul orgasm.

Luase în calcul varianta de a da de urmele Celestinei – şi ale bastardului – înainte de expoziţia ei. Secretariatul facultăţii putea fi o cale de a ajunge la ea. Şi, de asemenea, prin noi investigaţii în rîndul comunităţii de bele-arte din oraş ar putea procura, pînă la urmă, şi adresa ei.

Totuşi, exista riscul ca, după uciderea micului Bartholomew, oamenii să-şi amintească de bărbatul care se interesase de maică-sa, Celestina. Or Junior nu era un bărbat oarecare; irezistibil de chipeş, le lăsa oamenilor o impresie de neşters, mai ales femeilor. Inevitabil, mai devreme sau mai tîrziu, copoiii s-ar înfiinţa la uşa lui.

Fireşte, avea la îndemînă identităţile Pinchbeck şi Gammoner, două trape de evadare. Dar nu voia să recurgă la ele. Îi plăcea traiul pe Russian Hill şi detesta ideea de se muta în altă parte.

Din moment ce ştia unde va fi Celestina pe 12 ianuarie, nu avea nici un rost să rişte să o găsească mai curînd. Avea suficient timp ca să se pregătească pentru întîlnirea lor, suficient timp ca să savureze dulcea aşteptare.

Junior achita nota de plată şi calcula bacşişul, cînd pianistul se lansă în „Someone to Watch over Me". Deşi se aşteptase toată seara să o audă, trăsări totuşi cînd recunoscu acordurile.

Aşa cum îşi demonstrase singur cu prilejul celor două vizite anterioare în acest local – în prima lui seară în oraş, iar apoi peste alte două zile –, numărul acesta făcea parte pur şi simplul din repertoriul pianistului. Nimic supranatural în asta.

Cu toate acestea, cînd iscăli formularul de carte de credit, semnătura i se păru tremurată.

Junior nu mai îndurase o experienţă paranormală din zorii zilei de 18 octombrie, cînd se trezise dintr-un coşmar cu viermi şi gîndaci, auzind serenada diafană a cîntăreţei. Zbierînd la ea să tacă din gură, îşi sculase din somn vecinii.

Acum, muzica aceasta oribilă îl călca pe nervi. Căpătă convingerea că, dacă se ducea singur acasă, cîntăreaţa fantomatică – fie că era stafia răzbunătoare a Victoriei Bressler sau a altcuiva – s-ar apuca din nou să fredoneze. De fapt, avea nevoie de companie şi de distracţie.

O femeie extraordinar de atrăgătoare, singură la bar, îi aţîţă dorinţa. Păr negru lucios, ca înseşi cosiţele nopţii, împletite din cer. Ten măsliniu, neted şi fin ca o catifea. Ochi scînteietori ca nişte heleştee în care se reflectă nemurirea şi stelele.

Ohoho! Ce poet devenise, contemplînd-o!

Eleganţa ei era îmbietoare. Un taior roz Chanel, cu fusta pînă la genunchi; un şirag de perle. Avea un corp spectacular, dar nu făcea paradă de el. Ba purta chiar şi sutien. În această eră de erotism obraznic, stilul ei mai conservator era teribil de seducător.

Instalîndu-se pe taburetul liber de lîngă această frumuseţe, Junior îi propuse să bea un pahar împreună, iar tipa acceptă.

Renee Vivi vorbea cu un accent sudic mătăsos. Vivace, fără a fi lipicios de cochetă, şcolită şi citită, dar niciodată înfumurată, directă în conversaţie, fără a părea însă îndrăzneaţă sau doctrinară, femeia era o companie fermecătoare.

Părea uşor trecută de treizeci de ani, poate cu vreo şase ani mai mare decît Junior, însă pe el nu-l deranja. Prejudecăţile lui faţă de persoanele mai în vîrstă nu difereau de cele faţă de oamenii de alte rase şi de alte origini etnice.

Indiferent că era vorba despre amor sau omor, Junior nu se lăsa ghidat niciodată de bigotism. Asta, aşa, ca o mică glumă ştiută numai de el. Dar adevărată.

Se întreba cum ar fi să facă amor cu Renee şi să o omoare. Doar o dată omorîse fără un motiv temeinic. Iar atunci fusese unul dintre inşii aceia enervanţi cu numele de Bartholomew. Prosser, din Terra Linda. Un bărbat. În cazul acela, nu fusese implicat nici un element erotic. Acum, ar fi prima oară.

Junior Cain nu era nicidecum un asasin ţicnit obsedat sexual, care ajunge să ucidă împins de nişte pofte stranii care îi scapă de sub control. O unică noapte de sex şi moarte – o slăbiciune ce nu trebuia să se mai repete vreodată – nu ar necesita o autoanaliză serioasă sau o reconsiderare a imaginii despre sine.

Repetarea unei asemenea nopţi ar indica o manie periculoasă. O a treia noapte de acest fel nu ar mai avea nici o scuză. O dată, însă, nu însemna decît un experiment sănătos. O experienţă edificatoare.

Orice adevărat aventurier ar înţelege.

Cînd Renee, într-o inconştienţă adorabilă şi fără să intuiască fatalitatea ameninţătoare, susţinu că moştenise o avere considerabilă în domeniul industriei, Junior se gîndi că tipa pretindea doar că e bogată sau, oricum, exagera ca să pară mai interesantă. Însă, cînd o conduse acasă, descoperi

un lux care demonstra că nu avea de-a face cu fabulațiile unei sărăntoace.

Condusul „acasă" nu presupuse nevoia de a comanda un taxi sau de a face o lungă plimbare pe jos, întrucît tipa locuia sus, în hotelul unde Junior cinase. Ultimele trei etaje ale clădirii constau în nişte apartamente enorme.

Păşind în locuinţa ei, Junior avu senzaţia că trecuse printr-o maşină a timpului în alt veac, călătorind totodată în spaţiu, în Europa lui Ludovic XIV. Vastele încăperi cu tavane înalte îţi copleşeau privirea cu colorile profund întunecate şi cu formele greoaie ale artei şi mobilei baroce. Cochilii, acante, volute, ghirlande şi spirale – adesea aurite – ornau nişte adevărate piese de muzeu: scrinuri, jilţuri, mese, oglinzi masive, vitrine şi etajere.

Junior realiză că a o ucide pe Renee chiar în această seară însemna o pierdere imensă. Putea, în schimb, s-o ia întîi de nevastă, să se bucure de ea un timp şi, în cele din urmă, să aranjeze un accident sau o sinucidere, prin care el rămînea cu toată averea ei – sau măcar cu o parte semnificativă din aceasta.

Nu mai era deloc un omor de plăcere – ceea ce, acum cînd avusese timp să se gîndească mai bine, i se părea ceva sub demnitatea lui, fie şi dacă l-ar fi pus în slujba dezvoltării personale. Ar fi de-a dreptul o crimă, pentru o cauză dreaptă şi justificabilă.

În ultimii cîţiva ani, descoperise că nişte nenorocite de cîteva milioane de dolari îi aduceau mult mai multă libertate decît îşi închipuise el, cînd îi dăduse brînci lui Naomi, de sus, din foişor. Cu o mare avere, cincizeci sau o sută de milioane, putea să dobîndească nu numai o libertate mai vastă şi nu doar capacitatea de a se consacra unei autoperfecţionări şi mai ambiţioase, ci, de asemenea, putere.

Perspectiva puterii îl intriga pe Junior.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că, în cele din urmă, va putea s-o vrăjească pe Renee ca să-l ia da bărbat, indiferent cît era ea de bogată şi de sofisticată. Junior se pricepea să modeleze femeile după dorinţa lui, cu aceeaşi uşurinţă cu care Sklent îşi picta strălucitele viziuni pe pînză, şi mai uşor decît Wroth Griskin îşi turna în bronz tulburătoarele lui opere de artă.

În afară de asta, înainte chiar ca Junior să apuce să își pună tot farmecul în funcțiune, înainte să-i fi demonstrat că, după o călătorie cu mașina de făcut dragoste marca Junior Cain, nici un bărbat nu i se va mai părea adecvat, lui Renee i se aprinseseră călcîiele așa de rău după el, încît poate ar fi fost mai înțelept să deschidă o sticlă de șampanie ca s-o „stingă", ca nu cumva vreo combustie spontană să-i distrugă taiorul Chanel.

În salon, fereastra centrală și cea mai mare încadra o priveliște magnifică, străjuită de niște draperii de brocart. Un șezlong enorm, pictat de mînă și foarte poleit, capitonat cu o tapițerie fină, era plasat pe acest fundal de oraș și mătase, iar Renee îl împinse pe Junior să se așeze pe scaunul acela, dorind cu ardoare să facă dragoste acolo.

Gura ei era pe cît de lacomă, pe atît de voluptuoasă, iar din trupul ei mlădios radia o căldură vulcanică. Strecurîndu-și mîinile sub fusta ei, în mintea lui Junior se învălmășeau dulce gînduri legate de sex, avere și putere, pînă cînd descoperi că moștenitoarea era un moștenitor, cu niște organe genitale mai potrivite pentru niște izmene, decît pentru lenjeria de mătase.

Țîșni de lîngă Renee cu velocitatea unui tir de mitralieră. Uluit, scîrbit, umilit, se trase înapoi de lîngă șezlong, scuipînd, ștergîndu-se la gură, înjurînd.

Incredibil, dar Renee veni după el, lipicioasă și ademenitoare, încercînd să-l calmeze și să-l ispitească din nou în brațele ei.

Lui Junior îi venea s-o omoare. Să îl omoare. Ce mai conta. Intuia, însă, că Renee se pricepea binișor la bătăi urîte, ceea ce însemna că deznodămîntul unei confruntări violente nu era simplu de prezis.

Cînd Renee realiză că această respingere era completă și finală, ea – el, în fine – se transformă dintr-o dulce doamnă din sud într-o reptilă rea și veninoasă. Lucindu-i ochii de furie, cu buzele schimonosite și răsfrînte peste dinții dezgoliți, îi aruncă tot felul de epitete din familia „nemernic", pe care le înșiruia atît de dezinvolt și pitoresc, încît reuși să-i îmbogățească vocabularul lui Junior mai mult decît toate cursurile lui combinate la un loc. „Ia nu mai face pe nebunu', ginerică, și nu-mi spune mie că n-ai știut ce sînt, din clipa în

care mi-ai propus să bem un pahar. Ai ştiut, şi ai vrut-o, m-ai vrut pe mine, ca pe urmă, cînd am ajuns la miezul problemei, să dai bir cu fugiţii. Dai tu bir cu fugiţii, dar dorinţa tot ţi-a rămas."

Mergînd cu spatele, pe bîjbîite, spre vestibul şi uşa de la intrare, speriat că dacă se împiedica de vreun scaun Renee ar tăbărî urlînd pe el, ca uliul pe o găină, Junior nega toate acuzaţiile.

– Eşti dement. De unde ai născocit toate astea? Uită-te la tine! Cum să-mi fi dat seama ce eşti de fapt?

– Nu se vede după mărul lui Adam? se piţigăie ea.

Ba da, se vedea, dar nu cine ştie ce, fiindcă nu era prea mare şi, în comparaţie cu acel ditamai McIntosh din gîtlejul lui Google, ăsta era un biet măr pădureţ, admisibil şi la o femeie.

– Şi mîinile, ce zici de mîinile mele, frumosule? se răţoi ea.

În viaţa lui Junior nu văzuse nişte mîini mai feminine. Mici, moi, mai frumoase decît mîinile lui Naomi. Habar n-avea ce tot îndruga fiinţa asta.

Riscînd totul, se întoarse cu spatele la ea şi fugi. În ciuda sumbrelor temeri dinainte, tipa îl lăsă să scape.

Mai tîrziu, acasă, făcu gargară cu jumătate de sticlă de apă de gură, stătu sub duş mai mult decît oricînd în viaţa lui, iar apoi folosi şi cealaltă jumătate de sticlă de apă de gură.

Aruncă la gunoi cravata, fiindcă în lift, coborînd la parter de la Renee – sau de la Rene –, iar apoi în drum spre casă, pe jos, se frecase pe limbă cu ea. Gîndindu-se mai bine, azvîrli la coş toate hainele cu care fusese îmbrăcat în această seară, inclusiv pantofii.

Se jură să-şi scoată din minte orice amintire legată de acest incident. În renumita carte de Caesar Zedd, *Cum să negi puterea trecutului,* autorul oferă o serie de tehnici pentru eliminarea definitivă a tuturor amintirilor legate de evenimente care ne-au provocat un rău sufletesc, durere sau doar jenă, poate. Junior se băgă în pat cu preţiosul lui exemplar din această lucrare, însoţit de un păhărel cu coniac, plin ochi.

Din întîlnirea cu Renee Vivi avea de tras o învăţătură valoroasă: Multe lucruri din viaţa asta nu sînt aşa cum ni se

par inițial. Pentru Junior, totuși, lecția aceasta nu avea nici un preț, dacă se vedea nevoit să trăiască permanent cu amintirea vie a umilinței îndurate.

Grație lui Caesar Zedd și unui păhărel de Rémy Martin, Junior alunecă pînă la urmă în curenții legănători ai somnului și, plutind așa pe acele valuri de catifea, se consolă oarecum la gîndul că, orice s-ar fi întîmplat, 29 decembrie avea să fie o zi mai bună decît 28 decembrie.

Se înșela în această privință.

În ultima vineri din fiecare lună, indiferent că era vreme însorită sau ploioasă, Junior avea obiceiul de a face o plimbare pe jos la cele șase galerii de artă, care îi plăceau cel mai mult, contemplînd pe îndelete toate lucrările expuse și conversînd cu custozii; la ora una, făcea o pauză și lua prînzul la St. Francis Hotel. Programul acesta devenise o tradiție la el și, invariabil, la sfîrșitul fiecărei astfel de zile, se simțea excelent.

Vineri, 29 decembrie, a fost o zi extraordinară: răcoroasă, dar nu friguroasă; nori răzleți împodobeau un cer albastru ca de porțelan. Străzile erau destul de pline de lume, fără însă ca aglomerația să devină supărătoare, cum se întîmpla uneori, cînd aveai senzația că te plimbi printre fagurii unui stup. Locuitorii orașului San Francisco, niște oameni foarte simpatici, se simțeau încă în vacanță de sărbători și, prin urmare, afișau niște figuri surîzătoare și mai amabile, decît de obicei.

După un prînz superb, în timp ce se îndrepta agale spre a cincea galerie de artă de pe lista lui, Junior nu văzu pe moment sursa monedelor. Într-adevăr, inițial, cînd primele trei monede îl atinseră rapid pe obraz, nici nu-și dădu seama despre ce era vorba. Tresărind speriat, se trase înapoi și privi în jos, cînd le auzi zornăind pe trotuar.

Poc, poc, poc! Alte trei monede îi ricoșară de pe partea stîngă a feței – tîmplă, obraz, maxilar.

Cînd mărunțișul nedorit se izbi de asfalt, la picioarele lui, Junior – *poc, poc* – văzu sursa următoarelor două tiruri. Monedele țîșneau afară, scuipate de orificiul vertical pentru bani al unui automat de vîndut ziare; una îl lovi pe nas, iar alta în dantură.

Automatul, plasat într-un şir de patru astfel de aparate, nu era umplut cu ziare obişnuite, care costă doar zece cenţi, ci cu un tabloid pornografic.

Junior avea senzaţia că inima îi bubuie în piept ca nişte împuşcături de mitralieră. Păşi în spate şi lateral, cumva, ca să iasă din raza de tir a automatului.

Ca şi cum una dintre monedele acelea de un sfert de dolar i-ar fi căzut drept în ureche, punînd în funcţiune un tonomat din mintea lui, Junior auzi parcă vocea lui Vanadium, în salonul de la spital, la Spruce Hills, în seara în care murise Naomi: *Cînd ai tăiat firul existenţei lui Naomi, ai pus capăt efectelor pe care muzica ei le-ar fi avut asupra vieţii altora şi asupra formei viitorului.*

Un alt automat situat lîngă primul, burduşit cu o publicaţie obscenă pentru poponari, îl împuşcă în frunte cu o monedă de un sfert de dolar. Următoarea îl pocni drept pe nas.

... Ai declanşat o disonanţă ce poate fi auzită, cît de slab, tocmai pînă în cel mai îndepărtat capăt al universului...

Şi dacă Junior ar fi fost îngropat pînă la piept în nişte ciment moale, tot ar fi reacţionat cu mai multă mobilitate decît acum. Nici nu-şi mai simţea picioarele.

Incapabil să fugă, ridică braţele defensiv, încrucişîndu-le în dreptul feţei, deşi impactul monedelor nu-i provoca nici un fel de durere. Voleuri îi zburau din degete, palme şi încheieturile mîinilor.

... Disonanţa aceasta declanşează o mulţime de alte vibraţii, dintre care unele se vor întoarce la tine în nişte moduri cum nici nu te aştepţi... Automatele de acest fel sînt concepute să primească monede, nu să le scuipe afară. Nu sînt făcute să dea rest. Din punct de vedere mecanic, această descărcare ca de armă de foc nu era posibilă.

...iar altele sub nişte forme pe care nici nu le-ai putea bănui...

Doi adolescenţi şi o bătrînă se năpustiră pe trotuar, încercînd să înhaţe monedele zvîrlite de automate. Pe unele reuşeau să le prindă, însă altele le săreau printre degete, rostoglindu-se în rigolă.

...Dintre lucrurile pe care nici nu le-ai fi putut bănui, eu sînt cel mai rău...

Pe lîngă aceşti vagabonzi, mai exista o prezenţă acolo,

nevăzută, dar percepută. Junior simţea că îi îngheaţă oasele de groaza acestei entităţi invizibile: spiritul lui Thomas Vanadium, poliţaiul maniac, ca un ghimpe ascuţit, încăpăţînat, crud, psihopat, nemulţumit doar să bîntuie prin casa în care murise, nepregătit încă să se reîncarneze, dar hărţuindu-şi şi după moarte suspectul stresat, ţopăind – pentru a-l parafraza pe Sklent – ca un maimuţoi invizibil, rîios, împuţit, aici pe această stradă din oraş, în plină zi.

Dintre lucrurile pe care nici nu le-ai fi putut bănui, eu sînt cel mai rău.

Unul dintre căutătorii de monede se izbi de Junior, scoţîndu-l din starea de paralizie, însă cînd se trase, împleticindu-se, din linia de foc a celui de-al doilea automat, un al treilea începu să-l împuşte cu bani.

Dintre lucrurile pe care nici nu le-ai fi putut bănui, eu sînt cel mai rău... Eu sînt cel mai rău... Eu sînt cel mai rău...

Batjocorit de zornăitul cristalin – *bing, ting, zing* – al detectivului maniac care îşi golea buzunarele fantomatice, Junior o luă la fugă.

60

Kathleen la lumina lumînărilor; ochi galben-verzui în care se reflectau scînteietor imaginile flăcării de ambră. Martini cu gheaţă, măsline la discreţie într-un mic bol alb. Dincolo de masa de la fereastră, golful legendar scînteia şi el, mai întunecat şi mai rece decît ochii lui Kathleen, dar nicidecum mai adînc.

Nolly, povestind ce făcuse în acea zi, se opri cînd chelnerul le aduse antreul comandat – plăcintă cu crab şi sos de muştar.

– Nolly, doamnă Wulfstan – poftă bună!

La primele înghiţituri din delicioasa gustare, Nolly suspendă orice conversaţie. Ce delectare!

Kathleen îl urmărea cu un amuzament vizibil, conştientă că Nolly savura satisfacţia ei, de parcă el ar fi fost plăcinta gustoasă de pe farfurie.

Acordurile unei melodii interpretate la pian se auzeau din

60416

bar, pînă aici, în restaurant, atît de diafane, dar totuşi aşa de alerte, încît şi clinchetul tacîmurilor de argint părea tot un fel de muzică.

În cele din urmă, Nolly spuse:

– Şi, cum îţi povesteam, stătea aşa, cu mîinile în dreptul feţei, în timp ce monedele se pocneau de el, iar puştanii ăia şi baba ţopăiau pe lîngă el, ca să apuce şi ei nişte mărunţiş.

– Vasăzică, tertipul a funcţionat, declară Kathleen, rînjind.

– Da, absolut. Jimmy Gadget şi-a meritat banii, de data asta, confirmă Nolly, mişcînd din cap.

Producătorul automatelor care funcţionau cu monede de un sfert de dolar se numea James Hunnicolt, însă toată lumea îi spunea Jimmy Gadget. Se specializase în dispozitive electronice de ascultat, încorporînd camere de luat vedere şi magnetofoane în cele mai incredibile obiecte, însă avea capacitatea de a realiza absolut orice alt dispozitiv, care implica inventivitate şi cunoştinţe de mecanică.

– Vreo două monede l-au plesnit în dinţi, spuse Nolly.

– Sînt de acord cu orice metodă care poate furniza de lucru stomatologilor.

– Ah, dac-aş putea să-ţi descriu ce moacă avea. Nici un Om de zăpadă nu a fost vreodată mai alb. Furgoneta de monitorizare este parcată exact acolo, la cîţiva metri de automate...

– Ce grozavă privelişte o fi fost!

– Senzaţională. A făcut toţi banii, pe cuvînt. Cînd al treilea automat a început să-l împroaşte cu monede, tipul a luat-o la sănătoasa, ca un ţînc care s-a fudulit că poate sta singur noaptea în cimitir, rîdea Nolly, amintindu-şi.

– Mai nostim ca la un proces de divorţ, nu-i aşa?

– Ah, Kathleen, trebuia să fi văzut, pe cuvînt. Împingea lumea pe trotuar, ca să-şi facă loc, ca nebunul. Vreo cinci sute de metri, pe puţin, Jimmy şi cu mine l-am urmărit pe ţicnit, pînă a cotit pe altă stradă, una cam în pantă, şi crede-mă că e pantă, nu glumă, care i-ar scoate sufletul şi unui atlet olimpic, numai ăstuia nu.

– Tipul simţea că are un strigoi în spate.

– Sînt convins că asta credea.

– N-am mai pomenit un caz atît de grozav, pe cuvînt, zise ea, scuturînd din cap.

– Imediat ce Cain a dispărut la orizont, am băgat automatele-capcană în maşină, după care le-am dat jos pe cele adevărate şi le-am fixat la loc. Pe şest, rapid. Lumea încă mai aduna monede de pe jos, cînd am terminat noi treaba. Şi fii atentă – toţi voiau să ştie unde era camera de filmat.

– Adică...

– Da, da, au crezut că sîntem de la *Camera ascunsă*. Aşa că Jimmy a arătat cu degetul spre un camion parcat vizavi şi le-a zis că aparatele de filmat sînt acolo.

Kathleen bătu din palme, fascinată.

– Cînd am luat-o noi din loc cu furgoneta, oamenii făceau cu mîna spre camionul de vizavi, iar şoferul, văzîndu-i, a părut întîi nedumerit, dar pe urmă le-a răspuns, fluturînd şi el din mînă.

Nolly adora felul ei de a rîde, atît de muzical şi de copilăresc. Kathleen putea face orice din el, numai dacă rîdea, aşa cum ştia ea.

Ajutorul de ospătar veni să ia farfuriile goale, rămase de la gustări, simultan cu chelnerul, care le aduse nişte salate. Urmă şi nişte martini proaspăt.

– De ce crezi că aruncă banii pe toate şmecheriile astea? se întrebă Kathleen, nu pentru prima oară.

– Zice că are o responsabilitate morală.

– Mda, dar m-am mai gîndit şi eu la asta. Dacă simte că are un fel de responsabilitate... atunci de ce a acceptat, iniţial, să-l reprezinte pe Cain?

– E avocat, or un soţ îndurerat apelează la el cu un caz foarte serios, aparent. Din care pot ieşi nişte bani frumoşi.

– Chiar dacă bănuieşte, poate, că tipul i-a dat brînci nevesti-sii?

– N-are de unde să ştie exact, remarcă Nolly, ridicînd din umeri. Şi, oricum, nu i-a venit ideea că tipul ar fi îmbrîncit-o, decît după ce preluase deja cazul.

– Cain s-a ales cu nişte milioane bune. Care a fost onorariul lui Simon?

– Douăzeci la sută. Adică, 850 000 de parai.

– Dacă scădem ce ţi-a dat ţie, tot i-au mai rămas vreo opt sute de mii.

– Simon e băiat de treabă. Acum, cînd chiar ştie că Junior Cain i-a dat brînci nevesti-sii, nu-l mai trage inima să îl

reprezinte, chiar şi dacă ar fi plătit gras. Iar, în cazul de faţă, nu este avocatul lui Cain, aşa că nu există conflicte de interese, nici probleme etice, ceea ce înseamnă că are posibilitatea să mai îndrepte un pic lucrurile.

În ianuarie 1965, Magusson i-l trimisese lui Nolly pe Cain, pe post de client, neştiind exact de ce nemernicul avea nevoie de un detectiv particular. Se dovedise, pînă la urmă, că era vorba despre copilul lui Seraphim White. Întrucît Simon îl avertizase să fie prudent în privinţa lui Enoch Cain, Nolly avusese posibilitatea de a decide să nu îi furnizeze informaţiile despre adopţia copilaşului.

Peste zece luni, Simon sunase din nou, tot referitor la Cain, însă de data asta avocatul era clientul, iar Cain – ţinta. Ceea ce-i cerea Simon lui Nolly era pe puţin straniu, şi putea fi interpretat drept hărţuire, însă nu comporta nimic ilegal. Şi, timp de doi ani, începînd cu moneda din cheeseburger şi sfîrşit cu automatele care scuipau monede, distracţia fusese majoră.

– Ehei, zise Kathleen, şi dacă suma n-ar fi aşa de frumuşică, tot mi-ar părea rău ca acest caz să se încheie.

– Şi mie la fel. N-o să se termine, însă, pînă nu ne întîlnim cu omul.

– Mai sînt două săptămîni. N-o să ratez aşa ceva. Mi-am anulat toate programările, special pentru asta.

Nolly ridică paharul cu martini, închinînd un toast:

– Pentru Kathleen Klerkle Wulfstan, stomatolog şi detectiv asociat.

– Pentru Nolly, soţ şi cel mai bun prieten din lume, ură şi ea.

Dumnezeule, cît o iubea.

– Viţel regesc, spuse chelnerul, aducînd farfuriile.

Gustul fripturii confirmă observaţia.

Golful scînteietor şi lumina suavă a lumînărilor formau o atmosferă perfectă pentru cîntecul interpretat acum la pian, în bar.

Deşi pianul era plasat destul de departe, iar în restaurant era cam zgomot, Kathleen recunoscu imediat melodia. Ridică privirea din farfurie, cu ochii plini de veselie.

– La cerere, admise el. Speram să te aud cîntînd.

Chiar şi la lumina aceea difuză, Nolly putea constata că

se înroşise ca o fetiţă. Kathleen se uita în jur, la celelalte mese.

– Avînd în vedere că eu sînt cel mai bun prieten al tău şi că acesta este cîntecul nostru...

Kathleen ridică din sprîncene la *cîntecul nostru*.

– N-am avut niciodată un cîntec al nostru, deşi am dansat pe nenumărate melodii. Cred că acesta este potrivit. Dar, pînă acum, nu l-ai cîntat decît pentru alt bărbat.

Kathleen puse furculiţa jos, mai aruncă o privire prin restaurant şi se aplecă peste masă. Înroşindu-se şi mai mult, fredonă încetişor primele versuri din „Someone to Watch over Me".

– Ce voce frumoasă aveţi, spuse o doamnă în vîrstă de la masa alăturată.

Fîstîcită, Kathleen se opri din cîntat, însă Nolly îi spuse doamnei de lîngă ei:

– Are o voce frumoasă, nu-i aşa? Obsedantă, parcă.

61

Îndreptîndu-se spre nord pe autostrada de pe coastă, în drum spre Newport Beach, la fiecare kilometru Agnes vedea numai semne de rău augur.

La răsărit, dealurile înverzite păreau nişte uriaşi adormiţi sub pătura ierbii de iarnă, strălucind sub razele soarelui matinal. Dar, cînd umbrele norilor plutiră încet dinspre mare, adunîndu-se deasupra uscatului, pantele se întunecară preschimbîndu-se într-un verde negricios, sumbre ca nişte linţolii, iar peisajul care păruse adormit arăta acum mort şi rece.

Iniţial, Pacificul nici nu se vedea dincolo de lentila opacă a ceţii. Totuşi, mai tîrziu, cînd negura se risipi, marea însăşi deveni simbolul cecităţii: netedă şi incoloră în lumina matinală, apa sticloasă îi amintea de ochii fără adîncime ai orbilor, de acea cumplită şi amară goliciune, de unde văzul lipseşte.

Cînd se trezise, Barty putea citi. Pe pagină, rîndurile tipărite nu i se mai păreau strîmbe.

Deşi Agnes era optimistă din fire, ştia totuşi că orice speranţă superficială este, de obicei, falsă, şi nu-şi permitea să viseze, nici măcar în treacăt, că problema copilului se rezolvase, poate, de la sine. Celelalte simptome – aureolele şi curcubeiele – dispăruseră un timp, reapărînd însă ulterior.

Agnes îi citise lui Barty ultima jumătate din *Red Planet* exact în seara precedentă, însă băiatul îşi luase cartea cu el, ca s-o citească din nou.

Deşi, în opinia ei, natura părea de rău augur în această dimineaţă, Agnes nu putea să nu sesizeze măreaţa ei frumuseţe. Voia ca Barty să memoreze toate acele privelişti magnifice, fiecare detaliu superb.

Pe băieţei, însă, nu-i impresionează peisajele, mai ales cînd mintea le stă la nişte aventuri pe Marte.

Barty citea cu glas tare, în timp ce Agnes şofa, fiindcă mămica lui nu se putuse bucura de povestire, decît de la pagina 104 mai departe. Voia să împărtăşească, de fapt, cu ea isprăvile lui Jim, Frank şi ale tovarăşului lor marţian, Willis.

Deşi era îngrijorată că cititul îi putea obosi ochii, agravîndu-i boala, Agnes recunoştea în sinea ei că frica aceasta era iraţională. Muşchii nu se atrofiază dacă sînt folosiţi excesiv, cum nici ochii nu se uzează fiindcă văd prea mult.

După kilometri întregi de frămîntări, frumuseţi ale naturii, semne de rău augur închipuite şi nisipurile roşii de pe Marte, ajunseră la cabinetul lui Franklin Chan, din Newport Beach.

Scund şi firav, doctorul Chan era modest ca un călugăr budist, dar încrezător şi graţios ca un împărat mandarin. Avea un fel de a fi calm, iar efectul lui asupra celorlalţi era liniştea.

Timp de o jumătate de ceas, studie ochii lui Barty cu diferite aparate şi instrumente. După aceea, aranjă un consult imediat cu un oncolog, aşa cum prezisese Joshua Nunn.

Cînd Agnes insistă să i se dea un diagnostic, doctorul Chan invocă necesitatea de a dispune de mai multe informaţii. După ce Barty se ducea cu mama lui la oncolog şi făcea nişte analize suplimentare, urmau să revină aici după-amiaza,

ca să primească diagnosticul şi recomandări privind tratamentul.

Agnes era mulţumită de operativitatea cu care se rezolva totul, însă se simţea şi speriată, totodată. Promptitudinea cu care Chan se ocupase de cazul lui Barty rezulta, în parte, din prietenia lui cu Joshua, însă o urgenţă intervenise, totuşi, cînd îl consultase pe băiat, ceea ce îl determinase să fie rezervat în privinţa oricărui diagnostic.

Doctorul Morley Schurr, oncologul, care avea cabinetul într-o clădire de lîngă Spitalul Hoag, era un ins înalt şi voinic, dar altminteri foarte asemănător cu Franklin Chan: blînd, calm şi încrezător.

Cu toate acestea, lui Agnes îi era frică de el, din motive similare celor care l-ar face pe un primitiv superstiţios să tremure în prezenţa vraciului. Deşi era doar un vindecător, sumbrele lui cunoştinţe despre misterele cancerului îi confereau parcă o putere demiurgică; judecata lui purta forţa sorţii, iar glasul lui părea însăşi vocea destinului.

După ce îl consultă pe Barty, doctorul Schurr îi trimise la spital, pentru alte analize. Rămaseră acolo tot restul zilei, cu excepţia unei pauze de o oră, la amiază, cînd luară dejunul într-un restaurant din apropiere.

Pe parcursul mesei şi, de fapt, pe toată durata şederii la spital, Barty nu dădea nici un semn că ar fi înţeles gravitatea situaţiei lui. Era vesel, fermecîndu-i pe medici şi pe asistenţi cu firea lui drăgălaşă şi cu conversaţia precoce.

După-amiaza, doctorul Schurr veni la spital, ca să vadă rezultatul analizelor şi să-l consulte din nou pe Barty. Cînd amurgul timpuriu al iernii făcu loc nopţii, îi trimise înapoi la doctorul Chan, iar Agnes nu-l presă pe Schurr să îşi spună opinia. Aşteptase toată ziua cu nerăbdare să i se comunice diagnosticul, însă acum, dintr-o dată, se gîndea cu groază la momentul cînd va afla care era situaţia.

În drum spre oftalmolog, unde aveau să ajungă foarte repede, lui Agnes îi trecu prin minte ideea dementă de a merge cu maşina mai departe, fără să se oprească la cabinetul lui Chan – pierzîndu-se în noaptea scînteietoare de decembrie, nu neapărat pînă la Bright Beach, unde veştile proaste le-ar

parveni simplu, prin telefon, ci departe de tot, în nişte locuri unde diagnosticul nu i-ar mai prinde niciodată din urmă, unde boala ar rămîne nenumită şi n-ar mai avea putere, astfel, asupra lui Barty.

– Mami, tu ştiai că pe Marte ziua este mai lungă decît a noastră cu 37 de minute şi 27 de secunde?

– Ce ciudat, cum de marţienii cu care sînt prietenă nu mi-au spus nimic despre asta?!

– Zi, cîte zile are un an marţian.

– Păi, e mai departe de soare...

– O sută patruzeci de milioane de mile!

– Deci... patru sute de zile?

– Mai multe. Şase sute optzeci şi şapte. Mi-ar plăcea să trăiesc pe Marte, ţie, nu?

– Ai mai mult de aşteptat de la un Crăciun la altul, zise ea. Şi de la o aniversare la alta. Aş putea economisi mai mulţi bani pentru cadouri.

– Tu nu m-ai păcăli, ştiu eu. Am avea un Crăciun de două ori pe an şi petreceri pentru jumătăţi de zile de naştere.

– Crezi că poţi profita de mine, ia zi?!

– Nooo, deloc. Dar tu eşti o mămicuţă aşa de bună.

Ca şi cum ar fi intuit reţinerea ei de a se duce înapoi la doctorul Chan, Barty o ţinuse de vorbă despre planeta roşie pînă ajunseseră la clădirea unde se afla cabinetul, apoi cînd traversaseră strada, pe urmă pe aleea dinspre parcare, cînd Agnes renunţase, în fine, la fantezia de a călători la nefîrşit.

La 5:45, cînd programul de consultaţii luase sfîrşit de mult timp, în cabinetul doctorului Chan domnea liniştea.

Recepţionera, Rebecca, rămăsese intenţionat la serviciu, ca să-i ţină companie lui Barty în sala de aşteptare. Cînd se instală pe un fotoliu lîngă băieţel, acesta o întrebă dacă ştia ce gravitate era pe Marte, iar cînd Rebecca îşi mărturisi ignoranţa, Barty zise: „Doar 37 la sută din ceea ce este aici. Pe Marte, chiar poţi să sari".

Doctorul Chan o conduse pe Agnes în biroul lui particular, unde închise uşa discret.

Lui Agnes îi tremurau mîinile, îi tremura carnea pe ea, iar în minte frica îi huruia ca roţile unui mărfar pe nişte şine proaste.

Văzînd suferinţa ei, oftalmologul deveni şi mai blajin, compătimirea lui părea aproape palpabilă.

În clipa aceea, Agnes înţelese groaznica formă a viitorului, chiar dacă nu îi ştia micile detalii.

În loc să se aşeze la birou, medicul se instală în cel de-al doilea fotoliu pentru pacienţi, lîngă ea. Şi gestul acest indica veşti proaste.

– Doamnă Lampion, în cazuri de acest fel, am învăţat că francheţea constituie cea mai mare îndurare. Fiul dumitale are retinoblastom. O afecţiune malignă a retinei.

Deşi, în ultimii trei ani, simţise acut lipsa lui Joey, niciodată parcă nu avusese nevoie de el mai mult decît acum. Căsnicia reprezintă o formă de iubire, respect, încredere şi speranţă în viitor, dar uniunea dintre soţ şi soţie constituie, de asemenea, o alianţă împotriva asperităţilor şi tragediilor vieţii, o promisiune că „împreună cu mine în colţul tău, nu vei simţi niciodată singurătatea".

– Pericolul, explica doctorul Chan, este ca tumoarea canceroasă să se întindă de la ochi la orbită, iar apoi, pe nervul optic, pînă la creier.

Ca să nu mai vadă compasiunea lui Franklin Chan, care implica dezdnădejdea situaţiei lui Barty, Agnes închise ochii. Dar îi redeschise numaidecît, pentru că această întunecime voită îi amintea de întunecimea nedorită, care risca să fie soarta lui Barty.

Din cauza tremuratului involutar, simţea că îşi pierde cumpătul. Pentru Barty, ea era mamă şi tată, singura lui stîncă, or de aceea avea datoria să fie puternică mereu. Încleştă dinţii şi îşi încordă trupul, iar treptat, printr-un act de voinţă, scăpă de tremurat.

– Retinoblastomul este, de obicei, unilateral, continuă doctorul Chan, afectînd un singur ochi. Barty are tumori la ambii ochi.

Faptul că Barty vedea pete strîmbe, indiferent ce ochi închidea, o pregătise pe Agnes pentru această veste sinistră. Totuşi, în ciuda sistemului de apărare pus în funcţiune de aceste informaţii prealabile, colţii durerii muşcau amarnic.

– În astfel de cazuri, malignitatea este adesea mai avansată la un ochi, decît la celălalt. Dacă mărimea tumorii necesită

acest lucru, îndepărtăm ochiul care conţine cea mai mare malignitate şi tratăm cu radiaţii ochiul rămas.

Iar eu spre mila ta am nădăjduit, se gîndea ea cu desperare, apelînd la mîngîierea Psalmului 12:6.

– Frecvent, simptomele apar suficient de devreme, încît terapia cu radiaţii, la unul sau la ambii ochi, să aibă şanse de reuşită. Uneori strabismul – în care un ochi deviază faţă de celălalt, fie în interior, spre nas, fie în exterior, spre tîmplă – poate constitui un semn timpuriu, deşi cel mai adesea sîntem alertaţi atunci cînd pacientul acuză probleme cu văzul.

– Pete strîmbe.

Chan încuviinţă din cap.

– Avînd în vedere stadiul avansat al tumorilor lui Bartholomew, ar fi fost de aşteptat să se plîngă mai devreme.

– Simptomele apar şi dispar. Azi, bunăoară, a putut citi.

– Şi aspectul acesta e ceva neobişnuit. Mi-aş dori enorm ca etiologia acestei boli, care este extrem de bine cunoscută, să ne îndreptăţească să avem speranţe, în baza caracterului trecător al simptomelor... dar, din păcate, nu este aşa.

Bucura-se-va inima mea de mîntuirea Ta.

Puţini sînt oamenii dispuşi să îşi petreacă tinereţea pe băncile şcolilor, luptîndu-se să obţină cunoştinţele necesare pentru o specialitate medicală, doar dacă nu au pasiunea reală de a vindeca. Franklin Chan era un tămăduitor, a cărui pasiune era păstrarea vederii, iar Agnes observa că angoasa lui, deşi doar o palidă reflecţie a coşmarului ei, era autentică şi profundă.

– Masivitatea acestor tumori maligne sugerează că se vor răspîndi curînd – ori că s-au răspîndit deja – de la ochi la orbită. În cazul de faţă, nu există nici o speranţă ca radioterapia să mai poată îndrepta ceva, şi oricum nu mai avem nici timp să riscăm o asemenea tentativă. Nici un pic de timp. Deloc. Am căzut de acord, doctorul Schurr şi cu mine, că pentru a-i salva viaţa lui Bartholomew, ambii ochi trebuie îndepărtaţi imediat.

Acum, la patru zile de la Crăciun, după două zile de chin, Agnes află tot ce putea fi mai rău pe lume – că fiul ei nepreţuit trebuia ori să rămînă fără ochi, ori să moară, adică trebuia să aleagă între orbire sau cancerul la creier.

Se aşteptase să fie îngrozită, deşi poate groaza nu era ceva

atît de acut ca sentimentul pe care îl avea ea acum, şi se mai aşteptase să se simtă zdrobită, distrusă, pentru că, deşi era capabilă să supravieţuiască oricărei nenorociri abătute asupra ei, nu considera că avea tăria de a îndura suferinţa copilului său nevinovat. Cu toate acestea, ascultă şi primi cumplita povară a veştii, iar oasele ei nu se transformară pe loc în pulbere, deşi o pulbere nesimţitoare şi-ar fi dorit să fie acum.

– Imediat, repetă ea. Asta ce presupune?

– Mîine dimineaţă.

Agnes coborî privirea spre mîinile strîns încleştate în poală. Mîini făcute pentru muncă, totdeauna gata de a-şi asuma orice sarcină. Mîini puternice, agile, destoinice, însă nefolositoare acum, incapabile să săvîrşească unicul miracol de care avea nevoie.

– Ziua de naştere a lui Barty e peste opt zile. Speram ca...

Atitudinea doctorului Chan rămînea profesională, insuflîndu-i lui Agnes forţa necesară, însă durerea medicului era perfect sesizabilă, cînd glasul lui blajin se îndulci şi mai mult:

– Tumorile acestea sînt atît de avansate, încît nu vom şti decît după operaţie dacă malignitatea s-a întins deja. S-ar putea ca intervenţia să survină oricum prea tîrziu. Iar, dacă totuşi nu e prea tîrziu, nu avem decît o şansă minimă. O şansă minimă. Opt zile ar presupune un risc prea mare.

Agnes încuviinţă din cap. Nu era în stare să ridice privirea rămasă pironită pe mîinile încleştate în poală. Nu era în stare să se uite în ochii lui, de teamă ca neliniştea doctorului să nu-i alimenteze spaimele; îi era frică, de asemenea, ca nu cumva compasiunea lui să o facă incapabilă să-şi mai păstreze controlul, şi-aşa fragil, asupra emoţiilor.

După un timp, Franklin Chan întrebă:

– Vreţi să fiu şi eu de faţă cînd o să-i spuneţi?

– Cred că... e mai bine să fiu singură cu el.

– Aici, în birou?

– De acord.

– Vreţi să vă reculegeţi un pic, înainte să vi-l aduc?

Agnes înclină din cap, afirmativ.

Medicul se ridică, deschise uşa:

– Doamnă Lampion...?

– Da? răspunse ea, fără să ridice privirea.

– E un băiat minunat, sclipitor de inteligent, extrem de plin de viaţă. Cecitatea va fi dură, însă nu se termină totul cu ea. Se va obişnui cu lipsa luminii. Va fi tare greu la început, însă copilul acesta... pînă la urmă va prospera.

Muşcîndu-şi buza de jos, cu răsuflarea aproape încremenită, ca să-şi înăbuşe hohotul de plîns, Agnes spuse:

– Ştiu.

Doctorul Chan ieşi şi închise uşa.

Aşezată pe fotoliu, Agnes se aplecă în faţă: cu genunchii lipiţi, cu mîinile încleştate proptite în genunchi, cu fruntea rezemată pe mîini.

Credea că ştia deja tot despre umilinţă, despre necesitatea de a o accepta, despre puterea ei de a aduce liniştea în cuget şi de a tămădui sufletul, însă în următoarele cîteva minute află despre umilinţă mai mult decît ştiuse vreodată.

Tremurăturile reapărură, mai violente decît înainte – iar apoi îi trecură din nou.

Un timp, simţi că nu are suficient aer. Parcă se sufoca. Răsufla greoi, poticnit; avea senzaţia că nu va reuşi să se mai liniştească niciodată. Dar veni şi calmul.

Îngrijorată la gîndul că lacrimile ei l-ar speria pe Barty, că dacă ar plînge un pic acum, nu s-ar mai putea opri deloc, Agnes îşi stăvili potopul sărat. Datoria mamelor era să fie rezistente ca piatra din care se construiesc digurile.

Se ridică de pe fotoliu, se duse la fereastră şi ridică jaluzelele, neplăcîndu-i să privească lumea prin nişte fante orizontale.

Noaptea, stelele.

Universul era vast, iar Barty mic, dar cu toate acestea sufletul nemuritor al copilului îl făcea la fel de important ca şi galaxiile, la fel de important ca întreaga Creaţie. Agnes credea în asta. Nu putea tolera viaţa fără convingerea că aceasta avea un sens şi un ţel, deşi uneori se simţea ca o vrăbioară, a cărei cădere ar trece neobservată.

Barty şedea pe marginea biroului doctorului, bălăngănind din picioare şi ţinînd în mînă exemplarul din *Red Planet,* cu degetul între pagini, acolo unde întrerupsese lectura.

Agnes îl cocoţase aici. Acum, îl mîngîia pe păr, îi netezea cămaşa şi îi lega şireturile de la ghetuţe, constatînd că nu se

aşteptase să-i vină atît de greu să-i spună ce trebuia spus. Se gîndea că poate ar fi fost preferabil ca doctorul Chan să fie şi el de faţă.

Pe urmă, brusc, găsi cuvintele potrivite. Mai bine zis, cuvintele curgeau parcă prin ea, din moment ce nu era conştientă că formula nişte fraze. Conţinutul vorbelor ei şi tonul folosit erau atît de perfecte, încît avea aproape senzaţia că un înger o uşurase de această povară, punînd stăpînire pe ea suficient timp, cît să îl ajute pe fiul ei să înţeleagă ceea ce trebuia să se întîmple şi de ce.

Cunoştinţele de matematică şi capacitatea de lectură a lui Barty depăşeau competenţele majorităţii persoanelor de optsprezece ani, însă, oricît de sclipitor ar fi fost, se simţea că nu împlinise încă nici măcar trei ani. Copiii minune nu sînt neapărat şi maturi emoţional, însă Barty ascultă cu gravitate şi atenţie, puse întrebări, după care rămase tăcut, holbîndu-se la cartea din mînă, fără lacrimi sau vreo manifestare de frică.

În cele din urmă, spuse:

– Tu crezi că doctorii ştiu cel mai bine?

– Da, iubitule, aşa cred.

– OK.

Puse cartea alături, pe birou, şi se întinse spre maică-sa.

Agnes îl luă în braţe, ridicîndu-l de pe birou, şi îl strînse la piept, lipindu-i capul de umărul ei, aşa cum îl ţinea cînd era doar un bebeluş.

– Nu putem aştepta pînă luni? întrebă el.

Agnes nu-i comunicase absolut toate informaţiile: faptul că, deja poate, cancerul se întinsese, că exista riscul să moară, chiar şi după ce i se îndepărtau ochii – şi că dacă boala fatală nu se răspîndise deja, era foarte probabil ca acest lucru se se întîmple curînd.

– De ce pînă luni? se interesă ea.

– Acum, pot citi. Strîmbăturile s-au dus.

– Or să apară din nou.

– Dar în timpul week-end-ului, aş putea citi eventual încă nişte cărţi, pentru ultima oară.

– Tot Heinlein?

Barty ştia ce titluri voia: *Tunnel in the Sky, Between Planets, Starman Jones.*

Ducîndu-se la fereastră, cu el în braţe, privind spre stele şi lună, îi spuse:

– Îţi voi citi mereu, Barty.

– Dar e altceva, totuşi.

– Da. Da, e altceva.

Heinlein visa să călătorească în lumi îndepărtate. Înainte să moară, John Kennedy le promisese oamenilor că vor putea păşi pe lună, pînă să vină sfîrşitul deceniului. Barty nu-şi dorea lucruri atît de formidabile, ci doar să mai citească nişte povestiri, să se piardă în minunata plăcere intimă a cărţilor, deoarece curînd fiecare povestire nu va mai însemna decît o experienţă auditivă, şi nu o călătorie absolut personală.

Îi simţea răsuflarea caldă pe gît:

– Şi mai vreau să merg înapoi acasă, ca să mai văd cîteva chipuri.

– Chipuri de oameni?

– Unchiul Edom. Unchiul Jacob. Mătuşa Maria. Ca să îmi pot aminti feţele lor după aceea... înţelegi.

Cerul era nespus de adînc şi rece.

Luna licărea, iar stelele parcă păliseră – doar pentru scurt timp, fiindcă devotamentul ei faţă de acest băiat era ca un furnal aprins, care călea oţelul coloanei ei vertebrale şi îi usca ochii cu o căldură imensă.

Fără acordul deplin al lui Franklin Chan, dar cu înţelegerea lui completă, Agnes îl duse pe Barty acasă. Luni, urmau să revină la Spitalul Hoag, unde Barty trebuia să fie operat, marţi.

Vineri seara, biblioteca din Bright Beach era deschisă pînă la ora nouă. Ajungînd cu un ceas înainte de ora de închidere, înapoiară romanele de Heinlein, pe care Barty le citise deja, şi le împrumutară pe cele trei pe care le voiau. Cuprinşi de optimism, aleseră şi un al patrulea, *Podkayne of Mars*.

Înapoi în maşină, în drum spre casă, Barty zise:

– Poate mai bine să nu le spui unchiului Edom şi unchiului Jacob, pînă duminică seară. Nu vor reacţiona foarte bine. Vrei?

– Da, încuviinţă ea.

– Dacă le spui de acum, n-o să mai avem un week-end frumos.

Un week-end frumos. O uimea atitudinea băiatului, iar tăria lui îi dădea curaj în faţa întunericului.

Acasă, lui Agnes nu-i era foame deloc, însă lui Barty îi pregăti un sandviş cu brînză, o salată de cartofi, nişte fulgi de porumb şi o Cola, ducîndu-i această gustare tîrzie pe o tavă, în camera lui, unde copilul se băgase deja în pat şi citea *Tunnel in the Sky*.

Edom şi Jacob veniră pe la ea ca să întrebe ce spusese doctorul Chan, iar Agnes îi minţi:

– Rezultatul cîtorva analize nu va fi gata decît luni, însă medicul crede că Barty nu are nimic grav.

Edom suspecta, probabil, că Agnes nu le spunea adevărul. Părea contrariat, însă nu insistă să afle mai multe amănunte.

Îl rugă pe Edom să rămînă la ei, ca Barty să nu stea singur, în cele aproximativ două ceasuri cît îşi propunea ea să lipsească în vizită la Maria Gonzalez. Fratele ei acceptă cu plăcere, satisfăcut că putea urmări la televizor un documentar despre vulcani, în care urma să fie vorba despre erupţia din 1902, de la Mont Pelee, din Martinica, din cauza căreia muriseră 28 000 de oameni în cîteva minute, dar şi despre alte dezastre de proporţii colosale.

Ştia că Maria era acasă şi aştepta să afle noutăţi despre Barty.

La apartamentul de deasupra magazinului Elena's Fashions se ajungea urcînd pe nişte scări exterioare, plasate în spatele clădirii. Ascensiunea aceasta nu o obosise niciodată pe Agnes, însă acum respira anevoios şi îi tremurau picioarele, cînd ajunse pe ultimul palier.

Maria părea speriată, cînd veni să-i deschidă, fiindcă intuia că o vizită directă, în loc de un telefon, presupunea nişte lucruri mai grave.

În bucătăria Mariei, la numai patru zile de la Crăciun, masca de stoicism a lui Agnes se topi în şuvoaie de lacrimi.

Mai tîrziu, acasă, după ce îl expedie pe Edom la el în apartament, Agnes desfăcu o sticlă de votcă pe care o cumpărase, cînd plecase de la Maria. O combină cu nişte suc de portocale, într-un pahar mare.

Şedea la masa din bucătărie, holbîndu-se la pahar. După un timp, îl vărsă în chiuvetă, fără să fi sorbit nici o înghiţitură.

Îşi turnă nişte lapte rece, pe care îl bău repede. În timp ce clătea paharul, simţea că îi vine să vomite, dar se abţinu.

O bună bucată de vreme, şezu singură pe întuneric, în salonaş, în fotoliul preferat al lui Joey, gîndindu-se la nenumărate lucruri, însă revenind frecvent la amintirea momentelor cînd Barty umblase prin ploaie, fără să se ude.

Cînd se duse sus, la 2:10 noaptea, îl găsi pe băieţel adormit, cu veioza aprinsă şi cu *Tunnel in the Sky* lîngă el.

Se cuibări şi ea în fotoliu, uitîndu-se la Barty. Nu se mai sătura privindu-l. Se gîndea să nu aţipească deloc, ci să stea toată noaptea să se uite la el, însă o birui oboseala.

La scurt timp după ora şase, sîmbătă dimineaţa, se trezi dintr-un somn agitat. Barty şedea pe pat în capul oaselor şi citea.

În timpul nopţii, băieţelul se trezise, o văzuse în fotoliu şi o învelise cu o pătură.

Zîmbind, înfăşurîndu-se mai bine în pătură, Agnes spuse:

– Ai avut grijă de bătrîna ta mamă?

– Da, faci plăcinte bune.

Luată pe nepregătite de această glumă, Agnes rîse:

– Mda, e bine de ştiut că sînt bună şi eu la ceva. Poate vrei să-ţi fac o plăcintă mai specială, astăzi?

– Da, trei feluri.

– Trei? O să te faci gras ca un porcuşor.

– Lasă că am să le dau şi altora din ele.

Aşa începu prima zi a ultimului week-end din vechea lor existenţă.

Maria veni în vizită sîmbătă, cînd se aşeză în bucătărie, brodînd gulerul şi manşetele de la o bluză, în timp ce Agnes făcea prăjituri.

Barty stătea la masa din bucătărie, citind *Between Planets*. Din cînd în cînd, Agnes îl surprindea cum o privea pregătind plăcintele sau cum studia faţa Mariei şi mîinile ei îndemînatice.

La asfinţit, băieţelul se duse în curtea din spate, privind cum, printre ramurile stejarului falnic, cerul portocaliu se întuneca în nuanţe de coral, roşu, purpuriu şi indigo.

În zori, el şi mama lui coborîră la mare, să vadă valurile înspumate şi poleite de aurul topit al soarelui matinal, să

privească pescăruşii ca nişte zmei şi să presare firimituri de pîine, menite să aducă pe pămînt multitudinea de înaripate.

Duminică, în ajun de Anul Nou, Edom şi Jacob veniră la cină. După desert, cînd Barty se duse în camera lui, ca să continue să citească din romanul *Starman Jones,* pe care îl începuse mai devreme, spre seară, Agnes le spuse fraţilor ei adevărul despre ochii nepotului lor.

Chinul lor de a reda prin cuvinte toată tristeţea o impresionă pe Agnes, nu fiindcă vedea că le pasă aşa de mult, ci fiindcă pînă la urmă cei doi bărbaţi se dovedeau a fi în imposibilitatea de a se exprima adecvat. Fără uşurarea pe care le-ar fi adus-o cuvintele, angoasa lor deveni corozivă. Introvertirea aceea de-o viaţă îi privase de abilitatea socială de a-şi descărca sufletul sau de a oferi alinare altora. Mai rău chiar, fiind obsedaţi de moarte, în toate formele şi mecanismele ei, se aşteptau parcă să afle că Barty are cancer, ceea ce însemna că nu erau şocaţi şi nici capabili de a furniza consolare, ci doar resemnaţi. În cele din urmă, extrem de frustraţi, gemenii se rezumară la nişte propoziţii ciuntite, gesturi stîngace, lacrimi mute – iar Agnes deveni singura consolatoare.

Voiau să se ducă sus, la Barty, însă Agnes nu-i lăsă, fiindcă nu aveau cum să-l ajute pe băiat, mai mult decît nu o ajutaseră pe ea.

– Vrea să termine de citit *Starman Jones,* or nu permit să-l deranjeze nimic. Plecăm la Newport Beach mîine dimineaţa la şapte, aşa că puteţi să-l vedeţi atunci.

La scurt timp după ora nouă seara, cam după un ceas de cînd Edom şi Jacob plecaseră deja, Barty coborî, cu cartea în mînă:

– Iar au apărut petele strîmbe.

Agnes umplu două cupe adînci cu nişte cremă de vanilie şi, după ce îşi puseră amîndoi pijamalele, se aşezară împreună pe patul lui Barty, savurînd desertul, în timp ce ea îi citi ultimele şaizeci de pagini din *Starman Jones.*

Nici un week-end nu trecuse vreodată atît de repede şi nici un miez de noapte nu adusese vreodată cu el atîta spaimă.

În noaptea aceea, Barty dormi în pat cu mama lui.

La puţin timp după ce stinse lumina, Agnes spuse:

– Scumpete, a trecut o săptămînă întreagă de cînd ai

umblat acolo unde ploaia nu era. M-am gîndit foarte mult la asta.

– Nu trebuie să-ţi fie frică, o linişti el din nou.

– Ba încă mi-este. Mă întrebam însă... cînd vorbeşti despre toate felurile cum sînt lucrurile... nu există vreun loc unde să nu ai problema asta cu ochii?

– Sigur că da. E valabil cu toate lucrurile. Tot ceea ce se poate întîmpla se întîmplă şi fiecare mod diferit de a se întîmpla creează un loc complet nou.

– Nu te-am prea putut urmări.

– Of, da, ştiu, suspină el.

– Tu vezi toate celelalte locuri?

– Doar le simt.

– Chiar şi cînd te plimbi prin ele?

– Propriu-zis, nu mă plimb prin ele. Într-un fel doar merg... printr-o noţiune a lor.

– N-ai putea să te exprimi ceva mai clar, de dragul bătrînei tale mame?

– Poate, într-o bună zi. Nu acum.

– Dar... cît de departe sînt aceste locuri?

– Toate aici împreună acum.

– Alţi Barty şi alte Agnes în alte case ca asta – toate aici împreună acum.

– Da, da.

– Şi în unele dintre ele, eu am murit, poate, în seara cînd te-ai născut tu, iar tu trăieşti singur cu tăticul tău.

– În unele locuri, aşa trebuie să fie.

– Şi, în unele locuri, trebuie să fie că ochii tăi n-au nimic?

– Există o sumedenie de locuri unde ochii mei nu sînt bolnavi. Şi, de asemenea, o sumedenie de locuri unde suferinţa asta e mai gravă sau poate nu aşa de gravă, dar tot există.

Agnes rămăsese nedumerită de toată această discuţie, însă cu o săptămînă în urmă, în cimitirul scăldat de ploaie, învăţase că vorbele copilului aveau substanţă.

– Ştii, iubitule, începu ea. Mă gîndeam şi eu... tu ai putea umbla pe-acolo unde ochii tăi nu sînt bolnavi, ca atunci cînd ai umblat pe-acolo unde ploaia nu era... şi să laşi tumorile în celălalt loc? Ai putea umbla pe-acolo unde ai ochi sănătoşi şi să vii înapoi cu ei?

– Aşa nu se poate.
– De ce nu?
– Nu ştiu, răspunse el, după ce reflectă un pic.
– Dar n-ai vrea să te mai gîndeşti, aşa, pentru mine?
– Sigur. E o întrebare interesantă.
– Mersi, zîmbi ea. Te iubesc, scumpete.
– Şi eu te iubesc.
– Ţi-ai spus rugăciunile în gînd?
– O să le spun acum.
Agnes se rugă şi ea.

Stătea lungită lîngă băieţelul ei, pe întuneric, privind spre fereastra acoperită, unde licărirea firavă a lunii se strecura printre jaluzele, sugerînd o altă lume ce pulsa de o viaţă stranie, imediat dincolo de o membrană subţire de lumină.

Murmurînd, pe punctul de a adormi, Barty vorbea cu tatăl lui în toate locurile unde Joey trăia încă: „Noapte bună, tati".

Credinţa îi spunea lui Agnes că lumea este infinit de complexă şi plină de mister, iar, în mod ciudat, cuvintele lui Barty despre posibilităţile infinite îi dădeau speranţă şi o alinau, legănînd-o spre somn.

Luni dimineaţă, în ziua de Anul Nou, Agnes ieşi cu două valize pe uşa din spatele casei, le puse pe verandă şi clipi surprinsă cînd văzu Fordul galben cu alb al lui Edom, parcat pe alee, în faţa garajului. El şi Jacob îşi puneau geamantanele în maşină.

Veniră spre ea, luară valizele de pe jos, iar Edom spuse:
– Conduc eu.
– Iar eu stau în faţă, cu Edom, preciză Jacob. Tu o să mergi în spate, cu Barty.

De cînd erau ei pe lume, gemenii nu ieşiseră niciodată dincolo de marginile localităţii Bright Beach. Păreau agitaţi amîndoi, dar hotărîţi.

Barty ieşi din casă cu exemplarul de la bibliotecă din romanul *Podkayne of Mars,* din care mama lui îi promisese că îi va citi mai tîrziu, la spital.
– Mergem cu toţii? întrebă el.
– Aşa s-ar zice, spuse Agnes.
– Oho!
– Exact.

Iminența unor cutremure majore, exploziile pe autostradă a unor camioane pline cu dinamită, tornadele care făceau ravagii undeva pe-aproape, poate, probabilitatea sinistră ca un imens baraj să se rupă de-a lungul drumului, ninsorile stranii înmagazinate sus în cerul imprevizibil, avioane în picaj și trenuri deraiate dîndu-și întîlnire pe șoseaua de lîngă coastă, precum și posibilitatea unei schimbări bruște și violente a axei pămîntului, care ar mătura toată civilizația omenească – nimic nu îi putuse împiedica pe cei doi frați să treacă dincolo de granițele orașului Bright Beach, călătorind spre nord, prin teritorii necunoscute, periculoase și stranii.

În timp ce înaintau de-a lungul coastei, Agnes începu să-i citească lui Barty din *Podkayne of Mars:* „Toată viața, mi-am dorit să mă duc pe Pămînt. Nu ca să trăiesc acolo, desigur – ci doar ca să-l văd. După cum se știe, Terra este un loc minunat, dacă te duci în vizită, nu însă și dacă vrei să locuiești acolo. Nu este prea recomandabilă pentru viața oamenilor."

Pe scaunele din față, Edom și Jacob erau perfect de acord cu sentimentele povestitorului.

Luni seara, Edom și Jacob rezervară două camere alăturate într-un motel de lîngă spital. O sunară pe Agnes, în rezerva lui Barty, ca să-i dea numărul de telefon și ca să-i raporteze că inspectaseră optsprezece hoteluri, pînă să găsească unul care să li se pară cît de cît sigur.

Avînd în vedere vîrsta fragedă a lui Barty, doctorul Franklin Chan aranjase ca Agnes să petreacă noaptea în camera fiului ei, în cel de-al doilea pat, în care nu se afla, acum, nici un pacient.

Pentru prima oară de multe luni, Barty nu acceptă să doarmă pe întuneric. Lăsară deschisă ușa de la salon, astfel încît lumina de neon de pe hol să pătrundă parțial înăuntru.

Noaptea păru mai lungă decît o lună marțiană. Agnes dormi prost, trezindu-se de nenumărate ori, transpirată și tremurînd din cauza aceluiași coșmar: Barty era luat de lîngă ea, pe bucăți – întîi ochii, apoi mîinile, urechile, picioarele...

În spital domnea o liniște ireală, cu excepția scîrțîitului ocazional al pantofilor cu tălpi de cauciuc pe podeaua de vinilin a coridorului.

Imediat ce se lumină de ziuă, o asistentă medicală veni ca să îl pregătească pe Barty de operație. Îi trase părul pe spate și i-l prinse într-o scufie foarte strînsă. Cu cremă și o mașină de bărbierit specială, îi rase complet sprîncenele.

După ce sora plecă, rămas singur cu mama lui, în timp ce așteptau ca infirmiera să aducă targa, Barty spuse:

– Vino mai aproape.

Maică-sa era deja în picioare, lîngă pat. Se aplecă spre el.

– Mai aproape, zise copilul.

Agnes își apropie fața de a lui.

Barty ridică un pic capul și își frecă năsucul de nasul ei.

– Eschimos.

– Eschimos, repetă ea.

– Societatea Aventurierilor Inofensivi „Polul Nord" și-a început lucrările.

– Toți membri sînt prezenți, confirmă ea.

– Eu am un secret.

– Membrii societății nu au voie să încalce confidențialitatea unui secret, îl asigură ea.

– Sînt speriat.

În cei treizeci și trei de ani pe care îi avea, Agnes trebuise adesea să dea dovadă de putere, dar niciodată nu avusese nevoie de atîta forță ca acum, pentru a-și struni emoțiile și a fi o stîncă pentru Barty.

– Nu fi speriat, iubitule. Sînt aici, spuse ea, cuprinzîndu-i mînuța între palmele ei. Te voi aștepta. Nu vei rămîne niciodată fără mine.

– Ție nu ți-e frică?

Dacă Barty ar fi fost ca oricare alt copil de trei ani, poate l-ar fi mințit, de milă. Dar era un copil-minune, miracolul ei, așa că putea sesiza imediat o minciună.

– Ba da, recunoscu ea, tot cu fața lipită de obrazul lui. Mi-e frică. Dar doctorul Chan este un chirurg excelent, iar spitalul este foarte bun.

– Cît o să dureze?

– Nu prea mult.

– O să simt ceva?

– Vei fi adormit, scumpete.

– Dar Doamne-Doamne veghează?

– Da. Întotdeauna.

– Parcă pe mine nu m-ar păzi.

– Eu sînt convinsă că te veghează, Barty. E foarte ocupat, însă, trebuie să conducă tot universul, să le poarte de grijă atîtor oameni, nu numai aici, ci şi pe alte planete, aşa cum ai citit şi tu.

– Nu m-am gîndit la celelalte planete.

– Păi, ştii, cu atîtea probleme pe umeri, nu ne poate urmări mereu direct, cu o atenţie permanentă, minut de minut, însă tot timpul ne veghează cu coada ochiului. Te vei face bine. Ştiu eu că aşa e.

Targa, o roată hurducăindu-se. Infirmiera tînără în spatele ei, îmbrăcată complet în alb. Şi, pe urmă, din nou sora medicală.

– Eschimos, şopti Barty.

– Eschimos, replică Agnes.

– Lucările adunării Societăţii Aventurierilor Inofensivi „Polul Nord" s-au închis oficial.

Îi cuprinse obrajii între palme şi îi sărută pe rînd ochii splendizi, ca nişte nestemate.

– Eşti gata?

– Nu, scînci el, cu un zîmbet anemic.

– Nici eu, recunoscu şi ea.

– Atunci, hai să mergem.

Infirmiera îl ridică pe Barty şi îl aşează pe targă. Asistenta îl înveli cu un cearşaf şi îi puse o pernă subţire sub cap.

Scăpaţi teferi după noaptea dinainte, Edom şi Jacob aşteptau pe hol. Îşi sărutară nepotul, fără să fie în stare, însă, să scoată nici o vorbă.

Asistenta mergea în faţă, în timp ce infirmiera împingea targa, din spatele capului lui Barty.

Agnes păşea lîngă fiul ei, ţinîndu-l strîns de mîna dreaptă.

Edom şi Jacob flancau targa, fiecare ţinîndu-l pe Barty de un picior, prin cearşaful cu care era învelit. Expresia lor de fermitate intransigentă amintea de agenţii secreţi care îl încadrează îndeobşte pe preşedintele Statelor Unite.

La lifturi, infirmiera sugeră ca Edom şi Jacob să vină cu a doua cabină, urmînd să se întîlnească pe etajul unde se afla secţia de chirurgie.

Edom îşi muşcă buza, clătină din cap şi se agăţă cu încăpăţînare de piciorul stîng al lui Barty.

Ţinîndu-se şi el strîns de piciorul drept al băiatului, Jacob se gîndea că, poate, un lift scăpa fără să se prăbuşească, însă dacă foloseau un al doilea, existau toate şansele ca unul dintre ele să se facă praf la subsolul clădirii, avînd în vedere cît de puţin fiabile erau toate maşinăriile fabricate de mîna omului.

Asistenta observă că, ţinînd seama de greutatea maximă admisibilă a ascensorului, puteau încăpea toţi în aceeaşi cabină, dacă nu-i deranja să stea prea înghesuiţi.

Nu-i deranja deloc. Aşadar, coborîră toţi împreună, mult prea repede, însă, faţă de cum ar fi vrut Agnes.

Uşile se deschiseră; infirmiera împinse targa cu Barty pe mai multe coridoare, dincolo de chiuvetele unde personalul medical se spăla pe mîini înainte de operaţii, pînă la o asistentă medicală, de la Chirurgie, care era îmbrăcată în verde – halat, bonetă, mască. Singură, aceasta îl transferă pe pacient în sala de intervenţii. În timp ce era împins pe targă înăuntru, Barty se ridică cu capul de pe pernă, cu ochii pironiţi spre mama lui, pînă ce uşile se închiseră între ei.

Agnes încremenise cu zîmbetul pe buze, dorind ca ultima imagine pe care fiul ei avea să o păstreze despre ea să nu fie plină de desperare.

Împreună cu fraţii ei, se duse în sala de aşteptare, unde se aşezară jos toţi trei, bînd cafea neagră de la un automat cu fise.

Agnes realiză brusc că valetul venise, aşa cum ieşise în cărţi, în noaptea aceea, de mult. Se aşteptase ca valetul să fie un bărbat cu ochi vicleni şi inimă haină, însă blestemul se dovedise a avea forma cancerului.

De la conversaţia ei cu Joshua Nunn, în ziua de joi, trecuseră patru zile, în care Agnes încercase să se înarmeze pentru tot ceea ce putea fi mai rău – aşa cum ar fi făcut orice mamă, care nu voia să-şi piardă minţile.

Cu toate acestea, în sinea ei, nu renunţa la speranţa într-o minune. Barty era un băieţel uluitor, un copil-minune, care putea merge pe-acolo unde ploaia nu era, el însuşi un miracol, or totul părea posibil... se aştepta, parcă, să-l vadă pe doctorul Chan dînd buzna în sala de aşteptare, cu masca de operaţie atîrnîndu-i de gît, luminos la faţă, anunţîndu-i că boala malignă se retrăsese brusc.

Şi, la un moment dat, chirurgul apăru într-adevăr, cu vestea

bună că tumorile nu se întinseseră la orbite şi la nervul optic. Dar acesta se dovedi singurul miracol.

Pe 2 ianuarie 1968, cu patru zile înainte de ziua lui de naştere, Bartholomew Lampion a renunţat la ochii lui, ca să poată trăi, şi a acceptat o viaţă de orb, fără speranţa de a se mai bucura vreodată de lumină, decît atunci cînd va veni momentul să părăsească această lume, pentru alta mai bună.

62

Paul Damascus mergea pe jos, de-a lungul coastei de nord a Californiei: de la Point Reyes Station la Tomales, spre Bodega Bay, în continuare pînă la Stewarts Point, Gualala şi Mendocino. În unele zile nu parcurgea decît vreo şaisprezece kilometri, în altele, însă, făcea peste patruzeci şi opt de kilometri.

Pe 3 ianuarie 1968, Paul mai avea sub 400 de kilometri pînă la Spruce Hills, Oregon. Nu ştia, însă, că se afla aşa de aproape de acest oraş, pe care, la momentul respectiv, nici nu şi-l fixase ca destinaţie.

Hotărît şi dîrz ca orice erou din romanele moderne de aventuri, Paul îşi vedea de drum, indiferent că era soare sau ploaie. Mergea pe jos, fie arşiţă sau ger. Nici vîntul şi nici fulgerele ameninţătoare nu-i opreau elanul.

În cei trei ani de cînd murise Perri, mersese pe jos mii de kilometri. Nu ţinuse socoteala distanţelor parcurse, din moment ce nu avea de gînd să intre în *Guinness,* şi nici să demonstreze ceva.

În primele luni, traseele erau de vreo 14–16 kilometri: în lungul ţărmului, la nord şi la sud de Bright Beach, sau spre deşertul de dincolo de dealuri. Pleca dimineaţa de-acasă şi se înapoia în aceeaşi zi.

Prima lui călătorie, în care a trebuit să înnopteze undeva, a fost în iunie 1965, la nord de San Diego, în La Jolla. Îşi luase un rucsac prea voluminos şi se îmbrăcase cu pantaloni kaki, în loc să îşi pună un şort, mult mai adecvat caniculei.

Acesta a fost primul – şi pînă acum ultimul – drum lung pe jos, făcut cu un anumit scop. Plecase acolo să vadă un erou.

Într-un articol despre erou, publicat într-o revistă, se menţiona în treacăt un restaurant, unde marele om servea micul dejun, uneori.

Pornind la drum după ce se înserase, Paul mersese pe jos spre sud, pe marginea autostrăzii de coastă. Era însoţit de vîjîitul traficului auto, însă mai tîrziu doar de ţipătul ocazional al vreunui pescăruş, freamătul brizei printre ierburile de pe ţărm şi susurul valurilor. Fără să forţeze pasul, ajunse în zori la La Jolla.

Restaurantul nu era grozav. O cafenea. Sfîrîit de slănină prăjită, ochiuri la tigaie. Arome delicioase de prăjituri proaspete, miros înviorător de cafea tare. Altminteri, totul curat, dependinţe impecabile.

Norocul îi surîdea lui Paul: Eroul era acolo, la micul dejun. Era foarte prins într-o discuţie cu alţi bărbaţi, la o masă din colţ.

Paul şedea singur, în celălalt capăt al restaurantului. Comandă nişte suc de portocale şi tarte.

Intervalul scurt pînă la masa eroului i se părea mai înfricoşător lui Paul decît tot drumul străbătut pînă acum pe jos. El era un nimeni, un farmacist dintr-un orăşel de provincie, care lipsea de la lucru din ce în ce mai des, de la o lună la alta, care se bizuia tot mai mult pe angajaţii lui, deja îngrijoraţi, care trebuia să-l suplinească mereu, şi care risca să dea faliment, dacă nu izbutea să reintre pe un făgaş normal. Nu făcuse niciodată fapte mari, nu salvase viaţa nimănui. Nu avea nici un drept să se bage în sufletul acestui om, iar acum ştia că nici măcar nu se simţea în stare s-o facă.

Totuşi, fără să-şi aducă aminte cum şi cînd se ridicase de pe scaun, se trezi cu rucsacul în spate, traversînd sala de restaurant. Cei trei bărbaţi ridicară privirile, curioşi.

La fiecare pas, în lunga plimbare nocturnă, Paul se gîndise ce avea să-i spună, ce trebuia să-i spună, dacă întîlnirea va avea loc. Acum, toate expresiile exersate îi zburaseră complet din minte.

Deschise gura, dar rămase mut. Ridică mîna dreaptă. Mişcă degetele în aer, ca şi cum ar fi putut înfiripa din eter

cuvintele care nu-i veneau pe limbă. Se simțea stupid, caraghios.

În mod limpede, eroul era obișnuit cu întîlniri de acest gen. Se ridică, împinse în afară un al patrulea scaun și spuse:

– Ia loc, te rog.

Lui Paul, amabilitatea aceasta nu-i dezlegă limba. Din cauza gîtlejului parcă umflat, simțea că vocea nu are loc pe unde să iasă.

Îi venea să spună: *Politicienii înfumurați și nebuni după putere, care storc ovații de la mulțimile ignorante, vedetele din sport și actorii îngîmfați, care sînt numiți eroi, fără să obiecteze, toți ar trebui să se încovoaie de rușine la auzul numelui tău. Viziunea ta, lupta, anii de muncă acerbă, credința ta nestrămutată cînd alții erau sceptici, riscurile asumate pentru carieră și reputație – iată una dintre marile legende de știință. Aș fi onorat să îți pot strînge mîna.*

Nici un cuvînt din toate astea nu-i veni în minte lui Paul, dar poate că această mutenie supărătoare era, de fapt, spre binele lui. Din cîte știa el despre acest erou, asemenea laude exagerate l-ar fi pus în mare încurcătură.

Așadar, cînd se instală în scaunul oferit, scoase din portofel o fotografie de-a lui Perri. Era o fotografie veche, alb-negru, ușor îngălbenită de vreme, făcută în timpul școlii, în 1933, anul în care începuse să se îndrăgostească de ea, pe cînd aveau amîndoi treisprezece ani.

Ca și cum i s-ar mai fi arătat nenumărate astfel de fotografii în niște împrejurări similare, Jonas Salk luă fotografia.

– Fiica dumitale?

Paul scutură din cap. Îi arătă o a doua fotografie cu Perri, făcută în ziua de Crăciun, 1964, cu nici o lună înainte de a muri. Zăcea în patul ei din living, împuținată la trup, dar atît de frumoasă și de vioaie la față.

Cînd își regăsi vocea, într-un final, rosti cu un timbru dur, ca lama tăioasă a durerii:

– Soția mea, Perri. Perris Jean.

– E drăguță.

– Am fost căsătoriți... douăzeci și trei de ani.

– Dar cînd a paralizat? întrebă Salk.

– Cînd avea aproape cincisprezece ani... În 1935.

– Epidemia a făcut ravagii în anul acela.

Perri rămăsese infirmă cu şaptesprezece ani înainte ca vaccinul lui Jonas Salk să scutească generaţiile viitoare de blestemul poliomielitei.

– Am vrut... nu ştiu... am vrut doar să o vedeţi. Am vrut să... am vrut să vă spun...

Nu-i veneau în minte cuvintele; inspecta cafeneaua, ca şi cum s-ar fi aştepta să găsească pe cineva care să continue în locul lui. Îşi dădea seama că lumea se holba la el şi, de jenă, limba îi amorţi parcă şi mai rău.

– N-ai vrea să facem cîţiva paşi împreună? întrebă doctorul.

– Îmi pare rău că v-am deranjat. Că m-am dat în spectacol.

– Nu, deloc, îl linişti doctorul Salk. Trebuie să stau de vorbă cu dumneata. Dacă eşti de acord să-mi acorzi cîteva momente...

Faptul că medicul spusese *trebuie,* nu *vreau,* îl convinse pe Paul să îl urmeze afară din local.

Ajuns în stradă, realiză că nu îşi achitase consumaţia. Cînd se întoarse cu faţa spre cafenea, văzu printr-una dintre ferestre cum unul dintre asociaţii lui Salk lua nota de plată de pe masa unde şezuse el.

Luîndu-l pe după umeri, doctorul Salk merse alături de el pe o stradă străjuită de eucalipţi şi pini, pînă la un părculeţ aflat în apropiere. Se aşezară pe o bancă la soare, privind cum nişte răţuşte se bălăceau într-un mic heleşteu artificial.

Salk avea în continuare cele două fotografii.

– Povesteşte-mi despre Perri.

– A... a murit.

– Îmi pare nespus de rău.

– Acum cinci luni.

– Mi-aş fi dorit enorm să o cunosc.

Deşi, iniţial, se intimidase şi nu fusese în stare să îi spună lui Salk cît de mult îl admira, acum era capabil să vorbească la nesfîrşit despre Perri, fără nici un fel de reţinere. Inteligenţa, sufletul, înţelepciunea, drăgălăşenia, frumuseţea, bunătatea, curajul ei erau firele unei tapiserii narative, pe care Paul ar fi putut s-o ţească pînă la capătul zilelor. De la moartea ei, nu reuşise să discute despre ea cu nici una dintre cunoştinţe, fiindcă prietenii lui aveau tendinţa de a se concentra asupra lui, asupra suferinţei lui, cînd el nu-şi dorea decît să-i facă să

o înţeleagă mai bine pe Perri, să îşi dea seama toţi ce om minunat fusese ea. Voia ca lumea să îşi amintească de ea, atunci cînd el nu va mai fi, voia ca graţia şi tăria ei să rămînă în memoria oamenilor şi să fie respectate. Fusese o fiinţă mult prea deosebită şi era păcat ca după ea să nu mai rămînă nici o urmă; pentru Paul, gîndul că memoria ei s-ar putea pierde o dată cu dispariţia lui era chinuitor.

– Cu dumneavoastră pot vorbi, îi spuse el lui Salk. Dumneavoastră înţelegeţi. Perri a fost un erou, singurul pe care l-am cunoscut, pînă să vă întîlnesc pe dumneavoastră. Am citit despre eroi toată viaţa în reviste şi în romane de aventuri. Perri, însă... ea era autentică. Nu a salvat zeci de mii – sute de mii – de copii, cum aţi făcut dumneavoastră, nu a schimbat lumea, ca dumneavoastră, dar a înfruntat fiecare zi, fără să se vaite, şi a trăit pentru alţii. Nu prin alţii. Pentru alţii. Oamenii o sunau ca să-i spună problemele lor, iar ea asculta şi îi compătimea; o sunau şi cînd aveau veşti frumoase, ştiind cît se va bucura auzindu-le. Îi cereau sfatul şi, deşi nu era experimentată, efectiv – cît de puţine experienţe de viaţă în atît de mulţi ani ştia întotdeauna ce să le spună, domnule doctor Salk. Întotdeauna, sfatul potrivit. Avea un suflet mare şi o înţelepciune nativă. În plus, era foarte miloasă.

Studiind fotografiile, Jonas Salk zise:

– Ce rău îmi pare că nu am cunoscut-o.

– A fost prototipul eroului, ca şi dumneavoastră. Am vrut doar... am vrut doar să o vedeţi şi să îi ştiţi numele. Perri Damascus. Aşa o chema.

– Nu-l voi uita niciodată, promise doctorul Salk. Concentrat în continuare la chipul lui Perri din fotografii, zise: Dar am senzaţia că îmi acorzi un merit prea mare. Nu sînt un superman. Nu am lucrat de unul singur. În proiect au fost implicate foarte multe persoane devotate ideii.

– Ştiu, dar toată lumea spune că dumneavoastră aţi fost...

– Iar dumitale îţi acorzi un merit mult prea mic, continuă Salk, cu blîndeţe. Nu am nici cea mai mică îndoială că Perri nu a fost un prototip de erou. Dar a fost măritată tot cu un erou, să ştii.

Paul scutură din cap.

– Oh, nu. Apropo de căsnicia noastră, oamenii consideră

că eu am renunțat la enorm de multe lucruri. Dar ei nu știu că am primit înapoi mult mai mult decît am dat.

Doctorul Salk îi înapoie fotografiile, puse o mînă pe umărul lui Paul și zîmbi:

– Dar așa se întîmplă întotdeauna, știi? Eroii primesc mereu mai mult decît oferă. Dăruirea garantează o răsplată și mai mare.

Doctorul se ridică în picioare, iar Paul îi urmă exemplul.

O mașină aștepta parcată în fața parcului. Cei doi asociați ai doctorului Salk stăteau în picioare lîngă ea. Păreau să fi sosit de o bucată de vreme, deja.

– Vrei să te conducem undeva? întrebă eroul.

Paul clătină din cap.

– Nu, eu merg pe jos.

– Îți sînt recunoscător că m-ai abordat.

Paul nu mai știa cum să-i răspundă.

– Gîndește-te la ce ți-am spus eu, îl îndemnă doctorul Salk. Asta i-ar plăcea și lui Perri să faci.

Pe urmă, eroul se urcă în automobil cu prietenii lui, pierzîndu-se în vălurile dimineții scăldate de soare.

Prea tîrziu, Paul își aduse aminte ce ar mai fi vrut să-i spună. Prea tîrziu, dar oricum, tot rosti: „Domnul să te binecuvînteze".

Rămase acolo în picioare, urmărind mașina care se topea în depărtare, pînă ce nu mai rămăsese decît ca un mic punct în zare; și se holba la locul de pe stradă, unde fusese parcată, privind în gol acolo, în timp ce briza jucăușă răsucea frunzele de eucalipt în jurul picioarelor lui, privind așa lung, pînă cînd, în cele din urmă, se întoarse pe călcîie și porni în lunga călătorie spre casă.

De atunci, tot mergea pe jos, de doi ani și jumătate, cu scurte popasuri în Bright Beach.

Acceptînd probabilitatea ca niciodată să nu mai fie în stare să se ocupe de farmacie, Paul i-o vîndu lui Jim Kessel, care de multă vreme fusese mîna lui dreaptă.

Păstră casa, fiindcă era un sanctuar închinat vieții lui Perri. Se mai întorcea aici, din cînd în cînd, ca să-și împrospăteze sufletul.

Pînă la capătul acelui prim an, merse pe jos pînă la Palm Springs și înapoi, o călătorie în circuit de peste 360 de kilometri, precum și spre nord, pînă la Santa Barbara.

În primăvara şi vara anului 1966, se duse cu avionul la Memphis, Tennessee, rămase acolo cîteva zile şi străbătu, pe jos, 465 de kilometri pînă la St. Louis. De la St. Louis, merse vreo 400 de kilometri pînă la Kansas City, Missouri, iar pe urmă, spre sud-vest pînă la Wichita. De la Wichita la Oklahoma City. De la Oklahoma City, în est, la Fort Smith, Arkansas, de unde plecă acasă, în Bright Beach, cu un autobuz Greyhound.

Arareori, dormea sub cerul liber. În rest, însă, trăgea la moteluri ieftine, pensiuni sau cămine.

În rucsacul uşor, căra un schimb de haine, nişte şosete curate, tablete de ciocolată, sticle cu apă. Îşi planifica traseele, astfel încît seara să ajungă întotdeauna într-o localitate, unde îşi spăla un rînd de haine, îmbrăcîndu-se cu cele de rezervă.

A călătorit pe lunci, munţi şi văi, a trecut prin cîmpuri cu lanuri bogate, a traversat păduri falnice şi fluvii late. A mers prin furtuni crîncene, cînd tunetele zdrobeau cerul, iar fulgerele îl sfîşiau, a mers pe vînturi vijelioase, care dezgoleau pămîntul şi tundeau cosiţe verzi din copaci, şi a mai mers în nişte zile coapte de soare, senine şi albastre, cum nu sînt poate nici în rai.

Muşchii de la picioare i se întăriră ca peisajele prin care trecea. Coapse de granit; pulpe de marmură, cu vene ca nişte funii.

În ciuda miilor de ore de mers pe jos, Paul nu se gîndea decît arareori la motivul pentru care făcea asta. Se întîlnea cu oameni, pe drum, care îi puneau această întrebare, şi reuşea să le dea răspunsuri, fără să ştie, însă, dacă vreunul dintre ele era cel adevărat.

Uneori, credea că merge pe jos pentru Perri, folosind paşii acumulaţi de ea, dar niciodată efectuaţi, şi dînd expresie, astfel, dorului ei neîmplinit de a călători. Alteori, considera că mergea pe jos de dragul solitudinii, care îi permitea să îşi amintească viaţa lor pînă în cele mai mărunte amănunte – sau s-o uite. Ca să-şi găsească liniştea – ca să caute aventura. Ca să poată înţelege, prin contemplare – sau să îşi şteargă definitiv orice gînd din minte. Ca să vadă lumea – sau ca să scape de ea. Cine ştie dacă nu spera, poate, să-l mănînce lupii în amurg sau să sară pe el vreun urs flămînd; ori să-l calce cu maşina vreun şofer beat.

Pînă la urmă, raţiunea mersului pe jos era însuşi mersul pe jos. Mersul pe jos îi ocupa timpul, reprezenta un scop necesar. Deplasarea avea conţinut. Mişcarea a devenit un medicament contra melancoliei, un paliativ contra nebuniei.

Mergînd pe dealuri împădurite cu stejari, arţari şi alţi arbori, pe pante magnifice, cu văi aflate la peste 500 de metri dedesubt, ajunse în Weott în seara zilei de 3 ianuarie 1968, unde rămase peste noapte. Ţinta cea mai nordică a destinaţiei lui Paul în această excursie era oraşul Eureka, aflat la o distanţă de încă 80 de kilometri. Motivul pentru care dorea să ajungă acolo era dorinţa de a mînca crabi din Golful Humboldt, chiar la ei acasă, fiindcă asta era una dintre mîncărurile preferate ale lui Perri.

Din camera de motel, îi telefonă Hannei Rey, la Bright Beach. Aceasta avea grijă, în continuare, de casa lui, îi achita toate facturile, dintr-un cont deschis special pentru perioada cînd el era plecat şi îi povestea ce mai era nou prin orăşelul lor. De la Hanna, află că Barty Lampion suferea de cancer şi îşi pierduse amîndoi ochii.

Paul îşi aminti de scrisoarea pe care o redactase pentru reverendul Harrison White, cu două săptămîni înainte de moartea lui Joey Lampion. O adusese acasă, de la farmacie, în ziua cînd murise Perri, căreia vrusese să-i ceară părerea despre ceea ce scrisese acolo. Nu mai expediase niciodată acea scrisoare.

Avea în minte şi acum primul paragraf, fiindcă îl elaborase cu multă meticulozitate: *Salutări în această zi crucială. Vă scriu în legătură cu o femeie excepţională, Agnes Lampion, a cărei viaţă aţi atins-o, fără să ştiţi, şi a cărei poveste vă poate interesa.*

Se gîndise că reverendul White ar putea găsi în Agnes, Doamna-cu-Plăcinte preaiubită din Bright Beach, un subiect din care să se inspire pentru continuare unei predici, care îl afectase profund pe Paul – deşi nu era nici baptist, şi nici bisericos –, cînd o auzise la radio în urmă cu peste trei ani.

Acum, totuşi, nu se mai gîndea la ceea ce ar putea însemna povestea lui Agnes pentru reverendul White, ci la ceea ce ar putea face pastorul, pentru a o alina, cît de cît, pe Agnes, care îşi petrecea viaţa consolîndu-şi semenii.

După ce mîncă de seară într-un local de pe marginea

şoselei, Paul se întoarse în camera lui şi studie o hartă jerpelită a regiunilor de vest ale Statelor Unite, cel mai nou din cele cîteva exemplare pe care le făcuse ferfeniţă în ultimii ani. În funcţie de vreme şi de configuraţia reliefului, avea posibilitatea să ajungă în Spruce Hills, Oregon, peste zece zile.

Pentru prima oară de cînd se dusese special la La Jolla, ca să se întîlnească acolo cu Jonas Salk, Paul plănui o călătorie cu un scop specific.

Multe nopţi dormi prost şi nu se odihni deloc bine, fiindcă visă mereu că mergea printr-un pustiu. Uneori, nisipurile se întindeau la nesfîrşit, în toate direcţiile; ici şi colo, cîte o stîncă schimonosită de vremuri se cocea sub razele fierbinţi ale unui soare necruţător. Uneori, nisipul era zăpadă, iar stînca era un gheţar sclipitor sub strălucirea rece a soarelui. Indiferent de peisaj, însă, el mergea pe jos încet, deşi voia şi avea energia de a păşi mai iute. Frustrarea deveni în vis atît de intensă, încît Paul se trezi din somn, agitat şi nervos.

În noaptea aceasta, la Weott, în liniştea solemnă a pădurilor dese, care aşteptau să-l primească dimineaţa în îmbrăţişarea lor, Paul dormi fără să mai viseze.

63

După întîlnirea cu automatele care scuipau din ele monede de 25 cenţi, Junior a vrut să mai omoare un Bartholomew, indiferent pe care, chiar dacă ar fi trebuit să şofeze, pentru asta, tocmai pînă într-un cartier ca Terra Linda, ba chiar şi mai departe, la nevoie, şi să rămînă peste noapte la un Holiday Inn, unde să mănînce din platourile aşezate pe un bufet colcăind de microbii altori meseni şi garnisit cu fire căzute din capul lor.

Ar fi făcut şi asta, riscînd să creeze un şablon, care putea atrage atenţia poliţiei; însă glasul liniştit al lui Zedd l-a ghidat acum, ca de atîtea ori înainte, recomandîndu-i calm, concentrare.

În loc să omoare imediat pe cineva, Junior s-a întors la el

în apartament, în acea după-amiază de 29 decembrie, şi s-a dus la culcare, aşa cum era, îmbrăcat. Ca să se calmeze. Ca să se gîndească la concentrare.

Concentrarea, ne învaţă Caesar Zedd, este singura calitate prin care milionarii se deosebesc de puricoşii, buboşii, pişăcioşii perdanţi care trăiesc în cutii de carton şi discută despre vinuri alese cu prietenii lor, şobolanii. Milionarii au această calitate, perdanţii nu. Tot la fel, doar capacitatea de concentrare constituie deosebirea dintre un atlet olimpic şi un infirm, care şi-a pierdut picioarele într-un accident de maşină. Atletul are abilitatea de a se concentra, infirmul – nu. În fond, remarcă Zedd, dacă şi infirmul ar fi capabil de concentrare, ar putea fi un şofer mai bun, un atlet olimpic şi un milionar.

Dintre nenumăratele calităţi cu care era înzestrat Junior, probabil că această capacitate de concentrare era cea mai însemnată. Bob Chicane, fostul lui profesor în arta meditaţiei, spusese despre el că era intens şi chiar obsesiv, ca urmare a incidentului dureros implicînd meditaţia fără sămînţă, însă intensitatea şi obsesia fuseseră nişte acuze false. Junior era pur şi simplu concentrat.

Era suficient de concentrat, de fapt, încît să-l găsească pe Bob Chicane, să-l ucidă pe acest nemernic care îl insultase şi să scape nepedepsit.

Experienţa dură îl învăţase, totuşi, că a omorî pe cineva cunoscut, chiar dacă era un lucru necesar, uneori, nu te scăpa de stres. Sau, dacă te scăpa de stres pentru scurt timp, întotdeauna după aceea nişte consecinţe neprevăzute contribuiau la agravarea stresului, pe viitor. Pe de altă parte, uciderea unui străin ca Bartholomew Prosser uşura stresul, mai bine decît o partidă de sex.

Ar fi putut omorî pe cineva cu numele de Henry sau Larry, evitînd riscul de a crea un şablon „Bartholomew", care să le gîdile nasurile copoilor de la secţia omucideri din Bay Area. Dar s-a abţinut.

Concentrare.

Acum trebuia să se concentreze ca să fie pregătit pentru seara de 12 ianuarie: recepţia de la vernisajul expoziţiei Celestinei White. Tipa care adoptase copilul surorii ei. Micul

Bartholomew era în grija ei; şi curînd, Junior va pune mîna pe acest ţînc.

Dacă uciderea unui Bartholomew oarecare rupsese un dig în Junior, golind un lac de încordare, omorîrea *acelui* Bartholomew va elibera un ocean de stres înăbuşit, iar Junior se va simţi liber, cum nu mai avusese senzaţia de la episodul cu turnul de apă. Mai liber decît fusese vreodată în viaţă. Cînd îl va ucide pe Bartholomew, această hărţuire va lua sfîrşit, de asemenea. În mintea lui Junior, Vanadium şi Bartholomew erau inextricabil legaţi, fiindcă poliţaiul maniac fusese cel care îl auzise, prima oară, pe Junior, strigînd *Bartholomew* în somn. Avea vreo logică tot acest raţionament? În fine, uneori da, alteori nu neapărat, însă oricum părea cel mai logic lucru din lume. Pentru a scăpa definitiv de detectivul mort-dar-persistent, Junior trebuia să îl elimine pe Bartholomew.

Pe urmă, se va opri. Chinul se va opri. Cu siguranţă. Senzaţia aceea de alunecare fără nici un ţel prin viaţă, de plutire, parcă, îl va părăsi, şi din nou îşi va face un scop din autoperfecţionare. Era decis să înveţe franceza şi germana. Va lua lecţii culinare şi va deveni maestru în tainele bucătăriei. Şi la karate, de asemenea.

Într-un fel, tot spiritul răuvoitor al lui Vanadium era de blamat pentru eşecul lui Junior de a găsi un suflet pereche, în ciuda tuturor femeilor cu care avusese de-a face. Negreşit, cînd Bartholomew va fi mort, iar Vanadium spulberat o dată cu el, idila şi iubirea adevărată vor înflori, în fine.

Aşezat îmbrăcat şi încălţat pe marginea patului, pe care se învăţase să doarmă cu genunchii ridicaţi, cu braţele încrucişate peste piept, cu mîinile presate sub bărbie, ca un făt precoce dichisit şi pregătit de a se naşte, Junior încerca să îşi amintească lanţul logic care dusese la această lungă şi dificilă vînătoare după Bartholomew. Lanţul venea din trecut, din urmă cu trei ani, totuşi, ceea ce pentru Junior însemna o veşnicie, iar nu toate verigile erau la locul lor.

Dar ce mai conta?! El era un om concentrat asupra viitorului, un om concentrat. Trecutul e pentru perdanţi. Ba nu, *umilinţa* este pentru perdanţi. „Trecutul este izvorul de la care se adapă cei prea slabi ca să înfrunte viitorul." Da,

aceasta era fraza din opera lui Zedd, pe care Junior o brodase cu acul pe o pernă.

Concentrare. Pregăteşte-te să îl omori pe Bartholomew şi pe oricine încearcă să îl ocrotească pe Bartholomew, pe 12 ianuarie. Pregăteşte-te pentru orice eventualitate.

Junior a participat la o petrecere organizată în ajun de Anul Nou, avînd drept temă ideea de holocaust şi eră nucleară. Sindrofia s-a desfăşurat într-o vilă în care toate tablourile fuseseră înlocuite cu fotografii imense prezentînd catastrofa nucleară de la Nagasaki şi Hiroshima.

O roşcată exagerat de sexy tăbărî pe Junior, în timp ce acesta lua un sandviş în formă de bombă de pe o tavă ţinută de un ospătar costumat ca un supravieţuitor al exploziei, zdrenţuit şi murdar. Myrtle, roşcata, prefera să i se spună Scamp, ceea ce Junior înţelegea perfect. Purta minijupă, un tricou alb stropit cu pete de culoare şi o beretă verde.

Scamp avea nişte picioare fabuloase, iar lipsa sutienului nu lăsa nici o îndoială asupra bustului ei voluptuos, însă după o oră de conversaţie pe tot felul de teme, înainte de a-i propune că plece împreună, Junior o trase într-un colţ destul de ferit şi, discret, îi băgă mîna sub fustă, ca să se asigure că sexul era cel corect.

Petrecură o noapte excitantă împreună, dar asta nu însemna iubire.

Cîntăreaţa fantomatică nu se manifestă.

Cînd Junior tăie în două un grepfruit, la micul dejun, nu găsi nici o monedă înăuntru.

Marţi, 2 ianuarie, Junior se întîlni cu traficantul de droguri care îi făcuse cunoştinţă cu Google, plastograful, şi aranjă să cumpere un pistol de 9mm cu amortizor de sunet.

Avea deja un revolver, pe care îl luase din colecţia Friedei Bliss, însă arma aceasta era prea zgomotoasă. Se pregătea pentru orice eventualitate. Concentrare.

Pe lîngă arma amintită, mai comandă şi un revolver automat. Dispozitivele de acest fel, care se declanşau instantaneu, nu se vindeau decît secţiilor de poliţie, ceea ce însemna că distribuţia lor pe piaţă era sever controlată. Pe piaţa neagră, preţul unui astfel de revolver era atît de ridicat,

încît cu banii daţi pe el Junior şi-ar fi putut cumpăra un mic tablou de Sklent.

Pregătire. Detalii. Concentrare.

Se trezi de cîteva ori în acea noapte, ciulind urechile în aşteptarea serenadei, însă nu auzi nimic.

Miercuri, Scamp se ocupă de el; amor, fără iubire, însă prezenţa partenerei de sex îi crea o senzaţie de confort.

Joi, 4 ianuarie, Junior se folosi de identitatea John Pinchbeck pentru a cumpăra o furgonetă Ford nouă, utilizînd un cec. Închirie un spaţiu privat într-un garaj, pe numele de Pinchbeck, lîngă Presidio, şi depozită furgoneta acolo.

În aceeaşi zi, se încumetă să viziteze două galerii de artă. În nici una dintre ele nu era expus vreun sfeşnic de bronz.

Cu toate acestea, fantoma ostilă a lui Thomas Vanadium, acel ghimpe plin de energie îndărătnică, nu isprăvise deocamdată cu Junior. Pînă ce Bartholomew nu va fi mort, duhul poliţaiului ca un maimuţoi rîios şi împuţit va continua să tot revină, devenind mereu mai violent.

Junior ştia că trebuia să rămînă vigilent. Vigilent şi concentrat pînă ce venea şi trecea ziua de 12 ianuarie. Mai rămîneau opt zile pînă atunci.

Ziua de vineri i-o aduse din nou pe Scamp, Scamp cu totul, toată ziua, în toate felurile, Scamp omniprezentă, aşa că sîmbătă Junior se simţea vlăguit, abia reuşind să facă un duş.

Duminică, Junior se ascunse de Scamp, folosind robotul telefonic ca să evite apelurile ei, şi se concentră atît de uluitor la brodatul pernelor, încît uită pînă şi să se ducă la culcare, în acea seară. Adormi cu acul în mînă, luni dimineaţa, la zece.

Marţi, 9 ianuarie, întrucît în ultimele zile încasase nişte bani dintr-o serie de investiţii, Junior făcu un transfer bancar de un milion şi jumătate dolari, în contul Gammoner, din banca Grand Cayman.

Într-o stranã din Old St. Mary's Church, în Chinatown, lui Junior i se livrară cele două revolvere, aşa cum fusese stabilit deja. În biserică nu era nimeni, la ora zece dimineaţa. Interiorul plin de umbre şi figurile religioase ameninţătoare îl umpleau de spaimă.

Mesagerul – un derbedeu tînăr, fără degetul mare de la o mînă, cu niște ochii reci ca de mort – îi dădu armele într-o pungă de mîncare chinezească. În pungă se aflau două cutii de carton albe și lucioase (moo goo gai pan, orez fiert), o cutie mare de un roz strălucitor, plină cu prăjituri, iar – la fund – o a doua cutie roz conținînd cele două revolvere, amortizorul de sunet și un toc de piele pentru umăr, de care era prinsă o etichetă din partea producătorului, cu un mesaj scris de mînă: *Complimentele noastre. Vă mulțumim că ne-ați ales.*

La un magazin de armament, Junior cumpără muniții pentru două sute de tiruri. Mai tîrziu, numărul acesta mare de cartușe i se păru exagerat. Și mai tîrziu, chiar, mai cumpără încă două sute.

Cumpără niște cuțite. Și, pe urmă, teci pentru cuțite. Achiziționă un dispozitiv de ascuțit cuțite și își petrecu toată seara ascuțind lamele cuțitelor.

Nici un fel de monede. Nici un fel de cîntat. Nici un telefon de la morți.

Miercuri dimineață, 10 ianuarie, transferă un milion și jumătate dolari din contul Gammoner lui Pinchbeck, în Elveția. După care, închise contul de la banca Grand Cayman.

Conștient că devenea din ce în ce mai încordat, Junior conchise că, deși se temea de Scamp, avea mare nevoie de ea. Petrecu restul zilei de miercuri, pînă joi, în zori, cu neobosita roșcată, care avea în dormitor o vastă colecție de uleiuri parfumate pentru masaj în cantități suficiente, pentru a unge garnituri întregi de vagoane feroviare.

După întîlnirea cu ea, avu dureri în locuri unde nu-l duruse niciodată. Și, totuși, se simți mai stresat joi decît miercuri.

Scamp era o femeie cu talente multiple, cu piele mai fină decît o piersică depilată și cu rotunjimi mai delicioase decît văzuse Junior vreodată, dar tot nu se dovedi a fi un remediu pentru încordarea lui. Numai Bartholomw, o dată descoperit și distrus, îi putea aduce tihna.

Se duse la banca unde avea un seif de depozit sub numele de John Pinchbeck. Scoase de-acolo suma de douăzeci mii dolari cash, precum și toate actele contrafăcute.

La volanul mașinii sale în momentul acela un Mercedes –, străbătu de trei ori drumul dintre apartamentul său și garajul

unde depozitase furgoneta Ford, pe numele lui Pinchbeck. Îşi luă măsuri de precauţie, ca să nu fie urmărit.

Ascunse în furgonetă două valize pline cu haine şi articole de toaletă – plus conţinutul seifului de depozit, pe numele lui Pinchbeck –, după care adăugă şi toate obiectele preţioase pe care nu voia să le piardă, dacă lovitura asupra lui Bartholomew ar fi dat greş, forţîndu-l să renunţe să mai locuiască pe Russian Hill, ca să scape de arestare. Operele lui Caesar Zedd. Cele trei tablouri extraordinare de Sklent. Pernele brodate, pe care cususe cu fire colorate pilde din înţelepciunea lui Zedd, constituiau cea mai mare parte a acestei colecţii de lucruri strict esenţiale: 102 perne, în nenumărate forme şi mărimi, pe care le realizase în numai treisprezece luni de cusut frenetic.

Dacă îl omora pe Bartholomew şi scăpa basma curată, aşa cum se aştepta să se întîmple, putea duce înapoi la apartament tot ceea ce depozitase în furgonetă. Procedînd astfel, dădea doar dovadă de prudenţă, plănuindu-şi viitorul, fiindcă viitorul reprezenta, în fond, singurul loc în care trăia.

I-ar fi plăcut să o ia şi pe Femeia Industrială, însă aceasta cîntărea un sfert de tonă. Nu avea cum s-o transporte de unul singur şi nici nu se încumeta să angajeze vreun ziler, care să-l ajute, nici măcar vreun venetic stabilit ilegal, de teamă că ar putea compromite furgoneta şi identitatea Pinchbeck.

Oricum – şi în mod ciudat – i se părea că Femeia Industrială semăna din ce în ce mai mult cu Scamp. După cum îi reaminteau permanent cîteva membrane de mucoase inflamate şi iritate, Scamp îi ajunsese deocamdată, cu vîrf şi îndesat.

În fine, sosi şi ziua: vineri, 12 ianuarie.

Fiecare nerv din trupul lui Junior era ca un resort comprimat. Exista riscul ca, la cea mai neînsemnată contrarietate, să explodeze atît de violent, încît să nimerească drept la balamuc.

Din fericire, era conştient de vulnerabilitatea lui. Pînă seara, la recepţia pentru Celestina White, trebuia să îşi ocupe fiecare oră din zi cu nişte activităţi calmante, care să-l liniştească şi să îi dea certitudinea că va fi flegmatic şi eficient, cînd va veni momentul să acţioneze.

Respiră încet şi adînc.

Făcu un duş lung, cît suporta de fierbinte, pînă ce avu senzaţia că muşchii i se înmuiaseră ca o bucată de unt.

La micul dejun, evită să mănînce dulce. Optă pentru nişte friptură rece de vită şi bău nişte lapte îndoit cu un pic de coniac.

Vremea era frumoasă, aşa că ieşi la o plimbare, deşi trebui să traverseze strada în mod repetat, pentru a evita automatele de vîndut ziare.

Pe Junior îl relaxa cînd mergea la cumpărături după accesorii la modă. Timp de cîteva ceasuri, studie diferite lanţuri de cravată, batiste de mătase pentru buzunarul de la sacou şi curele mai neobişnuite.

Urcînd cu scara rulantă într-un magazin universal, între etajul doi şi trei, îl văzu pe Vanadium pe cealaltă scară care cobora, de la o distanţă cam de cinci metri.

Pentru un spirit, detectivul maniac părea tulburător de solid. Purta un sacou sport din tweed şi nişte pantaloni lejeri, adică, din cîte îşi dădea seama, era îmbrăcat cu hainele din seara în care murise. Din cîte se părea, pînă şi strigoii din lumea spirituală ateistă a lui Sklent erau condamnaţi pe veci să rămînă îmbrăcaţi cu veşmintele în care pieriseră.

Junior îl zări pe Vanadium, întîi din profil – şi apoi, cînd poliţaiul coborîse şi mai jos, nu-i mai văzu decît ceafa. Nu-l mai văzuse pe acest om de aproape trei ani, dar cu toate astea avu imediat certitudinea că nu era vorba doar de o asemănare şi o pură coincidenţă. Era chiar duhul maimuţoiului rîios şi scîrbos.

Cînd ajunse la etajul trei, Junior alergă spre scara rulantă care mergea în jos.

Strigoiul bondoc ieşea de pe treptele mobile la etajul doi, îndreptîndu-se spre un raion de confecţii de sport pentru femei.

Junior coborî scara rulantă, sărind cîte două trepte deodată, neavînd răbdare să se conformeze ritmului mai lent al benzii. Cînd ajunse la al doilea etaj, totuşi, constată că fantoma lui Vanadium făcuse ceea ce ştiu fantomele să facă, în general: dispăruse.

Renunţînd să mai caute lanţul de cravată perfect, pe care şi-l dorea, dar hotărît să rămînă calm, Junior decise să ia prînzul la St. Francis Hotel.

Trotuarele erau înțesate de oameni de afaceri în costume, hipioți cu haine extravagante, grupuri de doamne elegante ieșite la cumpărături în oraș și gloata obișnuită și anonimă de inși îmbrăcați anost, unii zîmbind, alții posomorîți, iar cîte unii bombănind singuri, dar cu priviri goale ca niște manechine, care ar fi putut fi asasini tocmiți ori poeți, orice, în fine, milionari excentrici în veșminte coloniale sau fachiri antrenați să rupă cu dinții gîtul unor găini vii.

Nici în zilele lui bune, cînd nu era hărțuit de spiritul polițailor morți și nici nu se pregătea să comită o crimă, Junior nu se simțea întotdeauna bine în mijlocul aglomerațiilor. În această după-amiază, avea o senzație de claustrofobie și, ce-i drept, și de paranoia, în timp ce își croia drum prin mulțime.

Îi studia cu circumspecție pe cei pe lîngă care trecea, iar din cînd în cînd privea în urmă, peste umăr. La un moment dat, se sperie, dar nu se miră cînd văzu spectrul lui Vanadium.

Polițaiul strigoi era cam la 13 metri în spatele lui, dincolo de șiruri de alți pietoni, care pentru Junior, acum, nu aveau chip și nici un fel de trăsături între frunte și bărbie, și asta fiindcă subit Junior nu mai era în stare să vadă altă față, decît cea a mortului umblător. Figura obsedantă se legăna în sus și în jos, o dată cu mișcările duhului sinistru, dispărînd și reapărînd, iar apoi dispărînd iarăși printre capetele gloatei dintre ei, care se legănau în sus și în jos.

Junior iuți pașii, împingîndu-se prin mulțime, uitîndu-se mereu în spate, și, deși nu prindea decît crîmpeie rapide din fața sticletelui mort, realiză că aceasta arăta oribil. Fără să fi fost niciodată vreun candidat la un premiu de frumusețe masculină, Vanadium arăta acum mult mai rău decît înainte. Semnul roșu din naștere îi încercuia în continuare ochiul drept. Trăsăturile lui nu mai erau doar urîte și turtite, ca înainte, ci păreau... distorsionate.

Ciomăgit. Părea ciomăgit la față. De parcă l-ar fi lovit cineva cu un sfeșnic.

La următorul colț de stradă, în loc să continue spre sud, Junior trecu agresiv în fața pietonilor care veneau spre el, coborî de pe trotuar și porni spre est, traversînd prin intersecție, în ciuda semaforului care interzicea acest lucru.

Claxoane furioase, un autobuz gata să-l calce, însă reuşi să traverseze teafăr şi nevătămat.

Tocmai cînd ieşea de pe stradă, culoarea semaforului se schimbă, permiţînd accesul pietonilor pe carosabil. Cînd Junior întoarse capul, ca să vadă dacă nu era urmărit, îl zări pe Vanadium, care, dacă ar fi fost un om în carne şi oase, ar fi dîrdîit de frig fără palton, cum era acum.

Junior îşi văzu de drum spre est, şerpuind prin hoardele umane, convins că auzea distinct paşii poliţaiului fantomatic, care răsunau altfel decît tropăitul sutelor de oameni vii. Cavernos, mersul mortului avea ecou nu numai în urechile lui Junior, ci prin tot trupul lui, prin oase.

O parte din fiinţa lui ştia că acest sunet erau bătăile inimii lui, şi nu paşii urmăritorului din altă lume, însă acea parte din el nu era dominantă pe moment. Se mişca mai rapid, fără să alerge, ci grăbindu-se ca atunci cînd ai întîrziat la o întîlnire.

De fiecare dată cînd Junior privea în spate, îl vedea pe Vanadium venind pe urmele lui. Bondoc, dar aproape plutind. Sinistru şi mai sinistru. Hidos. Tot mai aproape.

În stînga lui Junior, începea o alee. Ieşi din mulţime, intrînd pe stradela îngustă umbrită de clădiri înalte, şi începu să meargă şi mai repede, tot fără să alerge încă, întrucît continua să creadă că avea un calm de nezdruncinat şi autocontrolul specific unui om care ajunsese la un grad înalt de autoperfecţionare.

La mijlocul aleii, încetini paşii şi privi peste umăr.

Flancat de lăzi de gunoi, prin aburul care se ridica din grătarele de pe caldarîm, trecînd pe lîngă camioanele de mărfuri parcate acolo, venea sticletele mort. Alergînd.

Brusc, chiar şi în inima unui mare oraş, aleea i se păru pustie ca nişte coline britanice; nu era nicidecum locul indicat unde să te refugiezi din calea unui strigoi răzbunător. Renunţînd la orice aparenţă de autocontrol, Junior o luă la fugă spre strada următoare, unde tabloul mulţimilor roind sub razele soarelui de iarnă nu-i mai creă o stare de disconfort sau de paranoia, ci îi umplu sufletul cu sentimentul necunoscut al frăţiei umane.

Dintre lucrurile pe care nu le puteai vedea venind, eu sînt cel mai rău.

Mîna grea se va lăsa pe umărul lui, el se va răsuci în loc, fără să vrea, şi acolo, în faţa lui va vedea ochii aceia ca nişte capete de cuie, pata stacojie, oasele feţei zdrobite de măciucă...

Ajunse la capătul aleii, se poticni de şuvoiul pietonilor, cît pe-aici să-l trîntească pe un chinez bătrîn, se întoarse şi... nu descoperi nici un Vanadium.

Dispăruse.

Tomberoanele de gunoi şi camioanele de marfă se profilau masive lîngă zidurile clădirilor. Aburul ieşea din grătarele de pe stradă. Umbrele cenuşii nu mai erau deranjate de o nălucă într-un sacou sport din tweed.

Prea zdruncinat ca să-i mai trebuiască vreun prînz la St. Francis Hotel sau oriunde altundeva, Junior se întoarse acasă.

Ajuns la apartament, nu-i venea parcă să deschisă uşa. Se aştepta să-l găsească pe Vanadium înăuntru.

Nimeni nu-l aştepta acolo, în afară de Femeia Industrială.

Lucrul de mînă, meditaţia şi nici măcar sexul nu izbutiseră să-l destindă, în ultima vreme. Tablourile de Sklent şi operele lui Zedd erau împachetate în furgonetă, unde nu putea, deocamdată, să-şi găsească alinarea în ele.

Un alt pahar de lapte cu coniac îi făcu bine, dar nu cine ştie ce.

În timp ce după-amiaza pălea în amurgul dinaintea recepţiei capitale dedicate vernisajului expoziţiei Celestinei White, Junior îşi pregătea cuţitele şi armele.

Simţea nevoia cu desperare să încheie definitiv problema morţii lui Naomi. Acesta fusese sensul ultimilor trei ani şi al acestor întîmplări supranaturale.

Aşa cum spunea Sklent, cu atîta perspicacitate: unii dintre noi continuă să trăiască după moarte, supravieţuiesc în spirit, fiindcă sîntem pur şi simplu prea încăpăţînaţi, egoişti, lacomi, hrăpăreţi, răi, psihotici şi malefici ca să putem accepta dispariţia noastră. Nici una dintre aceste însuşiri nu i se potrivea dulcii Naomi, care fusese mult prea bună, iubitoare şi supusă, ca să mai continue să trăiască în spirit, după ce trupul ei superb cedase. Acum, cînd devenise şi ea ţărînă, Naomi nu mai reprezenta o ameninţare pentru Junior, iar

statul plătise pentru neglijența care dusese la moartea ei, așa că întreaga chestiune trebuia să se încheie definitiv. Existau doar două bariere în calea unei soluționări complete și finale: prima, spiritul încăpățînat, egoist, lacom, hrăpăreț, rău, psihotic, malefic al lui Thomas Vanadium; și a doua, bastardul lui Seraphim – micul Bartholomew.

O analiză a sîngelui ar putea demonstra că Junior era tatăl. Mai devreme sau mai tîrziu, puteau apărea acuzații împotriva lui, din partea rudelor ei veninoase și pline de ură, poate nici măcar în speranța de a-l băga la închisoare, ci doar cu scopul de a pune laba pe o parte importantă din averea lui, sub forma alocației pentru copil.

Pe urmă, poliția din Spruce Hills ar vrea să afle de ce se regulase cu o negresă minoră, dacă avea o căsnicie așa de frumoasă cu Naomi, cum pretindea el. Oricît de nedrept ar părea, în domeniul crimelor nu există limitări. Un dosar închis poate fi scos de la naftalină și redeschis; investigațiile se pot relua. Și, deși autoritățile nu ar avea poate nici o șansă să-l acuze de crimă, pe baza vreunor dovezi subțiri dezgropate cine știe cum, ar fi nevoit să își cheltuiască altă parte însemnată din avere pe onorariile avocaților.

Niciodată nu va mai accepta să fie adus la faliment și să redevină sărac. Niciodată. Își cîștigase averea cu niște riscuri imense, cu multă tărie și fermitate. Trebuia să și-o apere cu orice preț.

Cînd bastardul lui Seraphim va fi mort, dovada paternității va muri o dată cu el – la fel ca și orice pretenție privind o alocație. Pînă și spiritul încăpățînat, egoist, lacom, hrăpăreț, rău, psihotic și malefic al lui Vanadium ar trebui să admită că, orice șansă de a-l distruge pe Junior era pierdută, așa că în cele din urmă ori s-ar risipi frustrat, ori s-ar reîncarna.

Încheierea problemei era aproape.

Lui Junior Cain logica tuturor acestor raționamente i se părea inatacabilă.

Își pregătea cuțitele și armele de foc. Lame tăioase și gloanțe. Soarta le surîde celor îndrăzneți, celor autoperfecționați, celor autodezvoltați, celor concentrați.

64

Nolly şedea la biroul său, cu sacoul de la costum pus pe spătarul scaunului, cu pălăria bine înfiptă pe cap, unde rămînea practic tot timpul, în afară de momentele cînd dormea, se duşuia, mînca la restaurant şi făcea dragoste.

Chiştocul de ţigară aprins, care spînzura de obicei pieziş într-un colţ al gurii aspre, cu un rînjet cinic, era un accesoriu standard al indivizilor duri, numai că Nolly nu fuma. Incapacitatea de a poseda acest viciu urît avea drept consecinţă o atmosferă mai puţin ceţoasă decît se întîlneşte îndeobşte prin birourile detectivilor particulari.

Din fericire, măcar masa de lucru era plină de urme de ţigări stinse, întrucît o preluase o dată cu biroul. Fusese proprietatea lui Otto Zelm, un detectiv care se ocupa de prinderea rău-platnicilor şi care cîştigase bani frumoşi cu o muncă pe care Nolly o evita din plictiseală: urmărirea datornicilor şi confiscarea vehiculelor acestora. În timpul unei investigaţii, cînd stătea la pînă, Zelm a adormit în maşină, în timp ce fuma, declanşînd astfel plata celor două poliţe de asigurare – pe viaţă şi pentru accidente, şi eliberînd acest spaţiu gata mobilat.

Chiar şi fără chiştocul din colţul buzelor şi fără rînjetul cinic, Nolly tot avea un aer de duritate vrednic de Sam Spade, în mare parte fiindcă faţa pe care i-o dăduse natura constituia o deghizare splendidă pentru drăgălaşul sentimental, care trăia în dosul ei. Cu ceafa aceea de taur, cu mîinile lui puternice, cu mînecile răsucite pînă sus şi dezgolind nişte antebraţe păroase, Nolly făcea o impresie de-a dreptul intimidantă: ca şi cum Humphrey Bogart, Sydney Greenstreet şi Peter Lorre ar fi fost puşi laolaltă într-un mixer şi turnaţi apoi într-un singur costum.

Kathleen Klerkle, doamna Wulfstan, aşezată pe marginea biroului lui Nolly, privea diagonal peste masă la musafirul

din fotoliul clientului. De fapt, Nolly avea două fotolii pentru clienţi. Kathleen ar fi putut sta în celălalt fotoliu; totuşi, poza aceasta părea mai potrivită pentru cucoana unui detectiv. Asta nu însemna că încerca să pară de proastă calitate; o avea în vedere pe Myrna Loy, în rolul Norei Charles din *The Thin Man* – mondenă, dar elegantă, dură dar amuzată.

Pînă la Nolly, viaţa lui Kathleen fusese atît de săracă în dragoste, pe cît de lipsită este de gust o sărăţea fără sare. Copilăria şi chiar adolescenţa ei fuseseră atît de insipide, încît alesese stomatologia, fiindcă profesia aceasta i se părea, în comparaţie cu ceea ce ştia ea, mai exotică şi mai interesantă. Îi făcuseră curte cîţiva bărbaţi, însă toţi erau plictisitori şi nici unul nu se purta drăguţ. Lecţiile de dans – şi în ultimă instanţă concursurile – promiteau iubirea pe care stomatologia şi întîlnirile cu bărbaţii nu i-o oferiseră, dar pînă şi dansul o dezamăgise oarecum, pînă ca instructorul să nu i-l prezinte pe acest minunat Romeo chel, buhăit şi cu ceafă de taur.

Indiferent dacă musafirul din scaunul clientului avusese parte sau nu de multă iubire, cert era că aventura, peripeţiile şi tragediile nu lipsiseră din viaţa lui. Faţa lui Thomas Vanadium era ca un peisaj zguduit de cutremur: striată de nişte cicatrice albe ca liniile faliilor din straturile de granit; planul sprîncenelor, al obrajilor şi al maxilarelor formau unghiuri stranii unele cu altele. Hemangiomul, care îi înconjura ochiul drept şi făcea ca faţa să pară decolorată, fusese acolo din naştere, însă groaznica distrugere a structurii osoase era opera omului, nu a lui Dumnezeu.

În ruina nobilă a acestei feţe, ochii fumuriu-cenuşii ai lui Thomas Vanadium erau uimitori, plini de o splendidă... tristeţe. Nu autocompătimire. Era limpede că nu se considera o victimă. Kathleen intuia că era vorba despre tristeţea unui om, care văzuse prea multă suferinţă la semenii lui, care ştia cît de rea e lumea. Ochi care te ghiceau dintr-o privire, care sclipeau de compasiune, dacă o meritai, şi care scăpărau de o judecată terifiantă, dacă nu exista loc de milă.

Vanadium nu-l văzuse pe tipul care îl ciomăgise pe la spate şi care îi zdrobise faţa cu un sfeşnic de bronz, însă cînd rostea numele *Enoch Cain,* în ochii lui nu exista compasiune. Nu rămăseseră amprente, nici un fel de probă în urma

incendiului din casa lui Bressler sau în automobilul Studebaker, pescuit din Lacul de la Cariera de Piatră.

– Dar crezi că el a fost, zise Nolly.

– *Ştiu* că el a fost.

Timp de opt luni după acea noapte, pînă la sfîrşitul lunii septembrie 1965, Vanadium fusese în comă, iar doctorii nu se aşteptaseră să-şi mai recapete vreodată cunoştinţa. Un automobilist în trecere pe-acolo îl găsise zăcînd pe şoseaua de lîngă lac, ud leoarcă şi plin de mîl. Cînd, după un lung somn, se trezise la spital, sfrijit şi slăbit, nu-şi mai amintise de nimic din cele întîmplate, după ce intrase în bucătăria Victoriei – decît vag de tot că înotase la suprafaţă, dintr-o maşină care se ducea la fund.

Deşi Vanadium fusese sigur, din punct de vedere moral, de identitatea atacatorului, intuiţia fără probe nu este suficientă pentru a pune în mişcare autorităţile – mai ales împotriva unui om căruia statul şi regiunea îi plătiseră suma de 4 250 000 de dolari, pentru moartea soţiei din cauza unei prăbuşiri fatale. Ar fi însemnat fie ca autorităţile să îşi mărturisească incompetenţa în investigarea morţii lui Naomi Cain, fie să redeschidă ancheta împotriva lui Enoch, doar din pură răzbunare. Fără maldăre de dovezi, riscurile politice de a acţiona pe baza instinctului unui poliţist erau prea mari.

Simon Magusson – care era în stare să-l reprezinte şi pe diavol, pentru un onorariu bun, dar care era capabil şi de remuşcări sincere – l-a vizitat pe Vanadium la spital, la scurt timp după ce a aflat că detectivul s-a trezit din comă. Avocatul era şi el de părere că Junior Cain era vinovatul şi că tot el îşi omorîse şi nevasta.

Magusson considera că atacurile asupra Victoriei şi asupra lui Vanadium constituiau nişte crime hidoase, dar vedea în ele şi nişte afronturi la adresa demnităţii lui şi a reputaţiei. Se aştepta ca un client ticălos, răsplătit cu peste patru milioane de dolari, în loc de puşcărie, să fie recunoscător şi să aleagă un făgaş drept, pe viitor.

– Simon e un tip ciudat, zise Vanadium, însă îmi place mult de el şi, implicit, am încredere în el. Voia să ştie cum mă putea ajuta. Iniţial, am vorbit prost, tărăgănînd cuvintele, am avut paralizat parţial braţul stîng şi am slăbit 25 de kilograme. N-aveam de gînd să pornesc pe urmele lui Cain, decît

mult mai tîrziu, însă s-a dovedit că Simon ştia unde se afla acesta.

– Da, fiindcă Junior Cain l-a sunat ca să îi ceară să îi recomande un detectiv particular, la San Francisco, zise Kathleen. Ca să afle ce se întîmplase cu copilaşul lui Seraphim White.

Pe faţa aceasta atît de tragic mutilată, zîmbetul lui Vanadium i-ar fi alarmat pe mulţi, însă lui Kathleen i se părea atrăgător, datorită spiritului indestructibil pe care îl denota.

– Ceea ce m-a reţinut să acţionez în ultimii doi ani şi jumătate a fost faptul că ştiam că voi putea pune mîna pe domnul Cain, cînd mă voi simţi suficient de bine ca să mă pot ocupa de el.

Ca detectiv de la omucideri, Vanadium avea la activ, în cariera lui, recordul de 98 la sută cazuri încheiate şi rezolvate, prin prinderea şi condamnarea inculpaţilor. O dată convins că îl găsise pe vinovat, nu se bizuise numai pe munca temeinică de poliţist. Îmbogăţea procedurile şi tehnicile uzuale de investigaţie cu propriul lui arsenal de arme psihologice – uneori subtile, alteori nu – care frecvent îl încurajau pe făptaş să comită greşeli care să îl condamne.

– Moneda din sandviş, spuse Nolly, fiindcă aceasta fusese prima festă, pentru care Simon Magusson îi dăduse bani, ca s-o pună în practică.

Ca prin farmec, o monedă strălucitoare de douăzeci şi cinci de cenţi apăru în mîna dreaptă a lui Thomas Vanadium. O răsucea de pe o parte pe cealaltă, peste încheieturile degetelor, făcînd-o să dispară între degetul mare şi arătător şi să reapară la degetul mic, de unde îşi relua călătoria pe mînă.

– După ce am ieşit din comă şi m-au stabilizat timp de cîteva săptămîni, am fost transferat la un spital din Portland, unde a trebuit să trec prin unsprezece intervenţii chirurgicale.

Ori detectă mirarea lor bine disimulată, ori presupuse că erau curioşi să afle de ce, în ciuda atîtor operaţii, avea în continuare mutra aceea de Boris Karloff.

– Medicii, continuă el, s-au văzut nevoiţi să repare deteriorarea sinusului stîng frontal, a sinusului sfenoidal şi a sinusului cavernos, care fuseseră toate parţial zdrobite de sfeşnicul acela de bronz. O sumedenie de oase faciale au trebuit reconstruite, pentru a ţine la locul lui ochiul meu drept,

pentru că într-un fel se cam... bălăbănea. Astea au fost doar etapele de început; au urmat şi multe lucrări stomatologice. Am optat să nu apelez la chirurgia plastică.

Se opri, dîndu-le şansa de a pune întrebarea esenţială – după care zîmbi, văzînd reţinerea lor.

– Vreau să vă spun că n-am fost niciodată un Gary Grand, zise Vanadium, sucind şi răsucind în continuare moneda între degete. Prin urmare, n-am pus mare preţ pe înfăţişarea mea. Nişte operaţii estetice ar mai fi însemnat încă un an în plus de recuperare, poate mult mai mult, or eu ardeam de nerăbdare să pornesc pe urmele lui Cain. Mi se părea mie că mutra asta hidoasă a mea era exact ceea ce trebuia pentru a-l băga în sperieţi şi a-l împinge să comită o greşeală, care să-i fie fatală.

Kathleen se gîndea că raţionametul detectivului era probabil corect. Dar pe ea n-o înspăimînta înfăţişarea fizică a lui Thomas Vanadium; ce-i drept, fusese pregătită la ce să se aştepte, dinainte de a-l vedea. Iar, în plus, ea nu era o ucigaşă căreia să-i fie frică de pedeapsă, aşa că faţa acestui om nu i se părea deloc Justiţia întruchipată.

– În afară de asta, meseria mea presupune anumite legăminte solemne, pe care eu ţin să le respect, pe cît posibil, în continuare, deşi am beneficiat de cea mai lungă dispensă fără întrerupere, din cîte s-au acordat vreodată în domeniul clerical.

Un zîmbet pe trăsăturile acelea fisurate putea fi eventual înduioşător, însă o expresie ironică nu mai funcţiona aşa de bine; pe Kathleen o trecură fiori de gheaţă.

– Vanitatea este un păcat, pe care eu, spre deosebire de unii, am putut să-l evit.

Între operaţii şi timp de multe luni după aceea, Vanadium îşi canalizase energia în diverse activităţi, cum ar fi terapia vorbirii, reabilitarea fizică şi conceperea unor chinuri periodice pentru Enoch Cain, pe care Simon Magusson le putea aplica, la fiecare cîteva luni, prin intermediul lui Nolly şi al lui Kathleen. Ideea nu era să-l aducă pe Cain în faţa justiţiei, torturîndu-i conştiinţa, din moment ce conştiinţa lui se atrofiase de mult vreme deja, ci să-l ţină în suspans şi nesigur, amplificînd astfel impactul primei întîlniri faţă în faţă cu Vanadium înviat din morţi.

– Trebuie să recunosc, spuse Nolly, sînt surprins să constat că nişte „şotii" ca acestea l-au putut zdruncina aşa de profund.

– E gol pe dinăuntru, remarcă Vanadium. Nu crede în nimic. Oamenii găunoşi ca el sînt vulnerabili în faţa oricui le oferă ceva cu care să-şi poată umple vidul, făcîndu-i să nu se mai simtă atît de goi. Prin urmare...

Moneda nu i se mai sucea pe încheieturile degetelor, ci, propulsată parcă de o voinţă proprie, se fofilă în curbura strînsă a arătătorului îndoit. Pocnind din degetul mare, Vanadium zvîrli moneda în aer.

– ... eu îi ofer, ieftin şi simplu, un misticism...

În clipa în care zvîrli moneda, deschise ambele mîini – cu palmele în sus, cu degetele răsfirate – într-un gest teatral, dar dezinvolt.

– ... un spirit care îl urmăreşte neobosit, o fantomă răzbunătoare...

Vanadium îşi şterse palmele una de cealaltă.

– ... Eu îi ofer frica...

Ca şi cum Amelia Earhart, aviatoarea dispărută de-atîta timp, ar fi întins mîna afară din zona ei crepusculară şi ar fi înhăţat cele două piese, nici o monedă rotitoare nu licărea în aerul de deasupra biroului.

– ... dulcea frică, conchise Vanadium.

Încruntîndu-se, Nolly spuse:

– Ce-ai făcut cu... Ai băgat-o în mînecă?

– Nu, e în buzunarul tău de la cămaşă, replică Vanadium.

Uimit, Nolly verifică în buzunarul de la cămaşă, din care scoase o monedă de 25 de cenţi.

– Nu-i aceeaşi.

Vanadium ridică din sprîncene.

– Probabil că mi-ai strecurat-o pe-asta în buzunar, cînd ai venit aici, deduse Nolly.

– Şi-atunci, unde-i moneda pe care am zvîrlit-o în aer, adineauri?

– Frică? întrebă Kathleen, pe care cuvintele lui Vanadium o interesau mai mult decît scamatoriile lui. Ziceai că îi oferi lui Cain frica... de parcă asta ar fi ce şi-ar dori.

– Într-un fel, da, asta-şi doreşte, spuse Vanadium. Cînd eşti aşa de găunos ca Enoch Cain, golul din tine doare. E

desperat să îl umple, însă nu are răbdarea sau motivaţia de a-l umple cu ceva de valoare. Dragostea, caritatea, credinţa, înţelepciunea – aceste virtuţi şi altele se cîştigă greu, cu implicare şi răbdare. Le dobîndim, de obicei, cu linguriţa, încetul cu încetul. Cain vrea să se simtă „plin" rapid. Vrea ca golul dinăuntru să fie umplut complet, în jeturi puternice şi rapide, şi chiar acum.

– S-ar părea că o mulţime de oameni vor asta, în zilele noastre, spuse Nolly.

– Aşa s-ar părea, conveni şi Vanadium. Vasăzică, un individ ca Junior Cain devine obsedat mereu de alt lucru – sex, bani, mîncare, putere, droguri, alcool, orice i se pare că poate da sens existenţei lui, dar care nu necesită o autodescoperire sau un autosacrificiu real. Pe scurt, se simte „plin". Totuşi, lucrul cu care s-a umplut nu are substanţă, aşa că în curînd se evaporă, iar el se simte iarăşi gol.

– Şi dumneata spuneai că frica îi poate umple vidul, la fel de bine ca sexul sau băutura? se miră Kathleen.

– Mai bine chiar. Frica nu îi impune nici măcar să seducă o femeie sau să cumpere o sticlă de whisky. Nu trebuie decît să se deschidă singur în faţa ei şi va fi umplut, ca un pahar cu apa de la robinet. Oricît de greu ar părea de înţeles, Cain ar prefera să fie băgat pînă la gît într-un iaz de teroare nesfîrşit de adînc, în care să încerce cu disperare să plutească la suprafaţă, decît să îndure acest gol interior insuportabil. Frica poate da formă şi sens vieţii lui, or eu intenţionez nu numai să-l umplu cu frică, ci chiar să îl înec în ea.

Ţinînd seama de faţa lui mutilată şi cîrpăcită, de povestea lui tragică şi palpitantă, Vanadium vorbea cu prea puţin patos. Vocea lui era calmă, aproape plată, ridicîndu-se şi coborînd atît de puţin, încît părea aproape monotonă.

Cu toate acestea, pe Kathleen o fascinase fiecare cuvînt al lui, cum nu i se mai întîmplase decît cînd văzuse magistralele roluri ale lui Laurence Olivier din „Rebecca" şi „La răscruce de vînturi". Calmul şi reţinerea lui Vanadium denotau tăria convingerii şi a adevărului, dar Kathleen mai detecta ceva. Doar treptat îşi dădu seama că s-ar fi putut să fie asta: rezonanţa subtilă emanată dintr-un om bun al cărui

suflet, fără nici un compartiment gol, era plin de aceste virtuţi alimentate cu linguriţa, încetul cu încetul, care nu se evaporă niciodată.

Tăceau toţi trei, iar suspansul clipei era atît de intens, încît Kathleen nu s-ar fi mirat dacă moneda dispărută s-ar fi materializat subit în aer şi ar fi căzut, licărind, drept pe biroul lui Nolly, rotindu-se acolo perpetuu, pînă cînd Vanadium s-ar fi decis s-o ia.

În cele din urmă, Nolly tulbură liniştea:

– Ei bine, domnule... eşti un adevărat psiholog.

Încă o dată, zîmbetul acela mîntuitor redă feţei stîlciate şi brăzdate de cicatrice armonia lui pierdută.

– Nu, eu nu. Din punctul meu de vedere, psihologia nu este decît una dintre sursele facile de semnificaţii false – cum ar fi sexul, banii şi drogurile. Recunosc, însă, mai ştiu şi eu cîte ceva despre lucrurile malefice.

Lumina zilei se retrăsese de la ferestre. Noaptea de iarnă, înfăşurată în eşarfe de ceaţă, ca un cerşetor lepros, răsufla zgomotos, ca şi cum ar fi vrut să le atragă atenţia.

Înfiorîndu-se, Kathleen spuse:

– Am vrea să ştim mai multe despre motivul pentru care am făcut toate acele lucruri pentru dumneata. De ce toată povestea asta cu monedele? De ce cîntecul?

Vanadium înclină din cap,

– Şi mi-ar plăcea să aflu mai multe detalii despre reacţiile lui Cain. Am citit rapoartele dumitale, fireşte, care erau exhaustive, dar inevitabil concise. Mai sînt o sumedenie de subtilităţi, care nu se pot comunica decît vorbind direct. Adesea detaliile aparent nesemnificative contează cel mai mult pentru mine, cînd îmi elaborez strategia.

Ridicîndu-se de la birou şi întinzîndu-şi mînecile de la cămaşă, Nolly spuse:

– Dacă accepţi să fii oaspetele nostru la cină, simt că vom avea cu toţii o seară fascinantă.

Peste cîteva clipe, pe coridor, în timp ce Nolly încuia uşa de la birou, Kathleen îl luă de braţ pe Vanadium.

– Cum să-ţi spun – domnule detectiv Vanadium, Frate sau Părinte?

– Spune-mi, te rog, simplu – Tom. Am fost nevoit să mă pensionez din Poliţia statului Oregon, fiind total inapt de serviciu, din cauza mutrei pe care o am, aşa că oficial nu mai sunt detectiv. Totuşi, pînă cînd Enoch Cain nu ajunge după gratii, unde îi este locul, nu vreau să fiu nimic altceva decît poliţai, oficial sau nu.

65

Angel era îmbrăcată în roşu ca un drac împielițat: pantofi roşii de lac, şosete roşii, colanţi roşii, fustă roşie, tricou roşu şi un paltonaş roşu cu o glugă tot roşie.

Stătea în picioare, în vestibulul apartamentului, admirîndu-se într-o oglindă lungă şi aşteptînd-o răbdătoare pe Celestina, care îndesa păpuşi, cărţi de colorat, jocuri şi tot felul de creioane într-un ghiozdan cu fermoar.

Deşi împlinise trei ani doar de o săptămînă, întotdeauna Angel îşi alegea hainele şi se îmbrăca singură, cu multă grijă. De obicei, îi plăceau ţinutele vestimentare monocromatice, uneori cu un singur accent de culoare, constînd într-o curea, o pălărie sau o eşarfă. Cînd amesteca mai multe culori, impresia iniţială pe care o lăsa era de haos cromatic – dar la o a doua privire, începeai să îţi dai seama că aceste combinaţii improbabile erau mai armonioase, decît păruseră iniţial.

O bucată de vreme, Celestina îşi făcuse griji că fetiţa era mai înceată decît alţi copii – învăţînd să meargă, să vorbească şi să folosească un vocabular variat, mult mai lent, şi asta chiar dacă Celestina îi citea cu glas tare poveşti, în fiecare zi. Pe urmă, în ultimele şase luni, Angel recuperase totul uluitor – deşi evoluţia se deosebea, oarecum, de ceea ce se prezintă în lucrările despre creşterea copiilor. Primul ei cuvînt a fost *mama,* ceea ce nu însemna nici o abatere de la regulă, dar al doilea a fost *albastru,* care iniţial a sunat ca un fel de „aastu". La vîrsta de trei ani, un copil cu inteligenţă medie este considerat excepţional de bine dezvoltat dacă poate identifica patru culori; Angel ştia numele a unsprezece culori,

inclusiv negru şi alb, întrucît avea capacitatea să diferenţieze cu uşurinţă rozul de roşu, purpuriul de albastru.

Wally – doctorul Walter Lipscomb, care o adusese pe lume pe Angel şi care îi devenise naş – nu s-a arătat niciodată îngrijorat cînd fata părea că se dezvoltă prea lent, opinînd că fiecare copil are ritmul lui de evoluţie şi învăţare. Datorită dublei sale specializări – obstetrică şi pediatrie – Wally avea credibilitate, desigur, însă Celestina era oricum neliniştită.

Cel mai bine, mamele se pricep să fie îngrijorate. Celestina era mămica ei, din cîte ştia Angel, or fetiţa nu ajunsese încă la vîrsta la care să i se spună şi să înţeleagă că fusese binecuvîntată cu două mame: una care o născuse şi cealaltă care o creştea.

Recent, Wally îi făcuse lui Angel nişte teste de aptitudini pentru copii de trei ani, iar rezultatele indicau că, deşi nu va fi probabil niciodată un geniu matematic sau vreo capacitate literară, fetiţa era înzestrată cu multe alte talente importante. Abilitatea de a evalua culorile, perspicacitatea înnăscută datorită căreia ştia cum nuanţele secundare derivă din culorile primare, simţul relaţiilor spaţiale şi posibilitatea de a recunoaşte formele geometrice de bază, indiferent de unghiul în care erau prezentate, depăşeau cu mult aptitudinile întîlnite la alţi copilaşi de vîrsta ei. Wally spunea că Angel era înzestrată mai mult vizual decît verbal, că va da dovadă, negreşit, de o precocitate tot mai surprinzătoare privind domeniul artistic, că ar putea îmbrăţişa pînă la urmă cariera Celestinei şi că nu se ştia dacă nu va deveni în final un talent miraculos.

– Scufiţa-Roşie, anunţă Angel studiindu-se în oglindă.

Celestina trase fermoarul de la ghiozdan.

– Mai bine fii atentă să nu te prindă lupul.

– Nu eu. *Lupul* să fie atent, declară Angel.

– Chiar crezi că poţi să baţi măr un lup?

– *Bum!* exclamă Angel, privindu-se în oglindă cum dădea un şut lupului imaginar.

Scoţînd un mantou din dulap şi îmbrăcîndu-se cu el, Celestina zise:

– Ar fi trebuit să te îmbraci în verde, Scufiţă dragă, şi aşa lupul nu te-ar mai fi recunoscut.

– N-am chef să fiu broscuţă, azi.
– Nici nu ţi-ar plăcea, de altfel.
– Ce frumuşică eşti, mami.
– Oh, mulţumesc frumos, dulceaţă mică.
– Şi eu sînt frumuşică?
– Nu e politicos să cerşeşti complimente.
– Bine, dar sînt?
– Nemaipomenită.
– Cîteodată, nu mai sînt aşa de sigură, spuse Angel, încruntîndu-se la imaginea ei din oglindă.
– Ascultă-mă pe mine, eşti senzaţională.
Celestina se lăsă în genunchi în faţa lui Angel, ca să-i lege sub bărbie şnurul de la glugă.
– Mami, de ce au cîinii blană?
– De unde vin cîinii?
– M-am întrebat şi eu asta.
– Nu, spuse Celestina, voiam să zic de ce vorbim dintr-o dată despre cîini?
– Fiindcă sînt ca lupii.
– Oh, corect. Păi, da, Doamne-Doamne i-a făcut cu blană.
– Dar Doamne-Doamne de ce nu m-a făcut şi pe mine tot cu blană?
– Pentru că n-a vrut să fii cîine, spuse ia, terminînd de legat şnurul. Gata. Arăţi ca o M&M.
– Asta-i o bomboană.
– Păi, şi ce, nu eşti tu cea mai dulce? Eşti toată roşie pe dinafară şi umplută cu lapte pe dinăuntru, spuse Celestina, ciupind-o uşor de nas pe fetiţă.
– Mie mi-ar plăcea să fiu un Goodbar.
– Ei, atunci ar trebui să te îmbraci în galben.
Pe holul care deservea două apartamente de la parter, se întîlniră cu Rena Moller, bătrîna care locuia vizavi de ele. Lustruia cu ulei de lămîie lemnul maro din care era făcută uşa ei de la intrare, semn clar că fiul său venea la masă, împreună cu familia.
– Sînt o bombonică M&M, se lăudă Angel în faţa vecinei, în timp ce Celestina încuia uşa.
Rena era o femeie veselă, scundă şi corpolentă. Probabil că, la ea, circumferinţa taliei măsura două treimi din înălţime; şi îi plăceau şi rochiile înflorate, care o făceau să pară şi mai

durdulie. Cu un accent german şi o voce care ai fi zis că se poate preschimba oricînd într-un acces de voioşie, Rena zise:

– *Madchen lieb,* mie mi se pare că eşti ca o lumînărică de Crăciun.

– Lumînările se topesc. Eu nu vreau să mă topesc.

– Şi M&M se topeşte, o preveni Rena.

– Lupii mănîncă bomboane?

– Poate. Nu mă prea pricep eu la lupi, *liebling.*

– Tu arăţi ca o floare din grădină, doamnă Moller, îi zise Angel.

– Da, nu-i aşa?! conveni Rena, în timp ce îşi netezea fusta plisată cu mîna dolofană.

– O grădină mare de tot.

– Angel! exclamă Celestina, îngrozită.

Rena rîdea.

– Oh, dar e adevărat. Şi nu doar o grădină. Sînt un cîmp de flori!

Luă mîna de pe fustă, care sclipea ca o ploaie de petale.

– Vasăzică, azi e seara cea mare, Celestina.

– Să-mi ţii pumnii, Rena.

– Mult succes, să vinzi tot. Îţi prezic eu că aşa va fi.

– M-aş mulţumi dacă aş vinde măcar un tablou.

– Ba pe toate! Nici nu s-ar putea altfel, la cît eşti de talentată. Unul nu va rămîne, ai să vezi. Ştiu eu.

– Să te-audă Dumnezeu!

– N-ar fi prima oară, o asigură Rena.

Afară, Celestina o luă de mînă pe Angel, în timp ce coborau scările.

Apartamentul lor era situat într-o clădire victoriană cu patru etaje, în cartierul select Pacific Heights. Fusese amenajată sub formă de apartamente, fără a afecta nicidecum arhitectura originală, cu mulţi ani înainte ca Wally să o cumpere.

Casa lui Wally se afla în apropiere – un giuvaier victorian cu trei etaje, unde locuia singur.

Amurgul, aproape stins şi purpuriu spre vest, inspira o linie violetă strălucitoare de-a lungul coamei unui val de ceaţă din golf, ca şi cum prin negura aceasta ar fi circulat o venă luminoasă de neon, transformînd întregul oraş scînteietor într-un cabaret select, care tocmai îşi începea programul.

Noaptea, moale ca o femeie invitată la dans, purta tăişuri de frig în fustele ei din mătase neagră.

Celestina se uită la ceas şi constată că era în întîrziere. Dar, cu picioruşele lui Angel şi cu nenumăratele ei straturi de roşu, n-avea nici un sens să încerce să se grăbească.

– Unde se duce albastrul? întrebă fetiţa.

– Care albastru, dulceaţă mică?

– Cerul albastru.

– Se ţine după soare.

– Dar soarele unde se duce?

– În Hawaii.

– De ce în Hawaii?

– Fiindcă are o casă acolo.

– Dar de ce acolo?

– Fiindcă acolo imobilele sînt mai ieftine.

– Pe-asta n-o mai cred.

– Te-aş minţi eu pe tine?

– Nu. Dar vrei să mă necăjeşti.

Ajunseră la prima intersecţie şi traversară. Din cauza frigului, respiraţia lor se materializa în aburi. *Fantome care respiră,* cum spunea Angel.

– Să fii cuminte în seara asta, zise Celestina.

– O să stau cu unchiul Wally.

– Cu doamna Ornwall.

– Dar ea de ce locuieşte cu unchiul Wally?

– Ştii şi tu de ce. Pentru că e menajera lui.

– Dar tu de ce nu stai cu unchiul Wally?

– Păi, ce, sînt menajera lui?

– Dar unchiul Wally nu-i acasă astă-seară?

– Doar un pic. Pe urmă vine cu mine la galeria de artă, iar după ce se termină vernisajul luăm cina împreună.

– O să mîncaţi brînză?

– S-ar putea.

– O să mîncaţi pui?

– Dar de ce te interesează ce-o să mîncăm?

– Eu o să mănînc nişte brînză.

– Sînt convinsă că doamna Ornwall o să-ţi facă un sandviş cu brînză, la cuptor, dacă ai să vrei.

– Uită-te la umbrele noastre. Ba sînt în faţă, ba se duc în spate.

– Asta fiindcă tot trecem prin dreptul felinarelor.
– Or fi murdare, nu?
– Felinarele?!
– Umbrele noastre. Stau tot timpul pe jos.
– Sînt convinsă că sînt tare murdare.
– Dar, ia spune, negrul unde se duce?
– Care negru?
– Cerul negru. Dimineaţa. Unde se duce el, mami?
– Habar n-am.
– Credeam că tu ştii totul.
– Ştiam odată, oftă Celestina. Mintea mea nu mai funcţionează aşa de bine acum.
– Mănîncă nişte brînză.
– Iar ne întoarcem la asta.
– Face bine la creier.
– Brînza? Cine ţi-a spus?
– Omul cu brînza de la TV.
– Doar nu crezi tot ce vezi la televizor, dulceaţă mică?!
– Căpitanul Kangaroo nu minte.
– Nu, el nu minte. Dar căpitanul Kangaroo nu e omul cu brînza.

Mai aveau puţin de mers pînă la Wally. Acesta stătea în picioare pe trotuar, discutînd cu un şofer de taxi. Taxiul comandat pentru ea.
– Hai să ne grăbim, dulceaţă mică.
– Dar ei se cunosc?
– Cine? Unchiul Wally şi taximetristul? Nu cred.
– Nu. Căpitanul Kangaroo şi omul cu brînza.
– Probabil că da.
– Atunci, căpitanul ar trebui să-i spună să nu mintă.
– Sînt convinsă că îi spune.
– Dar ce aliment face bine la creier?
– Peştele, poate. Să nu uiţi să-ţi spui rugăciunile diseară.
– Nu uit niciodată.
– Să te rogi pentru mine, pentru unchiul Wally, bunica şi bunicul...
– O să mă rog şi pentru omul cu brînza.
– Ce idee bună.
– O să mîncaţi şi nişte pîine?
– Sînt convinsă că da.

– Pune niște peşte pe ea.

Zîmbind, Wally deschise braţele, iar Angel alergă spre el. Wally o ridică tandru şi o strînse la piept.

– Parcă ai fi un sos cu chili, zise el.

– Omul cu brînza minte de îngheaţă apele, anunţă ea.

Dîndu-i lui Wally ghiozdanul, Celestina spuse:

– Păpuşi, creioane şi periuţa de dinţi.

Taximetristul i se adresă lui Angel:

– Dar ce domnişoară frumoasă eşti tu!

– Dumnezeu n-a vrut să fiu cîine, îi spuse Angel.

– Chiar aşa?

– Nu m-a făcut cu blană.

– Dă-mi un pupic, dulceaţă mică, zise Celestina, iar fiice ei îi plantă o ventuză umedă pe obraz. Ce-o să visezi la noapte?

– O să te visez pe tine, zise Angel, care avea uneori coşmaruri.

– Şi cum or să fie visele tale?

– Numai vise frumoase.

– Şi dacă vine în vis căpcăunul ăla rău?

– O să-i tragi tu un şut în fundul ăla păros!

– Corect.

– N-ar strica să te grăbeşti, îi recomandă Wally, sărutînd-o pe Celestina pe celălalt obraz.

Recepţia era de la şase la opt şi jumătate seara. Ca să ajungă la timp, ar fi trebuit ca îngerii păzitori să aibă grijă de toate semafoarele de pe traseu.

În maşină, intrînd în trafic, şoferul zise:

– Domnu' mi-a zis că sînteţi vedetă în seara asta.

Celestina întoarse capul, ca să privească în spate la Wally şi Angel, care-i făceau cu mîna.

– Da, probabil, spuse ea.

– Se zice „baftă" în lumea artei?

– Nu văd de ce nu.

– Atunci, baftă!

– Mersi.

Taxiul viră. Wally şi Angel nu se mai vedeau.

Întorcînd capul din nou în faţă, Celestina pufni în rîs, încîntată.

Uitîndu-se la ea în oglinda retrovizoare, şoferul spuse:

– Emoţionant, nu-i aşa?! E prima expoziţie?

– Da, dar nu-i vorba de asta. Mă gîndeam la ceva ce mi-a spus fetiţa mea.

Celestina rîdea în hohote. Îşi scosese o batistă de hîrtie ca să-şi şteargă nasul şi să îşi tamponeze ochii, fiindcă îi dăduseră lacrimile de la atîta rîs.

– Pare un copil foarte deosebit, zise şoferul.

– Absolut. Pentru mine, ea e totul. Îi spun că ea înseamnă pentru mine luna şi stelele. Probabil că o răsfăţ cam mult.

– Nooo. Să-ţi iubeşti copiii e una, să-i răsfeţi e alta.

Dumnezeule, cît de mult o iubea ea pe dulceaţa ei, pe bombonica ei M&M. Cei trei ani care trecuseră de cînd o avea i se păreau acum ca o lună şi, cu toate că avusese parte de stres şi eforturi, de prea puţin timp liber în fiecare zi, de şi mai puţin timp pentru arta ei şi de nici un pic de timp pentru ea, n-ar fi renunţat pentru nimic în lume la statutul de mamă... decît dacă ar fi putut s-o aducă înapoi pe Phimie. Angel însemna luna, soarele, stelele şi toate cometele care brăzdau galaxiile infinite: o lumină veşnic strălucitoare.

Ajutorul dat de Wally, nu numai cu apartamentul, ci şi cu timpul şi dragostea lui, contase enorm.

Celestina se gîndea adesea la soţia şi la băieţii lui gemeni – Rowena, Danny şi Harry – care muriseră în accidentul acela de avion, în urmă cu şase ani, iar uneori moartea lor îi provoca o durere atît de sfîşietoare, de parcă i-ar fi fost şi ei rude. Suferea atît pentru ei toţi, care nu mai putuseră fi o familie, şi, oricît de profanator ar fi fost gîndul, se întreba de ce Dumnezeu fusese atît de crud, încît să distrugă o asemenea familie. Rowena, Danny şi Harry traversaseră toate apele suferinţei, iar acum trăiau în împărăţia veşnică. Într-o bună zi, vor fi din nou împreună cu soţul şi tatăl lor; însă, chiar şi răsplata raiului părea o compensaţie inadecvată, pentru atîţia ani aici, pe pămînt, lipsiţi de un bărbat atît de bun şi blajin, cum era Walter Lipscomb.

Wally şi-ar fi dorit să o ajute mai mult pe Celestina, dacă aceasta ar fi acceptat. A continuat să lucreze ca ospătăriţă încă doi ani, pînă a terminat facultatea de arte plastice, şi a renunţat la slujbă doar cînd a început să cîştige suficient din vînzarea tablourilor, încît să compenseze salariul şi primele primite pînă atunci.

Inițial, Helen Greenbaum, de la Galeria Greenbaum, luase trei pînze, pe care le vînduse în interval de o lună. A mai luat încă patru, pe urmă încă trei, cînd primele două au fost achiziționate repede. Cînd a ajuns să plaseze zece piese la diverși colecționari, Helen a decis să o includă pe Celestina într-o expoziție alături de alți cinci tineri artiști. Iar, acum, avea deja propria expoziție.

În primul an de facultate, nu spera decît să ajungă într-o bună zi să își cîștige existența ca ilustrator de reviste sau la vreo agenție de publicitate. O carieră în bele-arte, firește, era visul oricărui pictor, libertatea deplină de a-și valorifica talentul; însă ea s-ar fi mulțumit și cu împlinirea unui vis mai modest. Acum, la numai douăzeci și trei de ani, lumea i se înfățișa ca o prună coaptă, iar ea avea senzația că nu trebuia decît să întindă mîna și s-o culeagă.

Uneori, Celestina se minuna de cît de strîns și inextricabil se împleteau în viața vieții cîrceii tragediei și ai bucuriei. Tristețea constituia, adesea, rădăcina unei viitoare bucurii, iar bucuria putea fi sămînța unei alte tristeți. Straturile de viață suprapuse erau atît de complexe, atît de fascinante în amănunțimea lor luxuriantă și atît de înfricoșătoare în crîncena lor inevitabilitate, încît Celestina simțea că ar fi putut umple nenumărate pînze, în multe vieți de artist, căznindu-se să capteze natura enigmatică a existenței, în toată frumusețea ei întunecată și luminoasă, pentru ca într-un final să sugereze doar o palidă umbră a misterului acesteia.

Și ironia ironiilor: acum, cînd talentul ei căpăta dimensiuni nebănuite de ea vreodată, acum, cînd colecționarii reacționau la tablourile ei cum nu sperase ea niciodată, acum, cînd scopurile pe care și le propusese erau împlinite peste așteptările ei, și, în fine, acum, cînd în fața ei se deschideau niște perspective extraordinare, era în stare să renunțe la tot, cu regrete, dar fără nici o amărăciune, dacă i s-ar fi cerut să aleagă între arta ei și Angel, căci copilul se dovedi a fi o mare binecuvîntare. Phimie se prăpădise, însă spiritul lui Phimie hrănea și adăpa viața surorii ei, aducîndu-i o mare îmbelșugare.

– Am ajuns, spuse șoferul, frînînd și oprind în fața galeriei de artă.

Celestinei îi tremurau mîinile de emoție. Simți asta, în timp ce îi achita șoferului cursa.

– Mi-e groaznic de frică. Poate ar fi mai bine să mă duci înapoi acasă.

Răsucindu-se pe scaun și privind în spate spre Celestina, care bîjbîia prin poșetă după bani, taximetristul spuse:

– Dumneata, speriată?! Nici vorbă. Tot drumul pînă aici, nu la celebritate te-ai gîndit dumneata, ci la fetița aia scumpă de-acasă.

– Da, așa e.

– Vezi ce bine te cunosc?! De acum înainte, ai capacitatea să faci față oricărei situații, indiferent că vinzi toate tablourile sau nu, indiferent dacă vei deveni faimoasă ori vei rămîne o anonimă.

– Cred că te referi la altcineva, nu la mine, zise ea, dîndu-i niște bancnote. Fiindcă eu tremur ca o piftie, din cap pînă-n picioare.

Șoferul clătină din cap.

– Am știut despre dumneata tot ceea ce era nevoie să știu, în clipa în care fetița te-a întrebat ce-o să se întîmple dacă visează iarăși un căpcăun.

– Da, a avut acest coșmar, în ultima vreme.

– Vezi, vrei s-o aperi pînă și în vise. Dacă la ea ar veni un căpcăun, sînt convins că i-ai trage una, de n-ar mai apărea prin visele fetițelor în viața vieților lui. Așa că, hai, intră în sala de expoziție, fă-i praf pe toți maimuțoii ăia, ia-le banii și fă-te celebră.

Poate fiindcă semăna așa de mult cu tatăl ei, care credea atît de mult în omenire, pe Celestina o impresionă profund bunătatea acestui străin.

– Soția dumitale știe ce om minunat are lîngă ea?

– Dacă aș avea o soție, nu s-ar simți prea fericită cu mine. Nu sînt adeptul nevestelor, dragă.

– Atunci, ai vreun prieten bărbat?

– Același, de acum optsprezece ani, deja.

– Optsprezece ani. Atunci, înseamnă că el știe ce om minunat ești.

Celestina coborî din mașină și rămase pe trotuar, în fața galeriei de artă. Îi tremurau picioarele ca unui mînz proaspăt fătat.

Afişul de prezentare i se părea enorm, uriaş, mult mai mare decît şi-l amintea ea, înnebunitor de lat. Prin înseşi aceste dimensiuni, îi provoca parcă pe critici la cruzime, sfida ursitele să îi celebreze triumful pustiind oraşul, printr-un cutremur nemaiîntîlnit. Îi părea rău că Helen Greenbaum nu optase, în schimb, pentru cîteva rînduri dactilografiate pe un carton lipit pe geam.

Cînd îşi văzu fotografia, simţi că se înroşeşte. Spera ca trecătorii să n-o recunoască după poză. Ce fusese în mintea ei? Coroana masivă a gloriei era prea grea pentru fruntea ei; ea, fiică de pastor, din Spruce Hills, Oregon, se simţea mai bine cu o caschetă de base-ball pe cap.

Două dintre cele mai mari şi mai bune tablouri de-ale ei erau expuse sub lumini, în vitrina galeriei de artă. Erau orbitoare. Groaznice. Frumoase. Hidoase.

Expoziţia în sine i se părea dezastruoasă, stupidă, prostească, dureroasă, frumoasă, minunată, glorioasă, adorabilă.

Numai prezenţa părinţilor ei ar fi putut să amelioreze atmosfera. Plănuiseră să vină cu avionul la San Francisco, în acea dimineaţă, însă ieri, tîrziu, un enoriaş şi bun prieten de-al lor se stinsese din viaţă. Un pastor şi soţia lui au uneori nişte îndatoriri faţă de parohie, în faţa cărora orice altceva păleşte.

Citi cu glas tare numele expoziţiei: „Această zi crucială".

Trase adînc aer în piept. Înălţă capul, îşi îndreptă umerii şi intră acolo unde o aştepta o nouă viaţă.

66

Junior Cain se plimba printre filistini, în tărîmul cenuşiu al conformismului, căutînd o pînză – măcar una! – înviorător de dezgustătoare, dar găsind doar imagini care te făceau să te simţi bine şi care chiar te fermecau, tînjind după arta autentică şi vîrtejul emoţional urît al disperării şi al scîrbei pe care o evocă, găsind însă doar teme de îmbărbătare şi imagini ale speranţei, înconjurat de oameni cărora s-ar fi zis

că le plăcea totul, de la tablouri pînă la sandvişuri şi la noaptea rece de ianuarie, oameni care probabil nu-şi petrecuseră nici măcar o zi din viaţă meditînd la inevitabilitatea anihilării nucleare înainte de sfîrşitul acelui deceniu, oameni care zîmbeau prea mult, pentru a fi nişte adevăraţi intelectuali, iar el se simţea mai singur şi mai ameninţat decît Samson orb şi înlănţuit în Gaza.

Nu avusese de gînd să intre în galeria de artă. Nimeni din cercurile lui uzuale nu avea cum să vină la un asemenea vernisaj, doar dacă n-ar fi fost într-o stare psihică atît de modificată din punct de vedere chimic, încît nici să nu-şi mai aducă aminte a doua zi dimineaţă de acel eveniment, aşa că era puţin probabil ca Junior să fie recunoscut de cineva sau ca prezenţa lui acolo să fie memorată. Cu toate acestea, i se părea o imprudenţă să rişte să fie identificat ca participant la recepţie, dacă micuţul Bartholomew al Celestinei White şi poate chiar artista erau ucişi mai tîrziu. Poliţaii, paranoici ca de obicei, puteau suspecta existenţa unei legături între acest evenimente şi omoruri, ceea ce i-ar îndreptăţi să caute şi să chestioneze pe toţi invitaţii şi participanţii la vernisaj.

În afară de asta, nu se afla pe lista de clienţi a Galeriei Greenbaum şi nu avea invitaţie.

La galeriile de artă simandicoase, unde se ducea el, nimeni nu intra la vernisaje fără o invitaţie tipărită. Şi, chiar şi cu documentul autentic în mînă, tot exista posibilitatea să fii refuzat, dacă nu treceai de testul de snobism. Criteriile de evaluare a gradului de snobism erau aceleaşi ca şi la cluburile de dans, şi de fapt mardeiaşii care controlau accesul la poarta celor mai selecte galerii de avangardă erau tot cei care lucrau şi la cluburi.

Junior se plimbase prin faţa vitrinelor mari ale expoziţiei, studiind două tablouri de White expuse pentru trecători şi simţindu-se îngrozit de frumuseţea lor, cînd uşa se deschise brusc şi un funcţionar al galeriei de artă îl invitase să intre. Nu se cerea nici un fel de invitaţie, nu trebuia să treci testul de snobism şi nici nu te ciocneai de mardeiaşi la poartă. Liberul acces în incinta galerie demonstra, dacă mai era nevoie, că nu era vorba despre nişte adevărate opere de artă.

Renunţînd la prudenţă, Junior intră înăuntru, din acelaşi motiv pentru care un amator de operă foarte rafinat se duce

o dată la zece ani şi la un concert de muzică uşoară: ca să aibă confirmarea superiorităţii gustului său şi să se amuze de ceea ce poate trece drept muzică în urechile marilor nespălaţi. Unii ar putea numi asta mahalizare.

Celestina White era centrul atenţiei, fiind înconjurată permanent de burghezi, gîlgîind şampania pe gît şi înfulecînd sandvişuri, care dacă n-ar fi avut atîţia bani şi-ar fi cumpărat tablouri pictate pe catifea.

Dacă era să fie drept, Junior trebuia să recunoască, totuşi, că, avînd în vedere frumuseţea ei excepţională, Celestina ar fi fost centrul atenţiei şi într-o societate de artişti adevăraţi. Junior nu prea avea şanse să ajungă la bastardul lui Seraphim, fără să treacă întîi pe la această femeie şi fără să o ucidă şi pe ea; dar, dacă norocul era de partea lui, însemna că Junior îl putea elimina pe Bartholomew fără ca Celestine să ştie cine fusese făptaşul, ceea ce însemna că îi rămînea şansa de a descoperi dacă tipa era la fel de lascivă ca şi soră-sa şi dacă ea era, totuşi, sufletul lui pereche.

După ce făcul turul expoziţiei, izbutind să nu se înfioare vizibil, încercă să se posteze suficient de aproape de Celestina White, încît să poată auzi ce discuta, fără să pară, totuşi, că ar fi tras cu urechea în mod special.

O auzi explicînd că, pentru titlul expoziţiei, se inspirase dintr-o predică a tatălui său, care fusese difuzată la radio, în urmă cu peste trei ani. Nu era vorba de un program religios propriu-zis, ci mai degrabă de o serie de emisiuni care se ocupau de sensul şi filozofia vieţii; de obicei, se difuzau interviuri cu gînditori contemporani sau alocuţiuni de-ale lor, însă din cînd în cînd invitatul era un prelat. Predica tatălui ei s-a bucurat de cea mai mare audienţă înregistrată de acest program în douăzeci de ani, aşa că peste trei săptămîni fusese redifuzată la cererea ascultătorilor.

Amintindu-şi cît de cunoscut i se păruse titlul expoziţiei, cînd îl văzuse prima oară în pliantul de prezentare, Junior era sigur, acum, ciorna înregistrată în prealabil a acestei predici constituise „muzica" ţăcănită care acompaniase seara lui de pasiune cu Seraphim. Nu-şi amintea nici un cuvînt din ea, darămite vreunul dintre filoanele ideatice care îi impresionaseră atît de mult ascultătorii programului radiofonic, însă asta nu însemna că era nesimţitor sau

incapabil să abordeze nişte speculaţii filozofice. Fusese atît de absorbit de perfecţiunea erotică a trupului juvenil al lui Seraphim şi atît de dornic să o călărească, încît nu ar fi ţinut minte nici un cuvînt nici dacă Zedd însuşi s-ar fi aşezat pe pat, perorînd despre condiţia umană, cu obişnuita lui inteligenţă sclipitoare.

Mai mult ca sigur, divagaţiile verbale ale reverendului White erau, probabil, greţos de sentimentale şi îmbibate de un optimism iraţional, ca şi tablourile fiicei lui, aşa că pe Junior nu-l interesa să afle numele emisiunii radiofonice şi nici să solicite transcrierea predicii.

Tocmai se pregătea să pornească în căutarea sandvişurilor, cînd auzi parcă pe unul dintre invitaţi vorbind despre Bartholomew cu fiica reverendului. Numele îi răsună în urechi, dar nu şi contextul verbal în care fusese rostit.

– Oh, replică Celestina White, da, zilnic. În prezent, lucrez la o serie de opere inspirate de Bartholomew.

Negreşit, nişte tablouri siropoase ale bastardului zugrăvit cu nişte ochi imposibil de mari şi limpezi, pozînd dulce, cu pisoi şi căţeluşi, pentru nişte picturi mai potrivite într-un calendar ieftin decît pe pereţii unei galerii de artă, şi foarte periculoase pentru sănătatea diabeticilor.

Cu toate acestea, Junior se bucură nespus să audă numele lui *Bartholomew* şi să se convingă că băiatul despre care vorbea Celestina era acel Bartholomew, prezenţa ameninţătoare din visul pe care nu şi-l mai amintea, pericolul din calea averii şi a viitorului lui, pe care trebuia să-l elimine.

Trăgîndu-se mai aproape, ca să audă mai bine conversaţia, sesiză că cineva se holba la el. Ridică privirea, uitîndu-se în nişte ochi de antracit, cu o uitătură tăioasă, ca a unei păsări răpace, emanînd din faţa slabă a unui bărbat de vreo treizeci şi ceva de ani, mai uscăţiv decît o sperietoare de ciori.

Între ei, vreo cinci metri şi cîţiva invitaţi. Cu toate acestea, ideea că era centrul atenţiei acestui străin nu i s-ar fi părut lui Junior mai supărătoare nici dacă s-ar fi aflat singuri într-o încăpere sau la o distanţă de numai jumătate de metru.

Lucru şi mai alarmant chiar, Junior realiză subit că nu era vorba de un străin. Omul i se părea cunoscut la faţă; avea senzaţia că îl mai văzuse deja, într-un context neliniştitor, deşi îi scăpa identitatea individului.

Cu o zvîcnitură nervoasă din capul lui păsăresc şi o încruntare fioroasă, privitorul renunţă să se mai uite în ochii lui şi se strecură în mulţimea gălăgioasă, cu iuţeala unei vrăbiuţe printr-un cîrd de pescăruşi dolofani.

Exact cînd individul se întorcea cu spatele, Junior întrezări ce purta acesta sub impermeabil. Între reverele hainei: cămaşă albă, papion negru şi sugestia unor revere de satin negru, ca la frac.

O melodie răsună de pe clapele unui pian fantomă, în mintea lui Junior, „Someone to Watch over Me". Privitorul cu ochi de şoim era pianistul din restaurantul hotelului elegant, unde Junior savurase o cină minunată în prima lui seară la San Francisco, revenind încă de două ori.

În mod limpede, muzicianul îl recunoscuse, ceea ce părea neverosimil, ba chiar extraordinar, ţinînd seama de faptul că nu vorbiseră niciodată şi că, desigur, Junior era probabil unul dintre miile de consumatori care trecuseră prin acel restaurant, în ultimii trei ani.

Mai straniu, totuşi, pianistul îl studiase cu un interes profund, care lui Junior i se părea inexplicabil, din moment ce erau practic nişte străini unul pentru celălalt. Cînd fusese prins holbîndu-se, păruse speriat, se răsucise rapid pe călcîie, nerăbdător să evite orice viitor contact.

Junior sperase să nu-l recunoască nimeni la acest vernisaj. Regreta că nu se conformase planului său iniţial, supraveghiind galeria de artă din maşina parcată afară.

Comportamentul muzicantului necesita o explicaţie. După ce îşi croi drum prin mulţime, Junior îl localiză pe individ în faţa unui tablou de o frumuseţe atît de oribilă, încît orice cunoscător al artei autentice nu s-ar fi putut abţine decît cu greu să nu facă ferfeniţă pictura.

– Mi-a plăcut cum cîntaţi la pian, spuse Junior.

Tresărind surprins, pianistul se întoarse cu faţa la el – şi făcu un pas în spate, ca şi cum spaţiul lui vital ar fi fost grav violat.

– Oh, da, mulţumesc, sînteţi amabil. Îmi place munca mea şi, ştiţi, e aşa de amuzantă, încît nici nu poate fi considerată o muncă. Cînt la pian de la vîrsta de şase ani şi n-am fost niciodată genul de copil care să se smiorcăie cînd venea ora

de pian. Eu nu mă mai săturam, pur şi simplu, de clape şi de cîntat.

Ori flecarul ăsta trăncănea tot timpul ca o moară stricată, ori Junior îl intimidase rău.

– Ce părere aveţi despre expoziţie, întrebă Junior, făcînd un pas spre muzicant şi băgîndu-se în sufletul lui.

Chinuindu-se să pară dezinvolt, însă vizibil enervat, bărbatul-creion se trase iarăşi îndărăt.

– Tablourile sînt frumoase, minunate. Sînt extrem de impresionat. Ştiţi, sînt prieten cu artista. A fost chiriaşa mea, adică eu i-am fost proprietar cît timp a studiat la facultate, în anii ei de studenţie. Da, a avut un mic apartament cochet, pînă să apară copilul. O fată drăguţă, am ştiut dintotdeauna că va avea succes, se vedea încă de la primele ei lucrări. N-am putut să nu vin în seara asta, chiar dacă a trebuit să apelez la un prieten, care să interpreteze în locul meu melodiile, pentru clienţii restaurantului, cel puţin în două dintre cele patru ieşiri la scenă. N-am vrut să ratez un asemenea eveniment.

Veşti proaste. Faptul că Junior fusese identificat de un alt oaspete însemna riscul de a fi conectat ulterior cu omorul; iar faptul că individul care îl recunoscuse era chiar un bun prieten de-al Celestinei White agrava şi mai mult situaţia. Devenise imperativ acum să afle de ce pianistul îl studiase atît de intens mai devreme.

Încolţindu-şi încă o dată vînatul, Junior spuse:

– Sînt uluit că m-aţi recunoscut, luînd în consideraţie că n-am fost de prea multe ori la restaurant.

Muzicantul nu se pricepea să mintă. Ochii lui cu mobilitate sacadată, ca la găini, se proptiră pe cea mai apropiată pictură, pe ceilalţi invitaţi, jos, pe podea, oriunde, dar nu direct pe Junior. Un nerv îi zvîcnea pe obrazul stîng.

– Păi, ştiţi, am o memorie excelentă a feţelor. Pur şi simplu, mi se întipăresc în minte. Nu ştiu de ce. Dumnezeu mi-e martor că, altminteri, uit totul.

Întinzînd mîna şi privindu-l cu atenţie pe pianist, Junior zise:

– Numele meu este Richard Gammoner.

Ochii muzicantului întîlniră pentru o clipă ochii lui Junior, mărindu-se de mirare. În mod evident, ştia că *Gammoner*

era o minciună. Asta însemna că, de fapt, cunoştea adevărata identitate a lui Junior.

– Ar fi trebuit să reţin cum vă cheamă din nota de plată de la restaurant, numai că eu n-am deloc memoria numelor.

Ezitînd, maestrului clapelor îi tremurau mîinile.

– Păi... pe mine... ăăă... mă cheamă Ned Gnathic. Toată lumea îmi spune Neddy.

Lui Neddy i-ar fi plăcut ca salutul lor să fie scurt, numai că Junior nu-i dădu drumul la mînă imediat. Nu-i strivea degetele. Nici vorbă de o asemenea cruzime, însă îl ţinea strîns. Intenţia lui era de a-l speria şi a-l intimida pe tip şi mai mult, profitînd de oroarea evidentă a acestuia de a i se băga cineva în suflet, în speranţa că Neddy va mărturisi de ce îl studiase atît de intens, ceva mai devreme.

– Mi-am dorit dintotdeauna să ştiu să cînt la pian, pretinse Junior, însă presupun că e bine să începi de foarte mic.

– Oh, nu, niciodată nu-i prea tîrziu.

Vizibil contrariat de atitudinea nonşalantă a lui Junior, care tot nu-i dădea drumul la mînă, nervosul Neddy nu voia să fie atît de bădăran, încît să-şi smulgă palma din strînsoare mîinii celuilalt sau să facă vreo scenă, fie ea cît de inofensivă, însă Junior, zîmbind, se prefăcea că nu observă încurcătura pianistului. Aşa că Neddy aştepta, cu mîna în mîna lui Junior; faţa lui, pînă atunci albă ca şi clapele pianului, căpătase o nuanţă roz, care nu se potrivea deloc cu trandafirul roşu de la butonieră.

– Daţi lecţii de pian? se interesă Junior.

– Eu, oh, nu, nu tocmai.

– Banii nu sînt o problemă. Îmi pot permite orice onorariu mi-aţi cere. Şi aş fi un elev silitor.

– De asta sînt convins, da, însă din păcate nu mai am răbdare să predau. Sînt interpret, nu profesor de pian. Dar aş putea să vă recomand un profesor foarte competent.

Deşi Neddy se înroşise de-a binelea la faţă, Junior îi ţinea mîna imobilizată în continuare, înghesuindu-l, îndesîndu-şi faţa şi mai aproape de figura muzicantului.

– Am totală încredere în orice profesor pe care mi l-ai recomanda, Neddy, însă aş prefera să studiez cu dumneata. Ţin foarte mult să te mai gîndeşti...

La capătul răbdării, pianisul își smuci mîna din strînsoarea lui Junior. Privi în jurul lui cu nervozitate, convins că deveniseră centrul atenției, însă, bineînțeles, musafirii veniți la vernisaj își vedeau în continuare de conversația lor stupidă, sau admirau prosteşte tablourile siropoase, aşa că nimeni nu era conştient de această mică dramă.

Furios şi roşu la față, vorbind aproape în şoaptă, Neddy zise:

– Îmi pare rău, dar m-ai înțeles greşit. Eu nu sînt ca Renee şi ca tine.

Pe moment, Junior nu-şi aminti cine era Renee. Fără nici un chef, scormoni prin trecut, de unde pescui amintirea neplăcută: travestitul senzațional în taior Chanel, moştenitor sau moştenitoare a unei averi fabuloase.

– Nu vreau să spun că n-ar fi ceva în regulă cu asta, înțelegi, susură Neddy, cu un fel de conciliere încrîncenată, dar eu nu sînt poponar şi nu mă interesează să dau lecții de pian, nici ție şi nici nimănui. În afară de asta, după ce mi-a povestit Renee despre tine, nu-mi pot imagina de ce îți închipui că un prieten de-al lui... de-al ei ar vrea să fie cu tine. Du-te la doctor. Ai nevoie de tratament. Renee e cum e, însă nu e un om rău, e generoasă şi dulce. Nu merită să fie bătută, maltratată şi... să pățească toate lucrurile alea oribile pe care i le-ai făcut. Scuză-mă.

Indignat de-a binelea, Neddy se răsuci pe călcîie şi ieşi din mulțimea care sporovoia şi ciugulea din farfurii.

Ca şi cum roşeața din obraji s-ar fi transmis ca un virus, Junior se contamină de culoarea stacojie a pianistului.

Întrucît Renee Vivi locuia în hotel, probabil că restaurantul devenise locul ei predilect pentru agățat. Firește, persoanele care lucrau în restaurant o cunoşteau, erau prieteni cu ea. Şi îi țineau minte pe toți bărbații care urcau cu ea, în apartament.

Mai rău, chiar, tîrfa asta răzbunătoare şi rea – sau curva asta masculină, nu se ştie – născocise lucruri urîte despre el, pe care, într-o seară liniştită, le povestise lui Neddy, barmanului, oricui era dispus să asculte. Personalul restaurantului îl credea pe Junior un sadic periculos. Fără îndoială, Renee inventase şi alte bazaconii sinistre, aruncîndu-i în cîrcă nenumărate acuze, de la o pasiune

monstruoasă pentru deşeurile corporale pînă la automutilarea organelor genitale.

Minunat. Oh, perfect. Prin urmare, Neddy, prieten cu Celestina, ştia că Junior, care avea reaua faimă de a fi un sadic rău, participase la vernisaj sub un nume fals. Dacă, într-adevăr, Junior era un pervers scîrbos cu gusturi atît de rococo, încît şi cei mai mari ticăloşi din lume păleau în faţa lui, ba chiar şi vlăstarul mutant al unui hermafrodit autofecundat, păi atunci însemna că era capabil şi de omor.

Aflînd de moartea lui Bartholomew – şi/sau a Celestinei –, în zece secunde Neddy ar sări să telefoneze la poliţie, incriminîndu-l pe Junior. Hai, poate, în douăsprezece secunde.

Fără să atragă atenţia, Junior îl urmări pe muzicant traversînd sala spaţioasă, dar pe o traiectorie indirectă, folosind drept paravan burghezia clevetitoare.

Neddy cooperă, necatadicsind să întoarcă deloc capul. În cele din urmă, opri un tînăr care, ţinînd seama de ecusonul de pe rever, era probabil unul dintre angajaţii galeriei de artă. Discutară cîteva momente, cu capetele apropiate, după care muzicantul intră prin arcadă într-o a doua sală de expoziţie.

Curios să afle ce spusese Neddy, Junior se apropie grăbit de acelaşi angajat.

– Scuză-mă, dar îmi caut prietenul de atîta timp prin aglomeraţia de aici, iar adineauri l-am văzut vorbind cu dumneata – domnul în impermeabil şi frac. Şi-acum, l-am pierdut iarăşi. Ţi-a zis cumva dacă pleacă? Fiindcă el trebuie să mă ducă acasă, cu maşina.

Tînărul ridică vocea, ca să se facă auzit peste cotcodăcitul amatorilor de artă:

– Nu, domnule. M-a întrebat doar unde este toaleta de bărbaţi.

– Şi unde este?

– În dosul celei de-a doua săli de exponate, pe stînga, e un coridor. Toaletele sînt în capăt, după birouri.

Pînă Junior trecu prin dreptul celor trei birouri şi ajunse la toaleta pentru bărbaţi, Neddy intrase deja aici. Uşa era încuiată, ceea ce însemna probabil că nu exista decît un singur veceu.

Junior se rezemă de cadrul uşii.

Holul era pustiu. Pe urmă, o femeie ieşi dintr-un birou şi se îndreptă spre galerie, fără să se uite la el.

Pistolul de 9 mm se afla în tocul de umăr, sub haina de piele a lui Junior. Nu îi ataşase, însă, amortizorul de sunet, care se afla într-unul din buzunarele de la haină. Dacă scotea pistolul, ţeava extinsă a acestuia, prea lungă pentru a sta lipită de partea stîngă a corpului, fără să-l deranjeze, s-ar agăţa, probabil, de tocul de piele.

Nu voia să rişte să ataşeze amortizorul, aici, în hol, unde putea fi văzut. În plus, nu era exclus să apară complicaţii, din moment ce nu avea cum să nu se stropească, totuşi, cu sîngele împroşcat din Neddy. Consecinţele erau scîrboase, dar şi extrem de incriminatoare. Din acelaşi motiv, îi repugna să utilizeze un cuţit.

Cineva trăgea apa la veceu.

De două zile, Junior nu ingurgitase decît alimente constipante, iar spre sfîrşitul acestei după-amieze, luase preventiv şi o doză de pastile antidiareice.

Prin uşă, se propaga zgomotul de apă care curgea într-o chiuvetă. Neddy se spăla pe mîini.

Balamalele erau în exterior. Uşa era făcută să se deschidă spre interior.

Robinetul se închise, iar Junior auzi hîrîitul tipic unui dozator de şervete de hîrtie.

Nimeni pe hol.

Sincronizarea era totul.

Junior nu mai stătea rezemat de cadrul uşii. Pusese amîndouă palmele pe uşă.

Cînd auzi clicul zăvorului descuiat, dădu buzna în toaleta pentru bărbaţi.

În foşnetul impermeabilului, Neddy se sperie, se împiedică, şi îşi pierdu echilibrul.

Pînă ca pianistul să aibă timp să ţipe, Junior îl împinse între vasul veceului şi chiuvetă, trîntindu-l de perete atît de zdravăn, încît aerul îi ieşi şuierînd din plămîni, iar din bazinul closetului se auzi apa clipocind.

În spatele lor, uşa reculă automat, lovindu-se de un opritor de cauciuc, după care se închise, cu o bufnitură. Zăvorul nu era închis însă, aşa că riscau din moment în moment să fie deranjaţi.

Neddy era plin de talent la muzică, dar Junior era plin de mușchi. Țintuit la perete, cu gîtul în menghina mîinilor lui Junior, numai un miracol îl mai putea ajuta pe Neddy ca să mai apuce să cînte vreodată la pian.

Mîinile îi zburară în sus, albe ca niște porumbei, fluturînd de parcă ar fi vrut să scape din mînecile impermeabilului, sau ca și cum Neddy ar fi fost magician, și nu muzicant.

Strîngînd în continuare cu brutalitate, Junior întoarse capul, ca să-și ferească ochii. Îi trase un genunchi în scrot, strivindu-i astfel orice urmă de rezistență.

Mîinile ca niște porumbei muribunzi fîlfîiră în jos, pe brațele lui Junior, ciugulind anemic din haina lui de piele, ca pînă la urmă să atîrne moi de-a lungul corpului lui Neddy.

Privirea de șoim ageră a muzicantului se întunecă. Limba roz îi spînzura afară din gură, ca un vierme pe jumătate mestecat.

Junior îi dădu drumul lui Neddy și, lăsîndu-l să alunece pe pardoseală, în josul peretelui, se întoarse să încuie ușa. Cînd întinse mîna spre zăvor, se și aștepta într-un fel ca ușa să zboare de perete, dezvăluindu-l pe Thomas Vanadium, decedat și înviat din morți. Fantoma nu-și făcu apariția, însă Junior se simțea zdruncinat numai și la gîndul unei asemenea înfruntări supranaturale, în plină situație de criză.

De la ușă la chiuvetă, scoțînd din buzunarul hainei, cu mișcări nervoase, un flacon farmaceutic de plastic, Junior își repeta că se impunea să fie calm. Respiră încet și adînc. Ce s-a întîmplat e deja de domeniul trecutului. Trăiește în viitor. Trebuie să acționezi, nu să reacționezi. Concentrare. Privește jumătatea plină a paharului.

Deocamdată, nu luase nici un medicament antiemetic sau antihistaminic ca să prevină vomitatul și erupția cutanată, fiindcă voia să se trateze împotriva acestor stări cu cît mai puțin timp cu putință înaintea violenței, ca să-și asigure o protecție maximă. Intenționase să se îndoape cu doctorii abia după ce o urmărea pînă acasă la Celestina, cînd pleca de la galerie, și putea fi suficient de sigur că localizase bîrlogul lui Bartholomew.

Tremura așa de tare, încît nu era în stare să scoată capacul de la flacon. Se mîndrea cu faptul că era mult mai sensibil,

decît majoritatea oamenilor, numai că uneori sensibilitatea asta devenea o adevărată pacoste.

Scoase, în fine, capacul. Nişte capsule galbene în flacon, dar şi albastre. Izbuti să scuture în palmă cîte o pastilă din fiecare culoare, fără să le împrăştie pe celelalte pe jos.

Vînătoarea pornită de el era atît de aproape de capăt, acum, cînd acel Bartholomew se afla deja în raza glonţului. Era furios pe Neddy Gnathic, din cauza căruia se stricase, poate, totul.

Puse capacul la loc, băgă sticla în buzunar, iar apoi îl lovi cu piciorul pe mort, de mai multe ori, şi scuipă pe el.

Respiră încet şi adînc. Concentrare.

Poate că exista, într-adevăr, şi o parte bună a lucrurilor: în chinurile morţii, muzicantul nu făcuse pe el şi nici nu borîse. Uneori, în timpul unei morţi relativ lente, cum ar fi strangularea, victima pierde controlul funcţiilor vitale. Citise el asta într-un roman, ceva de la Clubul Cărţii, ceea ce garanta calitatea informaţiilor scrise acolo. Probabil că nu Eudora Welty. Poate că Norman Mailer. Oricum, în toaleta pentru bărbaţi nu mirosea, ce-i drept, ca într-o florărie, dar nici nu puţea.

În fine, dacă asta era latura pozitivă, trebuia să recunoască, totuşi, că nu era prea grozavă, din moment ce el, Junior, nu putea rămîne aici pînă la capătul vieţii, supravieţuind din apă de la robinet şi sandvişuri din şervete de hîrtie, dar nici nu putea lăsa cadavrul acolo, riscînd să fie descoperit din clipă în clipă, fiindcă poliţaii ar împînzi galeria de artă, înainte ca recepţia să se încheie, iar el să aibă şansa de a o urmări pe Celestina pînă acasă.

Altă idee: precis, angajatul expoziţiei şi-ar aminti că Junior întrebase de Neddy şi că se dusese după el la toaletă. Ar fi capabil, desigur, să furnizeze o descriere şi, întrucît era un specialist în arte plastice şi, prin urmare, înzestrat cu un simţ vizual foarte dezvoltat, descrierea ar fi, desigur, adecvată. Asta însemna ca artistul plastic de la poliţie să nu se trezească în faţă cu vreo viziune cubistă gen Picasso sau cu vreun crochiu impresionist difuz, ci cu un portret plin de detalii vii şi realiste, ca o pictură de Norman Rockwell, facilitînd prinderea suspectului.

Căutînd frenetic partea bună a lucrurilor, Junior descoperise şi partea lor urîtă.

Cînd stomacul îi bolborosi neplăcut şi începu să-l mănînce pielea capului, îl cuprinse panica, fiind convins că va face o criză de vomitat nervos violent şi de urticarie severă, umplîndu-se de bube şi vărsîndu-şi maţele în acelaşi timp. Vîrî pastilele în gură, dar neavînd suficientă salivă ca să le înghită aşa, dădu drumul la robinet, îşi umplu cu apă palmele făcute căuş şi bău, udîndu-şi pe piept jacheta şi tricoul.

Ridicînd privirea spre oglinda de deasupra chiuvetei, văzu reflectată acolo nu imaginea bărbatului autoperfecţionat şi complet realizat, cum se străduise el să devină, ci figura palidă, cu ochii rotunzi, a băieţelului care se ascundea de maică-sa, cînd aceasta ajungea la paroxismul vreunei crize provocate de o combinaţie de cocaină şi amfetamină, înainte de a alege confortul intim al azilului, în locul realităţii reci. Ca şi cum un turbion al timpului l-ar fi învîrtit înapoi, în trecutul oribil, Junior simţea cum tot sistemul lui de apărare, atît de greu dobîndit, se sfîşia de tot.

Multe, prea multe lucruri cărora trebuia să le facă faţă: să-l găsească în „carul cu fîn" pe „acul" de Bartholomew, erupţii cutanate, accese de vomitat şi diaree, secţionarea degetului mare de la picior, pierderea unei neveste preaiubite, umilinţe cu travestiţi sexuali, torturi din partea unor duhuri răzbunătoare, trăiri prea intense pentru a se mai bucura de binefacerile meditaţiei, Zedd mort, spectrul puşcăriei pîndindu-l pentru un motiv sau altul, neputinţa de a-şi afla liniştea în lucrul de mînă sau în sex.

Junior avea nevoie de ceva în viaţă, de un element care îi lipsea şi fără de care nu putea fi niciodată împlinit, ceva mai mult decît un suflet pereche, mai mult decît germana sau franceza, ori karate, iar, de cînd se ştia el pe lume, căutase permanent această substanţă misterioasă, acest obiect enigmatic, această iscusinţă, această ciudăţenie, bizarerie, elucubraţie, această forţă sau persoană, această imensă perspicacitate, dar problema era că nu ştia ce căuta şi, de atîtea ori cînd i se păruse că găsise asta, constata că de fapt nu era aşa, prin urmare îşi făcea griji că dacă vreodată va găsi ceea ce căuta, atunci nu era exclus să azvîrle acel element, fiindcă nu-şi va da seama poate că era, în fond,

exact ciudățenia sau elucubrația pe care o căuta din copilărie.

Zedd acceptă autocompătimirea, dar doar dacă o iei ca pe o trambulină spre furie, fiindcă furia – ca și ura – poate fi un sentiment sănătos, dacă este canalizat cum trebuie. Furia te poate motiva ca să urci spre culmile desăvîrșirii, pe care altminteri nu le-ai cunoaște, fie numai și simpla determinare furioasă de a-i învăța minte pe nemernicii care și-au bătut joc de tine și de a-i umple de ocară prin însăși reușita ta. Furia și ura i-au motivat pe toți marii conducători politici, de la Hitler, la Stalin și la Mao, care și-au lăsat amprenta de neșters pe fața istoriei și care au fost – fiecare în felul său – roși de autocompătimire, la tinerețe.

Privind în oglindă, care ar fi trebuit să fie încețoșată de autocompătimire, ca de abur, Junior Cain își căuta furia. O găsi. O furie neagră și amară, otrăvitoare ca veninul de șarpe; cu un pic de efort, inima lui o distila în cea mai pură turbare.

Scăpat din ghearele disperării de această mînie entuziasmantă, Junior se întoarse cu spatele la oglindă, căutînd din nou partea luminoasă a lucrurilor. Poate că aceasta era chiar fereastra camerei de baie.

67

În timp ce grupul Wulfstan era poftit să se instaleze la o masă de la fereastră, fuioare compacte de ceață pufoasă se rostogoleau peste apele negre, ca și cum golful s-ar fi trezit din somn și, ridicîndu-se din pat, ar fi azvîrlit la o parte maldăre imense de cearșafuri și pături.

Pentru ospătar, Nolly era Nolly, Kathleen era doamna Wulfstan, iar Tom Vanadium era „domnule" – nu neapărat uzualul *domnule,* politicos și rece, ci *domnule* cu o emfază deferentă. Ospătarul nu-l cunoștea pe Tom, însă fața zdruncinată îi dădea prestanță; în plus, mai avea o calitate, complet separată de alură, comportare și atitudine, un ceva inefabil, care inspira respect și chiar încredere.

Toată lumea comandă martini. Nimeni aici nu respecta vreun angajament de sobrietate și abstinență.

Kathleen se aşteptase ca Tom să stîrnească mai multă vîlvă în restaurant. Firește, ceilalți meseni îl remarcară, dar după cîteva priviri şocate sau compătimitoare, se arătară indiferenți, deşi era greu de crezut că indiferența era starea lor din acel moment. S-ar fi zis că aceeaşi însuşire a lui Vanadium, care provocase respect din partea ospătarului, garanta acum atitudinea politicoasă a celorlați față de el.

– Ştii, mă gîndeam, spuse Nolly, dacă nu mai eşti acum omul legii, în ce calitate îl vei urmări pe Cain?

Tom Vanadium arcui doar o sprînceană, ca şi cum ar fi vrut să dea de înțeles că nu exista decît un singur răspuns evident la această întrebare.

– N-aş fi crezut că eşti capabil să încalci legea, zise Nolly.

– Nici nu sînt. Voi fi doar conştiința pe care se pare că Enoch Cain nu a avut-o din naştere.

– Porți armă? întrebă Nolly.

– Nu pot să te mint.

– Deci, da, porți. Legal.

Tom nu spunea nimic.

Nolly oftă.

– Mda, presupun că, dacă aveai de gînd pur şi simplu să-l faci sită, ai fi putut s-o faci deja, de cum ai venit în oraş.

– Nu sînt omul care să stîrpesc pe cineva, nici măcar pe o tîrîtură scîrboasă ca Junior Cain, după cum nu sînt nici adeptul sùicidului. Nu uita, eu cred în consecințele veşnice.

Kathleen îi spuse lui Nolly:

– Uite de ce m-am măritat cu tine – ca să am bucuria unor astfel de expresii.

– La „consecințele veşnice" te referi?

– Nu, la „stîrpit".

Ospătarul se mişca atît de lin, plutind parcă prin încăpere cu tava de mahon căptuşit cu plută, pe care aducea cele trei pahare de martini, servind-o întîi pe doamnă, apoi pe musafirul lor şi, în final, pe gazdă.

Cînd chelnerul se retrase, Tom spuse:

– Să nu vă fie teamă că încurajați o crimă. Dacă ar fi să-l mătrăşesc pe Cain, ca să-l împiedic să facă rău cuiva, n-aş ezita deloc. Însă, altminteri, nu mă substitui niciodată instanțelor judecătoreşti.

Înghiontindu-l cu cotul pe Nolly, Kathleen spuse:

– Ai auzit?! „A mătrăşi." Splendid.

Nolly ridică paharul:

– Pentru dreptate, dură sau blîndă.

Kathleen savura băutura.

– Mmmm... ce rece şi bună e. Ca o inimă de tîlhar mort. Proaspătă ca o bancnotă de o sută de dolari, scoasă din portofelul diavolului.

De data asta, Tom ridică ambele sprîncene.

– Citeşte prea multă literatură poliţistă, zise Nolly. Iar, în ultima vreme, vrea să se apuce să scrie romane din astea.

– Pe pariu că pot şi că s-ar vinde?! zise ea. Poate n-o să mă pricep la fel de bine ca la dinţi, dar tot o să fie mai bune decît multe din prostiile pe care le citesc.

– Am senzaţia, spuse Tom, că orice meserie ţi-ai propune să faci, ai fi la fel de pricepută ca la dinţi.

– N-am nici cea mai mică îndoială, îi dădu dreptate Nolly, dezgolindu-şi colţii.

– Tom, zise Kathleen, cred că ştiu de ce te-ai făcut copoi. Orfelinatul St. Anselmo... uciderea acelor copii.

Tom confirmă, înclinînd capul.

– Am devenit Toma necredinciosul, după aceea.

– Ajungi să te întrebi, spuse Nolly, cum de Dumnezeu îngăduie suferinţa unor fiinţe nevinovate.

– M-am îndoit de mine, mai mult decît Dumnezeu. Aveam pe mîini sîngele băieţilor acelora. Era de datoria mea să-i protejez, or eu n-am fost în stare.

– Erai prea tînăr, pe-atunci, ca să ţi se dea sarcina de a răspunde de orfelinat.

– Aveam 23 de ani. La St. Anselmo, supravegheam unul dintre etajele cu dormitoare – exact etajul unde s-au petrecut crimele. După aceea... M-am gîndit că, dacă m-aş face poliţai, i-aş putea ocroti mai bine pe cei blînzi şi nevinovaţi. O bună bucată de vreme, legea m-a susţinut, mai mult decît credinţa.

– Nu e greu să mi te imaginez poliţai, spuse Kathleen. Toate cuvintele astea pitoreşti, pe care le foloseşti cu atîta dezinvoltură. Însă, recunosc, mi-e mai greu să realizez că eşti şi preot.

– Am fost preot, o corectă el. S-ar putea să devin din nou. La cererea mea, timp de 27 de ani, am fost scutit de obligaţiile preoţeşti. Exact de cînd au fost omorîţi copilaşii aceia.

– Dar ce te-a făcut să alegi modul acela de viaţă? Probabil că ai optat de tînăr pentru seminarul teologic.

– Da, de la paisprezece ani. Îndeobşte, familia e cea care te îndeamnă spre o astfel de chemare, la o vîrstă atît de fragedă, însă în cazul meu, eu a trebuit să-i conving pe ai mei ca să mă lase.

Se holba afară la fantomele de ceaţă, mulţimi albe care întunecau complet golful, ca şi cum toţi marinarii pieriţi vreodată pe mare s-ar fi adunat acolo, înghesuindu-se la fereastră, forme fără ochi, dar care vedeau totuşi orice.

– Încă de cînd eram mic, continuă Tom, mie lumea mi s-a părut altfel decît li se părea celorlalţi oameni. Nu vreau să spun că eram eu mai deştept. Probabil că am o inteligenţă oarecum peste medie, însă nu ceva cu care să mă grozăvesc. Corigent de două ori la geografie şi o dată la istorie. N-ar exista nici un risc să mă ia cineva drept un Einstein. Doar că, nu ştiu, simţeam... o complexitate şi un mister, pe care ceilalţi oameni nu le apreciau, o frumuseţe stratificată, straturi peste straturi, unul mai uluitor decît celălalt. Dacă aş încerca să vă explic totul, m-aţi crede un habotnic smintit, însă, de cînd eram puştan, mi-am dorit să îl slujesc pe Dumnezeul care a creat atîtea minunăţii, indiferent cît de străin şi, poate chiar, imposibil de înţeles ar fi El.

Kathleen nu mai auzise vreodată o descriere atît de stranie a noţiunii de chemare religioasă, cum fuseseră aceste cuvinte, aşa că era surprinsă, efectiv, că un preot putea spune despre Dumnezeu că e „străin".

Întorcînd capul de la fereastră, Tom îi întîlni privirea. Ochii lui fumurii păreau jivraţi, ca şi cum fantomele de ceaţă trecuseră prin fereastră şi puseseră stăpînire pe el. Dar, apoi, flacăra lumînării de pe masă se înteţi fugitiv, din cauza curentului; lumina pîlpîindă topi gheaţa din ochii lui, iar Kathleen văzu din nou căldura şi splendida tristeţe, care o impresionaseră la început.

– Eu sînt mai puţin filozofic decît Kathleen, spuse Nolly, aşa că, de fapt, ceea ce tot m-am întrebat eu a fost de unde ai învăţat toate scamatoriile alea cu monedele. În fond, ce eşti tu – preot, poliţai – şi magician amator?

– Mda, am cunoscut odată un magician...

Tom arătă spre paharul aproape gol, aflat pe masă în faţa lui. În echilibrul pe buza paharului: imposibil, precar – moneda.

– ... pe care îl chema King Obadiah, Faraonul Fantasticului. Călătorea prin toată ţara, dînd spectacole în cluburi de noapte ...

Tom luă moneda de pe pahar, o ascunse în pumnul drept, după care deschise brusc palma, care era goală.

– ... şi oriunde se ducea, între reprezentaţii, oferea întotdeauna spectacole gratuite la cămine de copii, şcoli pentru surzi...

Kathleen şi Nolly îşi concentrau atenţia asupra pumnului stîng al lui Tom, deşi era imposibil ca moneda să fi navigat aşa, de la o mînă la cealaltă.

– ... şi, ori de cîte ori, bunul Faraon venea aici, la San Francisco, de cîteva ori pe an, întotdeauna se oprea la Orfelinatul St. Anselmo, ca să îi înveselească pe băieţi...

În loc să deschidă pumnul stîng, Tom ridică paharul cu mîna dreaptă: pe faţa de masă, se afla moneda.

– ... aşa că l-am convins să mă înveţe cîteva trucuri simple.

În cele din urmă, desfăcu mîna stîngă, cu palma în sus: avea acolo două monede.

– Simple, pe naiba, bombăni Nolly.

Tom zîmbea.

– Am exersat mult de-a lungul anilor.

Strînse pumnul peste cele trei monede, după care, cu o zvîcnitură din încheietura mîinii, le proiectă spre Nolly, care se feri. Însă, ori nu le azvîrlise, de fapt, ori se evaporaseră în aer – iar în mîna lui nu mai era nimic.

Kathleen nu observase cînd Tom pusese la loc paharul pe masă, peste monedă. Cînd acesta îl duse la buze, ca să bea ultima înghiţitură de martini, trei monede luceau pe faţa de masă, unde înainte nu fusese decît un singur bănuţ.

După ce se holbă cîteva clipe la monede, Kathleen zise:

– Nu cred că a mai scris vreodată cineva romane cu detectivi-preoţi, care să fie şi scamatori.

Ridicînd paharul cu martini, gesticulînd teatral spre faţa de masă, de unde îl luase, ca şi cum absenţa monedelor dovedea că şi el avea puteri vrăjitoreşti, Nolly zise:

– Mai luăm un rînd de poţiune magică?

Se arătară cu toţii de acord. Între timp, ospătarul le aduse gustările: plăcintă de crabi pentru Nolly, crevete pentru Kathleen şi calamari pentru Tom.

– Ştiţi, spuse Tom, cînd li se aduse la masă al doilea rînd de băuturi, greu de crezut, dar există locuri în care lumea n-a auzit niciodată de martini.

Nolly se înfioră de groază.

– Prin sălbăticiile din Oregon. N-am de gînd să calc pe acolo, pînă nu se civilizează şi ei.

– Nu numai în Oregon. Chiar şi în San Francisco, în anumite locuri.

– Ferească Dumnezeu de-aşa ceva, zise Nolly.

Ciocniră toţi trei, închinînd un toast.

68

Peuns de mult timp, mînerul scîrţîi, însă cele două jumătăţi înalte ale ferestrei se desfăcură şi se deschiseră pe alee.

Contactele alarmei străluceau sus pe cadru, însă sistemul nu era activat.

Pervazul se afla cam la un metru şi douăzeci de centimetri de pardoseala toaletei. Sprijinîndu-se în mîini, Junior se săltă pe pervaz.

Nu avea prea bună vizibilitate afară, din cauza celor două geamuri deschise, care nu stăteau lipite de zidul exterior. Trebui să se împingă şi mai mult în faţă prin deschizătură, ajungînd să stea călare pe pervaz, ca să poată vedea toată lungimea străzii, pe care galeria de artă era plasată la mijloc.

Ceaţa groasă distorsiona orice simţ al timpului şi al spaţiului. În fiecare capăt al străzii, lumini pîcloase marcau intersecţia cu arterele principale, fără să ilumineze, însă, stradela îngustă dintre ele. Cîteva lămpi de siguranţă – becuri goale sub abajururi ca nişte farfurii inversate sau în colivii de sîrmă – indicau intrările pentru marfă de la diverse magazine, însă fuioarele albe şi dense le voalau şi le înceţoşau şi pe acestea, făcîndu-le să semene cu nişte felinare de gaz.

Sub negura ca de vată, oraşul părea tăcut şi întunecat. Aleea era surprinzător de liniştită. Multe magazine se închiseseră deja, pentru acea zi, iar, din cîte reuşea să discearnă Junior, nici un fel de camion de marfă sau alte vehicule nu erau parcate în lungul stradelei.

Foarte conştient că, din clipă în clipă, cineva foarte grăbit şi nerăbdător ar putea ciocăni la uşa încuiată, Junior coborî înapoi în toaletă.

Neddy, îmbrăcat ca pentru serviciu, dar prea împopoţonat pentru propria-i înmormîntare, stătea grămadă lîngă perete, cu capul plecat, cu bărbia în piept. Mîinile lui pale, cu degetele răsfirate pe lîngă corp, încercau parcă să ciupească nişte corzi din dalele pardoselii.

Junior îl tîrî pe muzicant, din locul unde zăcea prăvălit, între closet şi chiuvetă.

– Imbecil flecar, aţos şi nasol ce eşti tu, sîsîi el printre dinţi, atît de furios, în continuare, pe Neddy, încît îi venea să-l bage pe pianist cu capul în vasul veceului, deşi era mort de-a binelea. Da, îi venea să-l îndese cu capul acolo şi să-l calce în picioare. Să-l calce în picioare, pînă-l înghesuia cu totul înăuntru. Să tragă apa, şi încă o dată să-l calce în picioare, iar să tragă apa, iar să-l calce în picioare.

Ca să fie utilă, furia trebuie canalizată, aşa cum explică Zedd într-o stranie proză poetică din „Frumuseţea turbării: Canalizează-ţi furia şi fii un învingător". Încurcătura în care se afla acum Junior ar fi căpătat nişte proporţii incalculabile, dacă ar fi trebuit să telefoneze la firma de salubritate, ca să extragă un muzicant din conducta de scurgere.

Ideea îl făcu să rîdă. Din păcate, rîsul era strident şi sacadat, băgînd spaima în Junior.

Canalizîndu-şi splendida turbare, Junior săltă cadavrul pe pervazul ferestrei şi îl împinse afară, pe stradelă, cu capul în jos. Pîcla îl primi cu un fel de zgomot de deglutiţie.

Ieşi pe fereastră, în urma mortului, aterizînd pe stradelă, fără să calce pe el.

Nici un glas care să răsune între zidurile caselor, întrebînd ce se întîmplase, nici un strigăt acuzator. Era singur cu cadavrul în noaptea metropolitană învăluită în ceaţă – dar poate nu pentru mult timp.

Alte hoituri ar fi trebuit tîrîte, nu şi Neddy, însă, care nu cîntărea mai mult de o franzelă uscată. Junior ridică de pe caldarîm cadavrul şi şi-l spînzură peste umăr, cum cară pompierii victimele.

În apropiere, se aflau cîteva tomberoane mari, siluete masive în beznă, mai mult ghicite decît văzute, aidoma formelor din vis, sinistre ca nişte monumente funerare, dar foarte potrivite fiecare pentru cadavrul unui muzicant.

O singură problemă supărătoare: exista riscul ca Neddy să fie găsit în container înainte ca acesta să fie ridicat, şi nu la groapa de gunoi, care era de dorit să fie penultimul lui loc de odihnă. Dacă trupul mortului era descoperit aici, atunci oricum era preferabil ca locul să fie situat cît mai departe de orice ladă de gunoi aflată în apropierea galeriei de artă. Cu cît probabilitatea ca poliţaii să stabilească o legătură între Neddy şi fabrica de mezeluri de artă a lui Greenbaum era mai redusă, cu atît scădea şi posibilitatea unei conexiuni între crimă şi Junior.

Adus de spate ca o maimuţă, Junior îl căra în cîrcă pe muzician, înaintînd pe stradela îngustă. Peste caldarîmul original, se turnase asfalt, însă pe alocuri acesta se fisurase şi se spărsese, aşa că suprafaţa de sub tălpile lui Junior era periculoasă şi alunecoasă, din cauza umezelii aduse de ceaţă. Se împiedică şi alunecă de nenumărate ori, însă îşi folosi furia ca să-şi păstreze echilibrul şi să fie un învingător, pînă găsi un tomberon suficient de îndepărtat.

Containerul – înalt pînă la nivelul ochilor, rablagit, ros de rugină, plin de condens – era mai mare decît alte tomberoane de pe alee şi avea capacul bifurcat. Ambele jumătăţi ale capacului erau deja ridicate.

Fără ceremonie sau rugăciuni, dar cu multă furie justificabilă, Junior îl aruncă pe muzicianul mort peste buza tomberonului. Trăi o clipă de groază, cînd braţul stîng i se încurcă în cordonul legat larg al impermeabilului. Înăbuşindu-şi un urlet ascuţit de spaimă printre dinţii încleştaţi, Junior smuci desperat din mînă şi scăpă de cadavru.

După zgomotul pe care-l făcu mortul cînd căzu înăuntru, containerul avea gunoi pe fund, poate cam pînă la jumătatea capacităţii. Creşteau şansele, aşadar, ca Neddy să nu fie descoperit decît abia atunci cînd o maşină de la salubritate

avea să-l răstoarne la groapa cu deşeuri – or, poate că şi atunci, nu-l vor vedea decît nişte ochi de şobolani hămesiţi.

Mişcă-te, mişcă-te, ca un tren fugar, lasă în urmă călugăriţele moarte – sau măcar pe muzicantul mort.

Pînă la fereastra deschisă, în toaleta pentru bărbaţi. Spumegînd în continuare de turbare. Închizînd cu furie geamul, în timp ce, leneşe, limbi de negură se strecoară prin deschizătura care se îngustează.

Pentru eventualitatea în care cineva ar fi aşteptat afară, pe hol, trase apa de la veceu, ca totul să pară mai autentic, deşi alimentele şi medicamentele constipante îl ajutau să aibă încă intestine viguroase, ca orice cavaler pornit la turnir.

Cînd se încumetă să se uite în oglinda de deasupra chiuvetei, se aştepta să vadă o faţă înnebunită de groază, cu ochii duşi în fundul orbitelor, însă experienţa sinistră dinainte nu lăsase urme vizibile. Se pieptenă, cu mişcări grăbite. Da, arăta atît de minunat, încît, ca de obicei femeile îl vor dezmierda cu privirile lor pline de alean, atunci cînd îşi va face apariţia din nou, în sala de expoziţie.

Cum putu mai bine, îşi examină şi hainele. Nu se şifonaseră aproape deloc şi nici nu păreau murdare.

Se spălă viguros pe mîini. Mai luă nişte doctorii, aşa, ca să fie mai sigur. O capsulă galbenă, una albastră.

Aruncă rapid o privire pe pardoseală. Pe jos, nu rămăsese nimic de la muzicant – nici un nasture rupt, nici o petală din trandafirul de la butonieră.

Junior descuie uşa şi constată că pe hol nu era nimeni.

Recepţia era încă în toi, în ambele săli ale galeriei de artă. Gloate de inculţi, cu gusturi dubioase în toate domeniile, în afară de gustări şi antreuri, sporovăiau gălăgios despre artă şi îşi spălau opiniile cretine cu şampanie mediocră.

Sătul de ei şi de acest vernisaj, Junior îşi dorea parcă o criză violentă de vomitat nervos. Deşi chinurile lui ar fi oribile, s-ar bucura enorm să împroaşte aceste pînze insistent de atrăgătoare cu conţinutul ejectat al maţelor lui: o critică extrem de caustică.

În salonul principal, în timp ce se îndrepta spre ieşire, Junior o văzu pe Celestina White înconjurată de imbecili căzuţi în admiraţie, dobitoci guralivi, idioţi aferaţi, nătărăi şi nătăfleţi, tonţi, nătîngi şi prostănaci. Tipa era în continuare

la fel de superbă ca şi tablourile ei neruşinat de frumoase. Dacă s-ar ivi ocazia, Junior ar şti ce să facă, totuşi, cu ea, mult mai bine decît cu aşa-zisele ei opere de artă.

Pe strada din faţa galeriei de artă, ceaţa era la fel de densă ca şi în pasajul din spatele clădirii. Farurile automobilelor aflate în trafic scrutau întunericul, ca razele reflectoarelor montate pe submarinele care se scufundă în străfundurile oceanului.

Mituise un paznic din parcare ca să îi dea voie să îşi lase Mercedesul pe carosabil, în faţa unui restaurant din apropiere, unde, la nevoie, putea ajunge imediat. Sigur, exista şi varianta de a lăsa maşina acolo, pornind pe jos după Celestina, dacă aceasta avea chef să facă o plimbare pînă acasă.

Propunîndu-şi să se posteze la volanul Mercedesului, de unde să ţină sub supraveghere intrarea în galeria de artă, Junior vru să vadă cît era ceasul, în timp ce se îndrepta spre maşină. Rolexul, pe care îl purta îndeobşte la încheietura mîinii, dispăruse.

Înlemni, cu cîţiva paşi înainte de a ajunge la maşină, străfulgerat de presentimentul unei fatalităţi oribile.

Brăţara de aur a ceasului se fixa pe mînă printr-un mecanism automat cu clapetă, care, o dată desfăcută, lăsa ceasul să alunece uşor peste palmă. Junior realiză subit că brăţara i se desfăcuse de la încheietura mîinii atunci cînd braţul îi rămăsese agăţat de cordonul impermeabilului lui Neddy. Cadavrul se desprinsese, pînă la urmă, răsturnîndu-se în tomberon, dar trăsese şi ceasul lui Junior după el.

Deşi Rolexul pe care îl pierduse acum era un ceas scump, lui Junior nu-i păsa de paguba financiară. Dacă voia, putea să-şi cumpere grămezi de Rolexuri, pe care să le poarte înşirate de la încheietura mîinii pînă la umăr.

Posibilitatea de a fi lăsat o amprentă de deget clară, pe geamul ceasului, era aproape exclusă. Iar brăţara avea o textură prea complicată ca să poată rămîne pe ea vreo amprentă utilă poliţiei.

Pe spatele carcasei ceasului, totuşi, erau gravate, ca amintire, cîteva cuvinte incriminatoare: *Lui Eenie/Cu dragoste/Tammy Bean.*

Tammy – frumoasa finanţistă, marea iubitoare de pisici – cu care fusese combinat de la Crăciunul anului 1965 pînă în

februarie 1966, îi dăruise ceasul, în schimbul comisioanelor de afaceri şi a superbelor partide de sex pe care i le oferise el.

Junior era uluit că, după aproape doi ani, tîrfa îşi făcuse iarăşi apariţia în viaţa lui, ca să-l distrugă. Zedd ne învaţă că prezentul este doar o clipă între trecut şi viitor, ceea ce înseamnă că nu ne rămîn decît două opţiuni – să trăim în trecut sau în viitor; trecutul, fiind încheiat şi consumat, nu are nici un fel de consecinţe, decît dacă insistăm să îl facem mai puternic prin refuzul nostru de a trăi, netrăind întru totul în viitor. Junior se străduia întotdeauna să trăiască în viitor şi avea impresia că reuşea acest lucru, însă, în mod limpede, nu învăţase, încă, să aplice eficient înţelepciunea lui Zedd, deoarece trecutul continua să-l ajungă din urmă. Decît să fi rupt pur şi simplu relaţia cu ea, mai bine o sugruma, sau mai bine o sugruma şi îi căra cadavrul cu maşina în Oregon, ori mai bine îi dădea brînci jos dintr-un turn de apă, sau mai bine o ciomăgea cu un sfeşnic de bronz şi o arunca în fundul Lacului de la Carieră, cu Rolexul ei cu tot îndesat în gură.

Poate că, într-adevăr, nu îşi însuşise perfect chestia asta cu trăitul în viitor, dar la capitolul furie acţiona extraordinar.

Poate că ceasul nu va fi descoperit o dată cu cadavrul. Poate că se înţepenea în maldărele de gunoaie, de unde arheologii îl vor dezgropa peste două mii de ani.

„Poate" nu spun decît copiii, ne învaţă Zedd în *Acţionează acum, gîndeşte mai tîrziu: Să învăţăm să avem încredere în instinctele noastre.*

Putea s-o împuşte pe Tammy Bean după ce îl omora pe Bartholomew, putea s-o lichideze pînă se făcea ziuă, pentru ca poliţia să nu-i mai poată da de urmă tipei, ca s-o pună să-l identifice pe „Eenie". Ori se putea întoarce pe stradelă, unde să se bage în tomberon, ca să îşi recupereze Rolexul.

Ca şi cum ceaţa ar fi fost un gaz paralizant, Junior stătea încremenit în mijlocul trotuarului. N-avea nici un chef să se bage în tomberonul acela.

Dar fiind nemilos de sincer cu el însuşi, ca de obicei, recunoscu în sinea lui că a o ucide pe Tammy nu rezolva nicidecum problema. Nu era exclus ca tipa să le fi povestit prietenilor şi colegilor despre Rolex, aşa cum precis se

lăudase în fața altor femei cu senzaționalele lui performanțe sexuale. În cele două luni de relații amoroase cu femeia-pisică, fuseseră destui cei care o auziseră vorbind despre Eenie. Nu putea să o ucidă pe Tammy și pe toți prietenii și colegii ei, cel puțin nu într-un grafic de timp rezonabil, care să zădărnicească eforturile poliției de a-l depista.

Într-o trusă de urgență din portbagaj avea o lanternă. O scoase și amelioră bacșișul pentru parcare.

Din nou, pe stradelă. Nu prin galeria înțesată de imbecili. Ci în lungul străzii, cu pași iuți.

Dacă nu găsea Rolexul și nu revenea la mașină înainte de încheierea recepției, pierdea cea mai bună ocazie de a da de Bartholomew, prin intermediul Celestinei.

În depărtare, un claxon de troleibuz. Sonor și clar, în ciuda ceței care punea surdină tuturor zgomotelor.

Lui Junior îi veni în minte o scenă dintr-un film vechi, la care voia să se uite Naomi, o poveste de dragoste din timpul Ciumei negre: o căruță trasă de cai tîrîndu-se pe străzile medievale ale Londrei sau ale Parisului, în timp ce vizitiul suna dintr-un clopot și striga: „Aduceți-vă morții, aduceți-vă morții!". Dacă în orașul San Francisco ar exista un serviciu atît de propice, nici nu ar mai fi trebuit să-l azvîrle pe Neddy Gnathic în tomberon.

Pavele umede și asfalt spart. Repede, repede. Pe lîngă fereastra toaletei pentru bărbați, unde lumina era aprinsă.

Junior își făcea griji la gîndul că exista riscul de a nu mai nimeri tomberonul. Preferă, însă, să nu aprindă lanterna, apreciind că se putea orienta mai bine dacă întunericul și ceața erau la fel ca mai devreme. Într-adevăr, așa se și întîmplă: Junior recunoscu tomberonul, imediat ce ajunse în dreptul lui.

După ce își vîrî lanterna sub betelia pantalonilor, se apucă de gura tomberonului, cu ambele mîini. Metalul era zgrunțuros, rece și ud.

Un tîmplar competent se pricepe să mînuiască ciocanul, cu mișcări fine și elegante, aidoma unui dirijor de orchestră. Un polițai care dirijează circulația știe să facă adevărate numere de balet. Totuși, dintre toate muncile umile pe care bărbații și femeile le pot preschimba în poeme vizuale, folosindu-și agilitatea și grația atletică, cățăratul pe un

tomberon şi coborîrea în interiorul acestuia sînt lipsite aproape de orice frumuseţe.

Junior se săltă pe ladă, încălecă peste marginea de sus, sări peste aceasta şi se aruncă înăuntru, cu intenţia de a ateriza în picioare. Rată, însă, săritura, se izbi cu umărul de peretele din spate al tomberonului, căzu în genunchi, iar apoi se prăbuşi pe burtă, cu faţa în gunoi.

Întrucît corpul lui funcţionase ca o limbă de clopot în interiorul tomberonului, Junior provocase un zgomot reverberant şi puternic, care răsuna aidoma unui dangăt jalnic, cu un ecou solemn în zidurile clădirilor din jur, înapoi şi înainte prin noaptea pîcloasă.

Zăcea nemişcat, aşteptînd revenirea liniştii, ca să poată auzi dacă puternicul gong nu scosese lumea în stradă.

Lipsa unor duhori oribile indica faptul că nu nimerise într-un tomberon plin cu deşeuri organice. Pipăind şi bîjbîind cu mîinile în jurul lui, conchise că aproape totul era în pungi de plastic pentru gunoi, care păreau relativ moi – probabil resturi de hîrtie.

Totuşi, în partea dreaptă, simţea un obiect mai dur decît ar fi fost nişte hîrtii într-o pungă, un fel de masă colţuroasă. Cînd gongul care îi zdruncinase creierii se stinse complet, dîndu-i posibilitatea de a judeca mai limpede, Junior realiză că se proptise cu obrazul drept de o chestie umedă, vag caldă şi dezgustătoare.

Dacă masa aceea colţuroasă era Neddy, atunci chestia vag caldă şi umedă nu putea fi decît limba mortului strangulat.

Strîmbîndu-se scîrbit, Junior se trase de lîngă chestia aceea, indiferent ce-o fi fost ea, scoase lanterna şi ciuli urechile după orice eventual zgomot de pe stradelă. Nici o voce. Nici un foşnet de paşi. Doar zgomotele îndepărtate ale traficului auto, atît de înfundate de pîclă, încît semănau cu mîrîitul, mormăitul şi hîrîitul ameninţător al unor fiare sălbatice bîntuind după pradă prin ceaţa urbei.

În cele din urmă, aprinse lanterna, luminînd înspre Neddy – tăcut în moarte, cum nu fusese niciodată în viaţă: zăcea pe spate, cu capul întors spre dreapta, cu limba umflată spînzurînd obscen afară.

Junior se frecă viguros cu mîna pe obrazul lins de cadavru. Pe urmă, se şterse pe impermeabilul muzicantului.

Bine că luase o doză dublă de medicamente antiemetice. În ciuda provocării de acum, avea stomacul tare şi solid ca un seif bancar.

Neddy nu mai părea aşa de palid la faţă ca înainte. O tentă cenuşie, poate chiar albăstruie, îi întuneca pielea.

Rolexul. Întrucît cea mai mare parte a gunoiului din lada uriaşă era ambalat în pungi, găsirea ceasului nu avea să fie aşa de dificilă, cum se temuse Junior.

În regulă, atunci.

În regulă.

Trebuia să acţioneze, să efectueze căutările, să dea de ceas şi să iasă naibii de-acolo, numai că nu se putea abţine să nu se holbeze la muzicant. Ceva la cadavrul acesta îi crea o stare de nervozitate – pe lîngă faptul că era mort şi scîrbos, iar, dacă era prins acolo cu el, direct la camera de gazare nimerea.

Desigur, nu era prima întîlnire a lui Junior cu un cadavru. În ultimii ani, se obişnuise perfect cu prezenţa morţilor, mai bine decît un antreprenor de pompe funebre, chiar. Pentru el, cadavrele deveniseră ceva normal, ca şi formele de prăjituri pentru un cofetar.

Cu toate acestea, inima i se zbătea puternic sub coaste, iar de frică se umpluse de pete roşii pe ceafă.

Morbidă ca un vultur cînd dă tîrcoale unui stîrv, atenţia i se fixă pe mîna dreaptă a pianistului. Mîna stîngă era deschisă, cu palma în jos. Însă dreapta era făcută pumn, cu palma strînsă în sus.

Se întinse spre pumnul mortului, fără să aibă totuşi curajul de a-l atinge. Se temea că, dacă îi desfăcea cu forţa degetele rigide, avea să descopere în palma mortului o monedă.

Ridicol. Imposibil.

Dar dacă totuşi?

Atunci, nu te uita.

Concentrează-te. Concentrează-te asupra Rolexului.

Degeaba, atenţia lui rămînea fixată asupra mîinii aflate sub fasciculul de lumină al lanternei: patru degete subţiri, lungi, albe ca varul îndoite spre podul palmei; degetul mare, întins drept în sus, ca şi cum Neddy solicita să fie scos din tomberon, din moarte, şi dus înapoi la pianul lui din restaurantul de pe Nob Hill.

Concentrează-te. Frica nu trebuie să alunge furia.

Aminteşte-ţi de splendoarea turbării. Canalizează-ţi furia şi fii un învingător. Acţionează acum, gîndeşte mai tîrziu.

Cu o răbufnire violentă, Junior desfăcu brutal pumnul mortului – dar nu găsi în palmă nici o monedă. Nici un fel de monedă. Nimic. Zero.

Îi venea să rîdă de el însuşi, însă îşi aminti de rîsul lui înspăimîntător, din toaleta pentru bărbaţi, cînd îi venise ideea să-l îndese pe Neddy Gnathic cu capul în veceu. Aşa că îşi prinse strîns limba între dinţi, gata să-i dea sîngele aproape, sperînd să împiedice sunetul acela sinistru care ieşise mai devreme din el.

Rolexul.

Întîi, se apucă să caute în jurul mortului, gîndindu-se că poate ceasul rămăsese încă agăţat de cordon sau de vreuna dintre bentiţele de la mîneci. Degeaba, ghinion.

Îl răsuci pe Neddy într-o rînă, dar dedesubt nu era nici un ceas de aur, aşa că îl lăsă pe muzicant să cadă la loc, pe spate.

Intervenise, însă, ceva mai rău decît ideea că în pumnul mortului se afla poate o monedă: Junior avea senzaţia că ochii lui Neddy îl urmăreau, în timp ce el scormonea sub pungile cu gunoi.

Ştia că singura mişcare din ochii aceia ficşi şi fără văz era reflecţia zburdalnică a fasciculului de lumină al lanternei, în timp ce el căuta prin gunoaie. Ştia că era iraţional, dar nu-i venea să se întoarcă, totuşi, cu spatele la cadavru. În mod repetat, în toiul căutărilor, ridică brusc capul, uitîndu-se spre Neddy, convins că zărise cu coada ochiului cum mortul îl urmărea cu privirea.

Pe urmă, i se păru că aude nişte paşi pe alee.

Stinse lanterna şi încremeni ghemuit pe o beznă totală, rezemîndu-se de un perete al tomberonului ca să nu-şi piardă echilibrul, din cauză că stătea cu tălpile picioarelor înfipte în straturi alunecoase de saci de gunoi umezi de la ceaţă.

Chiar dacă cineva venea pe alee, paşii se opriseră, în clipa în care Junior încremenise ca să ciulească urechile mai bine. Ar fi auzit orice zgomot, şi dacă inima îi bubuia aşa de tare în piept. Pîcla groasă înăbuşea orice sunet de pe stradelă.

Cu fiecare minut care trecea de cînd stătea ghemuit cu

capul înclinat, respirînd în surdină cu gura deschisă, Junior căpăta tot mai mult convingerea că auzise, într-adevăr, nişte paşi apropiindu-se. Avea cumplita certitudine că exista cineva afară, în faţa tomberonului, cu capul înclinat şi respirînd ca şi el cu gura deschisă, cu urechile ciulite la orice zgomot făcut de Junior, la fel cum Junior ciulea urechile la orice zgomot făcut de acea persoană.

Şi dacă...

Nu. Fără nici un şi dacă. Nu voia să intre în panică.

Da, dar şi dacă...

Cuvîntul „poate" e pentru copii, însă Ceasar Zedd omisese să ofere şi o reflecţie profundă cu ajutorul căreia să se poată scăpa de „şi dacă" într-un mod la fel de eficient.

Şi dacă spiritul malefic al lui Thomas Vanadium, încăpăţînat, egoist, lacom, hrăpăreţ, rău, psihopat, care îl mai urmărise o dată pe Junior pe o altă stradelă, în plină zi, se ţinuse după el şi aici, în acest ceas fantomatic al serii, şi dacă acel spirit se afla chiar acum afară, lîngă lada de gunoi, şi dacă închidea capacul bifurcat şi petrecea un drug prin inelele ivărului, şi dacă Junior rămînea prins în capcană aici, alături de cadavrul bine strangulat al lui Neddy Gnathic, şi dacă lanterna nu mai funcţiona, şi pe urmă dacă în bezna neagră ca smoala îl auzea pe Neddy spunînd: „Doreşte cineva o melodie anume?"

69

Cer roşu în zori, pericol pe mări; cer roşu-n amurg, fericire pe mări.

Probabil că, în acel asfinţit de ianuarie, în timp ce Maria Elena Gonzalez mergea cu maşina spre sud, de-a lungul coastei, venind de la Newport Beach, toţi mateloţii de pe mare şi-au luat sticlele cu rom ca să sărbătorească cerul ca un punci gustos: cireşe coapte în vest, portocale roşii deasupra, struguri negri în est.

Barty, care şedea pe bancheta din spate a automobilului, lîngă Agnes, nu se putea bucura, însă, de această privelişte

care îi încînta pe marinari. Nu putea vedea nici cum cerul purpuriu îşi studia chipul în oglinda oceanului, sau cum o îmbujorare fierbinte licărea pe valuri ori cum, molcom, vălul nopţii reda cerului veşmintele lui modeste.

Agnes se gîndea dacă să îi descrie băiatului orb acest apus de soare, însă ezitarea i se preschimbă în reţinere, aşa că atunci cînd se iviră stelele nu îi povestise încă nimic despre splendoarea ultimului act al zilei. În primul rînd, se temea ca descrierea ei să nu fie prea departe de realitate şi, de asemenea, nu voia ca vorbele ei nepotrivite să întunece poate preţioasele amintiri ale lui Barty despre alte amurguri, pe care le văzuse. Dar mai ales, totuşi, renunţă la orice remarcă despre acel spectacol al naturii, fiindcă îi era frică, de fapt, că procedînd astfel n-ar fi făcut decît să-i amintească lui Barty de tot ceea ce pierduse.

Aceste ultime zece zile fuseseră cele mai dificile din viaţa ei, mai grele chiar decît acelea care urmaseră după moartea lui Joey. Atunci, deşi pierduse simultan un soţ, un iubit blînd şi un prieten adevărat, avusese credinţa ei nestrămutată, la fel ca şi bucuria adusă de fiul nou-născut şi de tot ceea ce promitea viitorul lui. Îl avea, în continuare, pe fiul ei preaiubit, chiar dacă viitorul lui fusese oarecum întinat; îi rămăsese şi credinţa, deşi împuţinată şi oferindu-i mai puţină consolare decît înainte.

Perioada de internare a lui Barty în Hoag Presbyterian se prelungise din cauza unei infecţii, iar după aceea trebuise să stea trei zile într-un spital de recuperare din Newport. Terapia aici consta în mare parte în exerciţii de orientare în noua lui lume întunecată, întrucît funcţia vizuală, care nu mai exista la el, nu putea fi reactivată prin mijloacele terapeutice valabile în alte situaţii de criză.

În mod obişnuit, un copil de trei ani e prea mic ca să înveţe să se folosească de un baston de orb, însă Barty nu era un copil obişnuit. Iniţial, nu s-a găsit un astfel de baston potrivit pentru un copil atît de mic, aşa că Barty a început cu un băţ ajustat la o înălţime de aproximativ 66 de centimetri. Pînă la plecare, în ultima zi, i-au adus un baston special, alb şi cu vîrful negru; văzînd bastonul şi realizînd tot ce implica acest obiect, lui Agnes i se umplură ochii de lacrimi, deşi crezuse,

pînă atunci, că sufletul i se împietrise deja în faţa oricăror dureri.

Învăţarea alfabetului Braille nu era recomandată pentru vîrsta de trei ani, însă în cazul lui Barty s-a făcut o excepţie. Agnes a aranjat ca Barty să ia o serie de lecţii, deşi bănuia că băiatul ei putea să deprindă sistemul şi în numai două şedinţe.

Ochii artificiali erau obligatorii. Trebuia să revină în scurt timp la Newport Beach, pentru o a treia probă, înainte de implant. Aceştia nu erau din sticlă, cum se crede îndeobşte, ci constau din nişte globuri subţiri din plastic, care se potriveau perfect sub pleoape, în cavităţile rămase după operaţie. Pe suprafaţa internă a corneei artificiale transparente, irisul artificial era pictat frumos manual, iar mişcarea protezei oculare se realiza legînd de conjunctivă muşchii care asigură mobilitatea ochiului.

Deşi fusese destul de impresionată de mostrele de globuri oculare care i se arătaseră, Agnes ştia că acestea nu puteau să aibă acea frumuseţe stranie a ochilor naturali ai lui Barty, cu striurile lor de smarald şi safir. Chiar dacă artistul lucra minunat, vor fi totuşi nişte irisuri pictate de mîna omului, şi nu de Dumnezeu.

Acum, pleoapele nesusţinute pe dinăuntru îi înveleau orbitele goale, peste care Barty purta pansamente groase sub nişte ochelari de soare. Şedea cuminte pe bancheta din spate, cu bastonul proptit lîngă el, de parcă ar fi fost costumat pentru un rol dintr-o piesă cu atmosferă dickensiană, plină de copii schilozi şi infirmi.

Jacob şi Edom plecaseră deja cu maşina la Bright Beach, ca să pregătească totul pentru sosirea lui Barty. Acum, coborau în fugă trepetele verandei din spatele casei, alergînd în continuare pe pajişte, în timp ce Maria parca lîngă garajul din fundul curţii.

Jacob intenţiona să care bagajele, iar Edom anunţă că el îl va transporta în braţe pe Barty. Dar băiatul insistă, totuşi, să meargă singur pînă în casă.

– Dar Barty, se afera Edom, e întuneric afară.

– Sigur, sînt convins, zise Barty.

Cînd văzu că remarca lui fusese primită cu o tăcere mormîntală, Barty se grăbi să adauge:

– Mamă, Doamne, am vrut doar să glumesc.

Cu maică-sa, unchii şi Maria păşind în spatele lui, Barty porni pe alee, fără să se mai încurce cu bastonul: păşea cu piciorul drept pe beton, iar cu piciorul stîng pe iarbă. La un moment dat, ajunse la o protuberanţă în pavaj, la care s-ar fi zis că se aşteptase. Se opri, cu faţa spre nord, se gîndi cîteva momente, iar apoi arătă cu degetul spre vest:

– Stejarul e acolo.

– Da, aşa e, confirmă Agnes.

Ştiind deja că arborele acela falnic se afla la nouăzeci de grade în stînga lui, Barty reuşi să localizeze treptele verandei din spate, la un unghi de patruzeci şi cinci degrade.

– Perfect, îl încurajă Agnes.

Fără să ezite sau să se grăbească, băiatul începu să traverserze pajiştea spre veranda din spatele casei. Mergea mai drept decît ar fi putut Agnes, cu ochii închişi.

Lîngă ea, Barty se întreba:

– Cum ar fi mai bine să facem?

– Lasă-l în pace, îl sfătui ea. Lasă-l să fie Barty.

În faţa lor, sub crengile negre şi larg întinse are copacului falnic, primind continuu murmurele de încurajare ale frunzelor verzi clătinate de adierea vîntului, Barty era Barty, hotărît şi neabătut.

Cînd aprecie că se apropiase de treptele verandei, tatonă terenul cu bastonul. După alţi doi paşi, vîrful bastonului se lovi de prima treaptă de jos.

Bîjbîia după balustradă. Prinse aerul cu degetele doar de cîteva ori. Găsi parapetul. Începu să urce pe verandă.

Uşa de la bucătărie era deschisă şi plină de lumină, însă o rată cu vreo jumătate de metru. Înaintă pipăind zidul din spate al casei, descoperi cadrul uşii şi apoi deschizătura, tatona cu bastonul ca să identifice pragul, după care păşi înăuntru.

Întorcîndu-se cu faţa spre cei patru adulţi încordaţi, care îl escortaseră înghesuindu-se unii în alţii, Barty spuse:

– Ce-avem de mîncare în seara asta?

De două zile, Jacob făcea toate prăjiturile şi dulciurile preferate ale lui Barty, dar şi gătise. Fetele Mariei erau la sora acesteia, aşa că rămase şi ea la masă.

Edom turnă vin pentru toată lumea, în afară de Barty, care în calitate de oaspete de onoare primi bere fără alcool. Deşi nu aveau ce sărbători, Agnes simţi că i se ridică moralul

tocmai prin atmosfera aceea de normalitate, speranţă şi căldură familială care îi înconjura.

În cele din urmă, după ce terminară de mîncat şi strînseră masa, iar Maria şi unchii plecară la casele lor, Agnes şi Barty înfruntară scările împreună. Mergea în urma lui, ţinînd bastonul pe care Barty spusese că ar prefera să nu-l folosească în casă, şi era pregătită în orice moment să-l prindă în braţe, dacă se împiedica şi cădea.

Cu mîna pe balustradă, Barty urcă primele trepte încet de tot. Oprindu-se la fiecare, îşi plimba piciorul înainte şi înapoi pe carpetă, ca să evalueze adîncimea treptei, în comparaţie cu talpa lui mică. Cu vîrful pantofului drept, încerca să aprecieze şi distanţa dintre două trepte.

Barty aborda urcatul scărilor ca pe o problemă matematică, de fapt, calculînd mişcarea precisă a fiecărui picior şi locul unde trebuia să pună fiecare talpă, pentru a depăşi cu succes obstacolul. Următoarele trei trepte le urcă ceva mai repede, iar apoi continuă cu tot mai multă încredere, pompînd din picioare cu o precizie de maşinărie.

Agnes vizualiza, parcă, modelul geometric tridimensional pe care mica ei minune şi-o crease în minte şi pe care fiul ei drag se bizuia acum, ca să ajungă la etajul superior, fără să se împiedice prea rău. Mîndria, uimirea şi durerea îi sfîşiau inima în toate direcţiile.

Reflectînd la felul inteligent, stăruitor şi lipsit de vaiete în care băiatul ei se învăţase cu întunericul, lui Agnes îi părea rău, acum, că nu îi descrisese amurgul acela uluitor pe care îl văzuse în drum spre casă. Deşi poate n-ar fi găsit cuvintele potrivite pentru a reda splendidul spectacol al naturii, Barty s-ar fi priceput să le prelucreze şi să creeze o imagine în mintea lui; cu talentul lui creator, avea posibilitatea să refacă în închipuire, cu aceeaşi splendoare, lumea pe care o pierduse o dată cu văzul.

Agnes spera ca băiatul să doarmă cîteva nopţi, la început, în camera ei, pînă se reobişnuia cu casa. Barty dori, însă, să doarmă în patul lui.

Agnes se frămînta, temîndu-se ca nu cumva noaptea, dacă Barty voia să meargă la baie, proaspăt trezit din somn cum era, să nu o ia în direcţia greşită, spre scări, şi să cadă. De

trei ori au străbătut amîndoi traseul de la uşa camerei lui pînă la baia de pe hol. Ar fi fost în stare să meargă pe-acest drum şi de-o sută de ori, fără să fie împăcată că totul era în regulă, însă Barty spuse:

– Gata, ştiu, l-am învăţat.

În perioada cînd Barty stătuse internat în spital, progresaseră de la romanele pentru adolescenţi, de Robert Heinlein, la cîteva cărţi de science fiction, scrise de acelaşi autor, dar pentru cititori de toate vîrstele. Acum, îmbrăcat în pijama, avînd ochelarii de soare pe noptieră, însă pansamentele peste pleoape, Barty stătea în pat şi asculta fascinat începutul de la *Double Star*.

Nemaiputînd să îşi dea seama, uitîndu-se la ochii lui, dacă băiatului i se făcuse somn, se bizuia pe el ca să-i spună cînd să se oprească din citit. La rugămintea lui, închise cartea după 47 de pagini, la sfîrşitul Capitolului 2.

Agnes se aplecă deasupra lui Barty, spunîndu-i noapte bună şi sărutîndu-l.

– Mami, dacă te rog ceva, vrei să faci?

– Sigur că da, scumpete. N-a fost întotdeauna aşa?

Băieţelul împinse la o parte pătura şi se aşeză în capul oaselor, rezemîndu-se de perne şi de tăblia patului.

– Poate o să-ţi fie greu să faci asta, dar e foarte important.

Aşezîndu-se pe marginea patului şi luîndu-l de mînă, Agnes îşi fixă privirea asupra buzelor lui, pe cînd altădată obişnuia să i se uite în ochi:

– Spune-mi.

– Nu fi tristă. OK?

Agnes crezuse că, în tot acest calvar, îşi ferise în general copilul de cumplita suferinţă care îi sfîşia ei inima. În aceasta, ca şi în multe alte situaţii, băiatul se dovedi mult mai prespicace şi mai matur, decît realizase ea. Acum, simţea că greşise în faţa lui, iar această greşeală o durea ca o rană.

– Tu eşti Doamna-cu-Plăcinte.

– Am fost, odată.

– Vei mai fi. Şi, ştii, Doamna-cu-Plăcinte nu e niciodată tristă.

– Ba da, uneori şi Doamna-cu-Plăcinte e tristă.

– Tu faci pe toată lumea să se simtă bine, la fel ca şi Moş Crăciun.

Agnes îl strînse uşor de mînă, dar nu se simţea în stare să vorbească.

– Nu dispare nici cînd îmi citeşti. Mă refer la tristeţea ta. Denaturează povestea, o face mai puţin frumoasă, fiindcă nu mă pot preface că nu aud cît de tristă eşti.

Făcînd un mare efort, Agnes izbuti să spună:

– Iartă-mă, dulceaţă mică.

Vocea răsunase, însă, atît de marcată de angoasă, încît pînă şi ei i se părea stranie.

După cîteva momente de tăcere, Barty spuse:

– Mami, tu mă crezi întotdeauna, nu-i aşa?

– Întotdeauna, zise ea, fiindcă ştia că Barty n-o minţise niciodată.

– Te uiţi la mine?

– Da, îl asigură ea, deşi privirea îi coborîse de la gura lui la mînuţa cu care se prinsese de degetele ei.

– Mami, ţi se pare că sînt trist?

Din obişnuinţă, îşi mută atenţia spre ochii lui, fiindcă, deşi oamenii de ştiinţă susţin că ochii propriu-zişi nu pot exprima nimic, Agnes ştia că tot poeţii au dreptate: ca să îţi dai seama de starea inimii ascunse, trebuie să te uiţi întîi acolo unde savanţii nu admit să se uite deloc.

Întîlni pansamentele respingătoare şi realiză subit că, din cauza dublei enucleări a băiatului, nu va mai putea atît de uşor să-i ghicească dispoziţia sufletească şi gîndurile. Iată, aşadar, o pierdere mai mică, umbrită pînă acum de imensul dezastru. Nemaiputînd citi în ochii lui, Agnes ştia că trebuia să se priceapă mai bine să observe şi să interpreteze toate nuanţele limbajului lui gestual – modificat, de asemenea, prin orbire – şi ale vocii lui, fiindcă implanturile de plastic pictate de mînă nu puteau dezvălui sufletul copilului.

– Ţi se pare că sînt trist? repetă Barty.

Pînă şi abajurul de mătase al veiozei i se părea lui Agnes că lumina prea puternic şi n-o ajuta deloc, aşa că stinse lampa şi spuse:

– Dă-te mai încolo.

Băieţelul îi făcu loc lîngă el.

Zvîrlind pantofii din picioare, Agnes se aşeză lîngă el pe pat, cu spatele rezemat de tăblie şi ţinîndu-l în continuare de mînă. Chiar dacă întunericul din cameră nu era aşa de adînc

ca al lui Barty, Agnes constată că putea să-şi controleze mult mai bine emoţiile, dacă nu-l vedea.

– Cred că eşti trist, băiete. Ascunzi bine totul, dar nu se poate să nu fii trist.

– Dar nu sînt.

– Aiurea, baliverne, cum se zice.

– Nu se zice aşa, replică băiatul, hlizindu-se, care prin lecturile lui aflase nişte cuvinte pe care convenise, împreună cu mama sa, să nu le folosească.

– Poate că nu se spune aşa, dar oricum noi nu acceptăm să rostim ceva mai urît decît baliverne.

– Zău, mami, nu sînt trist. Nu-mi place cum sînt acum, aşa, orb. E... greu.

Glăsciorul lui, melodios ca la toţi copiii, înduioşător prin inocenţa lui, părea prea dulce pentru a vorbi despre nişte lucruri atît de amare.

– Tare greu. Dar tristeţea nu ajută la nimic. Dacă sînt trist nu înseamnă că voi putea vedea din nou.

– Nu, aşa e.

– În afară de asta, sînt orb aici, dar nu sînt orb în toate locurile unde mă aflu.

Din nou, acelaşi lucru.

Enigmatic ca de obicei pe acest subiect, Barty continuă:

– Probabil că nu sînt orb în mai multe locuri decît mă aflu. Mda, fireşte, aş prefera să fiu eu în unul dintre celelalte locuri unde am ochi buni, dar ăsta sînt. Ştii ce?

– Ce?

– Există un motiv pentru care sînt orb în locul acesta, dar nu orb pretutindeni unde mă aflu.

– Care motiv?

– Probabil că aici trebuie să fac un lucru important, pe care nu e nevoie să-l fac pretutindeni unde mă aflu, ceva ce pot face mai bine, dacă sînt orb.

– Cum ar fi?

– Nu ştiu, zise el, după care tăcu cîteva clipe. Tocmai asta va fi partea interesantă.

Era rîndul ei să tacă.

– Scumpete, sînt foarte nedumerită, în continuare.

– Ştiu, mami. Într-o bună zi voi înţelege totul mai bine şi îţi voi explica şi ţie.

– Abia aştept. Aşa cred.

– Şi astea nu sînt baliverne, să ştii.
– Nici n-am crezut că ar fi. Şi ştii ce?
– Ce?
– Te cred.
– În legătură cu tristeţea?
– În legătură cu tristeţea. Chiar nu eşti trist, or asta... mă uluieşte, pur şi simplu, băiete.
– Mi se întîmplă să mă supăr, recunoscu el. Atunci cînd încerc să învăţ cum să fac diverse lucruri pe întuneric. Mă scoate din sărite... Îmi lipsesc enorm diverse chestii. Dar trist nu sînt. Şi nici tu nu trebuie să fii tristă, fiindcă strici totul.
– Promit să încerc. Şi ştii ce?
– Ce?
– Poate că nici n-o să trebuiască să mă chinuiesc prea tare, fiindcă tu îmi uşurezi mult sarcina.
Timp de două săptămîni, în inima lui Agnes fusese un vacarm asurzitor de sentimente şi emoţii, însă acum începea să simtă un fel de pace care, dacă persista, putea lăsa loc bucuriei, într-o bună zi.
– Pot să te mîngîi pe faţă?
– Să mîngîi faţa bătrînei tale mame?
– Tu nu eşti bătrînă.
– Ai auzi de piramide. De pe vremea lor sînt şi eu.
– Baliverne.
Fără să greşească, pe întuneric, cu amîndouă mîinile îi găsi faţa. O dezmierdă pe frunte. Îi trasă conturul ochilor, cu vîrful degetelor. Apoi, nasul, buzele ei. Obrajii.
– Au fost lacrimi, spuse el.
– Au fost, recunoscu ea.
– Dar acum, nu. S-au zvîntat toate. Eşti la fel de frumoasă de mîngîiat, mami, ca şi de privit.
Agnes îi cuprinse amîndouă mîinile şi le sărută.
– Întotdeauna îţi voi cunoaşte faţa, îi promise el. Chiar dacă va trebui să pleci departe şi să lipseşti o sută de ani, îmi voi aminti cum arătai, cum era cînd te mîngîiam.
– Dar nu plec nicăieri, îi făgădui ea.
Îşi dăduse seama după vocea băiatului că acestuia i se făcuse somn.
– E timpul, însă, să pleci în ţara viselor.

Agnes se dădu jos din pat, aprinse lampa şi îl înveli încă o dată pe Barty.

– Spune-ţi rugăciunile în gînd.

– Asta făceam.

Îşi puse pantofii şi rămase lîngă pat cîteva momente, urmărind mişcarea buzelor lui, în timp ce acesta mulţumea pentru toate binecuvîntările şi se ruga ca şi altora să le fie date numai bucurii şi fericire.

Apăsînd din nou pe întrerupătorul veiozei, spuse:

– Noapte bună, tinere prinţ.

– Noapte bună, regină mamă.

Agnes porni spre uşă, se opri şi se întoarse spre el, pe întuneric:

– Copile?

– Hmmmmm?

– Ţi-am spuse vreodată ce înseamnă numele tău?

– Numele meu... Bartholomew? întrebă el, somnoros.

– Nu. Lampion. Unii dintre strămoşii francezi ai tatălui tău fabricau, probabil, lămpi. Lampionul este o lămpiţă cu gaz şi un coş din sticlă colorată. Printre altele, în zilele acelea de demult, felinarele de acest fel se foloseau la trăsuri.

Zîmbind fără frică în întuneric, asculta respiraţia ritmică a băieţelului adormit.

– Tu eşti micul meu lampion, Barty, şopti ea. Tu îmi luminezi calea.

De mult timp nu mai dormise aşa de profund ca în noaptea aceea, profund cum nu se aşteptase să mai poată dormi vreodată, fără vise chinuitoare şi urîte, fără coşmaruri cu copii suferinzi sau cu maşini care se răstoarnă pe ploaie, ori cu mii de frunze moarte, bătute de vînt pe o stradă pustie, fiecare frunză fiind de fapt un valet de pică.

70

O zi crucială pentru Celestina, o seară unică şi noi perspective la orizont: aici începea existenţa la care visase de cînd era mică.

Grupuri-grupuri, oaspeţii care participaseră la vernisaj începură să se retragă, însă pentru Celestina emoţiile evenimentului festiv rămîneau acolo, în liniştea creată în urma lor.

Pe mese, tăvile pe care fusese servită mîncarea erau pline doar de firimituri, şerveţele şi pahare goale din plastic, în care se băuse şampanie.

Celestina fusese prea emoţionată ca să mai poată înghiţi ceva. Ţinuse toată seara în mînă acelaşi pahar cu şampanie, în care nici nu-şi muiase buzele; degetele ei rămăseseră încleştate pe recipient, ca şi cum ar fi fost un colac de salvare.

Acum, colacul ei de salvare era Wally Lipscomb – obstetrician, pediatru, proprietar de case şi bun prieten – care sosise pe la mijlocul petrecerii. În timp ce o asculta pe Helen Greenbaum, care îi prezenta situaţia tablourilor vîndute, Celestina îl strîngea tare de mînă pe Wally, încît, dacă în locul palmei acestuia ar fi fost o cupă fină de şampanie, în mod cert ar fi sfărîmat-o.

Potrivit spuselor lui Helen, pînă la încheierea recepţiei se vînduseră jumătate din picturi, un record pentru galeria de artă. Întrucît expoziţia urma să fie deschisă timp de două săptămîni, Helen prognostica, pînă la sfîrşit, o vînzare totală.

– Acum, din cînd în cînd, se va scrie despre tine, o preveni Helen. Să te aştepţi şi la critici mai cîrcotaşi, furioşi pe optimismul tău.

– Tăticul m-a blindat deja, o linişti Celestina. Cum spune el, arta dăinuie, dar criticii nu sînt decît nişte insecte bîzîitoare, care trăiesc doar o zi de vară.

Viaţa ei era atît de binecuvîntată, încît Celestina ştia că ar putea înfrunta hoarde de lăcuste, darămite cîţiva ţînţari.

La rugămintea lui Tom Vanadium, taxiul îl lăsă la o stradă distanţă de noua sa locuinţă – temporară –, la scurt timp după ora zece seara.

Deşi ceaţa mumifiantă înfăşura în mistere albe chiar şi cele mai banale obiecte şi îmbrăca în anonimitate fiecare cetăţean, Vanadium preferă să se apropie de blocul de apartamente, cu cea mai mare discreţie. Indiferent cît avea să locuiască aici, niciodată, pînă în ultima zi, nu va veni şi

nu va pleca pe uşa din faţă şi nici măcar prin garajul de la subsol.

Se îndreptă pe o mică alee spre intrarea de serviciu a clădirii, de la care avea cheia, spre deosebire de toţi ceilalţi chiriaşi. Descuie uşa de fier şi intră într-un mic vestibul cu pereţi cenuşii şi un linoleum cu picăţele albastre.

În stînga, o uşă accesibilă cu cheia pe care o avea deja în mînă ducea la scara din spate. În dreapta: un ascensor de serviciu, pentru care i se dăduse o cheie separată.

Urcă pînă la al treilea dintre cele cinci etaje, cu liftul de serviciu, pe care ceilalţi chiriaşi aveau voie să-l folosească doar atunci cînd se mutau, fie la venire, fie la plecare, sau cînd îşi cumpărau mobilă. Fiind prea circulat, celălalt ascensor, din partea din faţă a clădirii, nu corespundea scopurilor lui.

Apartamentul de la etajul trei, situat exact deasupra locuinţei lui Enoch Cain, fusese închiriat de către Simon Magusson, prin firma lui, imediat ce se externase, în martie 1966, adică în urmă cu 22 de luni.

Pînă în momentul cînd această operaţie se va încheia, iar diabolicul Cain va fi adus în faţa unei forme de justiţie, Simon va cheltui, probabil, cam douăzeci-douăzeci şi cinci la sută din onorariul încasat pentru stabilirea responsabilităţii în chestiunea morţii lui Naomi. Avocatul punea mare preţ pe demnitatea şi reputaţia lui.

Şi, cu toate că ar fi negat acest lucru, ba chiar ar fi glumit spunînd că, pentru orice avocat, conştiinţa este o răspundere, Simon avea un fel de busolă morală. Cînd se aventura prea departe pe o traiectorie greşită, acul acela magnetizat din sufletul lui îl conducea înapoi de pe tărîmul celor rătăciţi.

Apartamentul fusese dotat doar cu două scaune tapiţate pliante şi o saltea goală, în camera de zi. Salteaua era pusă direct pe jos, fără vreun suport de pat sau somieră.

În bucătărie, se aflau un aparat de radio, un prăjitor de pîine, o cafetieră, două rînduri de tacîmuri ieftine, cîteva farfurii neasortate, castroane şi căni, precum şi un frigider plin cu gustări reci şi gogoşi dulci.

Condiţiile acestea spartane erau pe gustul lui Vanadium. Sosise din Oregon, în seara precedentă, cu trei valize pline de haine şi lucruri personale. Spera ca această combinaţie

604416

unică de muncă de detectiv şi de război psihologic, pe care era decis să o aplice, să îi permită să îl prindă în cursă pe Cain, cam într-o lună, pînă ca dotările minime de aici să înceapă să i se pară prea austere chiar şi lui, pentru care orice încăpere ceva mai mobilată decît o chilie de călugăr era deja barocă. Poate că o lună pentru sarcina propusă reprezenta un termen prea optimist. Pe de altă parte, avusese timp suficient ca să pună la punct o strategie.

Folosind acest apartament drept bază, Nolly şi Kathleen lansaseră mici atacuri în prima fază a războiului, inclusiv serenadele fantomatice. Lăsaseră curat în urma lor. Într-adevăr, singurul indiciu că trecuseră pe-acolo era un tub de pastă de dinţi uitat pe pervazul ferestrei din living.

Telefonul funcţiona. Vanadium formă numărul administratorului clădirii, Sparky Vox. Sparky avea un apartament pe palierul superior al subsolului cu nouă niveluri, lîngă intrarea în garaj.

La vreo şaptezeci şi ceva de ani, dar viguros şi glumeţ, lui Sparky îi plăcea să-şi mai facă de cap, uneori, la Reno, unde storcea de monede jocurile mecanice şi îşi încerca norocul la cîteva partide de 21. Cecurile lunare de la Simon, scutite de impozit, erau primite cu recunoştinţă şi aveau rolul de a garanta cooperarea bătrînului în conspiraţie.

Sparky nu era soi rău şi nici nu se lăsa uşor cumpărat, iar dacă i s-ar fi cerut să toarne pe oricare alt chiriaş, decît Cain, probabil că n-ar fi făcut-o, nici pentru toţi banii din lume. Nu-l putea suferi, însă, pe Cain, care i se părea „ciudat şi sinistru ca un maimuţoi sifilitic".

Pe Vanadium îl frapă comparaţia cu maimuţoiul sifilitic, părîndu-i-se bizară, deşi se dovedi, pînă la urmă, că era o evaluare serioasă, bazată pe experienţă. Pe la vîrsta de cincizeci de ani, Sparky lucrase ca mecanic şef la un laborator de cercetări medicale, unde – printre alte proiecte –, nişte maimuţe fuseseră infectate intenţionat cu sifilis, pentru a putea fi studiate ulterior pe tot parcursul vieţii lor. În fazele terminale, unele dintre primate căpătau un comportament exagerat şi revoltător, pregătindu-l într-un fel pe Sparky pentru întîlnirea lui viitoare cu Enoch Cain.

În seara precedentă, în apartamentul de la subsol al administratorului, împărţind amîndoi o sticlă de vin, Sparky

îi povestise lui Vanadium nenumărate poveşti fioroase despre Cain: Seara cînd s-a împuşcat în degetul de la picior. Ziua cînd a fost salvat dintr-o transă provocată prin meditaţie, la care se adăugase şi blocarea vezicii urinare, ziua în care iubita lui psihopată a adus un porc pitic în apartamentul lui Cain, cînd acesta era plecat, şi l-a îndopat cu laxative, închizîndu-l în dormitor...

După cîte suferise din cauza lui Cain, Tom Vanadium se surprinse rîzînd, totuşi, de toate aceste relatări savuroase despre păţaniile neplăcute prin care trecuse ucigaşul de nevastă. Într-adevăr, rîsul i se păruse o lipsă de respect faţă de memoria Victoriei Bressler şi a lui Naomi, iar Vanadium oscila, acum, între dorinţa de a auzi şi alte povestiri, pe de o parte, şi sentimentul că orice valoare de amuzament depistată într-un om ca Junior Cain ar lăsa o pată pe suflet, pe care nici un fel de penitenţă nu ar mai putea-o şterge vreodată.

Sparky Vox – cu mai puţine cunoştinţe de teologie şi filozofie decît musafirul său, dar cu o profunzime spirituală pe care orice iezuit foarte educat nu putea decît să o admire, fie şi cu părere de rău – îl ajutase pe Vanadium să scape de aceste mustrări de conştiinţă. „Problema este că filmele şi cărţile fac ca răul să pară senzaţional, palpiptant, cînd de fapt lucrurile nu stau deloc aşa. Răul e plictisitor, deprimant şi stupid. Toţi criminalii umblă după senzaţii tari, dar ieftine şi după bani nemunciţi, iar cînd le obţin, nu-şi doresc decît aceleaşi lucruri, iarăşi şi iarăşi. Sînt oameni găunoşi, goi pe dinăuntru, anoşti, care n-ar fi în stare să-ţi ofere nici cinci minute de conversaţie interesantă, dacă ai avea oribilul noroc de a te trezi la o petrecere înţesată de ei. Poate că unii dintre ei au o inteligenţă de maimuţă, în unele momente, dar deştepţi nu sînt aproape niciodată. În mod cert, Dumnezeu vrea ca noi să rîdem de aceşti imbecili, fiindcă dacă nu rîdem de ei, atunci, într-un fel sau altul, îi respectăm. Dacă nu îţi baţi joc de un nemernic ca Junior Cain, dacă ţi-e prea frică de el sau dacă doar îl priveşti cu un aer foarte solemn, atunci înseamnă că îi acorzi mai mult respect, decît consider eu că ar fi permis. Mai vrei un pahar cu vin?“

Acum, după douăzeci şi patru de ore de la acea discuţie, cînd Sparky răspunse la telefon şi auzi vocea lui Tom

Vanadium, zise: „Ţi-e urît singur? Mai am o sticlă de Merlot, soră cu aia de ieri."

– Mulţam, Sparky, dar în seara asta, nu. Mă gîndesc să arunc o privire la etajul de jos, dacă bătrînul Nouă-degete-de-la-picioare nu-i imobilizat acasă, cu vreun nou blocaj de vezică.

– Ultima oară cînd m-am uitat, nu i-am văzut maşina. Stai să mai verific o dată.

Sparky puse receptorul jos şi se duse să se convingă în garaj. Cînd se întoarse, zise:

– Nooo, e plecat. Cînd chefuieşte, vine foarte tîrziu.

– Dar îl auzi cînd se întoarce?

– Da, dacă îmi propun asta.

– Dacă apare în următorul ceas, sună-mă la el în apartament, ca să spăl putina.

– S-a făcut. Uită-te bine la tablourile alea pe care le colecţionează. Lumea dă bani grei pe ele, chiar şi oamenii care nu sînt simintiţi la cap.

Wally şi Celestina se duseră să cineze la restaurantul armenesc, de unde el cumpărase mîncare pentru acasă, în ziua aceea din 1965, cînd le scăpase, pe ea şi pe Angel, de persecuţiile lui Neddy Gnathic. Feţe de masă roşii, veselă albă, lambriuri din lemn închis la culoare, mănunchiuri de lumînări în pahare roşii pe fiecare masă, miros de usturoi, ardei prăjiţi şi mîncăruri gustoase – plus un personal simpatic, format în mare parte din familia patronilor – creau o atmosferă adecvată pentru conversaţie intimă şi pentru celebrare, iar Celestina spera să aibă parte de ambele, întrucît ziua aceasta promitea să fie crucială din mai multe puncte de vedere.

Ultimii trei ani îi oferiseră şi lui Wally multe motive de sărbătorire. După ce vînduse cabinetul medical şi făcuse o pauză de opt luni de la programul de şaizeci de ore pe săptămînă, îndurat atîta vreme, îşi oferise serviciile medicale, pe gratis, săptămînal, timp de douăzeci şi patru de ore, la o clinică pediatrică, îngrijind copii nevoiaşi. Trudise din greu toată viaţa şi făcuse economii cu multă conştiinciozitate, aşa că acum se putea concentra doar asupra activităţilor care îi furnizau cele mai mari satisfacţii.

Fusese ca o mană cerească pentru Celestina, avînd în vedere că dragostea lui pentru copii şi un nou spirit jucăuş pe care şi-l descoperise fuseseră revărsate asupra lui Angel. Pentru aceasta, el era unchiul Wally, pe care îl alinta cu tot felul de apelative nostime: Waddling Wally, Wobbly Wally, Wally Walrus, Wally Werewolf. Wally Wit Duh Funny Accents. Wiggle-Eared Wally. Whistling Wally. Wrangler Wally. Da, el era Good Gooly Wally the Friend of All Polliwogs. Angel îl adora, îl *adora,* iar el n-ar fi putut s-o iubească mai mult nici dacă ar fi fost unul dintre fiii lui morţi. Supraaglomerată din cauza cursurilor la facultate, a slujbei ca ospătăriţă, a pictatului, Celestina putea conta oricînd pe Wally, care avea priceperea necesară pentru a se ocupa de educaţia fetiţei. Wally nu era numai unchiul onorific al lui Angel, ci şi tatăl ei, în toate sensurile, cu excepţia celui legal şi biologic; nu era numai medicul ei, ci şi un înger păzitor, care se frămînta la cea mai banală febră şi îşi făcea griji, gîndin-du-se la vulnerabilitatea unui copil în faţa lumii.

– Eu plătesc, insistă Celestina, cînd se instalară. Sînt acum o artistă de succes, cu un număr neştiut de critici, care abia aşteaptă să mă sfîşie.

Wally înşfăcă lista de vinuri, pînă ca Celestina să apuce să se uite pe ea.

– Dacă tu plăteşti, atunci am să comand tot ce costă mai mult, indiferent ce gust ar avea.

– Mi se pare rezonabil.

– Chateau Le Bucks, 1886. Cu suma indicată aici, putem bea o sticlă din asta sau poţi să-ţi cumperi maşină nouă, însă, eu unul, consider că setea primează în faţa mijlocului de transport.

– L-ai văzut pe Neddy Gnathic?

– Unde? zise el, uitîndu-se în jur, prin restaurant.

– Nu, la recepţie.

– Dar n-a fost!

– După cum se purta acolo, ai fi jurat că ne găzduise pe mine şi pe Angel, ferindu-ne de cele mai oribile intemperii, cînd de fapt ne-a dat pe uşă afară, lăsîndu-ne să îngheţăm sloi.

Amuzat, Wally spuse:

– Vouă, artiştilor, vă place mult să dramatizaţi – sau poate uit eu de viscolul din San Francisco, din 1965?

– Cum, nu-ţi aduci aminte că se schia pe Lombard Street?

– Oh, da, mi-amintesc acum. Urşi polari devorînd turişi în Union Square, haite de lupi bîntuind printre vile.

Faţa lui Wally Lipscomb, lungă şi îngustă ca întotdeauna, nu mai semăna deloc cu mutra aceea acră de cioclu, pe care o avusese cîndva, ci mai degrabă cu o mască de cauciuc, cum folosesc clovnii la circ, cînd îţi provoacă rîsul, fie încruntîndu-se exagerat, fie rînjind prosteşte. Celestina vedea acum o căldură sufletească, acolo unde cîndva văzuse nepăsare, vulnerabilitate, unde cîndva văzuse o inimă blindată, mari speranţe, unde cîndva văzuse deznădejde; vedea bunătatea şi amabilitatea, acolo unde existaseră dintotdeauna, însă în cantităţi mult mai generoase, acum. Iubea acest chip cu trăsături lungi şi înguste, fără pretenţii, minunat, şi îl iubea pe bărbatul care avea acest chip.

Existau atîtea argumente împotriva ideii că ar putea forma un cuplu fericit. În această eră, cînd se presupune că rasa nu mai contează, pare uneori să conteze tot mai mult, de la an la an. Şi vîrsta conta, iar la cincizeci de ani, Wally era mai mare decît ea cu douăzeci şi şase de ani, adică suficient cît să-i poată fi tată, aşa cum tatăl ei, calm, dar pertinent – şi în mod repetat! – nu ar omite să remarce. El era foarte şcolit, cu multiple titluri medicale, pe cînd ea urmase doar facultatea de arte plastice.

Şi, totuşi, chiar dacă obstacolele ar fi fost de două ori mai mari, venise momentul să exprime în cuvinte ceea ce simţeau unul pentru celălalt şi să decidă ce aveau de gînd să facă în această privinţă. Celestina ştia că dragostea pe care i-o purta Wally era profundă, intensă şi promiţătoare de pasiune, ca şi iubirea ei pentru el; din respect pentru ea şi poate fiindcă bărbatul acesta duios se îndoia de dezirabilitatea lui, Wally încerca să ascundă adevărata forţă a sentimentelor lui, ceea ce era convins că şi reuşise, deşi în realitate radia de dragoste. Sărutările lui pe obraz, cîndva ca de la frate la soră, mîngîierile lui, privirile lui admirative continuau să fie caste, însă tot mai tandre o dată cu trecerea timpului; iar cînd o ţinea de mînă – ca la galeria de artă, în această seară – fie ca o dovadă

de susţinere sau doar pentru a o proteja cînd traversau vreo stradă aglomerată, se putea spune că dragul de Wally se topea de dor, cum mai văzuse Celestina în şcoala generală, cînd băieţi de treisprezece ani, cu priviri pline de cea mai pură adoraţie, rămîneau încremeniţi şi muţi din cauza conflictului dintre alean şi lipsa de experienţă. De trei ori, în ultima vreme, i se păruse că Wally avea să-şi mărturisească sentimentele, aşteptîndu-se probabil s-o surprindă, dacă nu chiar s-o şocheze, însă niciodată nu se ivise un moment prielnic.

Pentru ea, suspansul care se intensifică pe parcursul cinei nu prea avea de-a face cu întrebarea dacă Wally o va cere sau nu de nevastă, fiindcă, în cazul în care el nu aducea în discuţie subiectul de data asta, ea era decisă să preia iniţiativa. În schimb, Celestina era încordată, fiindcă nu ştia dacă Wally se aştepta să o determine să se culce cu el doar fiindcă îi declara că o iubea.

În această privinţă, era foarte indecisă. Îl dorea, voia s-o ţină în braţe şi s-o dezmierde, să-l satisfacă şi să o satisfacă. Numai că, totodată, era fiică de pastor: ideea de păcat, cu toate consecinţele lui, era poate mai puţin înrădăcinată în unele fiice de bancheri sau brutari, decît în fata unui cleric baptist. Celestina reprezenta un anacronism în această eră a sexului facil, virgină, fiindcă aşa alesese ea, şi nu din lipsă de ocazii. Deşi citise recent un articol dintr-o revistă, care susţinea că şi în această epocă a amorului liber, patruzeci şi nouă dintre mirese sînt virgine în ziua nunţii, Celestina tot nu credea că aceasta era situaţia şi presupunea că dăduse întîmplător peste o publicaţie care visa la lumi caste, altele decît realitatea crudă de acum. Nu era deloc o mironosiţă, dar nici o mare risipitoare, or onoarea ei era o comoară care nu trebuia disipată nesăbuit. Onoarea! Parcă ar fi o fecioară de pe vremuri, suferind într-un vechi castel, în aşteptarea lui Sir Lancelot. Nu sînt numai virgină, sînt un monstru! Dar şi lăsînd deoparte, cîteva momente, ideea de păcat, pornind de la ipoteza că onoarea de fecioară e demodată ca un jupon cu sîrmă, Celestina tot prefera să aştepte, să savureze gîndul intimităţii, să lase aşteptarea înfrigurată să se înfiripe şi să înceapă viaţa lor conjugală împreună, fără nici cea mai mică posibilitate de regret. Cu toate acestea, decisese că, dacă el

era pregătit să îi împărtăşească dragostea, cum fusese pe punctul de a face de trei ori deja, atunci va lăsa şi ea deoparte toate prejudecăţile în numele iubirii şi se va cuibări lîngă trupul lui, dăruindu-se toată.

De două ori în timpul cinei, Wally s-a apropiat oarecum de Subiect, însă imediat apoi l-a evitat, de fiecare dată născocind ceva fără relevanţă sau povestind vreo nostimadă de-a lui Angel.

Mai aveau fiecare doar cîte o înghiţitură de vin şi studiau deja meniul de deserturi, cînd Celestina începu să se întrebe dacă, în ciuda tuturor instinctelor şi a indiciilor, nu se înşelase, totuşi, în privinţa sentimentelor lui Wally. Semnele păreau clare, dar dacă radiaţia lui nu însemna dragoste, atunci însemna că era periculos de radioactiv – dar, totuşi, poate se înşela. Era o femeie cu multă intuiţie, chiar sofisticată în anumite privinţe, cu percepţiile crude ale unui adevărat artist; totuşi, în problemele de iubire, era o inocentă, poate chiar mai naivă decît realiza ea. În timp ce parcurgea lista de prăjituri, tarte şi îngheţate de casă, pe Celestina o cuprindeau tot mai multe îndoieli, iar cînd începu să o obsedeze ideea că poate Wally nu o iubea aşa, dori cu desperare să afle, să pună capăt suspansului, fiindcă dacă ea nu însemna pentru el ceea ce el însemna pentru ea, atunci tăticul va trebui să accepte convertirea ei la catolicism, fiindcă ea şi Angel vor trebui să îşi vindece rănile sufleteşti la mănăstire.

Aşadar, citind în continuare despre tot felul de dulciuri, suspansul deveni insuportabil, îndoielile prea insidioase, aşa că, la un moment dat, Celestina ridică privirea şi zise, cu un fel de mînie copilărească în voce, care nu-i convenea deloc:

– Poate că nu e locul, poate că nu e momentul, acum, sau poate e momentul, dar nu e locul, sau locul, dar nu momentul, sau poate momentul şi locul sînt în regulă, dar vremea de afară nu e potrivită, nu ştiu – Oh, Doamne, îndură-te – însă efectiv trebuie să ştiu dacă poţi, dacă eşti, ce simţi, dacă simţi, adică, dacă crezi că ai putea simţi...

În loc să se holbeze la ea, ca şi cum ar fi fost posedată de vreun demon gîngav, Wally scoase repede din buzunar o cutiuţă şi o întrebă pe şleau:

– Vrei să te măriţi cu mine?

O lovi pe Celestina cu marea întrebare, *uriaşa* întrebare, exact cînd se oprise din bîlbîială ca să tragă adînc aer în piept, la care inhalarea aceasta panicată i se opri în piept, cu atîta îndărătnicie, încît simţea că va avea nevoie de medicii de la ambulanţă ca să mai poată respira din nou, însă atunci Wally deschise cutia, dezvăluind un superb inel de logodnă, la vederea căruia răsuflarea înţepenită explodă din ea, iar apoi putu respira perfect, deşi se smiorcăia şi scîncea şi se ştergea la ochi. „Te iubesc, Wally."

Zîmbind cu gura pînă la urechi, dar cu o undă ciudată de îngrijorare întipărită pe faţă, pe care Celestina o sesiza şi aşa, printre lacrimi, Wally zise:

– Asta înseamnă că... da?

– Mă întrebi dacă te voi iubi mîine, poimîine, veşnic? Sigur, veşnic, Wally, pentru totdeauna.

– Te întrebam dacă te măriţi cu mine?

– Dar nu asta m-ai întrebat? exclamă ea, din nou contrariată.

– Şi asta mi-ai răspuns?

– Oh! făcu ea, tamponîndu-se la ochi cu podul palmelor. Stai! Hai să mai încercăm o dată. Pot să mă descurc mai bine, sînt convinsă de asta.

– Şi eu la fel.

Wally închise capacul cutiuţei. Respiră adînc. Deschise din nou cutia:

– Celestina, cînd te-am cunoscut, inima mea bătea, dar era moartă. Era rece inima mea. Credeam că nu se va mai încălzi niciodată, însă datorită ţie, e caldă acum. Mi-ai redat viaţa, iar acum vreau să-ţi dăruiesc ţie toată viaţa mea. Vrei să te măriţi cu mine?

Celestina întinse mîna stîngă, care îi tremura aşa de rău, încît era să răstoarne paharele de vin:

– Da, vreau.

Nici unul dintre ei nu era conştient de faptul că idila lor, cu toate stîngăcia şi splendoarea ei, concentrase atenţia tuturor celor prezenţi în restaurant. Ovaţiile care izbucniră cînd Celestina acceptă propunerea lui de a-i deveni soţie o făcură să tresară; fără să vrea, lovi inelul din mîna lui Wally, tocmai cînd acesta încerca să i-l pună pe deget. Inelul sări de cîteva ori pe masă, amîndoi bîjbîind după el, Wally îl prinse, iar de

data asta era logodită cum se cuvine, în aplauze şi rîsete frenetice.

Desertul li se oferi gratis, din partea casei. Ospătarul le aduse cele mai savuroase dulciuri din meniu, scutindu-i de necesitatea de a lua două mici decizii, după ce luaseră una atît de mare.

După ce se servi cafeaua, cînd Celestina şi Wally nu mai erau centrul atenţiei, el arătă spre farfuriile cu desert înşirate pe masă, zîmbi şi spuse:

– Aş vrea doar să ştii, Celie, că dulciurile astea îmi vor ajunge pînă ne vom căsători.

Era uimită şi impresionată.

– Am rămas o înapoiată, ca în secolul al XIX-lea. Cum de ţi-ai dat seama ce e în mintea mea?

– E şi în inima ta, or oricine poate vedea tot ce se petrece în inima ta. Tatăl tău va vrea să ne căsătorească?

– Da, după ce îşi va recăpăta cunoştinţa.

– Vom avea o nuntă grandioasă.

– Nu trebuie să fie grandioasă, zise ea, cu o privire seducătoare, dar dacă tot va trebui să aşteptăm, hai să facem nunta mai repede.

Tom Vanadium împrumutase de la Sparky un şperaclu, cu care putea deschide uşa de la apartamentul lui Cain, dar prefera să nu îl folosească, dacă reuşea să intre prin spate. Cu cît umbla mai puţin pe holurile frecventate de locatari, cu atît avea mai multe şanse de a-şi ascunde, faţă de Cain, prezenţa corporală, întreţinînd ideea de strigoi. Dacă prea mulţi chiriaşi apucau să-i vadă faţa memorabilă însemna să devină un subiect de discuţie printre vecini, or apărea riscul ca ucigaşul de nevastă să dibuiască adevărul.

Ridică fereastra de la bucătărie şi ieşi afară, pe palierul ieşirii de incendiu. Simţindu-se ca un văr zglobiu al Fantomei de la Operă, dotat cu cicatricele fioroase din recuzită, chiar dacă nu şi cu glasul adecvat, Vanadium coborî două trepte pe scara de fier, prin noaptea ceţoasă, pînă la bucătăria de la apartamentul lui Cain.

Toate ferestrele care se deschideau spre ieşirea de incendiu constau dintr-un strat dublu de sticlă şi plasă de sîrmă, pentru a împiedica accesul hoţilor. Tom Vanadium cunoştea toate

şiretlicurile marilor spărgători, însă nu era nevoie să recurgă la ele, pentru a intra aici.

În timpul acţiunii de curăţenie, instalare a unui nou covor şi zugrăvire, care avusese loc după îndepărtarea porcuşorului diareic lăsat liber de una dintre iubitele nemulţumite ale lui Cain, ucigaşul de nevastă stătuse cîteva nopţi la hotel. Nolly profitase de ocazie ca să-l aducă pe asociatul lui, James Hunnicolt – Jimmy Gadget – la faţa locului, ca să monteze un dispozitiv exterior invizibil de deschidere a ferestrei.

Aşa cum fusese instruit, Vanadium pipăi peretele din dreapta ferestrei, pînă ce localiză un ţăruş de oţel cu diametrul cam de un centimetru, ieşit în afară cam cu doi centimetri şi jumătate. Ţăruşul avea nişte şanţuri, ca să poată fi apucat mai uşor. Trebuia să tragi cu forţă şi insistent, pînă ce zăvorul se desfăcea pe partea dinăuntru a ferestrei.

Încăperea aceasta nu dădea spre strada pe care Cain urma să intre în clădire, aşa că Vanadium aprinse luminile. Timp de cincisprezece minute, inspectă conţinutul banal al bufetelor, fără să caute nimic în mod special, ci doar făcîndu-şi o idee de felul în care trăia suspectul – şi, trebuia să recunoască, sperînd să găsească un obiect care să faciliteze condamnarea, cum ar fi fost un cap tăiat pus la congelator sau măcar un kilogram de marijuana, învelit în plastic, la frigider.

Nu găsi nimic interesant, stinse lumina şi se mută în living. Dacă Junior Cain venea acasă, putea ridica privirea din stradă, constatînd că lampa era aprinsă aici, aşa că Vanadium recurse la o mică lanternă, umbrind mereu lentila cu una dintre palme.

Nolly, Kathleen şi Sparky îl pregătiseră în privinţa Femeii Industriale, însă cînd fasciculul de lumină al lanternei se reflectă în faţa făcută din furci şi palete de ventilator, Vanadium tresări îngrozit. Fără să-şi dea seama ce făcea, se închină.

Automobilul alb, marca Buick, plutea printre valurile de ceaţă, aidoma unei corăbii fantomă brăzdînd o mare fantomatică.

Wally şofa încet, prudent, cu toată responsabilitatea la care te poţi aştepta de la un obstetrician, pediatru şi proaspăt logodnic. Drumul pînă acasă, pe Pacific Heights, dură de

două ori mai mult decît pe vreme frumoasă şi fără legăminte de logodnă.

O ruga pe Celestina să stea cuminte pe scaunul ei şi să îşi pună centura de siguranţă, însă ea ţinea morţiş să se ghemuiască lîngă el, de parcă ar fi fost o liceeană, iar el un adolescent îndrăgostit.

Deşi aceasta era, poate, cea mai frumoasă zi din viaţa Celestinei, nu lipsea totuşi o notă de melancolie. Nu putea să nu se gîndească la Phimie.

Fericirea poate creşte din tragedii imense, cu o asemenea vigoare, încît dă naştere unor flori uluitoare şi unei vegetaţii luxuriante. Această constatare profundă îi servea Celestinei drept sursă primară de inspiraţie pentru tablourile ei şi ca dovadă a graţiei acordate în această lume, care ne dă nouă posibilitatea să percepem şi să fim susţinuţi de promisiunea unei bucurii supreme ce va veni.

Din umilinţa, teroarea, suferinţa şi moartea lui Phimie, venise Angel, pe care Celestina, iniţial, dar pentru foarte scurt timp, o urîse, dar pe care o iubea acum mai mult decît pe Wally, mai mult decît se iubea pe sine sau mai mult decît viaţa însăşi. Phimie, prin Angel, o adusese pe Celestina atît spre Wally, cît şi spre o înţelegere mai profundă a sensului sugerat de tatăl lor cînd vorbea despre această zi crucială, o înţelegere care dădea forţă picturilor ei şi care îi impresiona atît de profund pe oamenii care vedeau şi cumpărau arta ei.

Nici o zi din viaţa cuiva, propovăduia tatăl ei, nu este o zi lipsită de evenimente, nu există zi fără un înţeles profund, indiferent cît de anost şi plictisitor ar părea acesta, indiferent dacă eşti cusătoreasă sau regină, lustragiu sau star de cinema, un filozof renumit sau un copil bolnav de sindromul Down. Fiindcă în fiecare zi din viaţa ta, există ocazii de a face mici amabilităţi celorlalţi, atît prin acte conştiente de voinţă, cît şi prin plide involuntare. Fiecare gest mărunt de bunătate – fie numai şi vorbe de încurajare, atunci cînd sînt necesare, faptul că îţi aminteşti ziua de naştere a cuiva, un compliment care aduce zîmbetul pe buze – reverberează peste distanţe imense în spaţiu şi timp, influenţînd vieţi necunoscute celor care, prin mărinimia lor, au fost sursa acestui bun ecou, fiindcă bunătatea se transmite şi se dezvoltă de fiecare dată cînd este transmisă mai departe, pînă cînd o simplă curtoazie

devine un act de curaj altruist, peste mulţi ani şi la mari depărtări. Tot la fel, fiecare mică răutate, fiecare expresie nesăbuită de ură, fiecare gest de invidie şi amărăciune, indiferent cît ar fi de meschin, poate inspira altele, şi este prin urmare sămînţa care produce în final fructul răului, otrăvind oameni pe care nu i-ai întîlnit şi nici nu-i vei întîlni vreodată. Toate vieţile omeneşti sînt îngemănate profund şi strîns – cei morţi, cei vii, generaţiile ce vor veni –, încît soarta tuturor este soarta fiecăruia, iar speranţa omenirii rezidă în fiecare inimă şi în fiecare pereche de mîini. Prin urmare, după fiecare eşec, sîntem obligaţi să ne luptăm iarăşi ca să reuşim, şi cînd sîntem confruntaţi cu sfîrşitul unui lucru, trebuie să construim ceva nou şi mai bun, din cenuşă, cum am face din durere şi suferinţă, trebuie să urzim speranţă, fiindcă fiecare dintre noi este un fir crucial pentru rezistenţa – poate chiar supravieţuirea – tapiseriei umane. Fiecare oră din fiecare zi conţine potenţialuri, adesea necunoscute, de a afecta lumea, încît zilele măreţe după care noi, în nemulţumirea noastră, tînjim atît de des, sînt deja cu noi; toate zilele măreţe şi toate posibilităţile palpitante se combină întotdeauna în această zi crucială.

Sau, cum spunea adesea tatăl ei, ironizîndu-şi singur elocinţa retorică: „Însenineză colţul unde te afli şi vei lumina lumea".

– Bartholomew? întrebă Wally, pilotînd printre bacnuri de nori legaţi de pămînt.

Surprinsă, Celestina zise:

– Doamne, ce straniu eşti. Cum poţi să ştii la ce mă gîndesc eu?

– Ţi-am spus deja – în inima ta poţi citi totul, ca într-o carte.

În predica aceea, care îi adusese un moment de faimă, de care mai mult îi fusese parcă jenă, tăticul folosise viaţa lui Bartholomew pentru a ilustra ideea că fiecare zi din fiecare viaţă are o importanţă profundă. Se poate argumenta că Bartholomew este cel mai obscur dintre cei doisprezece ucenici. Unii ar spune că Iuda Lebbaeus este mai puţin cunoscut, alţii chiar l-ar putea indica pe Toma necredinciosul. Bartholomew, însă, este mai puţin important decît Petru, Matei, Ioan şi Filip. Declarînd că Bartholomew era cel mai

obscur dintre cei doisprezece, tăticul urmărea să redea cu detalii vii felul în care acţiunile apostolului, aparent neînsemnate la momentul respectiv, rezonaseră prin istorie, prin sute de milioane de vieţi – iar apoi voia să afirme că viaţa oricărei menajere care asculta predica lui, viaţa fiecărui mecanic auto, a fiecărui profesor, a fiecărui şofer de camion, a fiecărei chelneriţe, a fiecărui doctor, a fiecărui paznic, este la fel de importantă ca şi viaţa rezonantă a lui Bartholomew, deşi fiecare dintre aceştia sălăşluieşte dincolo de lampa faimei şi trudeşte fără aplauzele mulţimilor.

La sfîrşitul celebrei predici, tatăl Celestinei le urase tuturor oamenilor de bine ca în viaţa lor să cadă o ploaie de efecte benigne de la faptele blînde şi altruiste ale nenumăraţilor Bartholomew, pe care nu i-au întîlnit niciodată. Şi îi asigură pe cei care sînt egoişti sau invidioşi sau lipsiţi de compasiune, sau care de fapt săvîrşesc acte foarte malefice, că faptele acestea se vor întoarce asupra lor, amplificate neînchipuit, fiindcă sînt în contradicţie cu scopul vieţii. Dacă spiritul lui Bartholomew nu poate intra în inimile lor, ca să-i schimbe, atunci îi va găsi şi le va aplica teribila judecată pe care o merită.

– Am ştiut, spuse Wally, frînînd la un semafor, că te gîndeşti la Phimie acum şi că, gîndindu-te la ea, vei ajunge la cuvintele tatălui tău, fiindcă, oricît de scurtă ar fi fost viaţa ei, Phimie a fost un Bartholomew. Şi-a lăsat amprenta.

Phimie trebuia onorată acum cu rîsete, nu cu lacrimi, fiindcă viaţa ei îi lăsase Celestinei atît de multe amintiri de bucurie, precum şi bucurie personificată în Angel. Ca să-şi alunge plînsul, Celestina spuse:

– Ştii, Clark Kent ce eşti tu, noi femeile avem nevoie de micile noastre secrete, de gîndurile noastre intime. Dacă într-adevăr ţi-este aşa de uşor să citeşti în inima mea, atunci cred că o să încep să port sutiene de plumb.

– Mda, sună cam neconfortabil.

– Nu te teme, iubitule. O să am grijă să le poţi desface uşor.

– Aha, vezi, şi tu îmi citeşti gîndurile! E mai înspăimîntător decît cititul sentimentelor. Poate că, de fapt, fiică de pastor rimează cu vrăjitoare.

– Poate. Aşa că mai bine să nu mă superi niciodată.
Verde la semafor. Acum, direct spre casă.

Cu Rolexul recuperat şi prins la loc pe încheietura mîinii, Junior Cain îşi conducea Mercedesul cu reţinere care necesita mai mult autocontrol decît era el capabil, chiar şi cu îndrumarea lui Zedd.

Clocotea de ură, încît îi venea să se repeadă ca bolidul pe străzile în pantă ale oraşului, ignorînd toate semafoarele şi indicatoarele de circulaţie, ca şi cum s-ar mai fi putut răcori de la atîta viteză. Îi venea să dea iama printre trecătorii neatenţi, să le frîngă oasele şi să-i răstoarne de-a dura.

Atît de încins şi încălzit era de furie, încît ar fi trebuit ca maşina, prin transmitere termică directă de la mîinile lui pe volan, să fi scăpărat roşie în noaptea de ianuarie şi să fi croit tunele de aer fierbinte prin ceaţa rece. Ranchiună, virulenţă, acrimonie, vehemenţă: toate cuvintele învăţate cu scopul de a se autoperfecţiona îi erau de prisos acum, fiindcă nici unul nu reda nici cea mai mică fărîmă din furia lui, care se umfla vastă şi incandescentă ca soarele, cu mult mai formidabilă decît vocabularul lui îmbogăţit cu asiduitate.

Din fericire, ceaţa rece nu se topea din jurul Mercedesului, considerînd că facilita urmărirea Celestinei. Negura învăluia Buickul alb în care se afla aceasta, sporind şansele ca Junior să îi piardă urma, însă masca totodată şi Mercedesul, garantînd că ea şi prietenul ei nu vor realiza că cele două faruri din spate erau mereu de la acelaşi vehicul.

Junior n-avea habar cine era individul care conducea Buickul, însă îl ura pe imbecilul acesta lung şi deşirat, fiindcă îşi imagina că tipul o regula pe Celestina, care nu s-ar fi regulat cu nimeni, decît cu Junior, dacă l-ar fi cunoscut pe el întîi, pentru că, la fel ca şi soră-sa, la fel ca toate femeile, l-ar considera irezistibil. Considera că avea prioritate asupra ei, din cauza relaţiei lui cu familia; el era, în fond, tatăl bastardului surorii ei, ceea ce însemna că erau rude.

În capodopera lui *Frumuseţea turbării: Canalizează-ţi furia şi fii învingător,* Zedd explică faptul că orice om pe deplin evoluat este capabil să se înfurie pe o persoană sau pe un lucru şi, instantaneu, să redirijeze această furie către un

alt individ sau lucru, cu scopul de a obține dominare, control sau orice alt țel urmărit. Furia nu trebuie să fie un sentiment care să crească treptat din nou la fiecare nouă cauză justificabilă, ci trebuie ținută în inimă și cultivată, sub control dar susținută, astfel încît să poată fi exploatată la nevoie *instantaneu,* indiferent dacă a fost sau nu o provocare.

Aferat, preocupat, cu mare satisfacție, Junior își redirecționă furia spre Celestina și spre bărbatul care era cu ea. Cei doi erau, în fond, păzitorii acelui Bartholomew, și prin urmare inamicii lui Junior.

Experiența cu tomberonul și muzicantul mort îl umilise cum nu mai fusese umilit niciodată, cu o umilință la fel de violentă ca atunci cînd avusese criza de vomitat nervos sau diareea vulcanică, or el nu suporta să fie umilit. Umilința este pentru perdanți.

În întunericul din tomberon, chinuit de nesfîrșite torente de „Ce-ar fi fost dacă...", convins că spiritul lui Vanadium avea să trîntească pînă la urmă capacul și să-l încuie înăuntru cu un hoit reînviat, Junior se simți o vreme ca un copil neajutorat. Paralizat de frică, retras într-un colț al lăzii cît mai departe de pianistul în putrefacție, ghemuit în gunoaie, tremurase atît de violent, încît dinții lui, ca niște castaniete clănțăniseră în ritmuri frenetice de flamenco, în care oasele lui se pocneau, se pocneau ca tocurile cizmelor pe ringul de dans. Se auzise smiorcăindu-se, dar nu se putuse abține, simțise lacrimile de rușine care îl ardeau pe obraji, fără să le poată stăvili, avusese senzația că vezica urinară avea să-i plesnească de groază, însă reușise, cu un efort eroic, să se stăpînească și să nu facă pe el.

O vreme, crezuse că frica nu se va sfîrși decît o dată cu el, însă în cele din urmă începuse să-și revină, iar în locul spaimei se revărsă un sentiment nemărginit de autocompătimire. Autocompătimirea, firește, este combustibilul ideal pentru furie; or acesta era motivul pentru care, urmăind Buickul prin ceață, spre Pacific Heights, Junior clocotea de o turbare ucigașă.

Cînd ajunse în dormitorul lui Cain, Tom Vanadium realiză că decorarea austeră a apartamentului era inspirată, probabil,

din sobrietatea pe care ucigaşul de nevastă o remarcase în locuinţa detectivului, din Spruce Hills. Era o descoperire stranie şi tulburătoare, din cauza unor motive pe care Vanadium nu şi le putea explica întru totul, însă era convins că intuiţia lui era corectă.

Casa lui Cain din Spruce Hills, unde acesta locuise cu Naomi, nu fusese nicidecum amenajată aşa. Diferenţa dintre acolo şi aici – şi similitudinea cu bîrlogul lui Vanadium – nu se putea explica doar prin îmbogăţirea survenită sau printr-o schimbare a gusturilor, determinată de traiul în metropolă.

Pereţii albi şi goi, mobila sărăcăcioasă aranjată simplu, absenţa riguroasă a oricăror bibelouri sau suveniruri făceau ca interiorul apartamentului să semene cu o adevărată chilie monahală, amplasată în afara unei mănăstiri. Singurul aspect după care realizai că te aflai într-o locuinţă de mirean era mărimea confortabilă a apartamentului, dar dacă, în locul *Femeii Industriale* ar fi apărut un crucifix, nici măcar dimensiunile exagerate nu ar mai fi pus la îndoială presupunerea că te aflai, de fapt, în casa vreunui călugăr înstărit.

Bun. Doi călugări, aşadar: unul în slujba luminii veşnice, celălalt în slujba întunericului etern.

Înainte de a se apuca să percheziţioneze dormitorul, Vanadium trecu rapid prin încăperile pe care le examinase deja, amintindu-şi subit de cele trei tablouri bizare, despre care îi vorbiseră Nolly, Kathleen şi Sparky, şi întrebîndu-se cum de le trecuse cu vederea. Picturile nu erau acolo. Reuşi să identifice, totuşi, locurile de pe perete, unde fuseseră atîrnate operele de artă, deoarece cuiele rămăseseră în tencuială, iar de ele spînzurau cîrligele pentru rame.

Intuiţia îi spunea lui Tom Vanadium că dispariţia tablourilor era semnificativă, dar nefiind un Sherlock suficient de talentat, nu sesiză imediat implicaţiile acestei absenţe.

Din nou în dormitor, înainte de a analiza conţinutul sertarelor de la noptieră, al sertarelor de la comodă şi al dulapului, aruncă o privire în baia de alături, aprinse lumina, întrucît nu exista nici o fereastră – şi îl găsi pe Bartholomew pe un perete, sfîşiat, perforat şi desfigurat de sute de răni.

*

Wally parcă Buickul lîngă trotuarul din faţa casei sale, iar cînd Celestina se trase spre portiera din dreapta şoferului, îi spuse:

– Nu, aşteaptă aici. O aduc pe Angel şi vă conduc cu maşina pe amîndouă, acasă.

– Mare scofală, Wally, putem foarte bine să mergem pe jos.

– Nu, e frig, ceaţă şi foarte tîrziu. Foarte riscant să umblaţi singure pe străzi la ora asta, o contrazise el, cu gravitate. Acum, faceţi parte amîndouă din familia Lipscomb, sau oricum, aşa va fi curînd, or în familia Lipscomb femeile nu merg niciodată neînsoţite, noaptea, prin oraş, unde e atît de periculos.

– Mmmmmm. Ce bine e să fii răsfăţată!

Un sărut plăcut, lung şi dezinvolt, plin de o pasiune reţinută, care prevestea numai lucruri bune pentru nopţile ce aveau să le petreacă în patul conjugal.

– Te iubesc, Celie.

– Te iubesc, Wally. În viaţa mea, n-am fost aşa de fericită.

Lăsînd motorul pornit şi sistemul de încălzire în funcţiune, Wally coborî din maşină, după care băgă capul la loc în habitaclu:

– Încuie-te, mai bine, cît sînt plecat, iar apoi închise portiera.

Deşi Celestinei i se părea ceva uşor paranoic ca, într-un asemenea cartier select, să trebuiască totuşi să îşi ia nişte măsuri de securitate atît de riguroase, se conformă rugăminţii lui şi apăsă pe butonul de închidere centralizată a portierelor.

Femeile din familia Lipscomb respectă bucuroase dorinţele bărbaţilor din familia Lipscomb – doar dacă nu sînt de acord cu ei, sau, dacă au chef, pur şi simplu, să facă pe încăpăţînatele.

Pardoseala băii spaţioase era formată din dale de marmură bej cu incrustaţii rombice din granit negru. Poliţa de deasupra şi cabina de duş erau construite din marmură asortată la culoare, aceeaşi marmură fiind folosită şi la lambrisare. Pe unul dintre pereţi, deasupra faianţei, Enoch Cain scrijelise *Bartholomew*, în trei locuri.

Majusculele neregulate mîzgălite apăsat cu roşu pe perete denotau o mare furie. Literele păreau, totuşi, opera unei minţi calme şi raţionale, în comparaţie cu ceea ce li se întîmplase, după ce cei trei Bartholomew fuseseră scrişi acolo.

Cu un instrument ascuţit, probabil un cuţit, Cain împunsese şi scobise literele roşii, apăsînd în perete cu atîta furie, încît doi dintre *Bartholomew* deveniseră aproape ilizibili – tencuiala era brăzdată de sute de crestături şi găuri.

Avînd în vedere cît de mînjite erau literele şi faptul că din unele culoarea se prelinsese pe perete, înainte de a se usca, probabil că instrumentul cu care scrisese nu fusese un marker obişnuit, cum crezuse Vanadium iniţial. Cîteva picături roşii stropite pe capacul închis al toaletei şi pe pardoseala de marmură bej, complet uscate acum, îi treziră o bănuială.

Scuipă pe degetul mare de la mîna dreaptă, cu care şterse unul dintre stropii uscaţi de pe pardoseală; apoi, frecă degetul mare de arătător, pe care îl duse la nas. Mirosea a sînge.

Dar al cui sînge?

Alţi copilaşi de trei ani, treziţi din somn după ora unsprezece noaptea, pot fi ursuzi, necomunicativi, moleşiţi şi cu ochii lipiţi. Angel trează era întotdeauna *complet* trează, bine dispusă, minunîndu-se de amănuntele baroce ale Creaţiei şi, în general, confirmînd prezicerea că va ajunge cîndva o celebritate în artă.

În timp ce se cocoţa în poalele Celestinei, fetiţa spuse:

– Unchiul Wally mi-a dat o bomboană.

– Ai pus-o în pantofior?

– De ce în pantofior?

– Atunci, e în glugă?

– E în burtică!

– Înseamnă că nu poţi s-o mănînci.

– Dar am mîncat-o *deja*.

– Bun, înseamnă că a dispărut pentru totdeauna. Păcat.

– Nu e *singura* bombonică din lume, să ştii. Acum e cel mai ceaţă?

– Eu cred că n-am văzut mai multă vreodată.

Cînd Wally se sui la volan şi închise portiera, Angel zise:

– Mami, dar ceaţa de unde vine? Şi să nu spui că din Hawaii.

– Din New Jersey.

– Ca să nu-i mai turuie guriţa, zise Wally, i-am dat o bomboană.

– Prea tîrziu.

– Mami credea că am băgat-o în pantofior.

– S-a îmbrăcat cît ai zice peşte, remarcă Wally.

– Ce e ceaţa? întrebă Angel.

– E făcută din nori, replică Celestina.

– Dar ce caută norii aici, jos?

– S-au dus la culcare. Sînt obosiţi, îi zise Wally, băgînd în viteză şi coborînd frîna de mînă. Ţie nu ţi-e somn?

– Mai îmi dai o bombonică?

– Bomboanele nu cresc în copaci, să ştii, îi spuse Wally.

– Am şi eu un nor în mine, acum?

– Dar ce ţi-a venit cu întrebarea asta, dulceaţă mică? întrebă Celestina.

– Fiincă am respirat ceaţa.

– Ţine-o bine, o preveni Wally pe Celestina, frînînd la o intersecţie. O să-şi ia zborul şi va trebui să chemăm pompierii s-o dea jos de-acolo.

– Dar pe ce *cresc* ele? întrebă Angel.

– Pe flori, răspunse Wally.

– Bombonicile sînt petalele, spuse Celestina.

– Dar unde există flori de bombonici? întrebă Angel, bănuitoare.

– În Hawaii, răspunse Wally.

– Da, ştiam eu, zise Angel, cam bănuitoare deja. Doamna Ornwall mi-a făcut brînză.

– Doamna Ornwall e nemaipomenită la făcut brînză, zise Wally.

– Mi-a făcut *sandviş* cu brînză, îl lămuri Angel. Dar de ce stă la tine, unchiule Wally?

– Fiindcă e menajera mea.

– Dar mami n-ar putea fi menajera ta?

– Mami a ta e artist plastic. În afară de asta, nu cred că ţi-ar plăcea ca doamna Ornwall să rămînă fără serviciu.

– Toată lumea are nevoie de brînză, zise Angel, înseamnă că doamna Ornwall nu-şi va pierde niciodată slujba. Mami, tu n-ai dreptate.

– N-am dreptate, apropo de ce, dulceaţă mică? întrebă

Celestina, în timp ce Wally oprea din nou maşina şi parca.

– Bombonica nu s-a dus pentru totdeauna.

– Deci, pînă la urmă, e în pantofior?

Răsucindu-se în poala Celestinei, Angel zise „Miroase" şi îşi vîrî degetul arătător de la mîna dreaptă sub nasul maică-sii.

– Nu-i frumos să faci aşa, însă trebuie să recunosc că miroase plăcut.

– E de la bombonică. După ce am mîncat-o, bombonica s-a pitit în degetul meu.

– Păi, dacă toate bomboanele se duc acolo, o să te trezeşti curînd cu un deget tare dolofan.

Wally opri motorul şi stinse farurile:

– Inima te trage tot acasă.

– Inima cui? întrebă Angel.

Wally deschise gura, dar nu-i veni în minte nici un răspuns.

Rîzînd, Celestina îi spuse:

– Cu ea, nu poţi cîştiga niciodată.

– Poate că nu *inima* te trage acasă, ci „nicăieri nu-i ca acasă".

Pe poliţa de lîngă cada de baie, se aflau o cutie desfăcută conţinînd bandaje adezive de diferite mărimi, o sticlă de spirt medicinal şi o sticlă de iod.

Tom Vanadium se uită în coşul de gunoi de lîngă chiuvetă şi descoperi acolo un teanc de şerveţele îmbibate de sînge. De asemenea, ambalajele mototolite de la două bandaje adezive.

Evident, era sîngele lui Cain.

Dacă ucigaşul de nevastă se tăiase din greşeală, faptul că scrisese, pe urmă, cu sînge pe perete denota un temperament sinistru şi o furie nemărginită.

Dacă se tăiase intenţionat, cu gîndul de a scrie *numele* pe perete, atunci furia tipului era absolut uriaşă şi stăvilită în spatele unui formidabil baraj de obsesii.

În ambele cazuri, scrierea unui nume cu sînge reprezenta un gest ritual, or ritualismul de acest fel constituie negreşit simptomul unei minţi grav dezechilibrate. Evident, ucigaşul de nevastă va claca mai simplu decît te-ai fi aşteptat, deoarece cochilia lui era deja rău fracturată.

Enoch Cain nu mai era aşa cum îl cunoscute Vanadium, în urmă cu trei ani, la Spruce Hills. Omul acela era de o cruzime oribilă, dar nu se comporta ca o fiară turbată; o persoană decisă şi cu sînge rece, dar niciodată obsesivă. *Acel* Cain era prea calculat şi prea autocontrolat ca să se fi lăsat copleşit de frenezia emoţională necesară pentru a produce aceste graffiti cu sînge şi a efectua mutilarea simbolică a lui Bartholomew, cu cuţitul.

În timp ce studia din nou peretele pătat şi devastat, pe Tom Vanadium îl cuprinse o stare de anxietate, ca nişte furnicături pe pielea capului, coborînd pe ceafă, fofilîndu-i-se apoi în sînge şi cuibărindu-i-se în oase. Trăia senzaţia cumplită că nu mai avea de-a face cu *ceva* definit, cu bărbatul scrîntit pe care credea că îl înţelegea, ci cu un nou şi chiar mai monstruos Enoch Cain.

Ducînd în mînă ghiozdănelul lui Angel, plin de păpuşi şi de cărţi de colorat, Wally străbătu trotuarul, în faţa Celestinei, şi urcă treptele de la intrare.

Celestina venea în urmă, cu Angel în braţe.

Fetiţa respira adînc, ca să inhaleze norii urîţi.

– Ţine-mă bine, mami, fiindcă o să încep să plutesc.

– Păi, ar trebui să te ţină în jos brînza şi bomboanele, nu crezi?!

– De ce ne urmăreşte maşina aia?

– Care maşină? întrebă Celestina, oprindu-se la baza treptelor şi întorcîndu-se să se uite.

Angel arătă spre un Mercedes, parcat cam la doisprezece metri în spatele Buickului, exact cînd şoferul stingea farurile.

– Nu ne urmăreşte pe noi, dulceaţă mică. O fi vreun vecin.

– Îmi dai o bomboană?

În timp ce urcau scările, Celestina spuse:

– Ai mai mîncat una.

– Îmi dai un Snickers?

– Nu, nici un Snickers.

– Îmi dai o ciocolată?

– Nu, nici o ciocolată. Să fie clar, nici un fel de dulce.

Wally deschise uşa de la intrare şi se trase la o parte.

– Îmi dai o vafă cu vanilie?

– Nu, nici o vafă cu vanilie, zise Celestina, intrînd în hol, cu Angel în braţe. Dacă mănînci multe dulciuri înainte de culcare, nu mai dormi noaptea.

– Îmi dai o maşină? îl întrebă Angel pe Wally.

– *O maşină?!*

– Da, îmi dai?

– Nu ştii să şofezi, îi explică Celestina.

– O învăţ eu, spuse Wally, trecînd pe lîngă ele şi îndreptîndu-se spre uşa apartamentului, în timp ce scotea o legătură de chei din buzunar.

– Mă învaţă el, îi spuse Angel triumfătoare maică-sii.

– Păi, atunci, o să-ţi luăm o maşină.

– Vreau una care să zboare.

– Nu se fabrică maşini zburătoare.

– Ba da, cum să nu, zise Wally, descuind uşa. Numai că trebuie să ai douăzeci şi unu de ani, ca să poţi obţine permis pentru aşa ceva.

– Eu am trei ani.

– Asta înseamnă cu nu mai ai de aşteptat decît optsprezece ani, zise el, deschizînd uşa apartamentului şi poftind-o pe Celestina să intre prima.

– Din maşină în living, ca în pas de dans.

– Vreau să fac pipi, spuse Angel.

– Dar nu trebuie să anunţi în gura mare, ca să audă toată lumea, o mustră Celestina.

– Ba da, trebuie, cînd îţi vine *rău* să faci pipi.

– Nu, nici atunci măcar.

– Dă-mi întîi un pupic, spuse Wally.

Fetiţa îl sărută pe obraz.

– Şi eu, şi eu, spuse Celestina. De fapt, logodnicele ar trebui să aibă prioritate.

Deşi Celestina o ţinea în braţe pe Angel, Wally o sărută, şi i se păru din nou frumos, dar mai scurt decît înainte.

– Ce pupic *strivit*, remarcă Angel.

– Vin mîine la opt dimineaţa, la micul dejun, sugeră Wally. Trebuie să fixăm o dată.

– E prea repede peste două săptămîni?

– Pînă atunci, trebuie să fac pipi, declară Angel.

– Te iubesc, spuse Wally, iar Celestina repetă şi ea aceste două cuvinte.

– Stau pe hol, pînă aud că ai încuiat de două ori, adăugă el.

Celestina o puse pe Angel jos, iar fetiţa se repezi la baie, în timp ce Wally ieşea pe coridor, închizînd, în urmă, uşa apartamentului.

O încuietoare, a doua.

Celestina rămase şi ea în vestibul, pînă cînd îl auzi pe Wally închizînd uşa de la intrarea imobilului.

Stătu rezemată de uşa apartamentului o bună bucată de vreme, ţinîndu-se de clanţă, ca şi cum ar fi fost convinsă că, dacă lua mîna de-acolo, ar zbura de la podea, ca un copil îndopat cu nori.

Îmbrăcat cu o haină roşie cu glugă roşie, Bartholomew apăru întîi în braţele tipului lung şi deşirat, ca o macara desfăcută, care mai avea şi un rucsac pe umăr.

Individul părea vulnerabil, avînd braţele ocupate cu copilul şi cu rucsacul, aşa că Junior se gîndi la eventualitatea de a ţîşni din Mercedes, ducîndu-se direct la imbecilul ăla slăbănog al Celestinei şi trăgîndu-i un glonţ drept în moacă. Împuşcat în cap, tipul s-ar prăvăli mai repede decît dacă faimosul călăreţ fără cap l-ar fi doborît cu toporul, iar puştiul ar cădea o dată cu el; aşa că, după aceea, Junior l-ar împuşca pe bastard, în cap, de trei ori, ba nu, de patru ori, ca să fie sigur.

Problema era Celestina, rămasă în Buick, deoarece exista riscul ca, atunci cînd vedea ce se întîmplă, aceasta să treacă imediat la volan şi să demareze în trombă. Motorul era pornit; se vedea după aburul alb care se ridica din ţeava de eşapament, pierzîndu-se în ceaţă, aşa că, dacă tipa era ageră la minte, putea scăpa uşor.

Putea s-o urmărească, pe jos. S-o împuşte în maşină. Eventual. I-ar mai rămîne cinci gloanţe, dacă folosea unul pentru bărbat şi patru pentru Bartholomew.

Avînd, însă, ataşat amortizorul, pistolul era util doar de-aproape. După ce trecea prin dispozitivul de suprimare a sunetului, glonţul ieşea din ţeavă cu o viteză mai mică decît cea uzuală, poate şi cu o oscilare suplimentară, iar acurateţea scădea drastic de la distanţă.

Fusese prevenit în privința reducerii preciziei tirului de către derbedeul fără degetele mari de la mîini, care îi livrase arma într-o pungă, în Old St. Mary's Church. Junior înclina să dea crezare avertizării, fiindcă își imagina că ticălosul acesta cu opt degete la mîini rămăsese, probabil, fără celelalte două ca pedeapsă pentru că uitase să transmită aceeași informație prețioasă vreunui alt client, în trecut.

Firește, poate că se împușcase singur în degetele mari de la mîini, ca să fie de două ori sigur că nu va fi recrutat și trimis în Vietnam.

Oricum, dacă Celestina reușea să fugă însemna că exista un martor, or pentru juraţi n-ar conta că tipa era o tîrfă netalentată care picta kitschuri. Important pentru ei ar fi faptul că Celestina îl văzuse pe Junior coborînd din Mercedes, putînd astfel să furnizeze o descriere relativ exactă a mașinii, și asta în ciuda cetii. Spera să iasă și din impasul ăsta, fără să trebuiască să renunțe la traiul excelent de pe Russian Hill.

Nu era un trăgător de elită, oricum. Nu ochea bine decît de aproape.

Lunganul i-l dădu pe Bartholomew Celestinei, prin portiera deschisă, ocoli Buickul, puse rucsacul pe bancheta din spate și se sui iarăși la volan.

Dacă Junior ar fi știut că nu aveau să se deplaseze decît pe o distanță foarte scurtă, nu i-ar fi urmărit cu Mercedesul. Ar fi venit după ei, pe jos. Cînd opri din nou lîngă trotuar, la cîteva lungimi de mașină în spatele Buickului, se întreba dacă fusese reperat.

Acum, aici, toți trei pe stradă și vulnerabili imediat – bărbatul, Celestina, bastardul.

Urmările nu erau de neglijat, cu trei deodată, mai ales dacă îi lichida de aproape, cu gloanțe trase în cap, însă Junior era îndopat cu medicamente antiemetice, antidiareice și antihistaminice, așa că se simțea protejat adecvat contra marii lui sensibilități. De fapt, de data asta chiar își dorea ca urmările să fie puternice, fiindcă asta ar dovedi clar că băiatul era mort și că toate chinurile lui luaseră sfîrșit, în fine.

Junior își făcea griji, totuși, că îl remarcaseră după ce parcase a doua oară lîngă trotuar, că stăteau cu ochii pe el, gata să sară dacă îl vedeau coborînd din mașină, caz în care

aveau toate şansele s-o zbughească în clădire, pînă ca el să le facă felul.

Într-adevăr, cînd Celestina şi puştiul ajunseră la baza treptelor, la a doua clădire, Bartholomew arătă cu degetul, iar femeia se întoarse să se uite înapoi. Părea că se holbează direct la Mercedes, deşi din cauza ceţii Junior nu putea fi sigur.

Chiar dacă intraseră la bănuieli, observînd prezenţa lui acolo, nu se arătară deloc speriaţi. Cei trei intrară în clădire, fără să se grăbească deloc, şi, judecînd după atitudinea lor, Junior conchise că nu îl reperaseră, de fapt.

Ferestrele de la parter se luminară, în drepta uşii de la intrare.

Aşteaptă aici în maşină. Lasă-le timp să se liniştească. La ora asta, întîi îl vor culca pe puşti. Pe urmă, lunganul şi Celestina se vor duce în camera lor, se vor dezbrăca...

Dacă avea răbdare, Junior putea să se strecoare înăuntru, să-l omoare pe băiat în pat, pe urmă să-l lichideze pe lungan, rămînîndu-i încă şansa de a face dragoste cu Celestina.

Nu mai era optimist în privinţa faptului că ar putea avea un viitor împreună. După ce ar testa maşinăria palpitantă numită Junior Cain, Celestina ar deveni nesătulă, cum păţise el mereu cu toate femeile, însă acum trecuse vremea marilor idile. Pentru tot chinul prin care trecuse, totuşi, merita consolarea trupului ei suav, măcar o dată. O măruntă compensaţie. Răsplata.

Dacă n-ar fi fost s-o întîlnească pe surioara curviştină a Celestinei, Bartholomew nici n-ar fi existat. La fel, nici ameninţările. Viaţa lui Junior ar fi fost altfel, mai bună.

Celestina alesese să-l adăpostească pe bastard, iar prin aceasta se declarase singură inamica lui Junior, deşi el ei nu-i făcuse nimic, absolut nimic. Nu-l merita, de fapt, nu merita nici măcar un regulat rapid înainte de pocnetul armei, aşa că, poate, după ce îl împuşca pe lungan, va aştepta să se roage de el s-o lase să guste din trestia lui Cain, dar o va respinge.

Un camion trecu în viteză, amestecînd ceaţa, iar materia albă se învolbură, derutant, pe la geamurile automobilului.

Junior se simţea un pic ameţit. Avea o stare ciudată. Spera să nu facă vreo gripă.

Degetul din mijloc de la mîna dreaptă îi pulsa sub cele două bandaje adezive. Se tăiase mai devreme cu dispozitivul electric de ascuţit cuţite, iar rana se agravase, cînd trebuise să-l sugrume pe Neddy Gnathic. Nici nu s-ar fi tăiat dacă n-ar fi existat necesitatea de a fi bine înarmat şi pregătit pentru Bartholomew şi păzitorii lui.

În ultimii trei ani, suferise mult din cauza acestor surori, inclusiv cea mai recentă umilinţă, în tomberon, cu muzicantul mort, prietenul cu gît de scobitoare al Celestinei şi cu o pasiune post-mortem pentru lins. Amintirea acelei grozăvii era atît de vie – toate detaliile groteşti condensate în strălucirea intensă şi devastatoare a memoriei – încît, subit, Junior îşi simţi vezica umflată şi plină, deşi urinase din belşug pe o alee, vizavi de strada pe care se afla restaurantul unde aşa-zisa pictoriţă de cărţi poştale îşi savurase pe îndelete cina cu lunganul.

Asta era altă problemă. Junior nu mîncase la prînz, fiindcă spiritul lui Vanadium începuse iarăşi să-l hărţuiască, în timp ce el căuta, înainte de amiază, nişte lănţişoare de cravată şi batiste de mătase pentru sacou. Pe urmă, sărise şi peste masa de seară, fiindcă trebuise să o supravegheze permanent pe Celestina, care nu se dusese direct acasă, cînd plecase de la vernisaj. Îi era foame. Era hămesit. Şi asta tot din cauza ei. Scroafa naibii.

Din nou, maşini trecînd în viteză, şi pe urmă vîrtejuri de ceaţă, vîrtejuri de ceaţă.

Faptele tale... se vor întoarce la tine, amplificate peste închipuire... spiritul lui Bartholomew... te va găsi... şi îţi va aplica teribila judecată pe care o meriţi.

Cuvintele acestea, într-o spirală vertiginoasă, se derulau prin benzile înregistrate ale memoriei, în mintea lui Junior, la fel de clar şi la fel de nocive – dar deopotrivă de alarmante – ca şi strălucirea amintirii calvarului din tomberon. Nu-şi aducea aminte unde le auzise, cine le rostise, însă revelaţia vibra ispititor la periferia minţii lui.

Înainte de a rederula banda memoriei pentru o analiză mai completă, Junior îl văzu pe lungan ieşind din casă. Tipul se duse la Buick, plutind parcă prin ceaţă, ca o fantomă peste nişte podişuri mlăştinoase. Porni motorul, făcu o întoarcere

completă în stradă şi se îndreptă în susul colinei, spre casa de unde îl luase mai devreme pe Bartholomew.

În dormitorul lui Cain, lanterna palmată a lui Tom Vanadium scoase la iveală o bibliotecă, în care se aflau aproximativ o sută de volume. Raftul de sus era gol, la fel ca, în mare parte, şi următorul, de mai jos.

Îşi aminti de colecţia de tîmpenii despre cum să te ajuţi singur, scrise de Caesar Zedd, care fusese pusă la loc de cinste în casa anterioară a ucigaşului de nevastă, în Spruce Hills. Cain deţinea cîte un exemplar cartonat *şi* unul de buzunar pentru fiecare din lucrările lui Zedd. Cele mai scumpe ediţii arătau ca nou-nouţe, de parcă s-ar fi umblat cu ele doar cu mănuşi; paginile din ediţiile de buzunar, însă, erau subliniate masiv, iar multe dintre ele erau îndoite la colţuri, pentru a marca diverse pasaje favorite din carte.

O rapidă trecere în revistă a cotoarelor acestor cărţi îl convinse că preţioasa colecţie a operelor lui Zedd nu era aici.

Dulapul din perete, pe care Vanadium îl inspectă în continuare, conţinea mai puţine haine decît se aştepta el. Interiorul era ocupat doar pe jumătate, multe umeraşe fiind goale; cînd Vanadium le mişcă din loc, ca să analizeze garderoba lui Cain, acestea răsunară uşor, ciocnindu-se unele de altele.

Pe un raft, deasupra ştenderului, se afla o valiză elegantă. În rest, nimic, deşi mai era loc pentru pe puţin trei genţi de voiaj.

După ce trase apa la closet, Angel se cocoţă pe un scăunel, ca să se spele pe mîini la chiuvetă.

– Spală-te şi pe dinţi, spuse Celestina, rezemîndu-se de cadrul uşii deschise.

– M-am spălat deja.

– Asta a fost înainte de bombonică.

– Dar nu m-am murdărit pe dinţi de atunci, obiectă Angel.

– Zău, cum aşa?

– N-am mestecat.

– Vasăzică, ai inhalat bomboana pe nas.

– Am înghiţit-o întreagă.

– Ştii ce păţesc mincinoşii?

– Dar eu nu mint, mami, o contrazise Angel, făcînd ochii mari.
– Păi, atunci cum se cheamă asta?
– Se cheamă...
– Da?
– Se cheamă că doar *spun*...
– Da?
– O să mă spăl pe dinți, decise Angel.
– Bravo, ce fetiță cuminte. Hai să-ți aduc eu pijămăluța.

Junior în ceață. Încercînd din răsputeri să trăiască în viitor, unde trăiesc învingătorii. Dar simțindu-se mereu absorbit înapoi, de memorie, în trecutul inutil.

Se învîrtea, se învîrtea, se învîrtea misterioasa avertizare din mintea lui: *Spiritul lui Bartholomew... te va găsi... şi îți va aplica teribila judecată pe care o meriți.*

Derulă înapoi cuvintele, le ascultă din nou pe banda memoriei, însă sursa amenințării îi scăpa în continuare. Le auzea rostite cu vocea lui, ca şi cum le-ar fi citit cîndva într-o carte, însă bănuia că de fapt i le spusese cineva şi că...

Trecu pe lîngă el o maşină de poliție, fără sirenă, dar cu girofarurile aprinse.

Speriat, Junior se încordă, încleştînd mîna pe pistolul cu amortizor, însă patrula nu se opri brusc în fața Mercedesului, aşa cum se aşteptase el.

Fasciculele de lumină albastră-roşie a girofarurilor pulsau prin pîcla difuză, ca nişte duhuri imateriale dornice să se reîncarneze.

Cînd Junior se uită la ceas.. Rolexul recuperat... realiză că nu ştia cît timp trecuse de cînd lunganul plecase cu Buickul. Poate un minut, poate zece.

Lumina era aprinsă în continuare la ferestrele de la parter, din dreapta intrării.

Prefera să se aventureze în casă cît mai erau în funcțiune încă nişte lămpi. N-avea chef să fie nevoit să se furişeze pe întuneric, prin nişte încăperi necunoscute: numai la gîndul ăsta îl şi apucau durerile de burtă.

Îşi puse nişte mănuşi chirurgicale din cauciuc subțire. Flexă mîinile. În regulă.

Afară din maşină, pe trotuar, sus pe trepte, din Mercedes

în ceaţă şi în crimă. Pistolul în mîna dreaptă, revolverul automat în mîna stîngă, trei cuţite în teci legate de corp.

Uşa de la intrare nu era încuiată. Clădirea era un bloc de apartamente.

De pe holul comun de la parter, scara ducea la cele trei etaje de deasupra. Se auzea perfect, dacă întîmplarea făcea să coboare cineva.

Nu exista ascensor. Nu avea de ce să-şi facă griji că, fără alt avertisment decît un simplu *ding*, uşile se puteau deschide brusc, aducînd în hol martori nedoriţi.

Un apartament în dreapta, altul în stînga. Junior se duse în dreapta, la apartamentul 1, unde văzuse lumină în spatele perdelelor de la geamuri.

Wally Lipscomb parcă în garajul său şi opri motorul, pregătindu-se să coboare din Buick, cînd văzu că Celestina îşi uitase poşeta în maşină.

Fermecaţi de ideea logodnei lor, încîntaţi în continuare de succesul vernisajului şi cu Angel aşa de exuberantă, în ciuda orei înaintate, Wally se mira cum de în tot trambalatul dinainte nu uitaseră şi alte lucruri, în afară de poşetă. Celie numea asta „paşi de dans", însă lui i se părea că nu era decît o ordine de moment în haosul general, haosul acela vesel-frustrant-splendid-entuziasmant al unei vieţi pline de speranţă, iubire şi copii, pe care n-ar fi dat-o la schimb nici pentru toate regatele din lume.

Fără să ofteze sau să se vaite, era decis să meargă pe jos, pînă la ea, ca să-i ducă poşeta. Nu-l deranja deloc acest efort. De fapt, aducîndu-i acum poşeta avea un pretext foarte bun de a o mai săruta o dată.

O noptieră, două sertare.

În sertarul de sus, în afara unor obiecte pe care se aştepta să le găsească acolo, Tom Vanadium descoperi un pliant pentru o expoziţie de artă. La fasciculul de lumină la lanternei palmate, numele *Celestina White* părea că erupe de pe hîrtia lucioasă, ca şi cum ar fi fost tipărit cu cerneală reflectorizantă.

În ianuarie 1965, cînd Vanadium se afla la începutul unei come care avea să dureze opt luni, Enoch Cain solicitase

ajutorul lui Nolly ca să găsească pruncul născut de Seraphim. Cînd aflase despre asta, la mult timp după eveniment, Vanadium presupusese că Enoch Cain ascultase mesajul lui Max Bellini, de pe robotul lui telefonic, făcuse legătura cu moartea lui Seraphim într-un „accident" la San Francisco şi pornise în căutarea copilului, fiindcă era al lui. Paternitatea era singura explicaţie imaginabilă a interesului faţă de acest bebeluş.

Mai tîrziu, la începutul anului 1966, ieşit din comă şi suficient de întremat încît să poată primi vizitatori, Vanadium petrecu un ceas extrem de dificil cu vechiul lui prieten, Harrison White. Din respect faţă de memoria fiicei lui, care se prăpădise, şi nicidecum preocupat de imaginea lui ca pastor, reverendul refuzase să admită că Seraphim fusese însărcinată sau că fusese violată – deşi Max Bellini confirmase deja sarcina şi credea, bazîndu-se pe instinctul lui de poliţai, că aceasta fusese consecinţa unui viol. Atitudinea lui Harrison părea să fie aceea că, acum, cînd Phimie nu mai era pe lume, a redeschide această rană nu mai servea la nimic, şi că, chiar dacă existase un siluitor ticălos, creştineşte era să ierte, dacă nu să uite, şi să se încreadă în dreptatea divină.

Harrison era baptist, iar Vanadium era catolic, şi cu toate că amîndoi credeau în aceeaşi religie văzută însă din unghiuri diferite, nu însemna că se situau şi pe *planete* diferite, cum avusese Vanadium senzaţia după conversaţia lor. Era adevărat că Enoch Cain nu putea fi adus în justiţie pentru violarea lui Phimie, avînd în vedere moartea acesteia şi lipsa mărturiei ei. De asemenea, mai exista şi tristul adevăr că, explorînd posibilitatea ca Enoch Cain să fie violatorul, putea redeschide brutal rănile din inimile membrilor familiei White, fără nici un folos, de fapt. Cu toate acestea, a te baza doar pe dreptatea divină părea o naivitate, cel puţin dubioasă din punct de vedere moral.

Vanadium înţelegea cît de adîncă era durerea prietenului său şi ştia că, atunci cînd le moare un copil şi cei mai buni oameni ajung să dea prioritate sentimentelor, şi nu raţiunii; accepta, aşadar, opţiunea lui Harrison de a lăsa lucruile aşa cum erau. După ce a avut suficient timp să reflecteze la toate

astea, Vanadium a conchis că, dintre ei doi, Harrison era mult mai puternic în credinţa lui şi că el, poate pînă la capătul vieţii, s-ar simţi mai confortabil cu un ecuson de poliţist pe piept, decît avînd în jurul gîtului gulerul îngust al preoţilor romano-catolici.

În ziua în care asistase la serviciul divin de la mormîntul lui Seraphim şi, ulterior, se oprise la gropa lui Naomi, ca să-l mai împungă pe Cain, Vanadium bănuia deja că Phimie nu murise într-un accident de maşină, cum se spunea, dar nu-i trecuse nici o clipă prin minte că ucigaşul de nevastă ar fi fost cumva implicat în toate astea. Acum, pliantul de la galeria de artă, găsit în sertarul de la noptieră, părea încă o dovadă concretă a vinovăţiei lui Cain.

Prezenţa pliantului îl tulbura pe Vanadium şi pentru că presupunea că, după ce Nolly îl lăsase baltă, Cain descoperise ulterior că Celestina înfiase copilaşul. Din nu se ştie ce motiv, fenomenul cu nouă-degete-la-picioare crezuse iniţial că bebeluşul era băiat, dar dacă o urmărise pe Celestina ştia deja, probabil, adevărul.

De ce pe Cain, chiar dacă era tatăl, îl interesa această fetiţă, rămînea un mister pentru Vanadium. Individul acesta egocentrist şi straniu de găunos nu avea nimic sfînt; paternitatea nu putea reprezenta nici o atracţie pentru el, fiind exclus să simtă cumva vreo obligaţie faţă de copilul rezultat din agresiunea lui asupra lui Phimie.

Poate preocuparea continuă pentru această problemă venea din pură curiozitate, din dorinţa de a descoperi cum arăta un copil făcut de el; totuşi, dacă interesul manifestat de el mai ascundea şi altceva, motivaţia nu avea cum să fie benignă. Indiferent de intenţiile lui Cain, se va dovedi că este o prezenţă cel puţin supărătoare pentru Celestina şi fetiţă – şi posibil un pericol.

Deoarece Harrison, animat de cele mai bune intenţii, nu vrusese să redeschidă rănile, Cain se putea duce la Celestina oriunde şi oricînd, fără ca ea să ştie că el era violatorul surorii ei. Pentru ea, nu ar fi decît un străin.

Iar acum Cain ştia de existenţa ei. Informat de această nouă evoluţie a lucrurilor, era imposibil ca Harrison să nu-şi regîndească poziţia.

Cu pliantul în mînă, Vanadium se duse înapoi la baie şi aprinse lampa de deasupra. Se holbă la peretele scrijelit, la numele roşu şi mutilat.

Instinctul, chiar raţiunea, îi spuneau că exista o conexiune între această persoană, acest Bartholomew, şi Celestina. Numele îl înspăimîntase pe Cain într-un coşmar, chiar în noaptea zilei cînd o omorîse pe Naomi, aşa că de atunci Vanadium îl încorporase în strategia războiului său psihologic, fără să ştie ce însemnătate avea acest nume pentru suspect. Deşi simţea puternic că există o legătură, totuşi nu reuşea să o depisteze. Îi lipseau nişte informaţii capitale.

La lumina din baie, examină mai bine broşura de prezentare de la galeria de artă şi descoperi înăuntru fotografia Celestinei. Ea şi sora ei nu erau identice, cum sînt unele gemene, însă semănau izbitor de mult.

Dacă pe Cain îl atrăsese una dintre ele, pentru fizicul ei, în mod cert şi cealaltă i se părea la fel de ademenitoare. În plus, poate că surorile aveau în comun şi o altă trăsătură, în afară de frumuseţe, care îl ispitea pe Cain cu şi mai multă putere. Inocenţa, poate, sau bunătatea: ambele hrană pentru diavol.

Titlul expoziţie era „Această zi crucială".

Ca şi cum în el s-ar fi cuibărit mii de termite, care preferau gustul cărnii de om, decît al lemnului, Vanadium simţea furnicături în măduva oaselor.

Ştia predica, fireşte. Exemplul cu Bartholomew. Tema reacţiei în lanţ din viaţa oamenilor. Observaţia că un mic gest de bunătate poate inspira alte gesturi imense de bunătate, despre care nu aflăm niciodată, în vieţi aflate departe atît în timp, cît şi în spaţiu.

Nu făcuse niciodată asocierea dintre Bartholomew, de care se temea Enoch Cain, şi ucenicul Bartholomew din predica lui Harrison White, care fusese difuzată o dată, în decembrie 1964, cu o lună înainte de uciderea lui Naomi, şi din nou în ianuarie 1965. Chiar şi acum, cu *Bartholomew* mîzgălit şi împuns cu sînge, pe perete, şi cu „Această zi crucială" în faţa ochilor, pe broşură, Tom Vanadium tot nu reuşea să vadă care era legătura. Se căznea să adune laolaltă părţile rupte din acest lanţ al dovezilor, care rămîneau totuşi despărţite de o verigă lipsă.

Ce văzu mai departe în borşură nu era veriga pe care o căuta, deşi cuvintele de-acolo îl speriară atît de mult, încît hîrtia îi tremura violent în mînă. Recepţia pentru expoziţia Celestinei fusese în această seară şi luase sfîrşit cu cel puţin trei ceasuri în urmă.

Coincidenţă. Nimic mai mult. Coincidenţă.

Dar, atît Biserica, cît şi fizica cuantică afirmă că nu există aşa ceva. Coincidenţa este rezultatul unui scop şi un sens misterios – sau este ordinea stranie de sub aparenţa haosului. Înţelege ce vrei din asta. Sau, dacă alegi o variantă, simte-te liber să crezi că este vorba de acelaşi lucru, în ambele cazuri.

Toate împunsăturile astea în perete. Sfredeliri. Scrijelituri. Cîtă furie turbată îţi trebuie ca să faci aşa ceva.

Se părea că lipseau nişte valize. De asemenea, nişte haine. Poate plecase undeva, în week-end.

Zgîrii pe perete nişte nume, cu sîngele tău, iar pe urmă îţi iei zborul la Reno, la sfîrşit de săptămînă, ca să joci cărţi, să mergi la cabaret şi să te îndopi cît cuprinde, la bufete cu mîncare la discreţie. Neverosimil.

Intră grăbit în dormitor şi aprinse veioza de pe noptieră, fără să-i mai pese dacă se vedea lumina din stradă.

Lipseau şi tablourile. Lipsea colecţia de cărţi scrise de Zedd. Nu-ţi iei cu tine asemenea lucruri dacă te duci pentru două zile la Reno. Le iei cînd te aştepţi să nu te mai întorci aici niciodată.

Deşi se făcuse foarte tîrziu, îl sună acasă pe Max Bellini.

Era prieten cu detectivul de la omucideri de aproape treizeci de ani, de pe vremea cînd Max era poliţist în uniformă, iar Vanadium tînăr preot repartizat la orfelinatul St. Anselmo, aici, în oraş. Înainte de a opta pentru meseria de poliţist, Max fusese tentat de preoţie; poate chiar de-atunci, de mult, intuise că Vanadium avea să devină poliţai.

Cînd Max răspunse la telefon, Vanadium răsuflă uşurat:

– Sînt eu, Tom. Nu ştiu dacă m-au apucat pe mine pandaliile, dar cred că ar trebui să faci ceva, şi asta chiar acum.

– Lasă pandaliile şi spune-mi ce s-a întîmplat, zise Max.

Două încuietori de calitate. Suficientă protecţie împotriva unui spărgător cu capacităţi medii, dar inadecvată pentru a-l

intimida pe un om autoperfecţionat, care a ştiut să îşi canalizeze furia.

Junior ţinea pistolul de 9mm, cu amortizor, sub braţul stîng, lipit de corp, eliberîndu-şi ambele mîini ca să poată lucra cu şperaclul automat.

Se simţea iarăşi ameţit. Dar de data asta ştia de ce. Nu îl pîndea nici o gripă. Se opunea coconului vieţii lui de acum, făcînd efortul de a se naşte într-o nouă formă mai bună. Fusese o pupă, încastrat într-o crisalidă de frică şi confuzie, însă acum era o insectă matură, un fluture complet dezvoltat, fiindcă îşi folosise puterea superbei lui furii ca să se autoperfecţioneze. Cînd Bartholomew va fi mort, Cain va putea, în fine, să îşi întindă aripile şi *să zboare*.

Îşi lipi urechea dreaptă de uşă, îşi ţinu răsuflarea, nu auzi nimic, după care atacă prima broască. Încetişor, introduse vîrful şperaclului în canalul pentru cheie; exista riscul să fie auzit, în timp ce opera, dar asta însemna ca persoana să se afle chiar lîngă uşă. Puţin probabil. Decise să folosească instrumentul doar de trei ori pentru fiecare broască, după care să încerce uşa. Poate că norocul va fi de partea lui.

Ţic, ţic, ţic. Ţic, ţic, ţic.

Apăsă pe clanţă. Uşa se mişcă uşor spre interior, însă el o întredeschise doar cu un centimetru.

Omul complet evoluat nu trebuie să se bizuie niciodată pe zeii şansei, ne învaţă Zedd, fiindcă el *îşi construieşte* norocul cu atîta temeinicie, încît poate să-i scuipe în faţa pe zei, fără să se facă vinovat.

Junior vîrî şperaclul într-un buzunar al jachetei de piele.

În mîna dreaptă din nou, pistolul plin cu zece gloanţe i se părea încărcat cu puteri supranaturale: spre Bartholomew, cu efectul pe care l-ar avea un crucifix asupra lui Dracula, apa sfinţită asupra demonului, kryptonitul asupra lui Superman.

Pe cît de „roşioară" fusese Angel pentru plimbarea din acea seară, pe atît de „gălbioară" era acum, cînd se pregătea să se bage în pat, acasă. Pijama galbenă, bluză şi pantaloni, plus şoşete galbene. La rugămintea fetiţei, Celestina îi pusese şi o fundă galbenă în părul bogat şi creţ.

Ideea cu funda îi venise de vreo cîteva luni. Angel zicea că vrea să fie frumoasă în somn, pentru eventualitatea în care îi apărea în vis vreun prinţ fermecător.

– Galben, galben, galben, galben, spunea Angel încîntată, privindu-se în oglinda de la dulap.

– Dulceaţa mea mică şi scumpă.

– O să visez puişori de găină, îi spuse ea Celestinei, iar dacă mă văd aşa galbenă or să creadă că sînt de-a lor.

– Poţi visa şi banane, îi sugeră Celestina, pregătind patul.

– Nu vreau să fiu banană.

Din cauză că visa urît, Angel mai dormea din cînd în cînd în pat cu maică-sa, or aşa urma să fie şi acum.

– Dar de ce vrei să fii puişor de găină?

– Fiindcă n-am fost niciodată aşa ceva. Mami, tu şi unchiul Wally sînteţi căsătoriţi acum?

– De unde ţi-a mai venit şi ideea *asta?* întrebă Celestina, uimită.

– Ai un inel ca doamna Moller, de vizavi.

Înzestrată cu un spirit de observaţie neobişnuit de intens, fetiţa remarca rapid orice schimbare în micul ei univers. Inelul de logodnă strălucitor, pe mîna stîngă a Celestinei, fusese sesizat imediat.

– Te-a pupat strivit, adăugă Angel, cum se pupă oamenii în filme.

– Ah, ce detectiv şmecher am eu aici.

– O să mă cheme altfel?

– Poate.

– O să mă cheme Angel Willy?

– Angel Lipscomb, deşi parcă nu sună la fel de bine ca White, nu ţi se pare?

– Vreau să mă cheme Wally.

– Nu se poate. Hai, în pat cu tine.

Şi Angel sări ca un puişor drept în patul maică-sii.

Bartholomew era mort, dar nu ştia încă. Cu pistolul în mînă, cu coconul făcut zdrenţe, gata să-şi întindă aripile de fluture, Junior împinse spre interior uşa apartamentului, văzu un salon pustiu, cu lumină dulce şi mobilă plăcută, şi se pregătea să păşească peste prag, cînd jos, uşa de la intrarea în imobil se deschise şi în hol apăru lunganul.

Tipul ținea în mînă o poşetă, cine ştie de ce; intrase vesel, dar se întunecă la faţă cînd îl văzu pe Junior.

Vasăzică, iată din nou, cum trecutul îl prindea din urmă, tocmai cînd Junior crezuse că scăpase de el. Lunganul ăsta deşirat, păzitorul lui Bartholomew şi amicul Celestinei, plecase acasă cu maşina, dar nu putuse rămîne în trecut, unde-i era locul, şi acum deschidea gura ca să spună *Ce cauţi aici* sau poate să dea alarma urlînd, aşa că Junior îl împuşcă de trei ori.

Învelind-o bine pe Angel, Celestina spuse:

– Ţi-ar plăcea ca unchiul Wally să fie tăticul tău?

– Asta ar fi cel mai grozav.

– Aşa cred şi eu.

– Ştii, eu n-am avut niciodată un tătic.

– Dar a meritat aşteptarea, dacă acum Wally va fi tăticul tău, nu crezi?

– Şi o să ne mutăm la unchiul Wally?

– Cam aşa se întîmplă de obicei.

– Şi doamna Ornwall o să plece?

– Toate chestiile astea vor trebuie bine gîndite.

– Dacă pleacă, o să trebuiască să-mi faci tu brînză.

Amortizorul de zgomot nu făcea, totuşi, ca pistolul să fie complet silenţios, însă cele trei împuşcături, fiecare ca o tuse înăbuşită cu palma, nu aveau cum să se audă mai departe de coridor.

Primul glonţ îl lovi pe lungan în coapsa stîngă, fiindcă Junior trăsese în timp ce scotea arma de sub braţ, însă următoarele două l-au nimerit zdravăn, în tors. Nu era prea rău pentru un trăgător amator, chiar dacă distanţa pînă la ţintă nu era mai mare de cîteva palme, aşa că Junior decise că dacă mutilarea piciorului stîng nu l-ar fi împiedicat să lupte în Vietnam, s-ar fi achitat foarte bine de obligaţii în război.

Cu mîna încleştată pe poşetă, ca şi cum şi mort ar fi vrut să se opună tîlhăriei, tipul căzu, se lăţi pe jos, se scutură de fiori şi încremeni nemişcat. Se prăbuşise, fără să ţipe, fără să urle de durere, fără aproape nici un zgomot, încît lui Junior îl venea să-l pupe, doar că el nu pupa bărbaţi, vii sau morţi,

deşi un bărbat deghizat în femeie îl păcălise o dată, iar un pianist mort îl linsese pe întuneric.

Cu glăsciorul vesel ca un piuit de puişor, Angel gălbioara se ridică un pic de pe pernă şi zise:

– O să faceţi nuntă?

– O nuntă ca-n poveşti, îi promise Celestina, luîndu-şi o pijama din sertarul comodei.

– Şi tort? întrebă Angel, căscînd.

– Nu se poate nuntă fără tort.

– Îmi plac torturile. Îmi plac căţeluşii.

Descheindu-se la bluză, Celestina spuse:

– Tradiţional vorbind, căţeluşii nu au nici o treabă cu nunţile.

Suna telefonul.

– Nu vindem pizza, spuse Angel, fiindcă mai devreme primiseră cîteva apeluri pentru o nouă pizzerie, al cărei număr diferea de al lor doar printr-o cifră.

Apucînd receptorul înainte de al doilea apel, Celestina spuse:

– Alo?

– Domnişoara White?

– Da?

– La telefon detectivul Bellini, de la Departamentul Poliţiei San Francisco. Totul e în regulă acolo?

– În regulă? Da. Ce...

– E cineva cu dumneavoastră?

– Fetiţa, spuse ea, realizînd prea tîrziu că poate nu avea de-a face cu un poliţist, ci cu cineva care încerca să determine dacă ea şi Angel erau singure în apartament.

– Încearcă, te rog, să nu te alarmezi, domnişoară White. Am trimis o maşină-patrulă spre dumneata.

Şi, brusc, Celestina se convinse că Bellini *era* poliţai, nu fiindcă vocea lui sugera atîta autoritate, ci pentru că inima îi spunea că venise momentul, că primejdia anticipată de atîta vreme se materializase, în cele din urmă: sumbra fatalitate în privinţa căreia Phimie o prevenise cam acum trei ani.

– Avem motive să credem că bărbatul care a violat-o pe sora dumitale te urmăreşte în prezent.

Tipul va veni. Ştia. Ştiuse tot timpul, dar în ultima vreme cam uitase. Angel era o fiinţă aparte, or din cauza acestui lucru trăia sub ameninţare, aidoma pruncilor din Bethlehem, pe care Irod poruncise să fie ucişi. De mult de tot, Celestina întrezărise o structură complexă şi misterioasă în toate astea şi, pentru ochiul artistului, simetria modelului impunea ca tatăl să-şi facă apariţia, mai devreme sau mai tîrziu.

– Aţi încuiat bine uşile? întrebă Bellini.

– Nu există cheie decît pentru cea de la apartament. Da. Am încuiat-o.

– Unde sînteţi acum?

– În dormitor.

– Cu fetiţa?

– Da.

Angel şedea în capul oaselor pe pat, gălbioară şi atentă.

– Aveţi vreo cheie la uşa de la dormitor? întrebă Bellini.

– Da, dar n-are nici o valoare.

– Încuiaţi-o oricum. Şi nu închide telefonul, domnişoară White. Rămînem pe fir, pînă vine maşina poliţiei.

Junior nu-l putea lăsa pe mort pe hol, dacă intenţiona să se simtă bine cu Celestina. Urmările urîte se descoperă întotdeauna, adesea în cele mai nepotrivite momente, ceea ce Junior învăţase din filme şi din articolele despre crime citite prin ziare, ba chiar şi din experienţa lui personală. Descoperirea aducea întotdeauna poliţia, în mare viteză, cu sirenele pornite şi plină de entuziasm, fiindcă nemernicii care lucrează acolo sînt perdanţii cei mai concentraţi asupra trecutului, de pe toată faţa pămîntului, *mistuiţi* practic de obsesia lor pentru urmările faptei.

Vîrî sub centură pistolul de 9mm, îl apucă pe lungan de picioare şi îl trase spre uşa de la apartamentul 1. Urme de sînge înviorau pardoseala mohorîtă, pe unde trecea corpul tipului.

Nu erau bălţi de sînge, ci doar pete, aşa că Junior reuşi să le şteargă repede, după ce scoase cadavrul de pe hol, însă văzîndu-le se înfurie şi mai rău. Venise aici ca să ducă la capăt toate treburile rămase neterminate din Spruce Hills, ca să se elibereze de duhurile răzbunătoare, ca să îşi amelioreze

viaţa şi să meargă înainte, într-un viitor luminos complet nou. Nu venise, aici, ce naiba, ca să facă pe *administratorul clădirii.*

Firul nu era suficient de lung pentru ca Celestina să se poată plimba cu aparatul prin cameră, aşa că puse telefonul pe noptieră, lîngă veioză.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Angel.

– Fii cuminte, dulceaţă mică, spuse ea, pornind spre uşa care rămăsese uşor întredeschisă.

Toate ferestrele erau închise bine. Avea mare grijă în această privinţă.

Ştia că şi uşa de la intrare era încuiată, fiindcă Wally aşteptase afară pe coridor, ca să audă cheia răsucindu-se în cele două broaşte. Cu toate acestea, Celestina păşi în hol, unde lumina nu era aprinsă, trecu repede prin dreptul odăii lui Angel, ajunse la intrarea în salonaş, unde lampa funcţiona – şi văzu un bărbat intrînd cu spatele pe uşa din faţă, tîrînd ceva, tîrînd ceva închis la culoare, mare, greu, mototolit, tîrînd un...

Oh, sfinte Iisuse, NU!

Tîrîse cam jumătate din corpul lunganului peste prag, cînd auzi pe cineva spunînd *„Nu"*.

Junior privi peste umăr, exact cînd Celestina se întoarse şi fugi. O întrezări o fracţiune se secundă, înainte ca Celestina să dispară pe holul interior.

Concentrează-te. Bagă-l pe lungan complet înăuntru. Acţionează acum, gîndeşte mai tîrziu. Nu, nu, concentrarea adevărată necesită o înţelegere a nevoii de verbalizare: scrutează, analizează şi *„prioritează"*. Prinde-o pe curvă, prinde-o pe curvă! Respiră încet şi adînc. Canalizează-ţi superba furie. Un om complet evoluat ştie să se controleze şi să fie calm. *Mişcă-te, mişcă-te, mişcă-te!*

Dintr-o dată, prea multe din măreţele maxime ale lui Zedd păreau în contradicţie unele cu altele, cînd pînă atunci alcătuiseră o filozofie temeinică şi un ghid de reuşită ideal.

O uşă se trînti şi, după nişte scurte deliberări lăuntrice privind opţiunea de a verbaliza sau de a acţiona, Junior îl lăsă pe lungan de-a curmezişul pragului. Trebuia să pună

mîna pe Celestina, pînă ca aceasta să ajungă la telefon, după care n-avea decît să se întoarcă şi să termine de mutat cadavrul.

Celetina trînti uşa, o încuie, împinse comoda în dreptul intrării, uimită de forţa ei, şi o auzi pe Angel vorbind în telefon: „Mami mută mobila".

Smulse receptorul din mîna fetiţei şi îi spuse lui Bellini:

– Tipul e aici...

Azvîrli telefonul pe pat, îi spuse lui Angel „Stai lîngă mine", alergă la fereastră şi trase draperiile la o parte.

Implică-te şi preia controlul. Nu contează prea mult dacă acţiunea în care te implici este prudentă sau pripită, nu contează *nicidecum* dacă societatea în ansamblul ei consideră că e un lucru „bun" ceea ce faci tu sau un lucru „rău". Atîta timp cît te implici fără rezervă, inevitabil vei prelua comanda, fiindcă prea puţini oameni sînt dispuşi vreodată să se implice în ceva, corect sau greşit, înţelept sau nesăbuit, astfel încît aceia care o fac au succesul garantat, de cele mai multe ori, chiar şi atunci cînd acţiunile lor sînt pripite şi cauza lor prostească.

Departe de a fi prostească, însă, cauza lui Junior viza supravieţuirea şi salvarea lui, aşa că se implică în ea cu fiecare fibră a fiinţei lui, cu toată puterea minţii şi a inimii.

Uşile de pe holul întunecat: una la dreapta, larg deschisă, şi două la stînga, ambele închise.

La dreapta, întîi. Deschise uşa cu piciorul, trăgînd simultan două gloanţe, fiindcă ăsta era poate dormitorul ei, unde nu era exclus să aibă o armă de foc. Oglinzile se făcură ţăndări: un zdrăngănit de sticlă spartă pe porţelan, de sticlă spartă pe mozaic, mult mai multă gălăgie decît împuşcăturile propriu-zise.

Realiză că făcuse praf o baie pustie.

Atrăgea atenţia cu atîta zgomot. Nu mai avea răgazul pentru idile acum, nici şansa de a a-şi trece la activ două surori. Omoar-o pe Celestina, omoară-l pe Bartholomew, atît, atît, şi pleacă, pleacă.

Prima uşă pe stînga. Mişcă-te. Deschide uşa cu piciorul.

Senzaţia unui vast spaţiu dincolo, nu o baie de data asta şi mai întuneric. Apucă pistolul cu ambele mîini. Două împuşcături rapide; tuse înfundată, tuse înfundată.

Întrerupătorul lămpii pe stînga. Clipit des, din cauza luminii.

Camera puştiului. Camera lui Bartholomew. Mobilă în culori vii şi vesele. Postere nostime pe perete.

Ciudat, păpuşi. Destul de multe păpuşi. Se părea că bastardul era cam efeminat, trăsătură pe care nu avea cum s-o moştenească de la taică-său.

Nimeni aici.

Poate doar sub pat, în dulap?

Pierdea vreme, dacă se apuca să caute acolo. Mult mai probabil, femeia şi băiatul se ascundeau în ultima cameră.

Zglobie şi gălbioară, Angel zbură la maică-sa, ţinîndu-se de una dintre draperiile strînse, ca şi cum ar fi vrut să se pitească după ea.

Fereastra era dublă, cu ochiuri mici de geam, aşa că Celestina nu avea cum să iasă afară, şi dacă o spărgea.

O fereastră montată adînc în zidărie. Două ivăre pe partea dreaptă, unul sus, celălalt jos. Celestina încercă să răsucească apoi mînerul. Nu reuşea. Mîinile îi tremurau. Încerca, încerca, bîjbîind, dar degeaba.

„Doamne, te rog, ajută-mă."

Maniacul lovea cu piciorul în uşă.

Cu cîteva momente în urmă, dăduse buzna în camera lui Angel, şi de data asta se auzise tare, bubuise mai puternic, precis suficient de sonor cît să trezească lumea din bloc.

Mînerul se învîrtea. Haide, haide.

Unde era maşina poliţiei? De ce nu se auzea nici o sirenă?

Scîrţîind, mecanismul ferestrei cedă, cele două părţi ale geamului începură să se deschidă spre exterior, dar prea lent, iar noaptea rece şi albicioasă îşi trimise suflul de gheaţă în cameră.

Maniacul lovea iarăşi cu piciorul în uşă, dar din cauza comodei proptite la intrare, uşa nu ceda, aşa că tipul izbea mai tare, tot mai tare, dar degeaba.

– Haide, repede, şopti Angel.

*

Junior păşi în spate şi trase două gloanţe, ţintind în broasca de la uşă. Prima împuşcătură smulse o bucată din cadrul de lemn, dar a doua se înfipse în uşă, crăpînd-o şi dislocînd din loc încuietoarea, care spînzura acum în afară, gata să cadă.

Se împinse în uşă, dar aceasta tot nu cedă, şi se miră singur de el cînd auzi mugetul de frustrare care ieşea din el şi care exprima exact opusul unei atitudini de autocontrol, deşi oricine l-ar fi auzit n-ar fi avut nici cea mai mică îndoială în privinţa hotărîrii lui de a se implica şi de a prelua controlul.

Trase din nou în broasca uşii, apăsînd pe trăgaci de două ori, şi constată că nu mai avea nici un glonţ în magazia armei. Cartuşele suplimentare erau împărţite prin buzunare.

Exclus să facă o pauză ca să reîncarce pistolul, tocmai acum în acest penultim moment desperat, cînd graniţa dintre reuşită sau eşec nu mai era decît o chestiune de cîteva secunde. Aşa ar proceda doar un om obişnuit să gîndească întîi şi să acţioneze după aceea – comportament de perdant înnăscut.

Sub impactul gloanţelor, din uşă zburase o bucată de mărimea unei farfurii. Datorită luminii din cameră, care trecea dincoace prin gaura formată, Junior putu constata că încuietoarea uşii era complet distrusă. Privind prin spărtură, văzu partea din spate a unei mobile împinse în dreptul uşii, lămurindu-se astfel cum stăteau lucrurile.

Îşi lipi strîns de corp braţul stîng şi se trînti cu umărul în uşă. Piesa de mobilier din cealaltă parte era masivă, însă tot se urni din loc cu cîţiva centimetri. Păi, dacă reuşise s-o mişte deja un pic, însemna că putea pînă la urmă s-o dea la o parte de tot, adică era deja ca şi intrat înăuntru.

Celestina nu auzi detonările, însă ştiu că numai nişte gloanţe trase ar fi putut crăpa aşa lemnul uşii.

Comoda cu care blocase intrarea şi care funcţiona şi ca masă de toaletă avea deasupra o oglindă. Unul dintre gloanţe sfredeli placajul din spatele acesteia, fisură sticla oglinzii, formînd un puzzle ca o pînză de păianjen, şi se înfipse în peretele de deasupra patului – *poc* – din care împroşcă în jur cu aşchii de tencuială.

Cînd între cele două geamuri verticale ale ferestrei întredeschise se crease un spaţiu cam de paisprezece centimetri, mecanismul se înţepeni, cu un scîrţîit gros, care rostea parcă însuşi cuvîntul fatal – *r-r-r-rugină*.

Nici măcar Angel, diafană ca un îngeraş, nu se putea strecura printr-o deschizătură atît de mică.

Pe hol, maniacul mugea de furie.

Afurisită fereastră! Se înţepenise din cauza frigului. Celestina trăgea de mîner cu toată forţa; la un moment dat, simţi că mecanismul se mişcă un pic, dar apoi tija scăpă din suporţi şi se lovi de pervaz.

Nici de data asta nu auzi împuşcăturile, însă trosnetul de lemn spintecat demonstra că de dincolo fuseseră trase cel puţin încă două gloanţe.

Întorcîndu-se cu spatele la fereastră, Celestina o prinse pe fetiţă şi o împinse spre pat, şoptind: „Intră dedesubt".

Angel nu voia să se vîre acolo, poate fiindcă în visele ei urîte căpcăunul se pitea mereu sub pat.

– Hai, fuga! insistă Celestina, cu duritate.

Pînă la urmă, Angel se ghemui şi intră sub pat, dispărînd sub aşternutul care atîrna lateral, cu o ultimă fluturare de şoşete galbene.

Cu trei ani în urmă, la Spitalul St.Mary, avînd proaspătă în minte avertizarea lui Phimie, Celestina jurase că va fi pregătită pentru momentul cînd fiara va veni, dar iată, bestia era aici, iar ea nu era nicidecum aptă să-i facă faţă. Timpul trece, sentimentul primejdiei ameninţătoare păleşte, nu-ţi vezi capul de treabă, te speteşti muncind ca ospătăriţă, îţi termini facultatea, fetiţa ta creşte, e adorabilă, vioaie, atît de plină de viaţă, încît ştii că trebuie să trăiască veşnic, şi la urma urmei, eşti fiică de pastor, crezi în forţa compasiunii, în Împăratul Păcii, eşti încrezătoare că pămîntul acesta este al celor blajini, aşa că în toţi aceşti trei ani nu-ţi cumperi nici o armă şi nici nu înveţi cum să te aperi singură la nevoie, şi oarecum uiţi că blajinii care vor moşteni într-o bună zi pămîntul sînt cei care resping agresiunea, fără să fie, însă, *atît* de blajini încît să nu încerce să se apere singuri, fiindcă a nu te împotrivi maleficului este un păcat, iar refuzul conştient de a-ţi apăra viaţa este păcatul mortal al suicidului pasiv, iar eşecul de a

ocroti o bombonică scumpă şi gălbioară îţi pavează calea spre iad, la fel cum s-a întîmplat cu neguţătorii de sclavi ajunşi ei înşişi robi pentru eternitate, la fel cum s-a întîmplat cu stăpînii de la Dachau şi cu bătrînul „Joe Stalin", care au trecut de la putere la propria lor osîndă, aşa că aici, în timp ce bestia se trînteşte în uşă, în timp ce împinge la o parte baricada, acum, cînd nu ţi-au mai rămas decît cîteva clipe preţioase, *luptă-te!*

Junior dădu buzna prin uşa blocată, în dormitor, iar scroafa naibii îl pocni cu un scaun. Un scaun mic, cu spătar tare şi o pernă legată, pentru şezut. Tipa manevra scaunul ca pe o bîtă şi cu o forţă demnă de un gladiator.

Dacă l-ar fi nimerit în partea stîngă a corpului, aşa cum încercase, precis i-ar fi rupt braţul şi i-ar fi fisurat cîteva coaste. Însă, sesizînd ţinta loviturii, agil ca un adevărat sportiv, Junior se întoarsese rapid, primind şocul pe spinare.

Pocnitura aceasta în spate nu fusese tocmai elegantă, dar nici departe de isprăvile din Vietnam, pe care le născocea el, ca să le impresioneze pe femei. Zburat parcă de suflul exploziv al unei grenade, Junior se trezi pe jos, izbindu-se cu bărbia de podea; dinţii i se frecară ca o ghilotină unii de alţii, încît, dacă ar fi prins limba între ei, ar fi secţionat-o pe loc.

Ştia că tipa se pregătea să-l trosnească din nou, aşa că se rostogoli imediat de sub raza ei de acţiune, enorm de încîntat că era în stare să se mai mişte, fiindcă, judecînd după durerea sfîşietoare din spinare, nici nu s-ar fi mirat dacă nemernica i-ar fi rupt coloana vertebrală, lăsîndu-l paralizat. O nouă lovitură cu scaunul, care se pocni asurzitor de podea, exact în locul unde zăcuse Junior cu o clipă înainte.

Nebuna naibii manevra scaunul cu atîta ferocitate, încît nu se putea să nu-i fi amorţit braţele, de la impactul violent al obiectului trîntit pe podea. Tipa se trase înapoi, poticnindu-se, tîrînd scaunul pe jos, fiindcă momentan nu mai avea forţa să-l ridice.

Cînd pătrunsese în dormitor, Junior intenţionase să azvîrle pistolul şi să scoată un cuţit. Dar nu mai avea chef să opereze de la mică distanţă. Bine că nu scăpase revolverul din mînă.

Avea dureri prea mari ca să-şi poată reveni imediat, profitînd astfel de scurta vulnerabilitate a femeii. Ridicîndu-se cu greu în picioare, se trase mai în spate, bîjbîind prin buzunar după cartuşele de rezervă.

Îl ascunsese undeva pe Bartholomew.

Probabil în dulap.

Ciuruieşte-o pe pictoriţă, omoară-l pe puşti.

El era un tip care avea un plan, un om concentrat, implicat, gata să acţioneze şi să gîndească abia după aceea, de îndată ce era *capabil* să acţioneze. Din cauza junghiurilor dureroase, nici nu mai avea putere în mînă. Cartuşele îi alunecară printre degete, căzînd pe jos.

Faptele tale... se vor întoarce la tine, amplificate peste închipuire.

Din nou, acele cuvinte sinistre învîrtindu-i-se în minte, pe banda memoriei. De data asta, le auzi rostite efectiv. Glasul impunea atenţie, cu un timbru mai profund şi o dicţie mai tăioasă decît al lui.

Împinse afară magazia din patul revolverului. Cît pe-aci s-o scape pe jos.

Celestina îi dădea tîrcoale, mai mult tîrînd, decît cărînd scaunul acela blestemat, ori fiindcă o cam lăsaseră nervii şi nu mai avea putere în braţe – sau pentru că simula slăbiciunea, în speranţa de a-l ademeni să reacţioneze imprudent. Junior se mişca şi el în jurul ei, chinuindu-se desperat să încarce pistolul, fără să-şi ochii de la adversara lui.

Sirene.

Spiritul lui Bartholomew... te va găsi... şi îţi va aplica teribila judecată pe care o meriţi.

Glasul cultivat, uşor teatral, dar totuşi sincer al reverendului White se ridica din trecut, formulînd această ameninţare în mintea lui Junior, aşa cum îl auzise în acea noapte de pe o bandă de magnetofon, în timp ce Junior dansa un boogie la orizontală cu Seraphim, în dormitorul din casa parohială.

Uitase de ameninţarea pastorului, o înăbuşise în străfundurile memoriei. La vremea respectivă, auzite doar pe jumătate, ca un fundal pervers al partidei de sex, vorbele acestea îl amuzaseră pe Junior, care nu se gîndise serios la

sensul lor, la mesajul de pedeapsă divină conținut în ele. Acum, în acest moment de pericol maxim, fiertura clocotită a amintirii înăbușite țîșni la suprafață din cauza presiunii: Junior era șocat, uluit, realizînd că *pastorul îl blestemase!*

Sunetul sirenelor, tot mai aproape.

Cartușele scăpate pe jos străluceau pe covor. Să se aplece să le ridice? Nu. Asta ar fi echivalat cu invitația de a se pomeni cu o pocnitură în țeastă.

Celestina, baptista bătăușă, din nou în acțiune, repezindu-se la el. Cu un picior rupt, celălalt crăpat și cu bara dintre ele făcută țăndări, scaunul nu mai constituia o armă de temut. Tipa ridică scaunul, Junior se feri, tipa lovi din nou, el o fentă, ea se trase înapoi, gîfîind.

Tîrfa începea să obosească, însă Junior tot nu se încumeta să treacă la o confruntare corp la corp. Era ciufulită. Din ochii ei scăpăra atîta sălbăticie, încît Junior era convins că tipa avea pupile eliptice, ca la felinele din junglă. Nemernica rînjea cu buzele lipite de gingii și dinții dezgoliți.

Arăta la fel de dementă ca mama lui Junior.

Prea aproape, sirenele alea.

Alt buzunar. Alte cartușe. De-ar reuși să bage măcar două în magazia armei, însă mîinile îi tremurau rău și se făcuseră alunecoase, de la transpirație.

Scaunul. O lovitură deviată, fără efect, împingîndu-l în spate, la fereastră.

Sirenele erau *chiar aici.*

Sticleții la ușă, tîrfa smintită cu scaunul în mîini, blestemul popii – oricît de mult s-ar implica un om, tot nu ar putea face față atîtor neajunsuri. Ieși din prezent, intră în viitor.

Azvîrli pe jos pistolul, magazia armei și cartușele.

Cînd tîrfa începu să se legene spre spate, Junior înșfăcă scaunul. Nu încerca să i-l smulgă din mînă, ci doar s-o împingă, cu ajutorul lui, cît mai puternic.

Tipa călcă pe un picior rupt de la scaun, își pierdu echilibru și căzu pe spate, proptindu-se pe partea laterală a patului.

Amorțit ca o pisică ajunsă la geriatrie, urlînd de durere, Junior sări totuși pe pervazul adînc și se aruncă în cele două

geamuri ale ferestrei. Erau deja parţial deschise – dar şi înţepenite aşa, totodată.

Ghemuit pe vine, pe pervazul adînc, împingînd în geamurile întredeschise, nu numai cu forţa muşchilor, ci şi cu tot corpul, maniacul încerca să scape din dormitor.

Deşi inima îi bubuia asurzitor în piept şi răsuflarea îi şuiera pe nas, Celestina auzi trosnetul lemnului crăpat, apoi zgomotul de geam spart şi scrîşnetul de metal contorsionat. Monstrul încerca să fugă.

Fereastra nu se deschidea spre stradă. Dădea spre un pasaj îngust dintre această clădire şi cea de alături. Poliţia nu avea cum să-l surprindă, aşadar, dacă reuşea să scape pe-acolo.

Ar fi putut să se repeadă iarăşi cu scaunul la el, numai că obiectul se dezmembrase de tot. Renunţă la piesa de mobilier în favoarea unei arme de foc: se lăsă în genunchi şi înşfăcă de pe jos magazia de cartuşe a pistolului.

Urletul sirenelor sfîşia tăcerea. Probabil că poliţiştii opriseră maşina în faţa casei.

Celestina luă un glonţ de aramă de pe covor.

Alt zgomot de geam spart. Un trosnet înfiorător de lemn rupt. Cu spatele la ea, maniacul trăgea de fereastră, cu ferocitatea încrîncenată a unei fiare prinse în cuşcă.

Nu se pricepea la arme de foc, însă îl văzuse pe el cum încercase să îndese cartuşele în pistol, aşa că ştia cum să-l încarce. Introduse un glonţ. Pe urmă încă unul. De-ajuns.

Mecanismul ruginit al ferestrei începu să cedeze, la fel ca şi balamalele, iar geamurile ieşiră în afară.

Din celălalt capăt al apartamentul, glasuri de bărbaţi, care strigau: „Poliţia!"

Celestina urlă „Aici, veniţi aici!", în timp ce împinse magazia cu cartuşe în patul armei.

Rămasă tot în genunchi, ridică arma şi realiză că se pregătea să-l împuşte pe maniac în spate, că nu avea altă opţiune, fiindcă lipsa de dexteritate nu îi permitea să îl ochească în picior sau în braţ. O copleşea această dilemă morală, dar îi veni în minte imaginea lui Phimie zăcînd moartă pe cearşafurile pline de sînge de pe masa de operaţie. Apăsă pe trăgaci şi se clătină de la recul.

Fereastra cedă cu o clipă înainte ca Celestina să declanşeze împuşcătura. Bărbatul se făcu nevăzut. Nu ştia dacă îl nimerise.

La fereastră. Camera încălzită absorbea din noapte ceaţa rece; Celestina se aplecă peste pervaz, în pîcla deasă de-afară.

Aleea îngustă, pavată cu cărămizi, se afla la doi metri dedesubt. Maniacul răsturnase nişte lăzi de gunoi, încercînd să fugă, însă nu zăcea prăvălit printre gunoaie.

Din ceaţă şi beznă se auzea plesnetul grăbit al tălpilor pe cărămizi. Tipul alerga spre partea din spate a casei.

Aruncă arma!

Celestina azvîrli arma înainte de a se răsuci în loc, iar cînd doi poliţai intrară în cameră, strigă: „A fugit!"

Din pasajul interior pe alee, iar pe un pasaj interior, apoi pe stradă, în oraş şi în ceaţă şi în noapte. Junior fugea de trecutul lui Cain în viitorul lui Pinchbeck.

Pe parcursul acestei zile cruciale, aplicase tehnicile învăţate de la Zedd, pentru a-şi canaliza furia fierbinte şi a o transforma într-o turbare incandescentă. Acum, fără nici un efort conştient din partea lui, turbarea se preschimbă într-o *furie* spumegîndă.

Ca şi cum spiritele răzbunătoare nu ar fi constituit o pacoste îndeajuns de mare, timp de trei ani luptase, fără să-şi dea seama, împotriva puterii cumplite a blestemului aruncat de pastor, negroteiul baptist cu apucături de şaman, care-i făcuse viaţa amară. Ştia acum de ce suferise de accese violente de vomitat nervos, de diaree nesfîrşită, de bube hidoase. Imposibilitatea de a-şi găsi un suflet pereche, umilinţa cu Renee Vivi, cele două cazuri urîte de gonoree, dezastruoasa catatonie provocată de meditaţie, incapacitatea de a învăţa franceza şi germana, singurătatea, pustiul din el, încercările zadarnice de a-l găsi şi de a-l ucide pe bastardul născut din pîntecele lui Phimie: toate aceste lucruri şi multe, mult mai multe încă reprezentau consecinţele oribile ale practicilor vrăjitoreşti nocive şi răzbunătoare urzite de acel creştin fariseu. Fiind un om implicat, complet evoluat şi extrem de autoperfecţionat, care ştia să îşi valorifice instinctele brute, ar fi fost normal ca Junior să navigheze prin viaţă pe nişte mări liniştite, sub un cer veşnic însorit, cu

toate pînzele sus, şi nu să se trezească mereu zdruncinat şi azvîrlit de furtuni pe o noapte nesfîrşită, nu din cauza vreunor neajunsuri ale minţii, ale inimii sau ale sufletului, ci din cauza Magiei negre.

71

La Spitalul St. Mary, unde o adusese pe lume pe Angel, în urmă cu trei ani, Wally se zbătea acum între viaţă şi moarte, luptînd pentru şansa de a o vedea pe fetiţă crescînd şi de a fi pentru ea tatăl de care aceasta avea nevoie. Fusese deja dus la sala de operaţii, cînd Celestina şi Angel sosiră acolo, la cîteva minute după ambulanţă.

Au fost duse la Spitalul St. Mary de către detectivul Bellini, cu o maşină a Poliţiei. Tom Vanadium – un prieten de-al tatălui ei, pe care îl întîlnise de cîteva ori în Spruce Hills, dar pe care nu-l cunoştea prea bine, îi însoţea cu un alt automobil, deplasîndu-se lateral şi gata să tragă la nevoie în oricare dintre ocupanţii altor vehicule care circulau pe străzile pline de ceaţă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca maniacul să fie pretutindeni.

Din cîte ştia Celestina, Tom era detectiv la Poliţia din statul Oregon, aşa că nu era prea dumirită ce căuta el aici.

Şi nici nu avea cum să-şi închipuie prin ce nenorocire sinistră trecuse bietul om, alegîndu-se cu faţa aceasta explodată şi dezarticulată parcă. Ultima oară îl văzuse la înmormîntarea lui Phimie. Cu cîteva minute în urmă, la uşa apartamentului ei, nu-l recunoscuse decît după semnul roşu din naştere.

Tatăl ei îl respecta şi îl admira pe Tom, aşa că Celestina era bucuroasă să-l ştie acolo. În plus, un om care supravieţuise unei catastrofe ca aceea care îl lăsase pe Tom cu mutra asta cubistă, nu putea fi decît persoana potrivită pentru o criză ca aceasta.

Aşezate amîndouă pe bancheta din spate, Celestina o ţinea strîns pe Angel, care era foarte speriată; era uluită de curajul demonstrat în luptă şi de calmul solid, care o ajuta atît de

mult acum. Nu tremura gîndindu-se la ceea ce ar fi putut păţi amîndouă, fiindcă mintea şi inima ei nu palpitau decît pentru Wally – dar şi pentru că, bucurîndu-se toată viaţa de binefacerile speranţei, avea rezerve pline de optimism, în aceste momente de restrişte.

Bellini o linişti pe Celestina, spunîndu-i că nu-şi imagina ca Enoch Cain să aibă atîta tupeu încît să urmărească acum maşinile poliţiei, ca să o atace din nou la St. Mary. Cu toate acestea, desemnă un poliţist în uniformă, care să stea de pază pe holul din faţa sălii, unde prietenii şi rudele aşteptau veşti despre pacienţii internaţi la secţia de terapie intensivă. Şi, judecînd după extrema vigilenţă de care dădea dovadă acest ofiţer, se putea deduce că Bellini nu exclusese complet posibilitatea ca Enoch Cain să-şi facă apariţia aici, pentru a isprăvi ceea ce începuse în Pacific Heights.

Aidoma tuturor sălilor de aşteptare de la secţiile de terapie intensivă, unde Moartea stă la pîndă răbdătoare, zîmbind la gîndul triumfului final, şi această încăpere era curată, dar mohorîtă, cu un mobilier deloc comod, ca şi cum nişte culori vii şi ceva mai mult confort ar fi deranjat-o pe ascetica Doamnă cu coasa, determinînd-o să secere şi mai mulţi pacienţi decît îşi propusese.

Chiar şi la ore tîrzii ca aceasta, după miezul nopţii, sala era uneori plină, ca pe timpul zilei, de persoane îngrijorate venite la căpătîiul celor dragi. În noaptea aceasta, totuşi, s-ar fi zis că doar viaţa lui Wally era ameninţată de lovitura morţii; cei prezenţi acolo vegheau doar pentru el.

Traumatizată de violenţa din dormitorul mamei ei şi fără să ştie prea bine ce se întîmplase cu Wally, Angel fusese smiorcăită şi speriată. Prevăzător, un medic îi aduse un pahar cu suc de portocale, îndoit cu o doză slabă de sedativ, iar o asistentă se prezentase cu nişte perne. Culcată pe două fotolii căptuşite cu perne şi îmbrăcată cu un halat roz peste pijamaua galbenă, cu sedativ sau fără sedativ fetiţa adormi rapid, ca de obicei, la fel pe cît de repede se şi trezea din somn, trăind viaţa din plin.

După ce luă o declaraţie preliminară de la Celestina, Bellini se retrase ca să convingă un judecător să se dea jos din pat la acea oră din noapte, cu scopul de a obţine un mandat

de percheziţie pentru locuinţa lui Enoch Cain, după ce pusese deja sub supraveghere apartamentul de pe Russian Hill. Descrierea agresorului, furnizată de Celestina, se potrivea perfect cu Cain. În plus, Mercedesul suspectului era abandonat lîngă casa ei. Bellini părea convins că îl vor găsi şi îl vor aresta pe tip foarte curînd.

Tom Vanadium, pe de altă parte, avea certitudinea că nu-l vor putea localiza şi prinde aşa de uşor pe Cain, care se pregătise, probabil, şi pentru eventualitatea în care lucrurile ar fi mers prost în timpul atacului împotriva Celestinei. În opinia lui Vanadium, maniacul avea probabil vreo ascunzătoare unde să se refugieze în oraş – ori părăsisese deja metropola, ieşind de sub jurisdicţia Poliţiei din San Francisco.

– Mda, s-ar putea să ai dreptate, remarcă Bellini, pe un ton oarecum acerb. Şi asta numai pentru că ai avut avantajul unei percheziţii ilegale, în timp ce eu trebuie să mă încurc cu drăgăleşenii din astea legale.

Celestina sesiza prietenia subiacentă dintre cei doi bărbaţi, dar şi tensiunea legată probabil de efectuarea unei percheziţii ilegale.

După plecarea lui Bellini, Tom o interogă pe Celestina pe îndelete, punînd accentul pe violul suferit de Phimie. Deşi subiectul era dureros, Celestinei îi părea bine că putea răspunde la toate aceste întrebări. Fără această discuţie, care să-i abată atenţia, cu toate speranţa ei nemărginită, şi-ar fi imaginat grozăvie după grozăvie, în care Wally ar fi murit de sute de ori în mintea ei speriată.

– Tatăl tău neagă producerea violului dintr-o dorinţă, aş zice eu, prost direcţionată, de a se încrede în dreptatea divină.

– Da, într-un fel aşa e, admise ea. Iniţial, însă, tata a vrut ca Phimie să-i spună tot, pentru ca vinovatul să fie judecat şi condamnat. Deşi e un bun baptist, tata nu este lipsit de setea răzbunării.

– Mă bucur să aud asta, spuse Tom.

Zîmbetul lui fin putea părea, eventual, ironic, deşi nu era uşor de interpretat sensul expresiilor subtile întipărite pe o faţă ciomăgită ca a lui.

– Iar după moartea lui Phimie... tata a sperat în continuare să afle numele violatorului, să îl bage la închisoare. Dar pe urmă ceva l-a făcut să se răzgîndească... oh, să fie vreo doi

ani. Brusc, a vrut să renunțe, să lase judecata în seama lui Dumnezeu. Dacă violatorul era chiar atît de smintit, cum susținea Phimie, însemna ca eu și Angel să fim în primejdie, în eventualitatea în care am afla un nume și ne-am duce la poliție. Dar nu știu, efectiv, ce l-a făcut să se răzgîndească.

– Știu eu, spuse Tom. Acum, mulțumită ție. Eu l-am făcut să se răzgîndească... fața mea. Cain m-a mutilat așa. Aproape tot anul 1965, am fost în comă. După ce mi-am revenit și m-am întremat suficient cît să pot primi vizitatori, am cerut să mă întîlnesc cu tatăl tău. Cam acum doi ani... cum spui tu. De la Max Bellini știam că Phimie murise născînd un copil, și nu într-un accident, iar Max intuia oricum un viol. I-am explicat tatălui tău de ce Cain era autorul siluirii. Voiam să-mi furnizeze cît mai multe informații. Dar, presupun că... stînd acolo, uitîndu-se la fața mea, a decis că era mai bine să-l lase pe Cain în pace, fiindcă nu voia ca viața fiicei și a nepoatei lui să fie puse și mai mult în pericol.

– Și acum, asta.

– Și acum, asta. Dar, și dacă tatăl tău ar fi cooperat cu mine, tot nu s-ar fi schimbat nimic. Din moment ce Phimie nu i-a dezvăluit niciodată numele, tot n-aș fi putut să îl urmăresc mai eficient pe acest Cain.

Pe patul improvizat din două fotolii, lîngă mama ei, Angel scotea mici țipete de spaimă, în somn. Prezențele care îi dădeau tîrcoale în vis nu semănau pesemne cu niște puișori de găină.

Șoptindu-i vorbe de alint și încercînd s-o liniștească, Celestina o mîngîie pe frunte, pînă ce fetița se mai calmă.

Căutînd în continuare detaliile semnificative care lipseau încă sau vreo idee care să-l ajute să înțeleagă obsesia maniacului cu Bartholomew, Tom puse și alte întrebări, pînă cînd Celestina realiză subit și dezvălui informația pe care poate o aștepta el: insistența perversă cu care Cain vrusese să asculte banda cu proiectul predicii „Această zi crucială", pe toată durată violului.

– Cum spunea Phimie, monstrului i se părea nostim, dar vocea tatălui meu folosită ca muzică de fond... îl și excita, poate fiindcă astfel o umilea pe ea și mai mult și fiindcă știa că gestul îl va umili și pe tata. Dar partea asta nu i-am

povestit-o niciodată lui tata. Nu ni s-a părut că are rost să-i spunem.

Cîteva momente, înclinat în față pe scaun și privind fix în jos, cu o intensitate și o expresie pe care nu i le-ar fi putut provoca pardoseala insipidă a sălii, Tom reflectă la cele spuse de ea.

– Da, asta e legătura, deși mie tot nu mi se pare prea clară. Vasăzică, a avut perversitatea de a o viola în acompaniamentul predicii tatălui ei... și, poate fără să realizeze, mesajul reverendului i-a rămas profund întipărit în minte. Nu l-aș fi crezut capabil de sentimentul culpabilității pe lașul ăsta ucigaș de nevastă... dar poate taică-tău a săvîrșit un soi de minune și i-a implantat nemernicului sămînța vinovăției.

– Cum spune mami, porcii vor putea zbura într-o bună zi, dacă tati va vrea să-i convingă că au aripi.

– Dar în „Această zi crucială", Bartholomew e doar ucenicul, figura istorică, constituind însă, totodată, și o metaforă pentru consecințele imprevizibile ale celor mai banale fapte comise de noi.

– Și?

– Nu este o persoană reală, o ființă de care Cain trebuie să se teamă. Așa că de unde i-a venit această obsesie de a găsi pe cineva cu numele de Bartholomew? se miră Tom, uitîndu-se în ochii Celestinei, de parcă acolo ar fi putut găsi răspunsul la întrebarea lui. *Există* într-adevăr un asemenea Bartholomew real? Și ce legătură ar putea avea asta cu atacul lui Cain asupra voastră? Ori poate nu există nici un fel de legătură?

– Dacă mai încercăm mult să descurcăm logica lui smintită, o să ne țăcănim și noi ca el.

Vanadium scutură din cap.

– Eu cred că tipul e malefic, nu nebun. Și tîmpit, așa cum sînt adesea toți oamenii răi. Prea arogant și prea înfumurat ca să își dea seama de prostia lui – și prin urmare mereu prins în curse pe care și le întinde singur. Dar, cu toate astea periculos, tocmai prin această prostie. De fapt, mult mai periculos decît un om inteligent și dotat cu simțul consecințelor faptelor lui.

Vocea plată a lui Vanadium, dar ciudat de hipnotică, atitudinea gînditoare, ochii cenuşii atît de frumoşi în contrast cu faţa mutilată, aerul acela de melancolie ponderată şi inteligenţa lui evidentă făceau ca prezenţa lui să pară solidă ca o masă de granit, dar şi nepămîntească.

– Aşa sînt toţi poliţiştii, filozofii ca tine? întrebă Celestina.

– Cei ca mine, care au fost întîi preoţi – da, sînt mari gînditori. Dintre ceilalţi – nu prea mulţi, dar oricum destui, să ştii.

Nişte paşi pe hol; se uitară amîndoi spre uşa deschisă, unde îşi făcu apariţia chirurgul.

Celestina se ridică în picioare; inima îi duduia înfundat în piept, ca nişte paşi grei care fugeau din calea veştilor proaste, deşi ea, puternic înrădăcinată în speranţă, nu era în stare nici să se mişte – auzind parcă în sinea ei şase variante de prognoze siniste în cele două secunde dinainte ca doctorul să rostească vreun cuvînt.

– A suportat bine operaţia. Va sta un timp în post-operatoriu, după care îl vom aduce aici, la terapie intensivă. Starea lui e critică, însă există nuanţe şi aici. Cred că, pînă diseară, va fi în afara oricărui pericol. O să scape.

Această zi crucială. În orice sfîrşit, noi începuturi. Dar, slavă Domnului, nici un sfîrşit aici.

Eliberată pe moment de necesitatea de a fi puternică pentru scumpa de Angel, care dormea, sau pentru Wally, Celestina se întoarse spre Tom Vanadium, văzu în ochii lui toată tristeţea lumii, dar şi speranţă, ca în sufletul ei, văzu pe chipul lui desfigurat promisiunea că răul va fi biruit, se rezemă de umărul lui şi se încumetă, în fine, să plîngă.

72

În furgoneta lui marca Ford, plină cu perne brodate de mînă, cu Sklent şi Zedd, Junior Cain – Pinchbeck pentru societate – părăsi Bay Area, pe uşa din dos. Porni pe State Highway 24 spre Walnut Creek, unde se aflau un munte şi o rezervaţie naturală care purtau numele diavolului: Mount

Diabolo. Continuînd pe Highway 4 spre Antioch, traversă delta fluviului, la vest de Bethel Island. Bethel, pentru cei care luaseră lecţii temeinice de îmbogăţire a vocabularului, înseamnă „loc sfînt".

De la diavol la sacru şi mai departe, Junior continuă spre nord, pe State Highway 160, care purta cu mîndrie indicatorul de traseu turistic spectaculos, deşi acum, înainte de revărsatul zorilor, totul părea lugubru şi negru. Urmînd cursul plin de meandre al Sacramento River, Highway 160 îşi croia drum pe lîngă o serie de orăşele răzleţe.

Între Isleton şi Locke, Junior sesiză prima oară că avea cîteva locuri dureroase pe faţă. Nu simţea nici o umflătură, nici o tăietură sau zgîrietură, iar oglinda retrovizoare nu-i arăta decît aceleaşi trăsături frumoase, care cuceriseră atîtea femei.

Îl durea şi corpul, mai ales spatele, de la loviturile pe care le încasase. Îşi amintea că se izbise cu bărbia de podea; probabil că primise şi o mulţime de pocnituri serioase drept în faţă. Asta ar presupune vînătăi, cît de curînd, dar vînătăile tot dispar pînă la urmă; între timp, poate că femeile îl vor considera şi mai atrăgător aşa, simţind nevoia să îl consoleze şi să îl sărute, ca să îi aline durerea – mai ales cînd vor afla că fusese rănit într-o luptă brutală, încercînd să salveze o vecină din mîinile unui violator.

Totuşi, cînd punctele dureroase de pe frunte şi obraji deveniră treptat tot mai supărătoare, se opri la o benzinărie de lîngă Courtland, cumpără o sticlă de Pepsi de la un automat de băuturi şi mai înghiţi o capsulă de antihistaminice. Mai luă şi un antiemetic, patru aspirine şi – deşi nu simţea nici un fel de bolboroseală în burtă – încă o doză de antidiareice.

Blindat astfel, ajunse în cele din urmă în oraşul Sacramento, cu o oră înainte să se lumineze de ziuă. În Sacramento, care se consideră Capitala Cameliilor, se organiza anual, la începutul lui martie, un festival al cameliilor, timp de zece zile, care era deja promovat, prin panouri publicitare, încă de acum, la mijlocul lui ianuarie. Denumirea de „camelie" vine de la G. J. Camellus, un misionar iezuit, care a adus planta din Asia în Europa, la mijlocul secolului al XVIII-lea.

Munți diavoleşti, insule sfinte, fluvii şi oraşe sacramentale, iezuiți: pe Junior, îl deranjau aceste referiri spirituale întîlnite la tot pasul. O noapte bîntuită de duhuri, era sigur de asta. Nici nu s-ar fi mirat prea mult dacă uitîndu-se în oglinda retrovizoare ar fi văzut automobilul albastru Studebaker Lark Regal al lui Thomas Vanadium, venind imediat în urma lui, nu maşina reală înviată din Lacul de la Carieră, ci o variantă fantomatică, şofată de spiritul maimuțoiului de poliţai împuțit-şi-rîios, cu o Naomi ectoplasmatică alături, cu Victoria Bressler, lunganul, Bartholomew Prosser şi Neddy Gnathic pe bancheta din spate: un Studebaker înţesat de duhuri, ca o maşină de circ plină de clovni, deşi nu ar fi fost deloc nostim dacă toți aceşti strigoi răzbunători ar fi deschis portierele, rostogolindu-se afară.

Ajunse la aeroport, localiză o firmă de transport aviatic, îl dibui pe proprietar cu ajutorul paznicului de noapte şi închirie un Cessna cu două motoare, cu care să zboare imediat la Eugene, în Oregon, dar punctele dureroase de pe faţă începuseră deja să îi zvîcnească supărător. Proprietarul, care în cazul de faţă era şi pilotul avionului, se arătă mulțumit de propunerea de a fi plătit cash, şi nu cu cec sau carte de credit. Luă banii, totuşi, cu reținere şi cu o strîmbătură vizibilă, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu se molipsească de la bancnote:

– Dar ce-ai păţit pe faţă?

Pe frunte, pe obraji, pe bărbie şi pe buza de sus, Junior se umpluse de bube roşii, umflate şi fierbinți la atingere. Nefiind prima oară cînd păţea aşa ceva, Junior putea să-şi dea seama că de data asta erupţia era mult mai gravă.

– O reacţie alergică, îi răspunse el pilotului.

La cîteva minute după revărsatul zorilor, pe o vreme excelentă, decolară din Sacramento, cu destinaţa Eugene. Junior ar fi savurat poate priveliştea, dacă nu ar fi avut senzaţia oribilă că nenumăraţi spiriduşi răi, ca în basmele pe care i le povestise maică-sa cînd era mic, îl ciupeau şi schingiuiau pe faţă cu nişte cleşti încinşi în foc.

La scurt timp după ora nouă şi jumătate dimineaţa, aterizară în Eugene, iar tot drumul pînă la cel mai mare centru comercial din oraş, şoferul de taxi se holbă mai mult în

oglinda retrovizoare, la mutra pasagerului suferind, decît în față, la trafic. După ce ajunseră la destinație, taximetristul își făcu o cruce mare, fără să se mai sinchisească de faptul că ciudatul lui client nici nu se îndepărtase bine de mașină.

Dacă nu și-ar fi folosit durerea drept combustibil cu care să-și alimenteze furia, poate că Junior ar fi urlat ca un cîine bătut sau ar fi căzut în genunchi, sfîșiat de chinurile insuportabile. Erupția era atît de groaznică, încît și adierea blîndă a vîntului acționa asupra pielii ca un smoc de sîrmă ghimpată. Propulsat de splendida furie din el, traversă parcarea, privind prin geamurile automobilelor, în speranța de a vedea vreo cheie în contact.

În schimb, întîlni o femeie în vîrstă, care se dădu jos dintr-un Pontiac roșu, cu o coadă de vulpe legată de antenă. Aruncînd o privire rapidă în jur, se convinse că nu-i vedea nimeni, așa că o trosni în ceafă pe femeie, cu patul pistolului de 9 mm.

Ce chef ar fi avut s-o împuște, numai că arma aceasta nu era dotată cu amortizor de sunet. Celălalt revolver, care era silențios, rămăsese în dormitorul Celestinei. Pe cel de acum îl luase din colecția Friedei Bliss și făcea o gălăgie sinistră, ca și fosta lui proprietară.

Bătrîna se prăvăli, foșnind ca o bucată de tafta; va fi în stare de inconștiență, probabil, o bună bucată de timp, iar cînd își va reveni, nu-și va mai aminti nici măcar cum o cheamă, darămite ce marcă de mașină avusese, decît poate abia într-un tîrziu, cînd Junior va fi plecat de mult din Eugene.

Portiera unei camionete parcate lîngă Pontiac era descuiată. Junior o cocoță pe mama-mare pe scaunul din drepta volanului. Femeia era atît de ușoară, atît de oribil de colțuroasă și foșnea așa de tare, încît puteai crede că era un fel de insectă mutantă uriașă, care mima înfățișarea omenească. Bine, totuși, că n-o omorîse: duhul dubios al babei ar fi semănat, desigur, cu o colcăială de gîndaci scîrboși. Cutremurîndu-se de groază, aruncă poșeta peste tipă și trînti portiera camionetei.

Luă de pe jos cheile de la mașina babei, se sui la volanul Pontiacului și porni în căutarea unei farmacii, singura oprire pe care avea de gînd s-o facă pînă ajungea la Spruce Hills.

73

Wally fusese la un pas de moarte.

Cînd intră prima oară în rezerva de la terapie intensivă, Celestina se sperie de faţa lui, în ciuda asigurărilor liniştitoare ale medicului. Wally era pămîntiu şi tras la faţă – de parcă veacul al fi fost al optsprezecelea şi medicii de-atunci i-ar fi aplicat nenumărate lipitori, vlăguindu-l de toată materia vitală.

În stare de inconştienţă, era conectat la un monitor pentru cord şi avea în braţ o perfuzie intravenoasă. Prinsă de septul nazal, o mască de oxigen fîsîia stins; Wally respira încet pe gură.

Mult timp, rămase în picioare lîngă patul lui, ţinîndu-l de mînă; avea convingerea că, undeva, la un alt nivel, era conştient de prezenţa ei, deşi nu dădea nici un semn în acest sens.

Ar fi putut să se aşeze pe scaun. Da, dar de jos nu i-ar mai fi putut vedea faţa.

La un moment dat, degetele lui începură să o strîngă slab de mînă. Iar, mai tîrziu, după acest semn dădător de speranţă, pleoapele lui se zbătură şi se deschiseră.

Era derutat, privind încruntat la monitorul pentru cord şi la stativul cu perfuzii, de lîngă el. Cînd întîlni ochii Celestinei, privirea i se limpezi, iar zîmbetul pe care i-l adresă îi umplu Celestinei inima de lumină, ca atunci cînd îi oferise inelul cu diamant, în urmă cu cîteva ceasuri.

– Angel...? îngăimă el.

– E bine. N-a păţit nimic.

O soră medicală mămoasă îşi făcu imediat apariţia, alertată de modificările indicate de monitor, o dată cu trezirea pacientului.

Femeia îi luă temperatura şi îi strecură în gura uscată două aşchii de gheaţă. La plecare, se uită cu subînţeles la Celestina,

bătînd uşor cu degetul în cadranul ceasului de la mînă.

Rămasă singură din nou cu Wally, Celestina spuse:

– Mi-au spus că, după ce îţi recapeţi cunoştinţa, n-am voie să stau cu tine mai mult de zece secunde, şi asta la intervale de timp suficient de mari.

Wally încuviinţă din cap.

– Obosit.

– Doctorii mi-au spus că îţi vei reveni complet.

Zîmbind iarăşi, Wally şopti glumeţ:

– Vine nunta, curînd.

Aplecîndu-se, îl sărută pe obraz, pe ochi, pe frunte, pe buzele crăpate de febră.

– Te iubesc atît de mult. Am vrut să mor, cînd am crezut că te-am pierdut.

– Să nu mai vorbeşti niciodată de moarte, o dojeni el.

Tamponîndu-şi ochii cu o batistă de hîrtie, Celestina zise:

– Bine, niciodată.

– Era... tatăl lui Angel?

Se miră de intuiţia lui. În urmă cu trei ani, cînd se mutase iniţial la Pacific Heights, Celestina îi povestise cît de mult se temea că într-o bună zi omul acela le va găsi, însă de vreo doi ani şi jumătate nu mai adusese în discuţie acest subiect.

Scutură din cap.

– Nu. Nu a fost tatăl lui Angel. Tu eşti tatăl ei. A fost ticălosul care a violat-o pe Phimie.

– L-au prins?

– Eu era cît pe-aci să-l prind. Chiar cu pistolul lui.

Wally ridică sprîncenele, surprins.

– L-am lovit şi cu un scaun, şi destul de tare, să ştii.

– Oh.

– N-ai ştiut că te vei însura cu o amazoană, aşa-i?!

– Ba da, cum să nu ştiu.

– A reuşit să fugă, exact cînd au venit poliţiştii. În opinia lor, tipul e un psihopat periculos, suficient de dement încît să recidiveze, dacă nu-l vor prinde repede.

– Asta-i şi părerea mea, spuse el, îngrijorat.

– Nici nu m-au mai lăsat să mă duc acasă, la apartament.

– Fă cum îţi spun ei.

– Le e teamă şi dacă stau prea mult aici, la spital, fiindcă tipul se aşteaptă, probabil, să nu mă dezlipesc de lîngă tine.

– Eu o să mă fac bine. Iar aici, toată lumea e amabilă şi bună cu mine.

– Sînt convinsă că mîine îţi vor da drumul din secţia de terapie intensivă. O să ai telefon, aşa că am să te pot suna. Şi voi veni la tine, cît se poate de repede.

Wally găsi forţa de a o strînge mai tare de mînă.

– Ai grijă de tine. Şi ai grijă de Angel.

– Două săptămîni, îi reaminti ea, sărutîndu-l din nou.

– Poate că pentru nuntă voi fi apt pînă atunci, dar nu şi pentru luna de miere, remarcă el, cam amărît.

– Toată viaţa noastră de-acum înainte va fi o lungă lună de miere.

74

Paul Damascus ajunse, în sfîrşit, la parohie, pe 12 ianuarie, sîmbătă după-amiaza tîrziu, venind pe jos, cum mergea pretutindeni în ultima vreme.

Un vînt rece stîrnea gemete nefireşti, învîrtindu-se obsedant în interiorul clopotului de bronz din vîrful turlei bisericii, scutura acele moarte din conifere şi se împotrivea înaintării lui Paul cu un fel de răutate ciudată. Cu cîţiva kilometri în urmă, între oraşele Brookings şi Pistol River, luase decizia să nu mai meargă niciodată pe jos aşa de departe spre nord, în această perioadă a anului, indiferent de ceea ce susţineau toate ghidurile turistice, în care scria că, iernile, coasta Oregonului are o climă relativ temperată.

Deşi era un străin, sosind neanunţat şi prezentînd o alură cam excentrică, Paul a fost primit cu căldură şi prietenie de către Grace şi Harrison White. Ajuns la uşa lor, ridică vocea pentru a contracara vuietul vîntului şi se apucă să le expună rapid motivul misiunii lui, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-l gonească, speriaţi de înfăţişarea lui de drumeţ obosit:

– „Am venit aici, mergînd pe jos din Bright Beach, California, ca să povestesc despre o femeie excepţională, a cărei viaţă va continuă să aibă ecou în existenţa nenumărator altor persoane, şi multă vreme după ce ea nu va mai fi. Soţul

ei a murit în seara în care fiul lor a venit pe lume, dar nu înainte de a da băiatului numele de Bartholomew, fiindcă fusese nespus de impresionat de «Această zi crucială». Iar acum băieţelul este orb, şi sper că veţi vrea să îi oferiţi alinare şi mîngîiere mamei lui".

Soţii White nu se speriară de înfăţişarea lui, ba nici măcar nu se mirară de scopul neobişnuit al vizitei lui. Îl invitară, în schimb, în casă, mai tîrziu îl poftiră la masă, iar apoi îl rugară să fie oaspetele lor peste noapte.

În viaţa lui nu întîlnise nişte oameni mai drăguţi. Dar şi ei păreau sincer interesaţi de povestea lui. Nu se mira că Agnes Lampion îi fermeca aşa, fiindcă viaţa ei avea o însemnătate enormă. Faptul că îi interesa, însă, şi povestea lui îl mira foarte mult pe Paul. Poate că nu voiau decît să fie amabili cu el, dar totuşi, vizibil fascinaţi îl făcură să le relateze, cu lux de amănunte, despre lungile lui călătorii făcute mergînd pe jos, despre locurile prin care fusese, motivele pentru care le alesese, dar şi despre viaţa lui alături de Perri.

Dinainte de a veni atunci acasă, de la farmacie, cînd îi găsise pe Joshua Nunn şi pe medicul de la salvare amuţiţi lîngă patul lui Perri, nu mai dormise niciodată aşa de profund ca în această noapte de vineri. Nu mai visă că umbla prin pustiuri fără urmă, pe cîmpii de gheaţă sau pe podişuri de sare, iar cînd se trezi dimineaţa se simţea odihnit la trup, la minte şi la suflet.

Harrison şi Grace îl primiseră cu braţele deschise, deşi le murise un prieten, joi, iar acum deplîngeau pierderea lui, dar şi noile obligaţii parohiale, care le reveneau, în urma morţii acestuia.

– Dumnezeu te-a trimis, îi spuse Grace lui Paul, la micul dejun, sîmbătă dimineaţa. Prin tot ceea ce ne-ai povestit, ne-ai ridicat moralul, într-un moment cînd eram foarte deznădăjduiţi.

Înmormîntarea era la ora două, după care rudele şi prietenii răposatului urmau să se adune aici, la parohie, în amintirea scumpului lor dispărut.

Sîmbătă dimineaţă, Paul a ajutat-o pe Grace să pregătească mîncarea şi să aşeze vesela, tacîmurile şi paharele pe bufetul din sufragerie.

Tocmai cînd erau toţi trei în bucătărie, ornînd nişte prăjituri, sună telefonul. Grace ridică receptorul, dar cînd rosti „Alo", partea din faţă a casei sări în aer.

Un *buummm* teribil. Podeaua se zgîlţîi din cauza şocului, pereţii se cutremurară, iar scîndurile acoperişului scîrţîiră sinistru, ca şi cum hoarde de lilieci s-ar fi năpustit cu miile acolo, exact în acea clipă.

Grace scăpă receptorul din mînă. Lui Harrison îi căzu pe masă cuţitul cu care întindea crema pe tort.

Prin vacarmul geamurilor sparte, al lemnelor spintecate şi al tencuielii plesnite, Paul auzi un huruit puternic de motor, apoi un claxon violent, începînd să-şi imagineze ceea ce se întîmplase probabil: vreun beţiv sau şofer imprudent se lovise cu maşina de casa parohială.

Ajungînd şi el la aceeaşi concluzie neverosimilă, dar totuşi evidentă, Harrison spuse: „Să nu fie cineva rănit", şi ieşi grăbit din bucătărie, intrînd în salonaş, urmat imediat de Paul.

Prin zidul din faţă al salonaşului, unde înainte existase o frumoasă fereastră cu bovindou, se vedea cerul liber. Tufişuri rupte, cărate înăuntru de afară, marcau traseul dezastrului. Drept în mijlocul încăperii, turtit de o sofa răsturnată şi avînd în spate o dîră groasă de mobilă spartă, un Pontiac roşu, foarte avariat, zăcea pe-o rînă, cu amortizoarele sparte şi pneurile plesnite. O porţiune din parbrizul fisurat spînzura spre interior, în timp ce de sub capota închisă sîsîiau trombe de vapori.

Deşi bănuiseră amîndoi cauza exploziei, Paul şi Harrison încremeniseră uluiţi, văzînd atîta distrugere. Se aşteptaseră să găsească o maşină strivită de zidul casei, dar în nici un caz aşa ceva. Viteza necesară ca un vehicul să străpungă zidul şi să ajungă pînă în mijlocul casei îl făcea pe Paul să se întrebe dacă imprudenţa şi alcoolul puteau constitui nişte cauze suficiente pentru producerea unei asemenea catastrofe.

Portiera din dreptul şoferului se deschise, împingînd la o parte o măsuţă stricată, şi un tip coborî din Pontiac.

Două lucruri erau remarcabile la el, începînd cu felul în care arăta. Cu tot capul înfăşurat în bandaje albe de tifon, semăna cu Claude Rains în „Omul invizibil" sau cu Humphrey Bogart în filmul acela cu ocnaşul evadat, care îşi face operaţie estetică pentru a induce în eroare poliţia şi a

începe o nouă viață cu Lauren Bacall. Șuvițe de păr blond răsăreau din vîrful pansamentelor sofisticate. Altminteri, nu se i se mai vedeau decît ochii, nările și buzele.

Al doilea lucru ciudat era pistolul din mîna lui.

S-ar fi zis că fața puternic bandajată a intrusului îl impresionase profund pe reverend, fiindcă, pînă să observe arma, se dezmorți din înlemnirea provocată de șoc, făcînd un pas în față.

Pentru un șofer care tocmai se înfruntase cu o casă într-un derbi de demolare, bărbatul mumificat era foarte sigur pe picioarele lui și nu vădea nici un fel de ezitare. Se întoarse spre Harrison White și îl împușcă de două ori în piept.

Paul nu realiză că Grace venise după ei în salonaș, decît atunci cînd o auzi urlînd. Îl împinse la o parte, îndreptîndu-se spre soțul ei, exact cînd acesta se prăbușea.

Cu pistolul în mînă și brațul drept întins gata să tragă, criminalul se apropie de pastor, care zăcea pe jos.

Grace White era mignonă, Paul însă era voinic. Altminteri, nici n-ar fi putut s-o imobilizeze, în timp ce aceasta se repezea cu îndîrjire spre soțul ei, n-ar fi putut s-o ia practic pe sus și s-o care în brațe, salvîndu-i viața.

Casa parohială era o clădire curată, respectabilă și chiar fermecătoare, fără să fie, totuși, nicidecum grandioasă. Lipseau scările ample, sub cerul liber, de genul celor pe care o Scarlett O'Hara s-ar fi putut preumbla cu nasul pe sus. Nu, aici scările erau în interior, ajungîndu-se la ele pe o ușă din colțul salonașului.

Paul se afla foarte aproape de acest colț al încăperii, cînd puse stavilă goanei lui Grace spre o moarte sigură. Pînă să realizeze exact ce făcea, constată că deschisese brusc ușa și că urca deja scările lungi, cu pași siguri ca un Doc Savage sau Sfîntul, sau Whistler, sau oricare alt erou din romanele de aventuri, cu care se identificase de atîtea ori.

În urma lor, se auziră două împușcături, iar Paul știu că reverendul nu se mai număra printre cei vii.

Grace înțelese și ea acest lucru, fiindcă se făcu moale ca o cîrpă în brațele lui, încetînd să se mai zbată.

Cînd o puse, însă, pe podea, în holul de la etaj, începu să strige numele soțului ei – „Harry!", încercînd iarăși să se repeadă în jos, pe scările înguste.

Paul o trase înapoi. Cu blîndețe, dar totuși ferm, o împinse prin ușa deschisă în camera de oaspeți, unde dormise el.

– Rămîi aici, să nu pleci.

La picioarele patului: o comodă din lemn de cedru. Lungime un metru douăzeci, lățime șaizeci de centimetri, înălțime cam nouăzeci de centimetri. Mînere de alamă.

Judecînd după expresia lui Grace, cînd Paul săltă comoda de pe jos, își imagină că era o piesă de mobilier destul de grea. Nu prea reușea să-și dea seama însă, fiindcă era într-o stare ciudată, atît de saturat de adrenalină încît inima îi pompa sîngele prin artere cu o viteză mai mare decît legendarele fulgere ale lui Zeus. Comoda i se părea ușoară ca un fulg, ceea ce nu putea fi adevărat, chiar dacă ar fi fost complet goală.

Fără să fie prea dumirit cum ieșise, de fapt, din camera de oaspeți, Paul privea în jos, pe scările din interiorul clădirii.

Bărbatul bandajat venea sus ca o furie, din salonașul devastat: tifonul îi fîlfîia în jurul buzelor, demonstrînd prin răsuflarea gîfîită că nu era vorba despre un faraon mort de mult și reînviat ca să pedepsească pe vreun arheolog nesăbuit, care ignorase toate avertismentele și îi profanase mormîntul. Ca în *Povestirile fioroase.*

Paul dădu brînci comodei în casa scărilor.

O împușcătură. Așchii de lemn.

Cu un lătrat de durere, zdrobit în piept de comodă, ucigașul era împins în jos de greutatea mobilei, în clinchetul și zumzetul mînerelor de alamă.

Paul, din nou în camera de oaspeți. Măturînd cu mîna o veioză și ridicînd noptiera pe care se aflase aceasta.

Pe urmă, din nou în capul scărilor.

Jos, ucigașul împinsese la o parte comoda din lemn de cedru și se căznea să se ridice în picioare. Dintre fețile acelea de Tutankhamon răvășit, asasinul ridică privirea spre Paul și trase la întîmplare un glonț, aproape cam fără chef, înainte de a dispărea în salonaș.

Paul puse jos noptiera, dar așteptă, pregătit să dea brînci mobilei pe scară, dacă criminalul smintit îndrăznea să mai apară.

La parter, răsunară două împușcături, iar la o clipă după

al doilea glonț, o explozie zgîlțîi casa parohială, ca și cînd mult-trîmbițata Judecată de apoi se apropia, în fine. Fusese o explozie adevărată, și nu impactul vreunui alt Pontiac dezlănțuit.

Flăcări portocalii izbucniseră în salonașul de dedesubt; un val de căldură îl izbi pe Paul și, imediat în urma fierbințelii, năvăliră mase unsuroase de fum negru, aspirate ca o pompă de casa scărilor.

Camera de oaspeți. Du-o pe Grace la fereastră. Răsucește mînerul. Degeaba. Înțepenit sau încleiat de vopsea. Geamuri mici, vitralii, prea greu de spart.

– Ține-ți respirația și grăbește-te, o îndemnă el, trăgînd-o în hol.

Fum înecăcios, funingine orbitoare. Avînd în vedere căldura sufocantă, Paul realiză că focul nimicitor urcase scările o dată cu fumul, iar acum se încolăcea periculos prin bezna din jur.

Spre partea din față a casei, pe un coridor întunecos subit, ca un tunel, spre o vagă lumină în umbrele fierbinți. Și aici o fereastră la capătul coridorului.

Aceasta se deschise ușor. Aer rece și proaspăt, lumina binefăcătoare a zilei.

Afară, flăcări învolburate în stînga și în dreapta spărturii. Fața casei incendiată.

Fără posibilitate de întoarcere. În bezna plină de fum, și-ar pierde simțul orientării în cîteva secunde, ar cădea, s-ar sufoca și ar arde de vii. În plus, fereastra fiind deschisă, s-ar face curent, iar flăcările s-ar întinde rapid pe coridor, pînă la ei.

– Haide, repede, repede, o îndemnă el pe Grace, ajutînd-o să iasă pe fereastra încadrată de foc, afară pe acoperișul verandei.

Tușind, scuipînd saliva devenită amară de la chimicalele toxice, Paul ieși după ea, bătîndu-se cu mîinile de hainele care începeau să ia foc.

Aidoma frunzelor de iederă toamna, flăcările roșii se tîrau în sus, pe lîngă ziduri. Veranda de sub ei era și ea în flăcări. Șindrilele ardeau mocnit sub tălpilor lor, iar flăcările încercuiau acoperișul pe care stăteau ei în picioare.

Grace se îndreptă spre margine.

Paul strigă, oprind-o.

Deşi distanţa pînă la sol nu era mai mare de trei metri, riscul era enorm dacă îşi lua avînt ca să sară peste flăcările din margine şi se arunca în gol de pe acoperiş. Dacă ateriza pe pajişte, nu era aşa de grav. Dar dacă ar fi căzut pe alee, exista pericolul de a-şi rupe vreun picior sau şira spinării, în funcţie de unghiul impactului.

Grace era din nou în braţele lui Paul, ca prin farmec, iar el alerga, în timp ce focul izbucnea printre şindrile, şi acoperişul începea să se surpe sub el. Zburînd prin vîrtejurile de fum. Peste flăcările care îi mîngîiară în treacăt pantofii.

Încercă să se lase pe spate în timpul căderii, cu speranţa de a nimeri sub trupul ei, pe care putea astfel să-l protejeze, în cazul în care aterizau pe asfalt, şi nu pe iarbă.

Din cîte se părea, nu se lăsase suficient pe spate, fiindcă, în mod uimitor, căzu în picioare pe iarba pălită de frigul iernii. Din cauza şocului, se îndoi de mijloc şi se prăbuşi în genunchi. Grace fiind cuibărită în braţele lui, o lăsă jos, pe pămînt, cu aceeaşi blîndeţe cu care o punea cîndva pe pat pe fragila Perri – exact ca şi cum aşa ar fi plănuit totul.

Ţîşni în picioare, sau poate doar izbuti cu greu să se ridice, fiindcă nu se mai ştia dacă imaginea lui despre el însuşi era reală sau desprinsă din romanele lui preferate, şi inspectă scena, căutîndu-l din priviri pe tipul bandajat. Cîţiva vecini traversară pajiştea, venind spre Grace, iar alţii se apropiau dinspre stradă. Dar ucigaşul dispăruse.

De la ţiuitul strident al sirenelor simţea parcă nişte vibraţii în plombele dentare. Cu un scîrţîit ascuţit de frîne, o maşină de pompieri dădu colţul, urmată de o alta.

Prea tîrziu. Incendiul cuprinsese toată casa parohială. Cu un pic de noroc, poate reuşeau să mai salveze biserica.

Abia acum, cînd valul de adrenalină începu să se mai potolească, Paul se întreba cine fusese individul care să vrea să ucidă un om aflat în slujba păcii şi a lui Dumnezeu, un om atît de bun ca Harrison White.

Această zi crucială, se gîndi el, şi se cutremură brusc de groază în faţa inevitabilităţii noilor începuturi.

75

Cu suma generoasă furnizată de către Simon Magusson, s-a putut achita tariful pentru un apartament cu trei camere, într-un hotel confortabil. Un dormitor pentru Tom Vanadium, iar altul pentru Celestina şi Angel.

Apartamentul fusese închiriat pentru trei nopţi, dar Tom se aştepta să stea mai mult de veghe în camera de zi, folosită în comun, decît în patul din dormitorul lui.

Sîmbătă dimineaţa, la ora unsprezece, tocmai se instalaseră la hotel, venind de la Spitalul St. Mary, şi aşteptau ca poliţiştii să aducă valizele cu haine şi articole de toaletă, pe care Rena Moller, vecina Celestinei, le împachetase conform instrucţiunilor ei. Între timp, serviră toţi trei un prînz uşor – sau un mic dejun tîrziu – comandat la room service şi adus la masa din camera de zi. Acesta era, de altfel, locul unde urmau să mănînce în următoarele zile. Cel mai probabil, Cain plecase din San Francisco. Şi, chiar dacă ucigaşul nu fugise, oraşul era mare, aşa că o întîlnire întîmplătoare cu el era foarte puţin probabilă. Totuşi, întrucît îşi asumase rolul de paznic, Tom Vanadium nu voia să riste nimic, întrucît inimitabilul domn Cain se dovedise a fi un maestru al improbabilului.

Tom nu-i atribuia puteri supranaturale acestui criminal. Enoch Cain era muritor, nicidecum atoatevăzător şi atoateştiutor. Maleficul şi stupiditatea merg adesea împreună, iar aroganţa este vlăstarul uniunii lor, cum îi spusese Tom Celestinei, ceva mai devreme. Un ins arogant, nici pe jumătate atît de deştept pe cît se crede el, fără nici un simţ al binelui şi al răului, cu nici o capacitate de remuşcare, poate fi uneori atît de nesăbuit, încît, în mod ironic, tocmai această imprudenţă devine marea lui forţă. Fiind capabil de orice, asumîndu-şi riscuri la care numai nişte nebuni s-ar încumeta,

adversarii nu pot prezice niciodată acțiunile lui, iar pe el metoda surprinderii îl aranjează de minune. Dacă posedă și o șiretenie animală, un fel de viclenie profundă și intuitivă, poate reacționa rapid la consecințele negative ale nesăbuințelor lui – și poate părea, într-adevăr, extrem de uman.

Prudența le impunea o strategie complicată, ca și cum Enoch Cain ar fi fost însuși Satana, ca și cum fiecare muscă, gînganie și șobolan ar fi însemnat ochi și urechi pentru asasin, ca și cum precauțiile obișnuite nu aveau efect asupra lui.

Pe lîngă lungile perioade de timp cît meditase la diferite metode strategice, Tom se gîndise mult, în ultima vreme, la culpabilitate: a sa, nu a lui Cain. Profitînd de numele rostit de Cain în somn și folosindu-l în acest război psihologic, nu el fusese cumva arhitectul obsesiei ucigașului cu Bartholomew, sau dacă nu arhitectul, atunci măcar un asistent-proiectant? Dacă n-ar fi fost zgîndărit în această direcție, oare Cain ar fi urmat o altă cale, care l-ar fi purtat departe de Celestina și de Angel?

Ucigașul de nevastă era malefic; or maleficitatea lui tot s-ar manifesta într-un fel sau altul, indiferent de forțele care îi influențau acțiunile. Dacă n-ar fi omorît-o pe Naomi în turn, oricum ar fi omorît-o în altă parte, cînd s-ar fi ivit altă posibilitate de îmbogățire. Dacă Victoria nu i-ar fi căzut victimă, altă femeie tot ar fi murit în locul ei. Dacă Enoch Cain nu ar fi ajuns obsedat de strania convingere că moartea i se va trage de la o persoană cu numele de Bartholomew, tot și-ar fi umplut inima găunoasă cu o obsesie la fel de stranie, care l-ar fi condus oricum la Celestina, ceea ce ar fi atras violențe asupra altcuiva, dacă nu asupra ei.

Tom acționase cu cele mai bune intenții – dar și cu inteligența și bunul raționament pe care i le dăduse Dumnezeu și pe care și le tot cizelase de-a lungul anilor. Bunele intenții singure pot fi pietrele cu care este pavat drumul care duce în iad; totuși, bunele intenții formate prin multă îndoială de sine și intuiție, ca în cazul lui Tom, călăuzite de înțelepciunea dobîndită prin experiență, reprezintă tot ceea ce se poate cere de la noi. Consecințele neintenționate, care ar fi trebuit să fie previzibile, sînt, știa el, însăși materia damnațiunii, dar

acelea pe care nu le putem prevedea, spera el, fac parte din ţelul de care nu putem fi făcuţi răspunzători.

Tom filozofa aşa în gînd, chiar şi în timpul micului dejun delicios. În lumile mai bune, alţi Tom Vanadium mai înţelepţi alegeau tactici diferite, care determinau mai puţină mizerie decît pe această lume, aducîndu-l în faţa justiţiei pe Enoch Cain, mult mai rapid. Dar el era altfel decît acei Tom Vanadium. Era, simplu, Tom, plin de cusururi, zbătîndu-se, aşa că nu se putea mîngîia cu faptul că în alte părţi se dovedise a fi un om mai bun.

Cocoţată pe un fotoliu, între două perne dolofane, Angel extrase o fîşie crocantă din sandviş şi îl întrebă pe Tom:

– De unde vine slănina?

– Ştii foarte bine de unde, spuse maică-sa, cu un căscat ce denota extenuarea după o noapte nedormită şi atîtea peripeţii.

– Da, da, dar voiam să văd dacă ştie şi el, îi explică fata.

Înviorată după somnul indus de sedative, din care nu se trezise decît în taxi, între spital şi hotel, Angel îşi revenise complet, cum sînt capabili numai copiii, datorită inocenţei lor. Nu îşi dădea seama cît de grav era rănit Wally, desigur, dar, chiar dacă agresiunea lui Cain, urmărită de sub pat o terorizase, nu s-ar fi zis că exista pericolul de a rămîne permanent traumatizată.

– Ştii de unde vine slănina? îl întrebă ea, iarăşi, pe Tom.

– De la supermarket.

– Dar cei de la supermarket de unde o iau?

– De la agricultori.

– Iar agricultorii de unde o iau?

– O cultivă în podgorii de slănină.

– Asta crezi tu? făcu fetiţa, hlizindu-se.

– Da, am văzut eu, o asigură Tom. Scumpa mea, nici nu ştii ce bine miroase un cîmp plin de viţă de slănină.

– Aiurea, aprecie Angel.

– Bine, dar tu de unde crezi că vine slănina?

– De la porci!

– Zău?! Chiar aşa îţi închipui tu? întrebă el, cu glasul lui plat, pe care şi l-ar fi dorit uneori mai melodios, dar care ştia că dădea o notă de gravitate tuturor spuselor lui. Crezi că o bunătate delicioasă ca asta poate venit de la un porc bătrîn, care grohăie, pute şi e gras de pică?

Încruntîndu-se, Angel studie fîşia gustoasă de cărniţă prinsă între degetele ei, reevaluînd tot ce credea ea că ştie despre originea slăninei.

– Cine ţi-a zis că de la porci? întrebă el.

– Mami.

– Ah. Bine, mami nu minte niciodată.

– Mda, spuse Angel, uitîndu-se suspicioasă la maică-sa. Nu minte, dar tachinează.

Celestina zîmbea, cu un aer distrat. De cînd sosise la hotel în urmă cu un ceas, dezbătuse în sinea ei dacă să le telefoneze părinţilor ei în Spruce Hils sau să aştepte pînă după-amiaza, cînd va putea să le raporteze nu numai că se logodise şi că logodnicul ei fusese împuşcat, fiind la un pas de moarte, ci şi că starea lui se îmbunătăţise de la „faza critică" la „faza gravă". Aşa cum îi explicase lui Tom, pe lîngă faptul că i-ar fi speriat povestindu-le de Cain, i-ar mai fi lăsat şi perplecşi anunţîndu-i că urma să se mărite cu un alb, de două ori mai mare ca ani. „Ai mei nu au nici un fel de prejudecăţi, însă în mod cert au nişte opinii ferme despre ceea ce se cuvine şi ceea ce nu se cuvine." Ei bine, o asemenea veste ar bate clopotul necuviinţei pe scala de valori a familiei White. În afară de asta, părinţii ei se pregăteau pentru înmormîntarea unui enoriaş, ori Celestina ştia, din experienţă, că din cauza aceasta nu-şi mai vedeau capul de treabă. Cu toate acestea, la unsprezece şi zece, după ce ciuguli ceva de pe masă, se decise să le telefoneze.

În timp ce Celestina se instala pe sofa, cu telefonul în poală, pregetînd dacă să sune pînă nu-şi mai făcea un pic de curaj, Angel îi spuse lui Tom:

– Dar ce-ai păţit la faţă?

– Angel! o mustră maică-sa, din cealaltă parte a camerei. Nu fi nepoliticoasă!

– Bine, dar cum aş putea afla, dacă nu întreb?

– Nu trebuie să afli chiar totul.

– Ba da, obiectă Angel.

– M-a călcat un rinocer, îi mărturisi Tom.

– Animalul ăla mare şi urît?! întrebă Angel, clipind des.

– Exact.

– Ăla cu ochi urîţi şi un corn în nas?

– Da, exact.
– Mie nu-mi plac linocelii, se strîmbă Angel.
– Nici mie.
– Dar de ce te-a călcat în picioare?
– Fiindcă îi stăteam în drum.
– Dar de ce îi stăteai în drum?
– Fiindcă am traversat, fără să mă asigur.
– Eu n-am voie să trec strada singură.
– Acum ai înţeles de ce? o întrebă Tom.
– Eşti trist?
– De ce să fiu trist?
– Fiindcă ai o faţă ca un terci.
– Oh, Doamne, exclamă Celestina, exasperată.
– Lasă, e-n regulă, o linişti el, adresîndu-i-se apoi lui Angel: Nu, nu sînt trist. Şi ştii de ce?
– De ce?
– Vezi asta?
Puse borcănelul cu piper în faţa ei, pe masă, iar pe cel cu sare îl ascunse în palmă.
– Piper, zise Angel.
– Bine, dar hai să ne închipuim că aş fi eu, da? Bun, deci sînt aici, cobor de pe trotuar, fără să mă uit în ambele direcţii ...
Deplasă borcănelul pe faţa de masă, legănîndu-l în spate şi în faţă, ca să sugereze cît de nonşalant mergea.
– ... şi *vrrrmmm!* Rinocerul dă peste mine şi nici măcar nu se opreşte să îşi ceară scuze...
Răsturnă pe o parte borcănelul cu piper, iar apoi cu un mîrîit îl ridică la loc.
– ... iar cînd mă ridic de pe jos, hainele mele sînt murdare, iar faţa mea arată aşa.
– De ce nu l-ai dat în judecată?
– Aşa ar trebui, conveni Tom, numai că vezi tu... Cu o dibăcie de magician, scoase la iveală din palmă borcănelul cu sare, pe care îl plasă lîngă cel cu piper. Ăsta sînt tot eu.
– Nu, ăsta eşti tu, zise Angel, bătînd cu degetul în borcănelul cu piper.
– Păi, vezi tu, asta e nostim la toate alegerile importante pe care le facem. Dacă facem o alegere îngrozitor de greşită, dacă înfăptuim ceva efectiv oribil, ni se mai dă o şansă de a

continua pe calea cea bună. Aşa că, exact în momentul în care am făcut prostia de a coborî de pe trotuar, fără să mă uit, am creat o altă lume, în care chiar mă uitam în ambele părţi şi vedeam că venea rinocerul. Şi aşa...

Ţinînd un borcănel în fiecare mînă, Tom îi deplasă în faţă, făcîndu-i iniţial să se cam ciondănească, dar mişcîndu-i pe urmă exact paralel unul cu celălalt.

– ... deşi *acest* Tom are faţa strivită de rinocer, celălalt Tom, în lumea lui, are o faţă obişnuită. Săracul de el, atît de obişnuită.

Aplecîndu-se mai aproape ca să studieze borcănelul cu sare, Angel spuse:

– Unde e lumea lui?

– Exact aici, cu lumea noastră. Dar noi nu o putem vedea.

Angel privea în jurul ei, prin cameră.

– Vasăzică e invizibil?

– Lumea lui este la fel de reală ca a noastră, dar nu o putem vedea, iar oamenii din lumea lui nu ne pot vedea pe noi. Există milioane şi milioane de lumi, toate aici, în acelaşi loc şi nevăzute unele pentru altele, dar în ele avem şanse după şanse de a trăi frumos şi de a face ceea ce trebuie.

Desigur, indivizii ca Enoch Cain nu aleg niciodată între bine şi rău, ci doar între două rele. Pentru ei înşişi, creează lume după lume de disperare. Pentru alţii, zămislesc lumi de durere.

– Bun, deci, spuse el, acum vezi de ce nu sînt trist?

Angel îşi îndreptă atenţia de la borcănelul de sare la faţa lui Tom, studiind cîteva minute cicatricele de acolo, după care spuse:

– Nu.

– Nu sînt trist, spuse Tom, fiindcă, deşi am această faţă aici, în această lume, ştiu că mai există un „EU" de-al meu – de fapt, o mulţime de alţi Tom Vanadium –, care nu au nicidecum faţa asta. Undeva pe lume, precis arăt chiar bine.

Gîndindu-se bine cîteva momente, fata spuse:

– Eu aş fi tristă, în locul tău. Îţi plac cîinii?

– Cui nu-i plac cîinii, ia zi?

– Vreau şi eu un căţeluş. Ai avut vreodată un căţeluş?

– Cînd eram mic.

Pe sofa, Celestina îşi luă inima în dinţi să formeze numărul părinţilor ei, în Spruce Hills.

– Crezi că şi cîinii vorbesc? întrebă Angel.

– Ştii, zise Tom, nu m-am gîndit vreodată.

– Am văzut la televizor un cal care vorbea.

– Păi, atunci de ce n-ar vorbi şi cîinii?

– Aşa mă gîndeam şi eu.

Celestina prinsese legătura telefonică:

– Bună, mami, eu sînt.

– Dar pisicile? întrebă Angel.

– Mami? zise Celestina.

– Pisicile de ce n-ar vorbi şi ele?

– Mami, ce se întîmplă? întrebă Celestina, brusc îngrijorată.

– Eu aşa cred, observă Angel.

Tom împinse fotoliul în spate, se ridică de la masă şi se îndreptă spre Celestina.

Ţîşnind de pe canapea, ca un resort – „Mami, alo, mami?" –, Celestina se întoarse spre Tom, desfigurată de spaimă.

– Vreau un cîine *vorbitor,* spuse Angel.

Cînd Tom ajunse lîngă Celestina, aceasta spunea : „Detunături." „Împuşcături." Cu o mînă ţinea receptorul, iar cu cealaltă se trăgea de păr, ca şi cum provocîndu-şi acea durere fizică, s-ar fi putut trezi din acest coşmar.

– Tipul e în Oregon, spuse ea.

Inimitabilul domn Cain. Magicianul surprizelor. Maestrul improbabilului.

76

Furuncule.

Într-un automobil furat, un Dodge Charger 440 Magnum negru, Junior Cain ieşi glonţ din Spruce Hills, pe o traiectorie cît mai dreaptă, în ciuda serpentinelor de pe şoseaua situată la sud de Oregon, ferindu-se de Interstate 5, unde colcăia de poliţie.

– Coşuri infectate, mai precis.

Pe parcursul drumului, trecu alternativ de la crize formidabile de rîs la hohote de plîns zguduitoare, provocate de durere şi de o imensă milă de sine însuşi. Şamanul baptist era mort, iar blestemul se spulberase, o dată cu dispariţia aceluia care îl formulase. Dar, totuşi, Junior trebuia să îndure această molimă devastatoare.

– Furunculul este un por sau un folicul de păr infectat şi plin de puroi.

Pe o stradă aflată cam la un kilometru şi jumătate de aeroportul din Eugene, opri maşina. Cu gesturi prudente, îşi desfăcu bandajele şi îşi şterse de pe faţă unguentul urît mirositor, pe care îl cumpărase de la farmacie. Deşi abia se atingea pe faţă cu şervetelul de hîrtie, agonia era atît de sfîşietoare, încît îi venea să leşine. În oglinda retrovizoare se vedeau ciorchini de bube roşii, mari şi hidoase, cu capete glabene lucioase; văzînd în ce hal arăta, îşi pierdu cunoştinţa efectiv cîteva minute, suficient cît să viseze că era o creatură grotească, dar neînţeleasă, urmărită pe o noapte vijelioasă de hoarde de săteni furioşi, cu făclii şi furci... Pe urmă, însă, îşi reveni din cauza durerii acute.

Regretînd că îşi scosese tifonul de pe faţă, dar temîndu-se că radiourile transmiteau poate deja ştiri despre bărbatul bandajat care omorîse un pastor din Spruce Hills, Junior abandonă Dodge-ul şi se îndreptă grăbit spre terminalul privat, unde îl aştepta pilotul din Sacramento. Văzîndu-l pe pasager, pilotul se făcu alb la faţă şi zise: *alergic la CE?* Iar Junior spuse: „La camelii", fiindcă oraşul Sacramento era capitala cameliilor din lumea întreagă, or el nu-şi dorea decît să se întoarcă înapoi acolo, unde îşi lăsase furgoneta Ford nou-nouţă, cu tablourile de Sklent, operele lui Zedd şi tot ceea ce îi trebuia pentru a trăi în viitor. Pilotul nu-şi putea disimula scîrba profundă. Bine că îi plătise cursa completă, de la bun început, fiindcă altminteri l-ar fi lăsat acolo.

– În mod normal ţi-aş prescrie compresii fierbinţi, la fiecare două ceasuri, ca să scapi de disconfort şi să accelerezi drenajul. În plus, ţi-aş recomanda să nu ieşi din casă şi să iei nişte antibiotice.

Acum, aici, întins pe un pat în camera de gardă a unui spital din Sacramento, într-o sîmbătă după-amiază, cu numai

şase săptămîni înainte de festivalul cameliilor, Junior suferea în mîinile unui medic rezident, care părea atît de tînăr, încît ai fi zis că se juca de-a doctorul.

– Dar n-am văzut niciodată un asemenea caz. De obicei, furunculele apar pe ceafă. Şi în zone umede, cum ar fi subsuorile şi scrotul. Mai rar pe faţă. Şi niciodată într-o asemenea cantitate. Pe cuvînt, dacă am mai văzut vreodată aşa ceva.

Bineînţeles că m-ai mai văzut vreodată aşa ceva, mucosule. De unde să ştii tu, doctore Kildare, ce înseamnă nişte furuncule provocate prin practici voodoo, de către un şaman baptist?!

– Nici nu-mi dau seama ce este mai ciudat – locul erupţiei, numărul furunculelor sau mărimea lor.

Ia, pînă te decizi, fă bine şi dă-mi un cuţit, ca să-ţi tai jugulara şi să te scap de mintea aia seacă de doctoraş prost.

– Voi recomanda internarea în spital şi cauterizarea infecţiilor în sala de operaţii. Vom folosi ace sterile, însă unele dintre furuncule sînt atît de mari, încît va fi nevoie să utilizăm o chiuretă, ca să extragem rădăcina. De obicei, se face anestezie locală, însă în cazul de faţă, deşi nu cred să fie nevoie de anestezie generală, va trebui probabil să te sedăm – adică să te adormim.

Să vezi cum te adorm eu pe tine, acum, imbecilule. Unde naiba ţi-au dat diploma de medic în mînă, cretinule? În Botswana? Regatul Tonga?

– Te-au transportat de urgenţă aici sau ai reglat întîi la recepţie chestiunile legate de asigurare, domnule Pinchbeck?

– Cash, spuse Junior. Plătesc cash, oricare ar fi suma cerută.

– Bine, atunci mă ocup imediat de totul, spuse doctorul, trăgînd perdeaua din jurul patului.

– Pentru numele lui Dumnezeu, se rugă Junior, nu-mi poţi da, te rog, ceva contra durerii?

Doctorul copil-minune se întoarse din nou spre Junior, cu o expresie de compasiune, atît de neautentică, încît dacă într-adevăr s-ar fi jucat de-a doctorul ar fi meritat să fie dat afară din teatru şi biciuit în direct la TV.

– Vom proceda la intervenţie chiar în această după-amiază, aşa că n-aş vrea să-ţi administrez nici un analgezic, înainte

de anestezie sau sedative. Dar nu trebuie să-ţi faci griji, domnule Pinchbeck. După ce incizăm furunculele, cînd te vei trezi nu te va mai durea aproape deloc.

Suferind abject, Junior aştepta să intre la cuţit, mai dornic să fie tăiat, decît nu şi-ar fi putut imagina cu cîteva ore înainte. Gîndul la această operaţie îl excita mai mult decît toate partidele de sex savurate de la vîrsta de treisprezece ani şi pînă joia trecută.

Medicul adolescentin reveni cu trei colegi, care se îngrămădeau în spate perdelei din jurul patului, susţinînd că nu mai văzuseră aşa ceva în viaţa lor. Cel mai în vîrstă dintre toţi – un imbecil chel şi miop – insistă să-l întrebe pe Junior o serie de lucruri privind starea lui civilă, relaţiile de familie, visele şi părerea pacientului despre sine însuşi; tipul se dovedi a fi psihiatru, din moment ce discuta în gura mare despre posibilitatea unei componente psihosomatice.

Tîmpitul.

În sfîrşit: halatul umilitor fără spate, medicamentele preţioase, ba chiar şi o soră drăguţă, care s-ar fi zis că-l plăcea, şi pe urmă, uitarea.

77

Luni seara, 15 ianuarie, Paul Damascus a sosit la hotelul din San Francisco, împreună cu Grace White. Veghease asupra ei în Spruce Hills, timp de peste două zile, dormind pe jos în holul din faţa camerei ei, în ambele nopţi, şi rămînînd în preajma ei, atunci cînd apărea în public. Au stat la nişte prieteni de-ai ei, pînă la înmormîntarea lui Harrison în această dimineaţă, după care au plecat cu avionul spre sud, pentru ca mama să poată fi alături de fiica ei.

Lui Tom Vanadium i-a plăcut imediat de acest om. Instinctul lui de poliţai îi spunea că Damascus era onest şi de încredere. Intuiţia de preot îi sugera nişte calităţi şi mai impresionante.

– Tocmai ne pregăteam să comandăm cina la room service, spuse Tom, dîndu-i un meniu lui Paul.

Grace nu voia să mănînce nimic, însă Tom comandă şi pentru ea, alegînd ceea ce ştia deja că îi plăcea şi Celestinei, în baza ipotezei că gusturile fiicei se formaseră după cele ale mamei.

Cele două femei îndoliate şedeau ghemuite într-un colţ al camerei de zi: plîngeau, se consolau reciproc şi vorbeau încetişor, întrebîndu-se dacă exista vreo modalitate prin care s-ar putea ajuta una pe cealaltă, ca să umple acest gol adînc şi cumplit, care apăruse brusc în viaţa lor.

Celestina vrusese să meargă la înmormîntare, în Oregon, însă Tom, Max Bellini, poliţia din Spruce Hills şi Wally Lipscomb – cu care, de duminică, începuse să vorbească la telefon, aproape din oră în oră – o sfătuiseră cu fermitate să nu plece. Pe un individ atît de smintit şi de periculos ca Enoch Cain, care se aştepta să o găsească la casa funerară sau la cimitir, nu-l putea opri nici o forţă poliţienească, fie ea cît de mare.

Angel nu se alăturase femeilor îndurerate; şedea pe jos, în faţa televizorului, mutînd înainte şi înapoi între „Gunsmoke" şi „The Monkees". Prea mică pentru a fi captivată efectiv de vreunul dintre programe, totuşi, cînd Marshal Dillon începea să se bată, imita şi ea zgomotul împuşcăturilor, sau la „The Monkees" cînta şi ea o dată cu ei, născocindu-şi propriile cuvinte.

La un moment dat, renunţă la TV şi veni la Tom, care stătea de vorbă cu Paul.

– „Gunsmoke" şi „The Monkees" sînt alături la televizor, ambii în acelaşi timp. Numai că „The Monkees" nu-i pot vedea pe cowboys – iar aceştia nu-i pot vedea pe Monkees.

Deşi pentru Paul remarcele fetiţei erau doar nişte copilării, Tom înţelese imediat că Angel se referea la explicaţia pe care i-o dăduse el, cînd îi spusese că nu era deloc trist din cauza feţei distruse pe care o avea: cele două borcănele de sare şi piper, reprezentînd doi „Tom", rinocerul care îl lovise şi fugise, lumile diferite toate într-un singur loc.

– Da, Angel. Seamănă cu ceea ce ţi-am povestit eu.

Fetiţa se duse înapoi la televizor.

– Un copilaş foarte special, spuse Tom, gînditor.

– Extrem de drăgălaşă, conveni şi Paul.

Nu drăgălăşenia era trăsătura la care se gîndea Tom.

– Cum a suportat moartea bunicului ei? întrebă Paul.

– Bine, nici o problemă.

Uneori, Angel părea tulburată de ceea ce i se povestise despre bunicul ei, iar în acele momente afişa un aer deprimat şi sumbru. Dar, în fond, nu avea decît trei ani, fiind prea mică pentru a sesiza permanenţa morţii. Nu s-ar fi mirat, poate, dacă Harrison White ar fi intrat pe uşă, peste puţin timp, în timp ce la televizor se difuza „The Man form U.N.C.L.E." sau „The Lucy Show".

În timp ce aşteptau să vină chelnerul de la room service, Tom obţinu de la Paul o relatare detaliată privind atacul lui Enoch Cain asupra casei parohiale. Multe dintre amănunte le cunoştea deja prin intermediul prietenilor lui din secţia omucideri, care veniseră în sprijinul autorităţilor din Spruce Hills. Însă povestirea lui Paul era şi mai impresionantă. Ferocitatea atacului îl convise pe Tom că, indiferent care ar fi fost motivele smintite ale ucigaşului, Celestina, maică-sa – şi nu în ultimul rînd Angel – se aflau în primejdie, atîta vreme cît Cain rămînea în libertate. Poate chiar atîta vreme cît rămînea în viaţă.

Li se aduse mîncarea, iar Tom le convinse pe Celestina şi pe Grace să vină la masă de dragul lui Angel, chiar dacă nu le era foame. După atîta haos şi confuzie, copilul avea nevoie de stabilitate şi rutină, oriunde s-ar afla. Or nimic nu avea puterea de a crea o senzaţie de ordine şi normalitate într-o zi dezordonată şi deprimantă, decît o masă împreună cu rudele şi prietenii.

Deşi, printr-un acord tacit, evitau să discute despre moarte şi suferinţă, dispoziţia generală rămînea dezolantă. Angel tăcea, gînditoare, plimbînd mîncarea prin farfurie, fără nici un chef. Atitudinea ei îl intriga pe Tom; acesta remarca, de asemenea, şi îngrijorarea mamei fetiţei, care interpreta, însă, cu totul altfel starea lui Angel.

Tom împinse farfuria la o parte. Dintr-un buzunar, scoase o monedă de 25 de cenţi, utilă întotdeauna şi cu copiii, şi cu criminalii.

Angel se lumină la faţă, văzînd cum moneda se sucea şi se răsucea pe încheieturile degetelor lui.

– Aş putea învăţa şi eu să fac asta, decretă ea.

– Da, cînd o să ai mîinile mai mari, conveni Tom. Sînt convis că vei putea. Aşa că eu o să te învăţ cum se face într-o bună zi.

Strîngînd în pumnul drept moneda, peste care flutura mîna stîngă, Tom intona: „Jingle-jangle, mingle-jingle". Deschizînd pumnul drept, demonstră că moneda dispăruse.

Angel înclină capul pe umăr şi se uită atentă la mîna lui stîngă, pe care acesta o închisese, cînd deschisese palma dreaptă.

– E-acolo, arătă ea.

– Din păcate, te înşeli.

Cînd Tom deschise pumnul stîng, palma lui era goală ca mîna unui cerşetor orb în ţara tîlharilor. Între timp, Tom strînse iarăşi pumnul drept.

– Unde-a dispărut? o întrebă Grace pe nepoata ei, străduindu-se să pară mai veselă, de dragul fetiţei.

Uitîndu-se cu suspiciune la pumnul strîns al lui Tom, Angel zise:

– Nu e acolo.

– Domniţa are dreptate, recunoscu el, arătînd că nu avea nimic în palmă.

Pe urmă, întinzîndu-se spre fetiţă, scoase moneda din urechea ei.

– Asta nu e magie, declară Angel.

– Ba mie aşa mi se pare, spuse Celestina.

– Şi mie la fel, admise Paul.

– Nu, nu, se încăpăţîna Angel. Pot învăţa şi eu să fac aşa. E la fel ca îmbrăcatul singură sau ca băutul apei.

– Da, poţi să înveţi.

Cu degetul mare îndoit şi lipit de buricele arătătorului, dădu un bobîrnac monedei. Cînd moneda zbură în aer, Tom ridică ambele mîini, cu degetele răsfirate, ca să demonstreze că nu avea nimic în ele şi ca să le distragă atenţia. Totuşi, dacă te uitai mai bine, moneda nu plutea în aer cum ţi se păruse şi nici nu se rotea prin faţa ochilor lor uluiţi. Se evaporase, ca şi acum ar fi dispărut în străfundurile unui eteric automat, de la care poţi cumpăra, în schimb, mistere.

În jurul mesei, adulţii aplaudau, însă micuţa spectatoare incredulă se uita fix la tavan, unde îşi închipuia ea că nimerise moneda, apoi pe masă, unde ar fi fost normal să cadă printre

pahare sau în tarta ei cu cremă. În cele din urmă, se uită la Tom şi spuse:

– Nu e magie.

Grace, Celestina şi Paul se amuzau şi se mirau de remarcele critice ale lui Angel.

Netulburată, fetiţa spuse:

– Nu e magie. Dar s-ar putea să nu pot învăţa să fac şi asta.

Mişcat parcă de o electricitate statică, puful fin de pe dosul palmelor lui Tom tremura uşor, în timp ce emoţia pusese stăpînire pe el.

Din copilărie, aştepta acest moment – dacă, într-adevăr, era Momentul – şi aproape îşi pierduse speranţa că mult dorita întîlnire se va mai produce vreodată. Se aşteptase să găsească persoane cu aceleaşi percepţii ca ale lui printre medici sau matematicieni, printre călugări sau mistici, dar niciodată sub forma unei fetiţe de trei ani, îmbrăcată toată în bleumarin, în afară de un cordon roşu şi două funde roşii în păr.

Îşi simţea gura uscată, cînd îi spuse lui Angel:

– Păi, mie schema asta cu moneda mi se pare destul de magică.

– Magic presupune o chestie despre care nimeni nu ştie cum se întîmplă.

– Şi tu ştii ce s-a întîmplat cu moneda?

– Sigur.

Răguşise complet:

– Atunci, poţi învăţa cum se face.

Fetiţa scutură din cap, fluturînd din fundele roşii:

– Nu. Ai făcut mai mult decît s-o muţi de colo-colo.

– S-o mut de colo-colo?

– Din mîna asta de-aici pe cealaltă, sau în altă parte.

– Păi, atunci, ce-am făcut cu ea?

– Ai aruncat-o în „Gunsmoke", zise Angel.

– *Unde?* întrebă Grace.

Lui Tom, inima îi bătea repede; scoase o altă monedă de 25 de cenţi, din buzunarul de la pantaloni. De ochii adulţilor, efectuă toate pregătirile uzuale unei scamatorii, fiindcă în magie, ca şi în giuvaiergie, fiecare diamant trebuie să aibă montura adecvată, pentru a impresiona cu strălucirea lui.

Şi în execuţia numărului, se arătă la fel de scrupulos, fiindcă nu voia ca oamenii mari să vadă ceea ce văzuse Angel; prefera să creadă că era dexteritate – sau magie. După mişcările uzuale, strînse moneda pentru scurt timp în pumnul drept, după care, rotind încheitura mîinii, azvîrli banul spre Angel, distrăgîndu-le atenţia, simultan, cu o mulţime de mişcări teatrale.

Cei trei adulţi exclamară încîntaţi, la dispariţia monedei, aplaudară din nou şi se uitară, cu subînţeles, la mîinile lui Tom, făcute pumn deja, după terminarea gesturilor teatrale.

Angel, totuşi, se concentra fix la un punct din aer, deasupra mesei. Sprîncenele, iniţial încruntate, i se destinseră şi pe faţa ei se aşternu un zîmbet.

– Şi asta s-a dus tot în „Gunsmoke"? întrebă Tom, cu glasul gîtuit.

– Poate, zise Angel. Sau eventual în „The Monkees"... sau poate acolo unde rinocerul nu te-a călcat.

Tom desfăcu palmele goale, după care îşu luă paharul cu apă. Cuburile de gheaţă sunau de pereţii de sticlă ai recipientului, contrazicînd calmul aparent de pe figura lui.

– Tu ştii de unde vine slănina? îl întrebă Angel pe Paul Damascus.

– De la porci.

– Nooooooooooo, făcu Angel, amuzîndu-se de ignoranţa lui.

Celestina se holba curioasă la Tom Vanadium. Fusese martoră la producerea efectului de dispariţie, deşi nu văzuse de fapt cînd dispăruse moneda în aer. Intuia, totuşi, că era vorba, poate, despre mult mai mult decît o simplă scamatorie, sau că numărul avea un înţeles, care ei îi scăpa.

Pînă ca Celestina să aibă timp să se dumirească în privinţa adevărului dureros, Tom se apucă să le povestească despre Regele Obadiah, Faraonul Fantasticului, care îl învăţase tot ce ştia despre dexteritatea mîinilor.

Mai tîrziu, după ce terminară de mîncat, rămînînd în continuare aşezaţi la masă, ca să bea cafeaua, conversaţia deveni gravă, deşi pe moment, nu se discuta despre răposatul Harrison White. Cît timp va fi nevoie ca fetiţa şi cele două femei să stea ascunse, unde şi cînd vor putea să îşi reia o existenţă cît de cît normală – iată subiectele abordate atunci.

Cu cît ar fi trebuit să rămînă mai multă vreme pasive, din cauza fricii, cu atît probabilitatea ca Celestina să lase deoparte orice precauţie şi să se întoarcă în Pacific Heights era mai mare. Tom o cunoştea suficient de bine, acum, şi ştia că era o luptătoare. O deranja că trebuia să se ascundă. Zi după zi, ceas după ceas, fără nici o dată precisă la care să ştie că putea reveni la o viaţă normală, îşi va pierde repede răbdarea. Sensibilizată la maximum, demnitatea şi simţul dreptăţii o vor constrînge să acţioneze, poate mai mult din motive sentimentale, decît din raţiune.

Ca să cîştige cît mai mult timp, atîta vreme cît Celestina avea proaspăt în minte atacul lui Enoch Cain, Tom propuse să rămînă cu toţii ascunşi, încă două săptămîni, doar dacă ucigaşul nu era prins înainte.

– Pe urmă, dacă te duci de-aici direct acasă la Wally, o să vrei să montezi cel mai bun sistem de alarmă existent, ba chiar să apelezi la serviciile unei firme de pază, dacă îţi poţi permite. Lucrul cel mai inteligent ar fi să vă mutaţi din San Francisco, imediat ce Wally se va face bine. E pensionat la cerere, aşa-i? Iar o pictoriţă poate picta oriunde. Vindeţi proprietăţile de aici, o luaţi de la capăt în altă parte, unde să nu vi se poată da de urmă prea uşor. Vă pot ajuta să rezolvaţi totul.

– E chiar aşa de gravă situaţia? se văită Celestina, deşi ştia foarte bine răspunsul. Îmi place San Francisco. E un oraş care mă inspiră să lucrez. Mi-am făurit viaţa mea, aici. E chiar aşa de gravă situaţia?

– Da, poate şi mai gravă decît credem noi, remarcă Grace, cu fermitate. Chiar dacă îl vor prinde, vei trăi mereu cu frica surdă că ar putea evada într-o bună zi. Atîta vreme cît ştii că te poate găsi, nu-ţi vei găsi niciodată liniştea pe deplin. Şi, dacă ţii la oraşul ăsta atît de mult încît să o pui pe Angel în pericol... înseamnă că toată educaţia pe care ţi-am dat-o n-a servit la nimic!

Se luase deja decizia ca Grace să se mute la Celestina, iar apoi – după nuntă – cu Celestina şi Wally. La Spruce Hills, avea prieteni dragi, cărora le va duce dorul, însă nu mai exista nimic altceva în Oregon care să o tragă înapoi, decît celălalt loc de veci de lîngă Harrison, unde ştia că avea să fie îngropată cîndva. Incendiul din casa parohială îi distrusese

toate lucrurile personale şi toate amintirile preţioase rămase de la Celestina, începînd de la diplomele din şcoală pînă la cea mai recentă fotografie de-a ei. Nu-şi mai dorea decît să fie aproape de singura fată care-i mai rămăsese, şi de nepoata ei, să facă parte din noua existenţă pe care acestea şi-o vor făuri împreună cu Wally Lipscomb.

Punînd la suflet sfatul maică-sii, Celestina oftă:

– Bine, fie. Hai să ne rugăm, atunci, ca să-l prindă. Dar dacă nu va fi prins... două săptămîni, şi pe urmă restul planului, aşa cum ai spus tu, Tom. Numai că n-am să suport să stau închisă într-un hotel timp de două săptămîni, fără soare, fără aer curat, fiindu-mi teamă să ies pe stradă.

– Veniţi cu mine, spuse Paul Damascus, imediat. În Bright Beach. E foarte departe de San Francisco şi n-o să-i treacă niciodată prin minte să vă caute acolo. De ce-ar face-o? Nu există nici o legătură între voi şi această localitate. Sînteţi bine venite. Şi nu aţi fi printre străini.

Celestina îl cunoştea prea puţin pe Paul şi, cu toate că acesta o salvase pe mama ei de la moarte, oferta lui îi stîrni o vagă îndoială.

Nici un fel de ezitare nu precedă reacţia lui Grace.

– Ce generos din partea ta, Paul. Eu, una, accept. Este vorba despre casa unde ai locuit cu Perri?

– Da, confirmă el.

Tom nu avea habar cine putea fi Perri, însă din felul în care Grace pusese întrebarea şi din felul cum îl privea pe Paul, puteai deduce că ştia nişte lucruri despre Perri, care meritau tot respectul şi admiraţia ei.

– Bine, fie, se învoi Celestina, răsuflînd parcă uşurată. Mulţumesc, Paul. Eşti un om extraordinar, curajos şi amabil, deopotrivă.

Pe tenul oacheş al lui Paul, nu se prea vedea cînd se înroşea, însă lui Tom i se părea că faţa acestuia se luminase mult, căpătînd o nuanţă mult mai apropiată de culoarea arămie a părului lui. Privirea lui, de obicei atît de directă, o evita pe Celestina.

– Nu sînt deloc erou, insistă Paul. N-am făcut decît s-o scot pe mămica ta de-acolo, în timp ce încercam să scap şi eu.

– Tot una, spuse Grace, dojenindu-l vag pentru modestia lui.

Angel, ocupată cu o prăjitură pe toată durata acestei discuții, își linse firimiturile dulci de pe buze și îl întrebă pe Paul:

– Ai vreun cățeluș?

– Cățeluș, nu, din păcate.

– Dar capră ai?

– Cumva decizia ta de a veni în vizită la mine poate fi influențată de asta?

– Depinde, zise Angel.

– De ce anume depinde?

– Capra asta stă în casă sau afară?

– Păi, de fapt, n-am capră.

– Bun. Dar brînză ai?

Prin semne, Celestina îi dădu de înțeles lui Tom că voia să discute cu el între patru ochi.

În timp ce Angel continua să-l interogheze fără milă pe Paul Damascus, Tom veni lîngă mama ei, în fața ferestrei largi din capătul cel mai îndepărtat al încăperii față de masa unde cinaseră.

Corabia nopții plutea peste oraș și arunca năvoduri de întuneric, prinzînd milioane de lumini, ca niște pești fosforescenți, în plasele ei negre.

Celestina privi lung afară, cîteva momente, după care întoarse capul spre Tom. Ochii ei păstrau încă umbra nopții, dar și scînteierile metropolei.

– Ce-a fost toată chestia asta?

Tom se gîndi inițial să facă pe prostul, însă știa că interlocutoarea lui era mult prea deșteaptă, ca să se lase indusă în eroare așa.

– Te referi la „Gunsmoke", presupun. Știi, sînt convins că vei face tot ceea ce este necesar, pentru ca Angel să fie în siguranță, fiindcă o iubești așa de mult. Dragostea îți va da mai multă forță și determinare, decît oricare alt motiv. Însă e bine să mai știi ceva... Trebuie să fie în siguranță și din alt motiv. E o ființă deosebită. Nu vreau să-ți explic de ce este deosebită sau cum de știu acest lucru, fiindcă nu e nici locul, nici momentul pentru așa ceva, acum, cînd ești încă șocată de atacul agresorului, de moartea tatălui tău și de tot ceea ce a pățit Wally.

– Dar trebuie să știu.

– Da, aşa e, încuviinţă el din cap. Dar nu chiar acum. Mai tîrziu, cînd vei fi mai calmă, mai limpede la minte. Nu putem expedia în pripă un lucru atît de important.

– Wally i-a făcut toate testele. Pentru un copil de vîrsta ei, înţelege excepţional de bine culorile, relaţiile spaţiale şi formele geometrice. S-ar putea să fie un geniu în domeniul artelor vizuale.

– Oh, da, ştiu că aşa e, zise el. Ştiu cît de clar poate vedea totul.

Faţa în faţă cu Tom, Celestina începea şi ea să vadă lucrurile mult mai clar.

– Şi tu eşti deosebit, din multe puncte de vedere, absolut evidente. Dar, ca şi Angel, este deosebit cumva în taină, nu-i aşa?

– Nu sînt foarte talentat, însă este vorba de un talent neobişnuit, recunoscu el. Nimic uluitor. Mai degrabă, este o percepţie specială cu care am fost înzestrat. Harul lui Angel pare diferit de al meu, dar totuşi asemănător. În toţi aceşti cincizeci de ani, e prima persoană întîlnită care seamănă cît de cît cu mine. Tremur şi acum de pe urma şocului că am găsit-o. Dar, te rog, hai să amînăm discuţia asta pentru Bright Beach şi o seară mai bună. Mîine vă duceţi acolo cu Paul, da? Eu rămîn aici, ca să am grijă de Wally. Cînd va avea voie să călătorească, vin cu el la voi. Ştiu că vei vrea să audă şi el ceea ce am de spus. S-a făcut?

Sfîşiată între curiozitate şi epuizare sufletească, Celestina se uita în ochii lui, gîndindu-se. În cele din urmă, spuse:

– Da, s-a făcut.

Tom privea fix în jos, în adîncimile oceanice ale oraşului, printre clădirile ca nişte recife, spre maşinile care îşi croiau drum prin imensele depresiuni.

– Îţi voi spune ceva despre tatăl tău, care sper să te mîngîie, zise el, însă nu trebuie să pretinzi mai mult de la mine decît ceea ce sînt pregătit să îţi împărtăşesc acum. Totul face parte din ceea ce voi discuta cu tine în Bright Beach.

Celestina nu spunea nimic.

Interpretînd această tăcere drept un consimţămînt, Tom continuă:

– Tatăl tău a plecat de aici, a plecat pentru totdeauna, dar el încă mai trăieşte în alte lumi. Aceasta nu este numai o

profesiune de credinţă. Dacă Albert Einstein ar mai fi în viaţă şi ar sta aici cu noi, ţi-ar spune că lucrul acesta este adevărat. Tatăl tău este cu tine în multe locuri, la fel cum este şi Phimie. În multe locuri, nu a murit în timp ce dădea naştere fetiţei. În unele lumi, nu a fost violată, viaţa ei nu a fost niciodată pîngărită. Dar există o ironie în toate astea, nu crezi? Fiindcă în acele lumi, Angel nu există – deşi Angel este un miracol şi o binecuvîntare, zise el, ridicînd privirea spre femeia din faţa lui. Diseară, cînd te vei culca şi vei vedea că nici nu poţi dormi, din cauza atîtor supărări, să nu te gîndeşti numai la ce-ai pierdut o dată cu moartea tatălui tău şi a lui Phimie. Gîndeşte-te la ceea ce ai în această lume şi nu ai cunoscut niciodată în altele – Angel. Indiferent dacă Dumnezeu e catolic, baptist, evreu, musulman sau specialist în mecanica cuantică, El ne oferă compensaţii pentru durerea noastră, compensaţii chiar aici în această lume, nu numai în cele paralele cu ea şi nu numai într-o viaţă de apoi. Întotdeauna compensaţii pentru durere... dacă le recunoaştem atunci cînd le vedem.

Ochii ei, ca nişte lacuri adînci, scăpărau de dorinţa de a şti, însă respecta învoiala lor.

– N-am înţeles decît pe jumătate, şi nici nu ştiu măcar care jumătate, însă într-un fel straniu simt că e adevărat. Mulţumesc. Mă voi gîndi la asta diseară, dacă nu pot dormi, zise ea, apropiindu-se de el şi sărutîndu-l pe obraz. Cine eşti tu, Tom Vanadium?

Tom zîmbi şi ridică din umeri.

– Eram cîndva pescar de oameni. Acum, îi vînez. Pe unul anume.

78

Marţi după-amiaza, tîrziu, în Bright Beach, în timp ce un imens val bleumarin iridescent se rostogolea pe cer, pescăruşii vîsleau spre limanurile lor tihnite, iar pe pămîntul de dedesubt, umbrele care fuseseră la datorie, proptite drept în sus toată ziua, se lăţeau acum, cuibărindu-se jos, la culcare.

Din San Francisco spre sud, la aeroportul Orange County cu un avion foarte aglomerat, iar apoi mai departe spre sud de-a lungul coastei, cu o maşină închiriată, Paul le aduse pe Grace, Celestina şi Angel acasă la familia Lampion.

– Înainte de a merge la mine, ţin foarte mult să cunoaşteţi pe cineva. Doamna aceasta nu ştie că venim, dar sînt convins că nu se va supăra.

Murdară de făină pe obraji, Agnes se şterse pe mîini cu un şervet de bucătărie, deschise uşa de la intrare, văzu maşina pe alee şi spuse:

– Paul! Cum de n-ai venit pe jos?

– N-aveam cum să le car în braţe pe aceste trei doamne, zise el. Zvelte cum le vezi, tot cîntăresc mai mult decît un rucsac.

În timp ce se deplasau cu toţii din verandă în hol, avură loc nişte prezentări rapide, iar Agnes zise:

– Haideţi în bucătărie. Am nişte plăcinte la cuptor.

În aer pluteau arome delicioase, care ar fi putut pune la încercare voinţa celor mai evlavioşi pustnici.

– Dar ce miroase aşa de frumos? întrebă Grace.

– Plăcinte cu piersici, struguri şi alune de pădure, explică Agnes, cu blat din cocă şi cu o crustă de ciocolată deasupra.

– Laboratorul diavolului! declară Celestina.

În bucătărie, Barty şedea la masă. Lui Paul i se strînse inima văzîndu-l pe băiat cu pansamentele pe ochi.

– Tu eşti Barty, probabil, zise Grace. Am auzit multe despre tine.

– Luaţi loc, luaţi loc, îi îndemna Agnes. Vă servesc cu nişte cafea acum şi, mai tîrziu, cu nişte plăcinte.

Celestina reacţionă cu întîrziere la numele lui Barty. Pe faţa ei, se aşternu o expresie ciudată:

– Barty? Diminutiv de la... Bartholomew?

– Da, eu sînt, spuse Barty.

– La ce te-ai referit cînd ai spus că ai auzit multe despre Barty? o întrebă Celestina pe maică-sa.

– Paul ne-a povestit de Barty, în prima seară cînd a venit la casa parohială. Despre Agnes... şi ce i s-a întîmplat lui Barty. Şi totul despre soţia lui, care a murit, Perri. Am senzaţia că ştiu deja tot ce mişcă în Bright Beach.

– Înseamnă că aveţi un mare avantaj şi că va trebui să ne

povestiţi şi nouă despre voi, remarcă Agnes. Pregătesc cafeaua... sau poate vreţi să-mi daţi o mînă de ajutor.

Grace şi Celestina se adaptară imediat activităţilor culinare din bucătărie, punînd la fiert cafeaua şi asistînd-o pe Agnes la pregătirea dulciurilor.

Şase scaune încercuiau masa rotundă din bucătărie, cîte unul pentru fiecare, însă numai Barty şi Paul stăteau jos.

Fascinată de noul şi straniul tărîm în care nimerise, între două explorări Angel revenea periodic la locul ei de la masă, ca să mai soarbă nişte suc de mere şi să dezvăluie ultimele ei descoperiri:

– Au hîrtie galbenă pe rafturi. Au cartofi într-un sertar. Au patru feluri de murături la frigider. Au un prăjitor de pîine sub o şosetă pictată cu nişte păsări.

– Nu e şosetă, îi explică Barty. E o învelitoare.

– Cum adică?

– O învelitoare pentru prăjitorul de pîine.

– Dar de ce are păsări pe ea? Păsărilor le place pîinea prăjită?

– Sigur că da, zise Barty. Dar cred că Maria a brodat păsările, doar aşa, de frumuseţe.

– Aveţi capră?

– Eu ştiu că nu.

– Şi eu la fel, zise Angel, după care îşi continuă explorările.

În scurt timp, Agnes, Celestina şi Grace ajunseră la o armonie desăvîrşită, care sugera farmecul şi poezia artei culinare. Paul remarcase că majoritatea femeilor se antipatizează sau se simpatizează în decurs de un minut de cînd fac cunoştinţă, iar atunci cînd se plac reciproc sînt deschise şi dezinvolte, ca şi cum ar fi prietene de-o viaţă. În nici o jumătate de ceas, aceste trei doamne se comportau ca şi cum ar fi fost de-o vîrstă şi s-ar fi ştiut din copilărie. De la asasinarea reverendului, Grace şi Celestina trăiseră într-o nesfîrşită deznădejde, însă aici reuşeau pentru prima oară de la acea cumplită nenorocire să îşi ascundă suferinţa, ocupîndu-şi mîinile cu treburi casnice şi bucurîndu-se că îşi făcuseră o nouă prietenă.

– Draguţ, îi spuse Barty lui Paul, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile.

– Da, drăguţ, recunoscu Paul.

Închise ochii, ca să perceapă bucătăria aşa cum o percepea Barty. Aromele delicioase, clinchetul melodios al lingurilor, zdrăngănitul uşor al oalelor, fîşîitul paletelor de la mixer într-un vas conţinînd ceva lichid, căldura de la cuptoare, glasurile femeilor. Treptat, privîndu-se de văz, descoperi cum celelalte simţuri îi deveneau tot mai acute.

– Drăguţ, şi aşa, spuse Paul, dar deschise ochii.

Angel se întoarse la masă, ca să mai bea nişte suc de mere şi ca să anunţe:

– Au o bombonieră ca un Iisus!

– Maria a adus-o din Mexic, zise Barty. I s-a părut tare nostimă. Şi eu sînt de aceeaşi părere. E un suvenir. Mami zice că nu e o blasfemie să o ţinem în casă, fiindcă oamenii care au făcut-o nu s-au gîndit la ceva rău şi, mai ales, fiindcă lui Iisus i-ar plăcea să ştie că mănînci bomboane. În plus, bomboniera asta cu dulciuri ne învaţă să fim recunoscători pentru tot ce avem.

– Mama ta e foarte înţeleaptă, zise Paul.

– Da, mai înţeleaptă decît toate bufniţele din lume, îi dădu dreptate băiatul.

– Dar tu de ce porţi învelitori pe ochi? întrebă Angel.

– Nu sînt învelitori, rîse Barty.

– Mda, dar nici şosete.

– Sînt pansamente pentru ochi, explică Barty. Sînt orb.

– Zău?! se miră Angel, mijind ochii atentă la bandaje, cu un aer suspicios.

– Sînt orb de acum cincisprezece zile.

– De ce?

– Aşa, ca o variaţie, zise Barty, ridicînd din umeri.

Cei doi copii erau de aceeaşi vîrstă, dar totuşi, ascultîndu-i, realizai că Angel era plină de drăgălăşenie, ca în toate discuţiile ei cu adulţii, care dădeau dovadă de multă răbdare, simţ al umorului şi îngăduinţă faţă de zburdălniciile copilăriei.

– Ce-i acolo pe masă? întrebă Angel.

Punînd o mînă pe obiectul la care se referise ea, Barty zise:

– Mami şi cu mine ascultam o carte, cînd aţi venit voi. Este o carte vorbitoare.

– Cum, cărţile vorbesc? se miră Angel.

– Da, dacă eşti complet orb şi dacă ştii de unde să le cumperi.

– Dar crezi că şi cîinii pot vorbi?

– Dacă ar putea vorbi, unul dintre ei ar fi ajuns preşedinte, pînă acum. Toată lumea iubeşte cîinii.

– Caii vorbesc.

– Doar la televizor.

– Eu o să-mi iau un căţeluş care vorbeşte.

– Într-adevăr, tu poţi s-o faci, zise Barty.

Agnes îi pofti pe toţi să rămînă la cină. Imediat ce se termină cu plăcintele, bucătăria se umplu de oale, cratiţe şi alte piese de artilerie grea rechiziţionate din arsenalul de bucătărie al familiei Lampion.

– Vine şi Maria, cu Francesca şi Bonita, zise Agnes. Cred că trebuie să extindem masa, ca să avem loc cu toţii. Barty, sună-i pe unchiul Jacob şi pe unchiul Edom şi invită-i la masă.

Barty sări jos de pe scaun şi, fără nici un fel de ezitare, traversă bucătăria plină de lume, în linie dreaptă pînă la telefonul de pe perete.

Angel veni după el. Băiatul se cocoţă pe un scăunel şi ridică receptorul. Formă numărul, cu mici pauze între cifre, şi vorbi cu fiecare dintre unchii lui.

De la telefon, Barty se duse direct la frigider. Deschise uşa, scoase o cutie cu suc de portocale şi, fără nici un semn de şovăială, se întoarse la scaunul lui de la masă.

Angel se ţinea după el. Cînd sesiză că fetiţa stătea în picioare lîngă el, Barty spuse, în timp ce desfăcea cutia de suc:

– De ce mă urmăreşti aşa?

– Dar cum de ţi-ai dat seama că te urmăresc?

– Uite-aşa, după care, întorcîndu-se spre Paul, zise: M-a urmărit, nu?!

– Peste tot unde ai fost, confirmă Paul.

– Voiam să văd cînd te împiedici şi cazi.

– Nu cad. În fine, nu prea mult.

Maria Gonzalez sosi cu fiicele ei. Deşi ar fi fost firesc ca Angel să fie atrasă de compania celor două fete mai mari, pe ea n-o interesa decît Barty.

– Dar de ce pansamente?
– Fiindcă deocamdată nu mai am ochi.
– Şi de unde o să faci rost de nişte ochi noi?
– De la magazin.
– Nu mă mai lua peste picior, zise Angel. Tu nu eşti ca ei.
– Ca ei, cine?
– Ca oamenii mari. Pe ei nu mă supăr dacă mă tachinează. Dar tu, dacă faci ca ei, înseamnă că eşti răutăcios.
– Bine. O să-mi iau nişte ochi noi de la doctor. Nu sînt ochi adevăraţi, ci din plastic, ca să intre în locul ochilor mei dinainte.
– Dar de ce?
– Ca să susţină pleoapele. Şi, fiindcă dacă n-am nimic în orbite, arăt oribil. Lumea vomită. Babele leşină, fetiţele ca tine fac pipi pe ele şi o iau la fugă, urlînd.
– Ia să văd, arată-mi, zise Angel.
– Ţi-ai dus chiloţei de rezervă?
– Ţi-e frică să-mi arăţi?
Pansamentele erau fixate cu două elastice, aşa că Barty le ridică pe amîndouă simultan.
Diverşi piraţi feroce, agenţi secreţi necruţători, extratereşti din galaxii îndepărtate, care se hrăneau cu creier de om, supercriminali dornici să conducă lumea, vampiri avizi de sînge, vîrcolaci hidoşi, asasini sălbatici de la Gestapo, savanţi nebuni, satanişti, monştri demenţi, membri ai Ku Klux Klan mînaţi de ură, ucigaşi sinişti avînd cultul cuţitului şi soldaţi-roboţi fără simţire veniţi din alte planete spintecaseră, înjunghiaseră, arseseră, împuşcaseră, scobiseră, sfîşiaseră, ciomăgiseră, bătuciseră, spînzuraseră, muşcaseră, eviscераseră, decapitaseră, otrăviseră, înecaseră, iradiaseră, aruncaseră în aer, schingiuiseră, mutiliaseră şi torturaseră nenumărate victime în revistele pe care Paul le citise încă din copilărie. Şi, totuşi, nici una dintre sutele şi sutele de scene din toate acele povestiri nu îl impresionase atît de cumplit pe Paul ca imaginea orbitelor goale ale lui Barty. Nu era ceva sîngeros, nici măcar sinistru. Paul se înfioră şi întoarse privirea, doar fiindcă dovada crudă a suferinţei copilului îi amintea dureros de cumplita vulnerabilitate a inocenţilor din mărfarul naturii, riscînd să rupă fragila coajă

de pe angoasa pe care i-o provoca şi acum moartea lui Perri.

În loc să se holbeze la Barty direct, Paul o studia pe Angel, care îl privea pe băiatul fără ochi. Nu manifestase nici un fel de groază văzînd conturul concav al pleoapelor lui închise, iar cînd una dintre pleoape se ridică, devăluind oribita goală şi neagră, fetiţei nu i se făcu scîrbă. Angel se apropie de scaunul lui Barty, iar cînd îl mîngîie pe obraz, exact sub golul unde ar fi trebuit să fie ochiul, băiatul nu tresări mirat.

– Ai fost speriat? întrebă ea.

– Da, foarte.

– Te-a durut?

– Nu prea mult.

– Dar acum mai eşti speriat?

– În general, nu.

– Doar cîteodată?

– Da, cîteodată.

Paul realiză că în bucătărie se făcuse linişte. Femeile se întorseseră spre cei doi copii, stînd nemişcate ca nişte figuri de ceară.

– Ţii minte lucruri? întrebă fetiţa, cu degeţelele lipite de obrazul lui.

– Te referi la cum arătă diverse lucruri?

– Da, da.

– Sigur că le ţin minte. N-au trecut decît cincisprezece zile.

– Dar o să uiţi?

– Nu-mi dau seama. Poate.

Stînd în picioare lîngă Agnes, Celestina o prinse de mijloc, cum făcuse probabil de atîtea ori şi cu sora ei.

Angel deplasă mîna spre ochiul drept al lui Barty, şi nici de data asta băiatul nu tresări cînd degetele ei îi atinseră pleoapa căzută înăuntru.

– N-o să te las eu să uiţi.

– Şi cum o să faci?

– Eu pot vedea, zise ea. Şi pot vorbi ca şi cărţile tale vorbitoare.

– De vorbit, sînt convins că poţi vorbi, conveni Barty.

– Vasăzică, eu sînt ochii tăi vorbitori, zise Angel, luînd mîna de pe faţa lui. Tu ştii de unde vine slănina?

– De la porci.

– Dar cum se poate ca un lucru atît de gustos să vină de la un porc bătrîn, gras, împuţit, murdar şi grohăitor?

Barty ridică din umeri.

– Şi lămîile galbene par dulci.

– Deci, tu zici că de la porc? întrebă Angel.

– Păi, de unde din altă parte?

– Susţii că de la porc?

– Da. Slănina e de la porc.

– Asta e şi părerea mea. Îmi dai şi mie nişte suc de portocale?

– Mă duc să-ţi aduc o cutie, răspunse el.

– Am văzut şi eu unde e.

Angel îşi luă o cutie cu suc, se întoarse la masă şi se aşeză, ca şi cum ar fi isprăvit cu explorările.

– Eşti de treabă, Barty.

– Şi tu la fel.

Veniră Edom şi Jacob, se servi masa: mîncarea excelentă, iar conversaţia şi mai extraordinară – chiar dacă gemenii nu s-au putut abţine să nu le împărtăşească mesenilor din vastele lor cunoştinţe despre accidente feroviare şi erupţii vulcanice catastrofale. Paul nu contribuia prea mult la discuţii, preferînd să le savureze. Dacă nu i-ar fi cunoscut pe aceşti oameni sau dacă ar fi intrat tocmai atunci, găsindu-i asupra mesei, s-ar fi gîndit că sînt toţi o familie, deoarece căldura şi intimitatea – iar, în cazul gemenilor, excentricitatea – conversaţiei nu sînt des întîlnite la nişte oameni care abia s-au împrietenit. Nici un fel de impostură, falsitate sau evitare a vreunui subiect mai jenant, ceea ce însemna că mai erau şi lacrimi uneori, fiindcă moartea reverendului White era o rană atît de proaspătă în inima celor care îl iubeau. Însă, cu talentele lor tămăduitoare, care rămîneau un mister pentru Paul, femeile ştiau ca după plîns să invoce amintiri, care aduceau zîmbete şi alinări, aşa că speranţa înflorea mereu din cele mai deznădăjduite momente.

Cînd Agnes descoperi cu uimire că numele de Barty fusese inspirat de faimoasa predică a pastorului, Paul tresări. Auzise „Această zi crucială" cînd fusese difuzată prima oară şi, aflînd că urma să fie retransmisă peste trei săptămîni, la cererea

ascultătorilor, îl îndemnase pe Joey să o urmărească. Joey ascultase predica duminică, pe 2 ianuarie 1965 – exact cu patru zile înainte de naşterea fiului său.

– Probabil că a ascultat-o la radioul din maşină, zise Agnes, scormonind cu mintea prin amintiri. Încerca să facă ore suplimentare, ca să poată sta mai mult acasă, după naşterea copilaşului. Aşa că îşi fixase întîlniri şi pentru duminică. Muncea din răsputeri, iar eu încercam să îmi distribui plăcintele înainte de ziua cea mare. Nu prea mai aveam timp să stăm împreună, aşa că nu mă mir că a omis să-mi vorbească despre această predică. Ultimul cuvînt pe care l-a rostit înainte să moară a fost „Bartholomew". Voia să-i dăm copilului numele de Bartholomew.

Legătura aceasta dintre familia Lampion şi familia White, despre care Grace aflase deja de la Paul, le surprinse atît pe Celestina, cît şi pe Agnes. Le făcea să deplîngă şi mai mult dispariţia bărbaţilor lor dragi şi să regrete că Joey şi Harrison nu se întîlniseră niciodată.

– Ce mult mi-aş fi dorit ca Rico să-l cunoască pe Harrison al tău, îi zise Maria lui Grace, referindu-se la soţul care o părăsise. Poate că reverendul ar fi reuşit, cu cuvintele lui, să facă mai mult decît mine, cu şuturile mele în fundul lui Rico.

Pe Paul nu-l mira deloc insistenţa lui Agnes ca familia White să locuiască la ea pe durata scurtului lor sejur în Bright Beach.

– Paul, ai o casă superbă, zise ea, însă Celestina şi Grace sînt nişte persoane active. Simt amîndouă nevoia să facă tot timpul ceva. Or să înnebunească dacă nu îşi găsesc ceva de lucru. Am dreptate, doamnelor?

Recunoscură că aşa erau, numai că nu voiau să deranjeze.

– Aiurea, şuieră Agnes. Nici un fel de deranj. O să-mi fiţi de mare ajutor la pregătirea plăcintelor, la livrarea lor şi la toate treburile pe care le-am neglijat, pe perioada operaţiei şi a convalescenţei lui Barty. Ori o să vă distraţi de minune, ori o să fiţi praf de oboseală, dar şi într-un caz şi în celălalt nu o să vă plictisiţi deloc. Am două camere de oaspeţi. Una pentru Celie şi Angel, iar cealaltă pentru Grace. Cînd vine Wally, o mutăm pe Angel cu Grace, sau dacă vrea vine şi doarme cu mine.

Prietenia, activitatea şi, nu în ultimul rînd, sentimentul că te afli acasă pe care îl simţea oricine trecea pragul lui Agnes – erau tot atîtea lucruri care le atrăgeau pe Celestina şi pe Grace. Dar nu voiau ca Paul să simtă că nu apreciau cum se cuvine ospitalitatea lui.

Ridicînd mîna, acesta puse capăt dilemei.

– M-am oprit aici, înainte de a vă duce la mine, doamnele mele, pentru că îmi displăcea ideea să car bagajele înapoi, după ce Agnes vă cucerea pe toate. Aici vă veţi simţi cel mai bine, deşi sînteţi oricînd bine venite, dacă vă epuizează prea rău cu treburile aici.

Pe tot parcursul serii, Barty şi Angel – aşezaţi unul lîngă celălalt la masă, vizavi de Paul – ascultau uneori discuţia adulţilor, alteori intrau şi ei în vorbă, dar în principal stăteau de vorbă unul cu celălalt. Cînd copiii nu îşi apropiau capetele, cu un aer conspirativ, Paul reuşea să mai discearnă cîte ceva din sporovăiala lor şi, cîteodată, în funcţie de ceea ce se discuta atunci la masă, reuşea să urmărească replicile lor. Sesiză cuvîntul „rinocer", apoi cîteva crîmpeie de cuvinte, dar după vreo două minute realiză că Celestina se ridica se pe scaun şi se holba uluită la copii.

– Prin urmare, locul unde a aruncat el moneda, spunea Barty, în timp ce Angel asculta atentă şi încuviinţa din cap, nu a fost de fapt „Gunsmoke", care nu e decît o emisiune de televizor. Vezi tu, poate a aruncat-o într-un loc unde eu nu sînt orb, sau unde el nu are faţa aia ciomăgită, sau într-un loc unde, din cine ştie ce motiv, nu ai venit aici astăzi. Există mai multe locuri decît ar putea fi numărate vreodată. Nici măcar eu, care ştiu să număr destul de bine, nu le pot număra pe toate. Aşa se simte, înţelegi – cum sînt toate lucrurile?

– Da, uneori. Cam repede. Cît o clipită. Ca atunci cînd stai între două oglinzi. Ştii?

– Daa, sigur, spuse Barty.

– Între două oglinzi, exişti mereu, la nesfîrşit.

– Tu aşa vezi lucrurile?

– Cît o clipită. Uneori. Există vreun loc unde Wally nu a fost împuşcat?

– Wally e tipul care o să fie tăticul tău?

– Da.

– Sigur. Există o mulţime de locuri unde nu a fost împuşcat, dar şi altele în care a fost împuşcat şi a murit.

– Nu-mi plac locurile alea.

Deşi Paul văzuse toate trucurile lui Vanadium cu moneda, restul conversaţiei nu-l înţelegea deloc, presupunînd că pentru toţi ceilalţi – în afară de mama lui Angel – semnificaţia discuţiei dintre cei doi copii rămînea la fel de impenetrabilă. Urmînd, însă, exemplul Celestinei, care se ridicase în picioare, ceilalţi amuţiseră şi ei.

Fără să-şi dea seama că ea şi Barty deveniseră centrul atenţiei, Angel spuse:

– Dar îşi mai recuperează probabil monedele?

– Probabil că nu.

– Ce bogat o fi, dacă aruncă aşa cu banii.

– Monedele nu au valoare mare.

– Dar, dar înseamnă nişte bani, insistă Angel. Wally mi-a dat o bomboană, ultima oară cînd l-am văzut. Ţie îţi plac bomboanele?

– Da, îmi plac.

– Ai putea arunca o bomboană într-un loc unde nu eşti orb sau, eventual, într-un loc unde Wally n-a fost împuşcat?

– Păi, cred că dacă poţi arunca o monedă, poţi arunca şi o bomboană.

– Dar un porc ai putea arunca?

– Poate că *el,* da, dacă l-ar putea ridica, însă eu nu pot arunca nimic în alt loc – nici porc, nici bomboană, nici altceva. Fiindcă, de fapt, nu ştiu cum se face aşa ceva.

– Nici eu.

– Dar pot să mă plimb prin ploaie, fără să mă ud, zise Barty.

Din celălalt capăt al mesei, Agnes ţîşni în picioare, cînd fiul ei rosti cuvîntul „ploaie" şi „ud", rostind dojenitor:

– Barty!

Angel ridică privirea, surprinsă că toată lumea se holba la ea.

Întorcînd capul în direcţia de unde se auzise vocea mamei lui, Barty exclamă:

– Ohoho, uf.

Toată lumea se uita nedumerită la Agnes, aşteptînd parcă o explicaţie pentru reacţia ei. Agnes privi pe fiecare, pe rînd. Paul. Maria. Francesca. Bonita. Grace. Edom. Jacob. În fine, Celestina.

– Dumnezeule, dar ce se întîmplă aici? rosti aceasta.

79

În după-amiaza următoarei zile de marţi, în Bright Beach, pe un cer negru ca smoala din cazanul vrăjitoarelor, pescăruşii zburau din urzeala malefică spre adăpostul culcuşurilor, iar pe pămîntul de dedesubt umbrele umede ale furtunii iminente se strîngeau laolaltă, somate parcă de un blestem ieşit dintr-o fiertură din ochi de salamandră, picior de broască, blană de liliac şi limbă de cîine.

Cu avionul din San Francisco spre sud, la Orange County Airport, apoi şi mai la sud de-a lungul coastei cu o maşină închiriată, după o săptămînă de cînd Paul şi cele trei fiinţe pe care le ocrotea parcurseseră acelaşi traseu, Tom Vanadium l-a adus pe Wally Lipscomb acasă la familia Lampion, urmînd instrucţiunile lui Paul.

Trecuseră unsprezece zile de cînd Wally fusese împuşcat cu trei gloanţe. Continua să simtă o slăbiciune în braţe, obosea mult mai uşor decît înainte de a se fi aflat sub bătaia armei, se plîngea că avea muşchii anchilozaţi şi folosea un baston, ca să nu se lase cu toată greutatea pe piciorul rănit. Celelalte îngrijiri medicale de care mai avea nevoie, la fel ca şi tratamentul de recuperare fizică puteau fi asigurate la fel de bine şi în Bright Beach. Prin martie, se presupunea că va reveni la normal, admiţînd că definiţia termenului „normal" includea nişte cicatrice masive şi un spaţiu gol în interiorul organismului, unde fusese cîndva splina.

Întîmpinîndu-i în pragul uşii, Celestina îl îmbrăţişă pe Wally. Acesta lăsă din mînă bastonul – pe care îl prinse Tom – îmbrăţişînd-o şi el cu atîta ardoare şi pasiune, încît slăbiciunea din perioada de convalescenţă părea doar o vagă amintire.

Tom se alese cu o îmbrăţişare cordială, din partea lui

Wally, şi cu un sărut plin de afecţiunea unei surori, din partea Celestinei. De prea multă vreme era un însingurat, aşa cum se vedea nevoit să fie un vînător de oameni aflat într-o lungă perioadă de recuperare, iar apoi într-o misiune de răzbunare, chiar dacă el o numea „misiune în numele dreptăţii". În cele cîteva zile cît le păzise pe Celestina, Grace şi Angel în San Franscisco, iar apoi pe durata săptămînii petrecute alături de Wally, Tom simţise că face parte dintr-o familie, chiar dacă era doar o familie de prieteni, şi rămăsese surprins realizînd cîtă nevoie avea de acest sentiment.

– Vă aşteaptă toţi, spuse Celestina.

Tom era conştient că în ultima săptămînă se întîmplase ceva, un eveniment important, de care Celestina amintise la telefon, refuzînd însă orice discuţie suplimentară. Nu ştia la ce să se aştepte cînd intră împreună cu Wally şi Celestina în sufrageria familiei Lampion, însă în nici un caz nu se aştepta să dea peste tabloul unei adevărate şedinţe oculte.

Cel puţin aşa i se păru iniţial. Opt persoane şedeau în jurul mesei din sufragerie, pe care nu se afla absolut nimic: nu farfurii, nu pahare, nu vază pusă în mijloc. Pe feţele tuturor se vedea expresia tipică oamenilor care aşteaptă cu emoţie revelaţiile unui mediu – un fel de amestec de trepidaţie şi speranţă exaltată.

Tom nu cunoştea decît trei dintre cele opt persoane: Grace White, Angel şi Paul Damascus. Celestina îi făcu cunoştinţă cu ceilalţi. Agnes Lampion, gazda lor. Edom şi Jacob Isaacson, fraţii lui Agnes. Maria Gonzalez, cea mai bună prietenă a lui Agnes. Şi Barty.

Din cele aflate la telefon, în privinţa acestuia era pregătit. Oricît de straniu i se părea să descopere un Bartholomew în viaţa lor, ţinînd seama de ciudata obsesie a lui Enoch Cain, Tom îi dădea dreptate Celestinei, care susţinea că ucigaşul de nevastă nu avea cum să ştie de existenţa acestui copil – şi că nici nu ar fi avut vreun motiv logic să se teamă de el. Singurul lucru pe care îl aveau în comun era predica lui Harrison White, care constituise sursa de inspiraţie pentru numele acestui băiat şi care sădise, probabil, sămînţa vinovăţiei în mintea lui Cain.

– Tom, Wally, îmi pare rău că prezentările au fost făcute aşa în pripă, se scuză Agnes Lampion. Vom avea suficient

timp se ne cunoaştem cu toţii mai bine, în timpul cinei. Acum, important este că oamenii adunaţi aici aşteaptă de o săptămînă să stea de vorbă cu tine, Tom.

– Cu mine?

Celestina îi indică lui Tom să se instaleze în capul mesei, vizavi de Agnes. Cînd Wally se lăsă jos şi el pe scaunul liber din stînga lui Tom, Celestina luă două obiecte de pe bufet şi le puse în faţa lui Tom, după care se aşeză pe scaunul din dreapta acestuia.

Borcănele de sare şi piper.

Din celălalt capăt al mesei, Agnes zise:

– Pentru început, Tom, povesteşte-ne şi nouă despre rinocer şi celălat „tu".

Ezita, fiindcă, pînă la explicaţiile succinte pe care i le dăduse Celestinei în San Francisco, nu mai discutase cu nimeni despre capacităţile lui speciale de percepţie, în afară de doi duhovnici, la seminarul teologic. Iniţial, se simţi stînjenit de perspectiva de a trebui să vorbească despre aceste chestiuni cu nişte străini – ca şi cum s-ar fi spovedit unor laici, care nu aveau nici un fel de putere de absolvire a păcatelor –, însă începînd apoi să se adreseze acestei adunări amuţite şi emoţionate, îndoielile i se risipiră, iar mărturisirile acestea i se părură nespus de firești.

Cu ajutorul borcănelelor de sare şi piper, Tom le prezentă pe îndelete explicaţia „de-ce-nu-sînt-trist-din-cauza-feţei-mele", pe care i-o dăduse lui Angel, cu cîteva zile în urmă.

La sfîrşit, cînd „sarea" Tom şi „piperul" Tom stăteau alături în lumile lor diferite, dar paralele, Maria zise: Parcă ar fi science fiction.

– Ştiinţă. Mecanică cuantică. Adică... o teorie din fizică. Dar prin *teorie* nu înţeleg doar nişte speculaţii exagerate. Mecanica cuantică *funcţionează*. Stă la baza inventării televiziunii. Pînă la sfîrşitul acestui secol, poate chiar pînă prin anii '80, tehnologia bazată pe cuante ne va da computere ieftine şi puternice în casele noastre, computere mici cît nişte servite diplomat, mici cît un portofel, cît un ceas de mînă, care sînt mai performante şi pot procesa datele mai rapid decît calculatoarele masive şi gigantice din prezent. Computere minuscule cît nişte timbre poştale. Vom avea telefoane fără fir, pe care le vom putea lua cu noi oriunde. În

cele din urmă, va fi posibilă construirea unor computere cu moleculă unică, dotate cu o putere enormă, iar atunci tehnologia – de fapt, societatea omenească – se va schimba inimaginabil, şi în bine.

Îşi privi auditoriul: expresii de incredulitate şi uimire.

– Nu-ţi face griji, îi spuse Celestina, după cîte s-au întîmplat săptămîna asta, suportăm orice.

Pînă şi Barty părea atent. Numai Angel colora fericită într-o carte, fredonînd încetişor.

Tom ştia că fetiţa înţelegea intuitiv complexitatea lumii, dar, neavînd decît trei anişori, nu era pregătită şi nici capabilă să absoarbă teoria ştiinţifică aflată la baza intuiţiei ei.

– Bine. Păi... Iezuiţii sînt încurajaţi să studieze orice domeniu care îi interesează, nu numai teologia. Pe mine m-a pasionat fizica.

– Datorită unei anumite revelaţii pe care ai avut-o din copilărie, spuse Celestina, amintindu-şi de ceea ce îi povestise Tom la San Francisco.

– Da. Mai multe despre asta, ceva mai tîrziu. Daţi-mi voie să precizez că pasiunea pentru fizică nu îmi conferă competenţe de fizician. Şi chiar dacă aş fi un astfel de savant, tot n-aş fi în stare să explic mecanica cuantică într-un ceas sau un an. Unii susţin că teoria cuantelor este atît de stranie, încît nimeni nu poate pricepe toate implicaţiile ei. Sînt lucruri demonstrate prin experimente cuantice, care par să sfideze orice simţ practic. Am să vă dau cîteva exemple, în acest sens, aşa, ca să prindeţi şi voi gustul. În primul rînd, la nivel subatomic, efectul vine uneori înaintea cauzei. Altfel spus, un eveniment se poate produce înainte ca raţiunea pentru el să apară. La fel de ciudat... într-un experiment cu un observator uman, particulele subatomice se comportă diferit de felul în care se comportă atunci cînd experimentul nu e observat de nimeni, în timpul desfăşurării lui, iar rezultatele sînt examinate doar după încheierea lui – ceea ce ar putea sugera că voinţa omenească, chiar şi exprimată subconştient, modelează realitatea.

Desigur, simplifica şi combina conceptele, neştiind altă modalitatea de a-i face să simtă rapid miracolul, enigma, caracterul fantastic al lumii revelate de mecanica cuantică.

604416

– Dar ce ziceți despre asta?! continuă el. Fiecare punct din univers este legat direct de oricare alt punct, indiferent de distanță, astfel încît orice punct de pe Marte este, într-un mod misterios, la fel de aproape de mine cum sînteți voi acum. Ceea ce înseamnă că informațiile – și obiectele, oamenii – se pot mișca instantaneu între aici și Londra, fără transmisie prin fire sau microunde. De fapt, se pot mișca, bunăoară, între aici și o stea îndepărtată. Doar că nu ne-am dat seama deocamdată cum am putea efectua așa ceva. Într-adevăr, la un nivel structural adînc, orice punct din univers este *același* punct. Această interconexiune este atît de completă, încît un mare stol de păsări care își iau zborul din Tokio, tulburînd aerul cu aripile lor, contribuie la schimbările meteorologice din Chicago.

Angel ridică privirea de pe cartea ei de colorat:

– Și cum rămîne cu porcii?

– Ce-i cu ei? întrebă Tom.

– Poți arunca un porc acolo unde ai trimis moneda?

– O să ajung și la asta, promise el.

– Ohoho, ce bine!

– Asta nu înseamnă că o să arunce un porc, îi spuse Barty.

– Ba da, o să vezi, punem pariu, spuse Angel, revenind la creioanele ei.

– Unul dintre aspectele fundamentale sugerate de mecanica cuantică, reluă Tom, constă în faptul că există un număr infinit de realități, alte lumi paralele cu a noastră, pe care nu le putem vedea. De pildă... lumi în care, *din cauza deciziilor și a acțiunilor specifice ale anumitor oameni din ambele părți,* Germania a pierdut ultimul război mondial. Și alte lumi, în care unioniștii au pierdut războiul de secesiune. Și lumi în care un război nuclear a avut deja loc între SUA și sovietici.

– Lumi, se încumetă Jacob, în care camionul-cisternă nu s-a oprit niciodată pe șinele de cale ferată în Bakersfiel, mai de mult, în anii '60. Așa că trenul nu s-a ciocnit niciodată de el, iar cele optsprezece persoane nu au murit acolo.

Pe Tom nu-l contrarie acest comentariu. Nu-și imagina, probabil, decît că Jacob cunoscuse pe cineva care murise în acel accident feroviar – dar, cu toate astea, tonul din vocea geamănului și expresia acestuia păreau să sugereze că o lume

fără dezastrul feroviar de la Bakersfiel nu ar fi atît de plăcută, ca o alta în care catastrofa amintită se produsese.

– Şi lumi ca a noastră – în care, însă, părinţii mei nu s-au întîlnit, iar eu nu m-am născut niciodată. Lumi în care Wally n-a fost niciodată împuşcat, fiindcă era prea nesigur pe el sau prea prost, ca s-o invite pe Celestina la restaurant, în acea seară, şi s-o ceară în căsătorie.

Ultima remarcă stîrni rîsul tuturor.

– Chiar şi într-un număr infinit de lumi, obiectă Wally, nu există nici un loc în care aş putea fi chiar *atît* de prost.

– Bun, acum am să adaug la toate astea o amprentă umană şi o nuanţă spirituală. Cînd fiecare dintre noi ajunge într-un punct în care trebuie să ia o decizie morală însemnată, afectînd astfel dezvoltarea persoanei lui şi viaţa celorlalţi, şi de fiecare dată cînd optează pentru varianta cea mai nesăbuită, ei bine în acel moment, cred eu, se desprinde o nouă lume. Cînd optez pentru o soluţie imorală sau pur şi simplu prostească, se creează o altă lume, în care eu am optat pentru o soluţie corectă, iar în acea lume sînt iertat pentru o vreme, dîndu-mi-se şansa de a deveni o variantă mai bună a acelui Tom Vanadium, care trăieşte în cealaltă lume a alegerilor greşite. Există nenumărate lumi cu tot felul de Tom Vanadium imperfecţi, dar întotdeauna undeva... undeva mă îndrept constant spre o stare de graţie.

– Fiecare viaţă, spuse Barty Lampion, e aidoma stejarului din curtea noastră, însă cu mult mai mare. La început, un trunchi, iar apoi toate ramurile, milioane de ramuri, iar fiecare ramură reprezintă aceeaşi viaţă mergînd într-o nouă direcţie.

Surprins, Tom se aplecă în faţă, ca să-l poată vedea mai bine pe băiatul orb. La telefon, Celestina îi explicase doar că era vorba despre un copil-minune, ceea ce nu presupunea neapărat extraordinara adecvare a metaforei cu stejarul.

– Şi poate, spuse Agnes, captivată de speculaţie, cînd viaţa ta ia sfîrşit în toate acele nenumărate ramuri, eşti judecat în final după forma şi frumuseţea copacului.

– Prea multe alegeri greşite, spuse Grace White, produc prea multe crengi – o coroană noduroasă, răsucită, urîtă.

– Prea puţine, zise Maria, ar putea însemna că n-ai făcut, din fericire, decît un mic număr de greşeli morale, dar şi că

nu ai avut tăria de a-ţi asuma nişte riscuri rezonabile şi de a profita din plin de darul vieţii.

– Au, spuse Edom, care se alese cu zîmbete afectuoase de la Maria, Agnes şi Barty.

Tom nu înţelegea semnificaţia reacţiei lui Edom sau a zîmbetelor provocate de acesta, dar, altminteri, era impresionat de uşurinţa cu care aceşti oameni asimilau spusele lui şi de imaginaţia folosită pentru a dezvolta mai departe teoria lui. Era ca şi cum ştiau cu toţii, în mare, forma acestor concepte, pe care el nu făcea decît să o umple cu cîteva detalii esenţiale.

– Tom, acum cîteva minute, spuse Agnes, Celestina a pomenit de... o anumită revelaţie de-a ta. Despre ce este vorba exact?

– Încă din copilărie, am avut această... revelaţie, această percepţie a unei realităţi infinit mai complexă decît ceea ce îmi dezvăluiau cele cinci simţuri de bază. Persoanele cu însuşiri de mediu pretind că pot prezice viitorul. Eu nu sînt mediu. Nu ştiu ce sînt... dar am capacitatea de a simţi o sumedenie dintre celelalte posibilităţi inerente în orice situaţie, am capacitatea de a şti că acestea există simultan cu realitatea mea, alături de ea, fiecare lume fiind la fel de reală ca a mea. În mădulare, în sîngele meu...

– Simţi toate felurile în care sînt lucrurile.

Tom se uită la Celestina:

– Copil-minune, ziceai?

– Ziua asta va fi absolut crucială, spuse ea, zîmbind.

– Da, Barty, îi răspunse Tom. Simt o adîncime a vieţii, straturi peste straturi. Uneori, este... înspăimîntător. În cele mai multe cazuri, mă inspiră. Nu pot vedea celelalte lumi, nu mă pot mişca între ele. Însă cu această monedă pot dovedi că tot ceea ce simt eu nu este doar o închipuire de-a mea.

Scoase o monedă din buzunarul sacoului, ţinînd-o între degetul mare şi arătător, ca s-o vadă toată lumea. În afară de Barty.

– Angel?

Fetiţa ridică privirea de pe cartea de colorat.

– Îţi place brînza? întrebă Tom.

– Peştele face bine la creier, dar brînza e mai gustoasă.

– Ai mîncat vreodată şvaiţer?

– Brînza topită e mai bună.

– Care-i primul lucru care îţi vine în minte, cînd te gîndeşti la şvaiţer?

– Ceasuri cu cuc.

– Şi altceva?

– Sandvişuri.

– Altceva?

– Brînză topită.

– Barty, spuse Tom, ajută-mă un pic.

– Găuri, zise Barty.

– Oh, da, găuri, recunoscu Angel.

– Să lăsăm un pic deoparte copacul lui Barty şi să ne imaginăm că toate aceste lumi nenumărate sînt ca nişte felii de şvaiţer puse una peste alta. Prin unele găuri, nu se vede decît felia următoare. Prin altele, vezi prin două, trei sau cinci felii, care au găurile suprapuse. Există astfel de găuri mici între lumile stivuite, însă permanent se mută, se schimbă, de la o secundă la alta. Şi, de fapt, eu nu le pot vedea, dar în mod straniu le simt. Priviţi cu atenţie.

De data asta, nu zvîrli moneda direct în aer, ci îi dădu un bobîrnac spre Agnes.

La mijlocul mesei, drept sub candelabru, discul argintiu se roti prin aer, se roti, se roti, se roti, ieşind din lumea aceasta şi dispărînd în alta.

Cîteva exclamaţii, respiraţii întretăiate. Angel chicotind şi bătînd din palme. Nişte reacţii surprinzător de anemice.

– De obicei, fac tot felul de gesturi teatrale, ca să distrag atenţia oamenilor, care nu-şi mai dau seama că ceea ce au văzut a fost adevărat. Îşi închipuie că dispariţia monedei, în aer, e doar o scamatorie.

Toată lumea aştepta de la el şi alte revelaţii, ca şi cum magia nu se terminase, iar azvîrlirea unei monede într-o altă realitate ar fi fost un număr banal, pe care îl poţi vedea la orice spectacol de circ.

– Mda, făcu Tom. Indivizii care cred că e vorba doar despre o scamatorie reacţionează, în general, mult mai intens, decît voi, care ştiţi că este ceva real.

– Şi ce altceva mai poţi face? întrebă Maria, uimindu-l şi mai mult.

Brusc, fără vreo canonadă de tunete, fără lovituri de artilerie sub formă de fulgere, izbucni furtuna. Ca nişte tiruri de mitralieră, ploaia răpăia pe acoperiş.

La unison, cei aflaţi în jurul mesei ridicară privirea spre tavan, zîmbind fericiţi că auzeau zgomotul ploii. Şi Barty, care avea pansamente peste orbite, înălţă capul, surîzînd.

Intrigat de comportamentul lor ciudat, ba chiar uşor enervat, Tom răspunse la întrebarea Mariei:

– Din păcate, altceva nu mai pot face – oricum, nimic fantastic.

– Ai fost minunat, Tom, absolut minunat, spuse Agnes, pe tonul consolator cu care îmbărbătezi un copil care cîntă mediocru la pian. Am fost foarte impresionaţi cu toţii.

Împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare. Ceilalţi îi urmară exemplul.

– Marţea trecută, seara, a trebuit să pornim aspersoarele. De data asta, va fi mult mai bine.

Privind spre cea mai apropiată fereastră, unde noaptea udă săruta sticla, spuse:

– Aspersoarele?!?

Nerăbdarea cu care Tom fusese întîmpinat la venire ar fi putut fi comparat cu aerul rarefiat de pe culmile Munţilor Himalaya, faţă de clocotul fierbinte al emoţiei generale de acum.

Ţinîndu-se de mînă, Barty şi Angel îi conduseră pe adulţi în bucătărie, spre uşa din spate. Procesiunea aceasta avea ceva solemn. Cînd ajunseră pe verandă, ardea de nerăbdare să afle de ce toţi – în afară de el şi de Wally – vibrau de o asemenea euforie.

Cînd toată lumea ajunse pe verandă, aliniindu-se cu faţa spre balustradă, în aerul răcoros care mirosea slab a ozon şi, mai slab chiar, a iasomie, Barty spuse:

– Domnule Vanadium, numărul dumitale cu moneda e formidabil. Dar uite ceva demn de Heinlein.

Plimbînd mîna uşor de-a lungul balustradei, băiatul coborî cele cîteva trepte, păşind în ploaie, pe pajiştea îmbibată de apă.

Maică-sa, împingîndu-l uşor pe Tom ceva mai în faţă, de unde avea o vizibilitate mai bună, părea să nu se sinchisească de aventura copilului ei în furtună.

Impresionat de siguranţa şi rapiditatea cu care băieţelul orb cobora treptele, pînă jos, pe pajişte, Tom nu remarcă iniţial nimic neobişnuit la plimbarea acestuia prin potop.

Pe verandă, nu era aprinsă lampa. Nici un fel de felinar nu lumina curtea. Barty era ca o umbră cenuşie mişcîndu-se prin întuneric şi prin ploaia deasă.

– Dar ce mai plouă! spuse Edom, aflat lîngă Tom.

– Da, aşa e.

– August 1931. De-a lungul fluviului Huang He din China. Trei milioane şapte sute de mii de oameni au murit din cauza unor imense inundaţii, spuse Edom.

Neştiind cum să reacţioneze la această informaţie, Tom zise:

– Foarte mulţi.

Barty mergea în linie dreaptă de la verandă spre stejarul falnic.

– Data de 13 septembrie 1928. Lacul Okeechobee, Florida. Două mii de persoane au murit din cauza inundaţiilor.

– Hm, mai puţini, oricum, spuse Tom, uimit de replica lui prostească. Voiam să zic că în comparaţie cu aproape patru milioane, numărul victimelor de aici nu mi se pare prea mare.

Ajuns cam la trei metri distanţă de stejar, Barty renunţă la traiectoria în linie dreaptă şi începu să înconjoare copacul.

După numai douăzeci şi unu de zile de cînd rămăsese orb, băiatul se adaptase uimitor de bine cu noua lui stare, însă intuiai că toată lumea aştepta ceva mult mai impresionant decît această simplă schimbare de direcţie a deplasării lui prin curte.

– Data de 27 septembrie 1962. Barcelona, Spania. Din cauza unor inundaţii, au murit patru sute patruzeci şi cinci de oameni.

Tom s-ar fi tras în dreapta, mai departe de Edom, dacă nu ar fi fost flancat de Jacob. Nu uita nici acum reacţia celorlalţi la comentariul lor sinistru despre catastrofa feroviară de la Bakersfield.

Coroana enormă a stejarului nu ferea de ploaie pajiştea de dedesubt. Frunzele cerneau parcă ploaia din aer, care curgea printre ele ca nişte firicele de apă, şi nu picătură cu picătură.

Barty înconjură copacul şi se întoarse la verandă. Urcă treptele şi se postă în faţa lui Tom.

În ciuda întunericului, miracolul era evident: copilul era uscat pe păr şi pe haine, ca şi cum nici n-ar fi umblat prin ploaie.

Consternat şi plin de veneraţie, Tom pipăia mîneca de la cămaşa băiatului.

– Am umblat unde ploaia nu era, spuse Barty.

În cincizeci de ani, pînă la Angel, Tom nu mai găsise pe nimeni ca el – iar acum încă o persoană, în decurs de peste o săptămînă.

– Eu nu pot face ca tine.

– Eu nu pot face trucul cu moneda, zise Barty. Poate ne putem învăţa unul pe celălalt.

– Poate.

În realitate, Tom nu credea că asemenea lucruri pot fi învăţate, nici măcar de la un adept la altul. Se născuseră amîndoi cu aceeaşi capacitate specială de percepţie, însă cu abilităţi diferite şi strict limitate de a interacţiona cu multiplicitatea lumilor pe care le puteau detecta. Nu-şi putea explica nici măcar lui însuşi cum de reuşea să expedieze în altă parte o monedă sau alt obiect mic; doar simţea acest lucru, iar de fiecare dată cînd moneda se evapora îşi dovedea singur autenticitatea acestei senzaţii. Presupunea că atunci cînd Barty umbla acolo unde ploaia nu era, băiatul nu folosea vreo tehnică deliberat aleasă; pur şi simplu, se hotăra să se plimbe într-o lume unde nu ploua şi totul era uscat – şi îi reuşea. Magicieni din păcate incompleţi, vrăjitori capabili doar de cîte o scamatorie, nu aveau farmece şi descîntece secrete pe care să le transmită ucenicilor.

Tom Vanadium se ridică în picioare şi, cu mîna pe umărul lui Barty, îi privi pe cei adunaţi pe verandă. Majoritatea erau nişte necunoscuţi pentru el. Cu toate acestea, pentru prima oară, după vechea experienţă trăită la Orfelinatul St. Anselmo, simţea că şi-a găsit şi el un loc pe lume, unde îi era bine. Se simţea acasă, aici, cu ei.

– Cînd Barty mă ţine de mînă şi merge cu mine prin ploaie, eu mă ud, el rămîne uscat. Acelaşi lucru se întîmplă cu toţi ceilalţi de aici... în afară de Angel.

Deja fetiţa îl luase de mînă pe Barty. Cei doi copii coborîră treptele şi ieşiră în ploaie. Nu înconjurară stejarul,ci se opriră jos, lîngă verandă, cu faţa spre casă.

Acum, cînd Tom ştia ce să caute, întunericul nu mai putea ascunde incredibilul adevăr.

Erau amîndoi în ploaie, o ploaie torenţială, ca aceea prin care dansa şi Gene Kelly în film, numai că spre deosebire de actor, care la încheierea secvenţei era ud leoarcă, cei doi copii rămîneau uscaţi. Tom încorda privirea, căznindu-se să rezolve acest paradox, deşi ştia că miracolele sfidează orice raţiune.

– OK, scumpilor, zice Celestina, vine actul al II-lea.

Barty se desprinse de lîngă fetiţă şi, deşi el rămînea uscat, ploaia o găsi imediat pe Angel, învăluind-o în faldurile cortinei ei argintii.

Îmbrăcată în nuanţe de roz, care o dată ud deveni roşu închis, Angel alergă, prin ploaia care îi împodobea părul cu nenumărate nestemate, ca o prinţesă părăsită de vizitiu, găsindu-şi refugiu în braţele iubitoare ale bunicii.

– Să nu răceşti, iubito, spuse Grace, pe un ton dezaprobator.

– Dar ce minuni poate face Angel? o întrebă Tom pe Celestina.

– Deocamdată, n-am văzut nimic.

– Doar că este conştientă de toate felurile în care sînt lucrurile, adăugă Maria. Ca tine şi ca Barty.

În timp ce Barty urca treptele spre verandă, fără să se ajute cu mîna pe balustradă, Paul Damascus zise:

– Tom, ne întrebăm dacă Barty poate să-ţi transfere şi ţie protecţia pe care i-o dă lui Angel, în ploaie. Poate că da... din moment ce toţi trei împărtăşiţi această... această capacitate specială de percepţie, această perspicacitate, sau cum vreţi voi s-o numiţi. Dar nu vom afla, pînă nu încercaţi.

Tom şi băiatul se luară de mînă – o mînuţă atît de fragilă, dar totuşi aşa de fermă –, însă nu trebuiră să coboare pînă jos, pe pajişte, ca să îşi dea seama că mantia invizibilă a miracolului nu îl ferea de ploaie, cum se întîmpla în cazul fetiţei. Din cîţiva paşi, picăturile de ploaie îl udară pe Tom,

care îl luă în braţe pe băieţel, cum făcuse Grace cu Angel, urcînd cu el pe verandă.

– Tom, eşti un om religios, chiar dacă uneori ai avut momentele tale de îndoială. Spune-mi cum poţi explica toate astea, zise Agnes.

Ştia cum îşi explica *ea* lucrurile acestea, da, era limpede; constata că şi ceilalţi de pe verandă ştiau; şi mai observa că toţi voiau să-l audă pe el confirmînd concluzia la care ajunsese Agnes, cu mult timp înainte ca el şi Wally să vină în seara asta aici. Încă de cînd erau în sufragerie, dinaintea probei cu ploaia, Tom recunoscuse acea legătură specială dintre băiatul orb şi fetiţa aceasta zglobie. De fapt, nici n-ar fi putut ajunge la o concluzie diferită de cea a lui Agnes, deoarece, ca şi ea, credea că întîmplările din fiecare zi dezvăluie scopuri misterioase, dacă vrei să le vezi, că fiecare viaţă are un ţel profund.

– Dintre toate lucrurile pe care sînt hărăzit să le fac în viaţă, îi spuse el lui Agnes, cred că nimic nu va conta mai mult decît micul rol pe care l-am avut de a-i pune în contact pe aceşti copii.

Deşi singura lumină pe veranda din spate venea de la lampa din bucătărie, ascunsă de perdele, toate aceste feţe păreau luminoase, cu o strălucire aproape supranaturală, ca şi chipurile sfinţilor, într-o biserică întunecată, unde nu ard decît cîteva lumînări.

Uitîndu-se la tovarăşii lui, rînd pe rînd, Tom spuse:

– Cînd mă gîndesc la tot ceea ce s-a întîmplat, pentru ca noi să fim aici împreună, în seara asta, la tragediile, dar şi la întorsăturile fericite ale sorţii, cînd mă gîndesc la nenumăratele feluri în care lucrurile ar fi putut să fie, cu noi toţi împrăştiaţi ici şi colo, poate nemaiîntîlnindu-ne niciodată, ştiu că locul nostru este aici, fiindcă am ajuns în ciuda tuturor adversităţilor, spuse el, uitîndu-se acum la Agnes şi dîndu-i răspunsul la întrebarea pe care aceasta i-o pusese: Acest băiat şi această fată au fost sortiţi să se întîlnească, pentru nişte motive pe care doar timpul le va dezvălui, iar noi toţi... sîntem instrumentele unui straniu destin.

Sentimentul unei calde prietenii îi făcu pe toţi să se îmbrăţişeze, să se mîngîie, să-şi împărtăşească bucuria în faţa minunii. Rămaseră aşa multă vreme, într-o linişte

solemnă, punctată doar de răpăitul picăturilor de ploaie pe tot ceea ce omul şi natura creaseră vreodată.

– Acum, vrei să arunci porcul? întrebă Angel, la un moment dat.

80

În dimineaţa cînd s-a întîmplat era o zi de martie, cu cer albastru şi senin, după două luni de cînd Barty o dusese la plimbare pe Angel, fără să se ude de la ploaie, după şapte săptămîni de cînd Celestina se măritase cu Wally şi după cinci săptămîni de cînd fericiţii miri au cumpărat casa Selmei Galloway, situată lîngă locuinţa familiei Lampion. Profesoară pensionată deja de mai mult timp, Selma Galloway decisese să ducă o viaţă şi mai retrasă, mutîndu-se într-o căsuţă pe plajă, în apropiere de Carlsbad.

Privind pe o fereastră de la bucătărie, Celestina o văzu pe Agnes pe aleea din faţa casei, unde se afla caravana formată din trei vehicule. Agnes încărca nişte lucruri în furgonetă.

După ce se mutaseră alături, Celestina şi Wally dărîmaseră gardul dintre proprietăţi, fiindcă familia lor avea acum nume multiple: Lampion, White, Lipscomb, Isaacson. O dată unite curţile din spatele caselor, drumurile lui Barty se simplificară semnificativ, iar vizitele regulate ale celorlalte ramuri ale clanului – Gonzalez, Damascus şi Vanadium – se desfăşurau mult mai uşor.

– Mami, Agnes ne-a luat-o înainte.

La uşa deschisă a bucătăriei, cu braţele încărcate de patru cutii cu prăjituri, maică-sa zise:

– Vrei să-mi aduci şi ultimele patru plăcinte de pe masă, te rog? Şi fără să le dai pe jos, scumpete?!

– Aha, iar începi, ca şi cum aş fi campioană la scăpat pe jos plăcinte proaspete.

– Păi, nici n-ar fi prea departe de adevăr, să ştii, spuse Grace, ducînd plăcintele în automobilul Suburban, pe care Wally îl cumpărase special pentru operaţiunea de distribuire a dulciurilor.

Străduindu-se să nu-i dea dreptate şi să nu scape nimic pe jos, Celestina aduse cele patru plăcinte.

Răsunînd de ciripitul vrăbiuţelor, care se simţeau mai bine în aceste împrejurimi, decît în zona celebrei adrese San Juan Capistrano, această blîndă dimineaţă de martie era ideală pentru livrarea plăcintelor. Agnes şi Grace produseseră cantităţi importante de plăcinte cu vanilie şi migdale, precum şi fursecuri cu ciocolată.

Sub îndrumarea Celestinei, bărbaţii – Wally, Edom, Jacob, Paul, Tom – încărcaseră în maşini lăzi pline cu produse de băcănie şi conserve, plus nenumărate cutii cu îmbrăcăminte nouă de primăvară, pentru copiii familiilor pe la care urmau să treacă. Toate aceste articole fuseseră puse în automobile încă din cursul serii precedente.

Pînă la Paşti mai erau cîteva săptămîni, însă Celestina începuse deja să decoreze peste o sută de coşuri, în care, în ultimul moment, nu mai trebuia să adauge decît bomboanele. Sufrageria ei semăna cu un hăţiş de coşuri, panglici, funde, mărgele, pandantive, fîşii subţiri de celofan verde, roşu, galben şi roz, plus iepuraşi şi puişori de pluş.

Îşi dedica jumătate din timp traseului cu vecini nevoiaşi, stabilit de către Agnes şi extins în permanenţă, iar cealaltă jumătate pictatului. Nu se grăbea deloc cu organizarea unei noi expoziţii; oricum, nici nu îndrăznea să reia legătura cu Greenbaum Gallery şi cu nimeni altcineva din cunoştinţele mai vechi, pînă cînd poliţia nu îl prindea pe Enoch Cain.

Într-adevăr, consacrîndu-şi o bună parte din timp operelor filantropice, alături de Agnes, avea acum nenumărate noi subiecte de pictat, care confereau tablourilor ei o profunzime inedită. „Cînd îţi goleşti buzunarele în buzunarele altora", îi spusese Agnes la un moment dat, „dimineaţa te trezeşti mai bogat decît ai fost cînd te-ai dus la culcare".

Cînd Celestina şi mama ei puneau ultimele plăcinte în automobilul marca Suburban, Paul şi Agnes veniră spre ele, de la furgoneta aflată în fruntea caravanei.

– Gata de drum? întrebă Agnes.

Paul verifică atent portbagajul Suburbanului, cu responsabilitatea celui care se considera şeful delegaţiei. Voia să se asigure că alimentele fuseseră încărcate corespunzător, fără riscul să alunce sau să se deterioreze.

– Se pare că aţi făcut treabă bună, declară el, închizînd portiera din spate.

De la Volkswagenul ei, aflat la mijlocul caravanei, Maria veni spre ei:

– Agnes, dacă nu mergem în coloană, să ştii că eu nu cunosc itinerarul.

Şeful delegaţiei, Paul Damascus, îi furniză imediat lista cu toate opririle de pe traseu.

– Unde e Wally? întrebă Maria.

În loc de răspuns, Wally veni în fugă cu o trusă medicală masivă, întrucît acum se îngrijea de sănătatea unor persoane de pe „drumul plăcintei":

– Nu mă aşteptam să fie atît de frumos afară şi m-am îmbrăcat iniţial cam gros. Aşa că m-am dus să îmi pun nişte haine mai subţiri.

Chiar şi în zilele răcoroase, pe „drumul plăcintei" tot ajungeai să asuzi pînă la sfîrşitul zilei, şi asta deoarece, o dată cu includerea bărbaţilor în acest ambiţios proiect, pe lîngă livrarea alimentelor, membrii caravanei efectuau şi o serie de munci pentru oamenii vîrstnici sau neputincioşi fizic.

– Hai să ne punem în mişcare, spuse Paul, pornind spre furgoneta lui Agnes, alături de care se pregătea să meargă în tandem.

Mai în spate, în Suburban, împreună cu Wally şi Grace, în timp ce aşteptau să iasă pe şosea, Celestina spuse:

– Marţi seara, a dus-o iarăşi la film.

– Cine, Paul? întrebă Wally.

– Păi, cine altcineva? Îmi miroase a idilă romantică. După privirile languroase pe care Paul i le adresează, cred că Agnes ar putea să-l pună la pămînt doar clipind o dată din ochi.

– Termină cu bîrfele, o admonestă Grace, de pe bancheta din spate.

– Ia uite cine vorbeşte! zise Celestina. Nu tu ne-ai povestit că i-ai văzut cum se ţineau de mînă aşezaţi pe leagănul de pe veranda din faţă?!

– Dar asta n-a fost bîrfă, insistă Grace. N-am făcut decît să vă povestesc că Paul a reparat leagănul şi că l-a atîrnat la loc.

– Şi cînd ai fost cu ea la cumpărături şi i-a cumpărat cămaşa aceea sport, doar fiindcă se gîndea că îi va sta bine îmbrăcat aşa?!

– Ţi-am povestit despre asta, numai pentru că era o cămaşă foarte frumoasă şi m-am gîndit că poate vrei să-i iei şi tu lui Wally una la fel.

– Oh, Wally, cît sînt de îngrijorată. Mi-e teamă că mama va nimeri drept în focurile iadului, dacă nu încetează o dată cu braşoavele astea.

– Eu zic că în trei luni o cere de nevastă, spuse Grace.

Răsucindu-se pe scaun şi zîmbind spre maică-sa, Celestina spuse:

– Şi eu zic că într-o lună.

– Dacă Agnes ar fi de vîrsta ta, ţi-aş da dreptate. Numai că ea e cu zece ani mai mare decît tine, iar el cu douăzeci, or generaţiile astea mai vechi nu sînt aşa de zburdalnice ca tine.

– Mda, cum ai făcut tu, care te-ai măritat cu un alb, o necăji Wally.

– Exact, replică Grace.

– Maximum cinci săptămîni, spuse Celestina, revizuindu-şi prezicerea dinainte.

– Zece săptămîni, o contrazise maică-sa.

– Ce-mi dai dacă eu o să am dreptate? întrebă Celestina.

– Te scutesc de menaj timp de o lună. Dar, dacă estimarea mea se va dovedi mai aproape de realitate, tu speli toate vasele care se murdăresc cînd fac plăcinte – castroane, tăvi, mixere, totul, şi asta timp de o lună.

– S-a făcut.

În capul coloanei, Paul flutură o batistă roşie pe geamul furgonetei.

Scoţînd Suburbanul din parcare, Wally zise:

– N-am ştiut că baptiştii au voie să facă pariuri.

– N-am făcut nici un pariu, declară Grace.

– Exact, are dreptate, îi spuse Celestina lui Wally. Ăsta nu e pariu. Nu-nţeleg ce te-a apucat?

– Bun, dacă nu e pariu, atunci ce-o fi, mă rog?

– Un legămînt între mamă şi fiică, spuse Grace.

– Da, da, aşa, un legămînt, conveni şi Celestina.

Furgoneta se înscrise pe şosea, urmată de Volkswagen şi de Suburban.

– Caravana la drum! anunţă Wally.

*

În dimineaţa în care s-a întîmplat, Barty lua micul dejun în bucătăria familiei Lampion, cu Angel, unchiul Jacob şi două prietene fără minte.

Jacob le-a copt pîine, a făcut omletă cu brînză şi pătrunjel, dar şi cartofi prăjiţi, peste care a presărat sare cu aromă de ceapă.

La masa rotundă aveau loc şase persoane, însă ei nu aveau nevoie decît de trei scaune, deoarece cele două prietene fără minte erau nişte păpuşi de-ale lui Angel.

În timp ce mînca, Jacob răsfoia o carte nouă despre dezastrele provocate de ruperea digurilor şi a barajelor. Vorbea mai mult pentru sine, decît cu Barty şi Angel, în timp ce citea pe sărite din carte şi se uita la poze. „Oh, vai de mine", exclama el în gura mare. „Vai, ce groaznic", mai spunea, desperat. Sau plin de indignare: „Criminalii. Ce prost l-au construit". Uneori, pocnea cu limba în obraz, ofta sau gemea de mila victimelor.

A fi orb nu presupune prea multe consolări, însă Barty considera că una dintre acestea era tocmai faptul că nu putea să se uite la dosarele şi la cărţile unchilor lui. Mai de mult, nu-i plăcuse, de fapt, să vadă toate acele imagini cu morţi arşi de vii în incendii la teatre sau cu cadavre plutind pe străzi inundate, însă de cîteva ori tot trăsese cu ochiul. Maică-sii i-ar fi fost ruşine cu el, dacă ar fi aflat de această dovadă de indisciplină. Însă misterul morţii comportă o atracţie sinistră de netegăduit, or uneori o povestire frumoasă cu bunul detectiv Father Brown nu avea cum să-i satisfacă această curiozitate. Regreta întotdeauna după ce se uita la fotografiile acelea şi citea relatările sumbre despre diferite dezastre; ei bine, acum, fiind orb era scutit de asemenea regrete.

Fiind prezentă şi Angel la micul dejun, Barty avea măcar cu cine sta de vorbă, deşi fetiţa ţinea morţiş să vorbească mai mult prin intermediul păpuşilor ei. Acestea stăteau pe masă, proptite cu nişte castronele. Prima, domnişoara Pixie Lee, vorbea piţigăiat şi strident. A doua, domnişoara Velveeta Cheese avea ceea ce în mintea unei fetiţe de trei ani se cheamă o voce gravă de femeie snoabă, deşi lui Barty i s-ar fi părut mai potrivită în cazul unui ursuleţ de pluş.

– *Eşti foarte chipeş în dimineaţa asta, domnule Barty,* se piţigăie Pixie Lee, care îi cam făcea curte băiatului. *Parcă ai fi un star de cinema.*

– Îţi place mîncarea servită la micul dejun, Pixie Lee?

– *Mda, mi-ar fi plăcut şi nişte fulgi cu cacao cu lapte.*

– Păi, ce să-i faci, Unchiul Jacob nu se pricepe la gusturile copiilor mici. Oricum, mie mi se pare foarte bun totul.

Jacob mîrîi, dar probabil nu fiindcă auzise ceea ce se vorbea despre el, ci pentru că tocmai întorsese o pagină din carte şi descoperise o fotografie cu mormane de vite moarte, într-un oraş din Arkansas distrus de furia apelor.

Afară, motoarele automobilelor intrară în funcţiune, iar caravana ieşi de pe alee.

– *La mine acasă, în Georgia, mîncăm la cină cereale cu aromă de fructe şi cacao cu lapte.*

– Şi nu vă apucă pe toţi pîntecăraia?

– *Ce-i aia pîntecăraie?*

– Diaree.

– *Ce-i aia... dia... cum ai zis?*

– Faci caca nonstop.

– *Ce bădăran eşti, domnule Barty. În Georgia, n-are nimeni pîntecăraie.*

Pînă nu de mult, domnişoara Pixie Lee fusese din Texas, însă Angel aflase recent că Georgia era renumită pentru piersicile care creşteau acolo, ceea ce i-a captat imediat imaginaţia. Acum, Pixie Lee începuse o viaţă nouă în Georgia, într-un conac săpat într-o piersică gigantică.

– EU MĂNÎNC ÎNTOTDEAUNA CA-VIII-ARR LA MICUL DEJUN, spuse Velveeta Cheese, cu glasul ei de ursuleţ umplut cu cîlţi.

– Se spune „caviar", o corectă Barty.

– DUMNEATA SĂ NU MĂ ÎNVEŢI PE MINE CUM SE SPUN CUVINTELE, DOMNULE BARTY.

– Bine, bine, dar asta înseamnă că o să rămîi mică şi prostuţă.

– ŞI BEAU ŞAMPANIE TOATĂ ZIUA, zise domnişoara Cheese, pronunţînd „om-paa-nie".

– Cred că şi eu aş umbla beat tot timpul, dacă m-ar chema Velveeta Cheese.

– *Eşti tare arătos cu ochii ăştia noi, domnule Barty,* se piţigăie Pixie Lee.

Ochii artificiali ai lui Barty datau de aproape o lună. Prin intervenţia chirurgicală, medicii legaseră de conjunctivă muşchii care asigură mobilitatea globului ocular, iar toată lumea îl asigura că ochii arătau şi se mişcau ca şi cum ar fi fost reali. De fapt, i s-a spus de atîtea ori acest lucru, în primele două săptămîni, încît începuse să devină suspicios şi să îşi imagineze că ochii i se mişcau în orbite absolut alandala.

– VREŢI SĂ ASCULTĂM O CARTE VORBITOARE DUPĂ MICUL DEJUN?, întrebă domnişoara Velveeta Cheese.

– Eu vreau să încep *Dr. Jekyll şi dl. Hayde,* care e destul de înfricoşătoare.

– NOI NU NE SPERIEM DE NIMIC.

– Oh, da? Şi cum rămîne cu păianjenul de săptămîna trecută?

– Mi-e nu mi-a fost frică de un păianjen mic şi prăpădit, insistă Angel, cu vocea ei.

– Păi, atunci de ce atîtea ţipete?

– Voiam doar ca toată lumea să vină să vadă păianjenul, atîta tot. Era o gînganie extrem de interesantă.

– Te-ai speriat aşa de rău, încît te-a apucat pîntecăraia.

– Şi de unde ştii tu, mă rog, că aşa a fost?! Pe urmă, cu glasul Cheese: VREI SĂ ASCULTĂM CARTEA VORBITOARE LA TINE ÎN CAMERĂ?

Lui Angel îi plăcea să se cocoaţe cu o planşetă de desen pe pervazul ferestrei din odaia lui Barty, să privească de acolo de sus la stejarul falnic şi să facă desene inspirate de povestirile din cartea pe care o asculta el. Toată lumea spunea că era foarte talentată pentru vîrsta ei, aşa că lui Barty îi părea rău că nu putea vedea ce desena ea acolo. I-ar fi plăcut să o vadă şi pe Angel, măcar o dată.

– Zău, Angel, spuse Barty sincer îngrijorat, e o poveste cam înspăimîntătoare. Putem asculta alta, dacă vrei.

– *Vreau pe cea fioroasă, mai ales dacă e cu păianjeni,* se piţigăie Pixie Lee, destul de sfidătoare.

– Bine, fie, povestirea fioroasă.

– EU UNEORI CHIAR MĂNÎNC PĂIANJENI CU CAVIAR.

– Ei, ia zi, cine bate cîmpii acum?

*

În dimineaţa în care s-a întîmplat, Edom s-a trezit devreme dintr-un coşmar legat de trandafiri.

În vis, se făcea că avea şaisprezece ani, fiind însă marcat de toată suferinţa acumulată în treizeci de ani de viaţă. Curtea din spate. Vară. O zi caniculară, aerul nemişcat şi apăsător, ca apa într-un iaz liniştit, mirosind dulce a iasomie. Sub coroana imensă a stejarului uriaş. Iarba de un verde uleios şi lucios, sub razele unturii ale soarelui, şi de un smarald negricios acolo unde se proiectează umbrele crengilor şi ale frunzelor. Ciori grase, negre ca firimiturile nopţii, care mai dăinuie şi după revărsatul zorilor, ţîşnesc agitate din copac, revin, din ramură în ramură, excitate, piţigăiate. Din creangă în creangă, aripile flutură demonic. Celelalte zgomote care se mai aud sînt nişte lovituri de pumni înfundate, pocnituri grele, la fel ca şi gîfîiala tatălui lui în timp ce îi administrează pedeapsa. Edom zace pe iarbă, cu faţa în jos, tăcut fiindcă aproape şi-a pierdut cunoştinţa, prea rău snopit în bătaie, ca să mai poată protesta sau cere îndurare, dar şi pentru că, dacă ar fi plîns de durere, loviturile ar fi devenit şi mai brutale. Taică-său stă călare pe el, cărîndu-i pumni în spinare, în coaste. Din cauza gardului viu înalt şi a tufişurilor de leandri indieni de pe o parte şi de pe cealaltă a proprietăţii, vecinii nu pot vedea, dar unii ştiu, au ştiut dintotdeauna, dar nu-i mai interesează nici cît măcar pe ciori. Răsturnat pe iarbă, făcut cioburi: trofeul spart al premiului pentru trandafiri, simbolul mîndriei păcătoase, unicul său moment de strălucire, dar şi mîndria lui păcătoasă. Pocnit întîi cu trofeul, apoi cu pumnii. Şi acum, aici, după ce taică-său l-a răsucit pe spate, acum, aici, pumni întregi de trandafiri îndesaţi peste faţa lui, zdrobiţi şi striviţi pe faţa lui, ghimpii zgîriindu-l, rupîndu-i buzele. Taică-său, fără să mai ţină seama cît de rău se înţepase la degete, încercînd să-i deschidă gura cu forţa. „Ia, mănîncă-ţi păcatul, băiete, mănîncă-ţi păcatul!". Edom se opune, nu vrea să-şi mănînce păcatul, însă îi e frică să nu-i distrugă ochii, e îngrozit, ghimpii înţepînd atît de aproape de ochi, puncte verzi pieptănîndu-i genele. E prea slab ca să opună rezistenţă, neputincios după ferocitatea cu care a fost bătut, după frica din atîţia ani, după umilinţa îndurată. Aşa că deschide gura, ca să se isprăvească o dată totul, deschide

gura, trandafirii i se îndeasă în ea, gustul verde şi amar al sevei stoarse din tulpini, ghimpii ascuţiţi pe limbă. Şi pe urmă Agnes. Agnes în curte, urlînd: „Încetează, încetează!" Agnes, doar zece ani, firavă şi tremurînd, dar un feroce spirit justiţiar, pînă acum înăbuşit de propria-i frică, de amintirea tuturor bătăilor pe care le încasase. Zbiară la tatăl lor şi îl loveşte cu cartea pe care a adus-o din casă. Biblia. Îl loveşte pe tatăl lor cu Biblia, din care acesta le-a citit în fiecare seară din viaţa lor. Tatăl lor scapă trandafirii din mînă, îi smulge lui Agnes cartea sfîntă şi o azvîrle în curte. Înşfacă un pumn de trandafiri, cu gîndul să-l pună pe fiul lui să îşi reia cina păcatului, însă Agnes vine încă o dată: a luat iarăşi Biblia, o flutură ameninţător spre el şi spune acum ceea ce toţi ştiu că este adevărat, însă nici unul nu a îndrăznit să spună vreodată, ceea ce nici măcar Agnes nu va mai îndrăzni să spună după această zi, atîta timp cît va mai trăi bătrînul, însă îndrăzneşte să spună acum, întinzînd Biblia spre el, ca să-i arate crucea aurită de pe coperta din imitaţie de piele. „Ucigaşule", spuse Agnes. *„ucigaşule"*. Şi Edom ştie că sînt toţi ca şi morţi acum, că tatăl lor îi va omorî exact aici, exact în acest minut, în turbarea lui. „Ucigaşule", spune ea acuzator, de sub pavăza Bibliei, şi nu se referă la faptul că tatăl lor îl omoară pe Edom, ci la faptul că a omorît-o pe mama lor, că l-au auzit noaptea, cu trei ani în urmă, au auzit lupta scurtă, dar oribilă, şi ştiu că ceea ce s-a întîmplat nu a fost un accident. Trandafirii cad din mîinile lui zgîriate şi înţepate, o ploaie de petale galbene şi petale roşii. Se ridică şi face un pas spre Agnes, de pe pumnii lui înroşiţi picurînd acum sîngele lui şi al lui Edom. Agnes nu se trage înapoi, însă împinge cartea spre el, iar razele sclipitoare ale soarelui mîngîie crucea. În loc să-i smulgă din nou cartea din mînă, tatăl lor se îndepărtează împleticindu-se, intră în casă, precis ca să se întoarcă iarăşi cu vreo bîtă sau vreun topor... dar totuşi nu-l vor mai vedea în acea zi. Pe urmă, Agnes – cu penseta ca să scoată ghimpii, cu un lighean plin cu apă caldă şi cu un prosop, cu iod, dezinfectant şi bandaje – îngenunchează lîngă el, în curte. Jacob, de asemenea, iese din ascunzătoarea întunecoasă de sub verandă, de unde urmărise îngrozit toată scena. Tremură, plînge, se înroşeşte de ruşine fiindcă nu a intervenit, deşi

bine a făcut că s-a ascuns, fiindcă îndeobşte bătaia disciplinară a unuia dintre gemeni duce la bătaia fără sens a celuilalt. Agnes, treptat, îl potoleşte pe Jacob, implicîndu-l în tratarea rănilor fratelui lui, iar lui Edom îi spune adesea după aceea: „Îmi plac trandafirii tăi, Edom. Îmi plac trandafirii tăi. Lui Dumnezeu îi plac trandafirii tăi, Edom." Deasupra capetelor lor, aripile agitate îşi domolesc fîlfîitul, iar ciorile amuţesc. Aerul rămîne neclintit şi apăsător, ca apa dintr-o lagună ascunsă, într-un crîng tainic, în grădina perfectă a celor necăzuţi...

La vîrsta de aproape patruzeci de ani, Edom tot mai avea vise legate de acea sumbră după-amiază de vară, deşi nu la fel de des ca în trecut. În ultima vreme, cînd amintirile de atunci îi mai tulburau somnul, totul apărea ca un coşmar, care treptat se metamorfoza într-un vis de tandreţe şi speranţă. Pînă cu cîţiva ani în urmă, se trezise întotdeauna cînd îi îndesa trandafirii în gură sau cînd ghimpii îl zgîriau pe pleoape, ori cînd Agnes începea să-l lovească pe tatăl lor cu Biblia, ceea ce ştia că urma să atragă o pedeapsă şi mai severă. Acest act suplimentar, această tranziţie de la groază la speranţă, înainte de a se trezi din somn, se adăugase cînd Agnes era însărcinată cu Barty. Edom nu ştia de ce se întîmpla aşa şi nici nu încerca să despice firul în patru. Era, pur şi simplu, recunoscător pentru schimbare, fiindcă se trezea acum într-o stare de pace, cel mult uşor înfiorat, dar fără urletul răguşit al angoasei.

În această dimineaţă de martie, la cîteva minute după ce caravana plecase, Edom şi-a scos din garaj automobilul Ford Country Squire şi s-a dus la sere, unde deschideau devreme. Venea primăvara, or era mult de lucru pentru a transforma într-o bijuterie rozariul pe care îl făcuse la îndemnul lui Joey Lampion. Se gîndea fericit la orele plăcute în care va putea să îşi îngrijească răsadurile şi să îşi facă ordine prin uneltele de grădinărit.

În dimineaţa în care s-a întîmplat, Tom Vanadium s-a sculat mai tîrziu decît de obicei, s-a bărbierit, a făcut duş, iar apoi s-a folosit de telefonul din biroul lui Paul, de la parter, ca să-l sune pe Max Bellini, la San Francisco, şi ca să vorbească, de asemenea, cu autorităţile de la Departamentul Poliţiei Statului Oregon şi din Spruce Hills.

În mod atipic, era foarte nervos. Firea lui stoică, filozofia iezuită învățată de mult privind acceptarea evenimentelor așa cum vin ele și răbdarea deprinsă ca detectiv de la omucideri erau insuficiente pentru a face ca frustrarea să nu prindă rădăcini în el. În peste două luni de la dispariția lui Enoch Cain, după uciderea reverendului White, nu se găsise nici o urmă a criminalului. Săptămînă de săptămînă, puietul nevolnic al frustrării se făcuse copac mare, iar apoi devenise pădure, încît în fiecare dimineață Tom privea agitat și supărat prin hățișul nerăbdării.

Din cauza întîmplărilor referitoare la Barty și Angel, petrecute în ianuarie, Celestina, Grace și Wally nu mai locuiau aici provizoriu, așteptînd să se întoarcă la San Francisco. Începuseră o viață nouă, în Bright Beach; și, ținînd seama de toate indiciile, se părea că vor trăi fericiți și vor munci mulțumiți, atît cît e posibil de această parte tulburată a mormîntului.

Și Tom se decisese să ia viața de la început aici, ajutînd-o pe Agnes în activitatea ei care căpăta tot mai multă amploare. Nu știa încă exact dacă acest lucru va presupune rehirotonisirea lui ca preot romano-catolic, sau dacă își va petrece restul zilelor în calitate de civil. Amîna această decizie pînă la rezolvarea cazului Cain.

Nu mai putea profita multă vreme de ospitalitatea lui Paul Damascus. De cînd îl adusese pe Wally în oraș, Tom locuise în camera de oaspeți din casa lui Paul. Știa că este bine venit la nesfîrșit, iar sentimentul de a fi în mijlocul unei familii pe care i-l creau acești oameni devenise tot mai puternic din ianuarie și pînă acum, dar cu toate astea avea impresia că deranjează.

Telefonul dat lui Bellini, la San Francisco, și celorlalți, la Oregon, a fost însoțit de rugăciunea de a afla noutăți. Degeaba. Clarvăzătorii pisălogi, care se implicaseră singuri în acest caz senzațional, nu îl văzuseră pe Cain, nu auziseră nimic despre el, nu-l mirosiseră, nu-l intuiseră și nu-l localizaseră pe nicăieri.

Enervîndu-se și mai rău, Tom se ridică de la birou, luă ziarul de la ușă și se duse la bucătărie să-și facă o cafea. Se instală apoi, cu o cană de cafea tare și aburindă, la masa

noduroasă din brad, înghiţindu-şi amărăciunea şi lichidul fără zahăr.

A fost cît pe-aici să desfacă ziarul peste monedă, înainte de a o vedea. Strălucitoare. *Liberty* scris curbat pe faţa monedei, deasupra capului patriotului, iar sub bărbia acestuia erau ştanţate cuvintele *In God We Trust.*

Tom Vanadium nu era un alarmist, aşa că întîi i-a venit în minte cea mai logică explicaţie. Paul vrusese să înveţe cum să rostogolească o monedă peste încheieturile degetelor şi, cu toate că nu prea avea dexteritatea necesară, se ambiţiona să mai exersese din cînd în cînd. Negreşit, se aşezase probabil la masă în această dimineaţă – sau poate chiar aseară, înainte de a se culca – scăpînd moneda din mînă de nenumărate ori, pînă îşi pierduse toată răbdarea.

Sub atenta supraveghere a lui Tom, Wally îşi vînduse proprietăţile din San Francisco. Orice tentativă de a-i da de urmă în oraşul Bright Beach era sortită eşecului. Vehiculele lui au fost cumpărate printr-o corporaţie, iar noua casă fusese cumpărată dintr-un depozit pe numele fostei lui soţii.

Celestina, Grace, chiar şi Tom luaseră nişte măsuri extraordinare, pentru a nu lăsa nici cea mai mică urmă. Puţinii reprezentanţi ai autorităţilor care ştiau cum să dea de Tom, iar prin el, şi de ceilalţi, ştiau perfect că adresa şi numărul lui de telefon erau strict păzite.

Moneda argintie. Sub gîtul patriotului, data: 1965. Coincidenţa făcea ca acesta să fie şi anul în care Naomi fusese ucisă. Anul în care Tom îl cunoscuse pe Cain. Anul în care începuse totul.

Cînd Paul exersa trucurile cu moneda, se instala de obicei pe canapea sau într-un fotoliu, şi întotdeauna într-o încăpere cu covor pe jos, fiindcă, atunci cînd cădea pe o suprafaţă dură, moneda se rostogolea şi era mai greu de recuperat.

Dintr-un sertar cu tacîmuri, Tom scoase un cuţit. Cea mai mare şi cea mai ascuţită lamă dintre toate modelele de-acolo.

Îşi lăsase revolverul sus, într-o noptieră.

Convins că exagera, Tom ieşi totuşi din bucătărie ca poliţist, şi nu ca preot: uşor înclinat, cu cuţitul întins în faţa lui, plecînd repede din cadrul uşii.

Din bucătărie în sufragerie, din sufragerie în hol, mereu

cu spatele la perete, înaintînd rapid, apoi în vestibul. Aşteaptă aici, ciuleşte urechile.

Tom era singur. În casă nu trebuia să se audă nici un zgomot. Hanna Rey, menajera, urma să sosească abia la ora zece.

O furtună profundă de linişte, antitunet, toată casa scăldată într-o mare silenţioasă.

Ideea de a-l căuta pe Cain trecu pe planul al doilea. Recuperarea revolverului căpătă prioritate. Ia revolverul, iar apoi treci din cameră în cameră, în casa aceasta bîntuită, pînă îl reperezi. Dacă e aici. Şi dacă nu te vînează Cain primul.

Tom urca scările.

Unchiul Jacob, bucătar, dădacă la copii şi mare specialist în moartea sub ape, strînse masa şi spălă farfuriile, în timp ce Barty suporta cu răbdare o conversaţie dezlînată cu Pixie Lee şi cu domnişoara Velveeta Cheese, al cărei nume nu era nicidecum un titlu onorific cîştigat la vreun concurs de frumuseţe sponsorizat de vreo firmă de brînzeturi.

O dată spălate vasele şi puse la loc, Jacob se retrase în salonaş şi se instală mulţumit într-un fotoliu, unde va deveni atît de captivat de noua lui carte cu dezastre provocate de furia apelor, încît va uita şi de dejun, pînă cînd Barty şi Angel nu-l vor salva de pe străzile inundate ale vreunei localităţi calamitate.

Terminînd acum cu păpuşile, Barty şi Angel se duseră sus, în camera lui, unde cartea care vorbeşte îi aştepta tăcută. Cu creioanele colorate şi cu un bloc mare de desen, Angel se cocoţă pe perna de pe pervaz. Barty se aşeză pe pat, în capul oaselor, şi dădu drumul la magnetofonul de pe noptieră.

Cuvintele lui Robert Louis Stevenson, citite frumos, aduceau în cameră alte timpuri şi locuri.

Peste un ceas, cînd ajunse la concluzia că ar avea chef să bea nişte apă minerală, Barty opri cartea şi o întrebă pe Angel dacă nu voia să bea ceva.

– Chestie din-aia cu portocale, zise ea. Mă duc să-mi iau.

Uneori, Barty dădea dovadă de o independenţă feroce – cum îi spunea maică-sa –, iar acum o repezi pe Angel cu brutalitate.

– Nu-mi place să fiu servit. Să ştii că nu sînt neputincios. Pot să-mi iau şi singur nişte apă.

Cînd ajunse, însă, la uşă, îi părea deja rău că se răstise la ea.

– Angel?

– Ce e?

– Iartă-mă că am fost grosolan.

– Asta am remarcat şi eu.

– Mă refeream la replica de adineauri.

– Nu numai acum.

– Dar cînd?

– Cu domnişoara Pixie şi domnişoara Velveeta.

– Îmi pare rău şi pentru atunci.

– Bine, fie, zise ea.

Cînd Barty păşea pragul pe holul de la etaj, domnişoara Pixie Lee spuse:

– *Ce dulce eşti, Barty.*

Barty oftă.

– VREI SĂ FII IUBITUL MEU? întrebă domnişoara Velveeta, care nu vădise pînă acum nici un fel de înclinaţii romantice.

– O să mă mai gîndesc, spuse Barty.

Pe hol, măsurîndu-şi fiecare pas, mergea cît mai aproape de peretele de vizavi de scară.

Avea în minte un plan amănunţit al casei, cum nici un arhitect nu ar fi putut întocmi. Cunoştea fiecare încăpere, centimetru cu centimetru, şi îşi ajusta ritmul de deplasare şi toate calculele mentale, în fiecare lună, pentru a se adapta etapelor creşterii organismului. Atîţia paşi de aici şi pînă acolo. Fiecare cotitură şi fiecare particularitate a podelei înscrise perfect în memorie. O asemenea călătorie era aidoma unei complicate probleme de matematică, însă fiind un geniu la această materie se mişca prin casă aproape la fel de dezinvolt ca şi cînd ar fi fost văzător.

Nu se bizuia pe sunete, ca să se orienteze, deşi se lăsa ghidat şi de cîte un zgomot. După doisprezece paşi de cînd ieşea din odaia lui, sub carpeta de pe hol scîrţîia uşor o scîndură, ceea ce însemna că mai avea şaptesprezece paşi pînă la scări. Nu avea neapărată nevoie de acest scîrţîit ca să ştie unde se afla, însă, totuşi, sunetul îi era de ajutor.

După şase paşi de la scîrţîitul acelei scînduri, Barty avu strania senzaţie că în hol mai era cineva.

Nu se bizuia, de asemenea, pe un al şaselea simţ pentru a detecta obstacolele sau spaţiile deschise, cum susţin că reuşesc să facă unii orbi. Uneori, instinctul îi spunea că în calea lui se afla vreun obiect, care în mod normal nu ar fi trebuit să fie acolo; dar de cele mai multe ori nu îl putea detecta şi, dacă nu se folosea de baston, se împiedica pînă la urmă de acel obstacol. Se exagera mult în privinţa acestui al şaselea simţ.

Dacă era cineva pe hol, acolo, cu el, nu putea fi Angel, fiindcă aceasta ar sporovăi cu entuziasm pe o voce sau alta. Iar unchiul Jacob nu ar face niciodată asemenea glume, la fel ca nimeni altcineva din casă, de altfel.

Cu toate acestea, se îndepărtă de perete şi, cu braţele complet întinse în faţă, bîjbîi prin lumea fără lumină din jurul lui. Nimic, nimeni.

Scuturîndu-se de senzaţia aceasta ireală şi înfricoşătoare, Barty se îndreptă spre trepte. Exact cînd ajunse la balustradă, auzi scîrţîitul scîndurii, în spatele lui, pe hol.

Se întoarse, clipind din ochii de plastic, şi spuse:

– Hei?

Nici un răspuns.

Casele scot zgomote liniştitoare tot timpul. Acesta era şi motivul pentru care nu se putea ghida după sunete, pe întuneric. Nu orice zgomot pe care îl auzea era provocat de el. De cele mai multe ori, casa însăşi monologa, adaptîndu-se vremii şi vîrstei.

– Hei? făcu el din nou.

Tot nici un răspuns.

Convins că pereţii îi jucau feste, Barty coborî la parter, treaptă cu treaptă.

Cînd trecu prin dreptul arcadei de la salonaş, zise:

– Unchiule Jacob, fereşte-te de valurile uriaşe!.

Captivat de catastrofă, atît de pierdut în cartea lui, încît ai fi zis că păşise parcă în ea şi se închisese înăuntru, între coperte, unchiul Jacob nu-i răspunse.

Barty se ducea spre bucătărie, gîndindu-se la doctorul Jekyll şi la hidosul domn Hyde.

81

Cu mîna stîngă pe balustradă şi ţinînd strîns cuţitul pe lîngă corp în mîna dreaptă, dar gata de atac, Tom Vanadium urcă prudent, dar repede la etaj, privind în spate de două ori ca să se asigure că Enoch Cain nu se furişase pe urmele lui.

Pe hol, pînă la camera lui. Rapid, cu spatele încovoiat, păşind peste prag. Precaut în privinţa uşii de la dulap, care era întredeschisă.

În drum spre noptieră, aşteptîndu-se să nu mai găsească revolverul în sertar. Era totuşi acolo. Încărcat.

Lăsă să-i cadă cuţitul din mînă şi apucă arma de foc.

După aproape treizeci de ani de la absolvirea seminarului – ba chiar şi mai departe de acea epocă, dacă ar fi fost să măsoare distanţa în grade de inocenţă pierdută, în kilometri de experienţă dură – Tom Vanadium se pregătea să ucidă un om. Şi dacă ar fi avut posibilitatea de a-l dezarma pe Cain, sau de a-l imobiliza, doar rănindu-l, tot era decis să îl împuşte în cap sau în inimă, să facă pe judecătorul şi pe călăul, să joace rolul lui Dumnezeu, lăsînd apoi în seama Domnului judecata sufletului său întinat.

Dintr-o cameră în alta, pe tot etajul. Verificînd dulapurile. Uitîndu-se în spatele mobilelor. Băile. Odaia lui Paul. Nici urmă de Cain.

Coborînd scările, apoi la parter, mergînd iute, fără zgomot, ţinîndu-şi răsuflarea, ciulind urechile după respiraţia celuilalt, după un scîrţîit anemic de tălpi de cauciuc, deşi nu l-ar fi mirat boncănitul dur al unor copite despicate şi nici miasmele de pucioasă. În cele din urmă, se duse la bucătărie, închizînd astfel cercul pornit de la moneda strălucitoare de pe masă. Nici urmă de Cain.

Iată, poate, consecinţa acestor două luni de frustrare: nervi încordaţi la maximum, imaginaţie febrilă şi anticipaţie distilată în frică.

S-ar fi simţit probabil ca un prost dacă nu ar fi avut de suferit atît de mult din cauza lui Enoch Cain. Fusese o alarmă falsă, însă, ţinînd seama de firea inamicului, prudenţa nu era nicidecum o idee prea rea.

Punînd arma pe ziar, se aşează pe un scaun. Luă cana de pe masă. Percheziţionarea casei se desfăşurase atît de repede, încît cafeaua era încă fierbinte. Ţinînd cana în mîna dreaptă, Tom luă moneda şi o răsuci peste degetele de la mîna stîngă. Moneda rămăsese, totuşi, de la Paul. Ispita de un sfert de dolar în împărăţia fricii.

Înzestrat cu o înfăţişare atrăgătoare, dar şi cu multă graţie fizică, Junior păşi în dormitor, agil şi suplu ca o felină. Apoi, se rezemă de cadrul uşii.

În cealaltă parte a camerei, fetiţa de pe pervazul ferestrei nu sesizase, se părea, apariţia lui. Şedea în nişă, cu spatele rezemat de un zid; cu genunchii ridicaţi, avea pe coapse un bloc de desen, pe care lucra cu nişte creioane colorate.

Prin fereastra mare de lîngă ea, se vedeau crengile noduroase ale stejarului masiv, care formau un fel de zăbrele negre proiectate pe cer; frunzele palpitau uşor, ca şi cum natura însăşi ar fi tremurat înfiorată de ceea ce ar fi putut face Junior Cain.

Într-adevăr, copacul îl inspira. După ce o împuşca pe fată, va deschide fereastra şi va azvîrli cadavrul în stejar. S-o găsească Celestina acolo, străpunsă la întîmplare de crengi, într-o răstignire de tip modern.

Fiica lui, nenorocirea lui, piatra lui de moară, nepoata baptistului care îl umpluse de furuncule...

După ce un chirurg incizase patruzeci şi patru de furuncule şi scosese rădăcinile de la treizeci şi unu de furuncule foarte grave (bărbierind complet capul pacientului, ca să ajungă la cele douăsprezece care îi infestaseră scalpul), apoi după trei zile de spitalizare, ca să prevină orice infectare cu stafilococ, şi, mai ales, după ce reintrase în lume complet chel şi cu perspectiva de a rămîne pe viaţă cu nişte cicatrice, Junior s-a dus la biblioteca din Reno, ca să se pună la curent cu ultimele evenimente.

Uciderea reverendului White fusese relatată pe larg în toate ziarele naţionale, dar mai ales în presa de pe Coasta de

Vest, din cauza presupusului mobil rasial şi pentru că implicase, deopotrivă, şi incendierea unei case parohiale.

Poliţia îl considera pe Junior principalul suspect, iar majoritatea ziarelor îşi însoţiseră articolele cu fotografia lui. Scriau despre el că era „chipeş", „senzaţional de frumos", „un bărbat ca un star de cinema". Se spunea că era bine cunoscut în comunitatea artistică avangardistă din San Francisco. Se înfioră de plăcere descoperind că Sklent îl considera „o figură carismatică, un gînditor profund, un om cu gusturi artistice rafinate... atît de deştept încît, într-adevăr, ar fi putut comite o crimă fără să fie prins...". „Persoanele ca el", continua Sklent, „sînt cele care confirmă concepţia despre lume ce stă la baza picturii mele."

Junior era încîntat de toate aceste laude măgulitoare, însă publicarea fotografiei lui în atîtea ziare constituia un preţ mult prea mare, chiar şi pentru recunoaşterea contribuţiei lui la progresul artelor. Din fericire, chel şi ciupit de bube pe faţă, nu mai semăna deloc cu acel Enoch Cain pe care îl căutau autorităţile. Iar lumea credea că bandajele de pe faţa lui, la biserică, fuseseră doar o deghizare exotică. Un psiholog lansase chiar ipoteza că bandajele exprimau sentimentul de vinovăţie şi ruşine, pe care făptaşul îl avea la nivelul subconştientului. Da, da, corect.

Pentru Junior, 1968 – Anul Maimuţei la chinezi – avea să fie Anul Chirurgiei Plastice. Va trebui să i se facă o dermabraziune, ca să îşi recapete catifelarea şi tonusul pielii, fiindcă voia să fie la fel de irezistibil în faţa femeilor, ca şi înainte. O dată cu aceste intervenţii, era decis să se supună şi unor retuşuri subtile ale trăsăturilor feţei. Dificil, însă. Nu voia ca din perfect cum fusese să devină un anonim. Trebuia să aibă certitudinea că postoperatoriu, după ce îşi va lăsa părul să crească şi şi-l va vopsi, probabil, va părea la fel de atrăgător în ochii femeilor.

Potrivit ziarelor, poliţia îl suspecta de asemenea de uciderea lui Naomi, a Victoriei Bressler şi a lui Ned Gnathic (despre care ştiau că avusese legături cu Celestina). Era dat în urmărire, de asemenea, pentru tentativă de omor, în cazul doctorului Walter Lipscomb (evident, lunganul), a lui Grace White, şi pentru agresiune cu intenţie de asasinat asupra Celestinei White şi a fiicei acesteia, Angel; de asemenea,

era suspectat de asalt asupra Lenorei Kickmule, de la care furase Pontiacul, în Eugene, Oregon.

Se dusese la bibliotecă, în primul rînd pentru a avea confirmarea faptului că Harrison White murise într-adevăr. Îl împuşcase de patru ori. Cele două gloanţe din rezervorul de benzină al Pontiacului au distrus casa parohială, incinerîndu-l probabil şi pe reverend. Totuşi, cînd ai de-a face cu magia neagră, nici o măsură de prudenţă nu pare exagerată.

Parcurgînd nenumărate articole de ziare amatoare de senzaţii şi convingîndu-se, pînă la urmă, că reverendul specialist în blesteme era irevocabil mort, Junior aflase totodată patru informaţii surprinzătoare. Trei erau de importanţă vitală pentru el.

În primul rînd, Victoria Bressler figura ca una dintre victimele lui, deşi, din cîte ştia el, autorităţile ar fi trebuit să aibă în continuare toate motivele de a considera că vinovat de moartea acesteia era Vanadium.

În al doilea rînd, Thomas Vanadium nu era menţionat nicăieri: însemna, atunci, că nu găsiseră cadavrul lui în lac. Dar ar fi trebuit să fie suspectat în continuare în cazul Bressler. Iar, dacă noi probe îl exonerau de orice bănuială, ar fi trebuit pomenită măcar dispariţia lui, fiind de aşteptat să figureze şi el ca posibilă victimă a Asasinului Ruşinos, a Măcelarului Bandajat, cum îl porecliseră tabloidele pe Junior.

În al treilea rînd, Celestina avea o *fiică*. Nu un băiat cu numele de Bartholomew. Seraphim născuse o fată. Pe care o chema Angel. Informaţia aceasta îl nedumerea şi îl uluia, deopotrivă, pe Junior.

Bressler, dar Vanadium nu. O fată cu numele de Angel. Ceva nu era în regulă aici. Ceva era putred.

În al patrulea şi ultimul rînd, îl surprindea faptul că exista cu adevărat şi numele de familie „Kickmule". Informaţia aceasta nu avea o relevanţă imediată pentru el, însă, dacă vreodată identităţile Gammoner şi Pinchbeck ajungeau să fie compromise, iar el ar avea nevoie de noi acte false de identitate, era decis să îşi ia numele de Eric Kickmule. Sau, posibil, Wolfgang Kickmule. Un nume cu rezonanţă dură. Cine ar mai îndrăzni să se lege cu un bărbat pe care îl cheamă Kickmule?!

În privința tristei chestiuni legate de *fiica* lui Seraphim, Junior s-a decis inițial să se întoarcă la San Francisco și să obțină adevărul, prin tortură, de la Nolly Wulfstan. Pe urmă, a realizat că Wulfstan îi fusese recomandat de una și aceeași persoană, care îi spusese că Thomas Vanadium, dat dispărut, era suspectat de uciderea Victoriei Bressler.

Așadar, după ce a așteptat două luni ca praful să se mai aștearnă peste dosarul Harrison White, Junior a preferat să se întoarcă la Spruce Hills, dîndu-se drept Pinchbeck și călătorind, la adăpostul nopții, chel și ciupit de vărsat cum era.

Pe urmă, rapid, de la Spruce Hills la Eugene, cu mașina, de la Eugene la Orange County Airport, cu un avion închiriat, de la Orange County la Bright Beach cu un Oldsmobile 68 furat, 4-4-2- Hurst, păstrîndu-și tot timpul avantajul surprizei. Avînd asupra lui un nou pistol de 9 mm cu amortizor, cartușe de rezervă, trei cuțite ascuțite, un șperaclu profesionist și o geantă frigorifică, Junior sosise tîrziu în seara precedentă.

Intrase tiptil în casa lui Damascus, unde rămăsese peste noapte.

Ar fi putut să-l omoare pe Vanadium, în timp ce acesta dormea; totuși, satisfacția ar fi fost insignifiantă, în comparație cu imensa plăcere a unui mic război psihologic, care implica și să-l lase în viață pe nemernicul acesta dubios, suficient cît să aibă remușcări cumplite pentru moartea a încă doi copii lăsați în paza lui.

În plus, pe Junior nu-l prea trăgea inima să-l omoare, de data asta, de-adevăratelea pe Vanadium, fiindcă îi era groază să nu descopere după aceea că spiritul detectivului, ca un maimuțoi împuțit și rîios, era de fapt o prezență obsesivă și constantă, care n-avea să-i dea pace niciodată.

Fantomele celor doi copilași nu aveau de ce să-l deranjeze. Cel mult, o sîcîială de natură spirituală.

În această dimineață, Damascus plecase devreme de acasă, înainte ca Vanadium să coboare, ceea ce îl aranja perfect pe Junior. În timp ce polițaiul maniac făcea duș și se bărbierea, Junior s-a furișat la etaj, ca să percheziționeze camera acestuia. A descoperit revolverul în al doilea dintre cele trei locuri unde se aștepta să-l găsească, și-a făcut treaba și a pus arma la loc în sertar, exact în poziția în care o găsise.

Evitînd în ultima clipă o întîlnire cu Vanadium, pe hol, s-a retras la parter. După ce s-a agitat un pic, indecis unde să o plaseze, a lăsat moneda şi geanta frigorifică – exact cînd Vanadium, bondocul, cobora scările troncănind. Junior se confruntă cu o decalare neaşteptată, cînd detectivul rămase o jumătate de ceas în birou, ca să dea nişte telefoane; după aceea, însă, Vanadium se duse la bucătărie, dîndu-i posibilitatea să iasă tiptil din casă şi să-şi termine treaba.

Pe urmă, a venit direct aici.

Angel, pe pervazul ferestrei, era îmbrăcată complet în alb. Inclusiv pantofi şi şosete albe. Pantalonaşi albi, tricou alb, două funde albe în păr.

Ca să semene întru totul cu numele ei, nu-i mai lipseau decît două aripi albe. Ei bine, i le va da el, aceste două aripi: un scurt zbor pe fereastră, drept în stejar.

– Ai venit ca să asculţi cartea care vorbeşte? întrebă fata.

Nu ridicase privirea de pe foaia de desen. Deşi Junior crezuse că nu-l observase, se părea că fata sesizase de mult timp prezenţa lui acolo.

Intrînd în dormitor, spuse:

– Şi despre ce carte ar fi vorba?

– Acum, vorbeşte despre doctorul ăla nebun.

La trăsături, fata era leită maică-sa. Nu avea nimic din Junior. Doar nuanţa cafenie deschisă a pielii era dovada faptului că nu fusese zămislită de Seraphim prin partenogeneză.

– Nu-mi place de doctorul ăla bătrîn şi nebun, spuse ea, desenînd în continuare. Mi-ar plăcea să fie o carte cu iepuraşi în vacanţă – sau poate cu o broscuţă care învaţă să şofeze şi trece printr-o sumedenie de peripeţii.

– Unde-i mămica ta în dimineaţa asta? întrebă el, fiindcă se aşteptase să trebuiască să împuşte mai mult de un adult, pînă să ajungă la ambii copii.

Casa familiei Lipscomb era pustie, totuşi, iar norocul lui fusese ca băiatul şi fetiţa să fie împreună, cu un singur adult de pază.

– A plecat cu maşina să ducă plăcinte, zise Angel. Cum te cheamă?

– Wolfgang Kickmule.

– Ce nume urît.

– Ba nu-i urît deloc.
– Pe mine mă cheamă Pixie Lee.
Junior ajunsese lîngă pervaz şi se holba în jos la ea.
– Nu cred că-i adevărat.
– E foarte adevărat, insistă ea.
– Nu te cheamă Pixie Lee, mincinoasă mică.
– Ei, bine, dar nici Velveeta Cheese. Nu fi brutal.

Sucurile cu arome diferite de fructe erau aşezate întotdeauna în aceeaşi ordine, permiţîndu-i lui Barty să-şi aleagă ce dorea, fără să greşească. Luă, aşadar, un suc de portocale pentru Angel şi altul de fructe de pădure pentru el, după care închise frigiderul.

Refăcînd acelaşi traseu prin bucătărie, simţi un iz slab de iasomie. Ciudat, avînd în vedere că iasomie aveau doar în curtea din spatele casei. Încă doi paşi. Un curent de aer.

Se opri, făcu un calcul rapid, se întoarse şi se îndreptă spre locul unde ar fi trebuit să fie uşa din spate. Constată că era mai mult de jumătate deschisă.

Din cauza şoarecilor şi a prafului, în casa familiei Lampion uşile nu rămîneau niciodată întredeschise, darămite aşa, ca aceasta, care era deschisă aproape complet.

Ţinîndu-se de cadrul uşii, Barty se aplecă peste prag, ascultînd zgomotele de-afară. Păsările. Foşnet de frunze. Nimeni pe verandă. Chiar şi cînd se străduiau din răsputeri să nu facă nici un zgomot, oamenii tot scoteau vreun sunet anemic.

– Unchiule Jacob?

Nici un răspuns.

După ce împinse uşa cu umărul, închizînd-o, Barty ieşi cu sucurile din bucătărie şi porni pe hol. Oprindu-se la arcada de la salonaş, spuse:

– Unchiule Jacob?

Nici un răspuns. Nici un sunet anemic. Unchiul lui nu era acolo.

Evident, Jacob dăduse o fugă pînă la apartamentul lui de deasupra garajului şi, uitînd de şoareci şi pisici, nu închisese uşa din spate.

– Mi-ai provocat multe necazuri, să ştii, spuse Junior.

Îşi cultivase o furie splendidă toată noaptea, gîndindu-se

la nenorocirile prin care trecuse din cauza mamei fetei, care îl ispitise cu farmecele ei, puternic prezente şi în ticăloasa asta mică.

– Foarte multe necazuri, repetă el.

– *Tu* ce părere ai despre căţei?

– Ce desenezi acolo? întrebă el.

– Ce crezi, căţeii vorbesc sau nu?

– Te-am întrebat ce desenezi.

– Ceva ce am văzut azi-dimineaţă.

În continuare, lîngă ea, îi smulse din poală hîrtiile din poală şi studie desenul.

– Unde ai văzut tu asta?

Refuza să se uite la el, la fel cum refuzase şi maică-sa să-l privească, atunci cînd făcuse dragoste cu ea, în casa parohială. Fetiţa începu să învîrtă un creion roşu într-o ascuţitoare de mînă, avînd grijă ca spiralele de lemn să cadă într-o căniţă specială.

– Am văzut aici.

– Aiurea! pufni Junior, azvîrlind pe jos blocul de desen.

– Noi spunem „aiureli", în casa asta.

Ciudată copilă. Îi crea o stare de disconfort. Toată în alb, conversînd incomprehensibil despre cărţi vorbitoare, cîini care vorbesc, maică-sa care duce plăcinte şi lucrînd la un desen teribil de straniu pentru o fetiţă.

– Uită-te la mine, Angel.

Răsucea, răsucea, răsucea creionul roşu.

– Am zis să te uiţi la mine.

O plesni peste mîini; fetiţei îi căzură ascuţitoarea şi creionul, care se loviră de geam, zdrăngănind, după care nimeriră între pernele de pe pervaz.

Cum tot nu voia să se uite în ochii lui, o prinse de bărbie şi îi împinse capul spre ceafă.

Groaza din ochii ei. Şi faptul că îl recunoscuse.

– Mă cunoşti, nu-i aşa? spuse el, surprins.

Fata nu zicea nimic.

– Mă *cunoşti,* insistă el. Da, da, sigur. Ia spune cine sînt eu, Pixie Lee.

După o ezitare, Angel zise:

– Eşti căpcăunul, numai că atunci cînd te-am mai văzut, eu mă ascunsesem sub pat, acolo unde ar fi trebuit să fii tu.

– Dar cum de m-ai recunoscut? Nici nu mai am păr.
– Am văzut.
– Ce-ai văzut? se interesă el, strîngînd-o tare de bărbie.
Cu gura deformată de strînsoarea degetelor lui, vocea ei se auzi parcă sugrumată:
– Văd toate felurile în care eşti.

Spaima provocată de Cain îl tulburase prea rău pe Tom Vanadium, aşa că nici ziarul nu-l mai interesa acum. Cafeaua tare şi gustoasă i se părea deja amară şi fadă.
Se duse cu cana la chiuvetă, vărsă conţinutul în scurgere – şi văzu geanta frigorifică în colţ. Nu o remarcase pînă atunci. De mărime mijlocie, turnată din plastic, era genul de mic răcitor pe care îl umpli cu bere, cînd pleci la picnic.
Probabil că îl uitase Paul, cînd plecase cu caravana cu plăcinte.
Capacul lăzii frigorifice nu era închis etanş, cum ar fi trebuit. De pe o latură, se strecura afară un firicel subţire şi sinuos de fum. Ceva care ardea înăuntru.
Cînd ajunse la răcitor, constată că nu era vorba despre nici un fum. Se împrăştia prea repede. Şi se simţea rece la mînă. Abur rece de la bucăţi de gheaţă.
Tom scoase capacul. Nu era bere înăuntru, ci doar un cap. Capul secţionat al lui Simon Magusson pus cu faţa în sus, pe gheaţă, cu gura deschisă, ca şi cum s-ar fi aflat la tribunal, gata să obiecteze la interogatoriul acuzării.
N-avea timp să-i fie groază sau scîrbă. Acum, fiecare secundă conta, iar fiecare minut putea costa viaţa cuiva.
La telefon, poliţia. Nu avea ton. Degeaba zgîlţîia firul rupt. Legătura fusese tăiată.
Vecinii poate că nu erau acasă. Şi pînă se ducea să ciocănească la uşă, să-i roage să-l lase să dea un telefon, pînă forma numărul... Prea mare pierderea de timp.
Gîndeşte, gîndeşte. Trei minute de mers cu maşina pînă la familia Lampion. Poate, două minute, dacă trecea pe roşu la semafor şi tăia curbele.
Tom înşfăcă revolverul de pe masă, cheile de la maşină, din cui.
Năpustindu-se în uşă, o lăsă să se trîntească singură în urma lui, suficient de brutal încît să crape geamul; traversă

veranda. Frumusețea zilei îl izbi pe Tom ca un pumn în burtă. Un cer prea albastru, prea senin, o atmosferă prea splendidă pentru a adăposti moartea în ea, dar totuși așa era, nașterea și moartea, alfa și omega, întrețesute într-un model plin de semnificație, dar imposibil de înțeles. Ziua aceasta era o *lovitură,* o lovitură grea, brutală în frumusețea ei, în promisiunea ei simultană de transfigurare și pieire.

Mașina se afla pe alee. Moartă ca și telefonul.

Doamne, Dumnezeule, ajută-mă, ajută-mă acum, doar acum, iar apoi mă voi lăsa călăuzit încotro voi fi dus. Voi fi mereu, după aceea, instrumentul tău, dar te rog, te rog, LASĂ-MĂ SĂ PUN MÎNA PE NEMERNICUL ACESTA SMINTIT ȘI MALEFIC!

Trei minute cu mașina, poate chiar două, fără opriri la semafoare. Mai bine alerga pe jos, decît să șofeze. Avea ceva curaj în el. Ce-i drept, nu mai era puternic ca înainte. Dar, în mod ironic, totuși, după comă și perioada de recuperare fizică, nu mai era așa de greoi ca atunci cînd Cain îl scufundase în Lacul de la Carieră.

Văd toate felurile în care ești.

Fata era sinistră, nu încăpea nici o îndoială. Junior se simțea acum exact ca în seara vernisajului expoziției Celestinei, de la Greenbaum Gallery, cînd venise de pe stradelă, după ce se descotorosise de Neddy Gnathic, în tomberon, și, vrînd să verifice ora, constatase că nu mai avea ceasul la mînă. Și aici îi scăpa ceva, dar nu un obiect concret, nicidecum, ci o intuiție, un „adevăr" profund.

Luă mîna de pe bărbia fetei, care se ghemui imediat în colțul pervazului, cît mai departe de el cu putință. Privirea aceea atotștiutoare din ochii ei nu avea nimic copilăresc. Nu, nu-i juca feste imaginația. Teroare, da, dar și sfidare, în plus expresia aceasta atotștiutoare, ca și cum fata ar fi putut vedea prin el, ca și cum ar fi știut despre el niște lucruri, pe care nu avea cum să le cunoască.

Pescui amortizorul de sunet din buzunarul hainei, scoase pistolul din tocul de la umăr și începu să asambleze cele două piese. Inițial, le înșurubă greșit, fiindcă începuseră să-i tremure mîinile.

Îi veni Sklent în minte, poate din cauza desenului straniu

de pe blocul de hîrtii al fetei. Sklent la petrecerea de Crăciun, acum doar cîteva luni, dar parcă în altă viaţă, totuşi. Teoria vieţii spirituale de apoi, dar fără nevoia de Dumnezeu. Duhuri lugubre. Unele zăbovesc pe-aici, din pură încăpăţînare. Unele dispar. Altele se reîncarnează.

Soţia lui preaiubită căzuse din turn şi murise cu cîteva ceasuri doar înainte ca această fată să se nască. Această fată... această făptură.

Îşi aminti cum stătea în cimitir, mai jos de mormîntul lui Seraphim – deşi atunci ştia doar că era vorba despre înmormîntarea unui negru, şi nu a fostei lui iubite – şi cum se gîndise că, de-a lungul timpului, ploile vor cără sevele cadavrului de negru în descompunere în groapa de la vale, unde se aflau rămăşiţele pămînteşti ale lui Naomi. Fusese cumva acesta un moment de clarviziune din partea lui, conştientizare vagă a unei conexiuni existente deja şi mult mai periculoase între Naomi moartă şi Seraphim moartă?

Cînd ataşă corect amortizorul la pistol, Junior Cain se aplecă mai mult spre fată, se uită lung în ochii ei şi şopti: *Naomi, eşti aici, înăuntru?*

Ajuns aproape în capul scărilor, lui Barty i se păru că aude nişte voci din dormitor. Un murmur nedesluşit. Cînd se opri ca să asculte, glasurile amuţiră. Sau poate doar i se năzărise lui că aude ceva.

Bineînţeles, probabil că Angel se juca de-a cartea vorbitoare. Sau, chiar, deşi îşi lăsase păpuşile la parter, poate că îşi umpluse timpul, în aşteptarea lui Barty, inventînd o conversaţie frumoasă între domnişoara Pixie şi domnişoara Velveeta. Fetiţa mai avea şi alte voci, pentru alte păpuşi, iar una pentru o marionetă-ciorap pe nume Mirosici.

Deşi nu avea decît vreo trei ani şi jumătate, Barty recunoştea totuşi că în viaţa lui nu întîlnise o persoană cu o imaginaţie mai bogată decît a lui Angel. Intenţiona să se însoare cu ea, peste, oh, poate douăzeci de ani.

Nici măcar copiii-minune nu se căsătoresc la trei ani.

Pînă atunci, înainte să ajungă să facă planuri de nuntă, aveau tot timpul să bea cîte un suc şi să mai asculte ceva din *Doctorul Jekyll şi domnul Hyde.*

Ajunse sus, pe palier, şi porni spre camera lui.

*

După doi ani de recuperare fizică, doctorii declaraseră că Tom era într-o formă perfectă – un miracol al medicinei moderne şi al puterii voinţei. Acum, însă, avea senzaţia că fusese pus la loc din bucăţele şi rupturi, cu scuipat, sfori şi benzi adezive. Mişcînd din braţe, întinzînd şi îndoind picioarele, simţea fiecare clipă din cele opt luni de comă în muşchii ofiliţi şi reconstruiţi, în oasele decalcifiate şi refăcute.

Alerga gîfîind, rugîndu-se, pocnind cu tălpile în asfalt, speriind păsărelele din vegetaţia bogată şi din tufişuri. Puţinii oameni pe care îi întîlnea se dădeau la o parte din calea lui. Frînele scîrţîiau, cînd traversa la intersecţii, fără să se uite nici într-o parte, nici în cealaltă; risca la tot pasul să fie călcat de maşini, de camioane, de rinoceri.

Uneori, în mintea lui, Tom nu alerga pe străzile cartierelor rezidenţiale din Bright Beach, ci pe coridorul din aripa cu dormitoare, unde lucrase pe timpuri. Se simţea proiectat înapoi în timp, în acea noapte groaznică. Un zgomot îl trezeşte din somn. Un ţipăt fragil. Crezînd că visase, se dă jos din pat, totuşi, ia o lanternă şi se duce să vadă ce fac băieţii de care răspunde. Lămpile cu becuri slabe abia luminează coridorul întunecat. În camere este beznă, uşile sînt larg deschise, cum prevede regulamentul, pentru a evita riscul blocării broaştelor, în caz de incendiu. Ascultă. Nimic. Pe urmă, intră în prima cameră – şi în iadul pe pămînt. Doi băieţei striviţi de un adult, cu forţa nebuniei. În razele lanternei: ochii morţi, feţele schimonosite, sînge. Altă încăpere, lanterna măturînd prin jur, un carnaj şi mai cumplit. Pe urmă, din nou în hol, mişcare în umbrele lungi. Josef Krepp prins de lanternă. Josef Krepp, custodele liniştit, blajin la înfăţişare, care lucra la orfelinatul St. Anselmo de şase luni deja, fără nici un fel de problemă, cu recomandări excelente la dosar. Josef Krepp, aici, pe coridorul trecutului, rînjind şi ţopăind în razele lanternei, purtînd un colier lung de suveniruri.

În prezent, la multă vreme după executarea lui Josef Krepp, încă puţin pînă la casa familiei Lipscomb.

O pisică tărcată apăru lîngă Tom, alergînd, păşind lîngă

el. Pisicile sînt tovarăşele vrăjitoarelor. Ce însemna pisica aceasta: noroc sau ghinion?

Aici, acum, casa Doamnei de zahăr, cîmpul de luptă.

– *Naomi, eşti aici, înăuntru?* şopti Junior din nou, zgîindu-se în ferestrele sufletului fetiţei.

Aceasta nu voia să-i răspundă, însă tăcerea ei era la fel de convingătoare ca şi cea mai directă mărturisire – sau tăgăduire, nici nu mai conta. Îl convinseră şi ochii ei sălbatici, la fel ca şi buzele ei tremurînde. Naomi se întorsese la el; se putea spune acelaşi lucru, într-un fel, şi despre Seraphim, fiindcă fata aceasta era carne din carnea lui Seraphim, născută din moartea ei.

Junior era măgulit, efectiv. Femeile nu se mai săturau de el. Povestea vieţii lui. Nu-i dădeau deloc pace. Era dorit, adorat, idolatrizat. Femeile veneau la el, atunci cînd ar fi trebuit să înţeleagă aluzia şi să nu-l mai sîcîie, insistau să-i trimită bileţele şi daruri, chiar şi după ce le spunea că totul se terminase între ei. Pe Junior nu-l mira faptul că femeile se întorceau din mormînt ca să fie cu el; nu-l surprindea nici faptul că nişte femei pe care le *omorîse* încercau să găsească drumul înapoi, de Dincolo, fără răutate, fără răzbunare în inimile lor, tînjind doar să fie cu el, să îl ţină în braţe şi să îi împlinească dorinţele. Impresionat cum era de acest tribut adus atractivităţii sale, Junior nu mai avea, totuşi, nici un sentiment romantic pentru Naomi şi Seraphim. Făceau parte din trecut, or el detesta trecutul, iar dacă ele nu-l lăsau în pace, niciodată nu va mai fi capabil *să trăiască în viitor.*

Apăsă ţeava armei de fruntea fetei şi spuse:

– Naomi, Seraphim, aţi fost nişte iubite superbe, dar trebuie să fiţi realiste. Nu mai există nici o posibilitate ca să trăim împreună.

– Hei, cine-i acolo? zise băiatul orb, de care Junior aproape uitase.

Întoarse privirea de la fetiţa speriată şi îl studie pe băiat, care făcuse doar cîţiva paşi în cameră, ţinînd în fiecare mînă cîte un suc. Ochii artificiali erau convingători, însă nu aveau expresia aceea atotştiutoare, care îl impresionase aşa de mult la fetiţă.

Junior îndreptă pistolul spre băiat.

– Simon zice că numele tău e Bartholomew.

– Cine e Simon?

– Nu mi se pare că arăţi prea ameninţător, orbule.

Copilul nu răspunse.

– Te cheamă, într-adevăr, Bartholomew?

– Da.

Junior făcu doi paşi spre el, aţintind arma spre faţa lui.

– De ce să-mi fie frică de un băiat orb şi împiedicat, mic cît un năpîrstoc?

– Eu nu mă împiedic. Nu prea mult, oricum, zise Bartholomew. Angel, eşti bine?

– O să fac pîntecăraie, zise ea.

– De ce să-mi fie frică de un băiat orb şi împiedicat? se miră Junior, din nou.

Dar, de data aceasta, cuvintele ieşiră din el pe un alt ton, fiindcă brusc sesizase ceva atotştiutor în atitudinea băiatului, chiar dacă nu în ochii lui manufacturaţi, o calitate similară cu aceea intuită la fetiţă.

– Fiindcă sînt un copil-minune, spuse Bartholomew şi aruncă sucul din fructe de pădure.

Cutia îl lovi rău pe Junior, pe faţă, spărgîndu-i nasul.

Furios, trase două gloanţe.

Trecînd prin dreptul arcadei salonaşului, Tom îl văzu pe Jacob în fotoliu, sub lampa de citit, prăvălit peste carte, ca şi cum ar fi dormit. Pata roşie de pe sub bărbie certifica faptul că nu dormea.

Atras de vocile care se auzeau de la etajul doi, Tom urcă treptele, cîte două o dată. Un bărbat şi un băiat. Barty şi Cain. La stînga pe culoar, iar apoi într-o cameră, pe dreapta.

Nemaiţinînd seama de regulile standard de procedură ale poliţiei, Tom se năpusti la uşă, trecu pragul şi îl văzu pe Barty, care arunca o cutie de suc în capul ras şi în faţa ciupită de bube a unui Enoch Cain transformat.

Băiatul căzu şi se rostogoli, exact în momentul azvîrlirii cutiei, anticipînd astfel gloanţele trase de Cain, care se înfipseră în cadrul uşii, la cîţiva centimetri de genunchii lui Tom.

Ridicînd revolverul, Tom trase două împuşcături, însă arma nu se descărcă.

– S-a înţepenit, spuse Cain, cu un zîmbet veninos. M-am ocupat eu de ea. Speram să ajungi aici la timp, ca să vezi consecinţele jocurilor tale stupide.

Cain întoarse pistolul spre Barty, însă cînd Tom se pregăti să tragă, se răsuci din nou spre el. Glonţul tras acum ar fi putut mutila sau ucide un om, dacă Angel nu s-ar fi aruncat de pe pervaz în spinarea lui Cain, împingîndu-l brutal şi făcîndu-l să rateze ţinta. Ucigaşul se împiedică şi pe urmă *pîlpîi.*

Dispăruse.

Se evaporase prin vreo gaură, vreo fantă, prin vreo spărtură nu mai mare decît cea pe unde Tom îşi împingea monedele.

Barty nu avea cum să vadă, dar cumva înţelegea.

– Bravo, Angel.

– L-am trimis într-un loc unde noi nu sîntem, le explică fetiţa. S-a purtat urît.

Tom era uluit.

– Păi... cînd ai aflat că poţi face asta?

– În clipa asta.

Deşi încerca să pară nonşalantă, Angel tremura.

– Nu ştiu dacă aş mai putea face aşa încă o dată.

– Pînă te dumireşti... ai grijă.

– OK.

– O să mai vină înapoi?

– Nu există cale înapoi, spuse ea, scuturînd din cap. L-am împins acolo, arătă ea spre desenul de pe foaie.

Tom se holbă la desenul fetiţei – foarte reuşit pentru un copil de vîrsta ei, destul de rudimentar ca stil, dar cu detalii convingătoare – şi simţi că i se face pielea de găină, pe tot corpul.

– Astea sînt...?

– Nişte gîngănii mari, spuse fetiţa.

– O mulţime de gîngănii mari.

– Mda. E *rău* în locul acela.

Ridicîndu-se în picioare, Barty spuse:

– Hei, Angel?

– Da?

– Ai aruncat singură porcuşorul, vezi?

– Da, aşa cred.

Tremurînd de o teamă care nu avea nimic de-a face cu

Junior Cain şi cu gloanţele care zburaseră prin cameră, şi nici măcar cu amintirile legate de Josef Krepp şi oribilul lui colier, Tom Vanadium închise blocul de desen şi îl puse pe pervaz. Deschise fereastra; freamătul frunzelor din steajul falnic pătrunse în cameră.

O luă în braţe pe Angel, îl luă în braţe pe Barty.

– Ţineţi-vă bine.

Ieşi cu ei din cameră, coborî treptele, ieşi din casă, pînă în curte, sub stejar, unde aveau să rămînă în aşteptarea poliţiei şi de unde nu puteau vedea trupul lui Jacob, cînd îl scoteau pe uşa din faţă.

Povestea lor va fi că arma lui Cain se blocase exact cînd Tom intrase în dormitorul lui Barty. Prea laş ca să se lupte corp la corp, Ucigaşul neruşinat fugise pe fereastra deschisă. Era liber din nou în lumea largă, care nu bănuia nimic.

Ultima parte era adevărată. Doar că nu în *lumea* aceasta. Iar în lumea unde se dusese, nu-i va fi prea uşor să îşi mai găsească victime.

Lăsînd copiii sub copac, Tom se întoarse în casă, ca să sune la poliţie.

Potrivit ceasului său de la mînă, era ora 9:05 dimineaţa, în această zi crucială.

82

Oricîtă însemnătate avusese moartea lui Jacob în mica lume a familiei lui, Agnes nu pierdea din vedere faptul că în lumea largă vor exista decese mai răsunătoare, înainte de încheierea anului 1968 şi începerea Anului Cocoşului. Pe 4 aprilie, James Earl Ray l-a împuşcat pe Martin Luther King în balconul unui motel din Memphis, însă speranţele asasinului au fost zădărnicite cînd, din cauza acestei crime, libertatea a crescut şi mai viguros din bogăţia sîngelui unui martir. Pe 1 iunie, Helen Keller a avut o moarte liniştită la vîrsta de 87 ani. Oarbă şi surdă din fragedă copilărie, mută pînă la anii adolescenţei, domnişoara Keller a avut o viaţă plină de împliniri extraordinare; a învăţat să vorbească, să

călărească, să valseze; a absolvit „cum laude" cursurile de la Radcliffe, constiuind o pildă stimulatoare şi un testament privind potenţialul existent şi în cele mai năpăstuite destine. Pe 5 iunie, senatorul Robert F. Kennedy a fost asasinat în bucătăria Hotelului Ambassador din Los Angeles. Un număr necunoscut de oameni au murit cînd tancurile sovietice au invadat Cehoslovacia, iar sute de mii de indivizi au pierit în ultimele zile ale Revoluţiei Culturale din China, mulţi fiind mîncaţi în acte de canibalism aprobate de preşedintele Mao ca acţiuni politice acceptabile. John Steinbeck, romancier, şi Tallulah Bankhead, actriţă, au ajuns la capătul călătoriei lor în această lume, dacă nu şi în alte lumi deja. Însă James Lovell, William Anders şi Frank Borman – primii oameni care au ajuns pe orbita lunii – au călătorit 250 000 mile în spaţiu, de unde s-au întors vii şi nevătămaţi.

Dintre toate gesturile de bunătate pe care ni le putem face unii altora, pe cel mai preţios dintre toate darurile – timpul – nu ne stă în puteri să-l oferim. Conştientă de acest lucru, Agnes a făcut tot posibilul să îşi călăuzească familia extinsă prin suferinţa doliului purtat după Harrison şi Jacob, pînă la venirea unor zile mai fericite. Sîntem datori să respectăm memoria dragilor noştri dispăruţi, însă totodată viaţa trebuie să meargă înainte.

În iulie, s-a dus să se plimbe pe malul oceanului cu Paul Damascus, cu gîndul de a culege scoici pe plajă şi de a se amuza privind mişcările caraghioase ale crabilor. La un moment dat, printre cochilii şi crustacee, a întrebat-o dacă îl va putea iubi vreodată.

Paul îi era tare drag; diferit la înfăţişare în comparaţie cu Joey, la suflet semăna mult cu el. L-a şocat cînd a insistat să meargă imediat la el acasă, în dormitorul lui. Roşu la faţă cum nici un erou din romanele lui cu aventuri nu s-ar fi făcut vreodată, Paul a început să se bîlbîie, încercînd să-i explice că nu se aşteptase să ajungă aşa de repede la relaţii intime cu ea, iar ea l-a asigurat că nici nu se va întîmpla, de fapt, aşa.

Singură cu Paul, care stătea în picioare ruşinat, şi-a scos bluza şi sutienul; cu braţele încrucişate peste sîni, i-a arătat urmele mutilărilor pe care le avea pe spate. Dacă tatăl lor folosise palmele şi pumnii ca să le inoculeze fiilor lui gemeni

învăţăturile Domnului, cu fiica sa preferase ca instrumente de educaţie bastoanele şi bicele, întrucît credea că atingerea directă l-ar fi ispitit în păcat. Cicatrice nenumărate o desfigurau pe Agnes de la umeri pînă la fese, unele mai palide, altele mai întunecate, răsucite şi adînci.

– Sînt bărbaţi, poate, cărora le-ar pieri oricine dorinţă cînd ar atinge cu mîinile spatele meu. Nu mă voi supăra dacă faci parte din categoria lor. Este un spectacol neplăcut privirilor, iar la atingere seamănă cu o scoarţă de copac. De aceea te-am adus aici, ca să ştii asta înainte de a decide dacă vrei să mergi... mai departe, decît am ajuns acum.

Omul acesta drag a plîns, i-a sărutat cicatricele şi i-a spus că, în toată lumea, nu exista femeie mai frumoasă decît ea. Au stat aşa, în picioare, o bucată de vreme, îmbrăţişaţi, el cu mîinele pe spatele ei, ea cu sînii lipiţi de pieptul lui, iar de două ori s-au sărutat, aproape cast, după care Agnes şi-a pus din nou bluza.

– Cicatricea mea, mărturisi el, este lipsa de experienţă. Pentru un bărbat de vîrsta mea, Agnes, sînt din anumite puncte de vedere incredibil de inocent. N-aş da anii petrecuţi alături de Perri, pentru nimic şi nimeni în lume, însă, deşi extrem de intensă, iubirea noastră nu a inclus... În fine, vreau să zic că ţi se va părea, poate, că sînt inadecvat.

– Ba mi se pare că eşti extrem de adecvat, din toate punctele de vedere. În afară de asta, Joey a fost un bărbat iubitor şi priceput. Pot să te învăţ şi pe tine ceea ce am deprins de la el, zîmbi ea. Vei constata că sînt o profesoară excepţională, iar în tine intuiesc un elev model.

S-au căsătorit în luna septembrie a acelui an, mult mai tîrziu chiar decît data pe care pusese rămăşag Grace White. Cum termenul indicat de Grace fusese mai aproape de realitate, Celestina s-a ţinut de cuvînt şi s-a ocupat de menaj o lună de zile.

Cînd Agnes şi Paul s-au întors din luna de miere petrecută în Carmel, au descoperit că Edom golise, în cele din urmă, apartamentul lui Jacob. A donat dosarele voluminoase şi cărţile rămase de la fratele său geamăn unei biblioteci universitare, care strîngea un fond documentar menit să satisfacă interesul tot mai mare manifestat de profesori şi

studenți față de studiile apocaliptice și filozofia stărilor paranoice.

Uimindu-se pe sine mai mult decît pe oricine altcineva, Edom și-a oferit propria colecție aceleiași universități. Gata cu tornadele, urganele, valurile uriașe, cutremure și vulcani; să vină trandafirii. Și-a renovat oarecum apartamentul, zugrăvindu-l în culori mai vii, iar toată toamna și-a umplut rafturile cu volume despre horticultură, punînd la cale, plin de entuziasm, o extindere substanțială a rozariului, în primăvara următoare.

Avea aproape patruzeci de ani, or o viață trăită cu frica de natură nu se putea preschimba prea ușor într-o idilă cu ea. Mai erau nopți în care se holba în tavan, incapabil să adoarmă, așteptînd Marele Cataclism; de asemenea, evita să se plimbe pe malul oceanului, de teama valurilor ucigașe. Din cînd în cînd, se mai ducea la mormîntul fratelui său și se așeza pe iarbă, lîngă piatra funerară, recitînd cu glas tare detalii sinistre despre furtuni fatale și evenimente geologice catastrofale, însă constata, totodată, că absorbise de la Jacob o serie de statistici legate de criminali în serie și de dezastrele provocate de mașinăriile și construcțiile făcute de mîna omului. Toate aceste vizite îl umpleau de o nostalgie plăcută. Dar întotdeauna venea acolo și cu trandafiri și veşti despre Barty, Angel și ceilalți membri ai familiei.

Cînd Paul și-a vîndut casa ca să se mute la Agnes, Tom Vanadium s-a instalat în fostul apartament al lui Jacob; terminase complet cu munca de polițai, însă nu era încă pregătit să îmbrace din nou veșmintele de cleric. Și-a asumat activitatea de administrator al muncii tot mai extinse desfășurate de familie pentru comunitate, supraveghind de asemenea înființarea unei fundații caritabile, în regimul avantajos al scutirilor și al reducerilor de taxe. Agnes a propus o listă de denumiri cu rezonanțe superbe și nume modeste pentru această organizație, însă, cu o majoritate de voturi, sugestiile ei au fost respinse și, în ciuda sentimentului ei de jenă și stînjeneală, membrii au ales titulatura de Pie Lady Services.

Neavînd familie, Simon Maguson își lăsase toată averea în favoarea lui Tom. Gestul a surprins pe toată lumea. Suma

era atît de importantă, încît, chiar dacă Tom avea dispensă pentru nerespectarea legămintelor preoţeşti, care includeau şi domeniul proprietăţilor, tot se simţea încurcat de o asemenea avere. Starea de spirit i s-a ameliorat, însă, substanţial, cînd a decis să doneze întreaga moştenire fundaţiei Pie Lady Services.

Ajunseseră să se cunoască şi să fie nedespărţiţi, graţie celor doi copii extraordinari şi datorită convingerii că Barty şi Angel făceau parte dintr-un proiect de o anvergură enormă. Dar cel mai adesea, Dumnezeu urzeşte tipare pe care nu ajungem să le percepem decît abia după mult timp, sau poate niciodată. După ultimii trei ani plini de evenimente neobişnuite, acum nu mai existau miracole săptămînale, nici semne în cer şi pe pămînt; nu mai apăreau revelaţii prin tufişuri arzînde sau prin alte forme mai banale de comunicare. Nici Barty, nici Angel nu mai manifestau vreun nou talent uluitor, fiind de fapt nişte copii-minune „obişnuiţi", doar că el era orb, iar ea întruchipa lumina ochilor lui asupra lumii.

Membrii familiei nu mai aşteptau cu înfrigurare noi performanţe din partea lui Barty şi a lui Angel, din care nu mai făceau centrul universului lor. Îşi vedeau de muncă, se bucurau de satisfacţia oferită zilnic de realizărilor lor în cadrul fundaţiei Pie Lady Services şi îşi trăiau viaţa.

Se întîmplau tot felul de lucruri, însă.

Celestina picta mai bine decît oricînd. A rămas însărcinată în octombrie.

În noiembrie, Edom a invitat-o pe Maria Gonzalez la masă şi la cinematograf. Deşi nu era decît cu şase ani mai mare decît Maria, amîndoi au convenit că ieşeau în oraş ca doi prieteni, şi nu ca doi oameni care îşi fac curte.

Tot în noiembrie, Grace a descoperit că are un nodul la sîn. S-a dovedit a fi ceva benign.

Tom şi-a cumpărat un nou costum de haine. Semăna cu cel vechi.

Cina de Ziua Recunoştinţei a fost un eveniment splendid, iar Crăciunul li s-a părut şi mai reuşit chiar. În ajun de Anul Nou, Wally a băut cîteva pahare în plus şi a căpătat mania de a le propune membrilor familiei să îi opereze pe gratis, „aici

şi acum", cu condiţia ca „afecţiunea" să intre în domeniul lui de experienţă.

În ziua de Anul Nou, s-a aflat că un cetăţean al oraşului îşi pierduse viaţa în Vietnam. Era primul dintr-o listă mai lungă. Agnes îi cunoştea de-o viaţă pe părinţii tînărului ucis, dar se gîndea disperată că, în ciuda dorinţei de a-i ajuta, în ciuda bunelor ei intenţii, bieţii oameni rămîneau inconsolabili. Îşi amintea de angoasa lor, cînd aştepaseră cu înfrigurare să afle dacă, din nefericire, tumoarea lui Barty nu se întinsese, poate, şi la creier. Marcată de durerea vecinilor ei, cărora le murise băiatul pe front, Agnes l-a rugat pe Paul s-o ţină în braţe, în noaptea aceea.

Barty şi Angel urmau să împlinească în curînd patru ani.

Din 1969 pînă în 1973: Anul Cocoşului, urmat de Anul Cîinelui, iar apoi, rapid, din ce în ce mai rapid, de Porc, Şobolan şi Bou. A murit Eisenhower. Armstrong, Collins, Aldrin au aselenizat: un paş uriaş pe un sol neatins de război. Viaţă frenetică, deturnări de avioane, artă psihedelică. Sharon Tate şi prietenii ucişi de fetele lui Manson, cu şapte zile înainte de Woodstock, Epoca Vărsătorului născută moartă, însă moartea neidentificată ani de-a rîndul. McCartney se separă, Beatles se despart. Cutremur în Los Angeles, Truman mort, Vietnamul alunecă în haos, rebeliuni în Irlanda, un nou război în Orientul Mijlociu, Watergate.

Celestina a născut-o pe Seraphim în 1969, şi-a văzut pictura pe coperta publicaţiei *American Artist* din 1970 şi l-a născut pe Harrison în 1972.

Cu sprijinul financiar al surorii lui, Edom a cumpărat o florărie, în 1971, după ce s-a convins că într-adevăr construcţia în care aceasta se afla amplasată avea o structură de rezistenţă care respecta cu mult peste măsură cerinţele cotelor de cutremur, că nu exista riscul unor alunecări de teren şi nici al unor inundaţii grave; în plus, altitudinea la care era situată clădirea faţă de nivelul mării constituia garanţia că va rămîne în picioare în cazul unui val uriaş catastrofal, doar dacă acesta nu ar fi fost provocat, eventual, de impactul unui asteroid în Pacific. În 1973, s-a însurat cu Maria Elena (pînă la urmă tot îşi făceau curte), iar aceasta a devenit cumnata lui Agnes, după ce de ani de zile îi fusese

ca o soră, cu sufletul şi cu inima. Au cumpărat casa din cealaltă parte a construcţiei familiei Lampion, aşa că s-a mai dărîmat încă un gard.

Tom s-a dovedit a fi mai util pentru Pie Lady Services, decît dacă şi-ar fi exercitat profesia de poliţai sau de preot, atunci cînd şi-a descoperit un talent pentru administrarea banilor, datorită căruia fondurile lor au putut fi ferite de inflaţia de doisprezece la sută, aducîndu-le chiar nişte profituri reale.

Pe urmă, a venit Anul Tigrului – 1974. Restricţii la benzină, panică provocată de criza de mărfuri, cozi la benzinării pe kilometri întregi. Răpirea lui Patty Hearst. Nixon căzut în dizgraţie. Hank Aaron a doborît recordul deţinut multă vreme de Babe Ruth, iar rata inflaţiei a depăşit cincisprezece la sută. Legendarul Muhammad Ali l-a învins pe George Foreman şi şi-a recăpătat titlul mondial la categoria grea.

Pe o anumită stradă din Bright Beach, însă, cel mai important eveniment al anului s-a petrecut într-o plăcută după-amiază de la începutul lunii aprilie, cînd Barty, acum la vîrsta de nouă ani, s-a urcat pînă în vîrful stejarului falnic, unde a rămas cocoţat triumfător, rege al copacului şi biruitor al orbirii sale.

Întorcîndu-se acasă de la o livrare de plăcinte, împreună cu echipa uzuală – constînd acum din cinci vehicule, inclusiv nişte angajaţi din afară –, Agnes a găsit un grup de oameni în curte şi pe Barty care se urcase deja pînă la jumătatea arborelui.

Simţind că îi sare inima în piept de spaimă, a alergat pînă în curte. Dacă nu i s-ar fi pus o gheară în gît, probabil că ar fi urlat de groază, văzîndu-şi băiatul suit la înălţimea aceea periculoasă. Cînd i-a revenit glasul, însă, şi-a dat seama că un ţipăt de-al ei l-ar fi putut descumpăni pe copil, existînd riscul ca acesta să se dezechilibreze şi să se prăbuşească la pămînt, într-o căzătură care îi putea fi fatală.

Dintre cei prezenţi la faţa locului, înainte de revenirea caravanei, cîţiva n-ar fi trebuit să permită această demenţă: Tom Vanadium, Edom, Maria. Se holbau în sus la băiat, încordaţi şi solemni. Lui Agnes nu-i rămînea decît să presupună că şi ei veniseră, de fapt, după ce băiatul începuse

să se urce în copac, cînd era deja prea tîrziu ca să-l mai oprească.

Pompierii. Să vină pompierii, fără sirene, încetişor, cu scările lor mobile, ca să nu-l deconcerteze pe Barty.

– Nu-i nici o problemă, mătuşă Aggie, spuse Angel. Chiar şi-a dorit să facă asta.

– Ce vrem să facem e una şi ce trebuie să facem e altceva, o dojeni Agnes. Cum de nu ştii lucrul acesta pînă la vîrsta asta? Doar n-ai crescut printre lupi?!

– Plănuim asta de multă vreme, o linişti Angel. M-am cocoţat în copac de o sută, dacă nu de două sute de ori, am reţinut absolut toate detaliile, i le-am descris lui Barty, centimetru cu centimetru, toată harta arborelui, trunchiul, coroana, crengile mari şi ramurile mici, grosimea fiecăreia, gradul de rezistenţă, unghiuri şi intersectări, noduri şi scorburi, tot-tot, pînă la mlădiţe. E bine pregătit, mătuşă Aggie, a dat lovitura. E campion acum.

Erau nedespărţiţi, fiul ei şi fetiţa asta scumpă, aşa cum fuseseră practic din momentul în care se cunoscuseră, cu peste şase ani în urmă. Percepţia specială de care erau capabili amîndoi – „toate felurile în care lucrurile sînt" – explica în parte apropierea dintre ei. Însă legătura dintre ei era atît de adîncă, încît depăşea orice putere de înţelegere, fiind misterioasă ca Sfînta Treime – trei Dumnezei într-unul singur.

Fiind orb, dar şi excepţional de inteligent, Barty studia acasă; în plus, nu exista profesor mai apt decît propriile lui talente de autodidact şi nici nu exista nimeni pe lume care să-i insufle o sete mai mare de cunoaştere, decît aceea pe care o avea din naştere. Angel frecventa aceeaşi „şcoală" neoficială, unicul ei coleg de clasă fiind şi singurul ei profesor. Îşi dădeau toate testele de echivalenţă cerute de lege. Tot timpul împreună, pentru ei viaţa era o joacă, dar şi o instruire permanentă.

Aşadar, au ticluit amîndoi acest proiect, din calcule şi nebunie, din geometria crengilor, botanica arborilor şi zburdălnicia copilăriei, un test de strategie, putere şi iscusinţă, făcut din limitele sperioase ale unei bravade la vîrsta de nouă ani.

Deşi ştia răspunsul şi îşi dădea seama de inutilitatea întrebării, Agnes zise:

– De ce? Oh, Doamne, de ce trebuie ca un băiat orb să se suie într-un copac?

– Da, e orb, dar e şi *băiat,* spuse Angel, or copacii sînt o tentaţie pentru toţi băieţii.

Toţi participanţii la „caravana plăcintelor" se adunaseră sub stejar. Întreaga familie, cu nenumăratele ei nume, adulţi şi copii, cu capul înclinat pe spate, ferindu-şi cu palma ochii de lumina soarelui, toţi urmăreau amuţiţi evoluţia lui Barty.

– Am studiat trei trasee pînă în vîrf, spuse Angel. Fiecare prezintă nişte dificultăţi diferite. Barty le va încerca pînă la urmă pe toate, însă a început cu cel mai greu.

– Păi, sigur, nici nu se putea altfel, pufni Agnes, exasperată.

– Parcă nu ştii şi tu că aşa e Barty?! zise Angel.

Şi băiatul urca mai departe, de pe trunchi pe creangă, de pe creangă pe ramură, de pe ramură pe creangă, pe creangă, pe trunchi. Mîna ridicată peste cealaltă mînă, sus, pe părţile verticale, ţinîndu-se strîns cu genunchii, pe urmă ridicîndu-se în picioare şi păşind, ca un acrobat pe sîrmă, de-a lungul crengilor paralele cu solul, balansîndu-se în aer şi păşind de pe o traiectorie lemnoasă pe alta, mereu tot mai sus spre cel mai de sus vîrf, micşorîndu-se o dată cu ascensiunea, părînd din ce în ce mai micuţ. Cu toate forţele înainte spre citadela verde a vîrfului.

Mişcîndu-se în jurul copacului, în căutarea unui punct de unde să-l poată vedea mai bine pe Barty, oamenii se opreau să o îmbărbăteze pe Agnes, dar nu cu vorbe, ci din priviri sau prin gesturi. Maria o strînse uşor de braţ. Celestina o mîngîie uşor pe ceafă. Edom o strînse în braţe. Grace o cuprinse de talie, la un moment dat. Wally i-a zîmbit şi i-a arătat semnul victoriei. Tom Vanadium, cu degetul mare şi arătătorul formînd un încrezător OK. Toţi optimişti. Alegînd să comunice, totuşi, prin semne şi gesturi, poate tocmai fiindcă le era teamă să nu le tremure vocea...

Paul stătea lîngă ea, strîmbîndu-se cîteodată spre pămînt, ca şi cum primejdia era acolo, nu deasupra – ceea ce, într-un sens, aşa şi era, fiindcă impactul, şi nu căzătura propriu-zisă purta în el fatalitatea –, iar alteori o lua de după umeri, privind fix la băiatul de deasupra. Dar şi el tăcea.

Numai Angel vorbea, fără emoţie şi fără tremur în glas, plină de încredere în Barty:

– Învăţ tot ce pot de la el, iar el *află* tot ceea ce văd eu. Tot, tot, mătuşă Aggie.

Pe măsură ce Barty urca tot mai sus, frica lui Agnes devenea mai pură; dar totodată se simţea cuprinsă de o beatitudine minunată, iraţională. Faptul că acest lucru putea fi realizat, că întunericul putea fi biruit îi umplea sufletul de bucurie. Din cînd în cînd, băiatul se mai oprea, poate ca să se odihnească sau să reflecteze la harta tridimensională din incredibila lui minte, şi de fiecare dată cînd pornea iarăşi în sus punea mîinile exact în locul potrivit, la care Agnes exclama în sinea ei *da, da!!!*. Inima ei era acolo sus, cu Barty, inima ei în inima lui, aşa cum fusese cînd îl avea în pîntece, la adăpost de primejdii, în acel amurg ploios, cînd automobilul răsturnat o proiectase în văduvie.

În cele din urmă, cînd soarele apunea molcom, băiatul a ajuns în punctul cel mai de sus, dincolo de care ramurile erau prea fragile şi nu-l mai puteau susţine. Proiectat pe un cer suficient de roşu cît să-i înveselească pe cei mai ursuzi mateloţi, Barty s-a înălţat, rămînînd drept în picioare într-un ultim labirint de rămurele, cu mîna stînga proptită pe o creangă care se legăna, cu mîna dreaptă pusă şmechereşte în şold, stăpîn pe domeniul lui, după ce zvîrlise la o parte stavilele întunericului, din care îşi făurise o scară spre cer.

Rudele şi prietenii îl ovaţionau. Agnes îşi închipuia ce era probabil în sufletul lui Barty, copil orb, dar binecuvîntat, curajos şi bun la suflet, deopotrivă.

– Acum, nu trebuie să-ţi mai fie frică de ceea ce se va întîmpla cu el, dacă vreodată nu vei mai fi, mătuşă Aggie. Dacă poate face asta, atunci poate face orice, iar tu te vei putea odihni în pace.

Agnes avea doar treizeci şi nouă de ani, fiind plină de optimism şi vigoare, aşa că vorbele lui Angel păreau cam premature. Totuşi, peste cîţiva ani, va avea toate motivele să se întrebe dacă aceşti copii talentaţi nu prevăzuseră, cumva, fără să-şi dea seama, cîtă mîngîiere îi va aduce ei faptul că avusese ocazia de a asista la această ascensiune.

– Mă urc şi eu, anunţă Angel.

Şi, cu o agilitate şi o naturaleţe ce ar fi stîrnit invidia oricărei veveriţe, fetiţă a început să se caţăre în copac.

Strigînd-o, Agnes îi zise:

– Stai, scumpete. Ar fi mai bine să coboare, acum, pînă nu se întunecă.

Din copac, fetiţa se hlizea:

– Şi dacă rămîne acolo sus, pînă în zori, tot pe întuneric se va da jos, nu crezi?! Haide, lasă, o să fie bine, mătuşă Aggie.

Punîndu-i nervii la încercare Celestinei, la fel cum făcuse şi Barty cu mama lui, Angel se ridică repede, din creangă în creangă, ajungînd lîngă băiat, cînd nişte fîşii roşii înviorau încă bolta cerului, care se recolora în vişiniu. În picioare, în labirintul verde, alături de el, rîsul ei răsuna cristalin prin catedrala stejarului.

Din 1975 pînă în 1978: Iepurele a fugit de Dragon, Şarpele a fugit de Cal, iar 1978 a adus domnia muzicii disco. Renăscuţi, Bee Gees dominau undele radiofonice. John Travolta era „imaginea". Rebelii din Rhodesia, sesizînd pericolele inerente în orice bătălie dintre egali, au avut curajul bărbătesc de a măcelări nişte misionare neînarmate şi nişte şcolăriţe. Spinks a cîştigat titlul de la Ali, iar Ali l-a cîştigat înapoi de la Spinks.

În dimineaţa de august cînd Agnes a venit acasă de la cabinetul doctorului Joshua Nunn, cu rezultatele de la analize şi cu diagnosticul de leucemie acută mieloblastică, le-a cerut tuturor să împacheteze şi să pună caravana în mişcare, dar nu ca să livreze plăcinte, ci ca să meargă la un parc de distracţii. Voia să se dea cu trenuleţul şi cu roata mare, dar mai ales îşi dorea să îi vadă pe copii rîzînd. Avea de gînd să înmagazineze în memorie rîsul lui Barty, aşa cum şi el memorase imaginea chipului ei, înainte de operaţia prin care îi fuseseră scoşi ochii.

Nu le-a ascuns rudelor şi prietenilor diagnosticul, dar a amînat să le spună şi prognoza, care era sumbră. Deja, oasele ei erau fragile, pline de celule albe imature deviate, care blocau producerea celulelor albe normale, a celulelor roşii şi a plateleţilor.

Barty, care avea numai treisprezece ani, însă asculta cărţi

din programa de facultate, studiase probabil leucemia, în timp ce aşteptau rezultatele analizelor, ca să fie pregătit pentru a înţelege perfect diagnosticul, imediat ce le va fi comunicat. A încercat să nu îşi arate desperarea, cînd a auzit cuvintele „acută mieloblastică", care reprezenta forma cea mai gravă a bolii, însă, prefăcîndu-se, expresia lui părea mai sinistră decît dacă ar fi declarat sincer că ştie perfect despre ce este vorba. Dacă ochii nu ar fi fost artificiali, grimasa dezinvoltă a buzei de sus ar fi fost total neconvingătoare.

Înainte de a porni spre parcul de distracţii, Agnes l-a tras deoparte, l-a ţinut strîns şi i-a zis:

– Uite ce e, copile drag, eu nu mă dau bătută. Şi nici nu cred că o voi face vreodată. Hai să ne distrăm, astăzi. În seara asta, tu, eu şi Angel vom convoca o întrunire a Societăţii aventurierilor inofensivi „Polul Nord" – fetiţa devenise al treilea membru, cu ani în urmă – şi toate adevărurile vor fi spuse, iar secretele vor fi cunoscute.

– Prostia aia, zise el, pe un ton îndurerat.

– Să nu mai spui asta. Societatea nu e o „prostie", mai ales acum. Ne reprezintă pe „noi", ceea ce sîntem şi cum sîntem, or eu iubesc la nebunie tot ceea ce înseamnă „noi".

În parcul de distracţii, legănîndu-se în trenuleţul minune, Barty a avut o „experienţă", o reacţie la altceva decît salturile bruşte şi coborîrile abrupte al vagoanelor. Îl apucase o stare de entuziasm, ca atunci cînd înţelegea şi descifra o nouă teorie matematică. La sfîrşitul cursei, a vrut să reia cursa de la capăt, ceea ce au şi făcut. Orbii nu trebuie să stea la rînd, în parcurile de distracţii: au prioritate întotdeauna. Agnes l-a însoţit de două ori, apoi Paul tot de două ori şi, în cele din urmă, Angel a mers cu el de trei ori. Obsesia cu trenuleţul minune nu avea nici o legătură cu o stare de entuziasm şi nici măcar cu vreo senzaţie de amuzament. Exuberanţa a cedat locul unei tăceri meditative, mai ales după ce un pescăruş a zburat la numai cîţiva centimetri de faţa lui, speriindu-l, la penultima cursă. După aceea, parcul n-a mai prezentat aproape nici un interes pentru el; Barty nu spunea decît că se gîndise la un nou mod de a simţi lucrurile – înţelegînd prin aceasta toate felurile în care sînt acestea – un unghi inedit de abordare a acelui mister.

După parcul de distracţii, nu a fost nevoie ca Doamna de Zahăr să meargă la spital. Cu Wally alături, avea practic medicul ei personal, capabil să-i administreze medicamentele anticanceroase şi perfuziile de care avea nevoie. Deşi terapia cu raze se prescrie în cazul leucemiei acute limfoblastice, tratamentul nu este la fel de eficient în cazurile mieloblastice, iar în situaţia de faţă nu se considera un remediu necesar, ceea ce facilita şi mai mult tratarea pacientei la domiciliu.

În primele două săptămîni, cînd nu era plecată cu caravana plăcintelor, Agnes primea nenumăraţi musafiri, care desigur o cam oboseau. Dar erau atîţia oameni pe care îşi dorea să îi mai vadă măcar o dată. Se lupta din greu cu boala şi nu-şi pierdea speranţa, dar pentru orice eventualitate nu renunţa nici la vizite.

Mai gravă decît friabilitatea oaselor, gingiile sîngerînd, durerile de cap, vînătăile urîte, mai gravă decît slăbiciunea legată de anemie şi crizele de sufocare, era suferinţa pe care lupta ei le-o provoca acelora pe care îi iubea. De la o zi la alta, le venea tot mai greu să îşi ascundă îngrijorarea şi tristeţea. Îi ţinea de mînă, cînd tremurau. Le cerea să se roage împreună cu ea, cînd îşi exprimau furia că aşa ceva i se putea întîmpla tocmai ei, iar ea nu-i lăsa să plece, pînă nu se liniştea. Nu o dată a luat-o lîngă ea pe dulcea Angel, a mîngîiat-o pe păr şi a alinat-o, povestindu-i peripeţii din zilele fericite. Şi mereu Barty, veghind-o din orbirea lui, conştient că ea nu va muri în toate locurile unde este ea, dar neconsolat prin faptul că ea va continua să existe în alte lumi, unde el nu va putea fi niciodată lîngă ea.

Oricît de cumplită era situaţia pentru Barty, Agnes ştia că nici lui Paul nu-i era uşor. Se ţineau în braţe noaptea, iar nu o dată i-a spus:

– Dacă se va întîmpla tot ce poate fi mai rău, să nu te apuci iarăşi să cutreieri lumea pe jos.

– Bine, accepta el, poate cu prea multă uşurinţă.

– Vorbesc serios, să ştii. Ai o mulţime de responsabilităţi aici. Barty. Pie Lady Services. Oameni care depind de tine. Prieteni care te iubesc. Cînd te-ai urcat în barca mea, domnule, ţi-ai asumat multe lucruri de care nu vei mai putea fugi.

– Îţi promit, Aggie. Dar n-ai să pleci nicăieri.

În a treia săptămînă din octombrie, era imobilizată la pat.

La întîi noiembrie, au mutat patul mamei lui în salonaş, ca să poată fi în centrul lucrurilor, cum fusese întotdeauna, deşi acum nu mai primeau musafiri, decît membrii familiei lor cu multe nume.

În dimineaţa zilei de 3 noiembrie, Barty o rugă pe Maria s-o întrebe pe Agnes ce ar vrea să i se citească.

– Cînd o să-ţi răspundă, să ieşi din cameră. De acolo mai departe, preiau eu problema.

– Ce să preiei, de fapt? întrebă Maria.

– Am plănuit o mică glumă.

Cărţile erau stivuite pe o masă din apropiere, romane preferate şi volume de versuri, pe care Agnes le citise înainte. Timpul fiind atît de limitat, prefera confortul subiectelor cunoscute, evitînd riscul ca alţi scriitori, cu nişte povestiri noi, să-i displacă tocmai acum. Paul îi citea adesea, la fel ca şi Angel. Tom Vanadium şedea şi el cu ea, la fel ca şi Celestina şi Grace.

În această dimineaţă, în timp de stătea la o parte în salonaş, ascultînd ce se întîmplă, Barty o auzi pe mama lui cerîndu-i Mariei nişte poeme de Emily Dickinson.

Nedumerită, dar cooperantă, Maria ieşi din cameră, cum i se spusese, iar Barty luă cartea care trebuia, din teancul de pe masă, fără să-l îndrume nimeni. Se aşeză pe fotoliu lîngă maică-sa şi începu să citească.

Ridicîndu-se în capul oaselor şi uitîndu-se la el, bănuitoare, îi spuse:

– Ai învăţat-o pe de rost pe bătrîna Emily.

– Ba nu, citesc de pe pagină, o asigură el, continuînd lectura cu voce tare.

– Barty? spuse ea, mirată.

– Mai ţii minte ce-am vorbit noi, de mult de tot? zise el, închizînd cartea. M-ai întrebat cum se poate, dacă pot merge acolo unde ploaie nu e...

– ... atunci de ce n-ai putea merge acolo unde ochii tăi sînt sănătoşi, lăsînd tumorile aici, îşi aminti ea.

– Ţi-am răspuns că lucrurile nu funcţionează aşa, şi am

avut dreptate. Totuşi... nu merg practic în alte lumi ca să evit ploaia, şi într-un fel merg în „noţiunea" de alte lumi...

– Mecanica cuantică, spuse ea. Ai mai spus asta.

Barty încuviinţă din cap.

– Nu numai că efectul vine înaintea cauzei în acest caz, ci pur şi simplu nu există o cauză. Efectul este faptul că nu te uzi în ploaie, dar cauza – care ar fi trebuit să fie faptul că umbli printr-o lume unde totul e uscat – nu se produce niciodată. Doar ideea de o astfel de lume.

– Mai straniu chiar decît ceea ce ne-a povestit Tom Vanadium.

– Oricum, în mine s-a produs un declic în trenuleţul de la parcul de distracţii şi am sesizat un nou unghi de abordare a problemei. M-am gîndit că pot umbla în ideea de văz, împărtăşind într-un fel văzul cu un alt eu, într-o altă realitate, fără a mă afla, de fapt, acolo, zîmbi el, înduioşat de uimirea ei. Ce spui de asta?

Îşi dorea atît de mult să-l creadă, să ştie că fiul ei era din nou sănătos, iar nostim era că îl *credea* efectiv, fiindcă ştia că era adevărat.

Ca să îi demonstreze că nu minţea, i-a citit un pic din Dickens, cum a vrut ea – un fragment din *Marile speranţe*. Pe urmă, un pasaj din Twain.

L-a întrebat cîte degete ţinea ea în sus, în acel moment, iar el i-a zis patru, şi patru erau. Pe urmă, două degete. Pe urmă, şapte. Mîinile ei atît de palide, cu palmele pline de vînătăi.

Întrucît avea intacte glandele lacrimale şi canalele lacrimilor, Barty putea plînge cu ochii lui de plastic. Drept urmare, faptul că şi putea *vedea* cu ei nu mai părea atît de incredibil.

Trucul acesta, totuşi, era mult mai dificil decît mersul pe acolo unde ploaia nu era. Susţinerea văzului necesita un mare efort mintal şi fizic, din partea lui.

Bucuria ei merita preţul plătit pentru a o vedea.

Oricît de solicitant mintal şi oricît de stresant era efortul de a menţine acest văz de împrumut, lucrul cel mai cumplit era, însă, să îi privească din nou faţa, după atîţia ani cît fusese orb, văzînd cît era de palidă şi de lividă. Femeia frumoasă şi plină de viaţă, a cărei imagine o păstrase cu sfinţenie în

memorie, avea să fie dată la o parte de această variantă ofilită.

Au convenit că pentru lumea exterioară Barty va trebui să continue să pară nevăzător – fiindcă, altminteri, exista riscul de a fi tratat ca un monstru sau de a fi supus, poate fără voia lor, unor experimente. Lumea modernă nu tolerează miracolele. Numai rudele vor fi puse la curent cu această evoluție.

– Dacă lucrul acesta uluitor se poate întîmplă, Barty, atunci ce altceva s-ar mai putea petrece?

– Poate că asta e de ajuns.

– Oh, sigur că da! Sigur că e de ajuns! Dar... nu regret mult, să știi. Regret însă că nu voi fi aici ca să văd de ce a trebuit ca tu și Angel să fiți împreună. Știu că va fi ceva frumos, Barty. Ceva minunat.

Cîteva zile au sărbătorit discret uimitoarea revenire a vederii lui Barty, iar în tot acest răstimp Agnes nu se mai sătura să-l contemple cînd citea. Barty nici nu știa dacă îl asculta cu atenție. Faptul că îl vedea iarăși complet sănătos îi ridica moralul și o încînta mai mult decît orice capodoperă literară din această lume.

În după-amiaza zilei de 9 noiembrie, cînd Paul și Barty erau cu ea, depănînd amintiri, iar Angel era la bucătărie, pregătindu-le ceva de băut, mamei lui i se tăie respirația; apoi, se sufocă. Gîfîind, albă ca varul, izbuti să îngaime:

– Aduceți-o pe Angel, acum. Nu mai e timp să-i chemați și pe ceilalți.

Se strînseră toți trei în jurul ei, nedezlipiți unii de ceilalți, ca și cum ar fi vrut să împiedice Moartea să-și ia un tribut la care ei nu puteau renunța.

– Cît de mult mi-a plăcut inocența ta... și faptul că te-am putut inița, îi spuse ea lui Paul.

– Aggie, nu, o imploră el.

– Să nu te-apuci să cutreieri iarăși lumea pe jos, îi reaminti ea.

Vocea ei deveni mai anemică, în momentul în care i se adresă lui Angel, însă în această nouă fragilitate Barty deslușea o iubire nemărginită:

– Dumnezeu este în tine, Angel, într-atît de puternic strălucești. Răul nu se atinge de tine.

Incapabilă să rostească vreun cuvînt, fata o sărută și își

lipi capul de pieptul ei, captînd pentru vecie amintirea bătăilor inimii ei.

– Băiatul meu minune, îi spuse Agnes lui Barty.

– Supermami a mea.

– Dumnezeu mi-a dat o viaţa minunată. Să nu uiţi asta. Fii tare pentru ea.

– Bine.

Agnes închise ochii, iar Barty crezu că se prăpădise deja, dar apoi pleoapele ei se ridicară din nou:

– Există un singur loc dincolo de toate felurile în care lucrurile sînt.

– Aşa sper şi eu, spuse el.

– Ştii că bătrîna ta mamă nu te-ar minţi, nu-i aşa?!

– Da, bătrîna mea mami n-ar face aşa ceva.

– Băiatul meu... nepreţuit.

Barty îi spuse că o iubeşte, iar ea îşi dădu sufletul pe fondul acestor cuvinte. Murind, expresia aceea secătuită de om bolnav de leucemie în faza terminală se risipi, iar înainte ca masca pămîntie a morţii să-i ia locul, Barty văzu frumuseţea pe care o păstrase în memorie de cînd avea trei ani, înainte de a rămîne fără ochi, văzu acum fugitiv această frumuseţe, ca şi cum ceva transfigurator izvora din ea, o lumină perfectă, esenţa ei.

Din respect pentru mama lui, Barty s-a luptat să îşi păstreze văzul fără-de-ochi cu greu dobîndit, trăind în *ideea* unei lumi unde avea încă însuşirea de a vedea, pînă cînd mamei lui i s-au acordat onorurile pe care le merita şi a fost aşezată în locul de odihnă veşnică, alături de tatăl lui.

În ziua aceea, şi-a pus costumul bleumarin.

Se prefăcea că era orb, agăţîndu-se de braţul lui Angel, însă nu-i scăpa nimic şi îşi grava în memorie fiecare detaliu, ştiind cîtă nevoie va avea de toate amănuntele în întunericul ce va veni.

Agnes avea numai patruzeci şi trei de ani, dar cît de puternic îşi pusese amprenta asupra lumii. Peste două mii de persoane au participat la înmormîntarea ei – care a fost oficiată de clerici din şapte confesiuni –, iar convoiul funerar pornit în procesiune pînă la cimitir s-a întins pe mai mulţi kilometri, oamenii preferînd să îşi parcheze automobilele şi

să meargă pe jos. Rudele şi prietenii îndoliaţi au umplut dealurile acoperite de iarbă şi s-au răspîndit printre pietrele funerare, slujba neîncepînd decît după ce s-a adunat toată lumea. Nimeni nu s-a impacientat de această întîrziere. După ce s-a rostit rugăciunea finală, iar sicriul a fost coborît în groapă, mulţimea ezita parcă să plece, zăbovind la mormînt, cum nu se face îndeobşte, pînă cînd Barty a realizat că, la fel ca şi el, oamenii aşteptau o înviere miraculoasă şi o înălţare la ceruri, fiindcă printre ei păşise de atîtea ori cea fără de prihană.

Agnes Lampion. Doamna de Zahăr.

Acasă din nou, în mijlocul familiei, Barty se prăbuşi de epuizare, din cauza efortului susţinut de a vedea cu nişte ochi pe care nu-i avea. Imobilizat la pat timp de zece zile, cu febră, cu ameţeli şi migrene, cu senzaţii de greaţă, a slăbit cîteva kilograme, pînă s-a însănătoşit complet.

Nu o minţise pe maică-sa. Aceasta presupusese că, printr-o magie a cuantelor, băiatul ei îşi recăpătase vederea definitiv şi că acest lucru se produsese fără nici un cost. Dar, de fapt, el nu vrusese decît ca mama lui să închidă ochii împăcată că fiul ei scăpase pentru totdeauna de întuneric.

Acum, întoarcerea la starea de nevăzător a durat cinci ani, pînă în 1983.

83

În fiecare zi crucială, se muncea în amintirea mamei lui. La Pie Lady Services, întotdeauna, căutau noi reţete şi modalităţi de a lumina colţul unde se aflau.

Geniul matematic al lui Barty s-a dovedit a avea o valoroasă aplicare în practică. Chiar şi aşa nevăzător, cum era, percepea modele şi structuri, pe care alţii, înzestraţi cu vedere, nu le discerneau. Lucrînd împreună cu Tom Vanadium, a conceput nişte strategii de investiţii uimitor de eficiente, bazate pe nişte subtilităţi deduse din istoria afacerilor de succes. Prin anii '80, profitul fundaţiei se cifra

la aproximativ douăzeci şi şase la sută în raport cu capitalul: excelent, ţinînd seama de curba accentuată a ratei inflaţiei în deceniul precedent.

Timp de cinci ani, după moartea lui Agnes, familia lor cu multe nume a prosperat. Barty şi Angel îi aduseseră pe toţi laolaltă în acest loc, în urmă cu cincisprezece ani, însă s-ar fi zis că destinul, despre care vorbise Tom pe veranda din spatele casei, în acea seară cu ploaie, nu se grăbea să se manifeste. Barty nu reuşea să găsească nici o metodă nedureroasă de a menţine această vedere secundară, aşa că trăia fără de lumină. Angel nu avea nici un motiv de a mai da brînci cuiva în lumea gîngăniilor mari, aşa cum făcuse cu Cain. Singurele miracole din viaţa lor era miracolele iubirii şi ale prieteniei, însă familia se aştepta şi la alte minuni, care se puteau produce oricînd, de la o zi la alta.

Nimeni nu s-a mirat de cererea lui în căsătorie, de faptul că ea a acceptat şi nici de nunta care a avut loc. Barty şi Angel aveau amîndoi optsprezece ani cînd s-au căsătorit, în iunie 1983.

Timp de doar o oră, ceea ce nu a fost prea istovitor, a păşit prin *ideea* unei lumi în care avea ochi valizi, împărtăşind cu alţi Barty din alte locuri însuşirea văzului, şi asta pentru a avea capacitatea de a-şi vedea mireasa, la biserică, primind taina căsătoriei şi inelul lui pe deget.

În toate nenumăratele feluri în care lucrurile sînt, prin infinitatea lumilor şi a Creaţiei, Barty credea că nu exista femeie mai frumoasă la chip şi la suflet, decît ea.

La încheierea ceremoniei, a renunţat la văzul de împrumut. Avea să trăiască în întuneric, pînă la Paştele din 1986, deşi fiecare minut din viaţă îi era luminat de soţia sa.

Petrecerea de nuntă – plină de voioşie şi antren – s-a întins pe cele trei proprietăţi, care nu aveau garduri între ele. Numele mamei lui a fost pomenit de atîtea ori, prezenţa ei era atît de vie în existenţa tuturor celor pe care îi cunoscuse, încît uneori aveau senzaţia că este şi ea acolo, cu ei.

Dimineaţa, după prima lor noapte împreună, fără ca vreunul dintre ei să sugereze ce trebuia făcut, Barty şi Angel s-au dus tăcuţi în curtea din spate şi, împreună, s-au urcat în stejar, ca să vadă răsăritul soarelui din cel mai înalt punct.

*

Peste trei ani, în Sîmbăta Mare a anului 1986, legendarul iepuraş le-a adus un dar: Angel a născut-o pe Mary. „Era timpul să avem în familie şi un nume obişnuit, dar atît de frumos", a declarat ea.

Ca să-şi vadă fetiţa nou-născută, Barty a împărtăşit văzul cu alţi Barty. I-a plăcut atît de mult de această Mary micuţă şi boţită, încît şi-a menţinut vederea toată ziua, pînă cînd l-a apucat o migrenă insuportabilă, iar o criză de bîlbîială subită l-a convins să revină la confortul stării de nevăzător.

Bîlbîiala a dispărut în cîteva minute, însă Barty presupunea că astfel de eforturi exagerate puteau duce la un atac de apoplexie sau la ceva şi mai grav chiar.

Orb a rămas pînă într-o după-amiază din luna mai 1993, cînd, în fine, miracolul s-a produs, iar rostul pe care Tom Vanadium îl prevăzuse de atîta timp a început să se manifeste.

Cînd Angel a venit să-l caute pe Barty, gîfîind de emoţie, acesta stătea de vorbă cu Tom Vanadium în biroul fundaţiei, de deasupra garajelor. Cu ani în urmă, cele două apartamente fuseseră unite şi extinse, atunci cînd garajele de sub ele s-au dublat ca mărime, asigurînd un spaţiu mai bun de locuit, pentru Tom, dar şi birouri mai plăcute.

Deşi avea 76 ani, Tom lucra în continuare la fundaţia Pie Lady Services. Nu fixaseră o vîrstă de pensionare pentru angajaţi, aşa că Părintele Tom spera să moară la locul de muncă. „Iar, dacă o să fie într-o zi de caravană, n-aveţi decît să-mi lăsaţi hoitul, acolo unde o să pic, pînă terminaţi toate livrările. Nu vreau ca din cauza mea careva să rămînă fără plăcintele mult dorite."

Redevenise Părintele Tom, în urmă cu trei ani, cînd se rehirotonisise. La rugămintea lui, Biserica îl desemnase capelan la Pie Lady Services.

Aşadar, întîmplarea făcea ca Barty şi Tom să stea de vorbă, atunci, despre un fizician specialist în mecanica cuantică, pe care îl văzuseră într-o emisiune la televizor – un documentar despre rezonanţa neobişnuită dintre credinţa într-un univers creat şi nişte descoperiri recente legate de cuante şi de biologia moleculară. Fizicianul susţinea că nişte colegi de-ai săi, care nu formau însă majoritatea, credeau că, printr-o înţelegere aprofundată a nivelului cuantic al realităţii, în timp

se va produce o apropiere surprinzătoare între ştiinţă şi credinţă.

Angel îi întrerupse, dînd buzna în cameră:

– Veniţi repede! spuse ea, gîfîind. E incredibil. E minunat. Trebuie să vedeţi şi voi. Da, Barty, trebuie să *vezi* aşa ceva.

– Bine.

– Am zis: „trebuie să *vezi* aşa ceva".

– Ce tot spune? îl întrebă el pe Tom.

Ridicîndu-se de pe scaun, Barty începu să se refamiliarizeze cu toate felurile în care lucrurile sînt, începu să îşi modeleze mintea după toate unduirile, legănările şi curbele realităţii, pe care le percepuse în acea zi, la parcul de distracţii, aşa că, atunci cînd ajunse jos, iar apoi în curtea umbrită de stejarul din spatele casei, ziua deveni vizibilă treptat.

Mary se juca acolo şi, văzînd-o, prima oară după şapte ani, Barty era să cadă în genunchi, extaziat. Era leită maică-sa; probabil că aşa arătase şi Angel cînd, la vîrsta de trei ani, venise prima oară aici, în 1968, cînd explorase bucătăria în acea zi şi găsise prăjitorul de pîine sub o şosetă.

De asemenea, văzînd-o acum pe nevasta lui, tot prima oară după şapte ani, Barty simţi că prinde aripi şi poate zbura deasupra pajiştii.

Pe iarbă, Koko, o căţea golden retriever de patru ani, era întinsă pe spate, cu labele în aer, în timp ce domnişoara Mary o freca pe burtă.

– Iubito, îi spuse Angel fiicei ei, arată-ne şi nouă cum te jucai cu Koko. Haide, scumpete, arată-ne. Arată-ne şi nouă.

– Mami e tare excitată de chestia asta, îi spuse Mary lui Barty.

– Parcă nu ştii cum e mami, zise Barty, încercînd cu desperare să memoreze chipul fetiţei, care putea să-i lumineze cu imaginea ei următorul lung întuneric.

– Chiar *vezi* acum, tati?

– Da, chiar văd.

– Îşi plac pantofiorii mei?

– Sînt nemaipomeniţi.

– Îţi place cum sînt pieptenată...

– *Arată-ne, arată-ne, arată-ne,* insista Angel.

Căţeaua sări în picioare, dînd din coadă, gata de joacă.

Mary avea o minge galbenă de plastic, după care Koko ar fi fost în stare să alerge toată ziua şi pe care ar fi ros-o cu plăcere, toată noaptea.

– O vrei? zise Mary spre Koko.

Koko abia aştepta, sărind nerăbdătoare, gata să prindă mingea, în momentul în care Mary o va arunca.

După cîteva curse frenetice, cînd realiză că Mary doar se prefăcea că aruncă mingea, cîinele începu să se învîrtă în jurul fetiţei.

– Prinde-mă dacă poţi, zise Mary şi o luă la fugă.

Koko schimbă direcţia cu o pivotare fantastică şi se repezi după Mary.

Mary se răsuci şi ea, întorcîndu-se brusc spre stînga...

... şi dispăru.

– Oh, Doamne, spuse Tom Vanadium.

Adineauri, fetiţa şi mingea galbenă. În clipa următoare, dispăruseră ca şi cum n-ar fi existat vreodată.

Koko se opri brusc, contrariată, se uită în stînga, se uită în dreapta, cu urechile ciulite după cel mai mic zgomot, ca s-o găsească pe domnişorica Mary.

În spatele cîinelui, Mary ieşi de niciunde, cu mingea în mînă, iar Koko se răsuci surprinsă; joaca reîncepu.

De trei ori, Mary dispăru şi de trei ori reapăru, iar apoi se îndreptă cu Koko, care era absolut perplexă, spre mama şi tatăl ei.

– V-a plăcut?

– Cînd ţi-ai dat seama că poţi face asta?

– Un pic mai înainte, zise fetiţa. Şedeam pe verandă şi mîncam o acadea, cînd m-am gîndit la asta.

Barty se uită la Angel, iar Angel se uită la Barty; se lăsară amîndoi în genunchi, pe iarbă, în faţa fiicei lor. Zîmbeau... dar cam crispat.

Gîndindu-se negreşit la tărîmul gîngăniilor mari, în care îl împinsese pe Enoch Cain, exact lucru la care se gîndea şi Barty, Angel spuse:

– Scumpete, e extraordinar, e minunat, dar trebuie să ai grijă.

– Nu există nici un motiv de teamă, spuse Mary. Păşesc doar în alt loc, pentru scurt timp, iar apoi vin înapoi. Ca şi

cum ai trece dintr-o cameră în alta. N-am cum să mă împotmolesc acolo sau ceva de genul ăsta, zise ea, uitîndu-se la Barty. Tati, tu ştii cum e.

– Oarecum. Dar ceea ce voia mama ta să spună –

– Poate că unele dintre acele locuri sînt *rele*, o preveni Angel.

– Oh, sigur, ştiu şi eu, zise Mary. Dar cînd e un loc rău, simţi înainte să intri acolo. Îl ocoleşti, pur şi simplu, şi treci la următorul. Nici o scofală.

Nici o scofală.

Barty o strînse în braţe. O îmbrăţişă şi pe Angel. Îl îmbrăţişă şi pe Tom Vanadium.

– Aş bea o tărie, spuse Părintele Tom.

Mary Lampion, luminiţa, a studiat acasă, cum făcuseră tatăl şi mama ei. Dar nu a învăţat doar să citească, să scrie şi să socotească. Treptat, a manifestat nişte aptitudini şi talente fascinante, care nu se deprind în nici o şcoală, pornind să exploreze într-un număr imens de felurile cum lucrurile sînt, călătorind în lumi aflate chiar aici, dar nevăzute.

Nevăzător, Barty asculta relatările ei şi, prin ea, vedea mai mult decît ar fi putut vedea vreodată, dacă nu rămînea fără ochi.

În Ajunul Crăciunului din anul 1996, familia s-a adunat la cină. Mobila din salonaş fusese împinsă la perete şi trei mese fuseseră puse cap la cap, pe toată lungimea încăperii, ca să aibă loc toată lumea.

Cînd aduseră bunătăţile pe masă şi turnară vinul, cînd toată lumea se aşezase pe scaune, în afară de Mary, Angel zise:

– Fiica mea mi-a zis că vrea să facă o mică prezentare, înainte ca eu să spun rugăciunea de mulţumire. Nu ştiu despre ce este vorba, însă m-a asigurat că nu e vorba de cîntat, dansat sau recitat din poeziile ei.

Aşezat în capul mesei, Barty simţi apropierea lui Mary, doar cînd aceasta se pregătea să-l atingă. Punînd mîna pe braţul ei, fata spuse:

– Tati, vrei să tragi scaunul mai în spate şi să mă laşi să stau în poala ta?

– Dacă e o prezentare, presupun că eu voi fi subiectul, zise el, trăgînd scaunul de lîngă masă şi luînd-o pe Mary în poală. Să nu uiţi, însă, că nu port cravată niciodată.

– Te iubesc, tăticule, spuse ea, lipindu-şi palmele de tîmplele lui.

În întunericul lui Barty, veni o lumină pe care nu se străduise să o aibă. O văzu pe Mary zîmbindu-i şi luîndu-şi palmele de pe tîmplele lui, văzu chipul rudelor lui, masa împodobită festiv de Crăciun şi nenumăratele lumînări pîlpîind.

– Vei rămîne aşa, spuse Mary. Este lumină de la toţi ceilalţi „tu" din alte locuri, dar nu va mai trebui să faci nici un efort ca s-o păstrezi. Fără dureri de cap. Nici un fel de problemă, niciodată. Crăciun fericit, tăticule.

Şi aşa, la vîrsta de treizeci şi unu de ani, după peste douăzeci şi opt de ani în care fusese orb, cu cîteva scurte întreruperi, Barty Lampion a primit darul vederii de la fiica lui de zece ani.

Din 1999 pînă în 2000: Zi după zi, se muncea în amintirea dragilor dispăruţi – Agnes Lampion, Jocy Lampion, Harrison White, Seraphim White, Jacob Isaacson, Simon Magusson, Tom Vanadium, Grace White şi, mai recent Wally Lipscomb, în amintirea tuturor celor care dăruiseră atît de mult şi, deşi poate vii încă în alte locuri, plecaseră de aici.

De Ziua Recunoştinţei, din nou la cele trei mese puse cap la cap, în anul triplului zero, Mary Lampion, acum în vîrstă de paisprezece ani, a făcut un anunţ interesant, cînd s-a servit plăcinta cu dovleac. În călătoriile unde numai ea putea merge, după şapte ani fascinanţi de explorare a unei fracţiuni din toate lumile infinite, spunea că simţea neîndoielnic, aşa cum mama lui Barty îi spusese acestuia pe patul de moarte, că există un loc anume dincolo de toate felurile în care lucrurile sînt, un unic loc strălucitor.

– Sper să am timp suficient ca să descopăr cum se ajunge acolo. Fiindcă vreau să văd acel loc.

Alarmată, maică-sa spuse:

– Dar asta fără să mori întîi.

– Bineînțeles, spuse Mary, fără să mor întîi, ceea ce ar fi prea *simplu*. Sînt o Lampion, nu uitați. Nici tata n-a ales drumul cel mai simplu, cînd s-a urcat în stejar.

Dar Barty mai puse o condiție:

– Fără să mori întîi... Și avînd certitudinea că poți veni înapoi.

– Dacă voi ajunge vreodată acolo, mă voi întoarce înapoi, promise ea întregii familii. Imaginați-vă despre *cîte lucruri* am avea de vorbit atunci. Poate că obțin și niște rețete noi de plăcinte de Dincolo.

2000, Anul Dragonului, cedează locul, fără proteste, Anului Șarpelui, iar după Șarpe vine Calul. Zi de zi, se muncește în amintirea celor care au plecat înaintea noastră și, dedicată muncii ei, tînăra Mary este acolo, printre voi. Fiindcă acum, doar familia ei știe cît de deosebită este această fată. Într-o anumită zi crucială, situația se va schimba.

SFÎRȘIT

604/16

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Capodoperă a celebrului scriitor Dean Koontz, romanul NIMIC NU E ÎNTÎMPLĂTOR se situează pe primul loc în topurile americane şi din alte țări (8 săptămîni numărul 1 în *New York Times*). Originalitatea lucrării este conferită de îngemănarea mai multor genuri de thriller: psihologic, polițist, parapsihologic, spiritualist şi justițiar.

Criticii de specialitate, ca şi cititorii, au apreciat că această carte este cea mai bună din întreaga sa operă – 38 de romane.

Trei destine, legate în mod misterios unele de altele, reprezintă tema pe care se brodează o fascinantă succesiune de evenimente, uneori bizare. Credința autorului în semnificația coincidențelor, în *strania conexiune a lucrurilor, profundul şi misteriosul sens a tot ceea ce se întîmplă în viața noastră* constituie esența acestui bestseller senzațional.

Dincolo de dramă şi tensiune psihologică, se relevă natura dual a spiritului uman, în care Binele şi Răul se află într-o permanentă confruntare.

Cartea, de o forță narativă deosebită, va acționa, cu siguranță, ca un drog asupra cititorilor, influențîndu-le percepția asupra lumii.

EDITURA LIDER
EDITURA STAR

Lei 216580 + 21420 TVA

5 948390 000055